

Story : Indigo
Illust : Sweet Surrender

รัก.รัก.แค่.ส

Frame 1

พ่อเคยบอกเขาว่า.....ความฝันมันกินไม่ได้

“เส้นเล็กน้ำตกเนื้อเปื่อยล้วนครับป้า”

ก็ไม่ได้เถียงหรอกนะ.....เขาไม่ได้กินความฝันเป็นอาหารเสียหน่อย....

แสงแดดอันประกอบไปด้วยรังสียูวีปริมาณมหาศาลแทงทะลุชั้นผิวเสียจนปวดแสบปวดร้อนไปหมด ชายหนุ่มยกมือขึ้นเช็ดเหงื่อที่เกาะเป็นหยดตรงข้างขมับ อากาศร้อนในเมืองไทยฆ่าคนตายได้เลยทีเดียว... ยิ่งประกอบกับอุณหภูมิของถ้วยเดียวในกระเพาะก็แทบจะสุกไปทั้งตัวแล้ว

“ผมไปนะป้า” เสียงทุ้มเอ่ยบอกก่อนจะวางเงินค่าถ้วยเดียวไว้บนโต๊ะ เขายกแก้วน้ำพลาสติกเก่าๆ สูดน้ำฟรีลงกระเพาะให้ได้มากที่สุดเพราะการเดินทางไม่กี่เมตรจากร้านถึงที่พักมันช่างเหมือนทะเลทรายเสียจริง

ชายหนุ่มเกร็งนิ้วดินเหนียวและพลางจ้ำอ้าวๆ ไม่นานนักก็ถึงที่หมาย บ้านชั้นเดียวขนาดเล็กๆ เป็นที่อยู่อาศัยของเขา และแม้ว่ามันจะเล็ก แต่การตกแต่งของมันช่างมีสไตล์และล้ำไม่เหมือนใครจริงๆ การใช้รองเท้าผ้าใบแขวนปลุกต้นไม้ หรือแม้แต่สวนแคบๆ ขนาดไม่กี่เมตรหน้าบ้านยังเต็มไปด้วยประติมากรรมรูปทรงประหลาดๆ ที่อธิบายที่มาไม่ได้

“ร้อนขนาดนี้ฆ่ากูให้ตายเหอะ” ชายหนุ่มสอพลางถอดเสื้อคลุมที่ใส่อยู่เหลือแต่เพียงเสื้อกล้ามด้านในเผยให้เห็นรอยสักสีดำลวดลายแปลกๆ ที่เรียงตัวลงมาตั้งแต่หัวไหล่ถึงข้อศอกของแขนขวา เขาเสยเส้นผมสีดำสนิทเปื้อนเหงื่อที่กรูกรังบนหน้าออกก่อนจะลงมือถอดเสื้อกล้ามตัวนั้นทิ้งจนร่างกายท่อนบนเปลือยเปล่า

จดหมายจำนวนมากถูกกองไว้บนโต๊ะ ทุกฉบับล้วนจำหน่ายซองถึง ‘นายศิลปิน จิตรกุลธร’ ทั้งสิ้น ไข่แล้ว....ชายหนุ่มชื่อ ‘ศิลปิน’ แต่ทุกคนเรียกเขาตามชื่อเล่นว่า ‘ภาพ’

ภาพนึกของจดหมายตอบกลับจากบริษัทต่างๆจนครบทุกซอง และค้นพบว่าเขาไม่ได้งานใหม่อีกตามเคย นอกจากสองฉบับที่ไปสมัครเป็นภาโรงธนาคารกับพนักงานเช็คกระจกติกใบหยกที่ภาพก็ไม่มั่นใจว่าเขาตอบรับหรือไม่ เพราะชายหนุ่มนึกมันทั้งเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยก่อนจะได้อ่านเสียอีก

เริ่มจากเรียน....เรียนจบก็ออกมาทำงานที่ตัวเองรัก แต่ตอนนี้แค่รักมันอาจจะไม่พออย่างที่พ่อเคยว่าไว้เพราะความรักมันกินไม่อิ่มท้องเสียแล้ว ภาพเหลือบมองไปทั่วทั้งบ้านของตัวเอง....มันเป็นเกลอี่เล็กๆที่เขาภูมิใจ ภาพเขียนจึงเฟรมไม้เรียงรายกันเต็มผนัง ส่วนนั้นเป็นส่วนที่เขียนเสร็จแล้ว อีกฝากของบ้านเป็นห้องทำงานของเขาซึ่งดูแบ่งกันด้วยฉากไม้เก่าๆเอาไว้นั่งสืลอะงานที่เสร็จแล้วเท่านั้น นอกจากนั้นพันภาพก็ไม่เห็นประโยชน์อื่นใดของมันอีก

ภาพเป็นจิตรกร....เขาคิดว่าเขาเกิดมาเพื่อสิ่งนี้ คิดว่าพุ่กันคืออวัยวะที่สามสิบสาม ถึงสี่คือหยาดเหงื่อของชีวิตที่สาตเทลงบนผ้าใบ แต่ตอนนี้เขารู้แล้วว่าพุ่กันยังไ้แม่งก็คือพุ่กัน ที่สำคัญ....มันแดกไม่ได้!!

‘ภาพ....เราเกิดมาเพื่อตามความฝันนะลูก ถึงพ่อจะไม่เคยซื้ออะไรดีๆให้เอ็งกิน แต่เราอยู่กันด้วยใจนะลูก’

“พ่อนะพ่อ.....ทำไมถึงได้เอาความคิดบ้าๆฝังหัวลูกแบบนี้” ภาพบ่นอย่างหงุดหงิดกับภาพถ่ายในกรอบรูป ‘วีรศิลป์’ พ่อของเขาให้ทุกสิ่งทุกอย่างมาทางพันธุกรรม ทั้งหน้าตา นิสัย และความคิด ภาพโคตรจะเบื่อกับเลือดอุดมการณ์แรงกล้าของพ่อที่ไหลเวียนในตัวที่พอเขาคิดจะเปลี่ยนไปทำมาหากินอย่างอื่นก็ทำไม่ได้สักที

เขานั่งยองๆอยู่บนพื้นกระเบื้องสีขาวเก่าๆ แขนที่เต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อและรอยสักยกขึ้นจุกบู่หรีราคาถูกอัดเข้าปอดให้หายหงุดหงิดจากอากาศร้อน ภาพแหงนหน้ามองท้องฟ้าที่วันนี้สีรุนแรงกว่าทุกวัน....อารมณ์ของเขาพุ่งมั่วเสียจนแทบระเบิด เขาจึงลุกขึ้นถอดเสื้อผ้านหมดตัว ตั้งแต่เสื้อกล้ามไปยันกางเกงในแล้ววิ่งไปหยิบพุ่กันกระอะกรังขึ้นมาละเลงสาตสีลงบนผ้าใบ

เขาถนัดงานแนว Abstract ที่สุด และมันเป็นแนวที่คนทั่วไปเข้าใจยากที่สุด ผลก็คือ....ไม่มีจะแดก !

“อ้ากกกกกกกกกกกกกกกกกกกกกกกกกกกกกกกก” ร่างสูงใหญ่เปลือยเปล่าของชายหนุ่มวิ่งเข้าชนผ้าใบผืนใหญ่ที่จิ้งร่อ มันเป็นผ้าใบเก่าที่ใช้สีขาวทาทับเพราะงานเก่าขายไม่ออก ศิลปินใส่แหงก็แบบนี้แหละประหยัอะไรได้ก็ต้องรีไซเคิล รียูส รีคิว สารพัดจะรี ภาพคว่ำสีน้ำมันที่ใกล้ตัวที่สุดออกมาสาธิต้ำมันทุกสี

ทุกสิ่งต้องอยู่เหนือการควบคุม....ใช่...ใช่...มันคือศิลปะที่ไม่ต้องคิดอะไรทั้งนั้น มันคือเรื่องของความรู้สึกล้วนๆ คนภายนอกมาเห็นอาจจะตกใจช็อกจนโทรเรียกรถโรงพยาบาลบ้ามารับเขาถึงที่เลยก็ได้ แต่ภาพไม่สนใจ....หัวใจศิลปินของเขากรีดร้องอย่างบ้าคลั่ง อ้ากกกกกกกกกกกกกกกกกกกกกกกกกกกกกกกก...เขาหลุดออกจากแรงดึงดูดของโลกไปแล้ว

เปรี้ยว.....ปัง.....เปรี้ยว...

เสียงห่าเหวอะไรไม่รู้ ภาพรู้แต่ในสายตาของเขามีเพียงผ้าใบเลอะสีตรงหน้าเท่านั้น จากสีขาวเดิมตอนนี้มันเลอะไปด้วยสารพัดสีจนระบุโทนสีไม่ถูก เทคนิคอะไรไม่จำเป็นทั้งนั้น เขาวาดภาพด้วยความหงุดหงิด...และความหงุดหงิดก็คือภาพของเขา.....งละสี.....ภาพเข้าใจของเขาแบบนั้น แล้วเขาก็ไม่สนด้วยว่าคนอื่นจะเข้าใจเขามั้ย....

“เสร็จแล้วโว้ย! อ่าๆ ะๆ ะๆ” ชายหนุ่มใช้แขนปาดสีที่เกาะบนใบหน้า แต่กลายเป็นว่ามันติดไปที่หมวดเครารุงรังของเขาแทน “ชื่อภาพ...ความหงุดหงิดหมายเลข 5”

ชื่อภาพยังง....ก็อบนโลกคงมีแต่ไอ้ภาพที่เข้าใจความหมายของภาพเหล่านั้น ไม่หรอก....ภาพมองว่าคนที่เข้าใจไม่ถึงนี่คือคนที่ไม่เข้าใจความอ่อนไหวของศิลปะ โอเค...พอเขาเข้าใจแบบนี้ไปเรื่อยๆ เขาก็เริ่มไม่มีจะแตกไปเรื่อยๆ การมีชีวิตมันต้องใช้ต้นทุนสูง.....ค่าน้ำ....ค่าไฟ...ค่าอยู่ค่ากิน พอทำอาชีพก็ใช้ต้นทุนสูง แต่รายได้แต่ละเดือนเท่าแมวมดสุดๆ ชาติเศษถึงจะมีฝรั่งผู้เข้าใจความรู้สึกของรูปภาพเข้ามาซื้อมันไปติดบ้าน แม้ว่าขายครั้งหนึ่งจะได้แพง...แต่ก็ไม่บ่อยนักหรอกที่คนจะมองว่ามันมีค่ามากกว่าผ้าเปื้อนสี

ภาพนิ่งๆมองผลงานที่ใช้เวลาราวครึ่งชั่วโมงในการทำอย่างภูมิใจ ตัวของเขาเปราะไปด้วยสี....ตั้งแต่เส้นผม...หมวดเครา....จรดไปถึงปลายเท้า พอได้ระบายอารมณ์ชายหนุ่มก็ชักจะอารมณ์ดี

ขึ้น เขานั่งยิ้มมองภาพวาดแห่งความหฤหรรษ์จนไม่ได้สนใจโลกภายนอก....

“เฮ้ยยยยยยยยยยยยยยยยยยยยย...ไอ้เหี้ยยยยยยยยยยยยยยยยย !!” ก้อง....ปัง.....ตุบ...

เอ๊ะ....เสียงอะไรวะ?

“อ่า...เอ่อ...คุณ...” ผู้มาเยือนหรีตามอง “คุณศิลปิน....จิตรกฤษ....ใช่มั๊ยครับ?”

“คุณถามผมรอบที่3แล้ว” ภาพตอบพลางขยับเสื่อยัดที่หัวเพิงโผล่พื้นให้เข้าที่ “ถ้าคุณไม่เชื่อจะมาหาผมที่บ้านทำไมล่ะ?”

ภาพไม่แน่ใจว่าเขาคิดไปเองรีเปลา ที่เห็นอีกฝ่ายขยับปากว่า ‘กวนตีน’ เบาๆ ผู้มาเยือนใหม่คือชายหนุ่มตัวสูง เพียงแต่เตี้ยกว่าเขาอยู่พอควร เขาแต่งตัวเนี้ยบตั้งแต่หัวจรดเท้า เสื่อเช็ดสีขาวเรียบคมกริบ ทางเกสเล็ก และรองเท้านั่งงาบ ถ้าจมูกของภาพไม่เพี้ยน....เขาจินตนาการกลิ่นสปอร์ด้วย ชายหนุ่มกอดคออย่างไว้มัดแล้วเช็ดใบหน้าหล่อเหลาขึ้นมองภาพหัวจรดเท้า ทำตัวอย่างกับลูกนักการเมือง... ภาพแอบดำในใจ เมื่อก็เขาแก้ผ้าก็ดำ พอไปหาเสื่อผ้ามาใส่ก็ดันมาทำสายตาแบบนั้นใส่อีก

“ผมมาติดต่อเรื่องงาน”

“งาน?”

“คุณคงรู้จักคุณเปรมิกาสินะ? นักแสดงสาวชื่อดังที่กำลังจะแต่งงานตอนนี้ละ”

“บ้านผมไม่มีทีวี” ไม่ได้กวนตีน...สาบานด้วยความสัตย์จริง และถ้าจะให้ขยายความไปมากกว่านี้ ภาพเอามันไปจำนำเมื่อหลายเดือนก่อนแล้ว พออีกฝ่ายได้ยินแบบนี้ก็ตบหน้าผากตัวเองแรงๆ “เอาเป็นว่าผมจะทำเหมือนรู้จักนะครับ”

“ขอบคุณที่คุณไม่ทำความดันผมขึ้นไปมากกว่านี้” หนุ่มเนี้ยบบ่นพึมพำ “เอาเป็นว่าไม่ต้องรู้จักเธอหรอก คือ...คุณเปรมิกากำลังจะแต่งงานในเดือนหน้านี้ แล้วเธอก็มาว่าจ้างบริษัทออกแกลนซ์ของผมให้ช่วยดูแลเรื่องการจัดงานให้” เขาว่าพลางค้ำหาอะไรบางอย่างในกระเป๋าสตางค์ ก่อนจะเลื่อนกระดาษสีเหลี่ยมที่ภาพคุ้นตามาตรงหน้า “นี่นามบัตรของคุณใช่มั๊ย...คุณศิลปิน?”

“รอบที่ 4”

“ขอบคุณนรก...ตั้งแต่เหยียบที่นี่ผมภาวนาให้ตัวเองเข้าฝันบ้านมาตลอด”

“คุณจะมาจ้างผม? แต่คุณเล่นคำผมตั้งแต่ยังไม่ทันเริ่มงานเนี่ยนะ” ภาพขมวดคิ้วไม่เข้าใจความคิดผู้ชายตรงหน้า

“โอเค...ผมขอโทษที่เลียมารยาท แต่ความประทับใจแรกพบของผมคือภาพคุณแก้ผ้าแล้วสีเลอะเต็มตัว...โห น่าปลาบปลื้มมาก”

“ส่วนของผมเป็นคนทีตะโกนคำว่า ‘ไอ้เหี้ย’ แล้วตกใจลงไปนอนกองที่สวนหน้าบ้านผม สวยงามพอกันมั๊ยล่ะครับ?”

“ลืมมันไปซะ...ผมกำลังจะเอาเงินมาให้คุณทานข้าวอยู่นะ” เอ๊ะ...แล้วถูกผิดตรงไหน? จะว่าถูกรึมก่อก่อนก็ไม่ไฉนนะ...ภาพรู้สึกทำกระดูกขึ้นมา “สามีของคุณเปรมิกาเป็นพวกไฮโซที่บ้าสะสมงานศิลปะ เดียวก็ประมูลมา...พอเบื่อก็เอาภาพที่ประมูลได้มาเปิดประมูลต่อ”

“ผมไม่ชอบคนแบบนั้น...งานศิลปะเป็นอะไรที่...”

“พอ! หยุด คุณไม่ใช่เมียเขา...โอเคมั๊ย เอาเป็นว่าเมียเขาชอบของเขาแบบนี้” อย่าว่าแต่ภาพเลยที่ประสาทเสีย ไอ้หนุ่มออกแฉในซอกที่ประสาทแตกไม่ต่างกัน “หน้าที่ของผมคือสร้างงานแต่งงานที่ประทับใจเขาให้มากที่สุด”

“และเอาเงินเขามาเยอะๆ?”

“ถูก” เขาชี้หน้าภาพ “เอามาซื้อที่วิวข้าวคุณเปรมิกาไง เอาล่ะ! เข้าเรื่องงานเถอะ ในส่วนของบริษัทผมเราจัดเตรียมทุกอย่างไว้เรียบร้อยแล้ว” ออกแฉในซอกหนุ่มหยิบสมุดมายื่นให้ภาพ “นี่เป็นคอนเซ็ปคร่าวๆของงาน”

“เกลอรี ออฟ เลิฟ?”

“ใช่ ตกแต่งงานในคอนเซ็ปเกลอรีของนักวาดภาพชื่อดัง มีซุ้มสวมหมวกจิตรกรถ่ายภาพ งานอาหารทรงจานสี แล้วอะไรอีกล่ะ..อ้อ...ผู้ร่วมงานสามารถผสมสีคอกเทลดื่มเองได้ เป็นไงล่ะ” เขาตบลงบนรูปภาพพลาซียัมวอด “ความคิดผมเยี่ยมไปเลยใช่มั๊ยล่ะ”

“ทั้งๆที่คุณไม่เข้าใจความหมายของศิลปะบริสุทธิ์? มันไม่ใช่สิ่งที่...”

“หยุด...ก่อนที่ผมจะต้องใช้เงินอุดปากคุณ” แต่ภาพอยากไ้รองเท้าอุดปากคนตรงหน้าเหลือเกิน “การแสดงในงานที่ผมคิดไว้คือการวาดภาพศิลปะไฮโซ เป็นไฮไลต์ก่อนเจ้าบ่าวเจ้าสาวตัดเค้ก”

“วาดภาพ?”

“ใช่...แต่ไม่ใช่ภาพเหมือนจริงหรือภาพล้อเลียนที่เขาวาดกันตามถนนคนเดินทั่วภูมิภาคประเทศไทยหรอก ของแบบนั้นมันเกร่อ...ไม่เหมาะกับพวกไฮโซอย่างเขา” ภาพพยักหน้ารับรู้ “รสนิยมของ

คนรวยที่ผมทำงานมาด้วยทุกคนคือชอบความเรียบง่าย ความคลาสสิก และอะไรสักอย่างที่คุณไม่รู้เรื่อง คือพอคนอื่นคุณไม่รู้เรื่องปั๊บ...เขาก็จะทำเป็นว่าตัวเองเข้าใจลึกซึ้ง ที่นี้ก็จะได้คุณฉลาดกว่าคนอื่น” ภาพจ้องหน้าอีกฝ่าย....เหมือนว่ามีเรื่องฝังใจกับคนรวยเหลือเกินนะ

“ผมเลยไปปรึกษาที่มหาวิทยาลัยกันเถรเรื่องการแสดงโชว์ว่าสภาพในงาน อาจารย์ของคุณ...คุณปิยะนะ”

“อ้อ...อาจารย์ปิยะ”

“เขาแนะนำให้ผมมาหาคุณ เขาบอกว่าคุณเป็นศิษย์รักเขาเลยนี่?”

“ตอนอยู่มหาวิทยาลัยผมสูงนะ”

ออแกในซ้หนุ่มเกือบหลุดปากสวนไปว่า ‘พอจบออกมาแล้วเป็นไงล่ะ?’ โชคดีที่เขายังไม่ปากไวได้ทัน “เขาบอกผมว่าคุณถนัดงานแนว Abstract ผมเลยสนใจขึ้นมา...เพราะงานแนวนี้มันตอบโจทย์ลูกค้าของผมได้ คือไม่รู้เรื่อง และคนเข้าใจจะดูเหมือนฉลาด”

“คุณพูดเหมือนคุณถนัดงานศิลปะ....” ภาพปิดหนังสือลงเสียงดังด้วยความไม่พอใจ

“ผมชอบหลุดพูดสิ่งที่คิดนะ...ขอโทษด้วยละกัน” เขาจึงสมุดงานออกมาจากมืออีกฝ่ายก่อนเอ่ยเรื่องงานต่อ “เห็นว่าชอบทำงานแนว Abstract-expressionism”

“ถนัดแนวนั้นที่สุดนะ ถ้าแบบอื่นก็พอได้บ้าง”

“อ่าหะ” หนุ่มเนียนพยักหน้า “เท่าที่ผมศึกษามามันค่อนข้างน่าสนใจ เขาเรียกอีกอย่างว่า Action Panting ใช่มั้ย? แสดงว่าความสำคัญของภาพคุณคือการแสดงตอนวาด...ผมเข้าใจถูกต้องมั้ย?”

“มันก็ใช่...แต่ถ้าคนมองไม่เข้าใจสิ่งที่ผมทำ ผมก็แค่ไ้บ้าเอาสีมาเทเล่นเท่านั้น”

“ไม่เป็นไร...ต่อให้คนมองไม่เข้าใจ แต่พวกไฮโซจะแสร้งว่าเข้าใจคุณเอง....เขาจะได้ไม่ดูโง่ โอเคนะ” ภาพกุมขมับ....มีใครเคยบอกไ้ฉันี่มัยว่ามันควรไปรับจ้างค่าเมียน้อยมากกว่าทำงานออแกไนซ์ “คุณจะฟ้อนไปสาธิตไป หรือจะเดินเบรกแดนซ์ ปิ้งไก่ย่างไปด้วยผมก็ไม่ว่าทั้งนั้น แค่คุณมาสาธิตโชว์แล้วก็เอาเงินกลับบ้านไป....Win-Win กันทั้งสองฝ่าย”

“ให้ทำอย่างที่ผมวาดวันนี้ล่ะหรือ?”

“ใช่...แต่ไม่ต้องแก่ผ้าก็พอ ให้ผมเป็นคนที่คุณซวยที่สุดในโลกคนเดียวก็เกินพอแล้ว” เขาว่าพลางรื้อซองเอกสาร ก่อนจะดึงกระดาษแผ่นหนึ่งออกมา “สัญญาจ้างงานของคุณ...อ่านแล้วก็เซ็นต์เลยครับ”

“ผมยังไม่ได้บอกเลยนะว่าจะรับงานนี้?”

คนยื่นกระดาษจีปากไม่พอใจ “คุณศิลปิน...อย่าเล่นตัวนักเลย ผมเห็นใบแจ้งหนี้ค่าไฟเหน็บที่รื้อ

คุณนะ”

“ผมจะไม่รับงานเพราะปากคนจ้างเนียแหละ”

“ผมเป็นพวกชอบควบคุมคนอื่นนะ พูดยอะไรไม่ดีก็ขอร้องด้วยแล้วกัน...เออละ” เขากรีดยิ้มหวาน จ้อยให้ภาพ “เซ็นต์ครับ...”

มึงไม่จับมือเขียนแบบคัดไทยเลยละ..

ภาพกรอกตาขึ้นฟ้า ยกกระดาษแผ่นนั้นขึ้นมาอ่านใกล้ๆ สรุปสัญญาคร่าวๆ ได้ว่าเขาจะต้องไปแสดงวาดภาพในงาน เวลาในการแสดงประมาณครึ่งชั่วโมง โดยทางบริษัทจะโอนเงินให้ครึ่งหนึ่งก่อน อีกครึ่งจะตามมาหลังงานเสร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี ด้านท้ายๆ มีระบุด้วยว่าถ้าเกิดความเสียหายในงานเขาจะต้องเป็นคนรับผิดชอบค่าใช้จ่ายในส่วนนั้น ภาพขมวดคิ้วไม่ค่อยพอใจตรงบรรทัดดังกล่าว

“แล้วคุณใช้อะไรเป็นเกณฑ์ว่าผมทำงานเสียหาย? ถ้าเกิดคุณเปรมิกงเปรมิกาอะไรนั่นไม่ปลื้มงานผมขึ้นมา ผมไม่ช่วยทำงานให้คุณฟรีเหรอ?”

“มันหมายถึงกรณีที่คุณเกิดเมาทินเนอร์ในงาน ลูกขึ้นมาสาธดถึงสี่ใส่เจ้าสาวอะไรเทือกนี้ต่างหาก ส่วนเรื่องเจ้าสาวจะชอบมัย...ผมรับประกันว่าเธอต้องชอบ”

“ค่าจ้างทั้งหมด...เจ็ดหมื่น!” ภาพผล่ออ่านเสียงดังอย่างไม่ได้ตั้งใจ เขาถึงกับยกนิ้วขึ้นมาช่วยนับเลขศูนย์.....เดี๋ยวนะ...หน่วย....สิบ....ร้อย....พัน...หมื่น! เจ็ดหมื่น! ทำงานครึ่งชั่วโมงได้เงินเจ็ดหมื่น แล้วไอ้รูปที่เขาแขวนรอกคนมาซื้อเป็นปีเป็นชาตินั้นมันอะไรกัน โอ้ย....ไอ้ศิลปินภาวนาอยากให้มีคนแต่งงานกันทุกสามนาทีเดียว

“ผมบอกแล้วว่าผมมาโปรดชีวิตคุณ” หูย...ภาพแทบเห็นปีกงอกออกมาจากหลังคนตรงหน้า เสียแต่ว่าปีกมันสีดำ “ช่วยจดเลขบัญชีมาให้ผมด้วย ผมจะโอนมัดจำให้คุณสามหมื่นห้าก่อน ที่เหลือจะตามมาเมื่องานเสร็จ”

“วันงานมีเมื่อไหร่?”

“ตามการด์แต่งงานที่ผมให้....วันที่26 เมษายน วันอาทิตย์หน้านี้ อ๊ะ...” เขายื่นปากกา “คุณเซ็นเป็นไข่มั้ย? หรือต้องปัมลายนิ้วมือเอา?”

“เห็นผมต้องการเงินล่ะแดกคันใหญ่เชียวนะ..” ถึงกระนั้นภาพก็รับปากกามาจรดเซ็นลงโดยไม่ต้องคิดด้วยซ้ำ เจ็ดหมื่นนี้มันมากพอจะจ่ายค่าน้ำค่าไฟให้เขาได้หลายเดือนเลยนะ “เสร็จแล้ว... เออละ!

“ให้ผมไปตามสถานที่และเวลาบนการ์ดแต่งงานนี้เลยໄໝ້?”

“ไม่! นี่มันงานใหญ่ระดับวงการบันเทิงนะคุณ อยู่ๆคุณจะเดินเข้าไปงานเขาในสภาพเหมือนคนจรจัดแบบนี้ได้ยังงัย?” ออแกไนซ์หนุ่มถอนหายใจ “วันงานผมจะมารับคุณเอง ทางเราจะเตรียมอุปกรณ์ให้พร้อม...มีเฟรมผ้าใบขนาดประมาณผนังห้องคุณ พู่กันครบทุกเบอร์ แล้วก็สีน้ำมัน...คุณใช้สีน้ำมันໄໝ້?”

“อืม...ใช้สีดิบก็ได้ ผมชอบทำงานดิบๆไม่ผสม” คนฟังเกาหัวงๆ “เอาเป็นว่าคอนเซ็ปมันจะประมาณความรักหวานชื่นทำนองนั้นสินะ คุณเตรียมสีแนวพาสเทลให้ผมมากหน่อยก็แล้วกัน....ให้ตายเถอะ ผมไม่เคยทำงานแนวเลี่ยนๆมาก่อนเลยจริงๆ”

“งั้นก็หัดทำซะสิ” อีกฝ่ายตอบกลับไม่ยั้งระ ชายหนุ่มก็อ่านสัญญาที่ภาพเขียนเรียบร้อยก็อมยิ้ม นิดๆที่งานวันนี้ผ่านพ้นไปได้ด้วยดี เขายัดสัญญาลงแฟ้มก่อนจะหันมาสั่งต่อ “คุณ...เอ่อ....ช่วยทำอะไรกับสารร่างคุณหน่อยนะ ไหนๆผมก็จะโอนเงินให้ครึ่งหนึ่งก่อนแล้ว”

“ให้ผมทำตั้งໄໝ້?”

“ทำไปก็ไม่เห็นหрок หนดเครารุงรังขนาดนี้ คิดว่าตัวเองเป็นฟีกอล์ฟสิงห์เหนือเสือได้รึໄໝ້คุณ” วงอะไรอีกวะ...กูก็บอกแล้วว่าบ้านกูไม่มีทีวี “คุณช่วยไปทำอะไรสักอย่างกับทรงผมสาหร่ายทะเลนี้ ....พอดีว่านายจ้างเราไม่ใช่เจ้าของเก้าอี้แก้น้อยนะ แล้วก็หนดเคราพวกนี้ด้วย โกงให้เกลี้ยงเลยนะ ...แะในงานนี้กว่าโจรปล้นงานพอดี”

“ไหนดคุณว่าเขาชอบแนวอาร์ตติสໄໝ້ มันก็ต้องดิบๆแบบนี้แหละคุณ”

“แยกให้ออกระหว่างอาร์ตติสกับคนจรจัดนะคุณศิลปิน สภาพคุณตอนนี้ถ้าเดินอยู่นอกบ้านผม แทะบจะยัดเงินใส่มือให้เลยละ” ภาพชักอยากจะฆาตกรรมในบ้านตัวเองขึ้นมาแล้วสิ “เออละ! ผมถือว่าผมเชื่อใจคุณปีะนะ....คุณต้องมีฝีมือแน่ๆ” ภาพยกไหล่เป็นเชิงว่า ‘ก็พอควร’ “ໄໝ້ผมจะโทรมาเช็กความเรียบร้อยก่อนวันงานหนึ่งวันนะ คุณเองก็เตรียมตัวให้พร้อมละ”

“เลขบัญชีผม” ภาพส่งกระดาษให้ ซึ่งอีกฝ่ายก็เก็บเข้าแฟ้มเอกสารอย่างรวดเร็ว

“อ่า...เราลืมสิ่งทีควรจะทำเป็นอย่างแรกสินะ” หนุ่มคนนั้นตบหน้าผากตัวเองก่อนจะยื่นนามบัตรให้ “ผมชื่อปรเมศ เรียกผมว่า ‘เมศ’ ก็ได้”

“เมศ? คุณ...เอ่อ...น่าจะเด็กกว่าผม?”

“ไม่มันใจแะะ ผมทรงนี้ทำให้คุณดูแก่เหมือนพ่อผมเลยละ” เมศเอ่ยกลั้วหัวเราะ เขาดูอารมณ์ดีขึ้นจนเลย เพราะจะได้ก้าวทำออกจากໄໄธ้งหนูนี้ “นั่นชื่อเล่นผม”

ภาพลอยหน้าลอยตากับคำตอบนั้น ไม่สิ...เขาทำเป็นไม่ได้ยินเลยต่างหาก แะมยังออกเดินนำໄໝ້

ส่งแขกถึงหน้าบ้านเลย บริการดีขนาดไหนคิดดูสิ ออกแกในซ์หนุ่มเดินตามอย่างว่องไว แต่อัดขมวด
ก็ไม่ได้ที่ภาพประชิดด้วยการเปิดประตูลงผายมือให้เขาออกบ้าน

“ขอบคุณครับ” เมศกัณฑ์พุด ก่อนจะยื่นมือออกไปตามมารยาท “เอาเป็นว่ายินดีที่ได้ร่วมงานกัน
นะครับ”

“สุดๆเลยครับ” แน่نونว่าภาพเองก็ยินดีไม่แพ้กันเลย ถึงได้ยื่นมือออกมาเช็คแฮนด์ “แล้วเจอกัน
วันอาทิตย์ครับ”

เมศป็นยิ้มให้อีกฝ่ายก่อนจะรีบเดินออกจากบ้านหลังนี้ไปให้เร็วที่สุด เมื่อหายไปในจลัตาแล้วชาย
หนุ่มร่างสูงใหญ่ก็ปิดประตูลงช้าๆ

“เฮส! เจ็ดหมื่น....ลาภลอยจริงๆ” เขาชูมือขึ้น “โทรไปขอบคุณอาจารย์ปิยะหน่อยดีกว่า...”

วันนี้คงเป็นวันที่ดีของไอ้ภาพเป็นแน่แท้ อารมณ์หงุดหงิดหายไปจนหมดสิ้น....ถึงแม้จะโดนผู้
ว่าจ้างปากหมาด่านิดๆหน่อยๆ แต่งานที่ได้มานั้นไม่ธรรมดาเลยนะ! ถ้าเขาโชว์ผลงานได้ดีก็มี
โอกาสก้าวเข้าไปอยู่ในวงการจิตรกรรมของเมืองไทยได้เลยละ คนดูรูปจะไม่เข้าใจก็ช่างหัวมัน แต่
ถ้าบรรดาครูๆทั้งหลายมาเห็นแววในตัวเขาเข้าละ...

แต่คิด... ไอ้ภาพก็ตื่นเต้นจนนอนไม่หลับแล้ว....

“รับสักทีสิวะ” สูงสะ โอดสะ โองยกไหล่แนบมือถือไว้ที่ข้างหูพลงบนพื้มพ้ออย่างหงุดหงิดเมื่อ
ปลายสายชักช้าไม่ทันใจเอาเสียเลย ส่วนมืออีกข้างยังคงง่วนกับการจดตารางงานที่ทำเสร็จแล้ว

“ครับ...ว่าไงเมศ”

“ขอบคุณที่ยังรับนะครับพี่เกือ”

“โทษทีวะ....พอดีพี่เยี่ยวอยู่” คือ...ไม่ต้องขยายความก็ได้มั้ง.... “แล้วเรื่องโชว์เป็นไง ได้เรื่องมัย?”

“ระดับเมศนะพี่ มีพลาตที่ไหนกันล่ะ”

“เออ...พี่รู้ว่าเอ็งเจ๋ง.... ไม่งั้นเอ็งจะเป็นเจ้านายพี่ได้ไง โช่มัย?” ปลายสายเอ่ยกลัวหัวเราะ เมศรู้ว่าเขา
ประชิดไม่ได้ชมจริงๆเสียหน่อย “แล้วเดี๋ยวเอ็งเข้ามาที่ออฟฟิสมัย?”

“วันนี้คงไม่แล้วละพี่ มีไปคิวงานเรื่องเค้กับทางโรงแรมต่ออีก”

“โอเค..งั้นแค่นี้ละ”

“เดี๋ยวมารับพี่เกื้อ” เมศกระตุกยิ้มเมื่อนึกถึงเรื่องที่จะเอ่ยต่อ “ช่วยลงบิลล์ค่าตัวนักแสดงของเราให้ด้วย”

“เท่าไรวะ?”

“แสนเจ็ด”

“เขี่ยยยยยยยยยยยยย! โอ้เมศ เอ็งทำอะไรของเอ็ง ถึงได้ไปโดนไอนั่นพันหัวเบะมาขนาดนี้”

“นี่เมศนะพี่....เคยโดนโก่งราคาด้วยหรือ?” เมื่อสมองของพี่เกื้อใช้เวลาสองสามวินาทีก็สามารถประมวลออกมาได้ แม้จะเข้าไปบ้างแต่ก็ยังดี

“โอเค...พี่เข้าใจเอ็งละ แต่โก่งไปเยอะขนาดนี้คุณเปรมิกาเธอกินข้าวนะเว่ย ไม่ใช่หญ้า....แพงขนาดนี้ไม่จ้างคนเอานมมาวาดรูปเลยวะ”

เมศหัวเราะพรอดกับความคิดพี่เกื้อ “ลงไปเหอะน่าพี่เกื้อ จ๊นแค่นี้ก่อนนะผมจะขับรถแล้ว”

“เดี๋ยวสิวะ ถ้าคุณๆเกิดถามพี่เรื่องราคาขึ้นมาเอ็งจะให้ตอบว่ายังไง”

ปลายสายกระตุกยิ้มมุมปากที่ดูชั่วร้ายสุดๆ

“บอกเขาไปว่าเราจ้างว่าที่เจ็คสัน พอลล็อกของเมืองไทยมาเชียวนะ”

เชิญคุณมีความสุขกับเงินเจ็ดหมื่นของคุณ ไปนะ...คุณคิดปิ่น

“ครับ...ไม่ต้องห่วงครับ ทุกอย่างเรียบร้อยดีครับ”

“เจ้ตื่นเต้นจนหัวใจแทบจะทะลุออกมานอกอกแล้วนะคะน้องเมศ” เสียงหนุ่มใจสาวดังลอดออกมาจากมือถือ “วันนี้จะเป็นวันที่เจ้จะเจิดจรัสที่สุด ยัยมิกจะต้องมีความสุขที่สุดในชีวิต”

“เป็นหน้าที่ของผมครับคุณเองเจ้” น้ำเสียงอ่อนโยน แต่สีหน้าเมศกลับนิ่งสงบ “รับรองว่างานจะออกมาประทับใจคุณเปรมิกาที่สุดครับ....อ้อ...รวมไปถึงเจ้าบ่าวและแขกในงานด้วย”

“ได้ยินแบบนี้เจ้ก็ปลื้มปริ่มค่ะ ตอนนี้เจ้อยู่กับมิกานะคะ เจ้าสาวของเราตื่นเต้นจนทานข้าวเย็นแทบไม่ลงเลยละค่ะ”

“อ้อ...เหอครับ แต่ยังไงก็ต้องทานนะครับ เพราะคืนนี้ยังอีกยาวไกลครับ” แต่ในใจเมศบอกว่า ‘แล้วมึงมาบอกทำไม’

“ว้าย...น้องเมศทะเล้นนะเรา คริคริ” คือกฎหมายถึงต้องรับแขก...ตัดเค้ก...รดน้ำสังข์....ร้องไห้ให้พัวปლობอีกต่างหาก “อ้อ...ขอชื่นชมนะคะ...โรงแรมที่นี้บรรยากาศเลิศมาก แถมยังบริการดีอีกต่างหาก”

“พีในบริษัทผมเป็นคนเลือกเองแหละครับ...ดีใจที่คุณเองเจ้ชอบนะครับ”

“อู๊...เจ้ต้องไปช่วยคุณเรื่องทรงผมก่อนนะคะน้องเมศ จ้าแค้นนี้ก่อนนะคะ...ถ้ามาถึงที่งานแล้วช่วยรายงานตัวกับเจ้ด้วย”

“รับทราบครับ”

เมศกวาดสายก่อนถอนหายใจยาวเหยียดกับความโอเว่ของผู้จัดการส่วนตัวนักแสดงสาว....แม่ง...นี่ถ้าเขาไม่ได้จัดงานคงคิดว่าเธอเป็นเจ้าสาวไปแล้ว ชายหนุ่มหักพวงมาลัยเบียดแซงรถคันหน้าไปแบบไม่เห็นฝุ่น โรคขับรถเร็วมันติดตัวเขามาตั้งนานแล้ว ยิ่งมาเป็นออแกไนซ์ที่เวลาเป็นเงินเป็นทองอาการตื่นผิมนิ่งกำเริบหนักกว่าเดิม

ขณะนี้เวลาสิบเจ็ดนาฬิกาสามสิบสามนาที เวลาที่ถนนบนกรุงเทพฯ ไม่ต่างอะไรกับนรก เมศจีปากอย่างไม่พอใจที่เขาไม่สามารถหลุดแยกนี้ไปได้เลยต้องมานั่งนับถอยหลังกับไฟแดงบนหัวต่อ ก่อนจะออกมาจากโรงแรมซึ่งเป็นสถานที่จัดงานเมศได้ตรวจสอบความเรียบร้อยทั้งหมดแล้ว พี ๆ ในบริษัททุกคนทำงานได้อย่างน่าพอใจ รวมไปถึงโรงแรมก็ให้ความร่วมมือกับเขาเป็นอย่างดี นี่ไม่ใช่งานไก่อกา...นี่มันงานระดับประเทศที่นักข่าวและคนในวงการบันเทิงเดินชนไหล่

กันเต็มงาน เมศจึงต้องดูความเรียบร้อยอย่างละเอียดที่สุด และเมื่อพอใจเขาจึงบึ่งรถออกมาเพื่อรับ ‘เพื่อนร่วมงานชั่วคราว’ ผู้มีค่าตัวแพงहु้ย

เป็นบุญล้นเกล้าเหลือเกินที่บ้านภาพไม่ไกลจากโรงแรมเท่าไรนัก แคมเข้าซอยไปแป๊บเดียวก็ถึงแล้ว ใช้เวลาราวๆสิบห้านาทีรถก็มาเกยอยู่หน้าบ้านสุดอัปลักษณ์ในสายตาเมศ บ้านเดี่ยวหลังเล็ก ๆ ยัดตัวลงในสวนเล็กที่สุดของซอย มันเป็นบ้านสีขาวที่ดูมอซอ....สนามหญ้าเล็ก ๆ ที่เดินสามก้าวก็เข้าถึงประตูบ้านเป็นที่ตั้งประติมากรรมรูปทรงพิสดาร เมศมองมันด้วยสายตาเคียดแค้น ก็ตอนที่ตกใจจนล้มคราก่อนไอ้ตัวประหลาดนั้นกระแทกตุตเขาไปเต็ม ๆ ....ตอนนี้ก็ยังจำได้ว่าเจ็บขนาดไหน

ก๊อก....ก๊อก....ก๊อก....

คนที่ไม่มีทีวีในบ้าน....ออกคงไม่ต้องพูดถึงหรรอมมั้ง....ชายหนุ่มนึกพลางกอดอกยื่นรอกนข้างในมาเปิดประตูให้ เมื่อวานเขาโทรมาเช็กับอีกฝ่ายเรียบร้อยแล้ว แคมด้วยการหลอกคำไปนิดหน่อย ปกติเมศไม่ใช่คนเสียมารยาทกับคนอื่นแบบนี้...ถึงโดยสันดานแล้ว เขาจะเป็นพวกเอาแต่ใจชอบบังคับคนอื่นก็ตาม แต่เรื่องงานเขาใส่หน้ากากเข้าหาคนเก่งมาก มองปราดเดียวเมศก็เดาออกหมดแล้วว่าใครชอบหน้ากากแบบไหน

แล้วทำไมเขาถึงไม่คิดบ้างนะว่าไอ้คุณศิลปินชอบหน้ากากแบบไหน....

คิดมาถึงตรงนี้เมศก็ยกไหล่กับตัวเอง.....สงสัยเป็นเพราะอีกฝ่ายดูเป็นเบี้ยล่างเขาสุด ๆ เลยละมั้ง? คือดูไม่มีผลประโยชน์ใด ๆ กับชีวิต.....คนอย่างไอ้คุณศิลปินนั้นจะอยู่หรือสูญหายจากระบบ เมศก็ไม่สนใจ สนอย่างเดียวคือวันนี้มันต้องไปวาดรูปให้เขา! และมันควรจะมาเปิดประตูได้แล้ว! ชายหนุ่มค้อม ๆ มอง ๆ แลวหน้าบานประตูเพราะไม่กล้าเปิดเข้าไปลุยเดี่ยวแบบคราวแรกอีก ภาพผู้ชายตัวใหญ่เหมือนหมีควายแก่ผ้าล่อนจ้อนแถมยังเปราะเปื้อนไปด้วยสี.....ไม่มาเป็นเมศคงไม่เข้าใจว่ามลพิษทางสายตามันเป็นอย่างไร

เมศขมวดคิ้วเมื่อไม่มีสัญญาณตอบรับจากสิ่งมีชีวิตที่เรียกหา เขาก็มองนาฬิกาข้อมือที่เข็มวินาทีไล่เข้ามาใกล้เลขสิบสองขึ้นมาทุกที.....หนึ่งนาที่สำหรับการลุกมาเปิดประตุนั้นมากเกินไปมั้ง

ก๊อก...ก๊อก....ก๊อก....

“คุณศิลปิน” เมศเรียกเสียงดังจนแทบจะเรียกว่าตะโกน “เปิดประตูให้ผมหน่อย ผมปรเมศ..ผมมา
รับคุณแล้ว”

หูของเมศแว่วเสียงกุก ๆ กัก ๆ จากในบ้านก่อนประตูไม้แผ่นบาง ๆ เขรอะด้วยคราบสีจะถู
กระชากออก

“ซักซำจริง....ผมนึกว่าชาตินี้จะไม่.....” ชายหนุ่มชะงักไป “เอ่อ....คุณศิลปินอยู่ไหมครับ?”

ชายหนุ่มผู้ถือลูกบิดประตูขมวดคิ้วอย่างไม่เข้าใจ “ผมเนี่ยแหละ...ศิลปิน”

เมศอ้าปากค้างน้ำลายแทบไหลออกจากมุมปาก.....ไอ้ผู้ชายคนนั้น.....มันมองเขาด้วยสายตาตำหนิ
ว่า ‘เป็นอะไรของมึง?’ อะ..ก็มันไม่ใช่ไอ้หน้าโจรป่าเมื่ออาทิตย์ก่อนนะสิ มันแปลงร่างกลายเป็น
ผู้ชายหล่อบาดใจ....ผมสิดำสนิทถูกเสยไปด้านหลัง หนวดเคราเพิ่มรุงรังถูกโกนออกไปหมด ๆ
เพราะหน้าของเขายังชุ่มไปด้วยน้ำ ไอ้คุณศิลปินขมวดคิ้วหนา ๆ เข้าหากัน หน้าตายุ่ง ๆ แบบนี้ยังทำ
ให้เขาเผื่อรำคาญหล่อออกมา ทำเอาเมศสอออกมาในใจ.....บอกกูที่ว่ามันไม่ได้เอาเงินที่ได้ไป
เหลาหน้าใหม่..

“ขอโทษที่เปิดประตูช้า พอดีผมลืมว่าคุณให้โกนหนวดด้วย...ก็เลย..”

“เอาเวลาอธิบายไปเช็ดหน้าเถอะคุณ” พอดีสติได้ชายหนุ่มก็สอทันควัน เมศยกนาฬิกาข้อมือโชว์
“ใกล้ได้เวลาเริ่มงานแล้ว”

“จ้ะผมก็พร้อมแล้ว” ไม่ว่าเปล่า ภาพยกไหล่ขึ้นปาดเช็ดหน้าลงกับเสื้อลายสก๊อตคนตัดอ้อยสี่เหลี่ยม
.....เป็นวิธีเช็ดหน้าระบบแมนนวลสุด ๆ เมศมองรอยคราบน้ำที่เลอะเป็นด่างเป็นดวงบนบ่าด้วย
ความอนาใจ

“คุณ...เอ่อ....ลืมเปลี่ยนชุด ?”

ภาพขมวดคิ้วอย่างไม่เข้าใจคำถาม “ทำไมต้องเปลี่ยนล่ะ ?”

“บรรลั้ย” เมศตบหน้าผากจนกะโหลกแทบยุบ “นอกจากทีวีแล้วบ้านคุณก็ไม่มีกระจกใช้รีเปล่า ?”

“คุณจะค่าอะไรก็ว่ามาตรง ๆ เอะ ผมไม่เห็นว่าคุณชุดนี้จะทุเรศตรงไหน” ภาพเคยใส่ชุดนี้
ไปฟรีเซนท์งานกับอาจารย์ด้วยซ้ำ ไม่เห็นว่าเสื้อเชิ้ตกางเกงยีนส์จะมีปัญหาอะไรกับชีวิต

“นี่คุณ...ผมบอกแล้วใช่ไหมว่านี่มันไม่ใช่งานเดินโชว์มีตติ้งอบต.นะคุณ นี่มันงานระดับประเทศ...
ย้า! ระดับประเทศ! กล้องจากนักข่าวมาเป็นร้อยตัว แล้วคุณจะเดินเข้าไปแบบนี้แหละ ขายอ้อย
ให้ช่างรีใจคุณ!”

“ขายฝีมือให้คุณไปหลอกเอาเงินเขาไป” ภาพก็เริ่มจะไม่พอใจเหมือนกัน นี่มันอะไรกันวะ....เปิด
ประตูมาก็โดนชนยับเลย “ผมไปวาดรูปนะคุณ ไม่ได้ไปแต่งงานกับเขา ใส่อะไรไปก็เหมือนกัน

แหละ”

“ไม่เหมือน! คุณแต่งตัวแบบนี้บริษัทผมก็เสียหน้าพอดีสิ” ว่าแล้วเมศก็คว้ามือถือขึ้นมากดไม่ยั้ง “ฮัลโหล....พี่หนูนาครับ ผมมีเหตุด่วนเหตุร้ายมาแจ้ง”

“เมศ...พี่ร้ายกว่าแกอีกตอนนี้ คุณเปรมิกาเธอจะเอาไฉน้องจี้จี้หมากรกมาเข้าร่วมงานให้ได้นะ”

“โอย...พี่หนูนา แค่นี้ผมก็หัวจะระเบิดแล้วนะ” แค่คิดภาพไฉ่หมาชีว่าปากเปราะที่เจอตอนไปดี
งานเมศก็แทบจะเป็นลมตามันตรงนี้เลย

“พี่กำลังจะโทรหาเลยไง พี่ให้เมศตัดสินใจในฐานะที่น้องเป็นบอสใหญ่”

“ถ้าให้ผมเลือกก็คือไม่ต้องเอามันเข้ามา บ้ารีเปล่า...จะแต่งงานยังจะมางูงหมาเดิน คารานี้เข้าใจ
ยากจริง”

“เออ...พี่ก็ไม่เข้าใจนางเหมือนกัน เคียวพี่จะลองไปพูดกับนางดู บอกว่าโรงแรมไม่ให้เอาสัตว์
เลี้ยงเข้า เขาน่าจะพอเชื่อฟังกันบ้าง” เมศได้ยินเสียงพูดคุยวุ่นวายดังลอคออกมาจากปลายสาย “แล้ว
เมศมีปัญหาอะไร”

“นักแสดงของเราจะใส่เสื้อลายสก๊อตไปร่วมงานนะพี่ พี่หนูนามีสู้ผู้ชายสักตัวไหม ตัวใหญ่ๆ
เลยนะ”

“เดี๋ยวนะ....ของพี่ฝรั่งที่น่าจะพอไหว ตอนนี้เมศเอารถบริษัทหรือรถตัวเองไป”

“รถบริษัทครับ”

“โอเค...พี่เคยไปส่งร้านซักแห่งไว้แล้วยังไม่ได้เอาออกลองไปรี้อหลังรถดูนะ ถ้าไม่เจอโทรหาพี่
อีกทีแล้วกัน” ปลายสายคูมีท่าที่รีบร้อน “พี่ไปคุยกับแม่นางเอกก่อนนะ”

“ครับพี่”

เมศกดวางสายพลางถอนหายใจยาวเหยียด เขาหันมาค้อนใส่ไอ้คุณสิลปินที่ยังทำหน้าโง่ๆเหมือน
ไม่รู้ว่ามันทำให้การทำงานของเขาลำบากแค่ไหน เมศไม่เสียเวลาคำมันให้สะใจปาก เขารีบไปเปิด
กระโปรงรถทันที....โชคดีที่ไม่ต้องค้นอะไร เพราะพี่หนูนาวางแบมมันไว้บนสุดเลย เขาคว่าชุดที่อยู่
ในช่องใส่สูทสีเงินยัคไสมืออีกฝ่ายทันที

“ผมให้เวลาคุณห้านาที ไปเปลี่ยนใส่ชุดนี้ซะ”

“ตกลงผมต้องเปลี่ยน ?”

“เกิดมาหัดทำอะไรให้ถูกต้องในชีวิตบ้างเถอะคุณ เร็ว!.....เวลาผมมีค่านะ”

เหมือนจะรู้ว่าอีกฝ่ายประสาทเสียนแทบจะหักคอเขาทิ้งแล้ว ภาพเลยเดินเข้าบ้านไปด้วยความคิดที่ยังวนเวียนในหัว.....ถูกใส่เสื้อเชิ้ตแล้วนะ.....มันไม่สุภาพตรงไหนวะ....

พอรองเท้าหนังขนาดหลวมกว่าดินเหยียบลงบนพื้นโรงแรมเท่านั้นแหละ.....ไอ้ภาพก็ค้นพบแล้วว่าเมื่อไหร่เขาใส่ผ้าจี๊วแทนเสื้อชุดๆ!!

โรงแรมหรู.....คนจำนวนมากที่กำลังเดินไปลงทะเลเบียนรับของชำร่วยพวกนั้นก็หุ้ไม่ต่างกัน ทั้งคุณหญิงคุณนายแบกเครื่องเพชรมาติดฉายเดินกันวูบวาบจนภาพตาพร่าไปหมด

“ผมนี่กว่าโรงลิเก” ภาพบ่นพึมพำ

“อย่าไปพูดถึงเขาได้ยืนเชียวล่ะ” ชายหนุ่มข้าง ๆ ตัวเขาตอบพลางขยับเนคไท ประเมศอยู่ในเสื้อเชิ้ตสีขาวคลุมทับด้วยสูทสีเทาทั้งตัว ยิ่งทำให้เขากลายเป็นผู้ชายที่หล่อห้าวจรดเท้า เมศดึงเสื้อคนข้าง ๆ เป็นเชิงเรียกให้เดินตามเข้าไปในงาน

งานแต่งงานฝีมือของเมศไม่เหมือนใครเลยทีเดียว...สมราคาคุยที่เขาพูดเอาไว้ ทุกอย่างถูกคุมอยู่ในธีม ‘เกลอรี่ ออฟ เลิฟ’ ผนังสีขาวช่วยขับแสงไฟจากหลอดสีส้มให้สบายตาและดูคลาสสิกไปในตัว กรอบรูปและเฟรมวาดภาพจำนวนมากถูกแขวนเรียงรายอย่างมีระบบประดับตกแต่งด้วยดอกไม้สีขาว เป็นงานแต่งงานที่ใช้ดอกไม้ไม่น้อยแต่ดูเก๋มาก แม้แต่ของชำร่วยก็ยังเป็นหมวกจิตรกรที่ปักชื่อเจ้าสาวเจ้าบ่าวให้แขกใส่เข้ากับธีมงาน เรียกได้ว่าชายหนุ่มเก็บทุกรายละเอียดจริง ๆ ภาพเกือบจะมองคนตรงหน้าด้วยสายตาชื่นชมแล้วเชียว...

“คุณเลิกทำหน้าที่เหมือนบ้านนอกเข้ากรุงได้แล้ว แล้วที่ผมพูดไปนี่เข้าใจใช่ไหม?”

“ห๊ะ? เมื่อไหร่คุณพูดอะไรด้วยหรอ?”

“ผมบอกว่าผมต้องไปรายงานตัวกับผู้จัดการคุณเปรมิกาเสียก่อน มีเวลาอีก4ชั่วโมงก่อนคุณจะขึ้นโชว์ และผมคงไม่สามารถเฝ้าคุณเหมือนคุณพ่อพาถูกไปว่ายนน้ำได้ คุณเอ่อ...ผมจะให้คุณไปรอตรงไหนดีนะ”

“ผมเดินเล่นในงานก็ได้ นี่งานแต่งงานหรอเนี่ย...ผมนี่กว่างานอีเว้นท์”

“สร้างความแปลกใหม่ในคุณ” เมศขมวดคิ้ว “ผมไม่ไว้ใจให้คุณเดินเล่นในงานเลยแฮะ คุณคงจะไม่ไปทำอะไรบ้า ๆ เป๋อ ๆ ใช่มั้ย?”

“นี่คุณ....ผมไม่ใช่เด็กนะ ถ้าคุณกลัวผมจะวนวายผมไม่เดินในงานก็ได้ ฉันผมออกไปรับลมตรงข้างนอกก็แล้วกัน”

“ตามนั้น...อย่าลงไปชั้นอื่นล่ะคุณ เดี่ยวกลับมาไม่ถูก”

“ครับพ่อ” ภาพว่าแล้วเดินออกไปเลย ทิ้งให้ออแกไนซ์หนุ่มหัวปักหัวเหวี่ยงกับถ้อยคำประชดประชัน เขาอ้าปากค้างเกือบจะหลุดคำแล้วเชียว โชคดีที่กล้องเสียงยังไม่ทำงาน เพราะ....

“อ้าว....น้องเมศจ๊ะ”

“คะ! ครับ...คุณเองจើ” เมศแทบเซ็ดเหงื่อที่ข้างขมับ....เกือบหลุดสูญไปแล้ว โชคดีที่หยิบหน้ากากมาใส่ทัน

“ตายแล้ว...เปลี่ยนชุดมาด้วย หล่อตั้งแต่ปลายผมจรดปลายเท้าเลยนะคะ”

“ขอบคุณครับ” เมศยิ้มหวานรับคำชม “แล้วนี้นักข่าวมากันเยอะขนาดนี้เลยหรือครับ”

“เด็กพี่นะ...นางเอกอันดับต้น ๆ ของเมืองไทยนะคะ จะให้น้อยหน้าได้ไง” สาวใหญ่ในชุดเดรสสีขาวฟูฟ่องขยับริมฝีปากเคลือบลิปสติกสีแดงอย่างพอใจ “แล้วพ่อหนุ่มเมื่อกี้ใครนะจ๊ะ”

“อ้อ...คุณศิลปิน จิตรกรที่จะมาแสดงโชว์วาดภาพไงครับ ฝีมือเขาถือเป็นอันดับต้น ๆ ของเมืองไทยเลยนะครับ” เมศป็นยิ้มจนแก้มแทบแตกแล้ว โอ้เขาน่ะไม่รู้ด้วยซ้ำว่าไอ้ ‘ศิลปินระดับต้น ๆ ’ นั้นมีใครบ้าง แต่ไม่เป็นไร...เรื่องหลอกเอาเงินชาวบ้านเมศถนัดมาก ถึงขั้นลงทุนขึ้นชมไอ้คุณศิลปินเชียวนะ

“ตายยยยยยยยยยย....งานเพอร์เฟกมากคะน้องเมศ แล้วน้องเมื่อกี้ก็หล่อที่สุด ๆ ไปเลยคะ”

“แน่นอนครับ....ผมเลือกคนมาอย่างดี” ถ้าโกหกแล้วตกรกไอ้เมศคงไม่ได้ไปผูกไปเกิดแล้วละ....

“นอกจากฝีมือดีแล้วยังหน้าตาดีอีกนะคะเนี่ย หุ่นนายแบบมากมก สูงจนจะแตะ190อยู่แล้วมั้งคะ นั่น พี่อยากจะชวนมาเข้าสังกัดเหลือเกิน”

“เอ่อ...ไว้ผมจะติดต่อให้หลังจบงานนะครับ” ถ้าคุณเองจើเห็นแบบที่เมศเห็นจะไม่พูดแบบนี้....

“น่ารักจริง ๆ ค่ะน้องเมศ....หนูเองก็หล่อไฉ่ย่อนะคะ สนใจเข้าสังกัดพี่ไหม?”

“ผมแก่เกินแกงแล้วละครับ ฮ่า ๆ ๆ” โอ้ย....คนยังรีบ ๆ อยู่ก็ดันมาชวนคุย “เอ่อ....ผมคงต้องไปตรวจงานก่อนนะครับคุณเองจើ ถ้ามีปัญหอะไรตรงไหนเรียกผมได้ทันทีนะครับ”

“ได้เลยจ๊ะ”

เมศถอนหายใจเป็นรอบที่รื่อยกว่า ๆ ของวัน เขาเดินตรวจความเรียบร้อยของงาน.....ถึงเมศจะหน้าเลือด แต่งานที่ออกมาจากฝีมือเขาต้องดีที่สุดให้สมกับราคาคุย จากที่เดินสำรวจก็ถือว่าเป็นที่น่าพอใจไม่น้อย แยกในงานดูตื่นเต้นกับงานแต่งงานที่บรรยากาศไม่เหมือนใคร พวกวัยรุ่นจะชอบโซนผสมสีก็ออกเทลเป็นพิเศษ จะว่าไปแยกในงานก็คั่นหน้าคั่นตาทั้งนั้น....แต่ทุกคนก็เดินชนไหล่

กันในงานบันเทิงนั่นแหละ ทั้งผู้กำกับ คนเขียนบท นักแสดง ช่างกล้อง ช่างไฟ เด็กเลิฟน้ำใน
กอง เรียกได้ว่าชนกันมาทั้งวงการ

“เมศ! มาเช็คไฟล์เพลงกับพี่หน่อยดี ว่าโอเคหรือเปล่า”

“ครับพี่เกือ” ชายหนุ่มเดินยิ้มร่าแบบได้หน้าเข้าไปหา

เกือบจะลืมแล้วเชื่อว่าทั้งใครอีกคนในวันอกงาน.....

ควันสีขาวลอยเอื่อยในอากาศ ภาพเป็นคนพ่นมันออกมาเอง ชายหนุ่มทำแขนลงกับระเบียงพลา
สบูบหรีราคาถูกที่เอาติดกระเป๋ามาด้วย พอเห็นคนในงานเยอะขนาดนั้นเขาเองก็อดจะตื่นเต้น
ไม่ได้ แล้วยิ่งตอนวาดภาพที่ทุกสายตาต้องจับจ้องมาที่เขา.....ถ้าไม่ตั้งใจดี ๆ ตั้งแต่ตอนนี้นคงจะ
สามารถคุมอารมณ์ให้อยู่ได้

ภาพไม่มั่นใจกับงานในวันนี้ก็....บอกตามตรงเลยว่าเขาไม่เคยได้หัวข้อในการทำงานอะไรที่ยาก
เท่าเรื่อง ‘ความรัก’ มาก่อน ยิ่งเป็นงานแนวนามธรรมที่อารมณ์คือตัวนำของงาน ส่วนทัศนธาตุอื่น
ๆ เป็นเพียงส่วนประกอบเท่านั้น...ภาพก็ยังหนักใจ แต่เอาเงินเขามาแล้วอย่างไรก็ต้องทำออกมาให้
ดีที่สุด

ความรัก....ความรัก....ความรัก....ความรัก....ความรัก....ความรัก....

ภาพพยายามดึงอารมณ์ความรักที่มีอยู่ในตัวเขาออกมา....แต่จะเริ่มอย่างไรดีวะ! แฟน...ใช้สิ....
แฟนคนแรกตอนมัธยมปลาย....นึกสิไ้อัภาพ ความสุขตอนที่เราร่วมมือกันไปดูหนังหลังเลิก
เรียน นึกถึงเส้นโค้ง....สรีระความงาม....นึกถึงเส้นผมยาวสลวยที่รวบไว้.....นิ้วเรียวยาวที่สอด
ประสานเข้ากับฝ่ามือของเขา

ใช่.....ก็ไ้อัมือสวย ๆ นั่นแหละที่ตบหน้าไ้อัภาพชะหน้าชา เพียงเพราะเขาไปคุยเล่นกับเพื่อนผู้หญิง
คนอื่น! อะไรกันวะ....ก็บอกแล้วว่าไม่ได้มีอะไรกันจะจีหึงอะไรกันหนะ...

ภาพส่ายหัวรัว ๆ ไล่ความคิดด้านลบออกจากหัว เขาอัคบุหรีเข้าปอดหนักขึ้นเมื่อพบว่าป๊อบบี้เลิฟ
ของเขาแม่งโคตรไม่น่าพิสมัย ต้องเปลี่ยนเรื่องแล้ววะ.....งั้นก็แฟนคนที่สองตอนเรียนมหา'ลัย อ่า....

ใช่ ๆ คนนี้เป็นเพื่อนในคณะศิลปกรรมเหมือนกัน เราพบรักกันท่ามกลางกลิ่นของสีน้ำมัน แต่
ตอนนั้นความรักมันช่างหวานหอมเหลือเกิน เพื่อนในคณะเรียกเราว่า ‘ไข้อยู่กับดากานดา’ เธอ
เข้าใจความคิดประหลาด ๆ ของภาพเสมอ....เราคุยกันได้ทุกเรื่อง

ยกเว้นเรื่องที่เธอแอบไปกิ๊กกับเพื่อนสนิทเขา! โธ่เว้ย! ตอนนั้นกูเสียทั้งเพื่อนเสียทั้งแฟนเลยนี้
หว่า หลอกสวมเขาไอ้ภาพมาได้ตั้งสี่ปี คิดแล้วน้ำตาแทบตกใน...

เฮ้ย...เดี๋ยวลี เขานึกขึ้นได้ว่ายังมีแฟนคนที่สามเอาไว้ช่วยดึงอารมณ์ความรักอยู่ หลังจากเจ็บเจียน
ตายจากรักสอง สาวคนที่สามก็เข้ามาดูแลหัวใจ อ่า....แค่คิดถึงหน้าเธอก็ยิ้มออกแล้วแฮะ สาวน้อยที่
เข้ามาตอนที่เขาจบออกมาทำงานใหม่ ๆ เราคบกันนานมาก....นานพอที่จะทำให้ภาพคิดจะขอ
แต่งงานเธอ ภาพหลับตาลงคิดถึงแขนเรียวเล็กที่สอดเข้ามากอดเขา....ดวงตากลมโต.....ริมฝีปากนึ้ม
ๆ ....

ก็ไอ้ริมฝีปากนึ้ม ๆ เนี่ยแหละที่ตะโกนไล่หน้าเขาว่า ‘เชิญเอาถังสีทำเมียไปเลย’ อะไรกันวะ!...แค่
ทุ่มเทให้กับงานจนไม่มีเวลาให้ แล้วก็แค่ไม่มีเงินค่าอาหารตอนไปดินเนอร์วันครบรอบ....ก็แค่ขอ
จ่ายไปก่อน ไอ้ภาพก็คืนเงินให้แล้วนี่ ทำไมถึงกันด้วยเรื่องเล็ก ๆ แค่นี้เนี่ย!

“โธ่เว้ย!!” ภาพสบลั่น นี่มันไม่ได้มาวาดรูปให้งานศพนะไอ้ภาพ...ทำไมหัวสมองมีแต่เรื่องรันทด
อับจนขั้นแค้นแบบนี้ ภาพสะบัดหัวแรง ๆ พลังขี้ก้นบุหรีมวนที่สามลงบนที่เขียนบุหรี เขาสูดลม
หายใจเอาอากาศบริสุทธิ์บนตึกสูงเข้าไปเต็มปอด บางทีการที่เขาไม่คิดอะไรเลยน่าจะเป็นทางออกที่
ดีที่สุด.....โอเค....เดี๋ยวลีเข้าไปในงานก็มองบ่าวสาว คู่รักเยอะ ๆ ซึมซับความรักจากพวก
เขา จดจำแววตาที่เต็มไปด้วยความรักของคนอื่น.....อย่าเอาเรื่องของตัวเองเลย เกรงว่าจะออกมา
เป็นภาพขาวดำพร้อมใช้ตกแต่งข้างพวงหรีด

“คุณ....สแตนบายได้แล้ว พิธีเริ่มไปได้สักพักละ....” เมศเบิกตากว้าง “คุณสูบบุหรี่หรือ!”

“เห็นผมเล่นหมากเก็บอยู่หรือคุณ”

“เขี่ยยยยยยยยยยย....ผมอยากโคตลงไปด้วยตอนนี้เลย”

“ให้ผมช่วยไหมละ” เมศตวัดสายตาที่อ่านได้ว่า ‘เลือก’ “โอเค....สรุปว่าไม่”

“ผมหาสุทมาให้คุณเปลี่ยน หารองเท้าหนังให้คุณใส่ แล้วดูสิ่งที่คุณทำสิ” เมศยื่นหน้าเข้ามาดมฟุดฟิดใกล้ ๆ บ่า ทำเอาภาพสะอุ้งไม่ใช่น้อย “ชัดเลย....บุหรี่ยาถูกตามโซห่วย ผมอยากจะบ้า! คุณคิดว่าผมจะเสียหายขนาดไหนที่เอาจิตรกรจี้ยาเดินเข้ามาไป”

“น้อย ๆ หน่อย แก่บุหรี่ยะคุณ”

“อย่าเพิ่งเถียง....ตามผมมานี้” เมศพลอตวัลกแขนเสื้ออีกฝ่ายจนเสื้อสูทยับเล็กน้อย ซึ่งภาพก็ไม่ได้ใส่ใจนักหรอก

ภาพถูกอีกฝ่ายลากตัวเข้ามาในบริเวณงาน พิธีเริ่มขึ้นแล้วอย่างที่เมศบอกจริง ๆ ....ตอนนี้จอโปรเจกเตอร์ขนาดใหญ่ล้อมด้วยกรอบทองคำฉายภาพความหวานของคู่บ่าวสาว เช่น ภาพจากรายการที่เคยไปออกด้วยกัน....ภาพฟรีเวดดิ้งในเกลอรีสวย ๆ แล้วอะไรต่อก็ไมรู้ เพราะไอ้หนุ่มจิตรกรโดนลากเข้าไปที่ห้องเล็ก ๆ บริเวณหลังเวทีเสียก่อน เมศรื้อค้นกระเป๋าใบเล็ก ๆ โดยผลการ

“พีครับ...เมศยืมนะครับ ขอบคุณมากครับ” ภาพเกือบหลุดหัวเราะ เพราะอยู่ ๆ ไอ้นี้ก็พูดเองเองเอง แต่กำลังอ้าปากอยู่ก็ต้องรีบหุบแทบไม่ทัน

ฟืดดดดดดดดดดดดดดดดด...

น้ำหอมในมืออีกฝ่ายพ่นละอองน้ำใส่หน้าเขาจัง ๆ ...โชคดียิ่ง ๆ ที่หุบปากทัน ไม่อย่างนั้นเมศคงได้ไปส่งไอ้ภาพล้างท้องแทนได้ทำงานต่อแล้ว ภาพลับตาปีปลอยให้อีกฝ่ายอัดไอน้ำหอมกลิ่นเย็น ๆ พรึมเต็มตัวเขา....ตั้งแต่เส้นผม ใบหน้า ลำคอ แม้แต่มือเมศยังจับมันขึ้นมาจึ้นน้ำหอม....เรียกได้ว่ากะไม่ให้รู้ว่าชีวิตนี้ไอ้ภาพเคยสูบบุหรี่มาก่อน

“ผมว่าพอแล้วมั้งคุณ มันซักจะเหมือนพรมน้ำมนต์เข้าไปทุกทีแล้ว”

“แบบนั้นก็ดี ผิดิสแตกมันจะได้ออกจากตัวคุณไปบ้าง ทำไมชอบหาเรื่องปวดหัวให้ผมนักระ”

“ผมทำอะไรผิดอีกละ.....คุณไม่ให้ผมทำงาน ผมก็ไม่เข้าแล้วไง....อะ...” ประโยคหลังขาดไป

เพราะเมศน์ก็น้ำหอมตรงกางเขา...ภาพเลยมีอันต้องหุบปากไป

ภาพก้มหน้ามองคนที่สูงประมาณจมูกเขา....ที่จริงเมศน์ก็เป็นผู้ชายที่สูงพอควร ประเมินด้วยสายตา น่าจะแตะ180เซ็นด้วยซ้ำ แต่ภาพมีเชื้อสูงจากปฐมาเยอะเลยทำให้เขาเป็นผีเปรตแบบนี้

How gentle is the rain, that falls softly on the meadow. Birds high up on the trees, serenade the clouds with their melodies.

เพลงจังหวะหวานสบายหูอย่าง A Lover's Concerto เวอร์ชันของ Kelly Chen ถูกบรรเลงเคล้าคลออยู่ตรงฉากหน้าในขณะที่พิธีกรกำลังเอ่ยปากบอกให้ประธานทั้งฝ่ายชายและฝ่ายหญิงพูดถึงความรู้สึกในใจ ภาพสัมผัสถึงความหวานชื่นที่ล่องลอยในอากาศเชียวละ นาน ๆ ทีเขาจะได้มางานที่เป็นมงคลบ้าง ถึงจะแค่มาทำงานก็เถอะ

“โอเค...เหมือนจะไม่ได้กลืนบุญแล้ว” เมศย์เอ่ยเรียกสติภาพที่กำลังสนใจบทเพลงกับเสียงพิธีกรด้านนอก ออแกไนซ์หนุ่มยื่นจมูกเข้ามาดมฟุดฟิดอีกครั้ง....แล้วยกยิ้มอย่างพอใจ “ใกล้ได้คิวแล้วคุณศิลปิน ถ้าผู้ใหญ่พูดจบ เข้าบ่าวเจ้าสาวพูดต่อ ระหว่างที่สองคนนั้นพูดทีมงานจะยกถังสีไปไว้ที่มุมขวาของเวที ส่วนเฟรมวาดก็คือฉากหลังของเวทีนั้นแหละ ผมให้ทีมงานยืมบันไดเหล็กของโรงแรมมาด้วยนะ เพื่อคุณจะเอื้อมมือวาดด้านบนไม่ถึง” แต่ดูจากสายตา...เมศว่าถึงชั่ว ๆ

“โอเค...เข้าใจแล้ว”

“คุณสงบสติอารมณ์ไว้นะ อย่าเมาทินเนอร์คลุ้มคลั่งล่ะ”

“ผมจะเมาน้ำหอมที่คุณฉีดเนียแหละ” ภาพยกปากเสื้อเชิ้ตด้านในขึ้นมาดม “น้ำยาปรับผ้านุ่ม10ถุงยังไม่จุนจมูกขนาดนี้เลย”

“กลบกกลืนสาบคนจนได้สินี” เมศกอดอกตรวจความเรียบร้อยคนตรงหน้าตั้งแต่หัวจรดเท้า “อ้อ....ใส่หมวกนี้ไว้ด้วย” เขายื่นหมวกจิตรกรสีแดงเลือดหมูแบบเดียวกับของข้าราชการให้ ภาพหยิบมันมาพลิกไปมาแต่ก็ยอมสวมมันลงบนศีรษะอย่างว่าง่าย หวังว่ามันจะเข้ากับชุดสูทสีน้ำตาลที่เขาสวมอยู่ “อืม....น่าจะโอเคแล้วนะ”

“นี่ผมออกไปวาดรูปหรือเดินแฟชันโชว์?”

“ไม่ใช่ก็ใกล้เคียง วาดไม่สวยขึ้นมาก็เอาภาพลักษณ์เข้าสู่ใจคุณ”

“ลำดับต่อไป ผมขอเชิญคู่บ่าวสาว กล่าวคำขอบคุณ ท่านประธานในพิธี คุณพ่อ คุณแม่ และแขกผู้มีเกียรติที่มาร่วมงานในค่ำคืนนี้ด้วยครับ ...เชิญครับ”

“ใกล้แล้ว ๆ” เมศคูวิตกเหมือนเป็นเจ้าบ่าวเสียเอง เขามองภาพหวัจรดทำซ้ำแล้วซ้ำเล่าก่อนจะเดินเข้าไปแกะเนคไทแล้วผูกให้ใหม่

*You'll hold me in your arms,
and say once again you'll love me. And that your love is true,
everything will be just as wonderful.*

ภาพก้มหน้ามองเจ้านายชั่วคราวที่ดูจริงจังกับทุกเรื่องเหลือเกิน ถ้าไม่นับที่เขาดูถูกภาพ.....ต้องยอมรับว่าเมศเป็นผู้ชายที่มีเสน่ห์จริง ๆ .....โดยเฉพาะดวงตาเรียวสายนั่น พออีกฝ่ายขยับเข้ามาใกล้กลิ่น Burberry London for men ก็ลอยขึ้นมาเตะจมูก ผสมกับน้ำหอมที่ภาพโดนฉีกอีก วันนี้นั้นวันน้ำหอมโลกไร้ไฉวะ?

เรียวคิ้วของคนตรงหน้าขมวดเข้าหากันตอนที่พยายามสอดปลายเนคไทอีกข้างหนึ่งให้ทะลุออกมา “โอเค...เรียบร้อย” เมศตอบ ๆ ลงบนบ่า “เชิญขึ้นไปหาเงินมาจ่ายค่าไฟแล้วรับคุณศิลปิน”

ที่บอกว่ามีเสน่ห์เมื่อก็.....ใช้ภาพขอถอนคำพูด....ถอนแบบถอนรากถอนโคนด้วย...

ภาพสุดลมหายใจลึก ๆ เมื่อเห็นผู้ชายอีกฝั่งของเวทีทำสัญญาณมือบอกให้ขึ้นไปได้แล้ว เขาสงบสติอารมณ์ของตัวเองไว้.....คิดเสียว่าฟรีเซนต์โปรเจกต์จบให้อาจารย์ดูก็แล้วกัน ร่างสูงใหญ่ของชายหนุ่มเอียงอย่างขึ้นบนเวทีช้า ๆ ภาพกวาดสายตามองบรรยากาศในงาน....เก็บความรู้สึกของ ‘ความรัก’ ไว้ให้ได้มากที่สุด....เพราะความรักคือรูปที่เขา กำลังจะวาด

ชายหนุ่มค้อมตัวอย่างนอบน้อม ด้วยรูปร่างสูงใหญ่และใบหน้าที่เขาจึงสามารถเรียกความสนใจจากผู้ชมได้ไม่น้อย ภาพบรรจงก้มหยิบถังที่บรรจุสีฟuchsiaขึ้นมาละเลงลงไปที่แรก.... เขายับตัวเคลื่อนไหวอย่างช้า ๆ ตามทำนองของบทเพลงที่ขับขาน....

How gentle is the rain, that falls softly on the meadow.

Birds high up on the trees, serenade the clouds with their melodies.....

จังหวะของข้อมือที่ลากเส้นยาวช้า ๆ ค่อยตัวคเป็นเส้นโค้งตามจังหวะที่มีชีวิตชีวาขึ้นของเพลง

How gentle is the rain, that falls softly on the meadow.

Birds high up on the trees, serenade the clouds with their melodies.

Oh!

See there beyond the hill, the bright colors of the rainbow.

Some magic from above. Made this day for us, just to fall in love.

You'll hold me in your arms, and say once again you'll love me.

And that your love is true, everything will be just as wonderful.

สีจํานวนมากค่อย ๆ ไหลเทไปบนผืนผ้า....แต่งแต้มสีแห่งความรัก....ให้ลอยฟุ้งในอากาศ หัว
สมองของภาพไม่มีอะไรทั้งนั้นนอกจากความรู้สึกที่เบาสบาย....

Now, I belong to you, from this day until forever.

Just love me tenderly and I'll give to you every part of me.

Oh!

Don't ever make me cry, through long lonely nights without us.

Be always true to me, keep this day in your heart eternally.

You'll hold me in your arms, and say once again you'll love me.

And that your love is true, everything will be just as wonderful.

เมสมองจิตรกรตรงหน้าขยับร่างกายช้า ๆ .....ใช้เทคนิคง่าย ๆ ในการวาดมันขึ้นมา....แต่ทุกการ

เคลื่อนไหวของร่างกายมีความหมายเสมอ บทเพลงไพเราะถูกเปิดวนซ้ำแล้วซ้ำอีก...แต่ไม่รู้ทำไม การวาดของคนตรงหน้ามันทำให้เพลงนี้ไม่ได้ถูกเปิดวน....ราวกับมีความใหม่ในแต่ละท่อน แต่ละท่วงทำนองที่ต่างกันไป....

จวบจนจิตรกรหนุ่มวางพู่กันลงในถังสีเป็นสัญญาณว่าภาพวาดหวานตานี้เสร็จสมบูรณ์แล้ว บรรดาแขกในงานต่างปรบมือให้เกียรติภาพ ซึ่งเจ้าตัวก็ก้มรับไว้อย่างนอบน้อม รองนพิธีกรเอ่ยนำเข้าสู่ขั้นตอนต่อไปที่ทุกคนรอคอยกันมานาน

“ลำดับต่อไปก็ถึงช่วงเวลาที่สำคัญยิ่งแห่งคำคืนนี้ ขอเชิญคู่บ่าวสาวจุดเทียนมงคลพร้อมตัดเค้ก เพื่อเป็นสิริมงคล ของชีวิตคู่ที่สดใส และมีความเจริญรุ่งเรืองในวันข้างหน้าและต่อไป ขอเชิญเจ้าบ่าวเจ้าสาวครับ” เขาว่าพลางผายมือออกเชิญให้ทั้งคู่เดินออกมาตรงแท่นที่ยืนออกมาจากเวที

ภาพลอบถอนหายใจเงียบ ๆ กับตัวเอง....ราวกับว่าเขาขอให้พิธีกรพูดประโยคนั้นมาทั้งชีวิต ชายหนุ่มก้มลงเก็บถังสีบางถังที่ล้มนอนลงจนสีไหลเจือนองบนพื้น เวลาวาดงานแนวนี้ที่ไรเขามักจะหลุดไปอีกโลกจนเผลอทำสีเลอะเทอะอยู่เรื่อย หวังว่านายจ้างของเขาจะไม่ว่าอะไร พอนึกถึงตรงนี้ภาพก็หันไปมองหาอีกคนที่ข้างเวที ซึ่งเมศก็กำลังส่งสัญญาณมือให้เขาลงมาได้แล้ว....

.....แต่อยู่ ๆ ใบหน้าหล่อเหลานั้นก็ซีดเผือดลง เมศอ้าปากค้างรีบยกมือสองข้างขึ้นห้ามทำให้ภาพชะงัก จิตรกรหนุ่มขมวดคิ้วไม่เข้าใจว่าเขายังมีหน้าที่อะไรต้องทำต่อบนเวทีแห่งนี้อีกหรือ ?

ภาพขยับปาก ‘อะไรของคุณ’

‘นั่น’ เมศชี้ไปที่หน้าเวทีด้วยสีหน้าอยากจจะร้องไห้ เขาทำท่าขยำมือทั้งสองข้าง ‘จับมัน!’

หือ?...มัน?....

ภาพหันควับไปตามที่มีมือชี้แล้วเขาก็เข้าใจสถานการณ์ทุกอย่าง แมลงสาบสีดำมะเมื่อมปีกเงาวับอย่างมีสุขภาพดีกำลังเดินแท่ด ๆ เข้าไปทางบ่าวสาวที่ยืนรออยู่ตรงเค็กซ้ำ ๆ ประหนึ่งว่าถูกติดเรดาร์ให้พุ่งหาสิ่งนี้มาตลอดทั้งชีวิต ภาพหยิบถังสีเปล่า ๆ มาอันหนึ่งก่อนจะคลานเข้าไปหามันซ้ำ ๆ ซึ่งโคตรจะไม่ทันใจเมศเลย...ออแกไนซ์หนุ่มที่เชียวอยู่ข้างสังเวียนทิ้งหัวตัวเองแรงขึ้น

‘เร็วสิคุณ เร็ว!’ เขาอ้าปากพะงาบ ๆ ทั้ง ๆ ที่รู้ว่าอีกฝ่ายหันหลังให้อยู่ เมศเหลียวมองซ้ายขวา... โชคดีที่คนในงานมัวแต่สนใจเก็บภาพที่เจ้าบ่าวกำลังกุมมือเปรมิกาช่วยกันจุดเทียนอย่างหวานแหวว จึงไม่มีใครสังเกตว่าด้านหลังมีหน้าผากรรมวิ้งบนแผ่นฟิล์มอยู่

ภาพคลานเข้าเข้าไปช้า ๆ .....เหมือนเป่าหมายจะรู้ตัว ไอ้กระจิวตัวเท่าฝ่าตีนเด็กวิ่งหนีเขาออกไปด้วยความเร็วที่เพิ่มขึ้น.....เชี่ยละ ถ้าไอ้ภาพมัวแต่คลานแบบกลัวพื้นสะเทือนอย่างนี้มันต้องไปถึงขาคูณเปรมิกาก่อนแน่ ๆ ภาพคลานเร็วขึ้นเหมือนบ่าวไพร่ในเรือนคุณหลวงที่คลานจนหัวเข้าค้ำน เมศกลั่นหายใจแทบจะโผล่ขึ้นไปช่วยจับ แต่กลัวจะผิดสังเกตจนเกินไป

ตบ!

ภาพกลั่นหายใจเอื้อมสุดความยาวแขนครอบถั่งสี่ลง แต่ทำได้เพียงแค่เฉียดไอ้แมลงสาบนั่นวิ่งหนีด้วยความเร็วเกือบเท่าตัว....และอีกไม่กี่เมตรมันจะถึงร่องเท้าส้นสูงของเปรมิกาอยู่แล้ว

ภาพคิดว่าวินาทีนั้นคือวินาทีที่เหี้ยที่สุดในชีวิตเขาแล้ว.....แต่วินาทีต่อมาที่กระจิวตัวนั้นค่อย ๆ ขยับกระพือปีกอย่างเรียวร่าพร้อมจะโฉบบินค้งนกน้อย.....

‘ตายยยยยยยยยยยยยยยยยยยยยยย’ เมศกริกร้องลั่นในใจ....มือที่ทิ้งผมอยู่แทบดิ้งหลุดคิดมาเป็นกระจุก...

ภาพกลั่นหายใจใช้พลังเหือกสุดท้ายกระโดดเข้าไปทั้งตัว....

ซ่า.....

แก๊งงงงงงงงงงงงงงงงงงง

สายตาค้นทีมงานเปลี่ยนจุดโฟกัสมารวมอยู่ที่ไอ้จิตรกรหน้าโง่.....ถึงสี่สี่ชมพูพาสเทลที่บัดนี้ว่างเปล่าค่อย ๆ กลิ้งขลุ่ ๆ มาหยุดอยู่ตรงหน้าภาพ ชายหนุ่มไม่ได้สนใจมันด้วยซ้ำ....เขาแสบะยิ้มอย่างมีชัยเพราะตอนนี้ไอ้แมลงสาบนั่นโดนถั่งสี่ในมือเขาจัดการเรียบร้อยแล้ว เคี้ยวละ....แล้วไอ้ถั่งสี่ก็ออันั่นมัน....

ภาพค่อย ๆ เงยหน้าขึ้นมาจากพื้นซ่า ๆ .....พบว่าทุกสายตาของคนในงานจับจ้องมาที่เขา...

เปรมิกาในชุดเจ้าสาวสีขาวบริสุทธิ์ไม่สิ.....ตอนนี้มันกลายเป็นชุดสี่ชมพูไปแล้ว... เพราะสีน้ำมันถึงเบ้อเรอที่พื้นถูกปิดกระเด็นขึ้นมาตอนที่ภาพกระโจนเข้าไปใส่แมลงสาบ เปรมิกาก็มองชุดแต่งงานของเธอที่ถูกย้อมอย่างไม่ได้ตั้งใจ....สีน้ำมันหยดต้ง ๆ ลงมาจากเนื้อผ้าราคาแพงไหลเอ่อลงมาเป็น

ระดับชั้นเหมือนน้ำตกที่ล่อชู นางเอกสาวเบิกตากว้างเพราะทำอะไรไม่ถูก....และสุดท้ายก็....

“กรี๊ดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดด”

“กรี๊ดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดด”

เสียงกรี๊ดร้องของหญิงสาวทะลุทะลวงเข้าสู่โสตประสาทของทุกคนในงาน โดยเฉพาะภาพที่นั่งกองอยู่ใกล้ปลายเท้าของเธอ ชายหนุ่มอ้าปากค้างสติกระเด็นหลุดหายออกไปจากหัว ภาพพยายามจะแปลงเสียงอะไรสักอย่างเพื่อแก้ตัว แต่หัวสมองของเขาคงถูกทินเนอร์ทำลายเหมือนที่เมศว่าไว้จริง ๆ

“ชะ...เซอร์! ไฟสสสสสสสสสสสสส”

ท่ามกลางความวุ่นวายและเสียงซุบซิบ ชายหนุ่มรูปหล่อที่ภาพไม่เคยเห็นหน้าก็กระโดดออกมาผายมือออกประหนึ่งว่าเป็ดมันละคร เขาฉีกยิ้มกว้าง แต่ภาพกลับเห็นเหงื่อเม็ดเบ้อเรอเกาะอยู่ที่ข้างผม

“พะ...พี่ชาน !?”

“ตกใจใช่ไหมละมิกา พี่ยินดีด้วยนะที่สามีน้องเป็นนักแสดงภาพแบบนี้ เลยอยากจะยืมพี่สาวให้คุณเสียหน่อยนะครับ” ชานว่าพลางหันไปหัวเราะให้กับเจ้าบ่าวที่ยังตกตะลึงไม่หาย ชายหนุ่มทำเป็นยกถังสีที่วางอยู่บนพื้นขึ้นมา “ตอนแรกผมกับเพื่อน ๆ จะแกล้งเปลี่ยนน้ำตอมน้ำสังข์เป็นสีเหมือนกัน แต่มันไม่สะอาด แกล้งยั้วตัวเสบมันต้องแบบนี้แหละ ชอบหักอกผมในละครนัก”

“พี่ชานนิสัยไม่ดี!” ปากว่าแบบนี้แต่เจ้าสาวคนสวยก็ยิ้มออก “ชอบแกล้งมิกายู่เรื่อย”

“ทุกคนขอเสียงให้เจ้าสาวเปือนสีของเราหน่อยครับ” ชานหันไปพูดกับแขกคนอื่น แน่نونว่ารวมไปถึงกล้องของนักข่าวด้วย “เออละ! ขอดนตรีหน่อยครับ”

เหมือนว่าทุกอย่างถูกเชื้ทฉากเอาไว้แบบนั้น วงดนตรีเล่นเพลง ‘ทฤษฎีสีชมพู’ ขึ้นมาได้ดั่งพื่อเหมาะพอเจาะ ภาพขมวดคิ้ว....นี่มันไม่ใช่เรื่องบังเอิญแน่ ๆ และเมื่อหันไปเขาคิดว่าตัวเองเห็นแผ่นหลังของเมศแวบ ๆ ....ไม่ผิดแน่ ต้องเป็นฝีมือของเมศ...

แขกในงานเลิกสนใจจิตรกรโรคจิตอย่างไอ้ภาพเป็นที่เรียบร้อย แล้วหันไปสนใจชายหนุ่มชื่อชานที่ชวนทุกคนมาโบกมือร้องเพลงแทน ภาพใช้โอกาสทำตัวเองให้เล็กที่สุดเท่าที่ชายสูง 190 เซนจะพอ

ทำได้ เขาค่อย ๆ คลานเข้ากลับเข้าหลังเวทีช้า ๆ ภาพรู้สึกเหมือนพลังงานที่สั่งสมมาทั้งชีวิตของเขา ถูกใช้หมดภายในวินาทีเดียว เคยได้ยินเรื่องเล่าว่าพระนางมารี อองตัวเนตช็อกที่ถูกสั่งประหารด้วยกิโยตินจนผมขาวทั้งศีรษะภายในคืนเดียว ถ้ามันเป็นความจริงภาพคิดว่าพรุ่งนี้เขาคงกลายเป็นคนแก่เป็นแน่แท้ ชายหนุ่มนั่งกองอยู่บนพื้นอย่างไร้เรี่ยวแรง...

นี่มันเรื่องบ้าอะไรกัน.... เหตุการณ์มันเกิดขึ้นเร็วจนภาพตั้งตัวไม่ทัน มันเกิดอะไรขึ้น?...เริ่มจากวาดภาพ....จับแมลงสาบ.....และจบลงที่ถังสีปลิวแทบครอบหัวเปรมิกา บ้าไปแล้ว! มันเกิดขึ้นภายในเวลาไม่ถึง 3 นาที มันคือช่วงเวลาที่ดีที่สุดในชีวิตภาพแล้ว....แค่เกือบเท่านั้น เพราะนาทีต่อมา...

“คุณศิลปิน ! จบงานผมกับคุณมีเรื่องต้องคุยกัน” เสียงเกรี้ยวกราดดังขึ้นบนหัวทำเอาภาพสะดุ้งเหมือนโดนไฟลนได้คาง

“กะ...คุณ...เรื่องนี้ผมไม่เกี่ยวนะ” ภาพอีกอึก “คุณบอกให้ผมจับมันเองแล้วก็....”

“ผมมีงานต้องไปทำล้างอายอีกเยอะ จบงานคุณค่อยมาเล่าเรียงความก็แล้วกัน” พุดเสร็จเมศก็สะบัดก้นหายออกไปจากห้อง เหลือแต่เพียงซากมนุษย์หายใจได้ทิ้งไว้เท่านั้น

ชีวิตใ้ภาพจะมีอะไรช่วยไปกว่านี้อีกวะ

ภาพถอนหายใจออกมายาวเหยียดก่อนจะถอดหมวกจิตรกรบนศีรษะออกมาวางไว้บนอก เขาแทบจะนอนราบไปกับพื้น มีเพียงศีรษะที่กายไว้กับผนังห้องเท่านั้น ภาพยกมือที่เปื้อนด้วยสีขึ้นมามองและพบว่ามันยังสันไม่หาย ภาพรู้ว่าเขาไม่ใช่คนใจหिनอะไร.....ออกจะอารมณ์อ่อนไหวแบบศิลปินด้วยซ้ำไป แล้วที่สันนี้ก็ไม่ได้เกิดจากความกลัว แต่น่าจะเป็นอาการช็อกตกค้างมากกว่า

.....สงบไว้ภาพ.....สงบไว้.....เพราะต้องรับมือกับเรื่องเหี้ย ๆ ต่อจากนี้อีก

เวลาไหลไปเร็วเหมือนมีคนมาดปุ่มช่วยเร่ง ภาพใช้เวลาเหล่านั้นคิดทบทวนถึงทุกสิ่งทุกอย่างที่ผ่านเข้ามาในชีวิตเหมือนว่าไม่กี่นาทีข้างหน้าจะถูกประหาร.....แต่ช้าก่อน! แล้วกูผิดตรงไหนล่ะเฮ้ย!

บอกให้วาด.....ภาพก็วาด

บอกให้โกนหนวด.....ภาพก็โกน

บอกให้เปลี่ยนเสื้อผ้า.....ภาพก็เปลี่ยน

บอกให้จับแมลงสาบ.....ภาพก็จับ

แล้วมันมีอะไรที่ถูพลาดไปวะ! ไอ้ภาพโคตรไม่เข้าใจชีวิต ปกติเขาไม่ชอบถูกจุมูกอยู่แล้ว แต่เจอไอนายจ้างมหาภัยนี้เขาก็คิดเสียว่าทน ๆ มันไปเดี๋ยวก็จบบงานแล้ว จะโดนด่าโดนว่าอย่างไรก็แกล้งเอาหูไปนาเอาตาไปไร่แล้วเหียนะ...แต่งานนี้จะโยนให้เขารับกรรมคนเดียวนี้มัน

เห็นแก่ตัวไปไหมครับคุณปรเมศ ?

“นี่มันหมายความว่ายังไ่กันคะน้องเมศ!” คุณเองเจ็ลแผดเสียงลั่นทำลายโสตประสาทของเมศ ตั้งแต่แรกพบ “นี่นะเธอ....ที่น้องคุณนั้กยุหนว่าเป็นมือโปร แล้วเป็นไ่....เกือบล่ม!”

“ก็แค่เกือบนะครับคุณ...”

“ยังจะมีหน้ามาเถียงพี่อีกหรือคะ”

“ผมขอโทษจริงๆครับคุณเองเจ็ล.....แต่มันเป็นอุบัติเหตุ”

“แล้วมันควรจะมีไหมคะ? ไอ้อุบัติเหตุเนีย ไม่ใช่หนังช่องเจ็ดนะคะน้อง”

“แต่....”

“เด็กพี่ต้องมาเจอเรื่องอะไรแบบนี้ในงานแต่งหรือคะ? นี่เข้าหอไปคงนั่งขัดตัวเอาสีออก ไม่ต้องเป็นอันทำอะไรกันแล้ว” เมศขมวดคิ้ว...กั้ดปากห้ามไม่ให้ตัวเองเถียงไปว่า ‘ก็โรแมนติคดีไม่ใช่หรือครับ’ แต่พอเองเจ็ลตัวัดสายตามา เมศก็จึกยืมที่ฝุ่นเต็มที “พี่อายุจนแทบแทรกแผ่นดินไปโผล่อีกมุมโลก”

“ตะ...แต่ก็ผ่านไปได้ด้วยดีไม่ใช่หรือครับ”

“ค่า! แต่คนมาช่วยแก้หน้าคือน้องชานนะคะ” แองเจ็ลว่าพลางหันไปพูดกับชายหนุ่มอีกคนที่ยืนนั่งมานาน “ขอบคุณน้องชานมาก ๆ นะคะ”

“คนกันเองครับพี่” เขาว่าพลางพาดแขนลงบนบ่าเมศ “ยังไ่เรื่องมันก็ผ่านไปแล้ว พี่เองเจ็ลก็อย่าไปเอาเรื่องเมศมันเลยนะครับ”

“ไ่ค่ะ!!”

“โ้...พี่เองเจ็ลครับ อย่างที่เมศมันบอก มันเป็นอุบัติเหตุจริง ๆ นะ”

“เรื่องที่น้องชานช่วยพี่ขอบใจมากคะ แต่มันเอามาลบล้างเรื่องที่คนอื่นทำกรรมทิ้งไว้ไ่ได้หรอกนะคะ” เธอตัวัดสายตามองเมศ.....ความเป็นมิตรที่เคยมอบให้ก่อนหน้านี้หายเกลี้ยงไปแล้ว “นี่

ถ้ายังมีเวลาไม่ฉลาดเล่นไปตามบทที่น้องธานส่งมา เด็กพี่ไม่เป็นเจ้าสาวศพสวยเลยหรือคะ? นักข่าวคงมีความสุขที่ได้ตีข่าวนางเอกสาวอันดับหนึ่งงานแต่งงาน เลอค่าไหมล่ะคะ?”

เมศอำปากจะเถียง เพราะชักถือหน้ากากไม่ไหว แต่ธานหยิกเข้าที่แขนแรง ๆ เป็นเชิงห้าม “ขอโทษแล้วพี่ก็ไม่รับ พี่เองเจิ้ลจะให้เมศมันทำยังไงล่ะครับ?”

“ก็ไม่ต้องทำยังไงหรอกคะ แต่เงินอีก 50% พี่ไม่จ่าย !! ”

“อย่าพูดเอาแต่ได้นะครับคุณ!” เอาช่างมาจุ๊ก็ไม่ว่างแล้ว เมศขว้างหน้ากากทิ้งบนพื้นแถมยังเหยียบมันซะแหลกคาตีน “ผมทำงานอย่างดี ค่าใช้จ่ายอีกตั้งมากมายเท่าไรให้คุณจะมาเชิดเงินหนีผมแบบนี้ไม่ได้นะ!”

“ไอ้เมศ...เย็นไว้มึง” แม้ธานจะกระซิบบอกที่ข้างหู แต่เหมือนจะไม่ได้ผลเสียแล้ว

“ผมถามหน่อยเถอะ! คนสติดีที่ไหนเขาจะอยากสาธิตใส่เด็กคุณเล่า!! อีกอย่างเรื่องมันก็ไม่ได้บานปลายอย่างที่ว่าคุณว่สั๊กน้อย จะเอามาอ้างเชิดเงินหนีแบบนี้มันโง่งน่ะครับ!!”

“ตาย! โง่งบ๊ออะไรกันยะ เงินแค่นั้นนะเศษเงิน เด็กพี่ไปเดินหาใจสามนาทีกี่ได้มาแล้ว!” เอาสิ....อย่าคิดว่าเมศขึ้นได้คนเดียว คุณเองเจิ้ลเธอก็ไม่ยอมเหมือนกัน

“งั้นก็ไปหาใจเอาเงินมาให้ผมได้แล้ว! ไม่อย่างนั้นผมเจอกับนักข่าวหน้างานนั่นแน่ๆว่าคุณโง่งผม”

ธานดึงแขนเมศกลับไปด้านหลัง “ไอ้เมศโวย...มึงเย็น ๆ ลงหน่อยเหอะ”

“กล้าขู่พี่หรือคะ!” คุณเองเจิ้ลขึ้นเสียงจนหลุดเสียงผู้ชายออกมา “เอาเลย! เดินออกไปบอกให้หมดเลยนะ พี่จะได้บอกเขาว่าบริษัทของน้องทำพี่ไว้งามหน้าขนาดไหน คิดหรือคะว่าเสียเครดิตกับงานใหญ่ขนาดนี้แล้วจะมีใครที่ไหนมาโง่ง้าง”

“โอย! ใจเย็นเถอะครับ ทั้งคู่แน่นแหละ” คนกลางทนไม่ไหวต้องมาช่วยแยกมวยคู่เอก “ตอนนี้ร้อนกันทั้งคู่ตกลงกันไม่รู้เรื่องหรือครับ คินนี่แยกย้ายกันกลับเถอะครับ....วันนี้วันมงคลพี่เองเจิ้ลคงไม่อยากเสียอารมณ์หรือจริงจังไหมครับ”

“แต่....”

“พอเหอะไอ้เมศ! เก็บของกลับก่อนเหอะมึง พี่ที่บริษัทมีรอนגעแล้ว”

เมศสบตในใจก่อนจะเป็นฝ่ายยอมเดินหนีออกมาก่อน เรื่องปวดหัวรุมกินสมองเขาจนอยากจะคว้ามิดตัดเคঁกมาเสียบพุงจริงๆ แต่เป็นพุงคุณเองเจิ้ลนะ คนอย่างเมศไม่แทงตัวเองหรอก เมื่อตอนนี้นะไม่มีอะไรดีขึ้นแล้ว แต่เมศก็ต้องรับหน้าที่จนจบงาน เขายกมือถือขึ้นกรอกเสียงสั่งให้บริษัทที่จ้างมาเก็บกวาดสถานที่เริ่มงานได้ เมศทิ้งตัวนั่งบนเก้าอี้ของโรงแรมพลาทกุ่มศิริชะไว้.....ในใจภาวนาให้

คืนนรกแตกนี้ผ่านไปเสียที

“คืนนี้ออกไปดืมแก้เครียดไหมล่ะ?” เสียงทุ้มๆดังขึ้นเหนือหัว แต่เมศก็ไม่ได้สนใจเงหน้าขึ้นมอง

“ไม่ละ ถ้ากูไม่ได้เงินอีก 50% นี่กูเข้าเนื้อแน่ ๆ ข้าวสารกรอกหม้อจะพอกินไหมก็ไม่รู้”

“มึงก็เวอร์ไปไอ้เมศ” ธานทั้งตัวลงนั่งข้าง ๆ “มึงนี้จะช่วยอะไรกันนักหนาอะ”

“ปีขงมั่ง?”

“ปกติมึงทำงานเนี่ยบจะตาย คันมาพลาดงานใหญ่ซะได้”

“เลิกพูดเหอะไอ้ธาน...แค่นี้กูก็เครียดเส้นเลือดในสมองจะแตกแล้ว”

“เฮ้ย...โทษทีวะ”

เห็นอีกฝ่ายดูสำนึกผิดทั้ง ๆ ที่ไม่ใช่ความผิดของมันเลยสักนิด คนใจหินอย่างเมศก็รู้สึกแยะเป็นนะ “ยังงี้ก็ขบใจมึงมากนะ กูหวังว่าจะมีคนเห็นแววในตัวมึงแล้วเลื่อนขั้นไปเล่นเป็นพระเอกละครสักที”

“ขบใจวะ แต่เป็นพระรองแบบนี้ก็ดีเหมือนกัน ดังเจียบดี ฮ่า ๆ ๆ”

เมศยิ้มบาง ๆ ให้เพื่อน....ธาน ปรียากร โสภณ....นักแสดงหนุ่มยอดฝีมือ แม้ว่าบทที่ได้รับจะวนเวียนอยู่แถว ๆ พระรองกับตัวร้ายก็ตามที เขามีใบหน้าหล่อเหลาทรงเสน่ห์เพราะรอยยิ้มจริงใจ ธานรู้จักกับเมศมาตั้งแต่เรียนคณะนิเทศศาสตร์ด้วยกันในมหาวิทยาลัย ด้วยความที่ธานเป็นคนร่างเรียวเข้ากับคนได้ง่ายจึงทำให้ทั้งสองคนสนิทกันพอสมควร ยิ่งมาทำงานที่ต้องพบเจอกันบ่อย ๆ ก็เลยต้องช่วยเหลือกันบ้าง

“กูไม่น่ารับงานนี้เลยจริง ๆ เสียหน้าไม่พอยังเสียเงินอีก”

“เอาเถอะมึง พี่เองเจ็ดเขาคงไม่ดิสเครดิตมึงหรอก.....มั่ง”

“แล้วกูพูดเข้าเปรมิกาเนียนะ? นางเอกอันดับหนึ่งบ้าอะไร ช่วงหลังเรตติ้งตกด้วยซ้ำไป”

“ผู้จัดการส่วนตัวก็แบบนี้แหละมึง เด็กในสังกัดทำอะไรก็ถูกเสมอ”

“กูจะทำยังไงดีวะ ถึงจะบวกไปตอนแรกเยอะแล้ว แต่หายไปอีกครั้งนี่บริษัทกูล่มจมเลยนะ” เมศกำมือแน่น “แล้วกูจะเอาเงินที่ไหนไปจ่ายพี่ในบริษัทวะ”

“ค่อย ๆ คิดนะเมศ โลกไม่ได้หล่นใส่หัวมึงวันนี้เสียเมื่อไหร่”

“ไม่ใช่วันนี้ แต่ตอนนี้เลยไง” เมศเบือนหน้าหนี หมดซึ่งคำบรรยายชีวิตเมศในตอนนี.....เมศขบใบหน้าลงกับฝ่ามือ จะสบอะไรก็พูดไม่ออก.....งานที่เขาจัดเตรียมมาตลอด 4 เดือนล่มสลายภายใน

พริบตา เพราะแมลงสาบตัวเดียวกับการจับแบบเหนือชั้น เดี่ยวสิ.....แล้วคนจับแมลงสาบนั่น....

“เฮ้ย! อยู่ ๆ ลูกพรวดไปไหนวะ เมส!”

คนอย่างปรเมศถ้าจะลงปรโลกก็ไม่ลงคนเดียวหรอก....

เมศรีบสาวเท้ากลับไปห้องหลังเวทีทันที ในอกเหมือนมีภูเขไฟที่พร้อมจะประทุขึ้นทุกเมื่อ....
และถ้ามันจะระเบิดย่อมมีคนตายแน่นอน ซึ่งเมศก็หมายมั่นไว้แล้วว่าอยากให้ใครตาย

ผัวะ.....เขากระซอกประตูเปิดออก

แต่ภายในมันกลับว่างเปล่า....

ชายหนุ่มสบถลั่น “ไอ้ศิลปิน!!!!!!”

“ทั้งหมดหกสิบสองบาทห้าสิบสตางค์ค่ะ”

“อ้อ....ผมมีเหรียญสตางค์ครับ” ภาพว่าพลางหยิบเหรียญสี่แปดตาวางบนโต๊ะ

“ขอบคุณค่ะ” สาวเซเว่นยิ้มหวานจ้อย....เป็นสิ่งที่ภาพแทบไม่เคยเห็น เพราะก่อนหน้านี้แม่แต่มอง
หน้าเธอยังไม่มองเขาเลยด้วยซ้ำ ชายหนุ่มหัวตุงเซเว่นที่อันแน่นไปด้วยอาหารแช่แข็งและบุหรี่ยิ่ง
เกาหัวง ๆ ออกจากร้านไป ไอร้อนจากถนนลอยทักทายเป็นอย่างแรก ภาพหรือตามองถนนใหญ่
เบื้องหน้าคือการจราจรติดขัดพลางถอนหายใจออกมา

ตั้งแต่เหตุการณ์ที่งานแต่งงานวันนั้นก็ผ่านมาได้ร่วมอาทิตย์แล้ว..... ชีวิตภาพกลับมาสู่สามัญอีก
ครั้งโดยที่เจ้าตัวเองก็ยังไม่ค่อยเข้าใจชีวิตนัก สองเท้าก้าวเอื่อย ๆ ไปตามเส้นทางกลับบ้าน ส่วนมือ
ข้างที่ไม่ได้ถือของล้วงเอาหนังสือพิมพ์ฉบับเก่าที่ขี้อาหารร้านข้าวราดแกงมาเปิดดู

‘เซอร์ไพสาดสี่กลางงานแต่งเปรมิกา’

นี่ลงหนังสือพิมพ์เลยหรอวะ....

ภาพก็เพิ่งรู้วันนี้แหละว่านางเอกสาวที่ชื่อเปรมิกานี้ก็ไม่ธรรมดาเหมือนกัน ก็ถึงบ้านจะไม่มีทีวี แต่ภาพก็ชอบอ่านข่าวจากหนังสือพิมพ์ที่ร้านข้าวบ่อ ยๆ เพียงแต่ไม่เคยเปิดไปหน้าข่าวบันเทิง เท่านั้นแหละ...อืม ถึงขนาดได้ลงหนังสือพิมพ์นี่เธอก็คงมีชื่อเสียงพอตัวละมัง ภาพก็มหน้าอ่านข่าว ที่ไม่ได้มีสาระอะไรเลยนอกจากบรรยายความหรรษาของงานและสินสอดทั้งหมด....ซึ่งภาพไม่ เข้าใจว่าคนอื่นจะอยากรู้ไปทำไมเหมือนกัน

ขณะละสายตาดูออกมาจากตัวหนังสือเขาเหลือบไปเห็นแผ่นหลังตัวเองในภาพ....นี่มันตอนกำลัง คลานกลับหลังเวทีนี่นา ภาพอยากตบหน้าผาก....เห็นรูปที่น่าขายใจหน้าสุด ๆ ไปเลย ทำไมนักข่าว พวกนั้นไม่เลือกรูปที่มันดีกว่านี่นะ.....

“กลับมาได้แล้วหรือ”

เฮือกกกกกกกกกกกกกกกกกกก...ร่างสูง ๆ สะดุ้งจนพลอยปล่อยหนังสือพิมพ์ร่วงไปอยู่ที่ปลาย เท้า เขาเงยหน้าขึ้นเพื่อพบกับผู้มาเยือนใหม่ที่กอดคอเธออยู่ที่ประตูบ้านด้วยอารมณ์คล้าย ๆ ผัว แอบหนีเที่ยวกลางคืนแล้วมีเมียถือสากรออยู่หน้าบ้าน

ปรเมศยืนเท้าแขนกับประติมากรรมชื่อ ‘ความทรงจำ’ หน้าตาบ่งบอกได้เป็นอย่างดีว่ารอเวลานี้มา ทั้งชีวิตแล้ว....เวลาที่จะได้มาไอ้ภาพทั้ง

“อ้าว...ว่าไงคุณ” ภาพโบกมือให้

“คุณหนีความผิดหรือ!!” เมศแทบจะปรวดเข้าไปต่อยหน้าภาพอยู่แล้ว ภาพมั่นใจว่าถ้าไม่มีคนเดิน ไปมาด้านหลังเมศอาจคว้ามีดมาเสียบคอเขาดับคื่นได้เลย

“ผมเปล่า” ภาพยกไหล่

“ผมบอกให้คุณรออยู่ที่ห้องนั้น แล้วคุณหายไปไหน!” ชายหนุ่มเดินเข้ามาใกล้....เรียวคิ้วขมวดเข้า หากันอย่างเคียดแค้น ยิ่งมาเห็นคู่กรณีดูลอยหน้าลอยตาใช้ชีวิตแบบปกติแบบนี้เมศยิ่งแค้น!! “ทำ ความผิดทั้งไว้แล้วให้ผมเช็ดล้างหรือ”

“นี่คุณ...ผมก็บอกแล้วไงว่าไม่ใช่ หัดฟังคนอื่นพูดบ้างได้ไหม” ภาพก็ชักจะมีน้ำโหเหมือนกัน “ผม นั่งรอคุณในห้องแต่พนักงานโรงแรมมาไล่ผม บอกว่าจะเก็บสถานที่ พอผมออกมารอหน้าห้องคุณ ก็ไม่มาสักที....พนักงานโรงแรมอีกคนก็บอกว่าคุณบอกให้ทุกคนกลับบ้านได้แล้ว”

“นั่นมันหมายถึงพี่ในบริษัทผม!! ไม่ใช่คุณ!”

“เฮ้อ..แล้วผมจะรู้กับคุณไหมล่ะครับ”

“โธ่เว้ย!! ทำไมคุณถึงได้โง่แบบนี้ละ” เมศตบป้าบลงบนประติมากรรมหล่อปูนข้าง ๆ จนมันแทบหัก “คุณรู้ตัวไหมว่าทำให้ผมต้องเจอกับอะไรบ้าง?...ผู้จัดการยัยนางเอกวินเตกนั่นชักดาบผม!! ผมต้องรับผิดชอบความเสียหายทั้งหมดคนเดียว!! โดยที่คุณซึ่งเป็นต้นเหตุของเรื่องทั้งหมดกลับมาเดินลอยชายอยู่อย่างนี้เนียนะ”

“ผมเนียนะต้นเหตุ? เมาแล้วคุณปรเมศ...คุณบอกให้ผมจับมันเองนะ....ไม่อย่างนั้นทำไมคุณไม่จับมันเองเสียละ”

“ใช่....ผมบอกให้คุณจับ แต่ไม่ได้บอกให้คุณสาดถึงใส่เจ้าสาวซะหน่อย!!”

“มันเป็นอุบัติเหตุ...คุณก็เห็นว่าแมลงสาบมันจะบินอยู่แล้ว ถ้าผมไม่จับงานก็ล่มเพราะมันเกาะหน้าเจ้าสาวอยู่นั่นแหละ” ภาพก้มหน้าเถียงคนตัวเตี้ยกว่า “เอาเป็นว่า....ผมจะถือว่าเงินค่าจ้างอีกห้าสิบเปอร์เซ็นต์ที่เหลือผมไม่เอาแล้วกัน”

“นี่คุณจะบอกว่าตัวเองมีบุญคุณต่อผมงั้นสิ?” โห...ไ้หน้าด้าน...เมศคำต่อในใจ

“ก็จริงไหมละ....ถอยได้แล้วผมจะเข้าบะ...”

ฟรีบ..... กระดาษเอสี่แผ่นหนึ่งถูกยื่นแทบจะแปะกลางหน้าผากภาพ เมื่อเขาหรีตามองในระยะประชิดก็พบว่ามันเป็นสัญญาฉบับที่เขาเซ็นด้วยมือของตัวเอง....

“ผมยังไม่อยากฟ้องคุณตอนนี้....เอาละ...อยากเข้าบ้านก็เข้าได้เลยนะ”

ภาพจ้องหน้าอีกฝ่ายที่ยิ้มเยาะนิค ๆ แล้วรู้สึกอยากเหวี่ยงหมัดจริง ๆ ชายหนุ่มถอนหายใจพลางเบียดตัวเข้าไปไขกุญแจบ้าน “ตามผมเข้ามาสิ”

เมศเดินตามผู้ชายตัวสูงใหญ่เข้าไปในบ้านร้างหนู ตลอดหนึ่งอาทิตย์ที่ผ่านมาเมศเกือบจะโทรไปจองเตียงที่โรงพยาบาลบ้าแล้ว เงินห้าสิบเปอร์เซ็นต์ที่หายไปทำเอาเขาเข้าเนื้อ เพราะค่าเช่าจ่ายบางส่วนยังรอการเบิกอยู่ และเมื่อเกิดเหตุการณ์รกรกนั้นขึ้นเท่ากับว่าเมศจ้างงานแต่งงานให้เจ้าสาววินเตกนั่นฟรี ๆ ....เจริญไหมละ? นี่เขาเป็นออแกไนซ์นะ...ไม่ใช่สังคมสงเคราะห์

ชายหนุ่มใช้วิธีแก้ปัญหาลเฉพาะหน้าด้วยการขอลดเงินเดือนปีในบริษัทลงหนึ่งเดือน ซึ่งทุกคนก็เข้าใจกันดีเพราะอยู่กันแบบพี่น้องมานาน แต่แค่นั้นมันจะไปพอดทดแทนอะไร โชคดีที่ยังพอมีเครดิตกับบริษัทอื่น ๆ บ้างเลยพอจะหมุนเอาตรงนั้นไปแปะตรงนี้ขายผ้าเอาหน้ารอดไปวัน ๆ จนดำรงชีวิตอยู่ต่อได้มาอีกหนึ่งอาทิตย์ และเมื่อเคลียร์อีเว้นท์ปลายเดือนเรียบร้อยแล้วเมศก็บึ่งรถมาเชือดไอ้ภาพทันที.....นี่ถ้าเจ้าตัวรู้คงดีใจมากที่มีความสำคัญถึงเพียงนี้

ภาพทิ้งตัวลงนั่งบนเก้าอี้ไม่ในขณะที่ยังยืนคำหว่าเขาไม่ยอมนั่งลงด้วย “นั่งสิรับคุณผู้ชาย สิ

แห่งหมดแล้ว” ภาพหมายถึงสี่ที่เลอะเปรอะเต็มเก้าอี้เนะ....พอเวลาอารมณ์ดีสมันขึ้นภาพจะสาดไม่
ยั้ง เก้าอี้เลยโดนข้อมไปด้วย

เมศเหลือบมองเก้าอี้อย่างไม่ไว้วางใจ แต่ก็ยอมนั่งลงแต่โดยดี “เข้าเรื่องเลยนะ....ผมต้องการให้คุณ
มีส่วนร่วมกับการแก้เสียหายที่เกิดขึ้น”

“ผมไม่มีส่วนร่วมกับใครทั้งนั้น จู่ ๆ คุณก็มาอ้างผมว่าสรุป....แถมรับจ๊อบจับแมลงสาบเพิ่มอีก ผม
ไม่เห็นว่าคุณทำอะไรงานเสียหายตรงไหน”

“นั่นจะไปเจอกันในศาลไหมล่ะ” เมศตอบป้าลงบนกระดาษแผ่นเดิม “คุณอ่านรายละเอียดทั้งหมด
และเซ็นมันด้วยมือคุณเอง จะให้ผมอ่านทวนไหม? หากเกิดความเสียหายในงานข้าพเจ้าจะเป็นผู้มี
ส่วนร่วมในการรับผิดชอบค่าใช้จ่าย”

“นั่นมันในกรณีที่ผมทำพัง”

“แล้วไอ้โง่ที่ไหนมันเป็นคนทำถึงสี่กระเด็นห๊ะ บอกผมที!!...หรือต้องให้ผมเอารูปจากนักข่าวมา
เลย” ทั้งสองคนจ้องตากันแบบไม่มีใครยอมใครราวกับว่าหากใครกะพริบตาก่อนต้องชดใช้
ค่าเสียหายทั้งหมด เมศขึ้นชื่อเรื่องความเขี้ยว และไม่ยอมใครอยู่แล้ว....แน่นอนว่างานนี้เขาไม่ยอม
แพ้แน่ ๆ

ภาพมองดวงตาเรียวฉายแววอาฆาตอย่างปิดไม่มิดแล้วก็ได้แต่ถอนหายใจ เขาแค้นหัวเราะ “คุณจะ
ให้ผม” ภาพชี้หน้าตัวเอง “ผู้ชายที่ไม่มีทีวีในบ้านรับผิดชอบอะไรล่ะครับ?”

“สามแสน”

“ล้อผมเล่น....ไม่ตลกนะ”

“.....” เมศกอดอกจ้องหน้าเป็นการบอกว่า ‘กูก็ไม่ตลกกับมึงเหมือนกัน’

“คุณคงไม่คิดว่า.....” ภาพอ้าปากค้าง “ผมจะมี....เงิน....”

“นั่นเจอกันที่โรงพักนะ”

“สามพัน!!” ภาพลุกขึ้นไปคว้าเงินเก็บที่ซุกอยู่ในกล่องเก็บสี่ เขายืนยันให้ประหนึ่งว่ามันคืออาวุธ
ลับที่ใช้จำกัดบอสใหญ่ของเรื่อง “สามพัน...เงินเก็บทั้งหมดของผม”

เมศมองกระดาษที่สามารถใช้ชำระหนี้ได้ตามกฎหมายจำนวนสามใบถ้วนด้วยสายตาว่างเปล่า.....นี่
เงินเก็บสมัยมัธยมเขายังมากกว่าเงินของไอ้ศิลปินนี่เลย นี่มันมีชีวิตอยู่อย่างไรวะเนี่ย!!....จะว่าใช้เงิน
มือเติบก็ไม่น่าจะใช่ เพราะน่าจะไม่มีเงินให้ใช้มากกว่า

“รับไปสิคุณ” ภาพยื่นเข้าไปใกล้จนแทบเสียวเข้าไปในรูจมูกอีกฝ่าย “แล้วก็ถือว่าหายกัน”

“หายพ่อหายแม่คุณสิ!! สามพันค่าพรหมเช็ดดินหน้าห้องน้ำยังไม่ได้เลยคุณ!!” เมศลุกขึ้นยืนเฟล

หลุดเสียงดังแทบตะคอก....ยังดีที่เจ้าตัวเก็บสัตว์เข้าคอกได้ทันก่อนปล่อยออกมาเล่นผ่าน

“ก็ผมมีอยู่แค่เนี่ยจริง ๆ ต่อให้คุณรื้อค้นทั้งบ้านผมก็มีให้แค่นี้ หรือถ้าคุณจะไปฟ่องศาลขึ้นโรงพัก ผมก็ไม่มีให้คุณอยู่ดี อย่างมากผมก็แค่นอนซังกะเต....ดีเหมือนกันผมอาจจะประหยัดค่าข้าวไปได้บ้าง”
ฟังแล้วของขึ้นจนเมศเพลอกระซากคอเสื้อคนตัวสูงลงมา “เวรเอ๊ย!! มึงนี่มัน.....”

“Excuse me” ผู้บุกรุกจับกลอนประตูคามือไว้พร้อมกับอ้าปากค้างกับภาพตรงหน้า....ชายหนุ่มสองคนกำลัง....เอ่อ.... “Oh!.....Sorry เชิญพวักยูกิสกันต่อเลย.....” ฝรั่งเศสคนนั้นทำท่าจะปิดประตู....แต่ก็ชะงักเหมือนนึกอะไรขึ้นได้จึงชะโงกหน้ากลับเข้ามา “เสร็จแล้วเรียกไต่ด้วยนะ”

ปัง!

“มะ....มิสเตอร์วิล?” เมศเพลอตะโกนออกไป

“หือ?” ชายสูงวัยคนเดิมชะโงกหน้ากลับเข้ามาอีกครั้ง “มิสเตอร์เมศ?”

“Oh....god! Sorry...” สำเนียงภาษาอังกฤษแบบต้นฉบับ ยังคงหัวเราะไม่หยุด “โอ้คิดว่าพวักยูเป็นบอยเฟรนด์”

“โน...โน....โน ไม่ใช่ครับมิสเตอร์วิล!!” เมศปฏิเสธจนลั่นพังกัน

“ฮ่า ๆ ๆ ๆ” เขายังคงหัวเราะต่ออย่างอารมณ์ดี...ไม่ได้คู่อีกสองชีวิตในห้องเลยว่าร่มจะอารมณ์ดีไปด้วยกันไหม.....

วิลเลียม โจนส์.....ประสานมือวางบนตักด้วยท่าทางสบาย ๆ พร้อมด้วยรอยยิ้มที่ประดับบนใบหน้าอยู่เป็นนิจ แม้ใบหน้าของชายชราจะเต็มไปด้วยริ้วรอยแห่งวัย แต่เขากลับดูเป็นมิตร...ใครอยู่ด้วยก็สบายใจ วิลเลียมเป็นชาวอังกฤษที่หลงไหลในเมืองไทยถึงขั้นมาลงหลักปักฐานและแต่งงานที่นี่ จึงเป็นเหตุผลว่าทำไมเขาถึงพูดภาษาไทยเก่งนัก เมศรู้จักนายจ้างคนนี้พอสมควร มิสเตอร์วิลเพิ่งเริ่มติดต่อกับบริษัทเขาเมื่อเดือนที่แล้วให้จัดงานใหญ่ไม่แพ้งานแต่งของเปรมิกา เพียงแต่มันอยู่ในสายธุรกิจ.... ‘โรงแรมอัลลาพริมา (Alla Prima)’ สุดยอดเมกะโปรเจกต์แห่งเครือโจนส์กรุ๊ปส์ที่มีคิวจะเปิดตัวปลายปีนี้ และชายชราในเสื้อเชิ้ตสีน้ำเงินลายตารางหมากรุกสวมทับด้วยเสื้อกั๊กสีน้ำตาลที่เอนหลังพิงเบาะอยู่นั่นคือประธานบริษัท....ซึ่งรวยระดับพันล้าน!!

ส่วนภาพนิ่งเอนหลังกับโซฟามองเหตุการณ์ตรงหน้าแบบงง ๆ ว่าอะไรเป็นมาอย่างไร ชายแก่

ท่าทาง การแต่งกาย และสำเนียงบริติชจำคนนี้มาทำอะไรที่นี่ และเขารู้จักกับเมสได้อะไร?...ก็ได้ แต่เก็บความสงสัยไว้ในใจ เขาเกาหัวง ๆ เงียบ ๆ

“Wow..what a small world! เมื่อเช้าไอเฟ็งมีθυที่ออฟฟิศแท้ ๆ เลยนะ” วิลว่ายิ้ม ๆ “ว่าแต่ยูมาทำอะไรที่นี่นะเมส?”

เมสปรายตามองภาพที่มองมาทางเขาอยู่แล้ว “สะสางธุระนิดหน่อยนะครับ” แม้น้ำตาประหนึ่งสวมหัวโขนยักษ์มารของเขาจะไม่ได้นึกน้อยเลยก็ตาม “แล้วมิสเตอร์วิล?... ”

“Oh....I forgot it!” วิลเคาะหัวคำหนิตัวเอง “ยู.....มิสเตอร์ชิน-ลา-พิน ?”

ห๊ะ? ใครวะ?...แต่ที่แน่ ๆ นั้นมันต้องไม่ใช่ชื่อกูแน่ ๆ ....ภาพนั่งนิ่งเหมือนไม่รู้จะตอบอะไร “อ่า...เออ...”

“Yes, he is” เห็นท่าทีงั่ง ๆ แล้วเมสสงสัยจึงต้องสอดปากเข้ามาตอบ “เออ....คุณมาหาเขาเหรอ?”

“ในที่สุดไอก็มีθυซะที....มิสเตอร์ชินลาพิน” วิลยิ้มยื่นมือมาซึ่งภาพก็เชคแฮนด์ด้วยความมั่นใจว่านั่นชื่อฝรั่งเศษของเขาหรือไร? “ไอตามหายูแทบแย่เลยนะ”

“ตามหาผมเนี่ยนะ?”

“เยสสสสส” วิลเขย่ามือแรงขึ้นด้วยความตื่นเต้น “ไอชียูที่งานแต่งงานมิสเตอร์ทะ-นะ-โพน”

“อ่า...ครับ” ภาพคิดว่าผู้ชายคนนั้นคงชื่อชนพลสินะ....สามีของคุณเปรมิกา นักสะสมงานศิลปะคนนั้น...

“You're so fantastic!!!” แววดตาของวิลยิ้มลูกวาว “You're Pollock!!!”

“ไม่หอรอครับ....ผมยังไม่ถึงขั้นนั้น” จะเอาตัวเองไปเทียบเจ้าพ่อ Action Painting อย่างพอลล็อก....ไอ้ภาพยังไม่กล้าแม้แต่จะคิด

“โน...โน....ไม่ใช่ก็ใกล้เคียงมิสเตอร์ชินลาพิน”

“เออ....เรียกผมว่า ‘ภาพ’ เอะครับ” ถ้ามันจะลำบากแบบนั้นนะ.....

“OK....มิสเตอร์ภาพ ถึงแม้ว่าวันนี้ยูจะยังสื่อ ‘ความรัก’ ได้ไม่ดีนัก แต่ Movement ของยู so impressed มาก”

“อ่า...ขอบคุณครับ” ภาพเกาหัวจิน ๆ นาน ๆ จะมีคนสนใจงานที่เขาทำ ส่วนเมสรู้สึกเหมือนตัวเองหลุดวงโคจรของโลกไปแล้ว.....นี่แน่ใจว่าพูดภาษาเดียวกันอยู่....

“ไอตามหายูนานมาก จนได้นามบัตรยูจากโปรเฟสเซอร์ของยู” อาจารย์ปิยะสินะ... “ไออยากชมเกลอรี่ของยูสักหน่อยนะ.....ถ้าไม่รบกวนเกินไป”

“ด้วยความเต็มใจครับ” ภาพยิ่งกว้าง.....ตั้งแต่ออกจากมหาลัยก็แทบไม่มีคนพูดจาภาษาศิลปะกับเขา
รู้เรื่องเลย ชาวต่างชาติที่เข้ามาซื้อรูปภาพบางคนยังไม่เข้าใจความหมายด้วยซ้ำ....เพียงแค่ซื้อเพราะ
มันแปลกดี แต่วิลเลียมไม่ใช่แบบนั้น เขาคือคนที่เข้าใจว่าทุกสิ่งเกิดมาจากการกลั่นกรอง....นั่น
แหละกระบวนการสร้างงานศิลปะอย่างแท้จริง แค่มองตาชายแก่ก็รู้แล้วว่าเขาลงรักงานเหล่านี้ไม่
แพ้ภาพเลย

เมื่อภาพลุกขึ้นเดินนำชายแก่เข้าไปชมงานเมศก็ได้แต่เลยตามเลย.....นี่ได้ข่าวว่าเขามาทวงหนี้
นะ ทำไมตอนนี้ต้องมานั่งรอคนประหลาด ๆ สองคนพูดกันด้วยเนีย แต่จะพูดอะไรก็ได้ไม่ได้หรอก
....เมศจึงองนายจ้างพันล้านของเขาไม่วางตา

เห็นยิ้ม ๆ แบบนี้เล่นด้วยยาก

เมศซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านการใส่น้ำกากเข้าหาคน....แต่กลับทำตัวไม่ถูกเวลาอยู่กับมิสเตอร์วิลทุก
ที จริงอยู่ว่าชายแก่อารมณ์ดีกับทุกคน แต่เมศรู้ว่าคนแบบนี้น่ากลัวที่สุด.... คนรวย ๆ ส่วนใหญ่จะ
ชอบให้ประจบพูดจาอ้อล้อจนเอละ ชมตั้งแต่ปลายผมยันปลายเล็บเท้า แต่มิสเตอร์วิลไม่ใช่ หากชม
...เขาก็แค้มยิ้ม ไม่รู้ว่าในใจคิดอะไรอยู่ อืม....จะหลอกเอาเงินคนแบบนี้ต้องทำอย่างไรกันนะ...

“wait... wait...รูปนี้ ?”

“ผมเพิ่งเขียนเมื่อเดือนก่อนครับ ความร้อนหมายเลข 6 พอดีว่าอากาศมันร้อนมากนะครับ” ภาพ
เอ่ยกลั้วหัวเราะกับผลงานของตัวเอง

“สมกับเป็นเมืองร้อน....ภาพอารมณ์ร้อนของยูเยอะจริง ฮ่า ๆ ๆ ๆ ๆ ” วิลเลียมหยุดมองและ
พิจารณา “โอชอบสีแปร่งของภาพนี้ มันหายาบและให้ความร้อนในภาพจริง ๆ “

“ขอบคุณครับ”

แม่ง.....คุยอะไรกันวะ....

เมศไล่ปลายนิ้วไปกับป้ายชื่อของแต่ละภาพที่ติดอยู่ด้านล่าง.... แม้จะเขียนเป็นภาษาอังกฤษและ
ภาษาไทยกำกับอยู่ แต่เขาก็ไม่อาจเข้าใจความหมายของ ความโกรธหมายเลข 3 ....ความโลภ
หมายเลข 2 .....หนาวเหน็บหมายเลข 5 .....เจ็บปวดหมายเลข 1 ....และอื่น ๆ อีกมากมาย แค่อึ้งงอ
จะแย้ เจอรูปยิ่งงงหนักกว่าเดิมอีก

ชายหนุ่มแสดงความเบื่อหน่ายออกมาทางสีหน้าอย่างปิดไม่มิด เขาพยายามทำใจร่ม ๆ มอง

หน้าต่าง เพดาน ประตู หรืออะไรก็ได้ที่ไม่ใช่รูปวาดเหล่านั้นแทน เสียงบทสนทนาภาษาต่างดาว
ด้านหน้ายังคงไม่หยุดแม้ว่าจะเดินชมจนจะหมดห้องอยู่แล้วก็ตาม....เมศล้งกระเป๋ายีบมือถือ
ขึ้นมากดเช็คตารางงานรอเวลา แต่จู่ ๆ .....

“มะ...มิสเตอร์วิล” เมศเฟลอเรียกชื่อออกไปเพราะเมื่อเงยหน้าขึ้นมาก็พบวิลเลียมน้ำตาไหลเต็ม
ใบหน้า เมศชะงักอ้าปากค้างทำอะไรไม่ถูก เฮ้ย...อะไรวะ...ร้องให้ทำไมเนี่ย...

“Sorry...มิสเตอร์ภาพ” วิลปาดน้ำตาบนใบหน้าออก “But this is masterpiece”

“.....” ภาพไม่ได้ตอบอะไร ใบหน้าของเขาเศร้าลงจนเมศจับสัมผัสได้

เฟรมผ้าใบขนาด100 x 150 เซนติเมตรตั้งตระหง่านอยู่ที่ส่วนลึกที่สุดของห้อง เมศไม่รู้ว่าเขาใช้
เทคนิคอะไรในการสร้างมันขึ้นมา.....แต่เพียงแค่ว่าเขายืนอยู่ตรงหน้าผ้าใบผืนนี้ก็รู้สึกหดหู่อย่างบอก
ไม่ถูก ทั้ง ๆ ที่เป็นแค่สีป้ายบนผ้าใบไร้รูปร่างที่ชัดเจนแท้ ๆ .....

‘การจากลา

Farewell

31/12/20XX’

“ทำไมภาพนี้ถึงไม่มีหมายเลข?” เมศเอ่ยถามด้วยความสงสัย ในเมื่อเกือบทุกรูปมีหมายเลขกำกับ
อยู่ทั้งหมด มีเพียงภาพนี้เท่านั้นที่มีเพียงชื่อ

“เพราะ ‘การจากลา’ ในชีวิตผมจะมีเพียงครั้งเดียว”

แม้ไม่เข้าใจคำตอบ แต่เมศก็ไม่กล้าเอ่ยปากถามอะไรต่อ ชายหนุ่มทำได้เพียงยืนนิ่งๆจ้องมองภาพ
แห่งความเศร้านั้น ในขณะที่มิสเตอร์วิลพอจะตั้งใจได้....เขาเก็บผ้าเช็ดหน้าลงกระเป๋า

“ยูเนี่ยแหละอาร์ตติสที่ไ้ตามหามานานแสนนาน” วิลเลียมยิ้มบาง ๆ เมศไม่ได้คิดไปเองสินะ...ดู
ท่าชายแก่คนนี้จะถูกใจไอ้คุณศิลปินมากเป็นพิเศษ “ไ้ตัดสินใจแล้ว....ไ้จะจ้างยู”

“จ้างผม?” ภาพเล็กก็อย่างไม่เข้าใจ

“โรงแรมอัลตาฟรีมาต้องการภาพวาดที่สมกับระดับห้าดาว” เขาได้มือลงบนป้ายชื่อภาพ “และยูนี้
แหละที่จะสร้างความเป็นมาสเตอร์พีชให้ไ้”

“.....” ภาพอ้าปากค้าง พุดไม่ออกบอกไม่ถูกว่าควรจะทำตัวอย่างไร

“อย่าปฏิเสธไ้เลยนะ ไ้ต้องการฝีมือของยูจริง ๆ มิสเตอร์ภาพ” วิลเลียมยิ้มอย่างอบอุ่นให้ภาพ

“ค่าจ้างรูปละหนึ่งล้าน”

“ห๊ะ!!” แทบแยกไม่ออกว่าเสียงภาพหรือเมสจะดังกว่ากัน

“โห้ว...น้อยไปรี?”

“มะ...ไม่ครับมิสเตอร์วิล แต่ผมเป็นแค่มือสมัครเล่นเท่านั้น ภาพละหนึ่งล้านนี้มันออกจะ....”

“No...ยูอิสอาร์ตดิส” วิลเลียมตอบว่าภาพอย่างเป็นกันเอง “ไฉะบอกซัปเจคให้ยูภายหลัง Now...ยูต้องตกลงกับไฉก่อน”

“กะ....ครับ!!” ภาพตาเป็นประกาย เหมือนทั้งชื่อเสียงและเงินทองมากองอยู่ตรงหน้า ใครไม่รีบก็บ้าแล้ว!!!

“Pleasure all mine, such an honor to work with you.” วิลเลียมยื่นมือออกมาอีกครั้ง ซึ่งคราวนี้ภาพรีบคว้าหิ้วเข้าทันที

“Me too.”

วันนี้ช่างเป็นวันที่พิเศษวันหนึ่งในชีวิตไฉภาพ!! เงินจำนวนมากแค่ไหนภาพไม่ได้รู้สึกดีเท่ากับการที่มีคนเข้าใจสิ่งที่เขาทำ ในประเทศไทยที่ทุกอย่างถูกวิพากษ์ผ่านบรรทัดฐานทางสังคม...อิสระทางความคิดของภาพถูกกักเก็บเอาไว้ แต่วิลเลียม โจนส์คนนี้กลับเข้าใจทุกสิ่ง เข้าใจว่าเขาไม่ใช่ไอ้โง่ที่เอาสีไปเทเล่นบนผ้าเท่านั้น....

วิลเลียมเอ่ยปากชวนภาพไปรับประทานอาหารเย็นด้วยกันพร้อมทั้งชวนคุยเรื่องแนวโน้มของศิลปะในยุคปัจจุบัน ซึ่งภาพก็รีบตกลงทันที ชายชรายิ้มอย่างอารมณ์ดีพลางออกเดินนำไปที่ประตู แต่เหมือนจะนึกอะไรบางอย่างออกจึงได้หันหลังกลับไป

“มิสเตอร์เมส....แล้วตกลงยูมาทำอะไรที่นี่?” วิลถามอย่างสงสัย ซึ่งเมสแอบกลอกตาขึ้นฟ้าอย่างเอือมระอา....แหม...นึกว่าจะลืมไปแล้วว่าเขายังมีชีวิตอยู่

“ก็รู้ระนะครับ แต่ตอนนี้คิดว่าน่าจะเสร็จแล้ว”

“เสร็จแล้ว?” ภาพตาเป็นประกายเมื่อได้ยินคำนั้น หรือว่าเมสจะนึกสงสารในความแร้นแค้นของเขาขึ้นมา

“ว่าแต่ยูรู้จักอาร์ตติสระดับนี้ไม่บอกไฉบ้างเลยนะเมส”

“ครับ....รู้จักดีเลยละ” เมสกระตุกยิ้มที่ภาพเห็นแล้วขนลุกไปทั้งตัว

“เขาเป็นลูกจ้างในบริษัทผมเองแหละครับ”

เอาสี! ไอ้คุณศิลปิน....ถ้าคิดว่าจะคืนหลุดจากบ่วงกรรมก็เอาเลย....

“คุณ!!....นี่คุณ!!...”

“อะไรกันเล่า...ผมบอกว่าผมมีธุระต้องไปจัดการเรื่องอื่นต่ออยู่นะ”

ภาพวังกระหืดกระหอบตามคนข้างหน้า ประเมศกอดอกฟิงรณิสสันมาร์ชสีด่างวับอย่างรอคอย
ว่าไอ้ผู้ชายตัวสูง ๆ นี่มีอะไรที่ยังไม่เข้าใจในชีวิตอีกหรือ

“ที่พูดกับมิสเตอร์วิล...คุณหมายความว่ายังไง?”

“ตามนั้น” เมศยกไหล่ “ผมไม่เข้าใจคุณ เกิดวันดีคืนดีคุณหอบบ้านหนีหนีขึ้นมาผมจะทำ
ยังไง? ทางที่ดีที่สุดคือการจับตามองคุณตลอดเวลา”

“เกิดพิศواسผมขึ้นมารีไง”

“สุด ๆ เลยละ” เขาเสยะยิ้ม “นี่ผมช่วยคุณขนาดไหน....นั่งตบยุงอยู่บ้านดี ๆ ก็มีงานประจำให้
ทำ เด็กจบใหม่เขายังเดินเตะฝุ่นหางานอยู่เลยนะคุณ”

“ผมแทบกราบคุณเลย”

“เริ่มงานพรุ่งนี้เลย....ผมจะมารับไปออฟฟิศตอนแปดโมงเช้า ห้ามลา ห้ามสาย ห้ามตาย!!” เมศชี้
หน้าอีกฝ่ายก่อนจะเปิดประตูรถเข้าไปนั่งแล้วออกสตาร์ททันที ภาพยืนมองนิสสันมาร์ชคันงามค่อย ๆ
หายลับตาไป ชายหนุ่มไม่เข้าใจการกระทำของประเมศเท่าไรหรอก แต่ที่แน่ๆ....เขารู้ว่าไอ้หมอนี่
เห็นแก่เงินชะมัด

นี่จะมาด่าก็ขับรถมาด่า....พอเห็นเขามีประโยชน์เข้าหน่อยก็เก็บไว้ใกล้ ๆ ตัวเพื่อตักตวง....นี่มัน
เจ้านายที่ไม่น่าคบหาสุด ๆ เลยนี่หว่า

“ภาพ....ภาพ...ยูมีอะไรรีเปล่า” วิลเลียมที่เห็นชายหนุ่มสองคนพากันเดินออกบ้านก็ตามออกมา
อย่างงง ๆ ในใจยังสับสนว่าตนมาขัดจังหวะสองคนนั้นจริง ๆ หรือเปล่า

“ไม่มีอะไรครับมิสเตอร์วิล”

“เรียกว่าวิลลี ยูเป็นเพื่อนไอนะภาพ” ชายชราหัวเราะอย่างอารมณ์ดีกับเพื่อนใหม่หัวศิลป์
เหมือนกัน “ไปเถอะ....ไอ้โธรไปบอกโรงแรมเอาไว้แล้ว”

“ครับ”

เมื่อรู้ว่าเครียดไปก็คงเปล่าประโยชน์.....สภาพตัวเองตอนนี้ไม่ต่างจากควายป่าที่เดินไปตกหลุมดักสัตว์ของนายพราน และทำได้เพียงนอนรอนายพรานมาเอาเขาขึ้นจากหลุมไปทำหนังควายจีหรือลาบลู่นั้นนั่น ผู้ชายตัวควาย ๆ อย่างภาพก็คิดแล้วได้แต่ถอนหายใจยาว ๆ ช่วงนี้ยังไม่มีรายได้อยู่ด้วย บางทีได้งานประจำมีเงินเดือนเป็นหลักเป็นแหล่งก็คงดีเหมือนกัน

ในเมื่อทำอะไรไม่ได้ก็ต้องก้มหน้าก้มตา รับกรรมไปสินะ...

อรุณเบิกฟ้า นกกาโบยบิน ออกหากิน ร่าเริง แจ่มใส เราเบิกบานรับมาเร็วไว ยิ้มรับวันใหม่ยิ้มให้แก่กัน

ใครมันจะไปยิ้มไหววะ!!

ผู้ชายสองคนนั่งหันหน้าออกไปทางหน้าต่างคนละข้างประหนึ่งว่าอีกฝ่ายคือเมฆูซ่าที่สบตาแล้วกลายเป็นหินได้ รถนิสสันมาร์ชคันงามเต็มไปด้วยความอึมครึมไม่ต่างจากสีของมันเลยสักนิด ในหัวของคนทั้งคู่ไม่มีแม้แต่ความคิดจะชวนอีกฝ่ายคุยทำลายความอึดอัดด้วยซ้ำไป หรือไม่ก็คิดดีแล้วว่าคุยไปคงอึดอัดกว่าเดิม

ภาพขยับกายยุกยิกไปมาอย่างไม่สบายตัวเท่าไรเนื่องด้วยขนาดตัวที่สูงใหญ่จนหัวเกือบชนเพดานรถ แล้วยังต้องมารัดเข็มขัดนิรภัยยิ่งทำให้ภาพอึดอัดหนักกว่าเดิม ชายหนุ่มขยับปรับช่องแอร์ให้โดนตัวเขามากขึ้นก่อนจะหันไปเหม่อมองนอกหน้าต่างเหมือนเดิม ฝ่ายปรเมศก็หงุดหงิดอย่างไม่มีสาเหตุ...ไม่รู้ว่าเพราะรถหรือเพราะไอ้คนข้างๆนี้ทำอะไรก็ขัดหูขัดตาตลอดกันนะ

“นี่....เลิกดิ้นยุกยิกได้ไหมคุณ” ทิรธบนถนนคันไม่ขยับข้างนะ...

“โทษที ผมนั่งไม่ค่อยสบายตัวนะ ผมไม่คาดเข็มขัดได้ไหม”

“ไม่ได้!!” เมศเอ๋อเสียงดัง “ตำรวจเรียกขึ้นมาผมก็ช่วยเหลือ หน้าอย่างคุณไม่มีปัญญาตัดสินใจบนแน่ ๆ ”

“โอเค ๆ” ภาพยกมือยอมแพ้ “ผมจะนั่งนิ่ง ๆ แบบศพเลย คุณจะได้เลิกหาเรื่องด่าผมสักที”

“ดี...เป็นศพไปได้เลยยิ่งดี”

“เป็นศพแล้วคุณจะเอาเงินที่ไหนไปจากผมล่ะ”

“ล้วงออกจากปากคุณมั้ง” เมศตบพวงมาลัย “เอาผ้าดิบมัดปากแล้วเจิบไปเลยคุณ”

“ชวนผมคุยเองแท้ ๆ นะ” ภาพบ่นอุบอิบ ซึ่งเป็นบุญล้นหัวมาที่เมศไม่ได้ยิน ไม่อย่างนั้นคงไปไม่ถึงบริษัทแน่ ๆ ชาตินี้

ใช้เวลาราว ๆ สี่สิบห้า นาทีเมศก็มาจอดรออยู่ที่บริเวณตึกสูง ในความเป็นจริงมันก็ไม่ได้ไกลจากบ้านของภาพเท่าไร แต่รถมันติดจนใช้เวลานานเป็นชาติ ภาพกวาดตามองสำรวจไปรอบ ๆ บริเวณก็พบว่ามันตึกสโตร์โมเดิร์นนี่คงจะเป็นแห่งรวมสารพัดออฟฟิศเป็นแน่แท้ แล้วบริษัทของเมศก็คงจะเช่าพื้นที่อยู่ที่นี้เช่นกัน

เมศเอื้อมตัวหยิบหนังสือแต่งห้องและซองเอกสารจำนวนหนึ่งจากด้านหลังรถก่อนจะออกเดินนำเขาไปในตึก แต่เหมือนจะนึกอะไรได้เขาจึงหันกลับมา”

“คุณไม่คิดจะช่วยผมถือเหรอ?”

“เป็นประโยชน์อะไรที่แย่ที่สุด”

“ผมเป็นเจ้านาย” ภาพจิบปากขัดใจก่อนจะดึงกองหนังสือจากมืออีกฝ่ายมาถือเสียเอง ส่วนเมศก็ยิ้มเยาะอย่างพอใจเป็นจังหวะเดียวกับที่ประตูลิฟต์เปิดออก

ออฟฟิศของพวกเขายู่ที่ชั้น 33 ของตึก พอประตูลิฟต์เปิดออกอย่างแรกที่เห็นก็คือป้ายโลหะขนาดใหญ่สลักชื่อบริษัทขึ้นหรา ‘บริษัทต้องประสงค์ จำกัด’ และประตูบานใสซึ่งเป็นทางเข้านั้นก็อยู่ตรงกับประตูลิฟต์พอดีเค้ะ ๆ ถ้าให้ภาพเดาทั้งชั้นนี้ก็คงเป็นของบริษัทนี้ทั้งหมด และจำนวนพนักงานก็คงจะเพียบ....

“อ้าว....ทำไมวันนี้บอสมาสายล่ะคะ?”

“เวะรับพนักงานใหม่ของเราไงครับ”

ทำไม...ถึงมีพนักงานอยู่แค่สี่คน....

เมศเดินเลือกใส่ตัวเข้าไปตรงช่องแคบ ๆ ระหว่างโต๊ะทำงานสี่ห้าตัวพร้อมใช้มือเกาะโต๊ะเรียกทุกคนให้เงยหน้าขึ้น มีผู้ชายสองคนกับผู้หญิงอีกสองคน คนแรกคือสาวหุ่นอวบที่ทักทายพวกเขาตั้งแต่แว้มประตูเข้ามานั้นแหละ

“เฮ้ย นี่มันจิตรกรเมื่อวันนั้นนี่หว่า” ผู้ชายที่เหน็บปากกาไว้ที่หูเอ้อย่างประหลาดใจ “เอ็งไปเอาเขามาทำไมไอ้เมส”

“ผมขอแจ้งให้พี่ ๆ ทุกคนทราบ” เมสเอ่ยเสียงดัง “ตั้งแต่วันนี้ไปเขาจะมาเป็นพนักงานฝ่ายศิลป์ให้บริษัทเรา ชื่อนายศิลปิน จิตรกฤษร พี่ ๆ ช่วยสอนงานให้เขาหน่อยก็แล้วกันครับ หวังว่าจะมีประโยชน์กับบริษัทเราบ้าง” ภาพสะท้อนกับประโยคสุดท้าย ไอ้ผู้ชายคนนี้นั้นน่าจับจ้องลกรอกปากจริง ๆ “เอาล่ะ! เนะนำตัวกันซะนะครับ ผมลงไปซื้อกาแฟข้างล่างก่อน มีใครจะฝากซื้ออะไรไหม?”

“ไม่มีหรอก เอ็งไปเหอะ”

แล้วเมสก็ทิ้งเขาไว้อย่างปากว่าจริง ๆ ชายหนุ่มไม่สนใจสายตาแววอนจากภาพด้วยซ้ำ เดินออกไปกดลิฟต์แบบหน้าต่างาเฉยและเหี้ยมโหดมาก ทิ้งไอ้ภาพให้ยืนเค็งทำหน้าโง่อยู่คนเดียวตรงนั้น

“เฮ้ย...อย่าเกร็งน่าเพื่อนร่วมงาน” ผู้ชายที่เหน็บปากกาไว้ที่หูเอ้อยกเขา ดูท่าทางเป็นมิตรกว่าบอสของเขาเยอะ “เข้าชื่อกอบเกื่อนะ เรียก ‘เกือ’ ก็ได้ ส่วนนั้นไอ้รูตน์”

“ยินดีที่ได้รู้จัก ผมรูตน์” ภาพหันไปทางผู้ชายใส่แว่นท่าทางสุขุมที่ค้อมหัวให้เขาเล็กน้อย ก่อนจะหันไปสนใจเคาะเป็นพิมพ์ต่อ

“มันบังงานนะ อย่าสนใจเลย”

“ตายแล้ว น้องเมสเขาก็ช่างสรรหานั้นะ ส่งอาหารมาให้พี่ถึงออฟฟิศ” หญิงวัยกลางคนที่เอ่ยทักเมสตั้งแต่เปิดประตูเดินวนรอบตัวภาพ เธอไม่ใช่ผู้หญิงสวยแต่บุคลิกและการแต่งหน้าทำให้เธอดูน่าจับตามอง “พี่ชื่อหนูนานะคะ”

“น้อย ๆ หน่อยเจ้ คิดถึงผัวฝรั่งที่บ้านบ้าง”

“ผัวนั้นของตายยะ ไอ้เกือ” เธอหันไปแหวัดใส่เกือ “อู๋...หล่อแถมยังหุ่นหมีควายแบบนี้เจ็บลึ่มคะ” ภาพชักสงสัยว่า ‘หุ่นหมีควาย’ นี่มันคำชมหรือคำด่าวะ?

“ส่วนเราชื่อแอลนะ” ผู้หญิงคนสุดท้ายที่นั่งอยู่มุมห้องโบกมือทักทาย ทุกคนดูอายุไม่ต่างกับภาพนัก ยกเว้นพี่หนูนาที่ดูจะเป็นตัวแม่ของบริษัท

“ผมชื่อภาพครับ... อ่า...บริษัทมีพนักงานเท่านี้หรือครับ?”

“ถูกคะลูก!” หนูนาจิกยิ้ม “เราอยู่กันแบบพี่น้องคะลูก”

ภาพซ็อกไปเหมือนกันที่รู้ว่าบริษัทที่จัดงานใหญ่โตปานนั้นใช้พนักงานหลัก ๆ เพียงแค่สี่คนรวมกับหัวหน้าปากหมานนั้นก็เพียงพอ.....ห้าคนกับงานระดับนั้นมันไม่ธรรมดาเลยจริง ๆ

“ไม่ต้องใช้คำสุภาพหรอก เรียกภูมิึงสนิทกันเร็วกว่าเยอะ” เกือบอก “เราน่าจะอายุพอ ๆ กัน ข้า 32 เอ็งล่ะ?”

“33 แก่กว่าแฮะ” ภาพกระตุกยิ้ม ลักษณะการพูดของเกือบทำให้เขาคิดถึงเพื่อนในมหาลัยเลยล่ะ ห้ามนิคหยาบหน่อย แต่ฟังแล้วมันจริงใจดีเหมือนกัน เขาเองตั้งแต่จบออกมาก็พยายามพูดสุภาพให้มากขึ้น แต่เวลาจะหาเพื่อนนี้มันไม่ควรพูดสุภาพใส่กันจริง ๆ นั่นแหละ

“ตายละ งั้นเรียกพี่ภาพนะ”

“ไม่ต้องหรอก พอดีเข้ามาหาลัยเร็วนะ”

“ดีเหมือนกันข้ามีเพื่อนอีกคนละ ไอ้รุตน์นะใช้ไม่ได้ วัน ๆ เอาแต่หมกมุ่นกับงาน ไม่รู้จะทำงานเอาโลรีไร ส่วนพี่หนูนาก็เลี้ยงลูกเลี้ยงฟัว แอลก็หาแฟนหาก็กทางเน็ต”

“ก็บอกว่าไม่ได้หา!” สาวสวยเอ่ยเสียงแหว “พอเลยนะไอ้เกือบ แชวเรื่องไม่เป็นเรื่อง”

“อย่าทะเลาะกันล่ะลูก” หนูนาเคาะโต๊ะปึงปึง “บอสไม่อยู่ก็ทำงานสิคะ.....ทำงาน เดี่ยวน้องเมศกลับขึ้นมาที่สังหารหมู่หรือคะลูก”

เห็นรุ่นใหญ่ออกตัวห้ามไว้เกือบกับแอลจึงหันหน้ากลับไปสนใจงานบนโต๊ะแทน แต่ไอ้ภาพนี่สิ.....ยังคงยืนแน่นิ่งเหมือนไม่รู้จะเอาตัวไปแปะไว้ส่วนไหนของมุมโลกดี

“น้องภาพมานี่ลูก โต๊ะถัดจากไอ้เกือบวางอยู่”

“โห....ที่ผมเรียก ‘ไอ้เกือบ’ นะจ๊ะ”

“หุบปากล่ะไอ้เกือบกู” เธอหันกลับมายิ้มให้ภาพ “น้องยกของลงเลยนะ เอกสารพวกนั้นไม่ใช่แล้ว เดี่ยวพี่เรียกลุงแกเก็บไปชั่งกิโลขายให้... เอ้า! มาช่วยเพื่อนใหม่ยกของกันสิจ๊ะ”

รุตน์เดินตรงมาถึงโต๊ะก่อนใคร และจัดการยกกองกระดาษสูงท่วมหัวลงโต๊ะอย่างเงิบ ๆ อันที่จริงเขาก็ไม่ใช่คนไม่น่าคบหาอะไรหรอกมั้ง....ภาพก็คิดขณะที่กำลังขยับกองงานเช่นกัน เขาเห็นหนูนาเดินวนไปมาก่อนจะออกไปปรับโทรศัพท์ที่ด้านนอกห้อง ทิ้งไว้แต่เพียงชายหนุ่มสามคนกับสาวน้อยชื่อแอลที่ยังก้มหน้าก้มตาทำงานอยู่ที่โต๊ะแค่นั้น

“คุณอายุเท่าไรหรือ?” ภาพหันไปถามรุตน์

“33 เท่ากันปะะ ะ” เขายิ้มให้ “ไม่ต้องสุภาพนักหรอก ผมก็คุยมึงกูกับไอ้เกื่อนั่นแหละ”

“ออฟฟิศนี้คัดอายุคนรีโงนะ ทำไมไล่เลี่ยกันหมดเลยวะ”

“มีบอสนะ....อายุน้อยสุดเลย”

“ห๊ะ?” ภาพขมวดคิ้ว “คุณปรเมศนะนะ?”

“เออสิ” เกือลดเสียงลงเหมือนนินทาเจ้านาย “ไอ้เมศมันแค่ 27 เองนะ”

27....แต่ค่าคนอายุ 33 ไฟแลบเนียนะ.....ไอ้ภาพถึงกับกุมขมับ....

“ทำหน้าที่แบบนั้นโดนมันค่ามาละสิ”

“จะรอดหรือวะ” เขามันพึมพำ “ทำอย่างกับชาติที่แล้วกูไปฆ่าเขาตาย”

“ไอ้เมศมันก็เป็นของมันแบบนั้นแหละ แล้วเอ็งดันไปพลาดถล่มงานแต่งเปรมิกาเขาด้วย งานนี้ข้าว่าเอ็งโดนหมายหัวแน่ ๆ วะ”

“เมศมันเป็นพวกจริงจังกับงานสุด ๆ นะ” รุตน์อธิบาย “คิดดูแล้วกันว่าเด็กที่สุดแต่ดันเป็นหัวหน้าทุกคนได้ ไม่เชียวลากดินคงทำไม่ได้”

ภาพก็อยากจะเข้าใจว่าทำเพื่องานเหมือนกันแหละ แต่เท่าที่ดูนอกเหนือจากงานเมศก็ยังทำตัวไม่ดีกับเขา ชายหนุ่มขมวดคิ้วแล้วม่นพึมพำเสียงดัง “เด็กนิสัยเสีย....”

“พี่ ๆ นินทาอะไรผมครับ”

เหมือนมีเสียง ‘เอือก’ ดังมาจากสองคนข้าง ๆ เกือทำหัวเราะกลบเกลื่อน “ใครจะกล้านินทาเอ็งหือไอ้เมศ.....โดนไล่่ออกขึ้นมามีจะเอาอะไรกินวะ”

“ก็เห็นทำออกบอยนะพี่เกือ” เมศเอ่ยกลั้วหัวเราะ “เออ....พี่รุตน์ เมศขอ билเงินสดร้านเสื้อที่ไปมาเมื่อวันศุกร์ด้วยนะ จะไปทำเรื่องเบิกกับเจ้รังผึ้งพุงนี้ละ”

“ได้ ๆ เจ้แกละเอียดคนนำดูเลยนะ ตรวจบิลอย่างกับส่องพระ” รุตน์ร่วมผสมโรงนินทาถูกคำด้วยเล็กน้อยพลาบเซ็ดเหงื่อที่จมูกได้กรอบแวน “เดี๋ยวพี่ช่วยภาพเคลียร์โตะแล้วเอาไปให้”

“จ้ะพี่ไปเอามาตอนนี้เลย” ภาพวัดสายตาดูขึ้นมองคนตรงหน้า เหมือนจะรู้เพราะอีกฝ่ายก็ส่ายยิ้มรอคอยอยู่แล้ว “ผมอยากรีบตรวจราคานะ” ว่าแล้วก็ออกเดินไปเป็นการเร่งให้รุตน์ตามไปกลาย ๆ

“โหม่ง...ข้านี้กว่าเอ็งเป็นพoman” เกือบถึงกับสบตออกมอย่างห้ามไม่อยู่เมื่อเห็นทั้งสองคนเดินหายไปตามตา “ข้าก็พอเดาได้ว่าเมศมันคงไม่ชอบเอ็ง แต่นี่มันสวมบทคุณหญิงแม่เลยอะ”

“เด็กนะ” เขาคว่าผ้าขี้ริ้วขึ้นมาสั้นๆ “ไม่รู้จักการวางตัว”

“ใครว่าละ ไอ้เมศเนี่ยแหละวางตัวเก่งตัวพ่อเลย หน้ากากก็เป็นร้อย!!” นี่ถ้าบอสได้ยิน ไอ้เกือกคงไม่ได้ลอยหน้าลอยตาอยู่ในบริษัทถึงวันพรุ่งนี้แน่ ๆ หรืออาจลอยเป็นศพไปเลยก็ได้ “มันนะโคตรฉลาดเลย เอ็งต้องเห็นเวลามันไปเจอลูกค้า... โอ้โห... ปลิ้นปล้อน ตลบตะแลงจนลูกค้าตามไม่ทันนะ ข้าไปด้วยได้แต่นั่งอ้าปากค้าง ไม่รู้จะพูดอะไรให้ดูดีไปว่ามัน”

“นั่นแสดงว่าที่ปฏิบัติกับคุณนี่มัน.....”

“ไอ้ภาพเอ๊ย” เกือบตอบว่า “ก็แสดงว่าสมองไอ้เมศมันประมวลผลแล้วว่าเอ็งเป็นไส้ติ่ง”

“กูซาบซึ่งเหลือเกิน.....”

“มันเรียกเอ็งว่า ‘คุณ’ นี่ก็บุญหัวแล้วนะเว้ย”

“แล้วทีกับคนอื่นทำไม.....”

“หรือเอ็งจะให้มันเรียกว่า ‘พี่ภาพ’ หือ?”

“.....”

ทั้งสองคนจ้องหน้ากันก่อนจะถอนหายใจออกมาอย่างไร้คำบรรยาย..... ไอ้เกือกน่าจะออกแนวคิดว่า เป็นไปไม่ได้ ส่วนไอ้ภาพน่าจะออกแนวขลุ่ยขลุ่ยขลุ่ยแหละ แค่คิดภาพไปหน้าคนเมื่อก็....

‘พี่ภาพ’

หะ.....เรียกว่าไอ้ภาพยังรู้สึกดีกว่าเลย..... “คุณ....คุณ!”

“หะ....หือ? ว่าไงนะ?”

“ปิดเกมไปลงเดี๋ยวนะ นี่มันเวลางาน”

“ก็คุณไม่บอกให้ผมทำอะไรสักทีนี่...” นี่ไม่ได้กวนประสาทจริงๆนะ ภาพสาบานได้

เจ้มนภาพิกบอกเวลาใกล้เที่ยงเต็มทนแล้ว งานวันแรกของภาพไม่ได้มีอะไรเลยนอกจากเก็บโต๊ะ.....เพราะทุกคนพอได้รับคำสั่งจากบอสก็หันไปก้มหน้าก้มตาทำงาน สาวสวยประจำออฟฟิศอย่างแอลก็เพิ่งออกไปข้างนอกเมื่อก็นี้เอง ส่วนไอ้ภาพที่นั่งเฝ้าก็เปิดมาเล่นแบบไม่สนหน้าอินทร์หน้าพรหมทั้งนั้น ไม่ได้อยากจะกวนประสาทแต่เอาเขามา นั่งเฉย ๆ เองนี่นา

“เจ้รังผึ้งนัดทานข้าวตอนบ่าย มีปรึกษาเรื่องอาร์ตเวิร์คในงาน” เมศวางแฟ้มลงบนโต๊ะ “ผมให้เวลาคุณยี่สิบนาทีในการทำความเข้าใจกับอีเว้นท์คราวๆ และคุณต้องไปทานข้าวกับผมด้วย”

“เอาผมไปคิดว่าจะมีประโยชน์หรือ” ถึงปากจะว่าขึ้นแต่ภาพก็หุบแฟ้มมาเปิดดู “ผมเพิ่งมานั่งไม่ถึง 24 ชั่วโมงไม่รู้ว่าจะมีประโยชน์มากแค่ไหน”

“ผมอยากให้คุณใช้ความรู้ที่ร่ำเรียนมาหว่านล้อมให้เจ้เกษมลง คุณจบกันเกรมานี่? มหาลัยชื่อดัง...ถึงคณะด้านศิลปะจะไม่ดังเท่าไรแต่ก็พอจะพูดให้น่าเชื่อถือได้” ชายหนุ่มว่าพลางเอื้อมมือมาเปิดไปที่หน้า reference “เจ้เขาต้องการจัดงานแสดงร้านทอง”

“หะ? ร้านทองสมัยนี้มีอีเวนท์ด้วยหรือ” ไอ้ภาพซักรจะตามโลกไม่ทัน..... ไปไถ่ทีวีจากโรงรับจำนำทันมั๊ยะกู

“ร้านขายทองม้วนยังมีเลยคุณ!! ฟังนะ!” เมศจีปากไม่พอใจที่ถูกพูดขัด “แล้วเจ้เกษมเป็นพวกผู้ดีพิน่ะ”

“ผู้ดีพิน่ะ?”

“ศัพท์ออฟฟิศผม เรียกง่ายๆว่าคนธรรมดาได้ผัวรวย....แต่ช่างมันเถอะ” ชายหนุ่มโบกไม้โบกมือเป็นการบอกว่าอย่าสนใจมันเลย “เกรสนิยมไม่ดี....ฟังนะผมริเสริชและนำเสนอธีมบาโรคให้แก่ไปคราก่อน แต่แกอยากได้แต่สีแดง ๆ ๆ ๆ ตามภาษาอาเจ้ร้านทอง แต่นั่นมันศาลเจ้าแล้ว!! ถ้างานออกมาอย่างนั้นจะคิดเครดิตที่บริษัทผมทำเอาไว้มาก”

“แต่ถ้าคุณไม่ทำตามที่ถูกค้าอยากได้มันก็เป็นการคิดเครดิตบริษัทคุณอีกทางไม่ใช่หรือ” เมศจ้องหน้าเขาด้วยสายตาอาฆาต “อ้าว.....ผมพูดอะไรผิด?”

“ในบริษัทนี้ทุกคนที่เถียงบอสคือคนผิด...เข้าใจมั๊ย?” ไอ้เด็กเอาแต่ใจเอ๊ย.....ภาพดำในใจ “ผมจะทำในสิ่งที่อยากทำ และลูกค้าต้องชอบสิ่งที่ผมทำ”

ไอ้โห.....พ่อมันต้องเป็นอิตเลอร์ไม่ก็มุสโสลินีแน่ ๆ.....

“เข้าใจแล้วนะ จัดเสื้อผ้าให้เรียบร้อย ผมไปเตรียมเอกสารก่อน....อีกยี่สิบนาทีจะมาตามไปที่รถ”

“ครับ.....บอส” เกิดมาไม่เคยกั๊กฟันพูดขนาดนี้เลยให้ตายเหอะ....

ยี่สิบนาทีต่อมาไอ้ภาพก็ต้องมานั่งอึดอัดอยู่บนรถคันเดิม บางทีเขาก็นึกรำคาญส่วนสูงตัวเองเหมือนกัน.....เวลาเดินเข้าประตูก็ชนนู่นชนนี่ นั่งในที่แคบ ๆ ก็อึดอัดกว่าชาวบ้านเขา แต่จะโทษใครได้ล่ะ...ปู่เขาเป็นชาวเยอรมันรูปร่างสูงใหญ่ พ่อเขาเป็นลูกครึ่ง ส่วนเขาน่ะลูกเสี้ยว....แต่เชื่อสูงเกินหน้าเกินตาชาวมองโกลอยค์ในสยามประเทศก็ยังตกค้างมาถึงอยู่ดีนั่นแหละ หยุดเรื่องประวัติศาสตร์นายศิลปินดีกว่า.....เพราะไม่อย่างนั้นชีวิตของนายศิลปินจะปิดฉากลงตรงนี้...

เมศขับรถได้ดินผิจนไอ้ภาพแทบสลบการถ....เขากระชับเข็มขัดนิรภัยครั้งแล้วครั้งเล่าเพื่อให้แน่ใจ

ว่าอย่างน้อยถ้ารถชนเขาจะตายโหงในรถ ไม่กระเด็นออกไปเป็นศพให้ชาวบ้านเดือดร้อน ประเมศเอาแต่คุยโทรศัพท์ตลอดเวลา เท่าที่ภาพดักฟังคร่าวๆก็เป็นรายละเอียดเรื่องสถานที่อะไรพวกนั้นแหละ ปากก็คุยไปตีนก็เหยียบไป....แหม ชีวิตลูกน้องท่านอยู่หลังพวงมาลัยนะครับ....

“จี้...บ้าจริง ว่าจะเตรียมบิลให้พ่ungsี้ เจ้แค้นคั๊ดหลังเรียกออกมาวันนี้ซะได้”

“ก็แค่เอาบิลมาเคลียร์แล้วก็คุยเรื่องคอนเซ็ปไม่ใช่หรอ”

“โธ่เว้ย...ยังแต่งบัญชีไม่เสร็จเลย.....”

ภาพมองหน้าอีกฝ่ายด้วยสายตาว่างเปล่า.....เกิดมาเขาไม่เคยเจอใครเลวชั่วได้เปิดเผยถึงเพียงนี้ ก็อึ้งแบบบ้างอะไรบ้างภาพก็ไม่ได้ว่าอะไรนะ ช่วยมีภาพลักษณะของมนุษย์แสนดีหลงเหลืออยู่บ้างเหอะ

เกือบบ่ายโมงพวกเขาก็เดินทางมาถึงที่หมายแต่ต้องรีบวิ่งไปรอที่ร้านก่อน เพราะถ้าลูกค้ามาก่อนจะดูไม่ดีและไม่โปร พอมาถึงร้านก็พบว่าเจ้รังผึ้งอะไรนั่นยังไม่มาเมสก็ถอนหายใจโล่งอก ชายหนุ่มเอาแฟ้มวางปิงลงบนโต๊ะก่อนจะเริ่มตรวจสอบเสื้อผ้าหน้าผมของตัวเอง

อย่างที่เห็นเมสเป็นชายหนุ่มที่ดูแลตัวเองดีมาก ผมตัดสั้นระลำคอดูเรียบร้อยและสะอาด สะอาด เขาอยู่ในเสื้อสูทแบบเต็มยศกว่าที่เห็นตอนเช้าพร้อมพลิกนาฬิกาข้อมือราคาแพงขึ้นดูเวลา....เลทมาสิบนาที....โอเค รอกันต่อ...

“อ้าว....มากันแล้วหรือจ๊ะ” เสียงสาวใหญ่ดังมาจากด้านหลังของภาพ ชายหนุ่มรีบหันกลับไปดู “เอ๊ะ...พ่อหนุ่มคนนี้ไม่คุ้นหน้า พนักงานใหม่หรือจ๊ะ?”

“ครับ” ภาพยิ้มตอบอย่างสุภาพ “คุณคงจะเป็นคุณรังผะ....โอย!”

“สวัสดิ์ครับคุณแจ่มจันทร์” เมสกดปลายเท้าคงกับเท้าภาพ ก่อนจะบิ่ทุกถ้อยคำ “เชิญ-นั่ง-ก่อน-สิ-ครับ”

ภาพที่กำลังไม่เข้าใจว่าทำอะไรในชีวิตผิดอีก แต่พอคุณแจ่มจันทร์เดินมานั่งลงตรงฝั่งตรงข้ามเท่านั้นแหละ.....ชัดเลยว่าไอ้ภาพพลาดตรงไหน เธอไม่ได้ชื่อ ‘เจ้รังผึ้ง’ ไอนั่นนะมันมาจากทรงผมโคตรพ้อโคตรแม่ตีโป่งสูงชะลูดตรงกับรังผึ้งนั่นต่างหาก พระเจ้า! กระสุนปืนอาจเจาะไม่ทะลุมันก็เป็นได้...

แล้วทำไมไม่บอกก่อนว่าบริษัทมึงนินทาถูกคำด้วย โค้ดเนม....

“เมื่อไหร่พ่อหนุ่มจะพูดอะไรจ๊ะ?” คุณแจ่มจันทร์นี่ก็จูนจ้านสมกับที่เขานินทาจริง ๆ เธอเป็นคุณนายที่หลุดออกมาจากละครไทยเคะ ๆ ทั้งเสื้อผ้าหน้าผม.....ที่ขาดไม่ได้เลยคือลิปสติกสีบานเย็น พระเจ้า

...เห็นแล้วไอ้ศิลปินอยากซื้อกระจกให้ส่อง “เรียกเคียนว่าอะไรนะ?”

“อ่า....ผม....”

“พอดีผมกำลังพูดเรื่องงานของคุณอีกคนที่อยู่ที่รังสิตนะครับ” เมศปิ่นยิ้ม “พนักงานใหม่ของเราค่อนข้างจะสับสนเล็กน้อย”

“ชื่ออะไรนะเรานะ?”

“ผมชื่อศิลปินครับ เพิ่งเข้ามาเป็นแผนกศิลป์ของบริษัท” เมื่อเขานี้.....ภาพต่อในใจ

“หน่วยก้านคุณนี่เรา” ภาพเห็นเมศเหลือบตามองแล้วทำหน้าเอือม ๆ “จบที่ไหนมาล่ะ”

“กันเกราครับ”

“เกียรตินิยมอันดับหนึ่งครับ” ภาพหันควับ....นี่มีงเดิมโปรไฟล์ให้ดูเองเลยรี “ผมคัดเลือกบุคลากรเพื่องานที่ดีที่สุด”

“ก็ใช้ได้สินะ” สาวแก่เซิดหน้าขึ้น “แล้วเรื่องบิลค่าจ่ายล่ะคะน้องเมศ”

“นี่ครับคุณแจ่มจันทร์” เมศเลื่อนซองเอกสารไปด้านหน้าเป็นจังหวะเดียวกับที่คุณนายหยิบแว่นสายตายาวขึ้นมาสวม และหยิบกระดาษพวกนั้นขึ้นมาอ่านอย่างจริงจังราวกับส่องกรูพระอย่างที่รู้ตนว่าไว้ไม่มีผิด ยังไม่พอเธอยังกวักเครื่องคิดเลขมานั่งจิ้มอย่างเามัน

“เออ....สั่งอาหารก่อนไหมครับคุณแจ่มจันทร์?” บอสใหญ่แห่งบริษัทต้องประสคคำถามอย่างห่วงใย

“น่ารักเหมือนลูกชายเคียนเลยนะคะ งั้นสั่งให้คุณแม่แทนแล้วกัน” เมื่อเธอเอาแต่ตั้งหน้าตั้งตาคิดเครื่องคิดเลขพร้อมจดททุกสิ่งราวกับโผยหวยไต้ดิน เมศเลยต้องหันไปสั่งสเด็กอย่างดีให้หล่อน ส่วนตัวเขากับพนักงานจำเป็นก็แดกเมนูราคาประหยัดกันไป “อืม....ค่าเช่าที่แพงจังนะคะ”

แกริ่งงงง....ไอ้ภาพเปลือเอามีดไปกระแทกงานอย่างตกใจ แต่คนโก่งตัวจริงด้านข้างดันตักปลาเข้าปากราวกับไม่มีสิ่งใดเกิดขึ้น “พอดีช่วงจัดงานตามฤกษ์ยามที่คุณแจ่มจันทร์อยากได้มันเป็นเวลาดีของปีตามที่อาจารย์โหรท่านฝันชงไว้ล่ะครับ ผมพยายามกดราคาแล้วแต่การแข่งขันสูงมาก เลยได้เท่านี้จริง ๆ ”

ปรเมศทำหน้าที่ทางลู่หุดกดูน่าสงสารเสียเต็มประดาจนคุณหญิงแจ่มจันทร์ใจอ่อนยวบยาบ “โธ่...ไม่ป็นไรนะคะน้องเมศ เคียนเชื่อว่าหนูทำดีที่สุดแล้วลูก”

“ขอโทษด้วยนะครับ” เมศก้มหัวเล็กน้อยพองาม ดูไม่เล่นใหญ่จนเฟลเกินไป “แต่ผมช่วยลดค่าใช้จ่ายในส่วนของอุปกรณ์ลงแทนนะครับ พอดีบริษัทผมพอจะมีเครดิตกับบริษัทเครื่องเสียงอยู่บ้าง คงได้ราคาที่ถูกลงล่ะครับ”

คุณแจ่มจันทร์ถอดแว่นหนัก ๆ ออกจากจมูก “ได้น้องเมศมาทำงานให้เคียนก็กว้างใจค่ะ”

บรรยากาศตรงหน้าเหมือนนั่งอยู่ในโรงละครจนไอ้ภาพอ้าปากค้าง ที่เกี่ยวกับรูตน์บอกว่าจริงฝั่งอะไรนั้นเขียวแล้ว ถ้ามาเห็นบอสของพวกเขาคุยงานจะได้รู้กันไปเลยว่าผู้พิชร้อยตัวยังสู้พิษจากปรเมศไม่ได้ นี่มันโคตรเฟค! โคตรตอแหล! โอ้ย.....ไอ้ภาพเข้าใจแล้วที่เกือบบอกว่าบอสมันมีหน้าตาเป็นร้อย แล้วตอนนี้ก็กำลังไล่หน้ากากหมาน้อยถูกทิ้งอย่างน่าสงสาร....โถถ ถึง พ่ออยากจะล้มโต๊ะให้รู้แล้วรู้รอด

“อ้อ....เรื่องชิมงานนะครับ” เมศเริ่มเข้าเรื่องเมื่อเห็นคนข้าง ๆ นินทาเขาด้วยสายตา “ตอนแรกผมเห็นด้วยกับคุณแจ่มจันทร์มากเลยนะครับว่าชิม....เอ่อ.....สีแดง ๆ ” ในใจเมศเรียกมันว่า ‘ศาลเจ้า’ ไม่ใช่ ‘สำนักโคมแดง’ “มันก็น่าสนใจดี แต่พนักงานใหม่ของผม ซึ่งมีดีกรีเกียรตินิยมอันดับหนึ่งแนะนำว่าการใช้สีแดงเพียงอย่างเดียวจะแย่งความโดดเด่นของทองในงานลง” เมศดึงเสื้อภาพใต้โต๊ะเป็นเชิงให้มันช่วยไม้ต่อ

“อ่า...ครับ ถึงตามหลักของสุนทรียภาพจะเป็นเรื่องส่วนบุคคลก็เถอะ แต่ถ้าเป็นเรื่องการนำไปประยุกต์ใช้ก็ควรจะทำให้เข้าถึงผู้คนจำนวนมากได้มากกว่านะครับ” ภาพชะงัก....ไม่รู้จะพูดอะไรต่อ ก็เขาจบสายศิลปะบริสุทธิ์มา “เอ่อ..อ่า....แล้วก็ แบบว่ามัน...”

‘พูดอะไรก็ได้ ที่มันฟังเข้าใจยากนะ’ เมศพิมพ์ข้าง ๆ เขา

“แต่เดี๋ยวนะเชื่อในหลักฮวงจุ้ยนะคะ สีแดงจะมาแรงมาก ยิ่งถ้าจับคู่กับสีเขียวที่ถูกโฉลกกับวันเกิดเดี๋ยวนี้อายุแล้วมันจะตรงตามที่ซินแสท่านว่าไว้นะคะ”

แดง....เขียว.....ในงานอีเวนท์แสดงทอง ไอ้ภาพเริ่มเข้าใจความรู้สึกของเมศขึ้นมาแล้ว!

“แดงกับเขียวอาจจะถูกโฉลกกันในฮวงจุ้ยของคุณแจ่มจันทร์ในปีหน้า แต่ตามหลักวงจรสีแล้วมันเป็นสีตรงข้ามกันนะครับ” ภาพใช้วิชาความรู้ได้แค่นี้จริงๆ.....

“คุณแจ่มจันทร์เชื่อในหลักเกื้อหนุนกันใช่ไหมครับ” เมศเห็นช่องกิริบสอดปากเข้ามาช่วยจัด “อะไรที่ตรงข้ามกันมักจะหักล้างกัน โอเคครับมันสมดุล แต่มันไม่เกื้อหนุนกัน”

“เดี๋ยวนะ....เอ่อ....ไม่ค่อยเข้าใจ”

“ก็อ๋อนะครับ สมมติถ้ามันเป็นธาตุน้ำที่ตรงข้ามกับธาตุไฟ มันก็จะดับไฟไงครับ แทนที่เราจะเสริมธาตุน้ำเยอะ ๆ ให้มันเกื้อหนุนกับและมีพลังมากกว่าเดิม แต่มันจะหักล้างกันเองครับ”

“อ้อ...งั้นหรอคะ” หล่อนิ่งไปเหมือนจะใช้ความคิด

ไอ้ภาพแทบจะอ้าปากหาว แม่่ม....ปรเมศมันแน่อายปากว่าจริง ๆ มันผสมทฤษฎีสีกับหลักฮวงจุ้ยมั่วซั่วไปหมด แล้วดันเลือกเอามาหลอกคนแก่ได้หน้าตาเฉย แถมวิธีการพูดทุกอย่างดูโป๊ปรารวกับจบด้านนี้มาโดยตรง

“ผมกับคุณศิลปินจึงเสนอทางเลือกอีกทางให้” เมื่อเห็นอีกฝ่ายเปิดช่องว่างเมศก็สูดลมหายใจ เขเปิดแฟ้มเอกสารที่ให้ภาพอ่านก่อนมาถึงแล้วเลื่อนไปตรงหน้าคุณแจ่มจันทร์ “บาโรคครับ มัน...เอ่อ...ให้คุณศิลปินที่จบด้านนี้มาโดยตรงอธิบายดีกว่าครับ”

ภาพมองหน้าแบบ.... ‘มึงไม่รู้ว่ามันเป็นยังไงงั้น?’ ‘มันเป็นยุคหนึ่งทางศิลปะ เป็นสกุลช่างที่เน้นการตกแต่งด้วยการฉาบทองคำครับ ผมเห็นว่ามันน่าจะเหมาะกับการเน้นสินค้าของคุณมากกว่า”

“แต่...เอ่อ...”

“ไม่ต้องห่วงเรื่องสีแดงนะครับ เราใช้ประกอบกันให้เกิดความรู้สึกแบบราชวงศ์ได้นะครับ” ภาพกล่าวอย่างสุภาพ พยายามทำหน้าที่ทำให้คุณฉลาดขึ้นมา “ลองดูรูปเฟอเรนซ์ที่ผมนำมาแนครับ.....”

ภารกิจสำเร็จ....พวกเขาเปลี่ยนใจคุณแจ่มจันทร์ได้....

แม้สภาพจะคล้ายศพเดินได้ก็เถอะ....

หนึ่งบอสใหญ่กับอีกหนึ่งพนักงานคนล่าสุดเดินโงนเงนออกมาจากร้านสตั๊ดจ๊อนแทบจะคลานกันออกมา เกิดมาไอ้ภาพไม่เคยพูดเยอะขนาดนี้มาก่อนในชีวิต ต่อม่น้ำลายเขาผลิตแทบไม่ทัน แถมไอ้ฟิช แอนด์ ชิพราคาถูกที่เมศสั่งมาให้เขากินยังฝืดคออีกต่างหาก

“คุณรออยู่นะ ผมไปล้างหน้าแป๊บหนึ่ง” เมศพูดและหายตัวไปทันทีโดยไม่รอคำตอบ ภาพมองชายหนุ่มแต่งตัวเนียบหัวจรดเท้าค่อย ๆ เดินแทรกฝูงชนออกไปก่อนจะหายลับตาที่หัวมุมทางเลี้ยว ชายหนุ่มร่างสูงใหญ่ถอนหายใจแล้วมองพาที่พักนั่งหย่อนตุลสักพักหนึ่ง

เขาไม่ถูกกับงานที่ต้องประจบประแจงคนอื่นแบบนี้จริง ๆ นั่นแหละ แค่ว่าโหม่งกว่า ๆ ที่ต้องตลบตะแลงพลิกซ้ายพลิกขวานี้มันไม่ใช่อาชีพในฝันเขาเลยจริง ๆ เขาอยากกลับไปหมกตัวอยู่แต่ในบ้านหลังเล็ก ๆ กับพู่กันและถังสี มีคนที่รักและพร้อมจะเข้าใจในสิ่งที่เขาทำเดินเข้ามาพูดคุยและแลกเปลี่ยนทัศนคติกัน คอยแต่เรื่องที่เขาชอบ งานที่เขารัก เหตุการณ์ และความเป็นไปต่าง ๆ

ภาพแค้นหัวเราะกับความคิดอ่อนหัดของตัวเอง....ชีวิตในฝันแบบเด็ก ๆ ยังคงวนเวียนมาตอกย้ำว่าอย่างไรในฝันก็คือในฝัน เหมือนที่พ่อเคยฝันและอยู่กับมันไม่ได้เช่นกัน มาถึงตอนนี้เขาโตพอจะรู้แล้วว่าโลกความจริงพร้อมจะกลืนกินความฝันทุกอย่างเข้าไป แต่จะชอบหรือไม่ชอบอย่างไรก็ต้องอดทนให้ได้ เขาไม่อยากเป็นผู้แพ้ในเกมชีวิตนี้หรอก....ยังงี้ปากท้องมันหิวก็ต้องดิ้นรนหาอะไรยึดอยู่ดีละวะ อย่างน้อย ๆ มีเงินเดือนประจำก็เป็นเรื่องดีอย่างหนึ่ง

“คุณ...นี่คุณ” เมศปัดมือผ่านหน้าอีกฝ่ายไปมา “เหม่ออะไรกันนะ”

“โทษที ผมคิดอะไรนิดหน่อย” ภาพตอบพลางเสยผมก่อนจะเงยหน้ามองอีกฝ่าย “อะไร?”

“เป๊ปซี่ไง” เมศขมวดคิ้ว “อย่าบอกว่านอกจากไม่มีทีวีแล้วคุณยังไม่รู้จักน้ำอัดลมอีก เดินทางมาจากอดีตผ่านทางกระจกเงาของคุณ”

“เสียสัฟฟมเก่งจริงนะ ที่คุยกับคุณแจ่มจันทร์นี้ทำทางลัดหุตเขียว” ภาพยื่นมือออกไปรับกระป๋องสีน้ำเงินเย็นเยียบตรงหน้า “น้ำอัดลมนะผมรู้จัก แต่ผมไม่รู้ว่าคุณมีน้ำใจให้เพื่อนมนุษย์อย่างผมด้วย”

“วันนี้คุณทำตัวมีประโยชน์ผมก็ให้รางวัล”

“นี่คนนะครับคุณ ไม่ใช่หมา” ถึงปากจะบอกอย่างนั้นแต่เขาก็เปิดกระป๋องยกขึ้นดื่มอย่างอารมณ์ดี น้ำอัดลมนี่เป็นยาชูกำลังชั้นดีเลยแหละ เป็นรองแค่เอ็มร็อยกับกระทิงแดงเท่านั้น

“เจ้รังผึ้งนะหัวดีจะตาย ผมว่านั้ล่อมยังงี้ก็ไม่ยอมลง ต้องเอาหลักการแบบงู ๆ ปลา ๆ ผสมกับแหล่งอ้างอิงอีกหน่อย”

“คุณสร้างทฤษฎี ใหม่ให้โลกเลยนะนั่น” เหมือนจะชื่นชมนะ....แต่สายตาจับน้ำเสียงไอภาพประชดประชันมาก

“ผมรู้ตัวว่าตัวเองฉลาด” เมศแยกเขี้ยวใส่ “เอาล่ะ...รีบ ๆ ดื่มแล้วตามผมมา เด็กฝึกงานอย่างคุณยังต้องเรียนรู้อะไรอีกเยอะ”

“ผมแก่กว่าคุณอีกนะ ไม่ใช่เด็กฝึกงานสักหน่อย”

“แก่กว่าเด็กกว่าผมก็ไม่นับถือใครนอกจากตัวเองเท่านั้นแหละ” เมศยกไหล่ “อีกอย่างตอนนี้คุณอยู่ในฐานะลูกหนี้ที่ผมกำลังเอื้ออาทรอยู่”

“ซาบซึ้ง....น้ำตาแทบไหล”

“แล้วเมื่อวานมิสเตอร์วิลว่าไงบ้างล่ะ เขาไม่มีระบบจ่ายเงินล่วงหน้าหรอ” เมศเอ่ยถามตาเป็นประกายนั่นทำให้ภาพเส้นประสาทกระตุกมาก.....นี่กะว่าได้เงินแล้วจะเฉดหัวกู่ออกจากบริษัทเลยสินะ

“จ่ายหลังงานเสร็จทีเดียวนะ” ภาพกระดกน้ำคำรสหวานลงคอเป็นอีกสัปดาห์ก่อนจะโยนกระป๋องเปล่าทิ้งไป

เมศไต่ยืนคำตอบก็จีปากอย่างชัดใจ “ไปเร็วคุณ! ผมต้องไปตกลงเรื่องพื้นที่ในห้างต่อ แต่งบัญชีไปซะเยอะ ถ้าเจ้รังผึ้งแกเผลอตัวทันผมจะลำบากเอา”

บางทีภาพก็คิดนะว่าให้ปรเมศเขียนคำว่า ‘เลว’ ติดที่หน้าผากแบบนี้ก็ดีเหมือนกัน
เลวอย่างเปิดเผยกับเขา ก็ยังดีกว่าแอบดีแบบที่ทำกับลูกค้าล่ะวะ....

ชีวิตพนักงานออฟฟิศมันจะมีอะไรมากมายวะ

นายศิลปินนั่งหาจนน้ำตาคลอ....จากการเป็นพนักงานเงินเดือนทำให้เขาได้ข้อสรุปว่าตารางชีวิตของคนพวกนี้ไม่ได้มีอะไรมากมายเลย....ตั้งแต่เช้าเข้ามาตอกบัตรให้ทัน.....อ่านเอกสาร.....โทรติดต่อดิฉัน.....กินข้าวกลางวัน.....เม้าท์ลูกค้าย.....กลับไปทีโตะ....จากนั้นก็เม้าท์ลูกค้าอีกครั้ง.....มองนาฬิกา โอเค...หกโมงเย็นแล้วกลับบ้าน

โอ้วจอร์ชีวิตแบบนี้มันเป็นอะไรที่น่าเบื่อสำหรับผู้ชายหัวติสแตกอย่างภาพมาก มันไม่มีอะไรแปลกใหม่....ไร้ซึ่งการสร้างสรรค์ กลับบ้านไปก็เหนื่อยสายตัวแทบขาดได้แต่ล้มตัวลงนอน บางวันน้ำตาขังไม่ได้แอบด้วยซ้ำไป งานที่มิสเตอร์วิลมอบหมายให้ก็ยังไม่ก่อเกิดอารมณ์อันใด

‘ความรัก?’

‘เฮส...งานที่ยุ่งเหยิงทำในเวดคิงของมิสเตอร์ทะ-นะ-โพน แต่มันยังไม่คอมพลีท’

‘ผมไม่ค่อยมั่นใจเรื่องนี้เท่าไร...มันไม่ค่อยมีฟิลลิ่งของตัวเองนะวิล’

‘Are you kidding me...handsome guy like you?’

‘โศดมาได้สามปีแล้ววิล เกือบได้แต่งงานแล้ว แต่ฝ่ายนู้นเขาตาสว่างเสียก่อน’

‘Love is complicated’

‘It's not complicated’ ชายหนุ่มสายหน้า ‘ง่าย ๆ เลยคือไม่มีผู้หญิงคนไหนอยากฝากชีวิตไว้กับผู้ชายจน ๆ หรอกวิล’

‘ฮ่า ๆ ๆ แต่ไอTrustอินยูนะ’ วิลเลียมยกขาขึ้นจิบ ‘มาสเตอร์ฟิชของโรงแรมต้องมาจากยูเท่านั้น’

วิลเลียมจะรู้ตัวไหมว่านั่นเป็นประโยคผูกมัดที่ร้ายแรงที่สุด....

เพื่อนชาวต่างชาติต่างวัยของเขาตั้งความหวังในตัวภาพสูงเกินไปจนเจ้าตัวเกร็งเสียจนไฮเปอร์แทบขึ้น ไม่ใช่ว่าไม่มั่นใจในตัวเองนะ เพราะอาชีพศิลปินอย่างพวกเขาถ้าไม่มั่นใจในงานตัวเองก็เตรียมจอดตั้งแต่ป้ายแรกได้เลย เหนือสิ่งอื่นใด...ก็ต้องเชื่อในงานที่ตัวเองทำ แต่ในกรณีงานของวิลเลียมมันออกจะบ้าบอไปเสียหน่อย....งานแอ็บสแตรคเรื่องความรัก? กับผู้ชายที่ร้างราเรื่องนี้มาสสามปีนะ

นะ? ภาพเลิกสนใจเรื่องคู่ชีวิตไปแล้วละ! แม่ทิ้งพ่อเขาไป พ่อยังอยู่มาได้ตั้งนาน แล้วทำไมผู้ชายตัวโตเป็นควายอย่างเขาจะอยู่ไม่ได้ล่ะ?

ภาพไม่มั่นใจว่าตั้งแต่เมื่อไหร่ที่เขาเลิกสนใจเรื่องความรัก....คืนก่อนเขาเคยลองนึก ๆ ดู คาดว่าน่าจะเป็นหลังงานแต่งงานล่ม....เขาเอาแหวนหมั้นที่อุตส่าห์เก็บเงินซื้อไปขายแลกค่าไฟเมื่อสองปีที่แล้ว ตอนขายก็เจ็บ ๆ อยู่หรอก แต่พอเดินออกจากร้านมันโคตรสะใจเลย คิดอีกทีไอ้แหวนนั่นมันจัญไรยิ่งกว่าแหวนของชอรอนเสียอีก เอว่ะ...อย่างน้อยเขาก็ไม่ต้องถ่อไปทำลายมันถึงภูเขาไฟมอร์คอร์ละกัน ความศรัทธาในห้วงรักของไอ้ภาพสลายไปนานแล้ว พ่อ ๆ กับสภาพร่างกายที่ทรุดโทรม....ปล่อยเนื้อปล่อยตัว หนวดเครารกรุงรังเต็มใบหน้า โทรมเสียจนหมาที่ปากซอยเห่าทุกครั้งที่เดินผ่าน

ชายหนุ่มส่องใบหน้าคมเข้มของตนเองในกระจกฟลายกมือขึ้นลูบน้ำบนใบหน้าเพื่อคลายความง่วง เวลาหลังบ่ายที่อาหารกลางวันนอนกองเต็มกระเพาะนี่ชวนให้นั่งตาเพิ่มน้ำหนักขึ้นมา เยอะ ถ้าปกติทำงานอยู่บ้านเขาก็จะหลับพักผ่อน หรือไม่ก็ลองวาดภาพ ‘ความง่วง’ ออกมาแล้ว....แต่นี่ไม่ใช่ เขาอยู่ในออฟฟิศที่เต็มไปด้วยงาน...งาน....งาน..

“หล่อแล้วครับคุณ หล่อแล้ว”

และบอสหน้าเลือด!!

เมศกอดอกฟิงพวงห้องน้ำพร้อมส่งสายตาดำนิพนังงานหมาด ๆ ของบริษัทที่แอบหนีมาล้างหน้ารำลึกความหลังอยู่ในส้วม ใบหน้าหล่อเหลาขมวดก็อย่างไม่ค่อยพอใจนัก....ทั้ง ๆ ที่ในความเป็นจริงพี่ ๆ ในบริษัทเขาก็แอบมาอู้งานในนี้ออกบ่อย สิบบุหรี่ป้างจี้บ้างก็ว่ากันไป แต่กับไอ้ภาพนะเมศสองมาตรฐานเสมอ!!

“ขอบใจ...ผมก็พอรู้ตัว” เหวียงมาไอ้ภาพก็พร้อมจะเหวียงกลับ ชายหนุ่มยกแขนขึ้นเช็ดหน้าอย่างไม่ใส่ใจ นี่ถ้าอยากให้งวนกว่านี้เขาก็ว่าจะจูบหรือขึ้นสูบเหมือนกันนะ

“กวนประสาทผมหรือคุณ”

“เปล่า...” ภาพเดินเบียดออกมา “คุณชมผมก็แค่ขอบใจ แค่นี้ผมไปทำงานก่อนนะครับบอส”

ช่างเป็นประโยคแสดงความนับถือที่ประชดประชันอะไรเช่นนี้! เมศเบ้หน้าไล่หลังหนา ๆ เป็นหมิควายของอีกฝ่าย.....ยอมรับนะว่าไอ้หมอนี่มันเก่งพอตัว แต่ด้วยความประทับใจแรกพบมันไม่สวยหรูเท่าไร ไอ้ครั้นจะมาทำดีด้วยกับคนไม่ชอบจี้หน้าก็ไม่ใช่นิสัยของปรเมศ เขามันชายหนุ่ม

ชื่อตรงผู้เต็มไปด้วยความจริงใจ....พุดง่าย ๆ คือสิ่งชั่วช้าที่ทำมาทั้งหมดเมศทำออกมาจากใจจริง ๆ มิได้แกล้งเลวแต่อย่างใด

เมศถือคติจริงใจกับทุกคนอยู่แล้วนี่

ยกเว้นลูกค้ายะนะ....

“พี่รุذن ช่วยทวนตรงนี้ให้ผมอีกรอบนะพี่ ผมว่าพอบวกออกมาแล้วมันไม่ค่อยสมเหตุสมผลอะ”

“ก็แก้ไขพี่บวกร่น้ำอัดลมขวดละ50แล้วนะเมศ”

“ลดลงหน่อยละกันพี่ เจ้เขาเขียวพอตัว โคนจับได้ขึ้นมาผมคงต้องแก้ยาว” เมศก้มลงอ่านเอกสารอีกที “โอเค...แก่นิดเดียวพอแล้วพี่ แล้วเรื่องนางแบบ?”

“เรียบร้อยหมดแล้ว”

“โอเค” ประเมศยื่นเอกสารให้คนแก่กว่า “ส่วนพี่แอลพรงนี้ก่อนเข้างานแวะหิ้วข้าวกล่องให้คนงานด้วยนะพี่”

“รับทราบค่ะบอส” แอลสาวสวยประจำออฟฟิศตอบอย่างฉะฉาน

“แล้วพี่เกือ?”

“มันไปที่ห้างแล้วค่ะ เห็นว่าฉากเรียบร้อยแล้ว เหลือแต่รอโพเทียมลง”

“งั้นผมไม่โทรเช็กแล้วนะ คิดว่าอย่างพี่เกือไม่น่าพลาด” ชายหนุ่มคว้าเสื้อสูทขึ้นสวม “อ้อ ๆ นะครับพี่ พรงนี้หลังงานเสร็จเราไปฉลองกันนะ”

“แล้วนั่นน้องเมศจะไปไหนคะ?”

“ลูกค้ายางงานเดือนหน้าโทรมานัดกะทันหันนะ ผมก็ไม่อยากไปนักรอก แต่ถ้าพลาดก็เบียดแล้วไม่รับกว่าตอนนี้คงเสียค่ายะ” หัวหนาใหญ่กวาดเอากระดาษบนโต๊ะยัดลงแฟ้มแล้วเงยหน้ามองนาฬิกาที่ข้างฝาก็ค้นพบว่าเขาต้องรีบเสียแล้ว การให้ลูกค้ายางรอแม่เพียงนาทีเดียวก็ส่งผลต่อภาพลักษณ์บริษัท “ผมไม่เข้าออฟฟิศแล้วนะพี่ พรงนี้เจอกันที่อิเวนท์หกโมงครึ่ง เตรียมตัวให้พร้อมนะครับ”

สิ้นเสียงปิดประตูออฟฟิศพนักงานก็พากันถอนหายใจออกมาจนภาพที่นั้งอยู่บนโต๊ะต้องเอ๋อปากถาม “เป็นอะไรกันไป?”

“คิดถึงพรงนี้แล้วเหนื่อยนะ” แอลขว้างกระดาษที่ขยำทิ้งลงถัง “น้องเมศนี้บ้างานจริง ๆ “

“นินทาเจ้านายหรืออะแอล” พี่หนูนาหัวเราะ “คอยดูเจ้จะฟ้องน้องเมศ คิคิ”

“แอลไม่ได้ว่าอะไรเลยนะพี่หนูนา”

“พี่ก็ไม่ได้อะไรหรอกนะคะ แต่.....” ภาพเงยหูฟัง เพราะรู้ว่าไอ้หลัง ‘แต่’ นี่มันจะยาวมาก “หนูก็รู้ว่าบอสเราเป็นพวกเพอร์เฟกชันนิสต์ เช่นสองเซนตีเก็บเป๊ะเก็บหมดตลอดเวลา กางเกงนี้รีดคนกริบ เอามือจับเลือดแทบไหลชิบ” นี่ขนาดไม่ค่อยอะไรนะหนูนา...

“เจ้ก็พูดกันไป” รุดน์ว่าจ๋า ๆ “ป้าแม่บ้านรีดให้มันห rokok”

“พี่แซวเล่นห rokok เมสมันก็เหมือนน้องชายพี่นั่นแหละ แต่ทำงานเกินนนนนนน แบบนี้ผู้หญิงทนไม่ได้ห rokokมั้ง”

“ไม่เกี่ยวห rokokครับว่าทำงานรีเปล่า” เห็นเป็นประเด็นนี้ภาพเลยสอดปากเข้ามาร่วมวงด้วย “ทำงานเยอะยิ่งรวย แบบนี้ผู้หญิงที่ไหนก็ชอบครับ”

“ตาย! ดูถูกเพศแม่คะน้องภาพ” พี่หนูนาฟาดลงบนแขนอีกฝ่าย “ผู้หญิงไม่ได้ชอบเงินไปหมดทุกคนเสียหน่อยนี่คะ บางคนก็ต้องการแค่เวลาแต่พี่ก็ไม่ค่อยจะมีให้กันบ้างเลย”

“เรื่องในที่ลับอย่าเอามาไขในที่แจ้งครับพี่”

“แหม...พอดีเจอินะรุดน์ ไอ้น้องเมสของพวกเราก็จึงบอกเลิกสาวไปเมื่อสองเดือนก่อน ใครจะไปทนมันได้นะ...โทรมาที่ตัดสาย คุยงานกับลูกค้า โทรกลับก็ไม่มี นัดกินข้าวตอนเย็นก็เบี้ยวบ้าง ไปนั่งหลับบนโต๊ะบ้าง....เป็นเจ้เจ้ก็ไม่ทนนะคะ นี่แฟนหรือลูกชายวัยต่อต้าน”

“เย็นไว้ครับเจ้ นั่นไอ้เมสไม่ใช่ผัวฝรั่งเจ้”

“โอย...สาวแถมฉิ่งขึ้นคะลูก” เธอตอบตัวเอง “ที่พูดนี้พี่เป็นห่วงเมสห rokok”

“ก็พูดต่อหน้าไปสิคะพี่”

“แกอยากเห็นฉันโดนแหวกออกห rokokแอล”

“เจ้านายพวกคุณนี่เขาเผด็จการ ไม่ยอมฟังใครเลยสินะ”

ควับ... คนทั้งออฟฟิศหันมามองหน้าไอ้ภาพประหนึ่งว่าประหลาดใจที่มันบรรลุนิยามการนิทาเจ้านายซึ่งเป็นหนึ่งในศาสตร์แห่งพนักงานเงินเดือน

“นี่ถ้ากูบันทึกเสียงไว้มีงโดนเจดหัวออกไปแล้วไอ้ภาพเอ๊ย” รุดน์ส่ายหัว “เฮ้! ทำงาน ๆ พรงนี้ร้านทองรอเราอยู่ ภาพ...มีงเอาบิลค่าฟ้าวันนั้นมาเคลียร์กะกูด้วย”

ชีวิตพนักงานเงินเดือนมันก็แค่นี้ละว้า...

สถานที่จัดงานคือลานอเนกประสงค์ชั้น 1 ของห้างดังใจกลางเมืองหลวง แน่แน่นอนว่าสเกลงานใหญ่ สมราคาคุยไม่น้อย คุณหญิงคุณนายเดินเฉิดฉายด้วยทองหยองเต็มลำคอ ข้อมือ และนิ้วมือ พอผ่าน แสงไฟที่ก็จะเกิดประกายวูบวาบแลดูคล้ายฝูงแมลงเม่าขนาดใหญ่

ภาพขี้ตาแก้อาการตาพร่าเลือนเพราะถูกแสงมากเกินไป ปกติเอาแต่นั่ง ๆ นอน ๆ ทำงานในบ้าน เลยไม่ชินนัก ส่วนพนักงานคนอื่น ๆ ก็พากันขี้ตาเหมือนกันแต่เพราะเมาจีตา

มากันตั้งแต่หกโมงเช้า! แต่งานเริ่มเกือบบ่าย!

“ยกไปไว้ริมสุดเลยครับ ซ้ายอีกครับซ้ายอีก โอเค...วางเลยครับพี่” มีแต่หัวหน้าเนี่ยแหละที่ กระฉับกระเฉงทำงานอยู่คนเดียว ในขณะที่ลูกน้องยืนขาตาย...สมองไม่สั่งทำงานหรือเปิดรับรู้สิ่งใด พลังงานก็ใช้หมดไปตั้งแต่ช่วงเช้าแล้ว

เมศกอดอกดูผลงานของตัวเองอย่างภูมิใจ ดูสายตาสนอกสนใจจากคนภายนอกนั่นสิ! เขาพิมพ์ว่าเหมือนทองคำถ้าว่า ‘เดินเข้ามาสิ ๆ’ รอจนปลาकिनเบ็ด

“น้องเมศขา”

“ครับคุณแจ่มจันทร์” หันมายิ้มหวานจ้อยเสียงจนไอ้ภาพที่มองอยู่คงจะกลอกตาขึ้นฟ้าไม่ได้

“เพื่อนเคียนเข้ามาชมใหญ่เลยนะคะว่างานสวยมาก! คิดไม่ผิดจริงๆที่จ้างน้องเมศมา”

“คุณแจ่มจันทร์ก็พูดเกินไปครับ” เมศทำเป็นเกาทัณฑ์ทอยประหนึ่งว่าถ่อมตัว “รอให้ผ่านไฮไลต์ของงานก่อนละกันครับ”

คุณแจ่มจันทร์ยังไม่ทันกล่าวอะไรต่อก็มีเพื่อนสาวรุ่นเดอะมาทักทายเสียก่อน ซึ่งนางก็ทำได้แคร์ไม่ หันไปมั่วท่มอยกับเพื่อนแทน ซึ่งเมศก็รู้สึกดีที่ไม่ต้องป็นหน้ายิ้มต่อ ตั้งแต่เริ่มงานมานี้เขายิ้มจนเหงือกกับฟันหน้าแห้งไปหมดแล้ว....ได้หุบลงบ้างค่อยรู้สึกดีหน่อย

ชายหนุ่มยกมือขึ้นลูบเส้นผมให้เข้าที่เข้าทาง เขาต้องดูเนียบที่สุดในสายตาลูกค้า....โดยเฉพาะถ้างานเขาเข้าตาผู้ร่วมงานก็โอกาสที่จะถูกคนอื่นจ้างในโอกาสต่อ ๆ ไปด้วย เกิดยื่นโทรมเป็นคนงานคุมก่อสร้างอาจทำให้ภาพลักษณ์เสียหายได้ เอาละขยับปกเสื้ออีกนิดหน่อย...

“หล่อแล้วครับคุณ หล่อแล้ว”

เมศหันควับไปมองไอ้คุณศิลปินที่ใช้ประโยชน์ของเขาเมื่อวานยกย่อนั่นได้นำตบกะโหลก “เพื่อนเล่นเหรือ ผมเจ้านายคุณนะ”

“เจ้านายไม่ใช่พระเจ้าครับคุณปรเมศ” ภาพชักไหล่ “อีกอย่างคุณเคยบอกผมว่าคุณไม่นับถือใครนอกจากตัวเอง ผมก็ลองบ้าง”

“งานเสร็จแล้วรีใจถึงว่างมากวนประสาทผม”

“เรียบร้อยแล้วสิ” เห็นแบบนี้แต่ไอ้ภาพก็เก่งพอตัวนะ “ทุกอย่างพร้อม! รอแต่นางแบบนั่นแหละ”

“สร้างภาพเก่งสมชื่อนี้”

“สู้คุณไม่ได้มั้ง?” ภาพพุดออกไปตามที่คิด “ถ้าเรียบร้อยแล้วผมไปเดินเล่นนะ”

“เดินซะให้พอนะ ผมรู้คุณไม่ได้มาบ่อย ๆ ” ภาพเสยะยิ้มใส่ประโยคดูถูกนั่นแล้วเดินหนีออกไป ไม่เข้าใจว่าทำไมไอ้เด็กนี้พุดดี ๆ กับเขาไม่เป็นรีใจนะ หาเรื่องจิกกัดดูถูกชาวบ้านได้ตลอดเวลาจริง ๆ

ไฮไลต์ของงานจะเริ่มขึ้นในเวลาประมาณบ่ายสามโมง นั่นคือการเดินแฟชั่นโชว์สินค้าของงานซึ่งก็คือทอกรูปพรรณนั่นเอง ซึ่งเมศยอมรับว่าฝ่ายการตลาดของร้านเก่งจริง ๆ ที่คิดเอาดีไซน์เนอร์ชื่อดังมาออกแบบผลงานให้ ทำให้คนมองภาพลักษณ์ของทอที่เหมือนเครื่องประดับคนแก่หรือพวกอวดร่ำอวดรวยดูกลายเป็นแฟชั่นขึ้นเยอะ ดิดก็แต่เจ้าของร้านเนียแหละที่รสนิยมไม่ดีตามราคาทอเท่าไร

ปรเมศกดโทรศัพท์หาเจ้ใหญ่ของบริษัท “พี่หนูนาคับ นางแบบพร้อมแล้วใช่ไหมครับ?”

“เรียบร้อยค่อน้องเมศ สวมเครื่องกันเต็มยศจนตาพี่พร่าไปหมดแล้วค่ะ” หนูนาระจำการอยู่ในเต้นท์ด้านหลังเวทีที่ถูกกางขึ้นเพื่อเป็นห้องแต่งตัวนางแบบทั้งหลาย “ให้พี่สแตนบายเลยไหมคะ นี่ก็ใกล้ได้เวลาแล้ว”

“ครับ พี่หนูนาคให้พี่แอลบอกเอ็มซีเริ่มพุดเปิดได้เลย เคียวมันจะเลยเวลา”

“รับทราบค่ะบอส”

เมศกดวางสายด้วยความตื่นเต้น สายตาจับจ้องไปที่เวทีสูงที่จัดเป็นรันเวย์ลากยาวมาจรดด้วยหน้า ปูด้วยพรมกำมะหยี่สีแดงพร้อมจะจับความหรูหราของเครื่องประดับบนตัวนางแบบ โอเค! เพอร์เฟกสมราคาทีบวกไปแล้ว!!

เมื่อได้รับสัญญาณจากแอล เอ็มซีสาวสวยก็เริ่มพุดเปิดทันที แน่นอนว่าไม่พลาดที่จะอธิบายถึงแนวคิดในการเปลี่ยนมุมมองของทอกรูปพรรณให้กลายเป็นสินค้าแฟชั่นชั้นสูง...

“แน่นอนว่าทุกท่านจะได้तालुगวากับความงามของทอกรูปพรรณในรูปแบบที่ท่านต้องไม่เคยเห็นมาก่อนแน่ ๆ เพราะเราได้รับเกียรติจากดีไซน์เนอร์สุดฮ็อตของวงการ คุณพรเทพค่ะ! แน่นอนว่างานนี้คุณพรเทพจะมาร่วมพุดคุยถึงแนวคิดในการออกแบบแต่ละคอลเลกชั่นด้วยเช่นกัน จะรอ

อะไรกันอยู่ละคะ....เชิญรับชมแพชั่นโชว์จากเราได้เลยค่า”

เสียงปรบมือกระหึ่มขึ้น ในขณะที่เมศโบหน้าชิดเฟือด...

ชิบหาย....คุณพรเทพหายไปไหนวะ! เสลดดดดดดดดดดดดดดดดด

ชายหนุ่มสะดุ้งตั้งแต่ได้ยินชื่อดีไซน์เนอร์จนมือถือไอโฟนเกือบร่วงลงพื้น มือไม้กุดร้าวปุ่มแทบไม่ทัน.....ในใจก็ก่นด่าตัวเองที่ลืมเรื่องสำคัญไป....ไอ้เมศ ไอ้โง่เอ๊ย!!

“สวัสดีครับ คุณพรเทพตอนนี้อยู่ที่ไหนแล้วครับ”

“พื่ออยู่ที่ห่าง” เมศดอนหายใจ “เมื่อเช้านี้”

[illegible]

“แล้วตอนนี้คุณพรเทพอยู่ที่ไหนแล้วครับ?”

“ที่XXXนะ ส่วนที่นี้สวยจนพี่ต้องหยุดดูเลย อ่า....แรงบันดาลใจมันเกิดได้ทุกที่จริง ๆ นะจ๊ะ”

“เดี๋ยวนะครับ.....ไอ้สวนนั้นมันไกลจากที่นี่หลายกิโลเลยนะครับ”

“ก็แหม....ในงานมันน่าเบื่อ พี่ก็แค่ออกมาเดินเล่น นี่นะมีสระน้ำด้วย พี่เพิ่งไปให้อาหารปลามะ...”

“คุณพรเทพครับ!! แพ้ชั้น โข่วเริ่มแล้วนะครับ! คุณกลับมาทำงานตอนนี้เลยครับ”

“อะไรเริ่มแล้วหรือเพิ่งบ่ายโมงเองนะ”

“ป่ายสามครับ!! นาฬิกาคุณไม่เดินแล้ว” เมศกัศปากไม่ให้ตัวเองเปลื่อด่าออกไป เข้าใจว่าทำงานกับพวกศิลปินค่อนข้างจะมีอารมณ์กระเดาะและเอาแต่ใจ แต่นี่มันเข้าข่ายไม่รับผิดชอบงานแล้ว ้วยยยยย

“อ้าว....เหมือนเพลงปาล์มมีเลยนะ นาฬิกาเรือนเก่า เวลาไม่เดินแล้ว ไม่มีวีแวว เน้นนานทำไม”

ว๊อยยยยยยยยยยยยยยยยยยยยย!!! มึงยังจะมาร้องเพลงให้กูฟังอีกหรอไอ้คุณพรเทพพพพพพ

“กลับมาเร็วครับ” เมศมองนางแบบที่เริ่มออกมาเดินเฉียดขายบนรันเวย์ “นางแบบเดินแล้ว คุณพรเทพต้องมาพูดคุยหลังจากนี้นะครับ”

“ว้าย....แยจ้ง” ปลายสายดูไม่ค่อยเสียใจอย่างปากว่า “พี่เดินมาชะด้วย ไม่มีรถกลับแฮะ เดินกลับไปจะทันไหม”

เมศเข้าอ่อนจนแทบทรุดลงป็นิ่งกองกับพื้นห้อง เขาอ้าปากค้างสมองไม่รู้จะประมวลผลคำไหนออกมา และคำว่า ‘โธ่เหี้ย’ เกือบจะหลุดออกจากลำคออยู่รอมร่อ

จู่ ๆ ก็มีแรงกระชากโทรศัพท์ราคาแพงไปจากมือที่อ่อนปวกเปียก เมศเกือบหันไปต่อยเพราะนึกว่าโดนชิงทรัพย์

“ร่อยุ่ตรงนั้นนะครับ เดี่ยวผมขับรถไปรับเอง” ภาพกดวงสายก่อนจะยึดเครื่องมือสื่อสารลงมือเมศ

“มันไม่ทันหรอกคุณ ไอ้สวนเขี่ยนั่นห่างจากที่นี่ตั้งเยอะ” เมศขมวดคิ้ว “ไหนดจะรถติดอีก ไม่ทันแน่ๆ....ผมว่า...”

“เจียบ! พ่อผมสอนว่าไม่ให้ลดใจจนกว่าจะลงมือทำ และถ้าคุณจะพูดว่าไม่ทันก็เก็บไว้พูดตอนงานมันพังไปต่อหน้าละกัน ผมจะออกไปรับเขาเอง”

ไม่รอให้เมศตอบอะไร ผู้ชายตัวใหญ่ก็วิ่งออกไปจากงานทันที เมศอ้าปากค้าง...มือยังคงอยู่ในกระเป๋ากางเกง

แล้วทำไมจึงไม่เอารถุไปรับไอ้คุณศิลปินนนนน!! โอ้ย...ปรเมศอยากจะกระโดดตึกตาย.... ไม่ทัน.... ไม่ทันแน่ ๆ แค่วบกแท็กชีก็ไม่วอดแล้ว ไหนดจะส่งรถ เติมแก๊ส เมียคลอดลูก บ้าเอ๊ย!!

“ไอ้เมศเป็นอะไรวะ”

“แยแล้ววะพี่เกือ ไอ้คุณพรเทพเสือกตีสแตกเดินเล่นออกไปเป็นกิโล”

“เฮ้! ชิบหายแล้ว” เกือสบถ “เหลืออีกสามคอลเลกชั่น เดี่ยวเข้าไปบอกให้ไอ้แอลมันปล่อยนางแบบช้า ๆ นะ ให้แต่ละคนเดินช้า ๆ ด้วย”

“ครับพี่” เกือตอบไหล่อีกฝ่าย รู้ว่าเมศมันเสียเซลฟ์แค่ไหนดเวลาทำงานพลาด แต่เขาเองก็ทำอะไรไม่ได้นอกจากช่วยยืดเวลาออกไป ถ้าพรเทพมาไม่ทันบริษัทเขาก็อาจโดนหักเงิน หรือเสียเครดิตแน่ ๆ ยิ่งเป็นผู้หญิงเขี้ยวลากดินแบบคุณแจ่มจันทร์ด้วยแล้วไม่น่าอภัยให้กัน...

นาฬิกาหมุนเร็วเหมือนมีคนแกล้ง ปรเมศทำอะไรไม่ได้นอกจากนั่งลงแล้วมองงานที่ตนพากเพียรทำมาเป็นเดือนพังทลายลงไปตรงหน้า แม้จะยืดเวลาอย่างไรแพะชันชุนนี้ก็ต้องจบลงอยู่ดี เสี่ยงปรบมือดังสนั่นนั้นไม่ได้ช่วยให้รู้สึกดีขึ้นมาสักนิด นางแบบคนสุดท้ายที่เป็นพินาเล่เดินขึ้นมาคนเดียว ซึ่งเป็นที่ประหลาดใจ เพราะตามปกติเธอมักจะมาพร้อมดีไซน์เนอร์ผู้ออกแบบคอลเลกชั่นเหล่านั้น และนั่นเป็นสัญญาณบ่งบอกแล้วว่ามันไม่ทันจริง ๆ ....

“อะไรกัน? งานล่มหรือ” เสียงทุ้มที่คุ้นเคยพูดลอย ๆ “แกนี่เป็นไอ้จี้แพ่เหมือนเดิมเลยนะ”

“ไม่ได้ล่ม!!” เมศหันไปตะคอกใส่อีกฝ่าย

‘เขา’ เป็นชายหนุ่มตัวสูงผู้มีใบหน้าหล่อเหลา.... ไม่มีใครในงานไม่รู้จักเขา.... พระเอกหมายเลข

“คุณมาทันได้ยังงั้นนะ” ปรเมศวร์วิ่งร่าเริงจะกระโจนเข้ามาเค้นคอถามเขา

“ผมไปวางบัตรประชาชนยืมมรณอ’ไซค์รับจ้างที่หน้าห้างมานะ” เขาว่าปลางขี้หัวตัวเองให้ฝุ่นฟุ้งกระจายจนเมศต้องผงะออกมา “บิคนปวคซื้อมือเลยเนี่ย ไม่พอจนเฟอร์คุณพรเทพยังไปเกี่ยวรถคันข้าง ๆ อีก”

“เป็นครั้งแรกที่ผมเห็นว่าคุณฉลาด” นี่ไม่ได้ปากเสียนะ....เมศเป็นคนจริงใจ คิดอะไรมันพูดหมด

“นี่นะหรือคำชมที่ผมสมควรจะได้รับ?” ภาพขมวดคิ้ว...ปรเมศนี่เด็กไม่รู้จักโตจริง ๆ

“โห...คุณทำดีผมก็ต้องชมสิ” เมศกำมือแล้วยื่นออกมาตรงหน้า

“อะไร? เป่า ยัง คุบหรือ?”

“วิธีการแสดงความยินดีตามแบบฉบับออฟฟิศผมนะ” ชายหนุ่มเอ่ยสอน “คุณกำมือขวาขึ้นมาสิ”

“แบบนี้หรือ” ผู้ชายตัวเท่าหมึกมีความกำมือตาม อารมณ์คล้าย ๆ สอนลูกเขียนหนังสือ

“กำมือแล้วก็ชนกันหนึ่งครั้ง” มือของคนพูดขยับเข้ามาชนมือ “ชนเสร็จ...ผมตีคุณก่อน” เมศยกกำปั้นเคาะลงบนมืออีกฝ่าย “แล้วคุณก็ตีผมกลับ”

“ผมฟาดสุดแรงเกิดเลยได้ไหม?” เมศจ้องด้วยสายตาอาฆาต “โอเค...สรุปว่าไม่ได้” ภายหายบเคาะลงเบา ๆ แต่โดยดี แม้กายละเอียดของภาพจะทุบมือเมศจนกระดูกแตกละเอียดไปแล้วก็ตาม

“แล้วก็จับมือแบบนี้” เมศคว้าหมับเข้าที่มือภาพ “นี่จัดส้วมแต่เด็กหรือคุณ? มือหายบเป็นกระดาศทรายเบอร์ศูนย์เลย”

“ผมทำงานทำการ ไม่ได้นั่งดำคนอื่นแบบคุณนี่” ได้ยินอย่างนั้นเมศก็แยกเขี้ยวไล่ “แล้วไงต่อล่ะ?”

“แล้วก็ดึงเข้ามาชนไหล่กันแบบนี้” อัก...ไ้อภาพถึงกับกระอักเลือดเมื่อเจอไหล่อีกฝ่ายอัดเข้ากลางอก ปรเมศเม้งร้ายกาจหยั่งกับงูพิษ เผลอเป็นไม่ได้มันแว้งกัดตลอด

“ไหนดวนอีกรอบสิ” เมศหัวเราะหึ ๆ ล้อเลียนที่อีกฝ่ายโง่โจนเขาประทุษร้ายไม่รู้ตัว เมศเริ่มเชื่อในทฤษฎีที่ว่าคนตัวใหญ่มักมีสมองเท่าเมล็ดถั่วเสียแล้ว เมศกำมือยื่นออกไป....ชน....ชน...ชน...และ

อัก!!

ภาพหันไหล่เข้าหารออีกฝ่ายมากระแทก ซึ่งตัวขนาดตัวและกระดูกคนละเบอร์แล้วคุณเจ้านายของเขาที่ไม่ทันตั้งตัวถึงกับกระเด็นจนเซแทบลงไปนอนเล่นบนพื้นห้าง และนั่นเป็นครั้งแรกที่ภาพได้เป็นปรเมศทำหน้าเหวอ ไม่เก๊กขริบแบบที่เคยเห็น จะว่าไปสีหน้าแบบนี้มันก็ตลกดีเหมือนกัน คุงโง่ ๆ ไม่ต่างจากที่อีกฝ่ายดำเขาเท่าไรหรอก

“ไ้อ.....” เมศที่ตั้งสติได้จึงปากจิ้น

“เฮ้ย ๆ สองคนตรงนั้นทำอะไรกันอยู่” เกือชะโงกหน้าเข้ามาแซวเล่น “ทองเดินลงเวทีไปหมดแล้ว

นะ มาพูดทองอะไรกันตรงนี้”

“ไอ้เกือ!/พี่เกือ!” ที่ด่าละสามัคคีกันเชียวนะ เกือละละเหี้ยใจทั้งเจ้านายทั้งเพื่อนร่วมงาน

“เหม...ข้าก็แซวจ๋า ๆ ”

“จำพ่อฟีลี! ไป! ทำงาน! เตรียมเคลียร์สถานที่ได้แล้ว” เมศตะคอกขู่เสียงดัง “เงินเดือนจะเอาไหมครับพี่?”

“โอย...พูดขนาดนี้ข้าแทบจะคว่ำไม้มือมาฉุดพื้นเลย” บ่นเสร็จไอ้หนุ่มดวงกุดก็รีบเสลนไปแสดงความขยันของตัวเองทันที เมศสบตามหลังอย่างเอือมระอา แต่พอนึกอะไรออกก็หันขวับกลับมา

“มองอะไรคุณ ทำงานสิ!! ทำงาน!!”

“คร้าบบบบบบบ บอสสสสสสสสสสสส” ภาพลากเสียงยาวอย่างประชดประชันแล้วเดินตามหลังเกือไปติด ๆ

“รีบ ๆ เคลียร์ละ จะได้ฉลองงานเสร็จกันสักที” เมศตะโกนไล่ตามหลังไปไม่รู้ว่าทั้งสองคนจะได้ยินหรือไม่

ชายหนุ่มหันมองกวาดสายตาไปรอบ ๆ งานที่ประสบความสำเร็จไม่น้อยแล้วยิ้มอย่างภูมิใจในตัวเอง ใครจะว่าเขาหน้าเลือด โกง ชั่วก็ช่าง ถึงอย่างไรงานที่ออกมาจากฝีมือเขาต้องเป็นสิ่งที่ดีที่สุด

แล้วจะพิสูจน์ให้เห็นว่าเขาไม่ใช่ ‘ไอ้ขี้แพ้’ แบบที่ไอ้ปากพล่อยบางคนพูดเอาไว้....

“เฮ้อ!! โชนนนวนนนนนนนนนนนนน”

“น้อง!! เอามาอีกสอง น้ำแข็งหนึ่ง”

“เฮ้ย! สิ่งทาโร่ให้พี่ด้วย”

“แก้วเปล่าขาดหนึ่งใบนะครับ”

เสียงลั่นเหมือนเจ็ทขึ้นไฟ และกับเกล็ดเครื่องดื่มที่ถูกสับหายไปราวกับปอบลง ทำเอาเด็กเสิร์ฟก้มหน้าก้มตาจดจนอ่านลายมือตัวเองแทบไม่ออกเพราะพวกมันสั่งกันราวกับกราดยิงเอ็มสืบทไล่เขา เด็กหนุ่มผู้โชคร้ายทวนรายการอีกครั้งก่อนจะเดินไปส่งให้แผนกครัวอย่างไม่แน่ใจกว่าที่สั่งมานี้มันจะเอาไปอาบกันหรืออย่างไร

งานอีเวนท์ร้านทองของคุณแจ่มจันทร์จบลงอย่างสวยงามโดยที่ปรเมศได้รับคำชมจนเจ้าตัวหน้าบานเป็นจานทรูมูฟ หลังงานจบยังมีคุณหญิงคุณนายมาขอแลกนามบัตรให้ความหวังกันเล่น ๆ ด้วย ก็ได้แต่ภาวนาว่าจะได้รับการติดต่อไปทำงานอื่นบ้างละนะ

สิ้นสุดงานก็เหมือนมาโยนความเครียดลงขวดเหล้า บริษัทต้องประสงค์ทำตามวลี Work hard, play hard ได้อย่างไม่มีขาดตกบกพร่องเลยสักนิด ดูจากปริมาณขวดเหล้าเปียร์ที่เรียงกันสวยงามราวกับต่อขบวนรถไฟนั่นสิ....ช่วงเป็นศิลปินชั้นสูงที่ไอ้ภาพต้องเรียนรู้เอาไว้อจริง ๆ แต่จะว่าคนอื่นอย่างเดียวก็น่าไม่ได้ เพราะตัวเขาเองก็กระดกไปไม่น้อย....บังเอิญว่าไม่ได้ดื่มเหล้าดี ๆ นานแล้ว แถมยังฟรีอีก นี่ถ้ารู้ก่อนไอ้ภาพว่าจะถ่ายท้องร่อเหมือนกัน นี่มันลาปากชัด ๆ !!

พนักงานทุกคนดื่มกันลึ้มโลก เว้นแต่เจ้าของบริษัทที่จิบช้า ๆ ประหนึ่งดื่มชาเขียวที่เก็บก่อนพระอาทิตย์ขึ้น ปรเมศรู้ลึ้มิตตัวเองว่าคอก่อนข้างอ่อนเลยไม่อยากจะตะมึนมากนัก เดี่ยวต้องขับรถกลับคอนโดอีก ส่วนพวกพี่ ๆ เขาก็ไม่ค่อยเป็นห่วงเท่าไรไร พี่แอลกับพี่รุจน์คอยแจ้งเอาเรื่อง ส่วนพี่หนูนา ก็โทรตามสามีมารับกลับได้ เหลือแต่พี่เกือที่คงต้องฝากพี่รุจน์หิ้วปีกกลับไปด้วยอีกตามเคย....อะไรรนะ....ยังเหลืออีกคนหรือ?

ปรเมศแอบเหลือบตามองพนักงานคนใหม่ของบริษัท....ไอ้หมอนี้ดื่มเหล้าขั้นดีด้วยท่าทางเหมือนกินเหล้าขาว มีทำเสียงเฮ้อฮ่าประกอบด้วยนะ....อินเนอร์มาเต็มมาก คนเด็กสุดในโต๊ะจ๊อด ๆ จ้อง ๆ ...อันที่จริงวันนี้ไอ้คุณศิลปินเป็นฮีโร่ของงานเลยนะ ถ้าไม่ได้มันบั้งมอเตอร์ไซค์ไปปรับคุณภาพเทพมียังหวังงานลุ่มแน่ ๆ เมศรู้ว่าตัวเองควรจะพูดขอโทษ...

ชายหนุ่มกัดปากแก้วเบา ๆ .....แต่พูดไม่ออกแฮะ.....

“ดื่มให้เจี๊ยงผึ้งหน้อยเว้ยยยยยยยยย” เกือบชูแก้วขึ้นสูง....สภาพเริ่มจะไปก่อนชาวบ้านเขาแล้ว

“ฝากดูที่เกือด้วยนะ ผมไปเข้าห้องน้ำแป๊บหนึ่ง” บอสใหญ่เอ่ยก่อนจะลุกขึ้นไปทำใจในห้องน้ำ โห่เว้ย...ปกติเขาชอบใจพี ๆ เป็นเรื่องปกติอยู่แล้วนะ แต่ทำไมเห็นหน้าโง่ ๆ ของไอ้คุณสิลป็นแล้วพูดไม่ออกกันวะ! เมศเดินขี้ห้าวไปตลอดทางจนคนที่มองตามมึนงง....ภาพขมวดก๊วย่ง ๆ ของตัวเองก่อนจะคลายมันออกเมื่อเหล่าเข้าปาก

“เมศ....เมศ....อะไรของเอ็งวะ แดกก็น้อยคันปวดเสียว เอ็กกกกกกกกกกกกก” เกือบอ่ออ่อนไม่สมกับหน้าเถื่อน ๆ เอาซะเลย แอลเหลือบตามองไอ้ขี้เหล้าข้างตัวที่เริ่มนอนเลื้อยแล้วถอนหายใจ เธอแกะมือไอ้เกือออกจากเอวก่อนจะถอดรองเท้าผ้าใบที่เท้ามันขึ้นมายัดใส่มือ ซึ่งเจ้าตัวก็ดูพอใจเอามากอดมาหอมอย่างเป็นสุข ภาพหัวเราะในลำคอกับสภาพแบบนั้น เห็นแล้วอดคิดถึงสมัยเรียนกิจกรรมที่ต้องทำงานศึก ๆ คื่น ๆ ในคณะไม่ได้.....บางครั้งอาจารย์ก็มาชวนดื่มเหล้าวดกันยันตะวันขึ้นด้วยซ้ำไป เขาว่าคนเริ่มแก่มักจะโหยหาอดีต.....ภาพเริ่มเห็นด้วยกับมันเสียแล้ว

มันไม่มีทางหวนกลับมา....และภาพก็ไม่คิดจะหวนกลับไปด้วย

แต่มีอะไรให้คิดถึงก็เป็นความสุขเล็กๆละนะ....

คิดแล้วปวดฉี่เลยแฮะ....อย่างว่าแหละแอลกอฮอล์มันเป็นของไม่ดี ร่างกายเลยขับออกมาเร็วกว่าปกติ ก่อนปัสสาวะจะเต็มกระเพาะภาพลุกขึ้นเดินอ้อยอัยสอต่อส่งสายตามองหาห้องน้ำในมุมมืด ผู้คนจำนวนมากเดินสวนกันไปมาในพื้นที่เบียดเสียดกันจนน่าอึดอัด โชคดีที่เขาได้ออกซิเจนจากเบื่องบนทำให้พอจะมีชีวิตรอดออกมาจนไปโผล่ที่ป้ายไฟสีขาวรูปเงาผู้ชายได้ ภาพถอนหายใจโล่งที่ไม่ขาดอากาศหายใจตายเสียก่อน

“เก...เห็นเมื่อกี้ไหม หนึ่ง รณรตนะ!! ตัวจริงหล่อกว่าในทีวีอีกนะเก”

“นั่นสิ ออกกล้องฉันว่าหล่อแล้วนะ มาเจอตัวจริงยังหล่อกว่าได้อีก” เสียงสองสาวซุบซิบกันเดินผ่านไปไม่ได้เรียกความสนใจอะไรจากคนบ้านไม่มีทีวีอย่างไอ้ภาพได้นัก เพราะต่อให้พระเอกที่พวกสาว ๆ กรี๊ดกร๊าดกันมายืนทนโທ်ตรงหน้าเขาก็ไม่รู้จักมันด้วยซ้ำไป ชายหนุ่มเดินเข้าช่องประตูแคบ ๆ แต่แล้ว...

พลั๊ก....

แรงปะทะที่ใหญ่ทำให้เธอคนที่กริ้ม ๆ ไม่ทันตั้งตัวเซจนหลังไปกระแทกกำแพง ที่น่าตกใจกว่าคือไอคนที่พุ่งพรวดออกมานั้นไม่ใช่ใครที่ไหน.....บอสของพวกเขานั่นเอง

เมศเผยหน้ามองคนที่ตัวเองชนเข้าเพื่อจะเอ่ยขอโทษ แต่เมื่อเห็นว่าเป็นแค่ไส้ติ่งในบริษัทเขาก็กลืนคำพูดลงคอไป....ไม่รู้ทำไมกับคนนี้ทั้ง ‘ขอบคุณ’ และ ‘ขอโทษ’ มันถึงพูดยากจังวะ... เมศผงกหัวให้เล็กน้อยแทนคำพูด เขาขบคักริมฝีปากก่อนจะเบี่ยงตัวก้มหน้าก้มตาเดินลี้ว ๆ ออกจากห้องน้ำไปเลย

ทำหน้าอย่างกับจะร้องไห้..... ภาพปรายตามองตามเล็กน้อยก่อนจะกลับไปสนใจห้องน้ำแทน ตามแบบฉบับฉบับบาร์ทั่วไป....ห้องน้ำชายของที่นี่ทั้งหมื่นทั้งอับจนแสนจมูก หลอดตะเกียบเพียงดวงเดียวก็ไม่ได้ช่วยให้ห้องน้ำสว่างขึ้นแต่อย่างใด เขาเคลื่อนไหวตัวช้า ๆ ไปเข้าช่องเตรียมทำธุระส่วนตัว

เสียงฉี่ดังออกไปเป็นวงกว้าง ซึ่งไอภาพก็หาได้ยิ่งแรงขับไม่ อย่างไรก็ไม่มีใครอยู่ในห้องน้ำอยู่แล้ว....แค่คิดเสียงน้ำไหลจากก๊อกน้ำที่อยู่ถัดไปก็ดังขึ้น ภาพหรือตามอง...อ้าวมีคนอยู่ด้วยหรอะ

มองปราดเดียวภาพก็รู้ว่าไอพระเอกที่สาว ๆ หน้าส่วกรีดกรีดร้าวกันอยู่ต้องเป็นไอหมอนี่แน่นอน ขนาดคนค่อมเหล้ามายังรู้ว่ามันเปล่งออราแบบคาราเหมือนเปรมิกาหรือไมก็ฐานที่ภาพเคยเจอในงานแต่งงาน ชายคนนั้นเอามือรองน้ำขึ้นมาแปะตามไบหน้าและลำคอ โชคดีที่มันไม่สนใจว่าจะมีใครฉี่ดังอยู่ในห้องน้ำด้วยหรือไม่

มันจะเกี่ยวข้องกับปรเมศที่ทำหน้าแบบนั้นรีเปล่านะ? ภาพขมวดคิ้ว แต่พื้นเพเขาเป็นคนไม่ชอบสูงส่งกับใครเท่าไรหรืออยู่แล้ว ยิ่งเป็นเรื่องของปรเมศรู้ไปก็รักสมองเสียเปล่า บอกว่าเจ้านายใจหินของเขาเสียดาเพราะควันบุหรี่ในร้านยังจะฟังขึ้นกว่าบอกว่าจะร้องไห้อีก

ขณะกำลังรูดชิปกางเกงคุณพระเอกละครก็ออกจากห้องน้ำไปแล้ว ภาพก็ไม่ได้สนใจอะไรนอกจากล้างมือให้สะอาดถูกลักอนามัย วิกน้ำขึ้นมาล้างหน้าเสียหน่อยจากนั้นก็เอาแขนเสื้อเช็ดเหมือนเคย โอเค!...สดชื่นพร้อมไปดื่มต่อแล้ว เขาเดินเบียดเสียดผู้คนจนไปถึงที่โต๊ะ แล้วภาพก็สัมผัสได้ถึงบรรยากาศที่เปลี่ยนไป.....ทำไมมันเจิบทั้งโต๊ะเลยวะ

ภาพส่งคำถามผ่านทางสายตาให้รุذن ซึ่งมันก็หัวไวพอจะตอบเขาด้วยการบ๊วยปากไปที่หัวโต๊ะ ปรเมศกำลังยกเหล้าขึ้นดื่มแบบวันซ้อท

“เฮ้ยยยยยยยยยยยยยยยยยยย !!! ” คนบนโต๊ะหัววีดร้อง วันซ้อทที่เดียวตายห้า...และตายจริง ๆ เพราะยังไม่ทันวางแก้วไอเด็คนั่นก็กลับไปต่อหน้าต่อตาทุกคนบนโต๊ะ พี่หนุนาที่อยู่ข้าง ๆ ถึงกับสร้างเมอลนลานขึ้นมาคว่าแก้วเหล้าได้ก่อนมันจะร่วงลงพื้น

ปรเมศเมากอพับและแน่นิ่งไปเรียบร้อย....ราวกับมีสัญญาณชีพ

จร ตี๊ดดดดดดดดดดดดดดดดด.....แต่ไม่มีคุณหมอเดินออกมาแสดงความเสียใจกับญาติผู้เสียชีวิต มีแต่เสียงสบถจากข้อใหญ่อย่างพืหนุนา

“นี่คัมหรือได้ปะน้องเมศ! สู้บเร็วกว่าปัมน้ำที่บ้านพี่อีก” ถึงจะรู้ว่าอีกฝ่ายสลบไปแล้วเรียบร้อยแต่ก็อดจะพูดไม่ได้

“ผมเยี่ยวแป๊บเดียว ไหงกลับมาเป็นแบบนี้ได้นะครับ?”

“ไม่รู้เหมือนกัน มาถึงน้องแกก็ล่อเฟี้ยวไปสามเป๊กจนไอ้รุตน์ต้องแก้งไปซงเหล้าบาง ๆ ให้แทน” แอลถอนหายใจ “ก็อย่างที่เห็นเมศมันค่ออ่อนจะตาย”

“ปกติมันไม่คัมขนาดนี้นะ” รุตน์ลูปกางใช้ความคิด ภาพก็ไม่อยากจะจินตนาการกว่าจะเกี่ยวข้องกับพระเอกละครที่เจอในห้องน้ำรีเปล่า....แล้วถ้าใช่ล่ะ?

“เรื่องนั้นช่างมันก่อนเถอะลูก ตอนนี้ช่วยกันคิดก่อนว่าจะเอาอย่างไรกับศพเจ้านายดี ผัวพี่รออยู่หน้าร้านแล้วด้วย”

“พืหนุนากลับไปก่อนเถอะครับ เดี่ยวพวกผมจัดการเอง” ภาพบอกเพราะรู้สึกว่ถ้าให้สามีพืเขามาเห็นสภาพขวดเหล่าที่วางเรียงรายอาจจะมองบริษัทพวกเขาในแง่ลบได้

“เอ็งนั่นหรือ ถ้าจะให้ช่วยอะไรโทรหาพืเลยนะ สามีพืตัวใหญ่่น่าจะแบกน้องเมศได้สบาย”

“ครับ ขอขอบคุณมากครับ พืรีบไปเถอะเดี๋ยวสามีรอนาน” หนุนาพยักหน้าแล้วรีบคว้ากระเป๋าสะพายวิ่งออกร้านไป เพราะมือถือเธอเริ่มสั่นเป็นเข้าเข้าแล้ว ตอนนี้สถานการณ์บนโต๊ะจึงเหลือเพียงชายสองและหญิงหนึ่งที่มีสติมาหน้ากันเล็กน้อยไปมา เกือบคงพินกับรองเท้าตัวเองไม่เลิก.....บุคคลเสมือนไร้ความสามารถมีสองคนแบบนี้มัน...

“เดี๋ยวกูเอาไอ้เกื้อไปหย่อนลงบ้านมันเอง กูเคยไปส่งเวลามันมาประจำ” รุตน์ขยับแว่นก่อนจะหันไปหิ้วปึกเพื่อนร่วมงานขึ้นมา แอลเห็นแบบนี้ก็มาช่วยประคองอีกข้างหนึ่ง

“โอ๊ย...อยู่เลย ๆ ได้ไหมไอ้เกื้อ” เธอสบถเมื่อไอ้เกื้อดิ้นยุกยิก

“แล้วบอสล่ะ?” ภาพสาวเท้าเข้าไปก้มดูสภาพเจ้านายที่หลับเป็นตายดิ้งแขนขึ้นมาก็ค่อพับค่ออ่อนไปหลลงไปกองกับเก้าอี้ใหม่ เขาอยากจะไปยืมไฟฉายยามที่ใช้โบกรถมาลองส่องม่านตามเสจจริง ๆ กลับขนาดนี้ใกล้เคียงไหลตายมากนะ “รุตน์...มึงรู้ไหมว่าบ้านเขาอยู่ไหน”

“คอนโค่นะรู้จัก แต่มึงจะไปไม่ถูกเขาอะดิ ทางไปโคตรซับซ้อน”

“เอาใจดิอะ....” มาถึงตรงนี้ไอ้ภาพก็เริ่มจนตรอก จะทิ้งไว้ให้รุตน์รับผิดชอบคนเมาสองคนก็

ไม่ได้ ส่วนแอลก็เป็นผู้หญิง แล้วไหนจะรถของปรเมศที่จอดอยู่หน้าร้าน อีแบบนี้คงจะเหลือทางเดียวซะแล้วมั้ง...

ภาพลูปหน้าตัวเองอย่างสิ้นหวัง “เดี๋ยวกูเอากระบี่บ้านกูเองละกัน”

รถเกียร์ออโต้ นี่มันดีจริง ๆ แะะ เกิดมาภาพเคยจับแค่ไม่กี่ครั้ง....

ไม่สิ! นี่มันไม่ใช่ประเด็น....ตอนนี้ใจความสำคัญของเรื่องอยู่ที่เจ้าของรถที่เฝ้าคอยอยู่ตรงเบาะข้างคนขับนี่ต่างหาก ถ้าตื่นมาแล้วรู้ว่าเขาเอารถเจ้าตัวมาขับนี่ไม่ก็รู้จะโดนค่าจนผมร่วงรีเปลา....ทั้ง ๆ ที่อุตส่าห์ใจดีขับกลับมาให้ไม่จอดทิ้งไว้หน้าร้านแท้ ๆ นะ

รถปรเมศไม่ได้สะอาดเบาะหนังเงาวับแบบที่ภาพคิดว่าคนเฝ้าบอยอย่างนั้นจะเป็น มันออกจะรกไปด้วยเอกสารกับเสื้อสุทที่หลังรถด้วยซ้ำไป ซึ่งภาพว่ามันทำให้เมศดูเป็นมนุษย์ดึนนะ จะเป๊ะเกินไปมันก็ใช่ที่... ภาพถอยรถอย่างระมัดระวังก่อนจะมุ่งหน้าเข้าสู่ถนนใหญ่สายเดิมที่จะพาเขากลับบ้าน โชคดีที่วันนี้ด่านตรวจแอลกอฮอล์ไม่มี ไม่อย่างนั้นก็คงได้ลากปรเมศไปนอนเล่นในคุกด้วยกัน

รถคันงามจอดสนิทแน่นิ่งอยู่หน้าบ้านเดี่ยวเล็ก ๆ หลังเดิมของเขา มันเป็นสมบัติชิ้นเดียวที่พ่อทิ้งไว้ให้ และเป็นสิ่งที่ทำให้เขาไม่ต้องกังวลเรื่องโดนทวงค่าเช่าบ้าน แม้คนแถวนี้จะเรียกมันว่า ‘บ้านผีสิง’ ก็ตาม สภาพมันค่อนข้างจะทรุดโทรมเพราะไม่ค่อยได้รับการดูแล แถมเจ้าของบ้านยังเป็นต้นเหตุให้บ้านสกปรกอีกต่างหาก

“คุณ.....คุณ....” คนขับหันไปเขย่าตัวคนข้าง ๆ “ตื่นสิครับ....เฮ้อออออออออออออ” เขาถอนหายใจยาวเหยียด สุดท้ายก็ต้องเปลืองแรงสินะ เมื่อเห็นว่าปรเมศหลุดลอยไปอีกโลกและไม่มีทีท่าจะกลับมาเขาจึงปิดประตูรถแล้วเดินอ้อมไปอีกฝั่งปลดเข็มขัดนิรภัยให้ ภาพดึงแขนเมศขึ้นมาพาดบ่าไว้ หลังกทุเลน่าดูเมื่ออีกฝ่ายหลับจนตัวอ่อนปวกเปียกแค่ดึงออกมาก็ย่อลงไปเข้าแทบกระแทกพื้นแล้ว โชคดีที่ถูกข้างค้วหมับเข้าได้ทัน.....ความเครียดในเส้นเลือดเริ่มวิ่งพล่าน....จะเอาไงดี? อืมไปเลยดีมัยนะ....

เขาสายหัว.....ตื่นมาอย่าด่าละกัน...

ภาพสอดแขนเข้าไ้รักแร้อีกฝ่ายก่อนจะยกตัวขึ้นมาวางพาดบนบ่า....ปรเมศตัวหนักเหมือนกัน แต่โชคดีที่ภาพเป็นพวกตัวใหญ่กว่าคนไทยทั่วไปเลยแบกได้สบาย สมัยเรียนมหาลัยก็เคยต้องแบกเพื่อนที่เฝ้าอยู่บ่อย ๆ บางครั้งก็ต้องไปช่วยเพื่อนยกของจนได้ฉายาว่า ‘กรรมกร’ หะ...เขาเป็นจิตรกรแท้ ๆ

ชายหนุ่มไขกุญแจด้วยมือข้างเดียวอย่างยากลำบากกว่าจะเข้าบ้านมาได้ก็เล่นเอาเหงื่อตก.....พอบาน

ประตูถูกเปิดออกกลิ่นทินเนอร์และน้ำมันสนก็พัดออกมาเตะจมูกเป็นครั้งแรก ภาพคมมันจจนชินไม่รู้สึกว่ามันเหม็นเลยสักนิด....บางทีเขาก็นึกกลัวตัวเองจะเสพยาไม่รู้ตัวเหมือนกัน เขาเริ่มสอดส่องสายตาไม่รู้จะเฝ้าร่างบนบ่าไปหมดส่วนไหนของบ้านดี สุดท้ายก็ต้องเปิดห้องนอนตัวเองเข้าไป....อย่าเรียกว่าห้องนอนเลย มันคือห้องเก็บเตียงละมั้ง? เพราะแค่เตียงหลังเดียวก็แทบเต็มห้องแล้ว

“ฮีบ..” ในที่สุดเขาก็ประสบความสำเร็จในการแบกร่างไว้สตินั่นลงบนเตียง ภาพลอบชะงักดูอาการอีกฝ่ายโดยยังไม่ยอมวางลงไป เมศแน่นิ่งไม่มีอาการใดตอบสนอง ซึ่งภาพก็ว่าดีเหมือนกัน เมาแล้วหลับถือเป็นการเมาที่ทำร้ายคนรอบข้างน้อยที่สุดแล้ว เพื่อนเขาแต่ละคนเมาแล้วไม่ว่าง่ายแบบนี้หรือกมันต้อง.....

อ้วกกกกกกกกกกกกกกกกกกกกกกกกกกก...

เหมือนเพื่อนเก่าที่แค่คิดถึงก็มาหา จู่ ๆ ร่างในแขนก็พ่นอาเจียนออกมาลงตรงอกเสื้อเชิ้ตเขาเต็ม ๆ เมศสะอึกออกมาครั้งแรกตั้งแต่เริ่มเมา....แต่มันมีของแถมออกมาเพียบเลย ภาพมองเสื้อตัวเองแล้วกลอกตามองเพดานห้อง

.....นี่มันวันอะไรกันวะ...

ระหว่างที่ไม่รู้จะทำอย่างไรกับเหล่าที่ได้รับการย่อยไม่สมบูรณ์บนเสื้อดี จะลุกขึ้นเร็วก็กลัวมันจะหยดลงบนฟูก...ปรเมศที่นอนหลับตาพริ้มก็สะดุ้งอีกไม่เลิกจนภาพต้องลุ้นว่ามันจะมีก๊อกลงออกมาอีกไหม ชำร่ายเมศยังยื่นหน้ามาดูเชิ้ตปากแหว่อกเสื้อเขาอีก....เลอะไปทั้งหน้าแล้วครับ เจ้านาย!! ภาพเอื้อมนิ้วเข้าไปหนีบเอาผ้าชีวส์แว่ ๆ ที่ปลายเตียงขึ้นมาค่อย ๆ กวาดเอาสิ่งสกปรกบนเสื้อออกไป....แอบเนียนเช็ดหน้าอีกฝ่ายไปหน่อย นี่ถ้าเมศรู้เข้าคงเชือดเขาทิ้งแน่ พอกำจัดของบนเสื้อได้บางส่วนจึงค่อย ๆ วางเจ้านายลงบนเตียงช้า ๆ เมศยังมีอาการสะอึกเล็กน้อยแต่ภาพเดาว่าคงไม่มีของแถมออกมาแล้ว งานเล็ก ๆ ที่แค่เอาเมศกลับมาอนบ้านดูจะเป็นงานใหญ่ขึ้นมาเมื่อทั้งสองคนตัวเลอะอ้วกเช่นนี้ ภาพแรมตำนิดหน่อยเลยได้แต่มองค้าง....เออใช้สิ ต้องเปลี่ยนเสื้อผ้า...

เมื่อสมองถั่วประมวลผลได้หนุ่มหมีควายก็เดินอ้วยอ้ายออกไปค้นเสื้อยัดในตะกร้าที่อยู่มุมห้อง เขาแกะกระดุมเสื้อเชิ้ตที่ไปซื้อราคาส่งมาจากตลาดนัดพลางเบ้หน้ากับกลิ่นของมันจึงรีบโยนมันลงกะละมังเตรียมเอาไปแช่น้ำ ขณะที่กำลังจะก้าวออกจากห้องก็นึกอะไรบางอย่างได้ นัยน์ตาลึบอ้อนโพล้ที่ร่างแน่นิ่งบนเตียงที่อ้วกยังเลอะไปหน้าและเสื้อบางส่วน ถึงจะไม่อาการหนักเท่าเขาแต่ปล่อยเจ้านายตื่นมาในสภาพนั้นคงไม่ดีแน่ ๆ คิดได้ดังนั้นจึงออกไปเอากะละมังกับผ้าขนหนูที่ใช้เช็ดผมแล้วกลับเข้าไปรีดตะกร้าจนได้เสื้อยัดเปื้อย ๆ ที่เขาชอบใส่นอนมาตัวหนึ่ง ภาพสาวเท้าเข้ามานั่งลงข้าง ๆ เตียงก่อนจะเริ่มภารกิจแต่งตัวตุ๊กตา

เริ่มจากการลอกคราบไอ้ชุดเต็มยศนี้ออกก่อน เนกไทเป็นอะไรที่จิตรกรหนุ่มปวดหัวมากที่สุด...
เกิดมาแทบไม่เคยจะต้องไอ้ของสิ่งนี้ ภาพใช้สมาธิในการแกะมันราวกับเป็นหนังยางมัดตึงแบบ
แบบตัดแฉ่งกว่าของแม่ค้า เมื่อเคลียร์ด้านแรกได้เรียบร้อยก็โยนเส้นผ่านนั้นลงกะละมังเดียวกับ
เสื้อยืดตัวเอง

ภาพหันไปจัดการเสื้อเชิ้ตสีเทาเป็นงานต่อไป... โชคดีที่เมสไม่ได้ขจัดเงินอะไร มีเพียงแผ่นอก
กระเบื้องสีอีกสีเป็นจังหวะเรื่อย ๆ ให้ลื่นเล่นเท่านั้น พอแฉะเสื้อออกจากหลังได้คนบนเตียงก็
เปลือยท่อนบน ประเมศมีรูปร่างเหมือนผู้ชายทั่วไป... ไม่ได้ผอม และก็ไม่ได้อ้วน มีกล้ามเนื้อเป็นจุด
ๆ ในบริเวณที่ผู้ชายปกติพึงมี แต่กระดุกเขาค่อนข้างโครงเล็ก จะว่าโรคจิตก็ได้...แต่ตั้งแต่เรียนวิชา
นาโตมีที่มหาลัยมาภาพก็ชอบวิเคราะห์สัดส่วนมนุษย์ ดูการวิ่งของเส้นกล้ามเนื้อและเส้นเลือด เขา
เลยนั่งจ้องเอาเป็นการใหญ่....

ฉิบหาย....นี่กูทำอะไรอยู่....

รู้ตัวอีกทีดินสอ EE ก็มาอยู่ในมือได้ใจก็ไม่รู้ ไม่พอยังมีกระดานเฝ้า ๆ หนีบกระดาษปรูฟไว้
เรียบร้อย เขาก็ไม่เข้าใจตัวเองเหมือนกัน....รู้ตัวว่านี่มันคุกคามสิทธิมนุษยชนมาก แต่เลือดศิลปิน
กายมันรำรื่อง....มือน้อยากวาด เขาหมุนควงดินสอในมือปรับความเคยชิน เรียกความรู้สึกสมัย
เรียนที่ต้องสเก็ตภาพลงกระดาษปรูฟเข้ามา ช่วงหลัง ๆ เขาทำงานกับผ้าใบมากกว่ากระดาษเสีย
อีก เขายกดินสอขึ้นวัดสัดส่วนโดยลืมนสนใจด้วยซ้ำว่านายแบบหน้าเลอะอ้วกอยู่ มือของเขาขยับไป
ตามที่สายตามองเห็น....เริ่มจากภาพร่าง....หรือตามองแสงเงาคร่าว ๆ ....จากนั้นก็ลงเงาให้
เรียบร้อย ใจเย็นถึงขั้นสานเส้นด้วยเลยแฮ!

รูปนู้ดท่อนบนปรากฏบนกระดาษหრა....เพลนมือนถึงขั้นวาดหน้าตาไปแล้วเรียบร้อย ภาพตั้ง
กระดานไว้บนเข่าแล้วตบแสงเรียบร้อย....เป็นการแสดงความโรคจิตที่เก็บหมดทุกเม็ดจริง ๆ
ละเอียดอ่อนจนคนวาดเองยังงกับตัวเองว่าทำบ้าอะไรครบสูตรขนาดนั้น แล้วเสือกโง่ไปวาดหน้า
อีก...ถ้าประเมศตื่นมาเจอรูปนี้คงเอาไปแจ้งตำรวจมาลากเขาเข้าขังเตแน่ ๆ บรรลัยะ....ไอ้ภาพรีบ
ซ่อนกระดานไว้ที่ซอกระหว่างโต๊ะกับกำแพง ก่อนจะกลับไปปรนนิบัติเจ้านายต่อ

.....วาดนานจนอ้วกแห้งติดหน้าเลยแฮะ...

ภาพกราบขอทอยเมศในใจที่อารมณ์ดีสแตกของตัวเองทำเอาเสียเวลาไปโจ เขารีบจุ่มผ้าขนหนูลง
น้ำ บิดหมาด ๆ แล้วเริ่มไล่มันไปตามแผ่นอก และตบท้ายที่คราบสกปรกบนใบหน้า ประเมศตบ
สนองความเย็นของน้ำด้วยการขดตัวหนีเล็กน้อย ภาพจับคางอีกฝ่ายแล้วพลิกให้เขาเช็ดหน้าให้ง่าย

ขึ้น

พอมาลองดูดี ๆ นับว่าปรเมศก็ไม่ได้หน้าตาจี๋รีวจี๋เหรอะไร ออกจะหน้าตาดีเลยด้วยซ้ำไป ทำไมถึงได้ปากร้ายแบบนั้นนะ?...คิดแล้วก็แอบขัดปากเจ้าตัวเบา ๆ เพื่อจะจับสุนัขติดออกไปได้บ้าง ภาพนี้ก็เลยจ๋ากับตัวเอง... เขาจำได้ว่าตอนเจอกันครั้งแรกเขาเคยว่าปรเมศเป็นคนที่มีความมั่นใจสูงเกินไป แต่พอเจอปากแบบนี้เข้าไป....อย่าว่าแต่สบตาเลย หน้ายังไม่ค่อยอยากจะมอง

ชายหนุ่มวางผ้าลงในกะละมังแล้วยกตัวอีกฝ่ายขึ้นมาสวมเสื้อเข้าทางหัวให้ เมศมาแล้วหลับลิ้นจนภาพคิดว่าถ้าเอาไปโปกปูนโยนลงทะเลตอนนี้ก็คงจะไม่ต้องตัวด้วยซ้ำ สุดท้ายภารกิจก็เสร็จสิ้น... เมศนอนแผ่หลายทีเดียวไว้เรียบร้อย ในขณะที่ภาพเอาผ้าขนวมหลายผืนที่เก็บไว้ออกมาปูนอนที่พื้นห้อง เขาเดินออกไปปิดไฟแล้วเดินกลับด้วยสัญชาตญาณโดยไม่ต้องลืมตา ร่างสูงใหญ่หุ้มนองแขกผู้ไม่ได้รับเชิญที่นอนหายใจเข้าออกอย่างสม่ำเสมอแล้วตัดสินใจเอาผ้ามาห่มไว้เรียบร้อย ซึ่งอีกฝ่ายก็รีบซุกตัวเข้าหาทันที ภาพพิมพ์

“ตอนตื่นก็ช่วยทำตัวให้มันน่ารักสักครึ่งของตอนหลับบ้างเถอะครับ....คุณเจ้านาย”

ปวดหัว....ปวดท้อง....

เป็นความรู้สึกแรกเมื่อลืมตาขึ้น แสงแดดสาดเข้าลูกตาทำเอาหรีตาแทบไม่ทัน ประเมศสะลึมสะลือ จะลืมตาก็ไม่ขึ้นจะยกหัวก็ปวดหนีบไปทั้งกะโหลก นึกค่าตัวเองในใจที่ควดเหล้าแบบโง่ ๆ เมื่อคืน ที่ทำตอนนั้นก็เพราะแค่อยากลืมเรื่องบางเรื่องไปจากหัวเท่านั้น...ซึ่งก็ได้ผลดีไปหน่อย ตอนนี้ ประเมศจำไม่ได้ด้วยซ้ำว่าเมื่อคืนเกิดอะไรขึ้นบ้าง

เมศสุดลมหายใจเข้าจนสุดปอด รอจนออกซิเจนเลี้ยงสมองเต็มทีจึงค่อย ๆ พยายามคิด....แต่ก็คิดอะไรไม่ออกเลยสักนิด เขาใช้มือคลึงเบา ๆ ที่หัวคิ้วค่อย ๆ เปิดเปลือกตาขึ้นช้า ๆ หน้าต่างที่ไม่คุ้นเคยกระทบเข้ามาตาก่อนเป็นอย่างแรก แม้จะสับสนไปบ้างว่าตนอยู่ที่ไหน แต่เมศก็ยังไมตีโพยตีพายไปก่อน ยังไงเขาก็เป็นผู้ชาย...โผล่ไปตื่นนอนที่ไหนก็ไม่มีอะไรน่าเสียหายอยู่แล้ว ประเมศค่อย ๆ ยันตัวเองขึ้นจากเตียงนอน...ห้องที่เขาอยู่เป็นห้องนอนแคบ ๆ ที่แทบไม่มีอะไรในห้อง พอก้มมองลงที่ตัวก็ไมรู้ว่าเสื้อยืดสีขาวเปื้อยแทบเป็นทิวชุนี่มาอยู่บนตัวได้อย่างไร แล้วเช็ดกับเนกไทราคาแพงของตนหายไปไหน เมื่อมองไปรอบห้องก็ไม่เจอสิ่งใด...เลยตัดสินใจว่าต้องเปิดประตูห้องออกไป คนเพิ่งสร้างมาหย่อนเท้าลงไปก็พื้นแล้วก็ชักกลับขึ้นมาแทบไม่ทัน

“เฮ้ย!!” เมศกลืนคำสบดหายบคายลงคอได้ทันก่อนปล่อยตัวออกมาเดินเล่น เท้าของเขาสัมผัสกับความอุ่นบางอย่างที่เขาได้ทันทีว่ามันคือมนุษย์ เขาชักเท้ากลับขึ้นมาบนเตียงแล้วชะโงกหน้าลงไปดู....

ไอ้คุณสิลปินนอนซุกตัวอยู่บนผ้าวมสีตุ่น ๆ ที่วางซ้อนไว้หลายชั้นกำลังหลับสนิทไมรู้ตัวสักนิดว่าเมื่อถูกลูบเขาเหยียบเข้า เมศค่อย ๆ เรียบเรียงความน่าจะเป็นไว้ในสมอง....โอเค...เมื่อคืนเขาเมาแล้วผล็อยหลับไป จากนั้นพี่ในบริษัทคงฝากให้ไอ้คุณสิลปินไปส่งเขาที่คอนโด....ว่าแต่ทำไมมันมาโผล่ที่บ้านรังหนูวะเนี่ย?

เจ้าของบ้านนอนหลับสบายหายใจเข้าออกสม่ำเสมอไม่น่ามีอาการเมาค้างหายใจเป็นกลืน แอลกอฮอล์แบบเขาสักนิด เมศขยับตัวเข้าไปใกล้อีกฝ่ายมากขึ้น....ภาพดูสงบและมีชีวิตชีวาในคราวเดียวกัน ผู้ชายที่ประเมศไม่ค่อยถูกชะตาตั้งแต่แรกเห็น เพราะเขาเห็นอีกฝ่ายล่อนจ้อนตั้งแต่แรกพบนะสิ แต่ทั้ง ๆ ที่เขาพูดไม่ดีด้วยแท้ ๆ ก็ยังแบกเขากลับมาบ้าน แลเมยังยอมลงไปนอนที่พื้นแทนอีก

.....ปฏิเสธไม่ได้หรอกว่าตัวเองรู้สึกชอบคุณอีกฝ่ายในใจขึ้นมา...

เมศกัดปากครุ่นคิดว่าจะเอาอย่างไรต่อไปดี เสื้อผ้าตัวเองอยู่ที่ไหนก็ยังไม่รู้ เดินออกไปค้นบ้านไอ้คุณสิลปินตอนนี้ก็จะไมตื่นัก...ไม่ว่าจะเกรงใจเจ้าของบ้าน แต่เขากลัวจะมีงูพุงเข้ามาฉกได้ เมื่อหมด

หนทางเมสจึงต้องเอื้อมมือไปเขย่าคนข้างล่าง

“คุณ....ตื่นหน่อยคุณ” เมสออกแรงมากขึ้น “....สายแล้วนะคุณ..” ไม่ได้พูดเกินจริง นาฬิกาที่ข้างฝาบอกเวลาเกือบเที่ยงแล้ว

“อ้อ...” ชายร่างใหญ่ครางจ๋มจ๋มในลำคออย่างขี้เกียจและไม่มีทีท่าว่าจะทำตามที่เขาบอกเลยสักนิด “ตื่นสิ...” เมสเขย่าแรงขึ้น อีกใจก็กลัวอีกฝ่ายอารมณ์เสีย ตบเขากระเด็นอัดติดข้างฝา “ผมจะกลับบ้านแล้ว”

“ก็กลับสิ” ภาพตอบในลำคอ

“ก็คุณเอาเสื้อผ้ามไปไว้ไหน แล้วจู่ๆ มาเปลี่ยนให้ทำไมเนี่ย?”

“ยังจะมีมาถามอีกหรือคุณ!” เหมือนคำถามมันสะกิดใจ ภาพเปิดเปลือกตาขึ้นจ้องอีกฝ่าย

“ก็ต้องถามสิ เอาไปขายมือสองรีเปล่าเนี่ยคุณ”

“ก็เมื่อคืนไอ้เด็กที่ไหนมันอ้วกเลอะเสื้อผมล่ะ”

“จะรู้ไหมล่ะ ผมหลับตลอด” นี่ไม่ได้กวนตีนจริง ๆ นะ....

“งั้นคุณก็ไม่ส่งกระจกดูหน้าผู้ร้ายซะนะครับ! คุณพ่นอ้วกเลอะเต็มเสื้อไปหมดจนผมต้องมาเปลี่ยนให้”

“ตกลง!! ผมไม่...”

“ไม่ปฏิเสธ” ภาพต่อให้ “ดื่มไม่เป็นก็อย่าดื่มเลยครับคุณ”

“ซิ..” เมสจ๊ปาก คนอีโก้แรงอย่างเขาไม่ค่อยให้ใครมาสั่งสอนนัก “เรื่องของผม! คุณไม่เกี่ยว!”

“ผมก็ไม่ได้อยากเกี่ยวนักหรอก” ภาพยกมือขึ้นลูบหน้า “คุณไปอาบน้ำเถอะ ห้องน้ำอยู่ซ้ายมือของบ้าน”

“แล้วเสื้อผ้าม?”

“เช้ออวกอยู่ ไว้วันหลังจะเอาไปคืน คุณรื้อเสื้อผ้ามในตะกร้าไปใส่เลย” ภาพพลิกตัวซุกลงกับผ้านวมอีกครั้งอย่างเกียจคร้าน

ปรเมสมองเสื้อยืดแต่ละตัวของภาพแล้วไม่รู้จะหยิบตัวไหนขึ้นมาดี...เพราะมันเปื้อนสีเกือบหมดทุกตัวและไม่ได้รับการรีดแม้แค่น้อย สุดท้ายเขาก็เขี่ยได้ตัวที่เลอะสีแต่ด้านในออกมา โอเค...พอจะกล้าใส่เดินขึ้นคอนโดหรูอยู่บ้าง

“แล้วผ้าเช็ดตัวล่ะ?”

ภาพดูหงุดหงิดเพราะยังตื่นไม่เต็มตานัก “ใช้ของผมละกัน พาดอยู่บนเก้าอี้ข้างนอกนะ”

“เรื่องอะไรผมต้องใช้ผ้าเช็ดตัวร่วมกับคนอื่น มันเป็นแหล่งเชื้อโรคนะคุณ” เมสหน้าเครียด “เอา

ฝันใหม่ให้ผม”

“ไม่มี” ภาพซุกหน้าลงกับผ้าห่ม “เอาห่อทีวีไปแล้วตอนเช้าโรงรับจำนำ”

เมศแทบอยากจะหักคอเจ้าของบ้าน แม่เอ๊ย...คู่มันเอาเรื่องที่เขาสอบล้อเลียนตัวเองมาย้อนกลับได้เจ็บแสบมาก เมศสูดลมหายใจเข้าลึก ๆ “ไปออกซะดีไหม?”

ภาพหาได้สนใจตอบไม่ เขาเข้าห้วงนิทราไปเฝ้าพระอินทร์โดยสมบูรณ์แล้ว เมื่อเห็นอีกฝ่ายไม่เถียงเมศก็นึกดีใจคิดว่าตัวเองชนะ แต่พอก้มลงไปดู....แสรดดดดดดดดดดดด...หลับตอนภูค้ำเธอ นี่มันอาจหาญเกินไปแล้ว!!

ผู้ชายที่ค่าจนคนหลับเดินหัวฟัดหัวเหวี่ยงแทบออกไปพังบ้านไอ้ศิลปินด้วยซ้ำ โว้ย...มองไปทางไหนเมศก็หงุดหงิด อยากพัง! อยากทำลายข้าวของ! เอาน้ำมันสนราดแล้วจุดไฟเผาบ้านแม่เลย!! ได้แต่คิดสุดท้ายเมศก็ต้องเดินเข้าห้องน้ำเก่า ๆ ไปโดยดี

ห้องน้ำของบ้านรังหนูทรุดโทรมไม่ต่างจากห้องอื่นภายในบ้านนัก มีเพียงสบู่ก้อนกับยาสระผมขวดใหญ่อีกขวดเท่านั้น แล้วก็ยาสีฟันกับแปรงฟันเก่า ๆ เย็น ๆ ของอีกฝ่าย เวิร์ด...แล้วเขาจะต้องอมจี๊ฟันกลับบ้านหรือ.. เมศผลักประตูห้องน้ำกลับออกมา แต่ก็ชะงักเมื่อสายตาเหลือบไปเห็นแปรงฟันราคาถูกที่นอนอยู่ในถุงเซเว่น เขาแะมันออกมาบีบยาสีฟันแล้วมองมันอย่างครุ่นคิด
ทั้ง ๆ ที่ตอนต้นอยากจะขอบคุณแท้ ๆ ....ทำไมถึงเป็นแบบนี้ไปได้วะ

ถึงจะบอกว่าอุปกรณ์อาบน้ำน้อยก็เถอะ แต่ปรเมศก็ใช้เวลาครึ่งชั่วโมงในการอาบน้ำ เขาเกลียดกลิ่นแอลกอฮอล์ในลมหายใจจนเผลแปรงฟันไปสามรอบ....แถมแต่ละรอบแปรงแบบแทบจะจัดฟันออกมาขัดที่ละซี่ หัวหน้าใหญ่ของบริษัทต้องประสงค์เดินออกจากห้องน้ำในชุดเสื้อยืดสีดำลายทางสลักขากับกางเกงสแลคตัวเมื่อวาน ปรเมศไม่เคยคิดว่าตัวเองเป็นคนชกมกจนกระทั่งได้ใส่กางเกงในตัวเดิมเป็นเวลาเกิน 24 ชั่วโมงเนี่ยแหละ

เปิดประตูมาก็ต้องชะงักเพราะกลิ่นอาหารลอยเข้ามาเตะจมูก และไม่ต้องมองหาให้เสียเวลาเพราะบ้านแคบเท่าแมวคืนตายนี้มองปราดเดียวก็ทั่วบ้านแล้ว ภาพนั่งอยู่ที่โต๊ะไม้หน้าบ้าน ยันขาข้างหนึ่งไว้บนเก้าอี้ ในมือขวามีบุหรี่ที่กำลังส่งควันลอยเอื่อยขึ้นไปในอากาศ แต่ที่น่าแปลกใจคือสิ่งที่วางอยู่บนโต๊ะนั้นต่างหาก...

“ซื้อมาหรือ?” เมศหมายถึงไข่ดาว ไส้กรอก และขนมปังปิ้งบนโต๊ะ

ภาพฟันควันออกจากปาก “ผมทำเอง...มีแต่ของง่าย ๆ นะ”

“อะ...เดี๋ยวลี จะง่ายไม่ง่ายผมก็ไม่ตกใจเท่ามนุษย์ถ้าอย่างคุณทอดไข่ดาวเป็น” แอมยังใช้เวลาแค่

ครึ่งชั่วโมงด้วย!! บอกตรง ๆ นอกจากดื่มมามาเมสก็ไม่ได้จะทำอย่างอื่นเป็นอีกแล้ว

“มนุษย์ถ้า? ไม่คิดจะให้ผมมีวิวัฒนาการใช้ไฟเป็นขึ้นมาเลยรีไร?” บางทีภาพก็ไม่เข้าใจว่าทำไมเขาตอนโดนไอ้เด็กนี้ด่าทุกวันด้วย

เมสไม่ต่อความ พูดยให้ถูกคือเขาหิวเกินกว่าจะพ่นวาจาทำร้ายอีกฝ่าย เคยมีคนบอกว่าเมสปากร้าย...แต่เขาคิดว่าตัวเองเป็นคนพูดตรงมากกว่านะ แก้อี้ไม่อีกฝั่งถูกเลื่อนออกและนั่งลงในทันที ภาพจัดเตรียมอาหารไว้สองชุดประกอบไปด้วยไข่ดาวคนละฟอง ไส้กรอกสาม และขนมปังปิ้งปิ้งหนึ่งแผ่น เมสไม่รอช้าที่จะคว้าเอาส้อมที่ใกล้ตัวที่สุดแทงไส้กรอกเข้าปาก

“ใช้ได้เลยนี่” เขาตาวาว

“ไม่รีบกลับบ้านรีไรคุณนะ? เห็นตื่นมาโวยวายแต่เช้า”

“ขอผมผลาญของกินในบ้านคุณก่อนละกัน” โอ้โห...รู้ว่าจนยังทำถูกได้ขนาดนี้ ไอ้ภาพไม่รู้จะบรรยายความรู้สึกนี้อย่างไร “แต่ทำไมผมมาโผล่ที่ไอ้บ้านนี้ได้ล่ะ?”

“หลังออกมาจากห้องน้ำคุณก็ดื่มไม่ยั้ง” ภาพหรีตาเมื่ออีกฝ่ายชะงักไป “แล้วก็เมาหลับ ตอนแรกคิดว่าตื่นมาจะแสงครุ่นแรง แต่เห็นด่าผมได้เป็นปกติก็ถือว่าสุขภาพดีนะ”

“แน่นอน” เมสยกไหล่ ส่งไข่ดาวเข้าปากแล้วรีบเปลี่ยนเรื่อง “วันอาทิตย์คุณอยู่บ้านทุกวันเลยหรอ?” วันอาทิตย์ถือเป็นวันหยุดของบริษัท

“อืม...ทำงานมาตั้งหกวันก็ให้รางวัลตัวเองบ้างสิ”

“ให้รางวัล?”

“วาดรูปไป ทำงานที่ผมรัก นั่นแหละรางวัลของผม” ภาพขี้ก้นบุหรืลงบนที่เขียนบุหรืก่อนจะเริ่มจับช้อนส้อมขึ้นมาบ้าง “มันเป็นทั้งงาน เป็นทั้งการหยุดพัก”

“หมายความว่างานบริษัทผมมันทำให้คุณทรมานมากงั้นสิ?”

“ก็ประมาณนั้น”

“ที่พูดนี้คุณคงไม่คิดว่าผมจะเกิดความรู้สึกสงสารที่เอาคุณมาทรมานใช่ไหม?”

“คุณเห็นแก่ตัว ผมรู้ครับบอส”

“เข้าใจได้แบบนั้นก็ดี” เมสยิ้มรับคำชม “เพราะผมไม่ปล่อยคุณไปแน่นอนกว่าจะได้สามแสนคืนมา” แหนะ...มีเสวยยิ้มแถมมาด้วยเว้ย “รูปภูชี้วัดคุณไปถึงไหนแล้วล่ะ?”

“ยังไม่ได้วาด ผมไม่มีฟิล”

“มีไม่มีก็วาด ๆ ไปเหอะคุณ” เมสกล่าวขณะเริ่มทานไข่แดง...ทอดแบบยางมะตูมได้ด้วยแฮะ เจิงชะมัด “บอกตามตรงนะ รูปของคุณที่ผมเห็นจากในแกลลอรีนะ ผมดูไม่ออกด้วยซ้ำว่าอะไรคือ

อะไร”

“ก็มันเป็นแอบสแตรก คุณจะมองเห็นนามธรรมเป็นรูปร่างได้อย่างไร”

“นั่นแหละ นั่นคุณจะวาดอะไรก็วาดไปสิ มิสเตอร์วิลดูปลาบป्ली้มกับคุณจะตาย วาดอะไรไปเขาก็ชอบหมดแหละ” จากประโยคขึ้นตอนภาพแปลได้ว่า ‘รีบ ๆ หลอกเอาเงินจากไอ้แก่นั่นมาจ่ายกูสักที’

“วิลไม่ใช่คนโง่ แล้วผมก็นับถือเขามากด้วย...คุณ....เอ่อ...ผมไม่รู้จะอธิบายยังไง งานที่ผมทำมันเข้าใจยาก แต่ก็มีวิลที่เข้าใจ ผมไม่ชั่วพอจะไปหลอกเพื่อนผมหรอก” นี่ไม่ได้หลอกคำใครเลยจริงนะ

“แล้วเมื่อไหร่คุณจะมีฟิลล์สักทีล่ะ?”

“ตอบไม่ได้หรอก” ว่าภาพจะรู้สึก ‘รัก’ ขึ้นมาเมื่อไหร่...

“ผมเกลียดเวลาทำงานกับพวกหัวศิลป์เพราะแบบนี้แหละ” เมสคอมส้อมไว้ในปาก “เป็นพวกทำอะไรไม่มีขอบเขต ขอกำหนดเวลาแน่นอนไม่เคยจะได้ รอนุ่นรอนี่ตลอดเวลา”

“ศิลปะเป็นเรื่องละเอียดอ่อน ถ้าใจหยาบกระด้างคงไม่เข้าใจ”

“ผมยอมหยาบกระด้างแต่มีข้าวกินละกัน”

“แต่ที่กินอยู่นั่นก็ของผมนะ” เมสเกล้งตีหน้าซื่อทำเป็นไม่ได้ยิน มือหยิบขนมปังมาขย้ำต่อแล้วเปลี่ยนเรื่อง

“มิสเตอร์วิลให้คุณวาดอะไรนะ?”

“ความรัก”

เมสเบ้หน้า เทบพ่นของเก่าออกมา “เลี่ยนชะมัด....หัวซื่ออย่างกับเด็กประถม”

“มันเป็นรูปในห้องโถงที่ใช้แต่งงาน แล้วก็ไม่ใช่เรื่องง่ายที่มาวาดหัวใจ สายรุ้ง คนจับมือกันด้วย....มัน...” ภาพถอนหายใจ “พูดไปคุณก็ไม่เข้าใจ”

เมสนึกจำกับท่าที่หงุดหงิดของอีกฝ่ายเวลาเขาพูดจาดูถูกงานศิลปะอะไรพวกนั้น พอจะอธิบายก็ดันคิดว่าเปลืองน้ำลาย ต้องทำหน้านี้วี้วขมวดอับนุหรือระงับโทสะไม่ให้พลังมือมาเขาดาย ความเจี๊ยบเข้าครอบงำระหว่างพวกเขา ก็แบบนี้แหละ....มูมมองความคิดพวกเขาเหมือนยืนกับคนละมุม อยู่ด้วยกันก็คงมีอยู่สองอย่าง...ไม่ทะเลาะก็เจี๊ยบ

ขนมปังหอม ๆ เพื่อนคอตันที ภาพรู้ว่าคนเรามีทั้งขาและดำในตัว แต่ปรเมศก็เริ่มเข้ามาเปลี่ยนทัศนคติ....สงสัยคนที่ดำมืดทั้งตัวจะมีอยู่จริงบนโลกเฮะ

“ผมจะชงกาแฟ คุณจะเอาด้วยไหม?” ภาพถามขณะลุกขึ้น

“ผมดื่มแต่กาแฟสด” เมสก็กระเดาะจนน้ำต้อยหน้ามาก ชายหนุ่มมูมมือเพื่อกำจัดเศษขนมปังแห้ง

ๆ “อีกอย่างเดี๋ยวผมจะไปแล้ว”

“จั้นเหอ...คุณเก็บกุญแจรถตรงข้างหมอนไปแล้วใช่ไหม?”

“เรียบร้อย”

นั่นเป็นคำบอกเล่าที่จี๊ดสนิท.....ก่อนภาพจะกลับเข้าไปชงกาแฟในบ้าน ก็ไม่คิดว่าจะได้รับการนับถือเป็นพระเจ้าอะไรหรอก แต่ก็ไม่ได้คิดว่าจะโดนทำตัวนิสัยเสียใส่เหมือนเดิมแบบนี้ ภาพใช้หลังมือเช็ดเศษขนมปังที่ติดอยู่บนริมฝีปากออกซู่ๆ มีอีกข้างก็คว้ากาแฟแบบ 3 in 1 มาฉีกซองเทลงแก้ว รอนกาน้ำร้อนได้ที่ก็รินน้ำลงไป...

ภาพกินง่ายอยู่ง่าย เขาเป็นคนสบายๆ กับทุกอย่างบนโลกใบนี้ ไม่เคยฉิ้นรนไม่เคยอยากได้อะไรกับชีวิตเป็นพิเศษ อาจารย์วัระเคยบอกว่างานของเขามีความบริสุทธิ์ของความคิดที่ไม่ถูกปรุงแต่ง....เหมือนเด็กที่มองโลกอย่างซื่อๆ และตรงไปตรงมา เพราะอย่างนั้นเขาจึงเลือกสายงานนามธรรมที่ไม่ต้องสื่ออะไรนอกจากเรื่องของความรู้สึก

กาแฟราคาถูกแต่ถ้ามีกลิ่นยังไฉนมันก็คือกาแฟ...

ระหว่างกำลังสูดกลิ่นหอมของกาแฟอยู่ที่โต๊ะเสียงเปิดประตูจากหน้าบ้านก็ดังขึ้น ภาพเงยหน้าขึ้นมองคนที่เขานึกว่าออกไปแล้ว ปรเมศยังคงยืนอยู่ตรงนั้น กำลูกบิดประตูในมือแน่น มองเขาด้วยสายตาจริงจังเหมือนตอนสั่งงานในบริษัท

“ลืมอะไรเหอ?” ภาพถามพลางยกกาแฟในมือขึ้นจิบ

“ขอบคุณ”

พรวดดดดดดดดดดดดด...เครื่องดื่มรสขมพุ่งทะลักขอบแก้วจนไหลลงมาเลอะเต็มคาง ภาพเบิกตากว้างแทบไม่เชื่อหูตัวเอง....หรือเขาจะไม่ได้แคะหุนานแล้ววะ

“ทำไมต้องทำหน้าที่แบบนั้นด้วยเล่า!” เมศเอ็ดลัน เขาใช้เวลารวบรวมคำพูดแค่สองพยางค์นานจนอีกฝ่ายชงกาแฟเสร็จเรียบร้อยแล้ว “ผมจะพูดขอบคุณมั่งไม่ได้หรืไง!!”

“มะ...ไม่คิดว่าคุณจะพูดกับผมต่างหาก นึกว่าเห็นเป็นจี้เข้าในบริษัทคิดจะโขกสับยังงี้ก็ได้”

“ผมไม่ได้เลวขนาดนั้นซะหน่อย” คนพูดขมวดคิ้ว “คุณทำดีกับผมผมก็ขอบคุณไฉ แต่มันคนละเรื่องกับจี้เข้าในบริษัท อันนั้นผมโขกสับคุณอยู่แล้วละ”

ภาพหัวเราะ “ไฉ่ยีนอย่างนี้ผมก็ใจชื้นแฮะ”

“จั้นผมกลับจริง ๆ แล้วนะ”

“คร้าบบบบบ เจ้านายกับลูกน้องไม่ควรเห็นหน้ากันในวันหยุดหรอก” ภาพยิ้มเชื้อให้อีกฝ่าย

“จริงไหมครับ?”

รู้สึกขัดเงินกับรอยยิ้มชื่อ ๆ นั้นอย่างบอกไม่ถูก เมศชะงักปากไม่รู้จะพูดอะไรนอกจากปิดบานประตูไม้แล้วล่าถอยกลับไปที่รถตัวเอง รู้สึกโล่งใจเหมือนทำภารกิจใหญ่ของชีวิตเสร็จสิ้นเลยละ คนที่อยู่ ๆ ก็โดนปิดประตูใส่หน้าได้แต่เกาหัวง ๆ ภาพดังทิวชู้มาเซ็ดคราบกาแฟที่ยังเกาะที่ไรหนวดเขาออก นัยน์ตาสีอำพันฉายแววขบขัน

วันหยุดนี้เจ้านายเขาก็คงหยุดบ้าด้วยละมั้ง
บางทีปรเมศก็มีมุขสีขาเหมือนกันนะเนี่ย...

“วันนี้บอสอารมณ์ดีผิดปกตินะ”

“ปากเสียไอ้เกือ! พุดเหมือนปกติบอสเรารู้คดียังไงนั่นแหละ”

“อย่ามานางเอกน่าเจ้ ปกติไอ้เมสมันยืมในเวลางานที่ไหนกันล่ะ”

“นินทาเสียงดังเดี๋ยวน้องมันก็ได้ยินหรือก” แอลพุดลอย ๆ แต่ส่งแรงกระทบไปถึงคนปากพล่อยให้
รีบจับปากลงทันที

อันที่จริงหนูนากับเกือก็ไม่ได้ชอบเม้าท์เจ้านายอะไรขนาดนั้นหรือ แล้วก็ไม่ได้เม้าท์แบบเอาเป็น
เอาตายด้วย อย่างที่บอกว่าออฟฟิศพวกเรามีกันอยู่ไม่กี่คนเลยอยู่กันแบบพี่น้อง เมศก็เหมือน
น้องชายคนหนึ่ง เพียงแต่ไอ้น้องคนนี้นับว่างานเสียจนพี่ ๆ อดเอาไปแซวกลับหลังไม่ได้เท่านั้นเอง
ภาพเคาะปากกาถูกลิ้นสีน้ำเงินลงบนกระดาษเป็นจุด ๆ ฆ่าเวลารอปลายสายมารับ ซึ่งผลอะไรเขา
ก็ชอบจุดไปเรื่อย ๆ เป็นรูปทรงประหลาด ๆ ทุกที เลือดศิลปินมันคงแรงไปหน่อยละมัง...

“สวัสดิ์ครับ ผมติดต่อมาจากบริษัทต้องประสงค์นะครับ” เรารีบหยุดมือก่อนจะเสียสมาธิตอนคุย
งาน “เรื่องที่สอบถามเข้ามา.....”

บ่ายวันนั้นมีงานใหญ่ติดต่อเข้ามาทำเอาออฟฟิศลั่นกันน่าดูว่าจะได้รับไหม อีวันทีเปิดตัว
ผลิตภัณฑ์โฟมล้างหน้าสำหรับผู้ชายจากแบรนด์ชื่อดังที่ไม่ว่าบริษัทไหนเห็นก็ต้องตาวาวอยากได้
งานทั้งนั้น ซึ่งก็เป็นเรื่องธรรมดาสำหรับบริษัทใหญ่โตก็ต้องมีเล่นตัวกันบ้าง ทางนั้นยื่นเรื่องไปทาง
บริษัทอแกนไนซ์ต่าง ๆ โดยให้คอนเซ็ปต์สั้น ๆ ว่า ‘สดชื่นแบบผู้ชาย’ แล้วให้พวกเขาหัวหมุนทำเรื่อง
ยื่นเข้าไปแข่งงานกับบริษัทอื่น....นี่มันไม่ต่างจากสอบเข้าโรงเรียนเลยสักนิด

แน่นอนว่าบริษัทเครดิตดีอย่าง ‘ต้องประสงค์’ ของพวกเขาก็ถูกทาบทามเข้ามาด้วยเช่นกัน ประเมศ
หน้าตาดีเข้าออฟฟิศมาแบบเรียวแต่เข้าประหนึ่งว่าได้รับงานแล้วทำเอาภาพสงสัยจนต้องหันไป
ถาม พี่หนูนาตอบเข่าว่ามันเป็นเรื่องธรรมดาของบอส ประเมศเป็นพวกบ้างานและมีความมั่นใจสูงว่า
เขาจะได้รับงานใหญ่ทุกงาน

‘บางทีไม่ได้น้องเมศก็หงอเลยเหอะค่ะ’

ฟังแล้วนี่แล้วชักไม่อยากได้งานแฮะ....ภาพเปลอเลยคิดแบบนี้ขึ้นมาดูหนึ่งแล้วก็ส่ายหัวเอามัน
ออกไป

“เขาไม่ให้รายละเอียดกระทั่งเรื่องฟรีเซ็นเตอร์? แล้วจะวางคอนเซ็ปต์ยังไงครับเนี่ย?” ภาพแค่รู้สึกสงสัยขึ้นมาจึงหันไปถาม

“โอ๊ย...ไม่ต้องสนใจงานนี้หรอกคะน้องภาพ น้องเมศลุยคนเดียวได้ เดี่ยวเย็น ๆ น้องแกงออกไปเสนองานเองแหละ พวกเราก็มั่นหน้าก้มตาเรื่องงานชงกาแฟออนทัวร์เถอะค่ะ” หนูนาคอบยิ้ม ๆ

“อ้อ...ครับ” ดวงตาสีอำพันกลับมาโฟกัสลงบนเอกสารตรงหน้าแทน ภาพกลายเป็นฝ่ายศิลปินของบริษัทแทบจะเต็มตัว จากที่แต่ก่อนแอลจะรับผิดชอบในส่วนนี้แบบแบ่งรับแบ่งสู้ เพราะเธอเองก็ไม่ได้จบด้านนี้มาโดยตรง พอมีภาพเข้ามาเลยรับงานนี้เข้าไปแบบเต็มดิน อย่างไ้งานกาแฟนี่เขาก็ต้องทำไปยันกราฟฟิกแผ่นงานตอนฟรีเซนต์ด้วยซ้ำ ซึ่งเอาจริง ๆ มันก็ไม่ตรงสายเขานักหรอก แต่อย่างที่ว่าอาจารย์เคยบอกไว้ว่าเราเลือกงานไม่ได้ว่าจะไปสายไหน บางทีเปิดก็ดีกว่านั่งตรึงนี้แหละ ถึงจะบินไม่ได้ วายน้ำไม่เก่ง...แต่มันก็ไม่จมน้ำเหมือนนกก็แล้วกัน

โຕ้ะทำงานของเมศจะอยู่แยกออกไปไกลจากพวกเขาพอควร และยังมีการกันห้องด้วยกระจกใสแยกเป็นสัดส่วน ซึ่งอันนั้นเป็นห้องที่เจ้านายจะใช้เวลาต้องการความเงียบกับงานที่เครียดเอามาก ๆ เวลาปกติเมศก็นั่งปะปนกับพี่ ๆ ในบริษัทนั่นแหละ ส่วนโຕ้ะยาวห้าตัวของพวกเขาริเรียงแบ่งกันด้วยฉากกระจกใสที่เวลานั่งจะสูงประมาณคางของภาพเท่านั้น ใกล้ประตูที่สุดคือหนูนาคอมาเป็นแอล รุตนั เกือ และภาพเป็นโຕ้ะสุดท้าย เพราะเมื่อก่อนมันเป็นโຕ้ะที่ใช้กองเอกสาร

“วันนี้แอลกลับเร็วหน่อยนะ พอดีต้องแวะเอาหมาที่บ้านไปฉีดยา” สาวสวยที่เพิ่งกลับมาจากห้องน้ำเอ่ยบอกให้ทุกคนรับรู้ “ขอน้องเมศไว้แล้วเรียบร้อย”

“ไ้่วงเป็นอะไรหรือแอล” รุตนัแสดงความห่วงใยต่อสุนัขพันธุ์ไทยหน้ามีนามว่า ‘ง่วง’ ขึ้นมา

“แค่เห็บนะ แต่มันเกาจนหนังถลอกเลยต้องจัดการให้เด็ดขาด”

“เฮ้ย หมาที่บ้านพี่เราก็คือเป็นวะ”

“รุตนัแนะนำร้านหมอให้แอลหน่อยสิ คราวก่อนไปตรวจโคนพินชะหั่วเบะ”

“เออ...คราวหน้าเดี๋ยวถามพี่ไ้ห้นะ”

“พาหมาไปหาหมอเน่เรือแอล” เกือพูดแทรกขึ้นมาแบบติดตลก “ไม่ใช่ว่าไปนัดหนุ่มแบบที่เข้าไปเจอวันนั้นนะ”

แอลดูเหมือนจะไม่จำตามเมื่อเธอตัวสลายตามาจ้องหน้าอีกฝ่าย “กูมีความรับผิดชอบพอที่รู้ว่าอะไรควรไม่ควร!!” ว่าเสร็จเธอก็คว้ากระเป๋าสะพายเดินกระแทกรองเท้าส้นสูงของเธอออกไปที่ประตู

“พรุ่งนี้เจอกันนะคะ”

ป๊งงงงงงงงงงงงงงง.....

ประหนึ่งพายุลูกโกลนเพิ่งพัดผ่าน... คนทั้งออฟฟิศอ้าปากค้างกันโดยมิได้นึกหมายไว้ ภาพรู้ซึ่งถึงความน่ากลัวของผู้หญิงเหี้ยมมากกว่าที่เคย ไอ้ที่ปิดประตูเมื่อกี้เล่นเอาแทบจะหลุดติดมือเอกลั้บบ้านไปแล้วด้วยซ้ำ

“เหอะ... ที่กับไอ้รุตน์ล่ะพูดสิ” เกื่องม้ง “เล่นนิคเล่นน้อยไม่ได้เลย”

“เมื่อกี้เกิดอะไรขึ้นนะครับ?” ปรเมศเป็นตัวละครใหม่ของเรื่องที่ดินเข้าจากมาแบบมึนงง “ลมพัดประตูหรือ ดังชะจนผมแทบตกเก้าอี้”

“ไอ้เกือทะเลาะกับแอลนะ” รุตน์เป็นฝ่ายตอบแทนคู่กรณีทั้งสอง

“ไม่ได้ทะเลาะ” เกือรีบแก้ตัวเสียงแข็ง “แค่...เอ่อ...พูดจาไม่เข้าหูกันนิกน้อย”

“อีกแล้วหรือ” เจ้านายเอื่อม “อย่าทะเลาะกันบ่อยสิพี่เกือ มันเสียหายหลายต่อนะพี่” ภาพแปรสารถได้ใจความว่า ‘มันเสียหายต่อบริษัทคุณะ’

“ก็บอกว่าไม่ได้ทะเลาะไงวะ พวกเอ็งไม่เชื่อข้าหรือ?” ทุกคนทำหน้านิ่ง “จริง ๆ นะเว้ย! พูดข้าแค่พูดเสียงดังใส่กันเฉย ๆ”

“ที่บ้านผมเรียกทะเลาะครับพี่เกือ” เมศสรุปความให้ “เฮ้อออออออ... ฟรุ้งนี้คงคิดกันได้นะ”

“.....” ไอ้เกือเงียบ... ไม่ตอบเท่ากับไม่รู้

“เออ... เรื่องนั้นช่างมันก่อนเหอะ” เมศตัดบทเพื่อเปลี่ยนเรื่อง “ผมขอเข้าเรื่องงานวันนี้เลยนะพี่ ผมโทรไปนัดทางนู้นได้คิวตอนสี่โมงเย็นที่บริษัทใหญ่เลย ฟรีเซ็นเตอร์เขาจะเข้าร่วมด้วย ซึ่งเรื่องนั้นไม่ใช่ปัญหาเท่าไร เพราะยังไม่งการตัดสินใจก็อยู่กับหัวหน้าฝ่ายอยู่ดี”

“สี่โมงเย็นเลยหรือ?” รุตน์ขมวดคิ้ว “แสดงว่าคนยื่นเรื่องเข้าไปเยอะเลยละสิ”

“เงินมันดีนะพี่รุตน์ ถ้าได้งานนี้รับรองว่าไม่ทำงานเดือนหนึ่งยังมีตังใช้เลย” เมศเอาแฟ้มมาวางเรียงบนโต๊ะ รุตน์ที่บัดนี้กลายเป็นที่ประชุมไปแล้ว “ผมมาลองคิด ๆ ดูแล้ว โจทย์ที่เขาให้มาออกจะคลุมเครือแล้วก็กว้างเกินไป สดชื่นแบบผู้ชาย? มันคือสดชื่นแบบไหนกันวะ”

“ก็แบบที่ไม่ใช่ผู้หญิงไง”

“พี่เกือครับ คิดเก่ายังไม่จบ พี่อยากจะตีกับผมต่อหรือ?” ไอ้เกือรีบรูดซิบปากเพราะเป็นห่วงสวัสดิภาพทางการเงินของตัวเอง “ผมลองมาตีความดู เขาอาจจะต้องการให้เราแบ่งเส้นระหว่างผู้ชายธรรมดาที่ดูแลตัวเองกับเมโทรเซ็กซ์วลก็ได้นะ อารมณ์เหมือนดูแลตัวเองแค่ในระดับหนึ่ง”

“ฟังดูเข้าท่าดีนะกะ” หนุณาเอ่ยชม

“ทุกคนฟังแผนงานที่ผมคิดนะ ถ้ามีอะไรก็เสนอเข้ามาได้เลย ผมคิดว่า.....” จากนั้นปรเมศก็ร่ายยาวถึงอีเว้นท์ที่เขาจินตนาการไว้ ภาพได้แต่นั่งฟังเพราะเขาไม่ค่อยมีความรู้ด้านนี้นัก แต่มีความรู้ลึก

นับถือความคิดของเจ้านายขึ้นมานิด ๆ ประเมศเก่งจริงอย่างที่เจ้าตัวบอก....เขาฉลาด หัวไว และชอบความท้าทาย

พนักงานที่เหลือช่วยกันระดมความคิดจนกระดาษเอสี่ถูกดึงออกมาจิด ๆ เขียน ๆ จนละเอียดไปหมด สุดท้ายก็จบภารกิจลงได้...เมศโกยเอาเอกสารทั้งหมดยัดลงแฟ้ม

“จัดเสื้อผ้าให้เรียบร้อยนะพี่ ผมใช้เวลาสิบนาที่ เราจะขนกันไปฟรีเซนท์งานกันหมดเนี่ยแหละ” เหมือนจะเยอะ....แต่ทั้งออฟฟิศเขามีกันอยู่แค่หยิบมือเดียวเท่านั้น “ผมไปรอที่รถนะ”

เลียดทำงานเดือดพล่านจริงแฮะ...

เห็นแวตมาเป็นประกายแล้วก็อดคิดแบบนั้นไม่ได้ ภาพนึกเข้ากับท่าทางแบบนั้น ก็ปกติเมศเคยเป็นแบบนี้ที่ไหนกันล่ะ ชายหนุ่มขยับเนคไทเล็กน้อยแล้วเดินตามเจ้านายบริษัทต้อย ๆ ออกไปทันที ในขณะที่คนอื่นยังต้องกระจกในห้องน้ำอยู่

“คุณว่าเราจะไ้งานนี้ไหม?” ภาพถามเหมือนจะลองเชิง

“ได้แน่นอนสิ! ระดับผมนะ...ผมเคยวิ่งงานกับทางนั้นครั้งหนึ่งด้วย เขาน่าจะประทับใจบริษัทเราน่า....นี่แน่ใจว่าคุณแต่งตัวดีแล้ว?”

ภาพรีบก้มมองเสื้อตัวเอง “ทำไมล่ะ? มันก็ไม่ได้มีอะไรไม่สุภาพนี่”

“คนนอกมองว่าเสื้อเชิ้ตกับเนคไทนี้สุภาพที่สุดในชีวิตแล้ว แต่พวกผู้บริหารใหญ่เขามาตรฐานสูงกว่านั้นนะคุณ!” เมศเอ็ดใส่ คูสภาพไอ้พนักงานฝ่ายศิลป์เขาสิ....เสื้อเชิ้ตปลดกระดุมสองเม็ด เพราะมันร้อน ปกเสื้อยับงอเพราะไม่ได้รีด เนคไทเก่า ๆ ไม่ได้ซักแถมยังเลอะคราบเย็นตาโฟจากมือค้ำเมื่อวาน ก้มลงไปมองส่วนล่าง...กางเกงสแล็คสีดำอมเทา และรองเท้านั่งที่มีคราบโคลนเกาะอยู่ตรงหัวเนื่องจากเดินผ่านลานทิ้งขยะแถวบ้านตอนออกมาขึ้นรถเมล์

โ้ย...กูอยากจะเป็นลม...

“ทำไมต้องทำหน้าที่แบบนั้นด้วยล่ะ? ผมก็แต่งตัวเหมือนพนักงานบริษัททั่วไปนั่นแหละน่า” ไอ้เด็กนี่ชอบทำสายตาถูกภาพอยู่เรื่อย....เขาไม่เข้าใจว่าเนียบขนาดนี้แล้วยังจะมีปัญหาอะไรกับชีวิตกูอีกหรือ?

“มันทั่วไปไม่ได้ล่ะสิ! ฟังนะ...นี่มันบริษัทเครื่องสำอางคุณว่าเขาจะไม่มองเราหัวจรดเท้ารีไร? อย่าทำเสียเครดิตบริษัทผมสิ!”

“ก็ผมจะรู้ไหมล่ะ เขาไม่มาแหวกดูหรอกมั้งว่าผมใส่กางเกงในยี่ห้ออะไร”

“ไม่ต้องแหวกดูหรอก คุณในสภาพนี้คือใส่กางเกงในไว้ด้านนอกอยู่แล้วต่างหาก” เมศก่อนขอ

“ผมว่าจะหักตั้งนานแล้วแต่ลืม คุณมีเนคไทเส้นเดียวรีไรง”

“ใช่”

“แสดงว่าไม่เคยซัก” ภาพพยักหน้า “อย่าบอกว่าค่าน้ำเดือนที่แล้วไม่ได้จ่าย?”

“จ่ายแล้วครับ มันไม่เห็นเกี่ยวอะไรกับเรื่องนี้เลยนี่”

“ก็นึกว่าน้ำไม่ไหลเลยไม่ได้ซัก โชว์வே!” เมศสบตใส่หน้าคนแก่กว่าแล้วพุ่งเข้าไปรีไรงของที่หลังรถนิสสันมาร์ชของตน

“ผมยังเอาน้ำไปล้างอ้วกคุณออกอยู่เลย มันจะไม่ไหลได้ยังไงล่ะ”

เมศไม่ตอบ เพราะไม่ได้ยิน... ไม่อย่างนั้นมีหันไปก้านคอใส่ไอ้ภาพแน่ ๆ เขารื้อข้าวของที่กระป๋องหลังอย่างบ้าคลั่ง...มันเหมือนจะอยู่เฉย ๆ นี่แหละ.....อ่า เจอแล้ว กล่องกระดาดยาวทรงยาวถูกยื่นมาตรงหน้าภาพจนแทบทิ่มเข้าไปในรูจมูก

“อะไรนะ?”

“เนคไท ยังไม่ได้ใช้คุณเอาไปใช้ก่อนเหอะ” พุดไปเจ้าตัวก็รู้สึกขัดใจอย่างบอกไม่ถูก....จะให้พุดเหรว่าเขาแอบไปซื้อเก็บไว้หลังงานอีเว้นท์ร้านทองจบ เพราะตอนนั้นพุดชอบคุณไม่ออกนะสิ “รับไปสิ! มองหน้าผมแบบนั้นมันก็ไม่ไปอยู่บนคอคุณหรอกนะ”

ภาพคว่ำกล่องที่จมูกตัวเองมาอย่างมึนงงเหมือนสมองไม่ทำงาน พอเริ่มมีสติเขาก็ก้มสำรวจของในมือ...เนคไทของ DKNY สีครามอ่อนลายเส้นทแยงสีเทาบรรจู่อยู่ในกล่องอย่างสวยงามและเรียบร้อยเล่นเอาคนใช้เนคไทสามเส้นร้อยตามตลาดนัดไม่กล้าแกะกล่องเลย

“มันดูแพงนะ...ผมกลัวทำเลอะ คุณเก็บไปเถอะ”

“เลอะก็ช่างมันเถอะ” เมศเช็ดปลายจมูกตัวเองแก้ใจ “ผมถือมาให้คุณแล้ว”

“อะไรนะ?? คุณให้ผม??”

“ โชว์வே!! ทำไมคุณเข้าใจอะไรยากจริง” ญิงไม่อยากพุดมากอยู่ไอ้คุณศิลปิน “ยังจะทำหน้าควายงใส่ผมอีก! ใส่คอสิครับ เนคไทเขามีไว้ใส่คอ!”

“อะ...ครับ ๆ ๆ” อะไรวะแค่ถามอีกรอบก็ต้องมาดุกันด้วย ไอ้ภาพเลยต้องแกะกล่องกระดาดนั้นง ๆ เขาไม่ได้ใช้ของแบรนด์เนมมานานแล้ว ครั้งสุดท้ายรู้สึกจะเป็นนาฬิกาข้อมือที่แฟนคนที่สองซื้อให้ ภาพยกปกเสื้อขึ้นปลดเนคไทเปื้อนเย็นตาโฟออกจากคอแล้วคล้องผ้าเส้นเท่ากันแต่ราคาต่างกันเป็นร้อยเท่าเข้าที่คอ

“ขนาดของแพงคุณยังผูกให้มันดูราคาถูกลงได้เลย เฮ้อออออออ”

“ถ้ารู้ว่ามันแพงก็อย่าให้ผมเลย” คิ้วรก ๆ ขมวดจนแทบจะพันเป็นเส้นเดียวกัน ภาพไม่ถนัดงาน

กระจุกกระจิกแบบนี้เอาซะเลย อีกอย่างก่อนเข้ามาทำงานในบริษัทนี้เขาก็ไม่เคยใส่สูทผูกไทมาก่อน ด้วยซ้ำไป ประเมศเห็นอีกฝ่ายมือไม้พนักงันยุ่งเหยิงแทบจะติดเข้าไปในปมผ้าก็ละเหียวใจ ชายหนุ่ม กระตุกผ้าออกจากมือคนสูงกว่าแล้วจัดการผูกปมให้เรียบร้อย ประเมศผูกไอ้เศษผ้านี้มาเกือบสิบปีจนหลับตาก็แทบจะผูกได้

“เรียบร้อย ค่อยดูเป็นผู้เป็นคนขึ้นมาหน่อย” เขายิ้มภูมิใจกับผลงานตัวเอง “เดี๋ยวช่วยทำอะไรกับจี๊ โคลนบนรองเท้าคุณด้วยนะ”

ภาพก็มลงไปแะมันออกตามคำแนะนำอย่างซื่อ ๆ โอ้ยยยยย...ประเมศอยากเป็นบ้า! ฝ่ายศิลป์ ของเขากำลังจะเล็ดดำไปพบลูกค้า ไอ้คุณศิลป์มันจะรู้บ้างไหมว่าความสะอาดถูกหลักอนามัยเป็นอย่างไร

นี่เมศต้องรื้อเอาที่แะจี๊เล็ดมาแะให้มันอีกไหมเนี่ย!!

ตึกของบริษัทเครื่องสำอางที่ว่าใหญ่โตจนภาพเข้าใจเลยว่าทำไมเมศต้องจัดการเรื่องภาพลักษณ์ของพนักงานให้เรียบร้อย หนูนาคีเต็มเป้งจากในห้องน้ำมาหนาตอะเล่าให้ภาพฟุ้งระหว่างเมศขั้ววนหาที่จอดว่าเดิมทีบริษัทนี้ก็ทำแต่ผลิตภัณฑ์ของผู้หญิง แต่ตอนนี้เห็นโอกาสเพราะผู้ชายเริ่มหันมาสนใจดูแลตัวเองมากขึ้น แถมยังมีบริษัทคู่แข่งทำการเปิดตลาดไปแล้วเรียบร้อย ก็เลยอยากผันตัวเองไปเป็นผู้ทำซิงขึ้นมาบ้าง

โลกธุรกิจนี้มีอะไรซับซ้อนยากจะเข้าใจจริง ๆ แต่ภาพก็ชอบฟังความเป็นไปของโลกแบบนี้เหมือนกัน พอบอกเขาเสมอว่าศิลปินที่ดีต้องไม่หยุดนิ่ง ทุกเรื่องราวที่เข้ามาในชีวิตสามารถถ่ายทอดออกมาเป็นศิลปะได้ทั้งนั้น ถึงตอนนี้เขาจะไร้อารมณ์ถ่ายทอดทุกสิ่งเพราะเริ่มต้นค้นกับงานใหม่ที่จะเข้ามาติดตาม

เมศจอดรถที่ชั้นสองของตึก บรรยากาศในรถตึงเครียดขึ้นอย่างบอกไม่ถูก แต่ภาพเห็นเพื่อนร่วมงานของเขาทุกคนมีแววตามันใจแฝงอยู่ลึก ๆ จากการมาอยู่บริษัทนี้ได้สักพักทำให้ภาพรู้ว่าแต่ละคนมีความบ้าเลื้อคอยู่ในตัวพอสมควร ปากก็บ่นไปอย่างนั้นที่จริงแล้วพวกเขาชอบความท้าทายและการเสี่ยงตายกับลูกค้าหลายประเภทที่เข้ามา

ภาพและคณะเดินตามเจ้านายเข้าไปในตึก เมศเดินอย่างกระฉับกระเฉงเข้าไปบอกกรีเซฟชั้นสาวว่า เขามาเสนองานซึ่งเธอก็ให้การต้อนรับด้วยรอยยิ้มเป็นอย่างดี เธอเดินนำพวกเขาขึ้นลิฟท์ไปที่ชั้น 8 ของตึก ป้ายสีทองเงาวับที่เขียนว่า ‘ห้องประชุม’ ปรากฏขึ้นตรงหน้าแบบไม่ต้องมองหาเสียให้ยาก

“เสร็จพอดีเลยคะ เดี่ยวรอเข้าต่อได้เลยนะคะ” เธอยิ้มหวานให้เมศเมื่อเข้าไปชะเง้อดูแล้วพบว่า

บริษัทที่มาเสนองานก่อนหน้านี้เขากำลังเก็บของและพร้อมจะออกจากห้องมาแล้ว สีหน้าพวกเขาก็ดู
จืดไม่จืดเท่าไรเมื่อชายที่ดูมีอายุคนนั้นขยับปากว่า ‘แล้วเราจะติดต่อกลับไปนะครับ’
รุตน์เคยบอกภาพ...มันแปลว่า ‘มึงไม่ได้งานนี้’

“อ้าว...คุณปรเมศใช่ใหมครับ” ผู้ชายที่ภาพคาดว่าจะป็นหัวหน้าใหญ่เอ่ยทัก “ผมได้ยินเรื่องผลงาน
ของบริษัทคุณมาเยอะเลยครับ”

“เป็นเกียรติอย่างสูงครับคุณทศพล” เมศยิ้มอย่างเป็นมารยาท ภาพดูออกว่ามันต่างจากรอยยิ้มแบบ
น่าเอ็นดูที่เคยใช้กับคุณแจ่มจันทร์ อย่างที่ทุกคนบอก....เมศมีหน้ากากระยะ และเขารู้ว่าควรใช้อัน
ไหนกับใคร ในสมองเขาจัดคุณแจ่มจันทร์ไว้ในประเภทที่ต้องประจบแบบพองาม ส่วนอย่างคุณทศ
พลนะระดับที่ไม่ต้องประจบให้มากความ แต่โซว์มันสมองให้เต็มที่

“เชิญเข้ามาก่อนสิครับ” เขาเอ่ยก่อนจะหันไปบอกแม่บ้าน “เอาน้ำมาต้อนรับด้วยนะ”

ห้องประชุมกว้างขวางสมกับบริษัทระดับใหญ่ โต๊ะประชุมรูปตัวยูทอดตัวยาวจรดอีกฝั่งของห้อง
และทุกตำแหน่งมีไมโครโฟนพร้อมแสดงความคิดเห็น พวกเขานั่งลงตรงเก้าอี้ที่ใกล้หัวโต๊ะ
ที่สุด แน่نونว่าเจ้าของบริษัทอย่างคุณทศพลนั่งที่หัวโต๊ะ ฝั่งขวาเป็นเมศ ภาพ หนุณา ส่วนฝั่งซ้าย
เป็นรุตน์และเกือ รองนแม่บ้านเอาน้ำมาเสิร์ฟทุกอย่างก็เริ่มเข้าสู่สภาวะตึงเครียด ภาพรู้สึกเหมือน
เขาเป็นนักศึกษามาเสนอธีสีสอย่างนั้นแหละ

“เพื่อให้ไม่เสียเวลา เรามาเข้าเรื่องกันเลยดีกว่าครับคุณปรเมศ” ผู้บริหารที่คุยกันด้วยเนื่องานล้วน
ๆ แบบนี้เมศชอบนักแหละ ไม่ต้องทำอะไรให้มันยืดขาด

“ครับ” ชายหนุ่มเปิดแฟ้มตรงหน้าออก “สดชื่นแบบผู้ชายสำหรับบริษัทเราดีถึงความ
สมบุกสมบันในกิจวัตรประจำวัน แล้วก็ป็นธรรมชาติที่มีเหงื่อและกลิ่นกายมากกว่าของผู้หญิง”

“ข้ามครับ ผมขอเนื้อ ะ”

เสียงที่ชัดเจนมากกลางอากาศทำเอาคนทั้งห้องชะงัก ไอ้ภาพแทบล้ล้นน้ำเปล่า...เขารีบหันกลับไป
ที่ผู้มาเยือนใหม่ ไม่เชื่อก็ต้องเชื่อว่าไอ้คนคนนั้นจะมายู่ตรงนี้ แถมยังในสถานการณ์แบบนี้

“อ้าว...มาพอดีเลยครับ” ทศพลส่งยิ้มให้ผู้มาใหม่ “นี่คุณหนึ่ง ธรณต พรึเซ็นเตอร์ของสินค้าใหม่
เราเองครับ”

ไม่รู้จะไรคลใจให้ภาพตัวดสายตาไปมองเจ้านายเขาที่บัดนี้อิงไปแล้ว ปรเมศบิกตาโพลงเหมือน
คนทำอะไรไม่ถูก มือที่จับแฟ้มอยู่ก็เก้ ๆ กัง ๆ แต่มันเกิดขึ้นเพียงชั่ววูบเท่านั้น แค่พริบตาปรเมศคน

เดิมก็กลับมานั่งเสวยยิ้มอยู่บนเก้าอี้

“ยินดีที่ได้รู้จักกับคุณหนึ่ง” ทำเหมือนกับเพิ่งเคยเจอหน้ากัน....แต่ภาพดูออกว่ามันมีอะไรแอบแฝงอยู่ในน้ำเสียงนั้น

“หวังว่าจะได้ร่วมงานกันต่อนะครับ” พระเอกหนุ่มพูดด้วยน้ำเสียงสุภาพเหมือนเล่นละคร ทั้ง ๆ ที่ใจความมันแปลได้ว่าเขากำลังทำทนายเมสให้กว้างงานนี้มาให้ได้ ประเมศกำหมัดแน่น....เขาไม่ชอบให้ใครหน้าไหนมาคุกคามความสามารถของตัวเอง....โดยเฉพาะมิง!!

แล้วจะได้เห็นศึกกันวะ!

“ถ้าฟรีเซ็นเตอร์มาแล้วผมก็ขอเข้าเรื่องอีเว้นท์ที่จะนำมาเสนอเลยก็แล้วกันครับ” เมศพูดด้วยความมั่นใจ เขารู้สึกมีไฟในการทำงานขึ้นมาเมื่อรู้สึกว่าจะต้องเอาชนะอะไรสักอย่าง “มันเข้ากับพระเอกอย่างคุณหนึ่งพอดีเลยนะครับ”

“.....” พระเอกหนุ่มจ้องหน้าตอบ

“คอนเซ็ปต์ง่าย ๆ คือคุณเป็นพระเอกในชีวิตจริงทุกวัน ด้วยใบหน้าที่สะอาด” เมศเลื่อนแฟ้มเอกสารอ้างอิงให้ประธานบริษัทดู “พฤติกรรมของผู้บริโภคเพศชายส่วนใหญ่ตามหลักจิตวิทยามักไม่สนใจกลุ่มอ้างอิงเท่าไรหรอก เพราะเขามีความมั่นใจในตัวเอง ซึ่งถ้าทำให้เขาตระหนักถึงปัญหาว่าเขาไม่สามารถอยู่ได้โดยไม่ใช้สินค้าของบริษัทคุณ”

“ครับ” คุณทศพลเลื่อนสายตามองผลวิจัยคร่าว ๆ

“งานเปิดตัวต้องจงใจให้เขารู้สึกว่าตัวเองมีปัญหาให้ได้” รุจน์เข้ามาช่วยอธิบาย “ด้วยการแสดงผลลัพธ์ในการควบคุมความมั่นใจของโพลล์หน้าคุณ”

“เราจะให้ทางฟรีเซ็นเตอร์ลองใช้สินค้าในตอนเริ่มงาน จากนั้นก็เริ่มกิจกรรมตรวจเช็คสภาพผิวไปด้วย”

คำอธิบายยาวเหยียดพลัดกันออกมาจากปากทุกคน ไม่เว้นแม้แต่ฝ่ายศิลป์อย่างภาพที่พยายามหลีกเลี่ยงที่จะเสริมเรื่องแสง สี หรือแม้แต่จิตวิทยาทางสีที่ทำให้รู้สึกสะอาดและดูแมนกว่าพวกเมโทรเซกซวล

ภาพจินน้ำจมนั้นพร่องไปเกือบถึงก้นแก้ว เขามองคุณทศพลที่เริ่มมีท่าทีสนใจ....อันที่จริงอีเว้นท์ของพวกเขาไม่ได้ต้องการอะไรมากมาย แต่ของแบบนี้มันแย่งกันที่การนำเสนอ...ทำอย่างไรให้ดูดี น่าสนใจ และมีกิน ซึ่งเรื่องนี้นักถนัดเจ้านายเขาเลยละ

เข็มนาฬิกาได้เกือบรอบ จวบจนเมศปิดแฟ้มลงเป็นการบอกว่าเขาได้นำเสนองานเรียบร้อยแล้ว “คุณทศพลมีจุดไหนที่ไม่เข้าใจไหมครับ?”

“ไม่นะครับ...คุณพูดเข้าใจง่ายดี” ทศพลดูจะถูกใจความหัวไวของปรเมศ “ฟังดูเป็นขั้นตอนและมีหลักการดีครับ”

“ขอบคุณครับ” เมศยิ้ม และภาพคงไม่ได้คิดไปเองว่ารอยยิ้มนั้นดูอวดดีซะมัด “แล้วแต่คุณทศพลจะพิจารณาแล้วกันครับ”

“ขอเวลาผมตัดสินใจกับบอร์ดบริหารอีกทีนะ” ปรเมศกลืนหายใจ...เขาไม่อยากได้ยินประโยคนั้น ... “แล้วเราจะติดต่อกลับไปนะครับ”

เชี่ยเอ๊ย! ปลาไม่กินเบ็ด!

ถึงจะรู้สึกเสียเซลฟ์เพราะต้องมาชวตงานต่อหน้าไอ้ฟรีเซ็นเตอร์นี่ก็ตาม แต่ปรเมศก็ยังเก็บอาการได้ดี เขาคลี่ยิ้มมารยาทให้ทศพลแล้วกล่าวขอบคุณอีกครั้ง

พนักงานในบริษัทดูสับสน ไม่รู้ว่าจะโล่งอกที่งานวันนี้จบลงแล้ว หรือจะเสียใจที่ชวตงานใหญ่ดี แต่ถึงกระนั้นทุกคนก็ทำดีที่สุดแล้วละ เมศส่งสัญญาณมือบอกให้พี่ ๆ เก็บของให้เรียบร้อย พวกเขาจะได้แยกย้ายกันกลับบ้านเสียที

ก่อนออกจากห้องภาพสังเกตเห็นความหวั่นไหวในแวตาเจ้านายชั่ววูบหนึ่ง ก็คงแอบเสียใจที่ไม่ได้งานล่ะมั้ง...หรือจะเกี่ยวข้องกับฟรีเซ็นเตอร์คนนั้น... ช่างเถอะ มันไม่ใช่เรื่องที่เขาจะต้องรู้ ภาพมีหน้าที่แค่ก้มหน้าก้มตาทำงาน และกินอยู่ไปวัน ๆ เท่านั้น

ปรเมศเดินหงอย ๆ เมื่อพ้นประตูดีก็ออกมา รู้สึกผิดหวังที่ไม่ได้งานนี้แต่ก็ทำอะไรไม่ได้....ได้แต่สาปแช่งให้อั๊บริษัทที่มันได้งานทำอิเว้นที่ไอ้คุณทศพลลุ่มจมไปซะ! ให้มันโดนแมลงสาบบุกงานเหมือนที่เขาเคยโดน แล้วก็ป็นหนี้ท่วมหัวลุ่มจม โฟมล้างหน้าเม้งก็ให้ขายไม่ออก!! เขาถอนหายใจออกมายาว ๆ แล้วขยี้หัวที่เรียบแปล้ให้ยุ่งเหยิง โธ่เว้ย! อะไรก็ซัดหุ้ซัดตาไปหมด

“คุณปรเมศครับ!” พนักงานคนหนึ่งวิ่งกระหืดกระหอบตามหลังเขามา เสือกมาเห็นตอนเมศกำลังอิดโรยได้ที่เลย

“ครับ?”

“คุณทศพลให้ผมมาตามคุณกลับไป”

“.....”

“เขาตัดสินใจแล้วว่าเราจะจ้างบริษัทคุณครับ”

“ห๊ะ?” ชายหนุ่มชะงักอย่างไม่เชื่อหูตัวเอง ก่อนจะหันไปมองหน้าพี่ ๆ ในออฟฟิศเหมือนจะถามว่าได้ยินแบบเดียวกับเขาไหม

พี่หนูนายิ้มกว้าง “ทำได้แล้วนะคะน้องเมศ”

เมศกระตุกยิ้มเหมือนความมั่นใจกลับคืนมา “พี่ถือไปซื้อเบียร์มาลงหนึ่ง เย็นนี้เราจะฉลองที่ออฟฟิศกัน”

เขากล่าวแล้วหันหลังเดินกลับเข้าไปในประตูที่เพิ่งออกมาเพื่อคุยรายละเอียดเล็ก ๆ น้อย ๆ

....ที่แข่งเมื่อไม่กี่สัปดาห์ที่แล้ว.... ถือว่าเขาไม่ได้พูดก็แล้วกัน

“ชน ชน ชน! คัดกันให้ตายกันไปข้าง เพราะต่อจากนี้เราคงไม่มีเวลาว่างมาคัดกันแล้ว”

“โห...พูดจ๋าดีมีไม่ลงเลยไอ้รุ่น” เกือบเหวี่ยง แต่มือก็ยังคาอยู่ที่แก้ว... ไหนว่าคัดไม่ลงไงวะ

“อย่าทะเลาะกันครับพี่ ๆ” ประเมศวน์นี้ไม่เคยทะเลาะฮอสต์และคาบปลาหมึกแผ่นเบน โต๊ะไว้ในปาก “วันนี้เราเอาชนะทุกบริษัทมาได้ ผมบอกแล้วว่าพวกเรานะเจ๋งที่สุด”

ว่าแล้วเขาก็ทำท่าแสดงความยินดีประจำบริษัทกับเกอ... ไอ้ที่ชนมือไปมานั่นแหละ ประเมศดูผ่อนคลายกว่าเวลาปกติที่เก็บขี้นตอนทำงาน คงเหมือนยกภูเขาออกจากอกเลยสินะ ภาพนิ่งเอนหลังบนเก้าอี้แล้วเคี้ยวถั่วปากอ้าดู ๆ เขาชอบเวลาออฟฟิศทำให้รู้สึกผ่อนคลายแบบนี้.....รู้สึกเหมือนกลับไปเป็นเด็กอีกครั้ง

ออฟฟิศของเขาอยู่บนชั้นที่ 33 ของตึกสูง และเป็นการเช่าพื้นที่ทั้งชั้น ห้องใหญ่ซึ่งใช้ทำงานโดยเฉพาะเป็นห้องเก็บเสียงทำให้ทุกคนไม่ดังเลเสียงสักนิดที่จะเปิดเพลงเสียงดังแล้วตะโกนคุยกัน

“โทรบอกไอ้แอลแล้ว อารมณ์ดีน่าดูเลย” หนุณาเดินออกมาจากโซนครัวของบริษัทพร้อมแก้วน้ำประจำตัวในมือ “พรุ่งนี้คงดีกับไอ้เกอได้แล้วมั้ง”

“ก็บอกว่าไม่ได้ทะเลาะครับจ๊ะ”

“เหรออออออออออออออออออ” บางทีภาพก็ตลกเวลาเพื่อนร่วมงานเถียงกันเอง อยู่ที่ได้สักพัก เขาก็เริ่มปรับตัวได้.....มีสังคมแบบนี้ก็ได้รสชาติไปอีกแบบ ถึงจะต่างกับสังคมที่เขาเคยอยู่เป็นประจำที่มีคนพูดจาภาษาศิลป์รู้เรื่องก็ตาม มันทั้งตื่นเต้นกับสิ่งใหม่และคิดถึงกับสิ่งเก่า

“ทำหน้าที่แบบนั้นทำไมคุณ เราได้งานแล้วนะ” ภาพอยากบอกว่าตามหลักความจริงการได้งานคือพวกเขาต้องเหนื่อยกว่าเดิมแล้วทำไมต้องดีใจด้วย? แต่เห็นเจ้านายหน้าระริ่งแล้วไม่อยากจะดราม่า “แสดงความยินดีหน่อย” เขากำมือแล้วยื่นออกมา “ดูสิว่าสมองคุณมีรอยหยักเยอะพอรีเปล่า”

“ดูถูกผมเกินไปแล้ว” ภาพชนมืออีกฝ่ายอย่างจัง เรื่องแค่นี้ทำไมเขาจะจำไม่ได้....ทูปบน...ทูปล่าง...แล้วก็....กอดหมับบบบบบบบบบบ..

กลายเป็นเมศเสียเองที่รู้สึกประหม่าตอนที่ชนเข้ากับเพื่อนอีกฝ่าย....ภาพเป็นผู้ชายตัวใหญ่มาก ดู

จากโครงหน้าก็พอเดาได้ว่าคงมีเชื้อคอเคซอยด์ไม่มากนักน้อย ขนาดเขาตัวสูงแล้วยังดูเป็นไอ้เปี้ยกไปทันตาเลย...เดี๋ยวลี...แล้วมากอดเขาทำไมวะเนี่ย

“จำผิดแล้วคุณ!” เขาร้องลั่น แต่อีกฝ่ายก็ยังโอบมือไว้ที่คอเขาเหมือนเดิม

“หือ?”

“เขาเอาไหล่ชนกัน ไม่ใช่กอดซะหน่อย”

“อ้าวเหอ...ผมจำผิด” ไอ้ภาพก็พาซื้อปล่อยตัวเจ้านายออกจากอ้อมแขนแบบซื้อ ๆ

“นี่พิสูจน์รอยหยักในสมองคุณเลยนะ”

“มันก็แค่เรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ คุณไม่เห็นต้องใส่ใจมันเลย” ภาพมองหน้าอีกฝ่ายแล้วขำ “คุณทำอย่างกับเงินผมอย่างนั้นแหละ”

“ตกลง...ผมไม่ได้เป็นเกย์นะ” จะให้บอกว่าเงินจริงเมสก็เสียเซล์ฟเกินไป เขาเฉไฉว่าปลาหมึกรสเผ็ดมายัดเข้าปากต่อ

“อ้าว...ผมก็นึกว่าพระเอกละครคนนั้นเป็นแฟนเก่าคุณ”

พรวดดดดดดดดดดดดดด.... ปลาหมึกบินเฉียดข้างแก้มไอ้ภาพแทบบาดหน้าเลือดไหลเป็นทาง....ภาพจะจำไว้ว่าปลาหมึกเป็นอาวุธร้ายแรงชนิดหนึ่ง ส่วนคนปล่อยกระสุนไม่ต้องพูดถึงสำคัญพริกจนน้ำหูน้ำตาแทบไหล...ก็เหม มัณรัสเผ็ดนี่เนอะ

“ไอ้...แค่...แค่...” น้ำลายแทบยัดออกมาจากปาก แต่ปรเมศสูดกลับไปได้ทันแบบหวุดหวิดไม่ให้ได้ขายหน้ายันลูกบวช ไอ้ น้ำลายนี่ก็เผ็ดจนสำคัญอีก

“ใจเย็นคุณ” ไม่รู้จะปลอบหรือจะขำก่อนดี ภาพเอื้อมไปหยิบขวดน้ำเปล่ามายื่นให้ “ดื่มก่อน ๆ” ถึงจะตัวดสายตาคืออันใส่แต่เมสก็รับน้ำขวดนั้นมากระดกล้างคอทันที บ้าเอ๊ย...เผ็ดจนน้ำหูน้ำตาไหลไปหมดแล้ว เมื่อน้ำหยดสุดท้ายช่วยชีวิตเขาสำเร็จก็รีบหันไปด่า “แม่งเอ๊ย! พูดย้ำอะไรของคุณ”

“อ้าว...ก็คุณคูมีลบลมคมในกับเขานะ” ไอ้ภาพก็พาซื้อเล่าเป็นฉาก ๆ “ตอนไปฉลองคราวนั้นคุณเจอเขาในห้องน้ำแล้วก็ออกมาอัดเหล้าจนเมาพับ แล้วที่วันนี้อีก....คุณกับเขาดู...”

“หยุด!!” เมสตะโกน

“ไม่อยากจะผมพูดถึง...เลิกกันไม่ดีหรือครับ? ผมขอโทษที่ถามก็แล้วกัน”

“เวรเอ๊ย!!” บอสใหญ่ชักทนไม่ไหว ตะโกนเสียงดังขนาดนี้ไอ้ภาพอยากจะเอาไม้ค้ำยื่นให้...เห็นแล้วเจ็บคอแทน “ผมไม่ได้เป็นอะไรกับไอ้ห่านั่นทั้งสิ้น”

“แต่คุณ...”

“ผมไม่อยากได้ยินชื่อ ‘มัน’ หยุดตามก่อนที่ผมจะโกรธ” เขามองตาขวางอย่างที่ว่าจริง ๆ “แล้วผมก็ไม่ใช่เกย์ด้วย!! ถึงจะมีหลายคนพูดขี้ต๊อดให้ผมเป็นก็เถอะ!”

“ทำไมต้องพูดเหมือนเป็นแล้วมันไม่ดีด้วยล่ะ?” ภาพแย้ง “เป็นอะไรมันก็ไม่ใช่เรื่องเสียหายสักหน่อย”

“มันใช่เรื่องดีที่ไหนเล่า!” ไ่่มันออกซะดีไหมมมมมมม...แล้วเลือกมาเถียงเมศด้วยหน้าตาบื้อ ๆ เป็นควายเอ้ออีกนะมึง “ถ้าผมบอกคุณอื่นว่าคุณเป็นเกย์คุณไม่โกรธรีไงวะ!”

“ไม่โกรธ” มันยกเบียร์ขึ้นจิบ “นี่คุณยังมองเรื่องเพศกันอยู่อีกหรือ”

“.....” ที่เจียบนี้ไม่ใช่อะไรนะ....คือเมศยังนึกคำคำไม่ออก

“นักศิลปะมองข้ามไปไกลมาก.....คุณรู้รีไพล่าว่าสำหรับผมเพศเป็นเพียงสรีระภายนอกเท่านั้น ส่วนจิตวิญญาณต่างหากที่สำคัญ”

กูไม่เข้าใจไวยยยยยยยยยยย...

“ถ้าคุณยังยึดติดอยู่กับสิ่งที่ตาเห็นคุณจะพลาดอะไรไปเยอะนะ เขาถึงบอกว่าศิลปะไม่เคยเติบโตในประเทศไทย เพราะไม่เคยได้รับการยอมรับทางความคิด...เรายึดติดกันมากเกินไป”

“บวชเลยไหมล่ะคุณ” เออ...คำออกสัทที่...โอเค โลงละ

“มันไม่ใช่ยึดติดในทางธรรมสิ ผมหมายถึงยึดติดในทางโลกนะ” เตียวนะ...เมศอยากหันไปสั่งวุ้นแปลภาษามาสักก้อนสองก้อน “คุณบอกว่ารกร่วมเพศไม่ได้รับการยอมรับทางสังคม ทั้ง ๆ ที่สังคมมัน ๆ ปีที่แล้วมันเป็นเรื่องปกติเนี่ยนะ? พอสังคมเปลี่ยนรูปร่างไปสิ่งที่เคยถูกก็ผิด นี่ไงล่ะ! ผมถึงได้บอกว่าคนชอบมองทุกสิ่งเพียงเปลือกนอก!! คุณต้องมองให้ลึกถึงจิตวิญญาณสิ!” เขาหลับตาซึมซับพลังงานที่ไหลเวียนรอบตัว “โลกนี้ไม่เคยมีคำว่าถูกหรือผิดมาตั้งแต่แรกแล้ว”

“ไ้อยยยยยยยยยยยยยย!! ผมอยากเอาปลาทาโรมัดคอคุณแล้วไปแขวนกลางออฟฟิศจริง ๆ!!” เจ้านายใหญ่ตะโกนอย่างเหลืออด นี่ถ้าห้องไม่เก็บเสียงนี้รู้ไปยันยามหน้าตึก “พ่อเป็นโค่นันรีไงคุณ”

“พ่อผมเป็นจิตรกรเหมือนกัน” ภาพขมวดคิ้ว “ไม่ใช่โค ๆ อะไรนั่นสักหน่อย”

“โทษที่...ผมลืมไปว่าคุณมันไม่มีทีวี” เส้นประสาทข้างสมองเต้นตุบ ๆ เลยเว้ย อันนี้เมศไม่ได้เวอร์นะ...แต่เวลาคุยกับคนไม่รู้เรื่องมันชวนให้น่าปวดหัวน้อยเสียเมื่อไหร่ “เก็บประเด็นทางสังคมไปคุยกับมิสเตอร์วิลเถอะ ผมพูดจาคนละภาษากับคุณ”

“ก็แค่อยากให้คุณเปิดใจกับทุกสิ่งเข้ามาในชีวิต”

“ผมเปิดแน่นอน ถ้ามันมีประโยชน์กับผมนะ” แล้วเมศก็ลุกออกไปหยิบข้าวเกรียบมากิน ไม่สนใจไ้อ้อภาพอีกเลย

เฮ้อออออออออออออ...เสมอดันเสมอปลายจริง ๆ

“ทะเลาะอะไรกับไอ้เมสวะ เห็นเถียงกันแว๊ด ๆ” เกือบเดินเข้ามาถาม...ไม่แน่ชัดนักว่าเป็นห่วงหรืออยากเลือกมากกว่ากัน

“ไม่ได้ทะเลาะ...คุยกันเฉย ๆ” พุดไปนี่ภาพว่าประโยชน์มันคุ้ม ๆ เหมือนเกือบจะเข้าไป....เอาเถอะ คิดเสียว่ายืมมันใช้ก็แล้วกัน

เกือบเหมือนจะรู้ว่าถ้าเถียงไปมันจะกลายเป็นพื้หนุนาได้ มันเลยเปลี่ยนเรื่องไปเสียอย่างนั้น “เอ็งได้ตารางเวลายังวะภาพ”

“อันไหน?”

“งานกาแฟอะ ต้องแบ่งกันเป็นกลุ่มแล้วกระจายตัว”

“ยังไม่ได้เลย งานมีวันมะรินแล้วนี่”

“เอ็งไปจัมป์ข้อมูลจากโน้ตบุ๊กข้างต่อนี่เลย ข้าเปิดทิ้งไว้บนโต๊ะ”

“เออ ได้ ๆ”

ที่เปิดไว้ก็ไม่รู้ว่าทำงานนะ เกือบมันเปิดเพลงจากโน้ตบุ๊กต่างหาก ภาพเดินถือแฟลชไดรฟ์ไปที่แหล่งกำเนิดเสียง ยิ่งเดินเข้ามาใกล้หูยิ่งอื้อ...เกือบมันนึกว่าอยู่ RCA รีโนะ เขาเสียบตัวดึงข้อมูลเข้าเครื่อง....สมองทำงานอืดไปนิดที่เพิ่งจะชะโงกถามเจ้าของโน้ตบุค

“โพลเดอร์ไหนวะเกือ”

“ฉันกำลังขอร้องอ่อนวอนเธออย่าไป ทิ้งตัวลงคุกเข้ากอดขาเธอเอาไว้ พนมสองมือขึ้นกราบกรานเธอโปรดอย่าไป มันคงไม่มีประโยชน์ถ้าคนมันหมดจายยยยยยย”

ไอ้เกือไปซะแล้ว....มันตะโกนแหกปากร้องเพลงเขี้ยว ๆ อย่างไม่สนใจจะตอบคำถามภาพ ภาพเกาหัวง ๆ ก่อนจะหันกลับมาองหน้าจอคอม....ต้องหาเองสินะ...

สารภาพว่าไอ้ภาพไม่ได้เก่งไอ้ที่อะไรมากมาย แต่ก็พอทำเอกสารเบื้องต้นเล็ก ๆ น้อย ๆ ได้อยู่ เขารู้สึกเหมือนเป็นมนุษย์ยุคหินที่กำลังต่อสู้กับเทคโนโลยีของโลก เดียวนะ...ถ้าจำไม่ผิดเคยเห็นพื้หนุนาเสรีฯหางานจากช่องนี้ อู้งมือใหญ่เลื่อนไปกดปุ่ม start เฮ้ย...มันมีช่องเสรีฯจริง ๆ ด้วย ไอ้ภาพดีใจทำไมก็ไม่รู้

เดี๋ยวนะเขาต้องหาควี่เวิร์ดก่อน มันน่าจะชื่อโพลเดอร์อะไร....วันที่รีเปลา? ภาพลองพิมพ์เลขวันที่จัดงานไปแต่ก็ไม่พบ อ่า...ชื่อ ‘กาแฟ’ ละ? คอมก็ยังไม่ขึ้นเตือนว่าไม่มีเอกสารที่ชื่อตรงกัน

“ไอ้เกือ มึงเซฟงานไว้โฟลเดอร์ไหนวะ” ไร้เสียงตอบรับอีกเช่นเคย หนุณาเห็นสภาพแล้วสงสาร
เลยเดินเข้ามาชะโงกดู

“ลอง ‘coffee’ ดูสิคะน้องภาพ”

“ครับ” เหมือนสวรรค์มาโปรดพอพิมพ์ภาษาอังกฤษลงไปโฟลเดอร์ที่วางก็เด้งขึ้นมาทันที ภาพดีใจ
จนเนื้อเต้นรีบกดเข้าไปในโฟลเดอร์นั้นทันที...

นี่มัน....

สาวใหญ่หันมาสบตากับหนุ่มยักษ์โดยมิได้นัดหมายไว้... หนุณาเอื้อมมือมากด mute บนแป้นพิมพ์
ทันที ทำให้ทั้งห้องตกอยู่ในความเงียบชั่วขณะ โดยเฉพาะเจ้าของโน้ตบุคที่ได้สติกำลังจะหันมาค่า
ว่าไอ้ภาพมันเอาไฟล์ยังไงของมันคอมเขาถึงดับไป

“เกือ” ภาพเรียก ด้วยน้ำเสียงที่ทำให้เกือชะงักไป...

“.....”

“มึงเคยเป็นแฟนกับแอลเหรวะ”

เกือบ.....ในขณะที่ทั้งห้องตรงกันข้าม

“โอ้...แม่เจ้า! นี่มันอะไรวะเนี่ย คู้ๆ ดอกกุหลาบเก้าร้อยเก้าสิบเก้าดอกที่สนามบอล ต้ายๆๆ” สตรีเพศที่เหลืออยู่คนเดียวในห้องแหกปากลั่น “ฟัวเจี้ยงไม่เคยทำให้แบบนี้เลยนะคำ”

“โห...นี่อะไรวะไอ้เกือ ‘รักที่สุดเลยยัยตัวแอล’ หุยยยย...นี่มึงเขียนอะไรลงไปเนี่ย” รุดน็อคไม่ได้ที่จะสอปากเข้ามาบ้าง ไม่สิ...เมาร้อยอยู่ในมือขวามันเลยต่างหากล่ะ รุดน็อคเลื่อนภาพไปเรื่อย ๆ

“เดี๋ยวครับพี่รุดน์ กลับไปรูปเมื่อกี้ใหม่ครับ” ไม่ว่าแปล่าบอสใหญ่เอื้อมมือมากดเป็นพิมพ์ด้วยตัวเอง เนื่องด้วยไม่ทันใจ “พี่เกือ....เลียนวะครับพวงกุญแจคู่ลายดอกไม้เนี่ยนะ พี่แอลผมยังพอเข้าใจแต่นี้พี่หน้าอย่างกับโจรป่า”

ภาพเห็นทุกคนพูดเลยเอามั่ง “ไอ้เกือ...”

“พอ!!” ไอ้เกือก็เหลือเกิน สักคดาวรุ่งเขาชะไม่มีบทพูดต่อเลย “พวกเอ็งกำลังดูความความเป็นส่วนตัวอยู่นะเว้ย!”

“เถียงเลยๆ ก็ได้ครับพี่ไม่ต้องหน้าแดงไปด้วย” เป็นครั้งแรกที่ภาพเห็นเมศกวณตินได้มีชั้นเชิงมาก หัวหน้าใหญ่กอดอกยักคิ้วกว่นประสาท “ทีนี้จะเล่าให้ฟังได้รึยัง?”

“พวกเอ็งดูกันขนาดนั้นยังจะให้ข้าเล่าอีกรึ” เกือไม่ได้เวอร์จริง ๆ ....พวกมันรื้อค้นจนโฟลเดอร์เขาแทบกระจุย

“โห...ก็มันน่ารื้อไหมล่ะมึง อยู่ออฟฟิศทำมาเป็นจิกกั๊ดพูดจาไม่ดีใส่เขา”

“ข้าไม่ได้ทำแบบนั้นซะหน่อยไอ้ภาพ”

“มันนึกว่าตัวเองเป็นพระเอกหนังเกาหลีอะคะน้องภาพ ไม่ได้ดูหนังหน้าตัวเองเลยยย”

“ได้ทีเล่นใหญ่เลยนะเงี..”

“แน่อนนนนนน ฉันทัดเรื่องทำร้ายแกอยู่แล้ว”

“อย่าเพิ่งชวนกันนอกเรื่องครับ” เมศตบโต๊ะ หัวคิ้วขมวดเข้าหากัน...เป็นสายตาข่มขู่ที่ทำเอาเกือกกลืนน้ำลาย “เล่ามาครับพี่”

สาบานได้ว่ากูเป็นพี่มัน...

เกือกกลืนน้ำลายเอือกเมื่อพบว่าทุกสายตาในห้องจับจ้องมาที่เขาแบบทะเลอุปรูปโปรงแทบจะเห็นยัน

เครื่องใน เขาเลียริมฝีปากแก้เก้อ... “ก็อมัน...”

“.....”

“พวกเอ็งไม่ต้องจ้องขนาดนั้นก็ละ...” เกือชะงักเมื่อหันไปเจอสายตารำคาญจากรุ่นน้อง “เอ่อ...ก็แบบ....เคยคบกันสมัยมัธยมนะ...”

ดูจากรูปในคอมก็รู้แล้ว...มันเป็นรูปสมัยมัธยมทั้งนั้น แอลสวมกระโปรงสีน้ำเงินบนหัวมีโบว์ผูกผมฉีกยิ้มกว้างให้กล้อง ส่วนข้าง ๆ กันนั้นเป็นเกือเวอร์ชั้นมินิที่หน้าตายังไม่กร้านโลกเท่าปัจจุบัน ซึ่งใส่ชุดนักเรียนกางเกงดำทำหน้าอวดแฟนอยู่เต็มประดา

“แอลเอ้ย...เจ้ก็หลงชมว่าเกือเป็นเด็กฉลาดอยู่ตั้งนาน ไม่น่ามาโยงเรื่องนี้เลย”

“ทำไมเจ้ต้องทำเสียงสลดแบบนั้นด้วยวะ” เกือหัดไปแว้ดใส่ “สมัยนั้นหน้าตาผมก็หล่ออยู่นะ!!”

“กาลเวลาช่างโหดร้ายจริง ๆ” รุจน์เลื่อนภาพดูผ่าน ๆ ยิ่งเศร้าใจ “ผู้หญิงสวย ๆ อย่างแอลไม่น่ามาเจออะไรที่ทำลายชีวิตขนาดนี้”

“กูก็ได้ไม่ได้...”

“เกือ” ภาพเรียกแล้วชี้ไปที่นิ้วตัวเอง “อันนี้แหวนคู่เหรวะ กูเคยเห็นแอลใส่คล้าย ๆ กัน”

ควับ... ทุกสายตาเปลี่ยนมาโฟกัสที่แหวนสีเงินบนนิ้วกลางของเกือ ส่วนไอ้เจ้าของก็ได้แต่หน้าซีด ตั้งแต่ไอ้เกือเกิดออกมาและมีชีวิตอยู่รอดมาสามสิบกว่าปีไม่เคยมีครั้งไหนที่มันเสียสูญเสียขนาดนี้มาก่อนเลย เฮ้ย ๆ ทำไมต้องมองกูแบบนั้นล่ะเพื่อน ๆ ...

“มึงเอาแหวนคู่ไปใส่นิ้วกลางเนี่ยนะ!! เจริญแล้ว”

“คือตอนนี่ผมอยากรู้เรื่องอื่นมากกว่า”

“เมศ...เอ็งปล่อยเข้าไปเถอะ ข้าต้องกลับไปให้อาหารหนูแฮมสเตอร์ที่บ้านข้า”

“หนูทอล่ะสิครับพี่เกือ” เมศเสะยะยิ้ม “ผมถามตรง ๆ เลยนะ ...พี่ยังชอบพี่แอลอยู่ใช่ไหม”

เปรี้ยงงงงงงงงงงงงง... ยิ่งแสดกลางหน้าจ้ง ๆ จนไอ้เกือหงะแทบสิ้นสติ มันจับพนักพิงไว้ให้มันเพื่อไม่ให้เผลอตกเก้าอี้ไป ผู้ชายหน้าโหดเต็มไปด้วยตอหนวดเขียว ๆ หน้าขึ้นสี煞 ๆ ....ก่อนเกือจะรีบซุกหน้าลงบนฝ่ามือ ยิ่งพอมันทำแบบนี้แล้วยิ่ง...

ทุเรศชะมัด.... ในใจทุกคนกริคร้อง....

“กะ...ก็แบบ...รู้สึก...อะ...ผูกพันมั้ง...แฟนคนแรกด้วย”

“ลูกผู้ชายนะ...หัดยอมรับกันตรง ๆ สิครับพี่”

“เออ ชอบเว้ย!!” ตะโกนไปนี้หน้าเนื้อก็แดงไปหมด ซึ่งทุกคนลงความเห็นว่าเป็นมันเมา

มากกว่ามันเงิน “ก็ใครจะไปคิดว่าจะได้กลับมาเจอกันอีกครั้งแบบนี้ล่ะ”

“แล้วทำไมโพลเดอร์ชื่อ coffee วะ?” รุดนี่ยังคำถามรัวใส่

“กะ...ก็เจอกันครั้งแรกที่ร้านกาแฟ”

“แล้วตอนนั้นเลิกกันทำไมวะ” ภาพสงสัยว่ามันเรื่องคล้าย ๆ เจริเปเล่า

“ก็ข้าหึงเขามากไป...เขาเลยอี๊ดอัดทนไม่ได้”

“กูเข้าใจมึงนะเกือ” รุดนี่ยตอบเพื่อน “ผู้ชายหน้าเหี้ยอย่างมึงพอมีแฟนสวยก็เลยหวงเป็นเรื่องธรรมดา กร๊ากกกกกกกกกกกกกกก” ทั้งออฟฟิศระเบิดเสียงหัวเราะกันโดยไม่ได้นัดหมายไว้ ไอ้เกือซาบซึ่งใจมิตรภาพเหลือเกิน... โอ้ย น้ำตาจะไหล

“จำกันจบรึยัง ข้าจะได้กลับบ้านแล้ว”

“หน้าเถื่อนแล้วยังจึ้น้อยใจอีกกะยะ มิน่าสาวถึงทิ้ง คริคริ”

“เจ็รู้ไหม ผู้ชายที่ผมนับถือรองจากพ่อก็คือพ่อเจ๊เนียแหละ ไม่รู้ทนเข้าไปได้ไง”

“ว่าไงนะ!! แกอยากเจอดีไซ์ไหม ไอ้เกือออออออออออ!!”

“อย่าทะเลาะกันครับพี่!! ตอนนี้ผมว่าเรามีเรื่องสนุกให้ออฟฟิศเราทำแก้เครียดแล้วล่ะ” ประโยคเรียบ ๆ จากปรเมศเหมือนมีดคม ๆ ที่เสียบเข้ากลางลำคอเกือ “พี่บอกว่าพี่ชอบพี่แอลอยู่ไซ์ไหม”

“.....” ไม่นะไอ้เมศ เอ็งอย่าทำอะไรข้าเลย....

“เขาว่าช่วยคนให้สมหวังในความรักนี้ได้บุญเยอะนะครับ....พี่ว่าไหม?”

ผู้ชายที่เกือนับถือต่อจากพ่อพี่หนูนาก็คือตัวมันเองเนียแหละ
.....ที่ทนเจ้านายได้...

“ไม่เอา...ข้าบอกว่าไม่ต้องยุ่งไง”

“เหอะน่าเกือ” ภาพหัวเราะ “โอกาสมาถึงมึงแล้วนะ”

“เอ็งไม่เข้าใจวะภาพ” เกือสบถ “แอลเขาไม่ได้ชอบข้าแล้ว เขาก็กะผู้ชายคนนู้นคนนี้ไปทั่ว”

“เขาไม่มีแฟน กูถามพี่หนูนามาแล้ว”

“แล้วเอ็งก็เชื่อ? ผู้หญิงหน้าตาดีแบบนั้นนะนะไม่มีแฟน?”

ภาพเกือบหลุดปากว่า ‘กูยังไม่มีเลย’ แต่ก็กลัวเพื่อนร่วมงานจะหาว่าเขาลงตัวเองเกินไปเลยเปลี่ยนคำพูดเสียใหม่ “แต่เขายังใส่แหวนคู่ที่มึงให้เขาเลยนะ”

“แต่ใส่ที่นิ้วกลาง? หลอกข้าเปล่าเหอะ”

“ก็มึงใส่ที่นี้วากลางก่อนนี่จะให้เขาใส่นี้นางข้างซ้ายรีไรง ผู้หญิงเขาก็มีศักดิ์ศรีนะเว้ย”

“ก็มัน...จี้..” เถียงไม่ได้มันก็จี้ปากใส่เสียอย่างนั้น “ถึงอย่างนั้นข้าก็ไม่เห็นด้วยที่จะสลับให้ข้าไปคุมงานคู่กับแอลวันนี้ เดี่ยวจะกลายเป็นแตกหักมองหน้ากันไม่ติดไปเสียเปล่า ๆ”

“ก็พูดดี ๆ กับแอลสิ ญูรู้มึงกลัวเขาจับได้ว่ายยังชอบเขาอยู่แล้วจะเสียเซล์ฟ มึงเลยชอบแกล้งพูดแหย่เขาใช่ไหมล่ะ? ถึงบ้านญูจะไม่มีทีวีนะเว้ย แต่แผนนี้ไม่เคยสำเร็จแบบในละครหรอก เพื่อนญูสมัยมหาลัยโดนทิ้งเพราะแอกทำแบบนี้แหละ”

“แล้วเอ็งว่าภายในวันเดียวนี้ข้าจะจีบเขาติดเลยรีไรง?”

“อย่างน้อยก็ให้รู้สึกดีขึ้นกว่านี้ไงวะ” พูดก็พูดเถอะ...ภาพก็ไม่กล้าแนะนำอะไรมา ก็เขาห่างหายกับพวกเลิฟสตอรีมาสามปีแล้วมุ่งเข้าสู่จิตวิญญาณแห่งศิลปะไปแล้ว นี่มันไม่ต่างอะไรกับบวชเลยนะ

“คุยอะไรกันนะ”

เอือกกกกกกกกกกกกกกกกกกก... เกือสะดุ้งสุดตัวเมื่อตัวละครสำคัญของเรื่องเดินเข้ามา แอลสวมเสื้อสีน้ำตาล-เหลืองพร้อมมีโลโก้บริษัทกาแฟยักษ์ใหญ่อยู่ตรงอกไม่ต่างจากพวกเขา เธอแต่งหน้าจัดแต่ผู้ชายหน้าโง่มักจะคิดว่าแต่งแบบเป็นธรรมชาติ....เอาเถอะ...ถึงอย่างไรเธอก็ยังสวยในสายตาเกือเสมอ

“แอลรู้รึยัง วันนี้เจ้านายให้เราสลับทีมกันนะ” งานวันนี้เป็นอีเว้นท์แบบออนทัวร์ในคอนเสิร์ตการวานกาแฟ พวกเขามีหน้าที่ควบคุมขบวนพนักงานไปแจกกาแฟตามจุดต่าง ๆ ของกรุงเทพ ซึ่งเป็นสินค้าใหม่ของบริษัทกาแฟหน้าเก่าแต่รอบนี้ทำเป็นกาแฟแบบซองกึ่งสำเร็จรูปที่แค่เพียงเติมน้ำเย็นก็สามารถดื่มได้ทันที บริษัทต้องประสงค์จึงกระจายกันไปกลุ่มละสองคนเพื่อตรวจสอบความเรียบร้อยของงาน

แอลขมวดคิ้วไม่เข้าใจ “ก็ภาพไปกับเกือไม่ใช่หรอ?” เกือส่งสายตาดูภาพเป็นนัย ๆ ว่า ‘เห็นไหมข้าบอกแล้วว่าเขารังเกียจ’

“เปลี่ยนกะทันหันนะครับพี่แอล” เมื่อเห็นท่าไม่ดีตัวดันคิดเรื่องบ้า ๆ อย่างปรเมศก็เดินเข้าฉากมาแบบไม่ทันได้ตั้งตัว “พอดีผมต้องพาฝ่ายศิลป์ไปแวะดูงานตรงสยามหน่อยนะครับ”

“เดี๋ยวนะ...คุณไปกับแอลหรอ...อ้อ..” จะเตะขาก็ให้เนียน ๆ หน่อยครับเจ้านาย “อะ..ครับ เราตกลงกันว่าจะแวะดูงานแถวนั้น”

“หรอ...” แอลหรีตามองอย่างจับผิด แต่ปรเมศหน้านิ่งกว่าหลายขุมนั้ก เขาตีหน้าขี้นเหมือนเวลา

เครียดเรื่องงานไม่มีผิด

“พอดีต้องเตรียมตัวสำรวจสถานที่สำหรับงานใหญ่เดือนหน้าไงครับพี่” เข้าเสแสร้งยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดู “สแต่นบายครับพี่ ผมจะให้ปล่อยขบวนแล้ว ตอนเย็นเจอกันที่หน้าเอ็มบีเคมารายงานให้ผมทราบด้วย” เมศต์ดับทอย่างเนียนขาดแล้วเดินออกมา...แต่ก็ต้องหันกลับไป “ตามมาสิคุณ!!”

โหเว้ย! มีลูกน้องหัวขานี้ชีวิตลำบากจริง!

ภาพเกาห้วง ๆ เดินตามปรเมศต์อ้อย ๆ ออกมา.....เดี๋ยวนะ ขอเวลาประมวลผลก่อน ตอนแรกเขาจับคู่กับเกือ แอลจับคู่กับเมศ แล้วพอสลับกันก็.....ภาพกลืนน้ำลาย

“ไม่ต้องทำหน้าที่แบบนั้นเลยนะ รู้หรือกว่าไม่อยากมากับผม” เมศแขวะ “ผมก็ไม่อยากมากับคุณนักหรอก”

“งั้นผมไปกับไอ้รุ่นพี่กับพี่หนูนาก็ได้ล่ะ”

“ไม่ต้องเลย ให้ผมทำงานคนเดียวก็ตายพอดีสิ” ชายหนุ่มขยับปกเสื้อจนภาพอยากจะแขว ‘จ๊ะ...พ่อคนป๊ะตลอดกาล’ “เดินเร็วสิคุณ เดียวก็ไม่ทันกินเขาพอดี”

“สุดท้ายก็เหลือเราสองคนแล้วสินะ”

ไอ้คนพุดนะไม่ได้คิดอะไร แต่ไอ้คนฟังนี่แอบหนาว ๆ ร้อน ๆ บนใบหน้าอย่างไร้สาเหตุ เมศชะงักทำไปเสียวก่อนจะสวมนั้นเร็วขึ้นจนนำหน้าผู้ชายหุ่นหมีไปไกล ภาพที่มองตามก็ได้แต่ถอนหายใจ...ไม่รู้เจ้านายเขาจะไปไล่ควายหรืออย่างไร ก็ได้แต่เดินตามเท่านั้นแหละนะ...

วันนี้ปรเมศไม่ได้แต่งตัวจัดเต็มแบบที่เขาคุ้นตา หัวหน้าใหญ่โยนเสื้อสูททิ้งไว้ที่คอนโดแล้วสวมเสื้อเชิ้ตสกรีนโลโก้บริษัทกาแฟไม่ต่างจากเขา จะว่าไงดีล่ะ?...ปรเมศเวอร์ชัน ‘ไม่เยอะ’ แบบนี้ก็ดูสบายตาไปอีกแบบล่ะนะ

“ผมไม่คิดเลยว่าคนอย่างคุณจะชอบเล่นจับคู่ให้คนอื่นแบบนี้” ภาพเอ่ยติดตลก

“สนุกจะตาย เหมือนสมัยเด็กที่ล้อเพื่อนในห้องว่าแอบชอบกันไง” เมศว่ายิ้ม ๆ “ไม่รู้ว่าเป็นเพราะเครื่องแต่งกายด้วยหรือเปล่า....ภาพรู้สึกว่ามันเจ้านายเขาผ่อนคลายกว่าทุกวัน “อีกอย่างยังไงสองคนนั้นก็พี่ผม ถึงไอ้พี่เกือจะเสปไปหน่อยก็เถอะ”

“แล้วผมล่ะ?”

“หือ?”

“ผมไม่เป็น ‘พี่ภาพ’ บ้างเหรอ”

เจียบบบบบบบบบบบบบบบบบ....ใครไม่ซื้อแต่เมศซื้อไปแล้ว หัวหน้าใหญ่แห่งบริษัทต้อง
ประสงค์ยื่นขาทายก้าวไม่ออกบอกไม่ถูก เมศติดสตั๊นอยู่ตรงนั้นจนกระทั่งลูกน้องต้องเดินย้อนกลับ
มาดึงแขนเสื้อเขาอีกครั้ง

“เดินเร็วสิคุณ เดียวก็ไม่ทันกินเขาพอดี”

ไม่ต้องเอาประโยชน์เคเดิมมายกย้อนเลยนะ!!

ภาพนะกวนประสาทไม่รู้ตัวตลอดเวลา แถมยังชอบทำให้เขารู้สึกแปลก ๆ ซึ่งปรเมศเกลียด
ความรู้สึกนี้มาก...เขานะเป็นพวกชอบบงการและควบคุมทุกอย่าง แต่ไอ้ลูกจ้างพ่วงลูกหนี้คนนี้นั้น
ควบคุมยากเหลือเกิน มันนิ่ง....มันล้า....และมันชอบต่อต้านเขา!

‘พีภาพ’ เหรอ? แค่อายุมากกว่าคนอย่างปรเมศไม่เรียกว่าพี่หรอก อายุนะไม่ทำให้เขานับถือใคร
ทั้งนั้น

แต่ไม่รู้ทำไมรู้สึกประหม่ากับไอ้คำว่า ‘พี่’ นี่จริง ๆ

ปรเมศสายหัวแรง ๆ ตอนนี่ที่เขาต้องทำคือคิดแต่เรื่องงาน...งาน...และงาน!! พวกเขาอยู่ในกลุ่มที่
ไม่ต้องเคลื่อนที่ไปไหน เพราะจุดนัดพบคือบริเวณลานพาร์คพารากอน ต่างกับคนอื่นที่ต้องนั่งรถตู้
ไปกับพนักงานในบริษัท แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าพวกเขาเหนื่อยน้อยกว่าเลยสักนิด

อากาศเหมือนจะเป็นใจให้คนมารับของแจกฟรี....ไม่สิ พุดให้ลูกของฟรีใครก็อยากรับนั่นแหละ
แต่พออิงเจออากาศร้อนแบบแทบแก้ผ้าเดินแบบนี้คนที่ไม่ใช่คอกาแฟอะไรยังต้องแอบเดินมารับของ
ไปเลย หน้าที่ของเมศกับภาพมีเพียงแค่ตรวจดูความเรียบร้อยของงานเท่านั้นแหละ ไม่ได้ลงแรงไป
ช่วยแจกอะไรกับเขาหรอก...เรื่องใช้แรงงานปล่อยเป็นหน้าที่พนักงานบริษัทโดยตรง

“เพียงแค่เติมน้ำเย็นก็สามารถดื่มได้ทุกที่ทุกเวลาเลยนะคะ สะดวกสบายเหมาะกับอากาศร้อน
มากเลยคะ”

พนักงานสาวตรงหน้าเขาทำหน้าที่ได้อย่างไม่มีขาดตกบกพร่อง ซองกาแฟอยู่ในแก้วกระดาษมีฝา
ปิดถูกแจกจ่ายไปตามถนนเรื่อย ๆ เดินไกลเสียจนภาพนึกสงสัยใคร่คนที่ต้องถือป้ายโลโก้ขนาดใหญ่
ใหญ่ ตัวก็ไม่ได้ใหญ่อะไรคงจะหนักน่าดู

“ผมไปช่วยเขาถือป้ายนะ”

“ไปทำไม ไม่ใช่หน้าที่เรา” บอกแล้วปรเมศจริงใจเสมอ “บริษัทจ้างเขามาก็ให้เขาทำหน้าที่ให้คุ้ม
สิ”

“คุณนี่ตรงเสียจนน่ากลัว ทำไมอยู่กับลูกค้าไม่เป็นแบบนี้มันนะ”

“เพื่อประโยชน์ผมทำได้ทุกอย่างแหละ...แล้วผมก็จะไม่เหนื่อยถ้ามันไม่ได้ประโยชน์...เฮ้ย! คุณจะไปไหน”

เห็นไหมล่ะ! บอกแล้วว่าไอ้คุณศิลปินมันควบคุมไม่เคยได้!! บอกซ้ายมันไปขวา บอกขวามันไปซ้าย!

“ให้ผมช่วยถือนะ”

“โห...อย่าเลยพี่เดี๋ยวผมโดนหักเงินเดือนนะ” ปากพูดแบบนี้แต่ไอ้หนุ่มลูกจ้างก็แอบยื่นป้ายไปทางภาพเล็กน้อย พี่อแก็นซ์คนนี้ตัวใหญ่มาก ตรงข้ามกับเขาที่เตี้ยตัน...แรงนะเยอะ แต่แบกนานๆ เข้าเหงื่อก็ชุ่มไปทั้งจ๊ิกะแร้แล้ว

“ไม่เป็นไร เจ้านายพี่ไม่บอกใคร”

“อย่าแอบอ้างชื่อผมนะ” เสียงเมสแวก์มาแต่ไกลก่อนกายเนื้อจะพรวดเข้ามาโวยในระยะประชิด

“ผมถือ...คุณไม่หนักด้วย โอเคนะครับ?”

“ไม่!” ภาพรับป้ายมาจากพนักงานคนนั้น “คุณ!”

“ให้น้องเขาไปช่วยแจกกาแฟ” ภาพหันไปบอก “น้อง...ไปช่วยเพื่อนไป พี่จัดการเอง”

“ขอบคุณครับพี่” เขายกมือไหว้ปะหลก ๆ แล้วรีบหลีกภัยการเมืองหายไปในแถวฝูงชนด้านหลังทันที

“พ่อเป็นแบบแมนหรือคุณ ช่างอุทิศตัวเหลือเกิน!”

ภาพหัวเราะกับคำคำ “คุณไม่รู้อะไร...ผมนะเป็นกรรมกรคณะมาก่อนนะ เรื่องใช้แรงงานนะของถนัด”

“งั้นก็ใช้สมองบ้างว่ามันไม่ใช่หน้าที่เรา”

“สนุกคือออก ผมไม่ได้ใจบุญอยากช่วยเขาหรอกนะ...ไม่ต้องกลัวว่าจะเลวคนเดียวนะคุณ” เอ๊ะ...เหมือนจะโดนหลอกคำ “คุณเคยอยากลองทำทุกอย่างบนโลกไหมล่ะ? อยากลองสัมผัสชีวิตการใช้แรงงาน เหมือนว่าคุณไม่เคยเป็นชาวนาคุณก็ไม่เข้าใจความรู้สึกเวลาข้าวออกรวง”

“อย่ามาพูดอะไรเข้าใจยากใส่ผมนะ”

ภาพจำ “ผมจะวาดรูป Realism อย่างไร? ถ้าไม่เข้าใจว่าคนในรูปเหนื่อยยังไง”

“ภาพเหมือนจริงจะไปเข้าใจทำไม วาดให้เหมือนก็จบแล้ว”

“คนชอบเข้าใจว่า Realism คือภาพเหมือนจริง ทำความเข้าใจใหม่ซะนะคุณ ลัทธิสังคมนิยมคือการพูดความจริงกับภาพ”

มันจะฟังมีรู้เรื่องใหม่ละ.... เมศก่นคำในใจ

“ผมมีหน้าที่ว่าสิ่งที่ผมเห็น แล้วการสัมผัสแค่ตาที่รับรู้ไม่ได้ทั้งหมด ดังนั้น...”

“พอ!! แบกไปเลย เอากลับบ้านไปด้วยก็ได้ ผมไม่ว่าอะไรแล้ว”

ภาพชอบเห็นเวลาเด็กนี้เถียงแพ้...ตลกดี

เมื่อฝ่ายศิลป์ไม่รักดีผันตัวเองไปเป็นพนักงานแบกหาม ประเมศก็ทำได้แต่เดินตามหลังไอ้ปายนั่น ต้อย ๆ ถึงงานที่คุมไม่ได้มีอะไรมากมายนี่นา...พนักงานแต่ละคนก็โต ๆ กันแล้ว ใครแอบอู๋เขาก็ตัวด สายตาไปวูบเดียวมันก็กลับมาทำงานใหม่แล้ว เป็นครั้งแรกที่รู้สึกว่าการคิด...รู้แบบนี้มากับแอลก็คง ดี

“ผมเลือกรถคันนี้เพื่อชีวิตที่แตกต่าง...” เสียงโฆษณาจากจอขนาดใหญ่บนหัวเรียกให้ชายหนุ่มเงยหน้าขึ้น หน้าตาหุ่นตาปรากฏอยู่บนนั้นจนภาพแอบตัวดสายตาไปมองคนข้างตัว

หนึ่ง รณรต...พระเอกละครคนนั้น..

“.....” ประเมศมีความวูบไหวในแววตาเพียงครู่ก่อนมันจะหันกลับมาค้อนใส่เขา “ไม่ต้องมาจ้อง จีบผิดผมเลยนะ”

“เรื่องอะไรล่ะครับ?”

“ที่คุณหาว่าผม..... อี๊ยยยยย ช่างมันเหอะ!” กระดากปากเกินจะพูดออกมา นี่ไง! ถึงได้บอกไว้ ไอ้คุณศิลปินมันกวนประสาทไม่รู้ตัว

“ที่ผมว่าเขาเป็นแฟนเก่าคุณนะเหรอ?” แล้วดูไอ้ภาพพูดออกมาหน้าตาเฉยมาก

“อย่าพูดให้ผมได้ยินอีก” เมศชี้หน้าสั่ง...เริ่มเข้าใจหมดหยาบคายไม่รู้ตัว “เข้าใจไหม”

“ครับเจ้านายยย” ถึงภาพจะไม่เข้าใจว่าไปเลิกกันอีท่าไหนเจ้านายเขาถึงได้โกรธเป็นฟืนเป็นไฟขนาดนี้....หรือจะไม่ใช่แฟนแบบที่เมศเคยปฏิเสธจริง ๆ ?.....คิดไปก็ปวดหัวซะ ปล่อยเป็นเรื่องส่วนตัวเมศไปก็แล้วกัน

ถึงจะพูดอย่างนั้นแต่เมศก็แอบมองที่จอขึ้นก่อนมันจะลบตาไป.... เขาขบกัดริมฝีปากครุ่นคิด บางอย่าง แต่ถึงอย่างนั้นสองเท้าก็ก้าวเดินตามคนตัวใหญ่ไปไม่หยุด ภารกิจของพวกเขาเริ่มต้นที่ ลานพาร์คพารากอน และไปจบลงที่มาบุญครอง ซึ่งมีเวทีใหญ่อยู่บริเวณนั้น

ภาพไม่เหนื่อยอย่างที่ปากว่าก็จริง แต่อากาศในเมืองไทยก็ไม่วายทำให้เขาเหงื่อท่วมตัวจนเสื้อเชิ้ตเริ่ม แขนงไปตามตัว เมศนึกสมน้ำหน้าเล็กน้อยในความกระแฉะเป็นคนดีของอีกฝ่าย แต่สนใจไม่ทันไรก็มีพริตตี้สาวสวยเข้ามายื่นแก้วกาแฟของบริษัทที่เติมน้ำเย็นเรียบร้อยแล้ว

“พี่ดูเหนื่อย ๆ ทานกาแฟเย็น ๆ ไหมคะ”

“อ้อ...ขอบคุณครับ” ภาพยิ้มสุภาพขอบคุณเธอแล้วใช้มืออีกข้างรับแก้วมาถือไว้ ถ้าปรเมศมองไม่ผิดเขาเห็นออร่าเป็นประกายออกมาจากสองคนนั้นด้วย

เหอะ...ถ้ารู้ว่าไอ้คุณศัลปินใส่แห้งขนาดนั้นจะมีใครสนใจมันอยู่ไหมเนี่ย?

ก็ยอมรับว่าหลังจากจากถ้ำแล้วหน้าตาเป็นผู้เป็นคนขึ้นเยอะ ถึงจะมีไรหนวดเขียวครีมน้อยบ้างแต่ก็ไม่ถือว่าสกปรก ส่วนเรื่องหน้าตาก็...พื้นฐานก็มาดีละ....

“ฮะ” แก้วกระดาษ์ทีมเข้าปลายจุมูกเมศจนเขาผงะ “ตกใจอะไรขนาดนั้นเล่าคุณ”

“ก็คุณเอาแก้วทีมหน้าผมนะ ไม่สะดวกใส่หน้าไปเลยละ!”

“ไว้คราวหน้าละกันครับ” ภาพลดระดับมือลงมา “คราวนี้เอาไปดื่มก่อน..”

แก้วกาแฟจากพริตตี้สาวคนนั้นถูกหยิบยื่นให้เขาแทนทั้งที่อีกฝ่ายยังไม่ได้จิบเลยด้วยซ้ำ ปรเมศขมวดคิ้วไม่เข้าใจแต่ก็รับมันมาถือไว้

“ไม่ใช่สเปคคุณหรือ?”

“คุณว่าไงนะ?” ภาพขมวดคิ้ว

“พริตตี้เมื่อก็ไม่ใช่สเปคคุณหรือ? ถึงเอากาแฟมาให้ผมเนี่ย” เขาเอ่ยพลางจ้องแก้วในมือไม่วางตา “เธออุตส่าห์เอามาให้เนะ”

“ผมไม่ชอบดื่มกาแฟ ไม่เห็นเกี่ยวกับสเปคไม่สเปค”

“นี่คุณแก้งงโง่โง่” ปากคำไปแต่ปรเมศก็เปิดฝาดอกแล้วกรอกเครื่องดื่มรสขมลงคอไป รสชาติธรรมดา...ไม่ดีแล้วก็ไม่แยจนดื่มไม่ได้ “เขาเอากาแฟมาให้เพราะเขาแอบเล็งคุณนะสิ”

“ฮ่า ๆ ๆ” ชายตัวใหญ่หัวเราะ “งั้นที่คุณรับกาแฟผมก็แสดงว่าผมสเปคคุณนะสิ”

พรวดดดดดดดดดดดดดด

“แค่ ๆ ๆ” เกิดมาเกือบสามสิบปีไม่มีครั้งไหนที่คอกาแฟอย่างปรเมศจะโดนเล่นงานขนาดนี้!! มันน่าขายขี้หน้ามากที่ชายวัยขนาดนี้ล้ำกกาแฟจนมันกระฉอกลงมาตั้งแต่ปากยันปลายคาง แล้วไหลหยดตึง ๆ ลงเสื้อเป็นที่น่าอเนจอนาใจเป็นที่สุด พนักงานคนอื่นเริ่มทำการซุบซิบนินทา....

‘เขาเป็นอะไรนะเธอ อยู่ ๆ ก็พ่นออกมา’

‘สงสัยรีบดื่มไปหน่อยมั้ง อร่อยจัด คิคิ’

‘แกก็ไปแซวเขา....แต่คูสิโตขนาดนี้แล้วยังกินเลอะ’

‘อายแทนอะแก’

ไม่ต้องมาอายแทนกู!!

ปรเมศเชลฟ์จัดพอที่จะเซ็ดปากกับแขนเสื้อปัดเดียวแล้วขึ้นมาตีหน้าประหนึ่งว่าเมื่อก็ได้เกิดเหตุการณ์อะไรขึ้นเลยทั้ง ๆ ที่เสื้อมีคราบกาแฟติดเต็มแท้ๆ ดูทำหน้าเข้าสี...ตลกชะมัด

“คุณเป็นพวกยอมหักไม่ยอมงอสินะ”

“มันเพราะคุณนั่นแหละ” เมศเริ่มขึ้นเสียงไล่ “ดันมาพูดอะไรแปลก ๆ...แม่งเอ๊ย” นั้น...หลุดคำหยาบอีก

“ผมพูดเล่นน่า ก็ลองใช้ตรรกะของคุณคิดดูใจ ถ้าเธอให้กาแฟแสดงว่าเธอชอบผม แล้วถ้าผมให้กาแฟคุณ...”

“...” เมศจ้องหน้าแบบ ‘มึงพูดดี ๆ นะไอ้ข้า’

“ก็แปลว่า.....คุณคูหิวน้ำใจ ฮ่า ๆ ๆ” ยอดชายนายภาพแฉได้นำสลดชะมัด แต่ก็ก็เป็นความจริงที่เขาให้อีกฝ่ายดื่มแทนเพราะนอกจากจะไม่ชอบกาแฟแล้ว เขายังเห็นว่าปรเมศเหวี่ยงท่อมตัวพอ ๆ กับเขานั้นแหละ ก็แค่นี้ก็ใจให้เพื่อนมนุษย์ชนิดหน้อยเอง “เสียดายคุณให้เสื้อดื่มไปหมดแล้ว”

“ลืมมันไปซะเหอะ ผมจะถือว่าสะดุดก้อนหินก็แล้วกัน” เจ้านายทำท่าไม่ยากเสวนากันภาพต่อแล้วเดินไปที่เวทีโดยไม่รอใคร ภาพเห็นแบบนั้นเลยต้องรีบคืนป้ายให้พนักงานเตี้ยตันคนเดิมแล้วตามบอสไป

“เจี๊วแล้วว่ามีสชั้นต้องคอมพลีท” เสียงพี่หนูนาเจ็ยแจ้วมาแต่ไกล “แต่เสื้อน้องไปทำอะไรมาคะเมศ”

“หมาจรจัดเดินตัดหน้าครับ” อูยยยยยยยยย...คำว่าหมาพูดเบา ๆ ก็เจ็บ ไอ้ภาพแอบรำลึกน้ำลายเล็กน้อย ไอ้ครั้นจะแจ้วบอสเงินเพราะโดนเขาแซวเล่นก็ไม่ได้ ดูสายตาที่จ้องมาเหมือนจะกินเลือดกินเนื้อนั่นสิ...ขึ้นพูดออกไปมีหวังได้จบชีวิตลงที่นี้แน่

“แล้วฝั่งไอ้เกือเป็นไงบ้างล่ะ” รุตนั้ที่ถอดแว่นออกมาเซ็ดเหงื่อเอ๋อถาม “จะดีกันยังวะนั่น”

“นั่นสิ...เห็นแบบนี้เจ็ก็ป็นห่วงน้องมันนะ อายุก็ปาเข้าไปสามสิบกว่ากันละ แต่งงานซ้ำลูกเป็นเอ้อกันพอดี”

“พี่หนูนามองการณ์ไกลไปครับ” ภาพดูสภาพแล้วไม่กล้าพูดถึงจุดนั้นเลยจริง ๆ “ผมว่าเอาแค่อยุกันดี ๆ ก็เยี่ยมแล้วครับ”

“แหม..พี่ก็อยากเห็นหลาน จะได้เอามาเล่นกับลูกชายพี่ไง”

“พี่มีลูกชายด้วย?”

“ดูถูกนะคะน้องภาพ เห็นแบบนี้พี่ก็แสบนะคะ” คือมันผิดประเด็นรีเปลา่ภาพไม่แน่ใจ...แต่จะไปแย้งพี่เขาก็กลัวเสียมารยาทจะถูกกล่าวว่าคุณไปเสียเปล่าๆ เออวะ....แสบก็แสบ “ลูกชายพี่เจ็ดขวบแล้วนะคะ น่ารักน่าเอ็นดูมาก”

“ได้พ่อกับมาเยอะนะ”

“รูตน์....แกอยากโดนมั่งหรออะ” เธอหันไปแหวะ ซึ่งรูตน์ก็หัวเราะชอบใจ “ลูกครึ่งด้วยนะคะ...อะอย่าเล่นมุกครึ่งผีครึ่งคนนะ”

“ไม่เล่นครับพี่ มุกนั้นเก่าแล้ว”

“แล้วนี่พี่แอลกับพี่เกือจะมาเมื่อไหร่ครับ ผมจะโทรตามก็กลัวจะไปขัดจังหวะ”

“จังหวะทะเลาะ?” ภาพถาม แต่โดนอีกฝ่ายย้อนใส่ ไม่ทันที่จะจะกันมวญคู่เอกก็มาถึงเสียก่อน...

“บอกแล้วใช่ไหมว่าให้วนอีกทาง เขาปิดถนน แล้วยังไงล่ะ...สุดท้ายก็เสียเวลา”

“ข้าก็บอกแล้วรู้แล้วไง อย่าบ่นให้มากได้ไหม...หน้าเหียวจะแย่แล้วนะ”

“ไอ้เกือ!”

แม่เจ้าไวย...มิชชั่นคอมพลีทกว่านี้ไม่มีอีกแล้วววววว

หน้าเป็นมะเหงกเห็นเป็นสง่ามาแต่ไกล ชายหญิงคู่หนึ่งช่วยกันถือกล่องเก็บอุปกรณ์กันคนละข้าง พลังเขม่นใส่กันมาตลอดทาง เห็นแบบนี้เมศก็ตบหน้าผากตัวเองแรง ๆ ...ให้มันได้แบบนี้สิ!

บั้งงงง กล้องดูกวางพักไว้ที่ข้างแท่นายศิลป์ เล่นเอาชักหลบแทบไม่ทัน..

“งานหน้าพี่ไม่ไปกับไอ้เกือแล้วนะคะน้องเมศ” มาถึงแอลก็ไวยใส่เลย เหงื่อที่ข้างขมับไหลเป็นหยด โชคดีที่เธอใช้เครื่องสำอางกันน้ำ...ไม่อย่างนั้นหน้าและแน่ ๆ

“คราวหน้าเอ็งก็ไม่ต้องเอาเข้าไปออกคู่กับแอลแล้วนะ” เกือถอนหายใจ ทำเอาทุกคนเริ่มเครียดกับบรรยากาศ นึกว่าอยู่ด้วยกันสองคนแล้วจะช่วยปรับความเข้าใจได้ซะอีก

“ใจเย็นครับพี่ มีอะไรค่อย ๆ คุยกัน....เรายังต้องทำงานด้วยกันอีก” เห็นท่าไม่ดีปรเมศเริ่มต้องเข้ามาไกล่เกลี่ย แบบนี้ภาพค่อยรู้สึกถึงความบ้าอำนาจที่เจ้าตัวชอบใช้หน่อย “ผมขอให้ทุกคนทำงานก็คือทำงาน ดังนั้นอย่าเอาเรื่องอื่นมาเกี่ยวข้อง”

“แต่เมศ...พี่...”

“พี่แอลครับ สิ่งที่ผมต้องการจากพี่กับพี่เกือคืองานที่ดีที่สุด และผมก็ไว้ใจให้พวกพี่ทำ อะไรที่เป็นเรื่องอื่นช่วยอย่าเอามาเกี่ยวข้องได้ไหมครับ” เมศทำหน้านิ่ง “ตกลงนะครับ?”

“แต่...”

“พี่แอลครับ...ถือว่าผมขอนะ”

“แต่ไอ้แกมันยังมุกเสียเวลาพี่ทั้งวันจนไม่เป็นอันทำอะไรแล้วนะคะ!!”

ไอ้เชี่ยแก้อออออออออออออออออออ!! มึงทำอะไรยยยยยยยยยยยยยยยย

“เหอะ ๆ” เกือบทำยทอย “ก็เห็นหน้าแล้วใจมันหวั่นไหวอะ”

เกือบโดนตบหัวรอบวงไปคนละทีซื้อหาทำเพื่อนร่วมงานใจเสีย โธ่เว้ย! ทั้งสองคนดีกันแล้ว....ถึงภาพจะไม่มันมันใจว่านี่มัน ‘ดี’ แล้วจริง ๆ หรือ? เกือบอกกับภรรยาที่ช่วยกันยกกล่องอุปกรณ์ขึ้นรถประจำบริษัทว่าพวกเขายังไม่ได้ตกลงเป็นแฟนกัน แต่อยู่ในช่วง ‘ดู ๆ กันไปก่อน’ พี่หนูนาพูดแทรกเข้ามาว่ามันเป็นช่วงที่ใช้ต่อแหล่งสำหรับคนปากแข็ง แลให้ ‘ดู’ นี่ก็เห็นหมดแล้ว...ว่าแต่เห็นอะไร? ภาพนี่กสยแต่ไม่ได้ถามออกไป

วันนี้เพื่อนร่วมงานเขาจะอารมณ์ดีกว่าทุกวัน...ก็มีเรื่องดี ๆ เกิดขึ้นในออฟฟิศนี่นะ อีกอย่างก็งานใกล้จะเสร็จแล้วแค่ยกกล่องใส่ชิ้นส่วนหลักตามคัทเอ้าท์ก็เสร็จสมบูรณ์ เกือบจะจบลงได้ด้วยดีถ้าไม่บังเอิญว่าเขาไปถึงกล่องพร้อมกับปรเมศ

สองตาจ้องประสานกันเพียงแว็บเดียว เมศก็ลงไปซ่อนกล่องขึ้นมาก่อนแต่ก็พบว่ามันหนักเกินกว่าจะยกคนเดียวเลยต้องพยักหน้าให้อีกคนช่วยอย่างไม่เต็มใจนัก ฝ่ายภาพเห็นกล่องโคลงเคลงใกล้จะตกเต็มแกก็รีบซ้อนมือเข้าไปช่วยทันที มันรูดตรงที่เลือกไปจับทับมือเจ้านายพอดีนะสิ...

ปรเมศทำตัวไม่ถูกอีกครั้ง พยายามไม่สนใจทำเป็นมองทางเดินที่พื้นถนน....เกือบจะไปถึงรถอย่างปลอดภัยอยู่แล้วเชียวถ้าไม่มีเสียงเกือตะโกน

“เฮ้ย!!อะไรวะ รักแห่งสยามหรือ”

“ไอ้พี่แก้อออออออออออ!!” เมศผงะจนเกือบดึงมือออกจากกล่อง แต่ภาพรีบกดมือไว้ได้ทัน....ไม่อย่างนั้นสวัสดิภาพเท้าของเขาทั้งสองต้องไม่รอดแน่ ๆ มือชุ่มเหงื่อของภาพกดลงบนมืออีกฝ่ายแน่นกว่าเดิม

“เม่ง...อากาศจะร้อนไปไหน” เมศหลบตาเขาแล้วสบถหายบคาย

ปรเมศหน้าแดงจนคุณศิลปินชื้อบื้อสังเกตได้ ไอ้ภาพมันงเล็กน้อย ก่อนจะพยักหน้าเห็นด้วยในใจ....อากาศก็ร้อนจริง ๆ นั่นแหละ...

ปัง!

“หยุดสวิตกันได้แล้วครับ!” เจอแฟ้มตราช้างเข้ากลางวงไม่หยุดก็ต้องหยุดละ ประเมศแผ่รังสีสังหารอสุราไปทั้งออฟฟิศ “ทำงานครับพี่!”

“พ็อยู่เฉย ๆ นะเมศ ไอ้เก๋มันมาอยู่เอง”

เก๋เถียงทันควัน “ก็...”

“เงินเดือนนี้ถ้าจ่ายช้าสักวันสองวันจะเป็นอะไรไหมครับ?” เก๋สะอึกจนลิ้นไก่เกือบหลุดออกจากปาก มันเอามืออุดปากไว้แทบจะถอดรองเท้าขึ้นมาคาบเป็นการยืนยันว่าไม่พูดแล้วจริง ๆ

ช้าเป็นพี่เอ็งนะเมศ...

วันนี้ประเมศอารมณ์บ่จอยกับใครทั้งนั้น....ซึ่งความจริงปกติก็ไม่ได้ดีอะไรอยู่แล้ว พอเช้าโหมคนี้เข้าไปออฟฟิศถึงกับอุดปากเงียบไม่มีใครกล้าพูดด้วย เกรงว่าถ้าเนตรที่สามเปิดจะทำลายล้างโลกเขาได้

พรุ่งนี้เป็นวันงานใหญ่ของพวกเขา... จะไม่อะไรเลยถ้าความพร้อมไม่เต็มร้อยยี่สิบแบบที่เจ้านายจินตเสี้ยนหนา ๆ เอาไว้ คือตามปกติทั่วไปเต็มร้อยก็พอ แต่คนอยากประเมศต้องการร้อยห้าสิบนะ ภาพเท้ากางเหลือบมองกระดานไวท์บอร์ดที่ตอนนี้ถูกเลาะด้วยตัวหนังสือยุ่งเหยิงไปหมด

เรื่องมันเริ่มจากปลายเดือนที่แล้วหลังจบงานคาราวานกาแฟ งานใหญ่ก็ต่อคิวรอจ่อคอหอยเขาเรียบร้อย....ใช่แล้ว ไอ้งานเปิดตัวโพล์ล้างหน้าผู้ชายของบริษัทนั้นที่ประเมศไปแย่งชิงได้มา ซึ่งภาพค้นพบว่ามันนรกมาก! เขาอยากย้อนเวลากลับไปให้วันนั้นบริษัทนั้นไม่เลือกพวกเขา เป็นงานที่มีปัญหาเข้ามาไม่ขาดสายจริง ๆ เริ่มจากสถานที่จัดงานไม่ว่างตามที่บริษัทกำหนด...พวกเขาต้องวิ่งเต้นกันหาที่ใหม่ให้ตรงฮวงจุ้ยเดิมมากที่สุด แต่พอได้มาปรากฏว่าค่าเช่าแพงกว่าที่เดิม ถ้าหากต้องทำเรื่องไปยื่นขอเบิกค่าสถานที่ใหม่ สรุปว่างบบานปลาย....บริษัทแม่ก็ไม่ค่อยพอใจเท่าไรนัก

‘รวยจะตายห่า เบิกเพิ่มแค่นี้เสียมาก’ อันนี้คำพูดลับหลังของประเมศ ส่วนต่อหน้าน่ะ ‘ครับ...ผมเข้าใจครับ’

เสมอต้นเสมอปลายจริง ๆ .... ต่อหน้าแล้วเข้าใจนายจ้างทุกอย่าง

ความซวยของบริษัทต้องประสพภัยยังไม่จบลงแค่นั้น เมื่อไอ้ฟรีเซนต์เตอร์หน้าหล่อนั่นเลือกอินดี้ ไม่มาถ่ายสปอตโฆษณาที่ใช้เปิดในงานให้เพราะถือว่าเกินข้อตกลงที่ตั้งไว้ตอนแรก แล้วตาม

สกริปมันควรจะมี....ปรเมศที่เป็นพวกคลั่งลัทธิสมบูรณแบบนิยมต้องไปยื่นเรื่องขอเพิ่มค่าตัวอีก ถึงจะเสียหน้าที่ต้องพึ่งไอ้พระเอกนั้นมากขึ้นก็ตาม....แต่ชื่อเสียงมีค่าเท่ากับเงิน หน้าตาไอ้พระเอกนั้นก็ได้ดีอะไรในความรู้สึกของเมศหรือ...แต่ที่บริษัทนั้นรู้สึกเขาจะโอ้กันเหลือเกิน

‘ถูกรักไม่ใช่เหอะวะ ทำไมเราต้องมาลำบากคุยกับมันด้วย’ แน่่อนว่านี่ไม่ได้พูดต่อหน้าหรือ

ที่ปรเมศกำลังจะเป็นบ้าเพราะงานมันมีพุงนี้แล้วนะสิ!! แต่ปัญหาก็ยังสะสางไม่จบเมื่อตอนเช้า คุณทศพลเพิ่งโทรมาแจ้งว่าเซเลบบางคนที่จะมาร่วมงานในวันพุงนี้เคนเซลเพราะต้องการเวลาไปแต่งหน้าทำผมรับรางวัลจากชองกีกักออกจากเคเบิล

‘เออดี งานใหญ่เลือกไม่มา’

ภาพเห็นเจ้านายเขาค่ำกราดไปหมดแหละ...

จิตรกรหนุ่มผู้ไม่มีใครจะสนใจวงการธุรกิจเดินไปชนน้ำเต้าหู้ของมาดัมแก๊วเคียด ตอนนีเวลาก็ล่วงเลยไปถึงสามทุ่มแล้ว แต่พวกเขาทั้งหกชีวิตก็ยังต้องนั่งหายใจอยู่ในออฟฟิศใกล้จะครบยี่สิบสี่ชั่วโมงแล้ว รุดน์เห็นเพื่อนร่วมงานคนน้ำร้อนอยู่ก็นึกอยากชงกาแฟดื่มบ้าง

“ระเบิดลงเลยมึง” รุดน์เอ่ยทักเบา ๆ ด้วยเกรงว่าถ้าเจ้านายได้ยินจะโดนกุดหัวต่อจากไอ้เกือ

“จริงจังกับงานมากไป อีกหน่อยหน้าคงเท่าพวกเราแล้ว”

“ฮ่า ๆ ๆ จริงของมึงวะภาพ” เขาขยับแว่นที่ไหลตกลงมาเพราะเหงื่อ ทำงานจนหน้ามันไปหมด “พุงนี้ถ้างานออกมาไม่ดีเขาจะเสียหน้าเป็นพิเศษนะ”

“เป็นพิเศษ?” ภาพขมวดคิ้ว “เพราะเสียหน้าต่อหน้าพระเอกละครคนนี้นั่นนะหรือ?”

“มึงรู้เรื่องด้วย?”

“รู้สิ เจอหน้ากันที่ไรเจ้านายทำหน้าแปลก ๆ ตลอด”

รุดน์ถอนหายใจยาว “กลัวเสียหน้าต่อหน้าเขานะ ปกติก็เป็นพวกบ้างานอยู่แล้วไง แล้วนี่ต้องมาทำงานร่วมกัน เกิดออกมาไม่ดีก็เสียราคาคุยแย่ ไอ้เมสมันก็แบบนี้แหละ”

อารมณ์เหมือนกลัวหน้าแตกต่อหน้าคนที่ชอบรีเป่านะ?

ภาพได้แต่นึกสงสัยในใจแต่ไม่กล้าถามรุดน์ต่อ ความรักแบบนี้ในสายตาคนอื่นอาจถูกเหยียดหยามได้ ถึงเจ้านายจะชอบค่าเขา....แต่เขาก็ไม่อยากให้ใครพูดไม่ดีกับเรื่องรสนิยมคนอื่น แม้จะรู้ดีแก่ว่ารุดน์ไม่พูดแบบนี้ก็ตาม

เวลาล่วงเลยมาถึงห้าทุ่ม...น้ำเต้าหู้ไม่ได้ช่วยอะไรนอกจากทำให้ท้องอืดและหนักหน่วงตามากกว่าเดิม งานของภาพเสร็จหมดแล้ว อันที่จริงคือทุกคนงานเสร็จตั้งแต่สี่ทุ่มแล้ว แต่ปรเมศนั่งเช็คความเรียบร้อยโดยลากไวท์บอร์ดออกมาไว้กลางห้องแล้วอ่านหัวข้อที่ลิสต์ไว้แต่ละรายการออกมา ใครได้รับผิดชอบส่วนนั้นต้องมาตอบว่างานเรียบร้อยหรือมีปัญหาอะไรบ้าง แลดูคล้ายเด็กประถมยิ่งนัก...

ปรเมศก็โรจจิตนั่งอ่านอยู่อย่างนั้นจนถึงห้าทุ่มครึ่ง คำว่า ‘อาหารว่าง’ ซึ่งอยู่มุมขวาล่างของไวท์บอร์ดก็ถูกขีดฆ่าทิ้ง เป็นอันว่าเสร็จสิ้นการตรวจทานแล้ว

“โอ้ยยยยย” หนูนาลุกขึ้นบิดจี๋เกียดคลายความปวดเมื่อย “จึ้นฟักกลับบ้านแล้วนะคะน้องเมศ ลูกนอนแน ๆ ไม่ได้กลับไปกูดไนท์ลิส”

“คืนนี้ลูกเจ็ฝืนดีเลยละสิ”

“ไม่มีเมื่อย่าปากมากนะไอ้เกื้อ”

“มีแล้วก็.....” เกื้อง้างปากจะพูด แต่เมื่อนึกขึ้นได้ว่าอยู่ในช่วงโปรโมชัน ‘ดู ๆ กันอยู่’ ไม่ควรจะแสดงความเป็นเจ้าเข้าเจ้าของมากเกินไป...เดี๋ยวได้เลิกกันแบบตอนนั้น

“เงียบเลย...เงียบ.. อืออืออืออือ” หนูนาส่งเสียงหัวเราะกวนประสาทจนบุรุษเพศอยากทำร้ายร่างกาย

“จะกลับไหมครับพี่ ๆ” ปรเมศที่รวมเสื่อสุทขึ้นมามี้อ่อยถาม “จะให้ผมทวนอีกรอบไหม?”

“กลับจะลูกกกกกกกกกกกกกก แหมมมมม...ทำงานจะฟินไปไหนพ่อคุณ” หนูนาคบ่าเจ้านายเด็กอย่างเอ็นดู รู้ว่าเมศบ่นไปอย่างนั้นแหละ “เพล่า ๆ บ้างเถอะน้องเมศ โหมงานจนแก้้มตอบแล้ว”

“ผมว่าผมกินข้าวตอนดึกน่าจะอ้วนขึ้นมากกว่านะ”

“ไม่รู้สิ สมองเอาสารอาหารไปใช้งานหมดแล้วมั้ง...เอาละ กลับบ้านไปนอนเลยนะคะ บอส อย่าได้เกร็งตาค้างนอนไม่หลับอีก”

“ผมไม่ได้เกร็งสักหน่อย” ปรเมศจิมำ “แ่งงานธรรมดาเอง”

“จ๊ะลูก” หนูนาคบแก้้มอีกฝ่ายอย่างเอ็นดู “กลับแล้วนะคะบอส”

“ครับพี่ พรุ่งนี้เจ็ดโมงเช้านะ”

“บอกลาได้ร้าวรานหัวใจคนแก้้มมากคะน้องเมศ” มิน่าแฟนถึงทิ้ง....หนูนาค่อในใจ เพราะถ้าพูดออกไปอาจโดนเชือดทิ้งได้ เธอเดินถือกระเป๋าส่วนมือที่ว่างก็จ้วงมะม่วงดองที่แอบซื้อมาเดินกินไปตลอดทาง

“อาซ้อร้านของชำซัด ๆ” เกื้อแอบค่าไล่หลัง ตัวมันเองก็เก็บของเรียบร้อยเตรียมจรีตั้งแต่สองทุ่มแล้ว แต่โดนเมศดึงเวลาไว้ก่อน รอจนทุกคนเก็บของเรียบร้อยปรเมศก็ดับไฟในห้องลง เขาเดินตัว

ปลิวออกมาโดยไม่มีกระเป๋อะไรทั้งนั้นเพราะทั้งมือถือกระเป๋าตังถูกยึดไว้ในเสื้อสูทแล้ว

“ดีขนาดนี้จะได้นอนก็ชั่วโมงเนี่ย” แอลบ่นเล็กน้อยตามประสาสาวรักสุขภาพ

“ขับรถไปคนเดียวอันตรายนะ ไปด้วยกันมั้ยจ๊ะน้อง”

“จับบ่อย..ไม่ตายหรอกเก้อ” แดกแห้วไปนะเก้อ

พวกเขาค่อย ๆ แยกย้ายออกจากลิฟท์แล้วบอกลากันไปที่ละคน จนกระทั่งเหลือเจ้านายกับพนักงานใหม่ เนื่องจากปรเมศจอดรถเอาไว้ใกล้ทางออกที่สุด...ไม่อย่างนั้นคงไม่เดินมาด้วยกัน
หรอก

“เดี๋ยวนะตอนนี้ก็โมงแล้ว”

ภาพถามคำถามที่ไม่น่าจะถาม เจ้านายเด็กก้มมองนาฬิกาข้อมืออย่างเอือม ๆ นึกซ่อนขอดในใจว่า
นอกจากทีวีแล้วมันยังไม่มีนาฬิกาข้อมืออีกรึ?

เขาตอบเสียงเรียบ “ห้ามทุ่มสี่สิบห้า”

“รถเมล์จะหมีครี้ง?”

“หมดแล้วสิ จะถามทำไม”

“แล้วผมจะกลับบ้านยังงัย?”

“แท็กซี่”

“ผมเหลือเงินอยู่ห้าสิบบาท....”

โอ้ยยยยยยยยยยยยยยยยยยย...กูอยากตายยยยยยยยย ตาย ตาย ตาย ตาย!!

เมสถึงกับตบหน้าผากตัวเองด้วยความสลดใจ แต่พอนึกขึ้นได้ว่าเขาไม่สมควรตาย ไอ้คุณศิลปินนี่
ต่างหากที่น่าสิ้นชีพ เขาหันไปด่าทันที

“ทำไมไม่ติดรถพี่รูตน์ไป!”

“เฮะ ๆ ผมเพิ่งนึกขึ้นได้นะ” ภาพเกาทัณฑ์ทอย “คุณพอจะมีเงินให้ผมยืม....”

“ไม่มี!” เมสเดินจ้ำอ้าวไปที่รถตัวเองที่หลงเหลืออยู่คันเดียวทันที ลำบากถึงไ้อย่างจะต้องรีบเดินตาม
อย่างหน้ามืดตามัวประหนึ่งเหมือนคนตรงหน้าเป็นขอนไม้กลางทะเล ไม่ได้นะเว้ย...ห้าสิบบาทติด
ไฟแดงเดียวก็หมดแล้วงัย!

“คุณครับ...คุณ” ด้วยช่วงขาที่ยาวกว่าเลยได้เปรียบกว่าแขนอีกฝ่ายทันที “อยากได้ดอกเบี๊ยะไหม
....ผมจ่ายด้วยก็ได้ ขอร้อยละหนึ่งนะ ค่าโทรศัพท์เดือนนี้ผมยังไม่ได้เติมเงินเลย...เขาจะตัดเบอร์ผม
แล้ว”

“ไม่...”

“รื้อยละสอง...”

“จึ้นรถ เดี่ยวผมไปส่งเอง”

“อะไรนะ?” ภาพปล่อยมือออกจากคันแขนเมศ “นี่ผมต้องแวะซื้อคอตตอนบัดใหม่เนี่ย”

“จะจึ้นใหม่...รอนะ” เมศมองตาขวางแล้วเปิดประตูนิสสันเหวี่ยงตัวเองเข้าไปนั่งประจำการที่หลังพวงมาลัยเรียบรื้อย

“ครับ ฯ” ภาพตอบทั้งที่รู้ว่าอีกฝ่ายคงไม่ได้ยินอะไรแล้ว ประเมศสตาร์ทรถเป็นการเร่งให้เขารีบจึ้นรถ

รถของประเมศยังคงรุดไปด้วยของ โชคดีที่มันไม่มีกลิ่นอับ แต่ก็ไม่มีกลิ่นน้ำหอมเหมือนกัน จะมีก็แต่กลิ่นน้ำหอมจากกายเจ้าของรถ...จริงอยู่ว่าเมศไม่ได้ฉีดเสียจนจุกจุก แต่รถมันแคบแค่นี้หายใจยังแทบโดนใส่กันเลย ภาพสูดกลิ่นของ Burberry London for men อยู่เงียบ ๆ คนเดียว คือที่บ้านก็ไม่ได้มีกลิ่นอะไรจรรโลงโลกแบบนี้ แลเมเวลาออกมาโบกรถเมล์ยังต้องเดินดมกลิ่นขยะไปตลอดทั้งทางอีกต่างหาก พอได้กลิ่นหอมแบบนี้มันก็เลยรู้สึกผ่อนคลาย..

“ห้ามหลับ” ภาพที่ตาแห้งเพราะแอร์เป่าหันไปมองอีกฝ่ายตาปรือ “ผมไม่ใช่คนขับรถให้คุณนะ อย่าให้ผมนั่งขับอยู่คนเดียว”

“แล้วจะให้ขับสองคนหรือครับ”

“คุณคิดปิ่น....” เมศกดเสียงลงต่ำ “อยากเดินกลับบ้านไหม?”

“วันนี้คุณใจดี...ผมรู้คุณไม่ทำหรรอก” ภาพปิดเปลือกตา “แต่ถ้าวันอื่นก็ไม่แน่”

“ผมล่ะเกลียดคุณจริง ๆ” ภาพได้ยินแบบนี้ก็หัวเราะเบา ๆ ประโยคเกลียดแบบนี้ควายก็ยังดูออกว่ามันไม่ได้จริงจังอะไร ส่วนประเมศได้ยินแบบนี้ก็รู้สึกหมั่นไส้อีกฝ่ายจนอยากตีมันออกจากรถ

อยู่ไปนาน ๆ ภาพก็เริ่มจับทางได้.....เจ้านายเขาไม่ได้มีอะไรน่ากลัวเลยสักนิด ประเมศปากร้าย จลาตเกมโกง และทำทุกอย่างเพื่อตัวเอง ซึ่งภาพก็เห็นว่ามันไม่ใช่เรื่องผิดอะไรของมนุษย์ ยิ่งเวลาอยู่บริษัทแล้วเป็นตัวของตัวเองยิ่งไร้พิษสง เพราะคำก็คำแบบตรง ๆ ไม่มีอะไรแอบแฝง ภาพเกือบจะเชื่อตามที่เมศเคยบอกว่าเขาเป็น ‘คนจริงใจ’ แล้วเชียว ถ้าไม่ไปเจอเวอร์ชันคุยกับลูก้าซะก่อน

ภายในรถเงียบสนิท มีเพียงเสียงเครื่องยนต์เท่านั้นที่บ่งบอกการเคลื่อนไหว คนขับรถเดาเอาว่าคน

ข้าง ๆ น่าจะไปเฝ้าพระอินทร์เรียบร้อยแล้ว ดูจากลมหายใจเข้าออกที่สม่ำเสมอ นั้น ในใจนึกค่าคนที่
ซึ่งหลับไปก่อนทั้ง ๆ ที่ตัวเขาเองก็ง่วงตาแทบจะปิดแล้ว แต่ก็คิดอีกทีต่อให้ไอ้คุณศิลปินไม่หลับเขาก็
ไม่รู้จะคุยอะไรกับมัน....นอกจากเถียงกันไปตลอดทั้งทางมั้ง

ปรเมศกัศริมฝีปากตัวเองเมื่อรู้สึกแปลก ๆ ขึ้นมา.... เขาหวังอะไรอยู่? ให้ไอ้ไอ้ไ้ไ้เหล่านั้นอยู่คุยเป็น
เพื่อนหรือไง? ขณะกำลังฟุ้งซ่านไฟเขียวที่ปรากฏบนหัวก็เรียกให้เหยียบรถไปต่อ ถนนกรุงเทพฯ
ไม่เคยหลับไหลแม้ในยามดึก แน่แน่นอนว่าไฟเขียวก็ยังเป็นสมบัติล้ำค่าในทุกช่วงเวลา

ใช้เวลาไม่นานนักเมศก็เลี้ยวรถเข้ามาจอดหน้าบ้านเดี่ยวโกโรโกโสได้สำเร็จ เขาได้ยินเสียงกรน
ของอีกฝ่ายชัดเต็มสองหู....นี่ก็ล่อไปเที่ยงคืนแล้ว พรุ่งนี้ตื่นเช้าอีก...ไม่รู้ว่ามีเมศจะได้นอนกี่ชั่วโมง
กัน

“คุณ” เมศเรียก...แต่ไม่มีสัญญาณตอบรับ “ถึงบ้านแล้วนะคุณ”

“.....ฟรี.....” กรนสบายใจเชียวนะเอ็ง

“ตื่น!” เมศเริ่มเขย่าตัวหมีควาย ซึ่งแรงประหนึ่งจะฆ่าให้ตายนั่นทำเอาไอ้ภาพตาสว่างเบิกเนตร
ขึ้นมาได้เลยทีเดียว

“ถึงแล้วหรือ?”

“ไม่ถึงมั้ง....ผมนึกว่ารังหนู ไม่ใช่ที่อยู่อาศัยตามปัจจัยสี่” เมศตอบเบา ๆ “ลงรถเลยคุณ ผมจะรีบ
กลับไปนอนเหมือนกัน”

ภาพที่ต้งสติได้เริ่มเห็นอีกฝ่ายทำตาปริบ “คุณง่วง ๆ นะ”

“ก็เพราะเสียเวลาแะมาส่งคุณนี่ไง” เมศไม่อยากบอกว่ามันเป็นทางผ่านคอนโดเขาพอดีด้วย เคี้ยว
ไอ้คุณศิลปินจะไม่ซาบซึ่งในบุญคุณมากนัก

“นอนกับผมก่อนไหมละ”

“อะไรนะ!” เมศพลอตะโกนลั่นรถ จากที่หูตาฝ้าฟางเมื่อถึงกับเบิกเนตรจนลูกตาแทบหลุด
ออกมากลิ้งบนตัก

“ก็นอนบ้านผมก่อนไง เช้ามืดค่อยขับรถกลับ”

“ไม่เอา!”

ภาพเห็นปรเมศเลือดขึ้นหน้า....อาการแบบนี้ต้องโกรธเขามากแน่ ๆ “โทษที่....ผมพูดอะไรผิดรี
เปล่า?”

“ลงรถ....ผมจะรีบกลับ”

“คุณโกรธผมหรือ?...หน้าคุณแดง..”

“ลงจากรถผม!”

“ครับ...ครับ บอส” โคนไล่เหมือนหมูเหมือนหมาขนาดนี้ไอ้ภาพก็ไม่หน้าด้านอยู่ต่อแล้วละ เขาคว่ำกระเป๋าสะพายขึ้นพาดบ่า ก่อนจะปิดประตูรถก็ไม่วายชะโงกหน้าเข้ามา “ขอบคุณที่มาส่ง ขับรถกลับดี ๆ นะครับ”

“.....” อะไรวะ...มนุษย์สัมพันธ์ดีคลบเกินไปแล้วครับเจ้านาย ภาพปิดประตูรถแล้วเกาหัวง ๆ เดินเข้าบ้านไปอย่างไม่เข้าใจว่าเจ้านายจะโมโหเขาทำไม ก็แค่ชวนนอนด้วย...ไม่พอใจที่บ้านเขาสกปรกก็บอกกันดี ๆ ก็ได้ว่าจะกลับไปนอนบ้านตัวเอง แล้วนี่อะไร?...ไล่ตะเพิดกันเลยหรอ

แต่พอมาคิดอีกทีแค่ขับรถมาส่งเขาที่บ้านนี่ก็เป็นบุญห้วจะแย่แล้วละ...ภาพได้นอนแค่สี่ชั่วโมงเท่านั้นก็ต้องตื่นมาเผชิญความจริงบนโลก ชายหนุ่มแหกใจตื่นมาแต่งตัว...วันนี้เขาเลือกที่จะหยิบเนกไทที่ปรเมศซื้อให้ขึ้นมาใช้เนื่องด้วยเป็นงานใหญ่ที่ต้องการภาพลักษณ์ตั้งแต่หัวจรดเท้า และเจ้านายเขาคงไม่ปลื้มเส้นที่เลอะพะเนางหมูที่เขาใช้เมื่อวานเป็นแน่แท้

ป้ายรถเมล์ในตอนเช้าพอจะมีผู้คนประปรายอยู่บ้างให้พออุ่นใจว่าถ้ามีโจรมาดักเอาผิดเสียบพุงเขาแล้วจะเหลือพยานในที่เกิดเหตุอยู่บ้าง แต่ที่โชคร้ายที่สุดคงเป็นไอ้โจรนั่นที่เลือกผู้ชายที่แม้แต่เมื่อถือก็จะโดนตัดแบบภาพ ชายหนุ่มยืนชะเง้อรอรถเมล์สายที่ไม่เคยขึ้น วันนี้เขาต้องไปเจอกันที่ห้างที่ใช้จัดงานเลย

ระหว่างรอภาพก็ยืนมองเพื่อนร่วมป้ายของเขาพลางนึกขอบคุณที่ตัวเองตัดผมและโกนหนวดเคราออกไปบ้าง นี่ถ้าเป็นสมัยก่อนคงมีใครสักคนโทรแจ้งตำรวจแน่ ๆ เอาจริง ๆ คือนั่นเคยเกิดขึ้นแล้ว มีครั้งหนึ่งภาพเคยเดินกลับบ้านหลังจากไปส่งงานให้ลูกค้า และมีผู้หญิงคนหนึ่งเดินตรงหน้าเขาตลอดเวลา ซึ่งหล่อนคงเข้าใจว่าเขาเป็นพวกสตอลค์เกอร์เลยโทรแจ้งตำรวจ แต่โชคคือที่ตำรวจไทยไม่เคยไต่ดีประชาชน...ไอ้ภาพจึงรอดมาได้จนถึงทุกวันนี้

สถานที่จัดงานค่อนข้างไกล....ภาพต้องนั่งรถไปสองต่อ และมาถึงเลทจากปรเมศนัดไว้สิบห้า นาที เจ้านายเขาปรายตามองนาฬิกาข้อมือแต่ไม่เอ่ยอะไรให้เจ็บช้ำน้ำใจนัก คงจะถือเคล็ดค่าคนแต่หัววันแล้วจะชวยไปทั้งวัน คุณศิลปินรับมอบหมายหน้าที่ตรวจความเรียบร้อยของสถานที่เสร็จก็ไปจัดการงานของตัวเอง

ปรเมศไม่วางค่าเขาให้เปลืองน้ำลายหรอก งานเลืขา...เอ๊ย! สร้างความสัมพันธ์อันดีกับบริษัทใหญ่ยังรออยู่อีกเยอะ ปรเมศเวลาทำงานดูกระฉับกระเฉงและจริงจัง แต่ภาพมองแวบเดียวก็รู้แล้วว่าเจ้าตัวเรียดขนาดไหน...โดยเฉพาะเวลาอยู่ต่อหน้าคนคนนั้น....

“น้องหนึ่งเรื่องเสื้อผ้าไม่มีปัญหาใช่ไหมคะ?”

“เรียบร้อยครับ ใส่ได้พอดี”

ฉิบหาย...ไอ้ภาพที่เดินตรวจอยู่ถึงกับชะงักเมื่อเจอคนที่กำลังนินทาในใจอยู่ พระเอกหนุ่มหนึ่งหนึ่งจะไร้นั่นนั่งอยู่หน้ากระจกกับพี่สาวช่างแต่งหน้าจากบริษัท....คุยกันกระหนุงกระหนิงเชียว

“พี่ติดละครน้องมากเลยนะกะ บทเท่ห้องเท่เหลือใจ ฉากข่มขืนนางเอกพี่อินจนคิดว่าตัวเองเป็นนางเอกเลยกะ”

เอ๊ะ...กว่ามันเริ่มไม่ใช่ละ....

พระเอกหนุ่มหัวเราะรับคำชมนั่น ปกติภาพก็ไม่ค่อยชอบยุ่งเรื่องชาวบ้านหรอก แต่คราวนี้มันเกี่ยวข้องกับเจ้านายเด็กเขาจะปล่อยไว้มันก็กระไรอยู่.....เอ๊ะ...หรือปรเมศจะเป็นพวกหึงรุนแรงแล้วดันไปหึงเวลาคุณหนึ่งจะไรนี่คลุกวงในกับนางเอกกะ? อืม...เป็นไปได้...เป็นไปได้...

“ตรวจงานหรือครับ?”

“ห๊ะ?” ภาพชะงัก “อ้อ...ตรวจงานครับ...ตรวจงาน...”

“บริษัทคุณนี่ขยันกันดีนะครับ” หนึ่งยิ้มให้ภาพ ซึ่งชายหนุ่มสัมผัสได้ถึงความจริงใจ....ไม่ได้ประชดแต่อย่างใด

“เจ้านายบ้านนะครับ” ภาพลองใช้สมองหมีควายหยอดลงไปหยดแรกก่อน แต่พระเอกหนุ่มก็ไม่สะดุ้งสะเทือนด้วยดีกรีนักแสดงที่สูงกว่า

“งานก็เลยออกมาดีแบบนี้ไงครับ” นี่ถ้าภาพไม่เคยเห็นเจ้านายเขาเป็นบ้าเพราะผู้ชายคนนี่คงคาดไม่ถึงแน่ ๆ ว่าหนึ่งธรรตผู้ชายที่สุภาพและมีมารยาทคนนี้จะทำแบบนั้นได้ โลกมายาช่างน่ากลัวเหลือเกิน...บางทีหลังจ่ายค่าโทรศัพท์แล้วเขาคงจะถอยทีวีเครื่องใหม่ด้วย เพราะเครื่องเก่าคงโดนโรงรับจำนำเอาของไปปล่อยแล้ว

“ทั้งหมดก็เพราะโดนเจ้านายจี้แหละครับ” ภาพหัวเราะ “ผมเองก็ไม่ใช่คนขยันขนาดนั้น”

“ดีแล้วละครับ...ดีแล้ว...” เหมือนพระเอกหนุ่มก็ไม่รู้จะโต้ตอบอะไรเขา จึงหันไปสนใจคุยกับสาวช่างแต่งหน้าเรื่องเบื่องหลังฉากตอนที่เข้านั่งที่ฮือฮาในโลกโซเชียล ภาพก็ไม่รู้จะอยู่ฟังไปทำไมเพราะเขาไม่ได้คู่ละครเสียด้วย ก่อนจะออกจากพื้นที่ภาพเหลือบมองผู้ชายตรงหน้า....หนึ่งดีกว่าเขา สูงกว่าปรเมศ และมีอรัญคาราแบบที่คนในวงการบันเทิงมี แรก ๆ ภาพก็ไม่เข้าใจว่ามันเป็นยังไง แต่พอเจอคนพวกนี้เยอะเข้า ๆ ก็เริ่มจะมองออก

แอลเดินสวนกับเขา...เธอตอบว่าให้กำลังใจภาพทั้ง ๆ ที่หน้าตาอดหลับอดนอนไม่แพ้กัน ภาพยิ้มบาง ๆ ให้เธอเช่นกัน ถึงเขาจะโหยหาการเป็นเจ้าของชีวิตตัวเองแบบแต่ก่อน แต่ก็ต้องยอมรับละว่าเพื่อนร่วมงานดี ๆ ทำให้ชีวิตในกรงบริษัทนี้สนุกขึ้นเยอะเลย

งานเปิดตัวสินค้าเริ่มในเวลาสิบเอ็ดโมงครึ่งเพื่อล่อลวงคนหาข่าวกลางวันทานในห้างให้มาเจอ เมศเคยบอกเขาว่าของบางอย่างแค่ได้เห็นและจำได้ก็เป็นการโฆษณาแล้ว

‘คุณเคยนึกไม่ออกว่าจะซื้อของยี่ห้ออะไรไหม? แล้วก็มียี่ห้อหนึ่งผุดขึ้นมาในหัวพอดีนะ’

งานใหม่ก็มีอะไรให้เขาเรียนรู้แบบนี้แหละ ภาพว่าอยู่ๆ ไปเขาอาจจะกลับไปวาดรูป ‘ความโลภ’ ก็ได้นะ....เริ่มอินกับงานปัจจุบันมากไป

เมื่อหนึ่งรณรตขึ้นเวทีก็เรียกเสียงฮือฮาจากคนข้างล่างได้มากโข.....และวันนี้เองที่ไอ้ภาพได้เห็นนวัตกรรมใหม่ของโลกที่เรียกว่า ‘ป้ายไฟ’ ด้วยสองตาของเขาเอง เขายังนึกสงสัยในความถักทอของผู้หญิงที่ถือไอ้แผ่นหนัก ๆ นั้นนาน ๆ จนแอบวนไปดูด้านหลังตั้งหลายรอบ นี่ยิ่งแสดงให้เห็นว่าฟรีเซนต์เตอร์ของพวกเขาเป็นตัวดูดลูกค้าที่ดีขนาดไหน ถึงส่วนมากจะเป็นผู้หญิงก็เหอะ...ภาพเดาว่าเธอคงกลับไปบังคับให้ลูกให้พี่ใช้บ้างแหละน่า...

“เรามาดูกันดีกว่าว่าโพลีลัมหน้าของเราควบคุมความมันได้ดีเยี่ยมขนาดไหน น่องหนึ่งคะ...เชิญทางนี้เลยคะ” พิธีกรสาวชื่อดังลากตัวพระเอกหนุ่มไปบริเวณอ่างล้างหน้าสีขาวที่ฝังด้วยหัวก๊อกสีทอง “เอ๊ะ...แต่งตัวแบบนี้แขนเสื้อเปียกน้ำกันพอดีสินะน่องหนึ่ง....ทำไมยังงี้ดีคำ?” สาวเจ้ายืนไม่ค้ำไปหาคนดู

ถอดเลย....ถอดเลย....ถอดเลย....ถอดเลย....ถอดเลย....

โลกมันไปไกลขนาดนี้แล้วหรอวะ...ไอ้ภาพตามไม่ทัน ไอ้คุณหนึ่งอะไรนั่นก็ถอดเสื้อนอกจริงเว้ย! เออ...ดี ๆ เสียงกรี๊ดนี้ระงมจนไอ้ภาพจนเดินเลี้ยวไปที่อื่นแทน ดันมาเจ็คพ็อตแตกเจอปรเมศยืนกอดอกอยู่ข้างเวทีพอดี....คือนี่ขมวดกันเป็นปมเชียวนะ

ใจหนึ่งภาพก็จะถามว่าหวงแฟนเก่าหรอ แต่เกรงว่าจะโดยต๋อยปากแตกได้เลยเปลี่ยนคำถาม “เครียดอีกแล้วหรอครับ?”

“ไม่ให้เครียดได้ยังไง? งานโพลีลัมหน้าผู้ชาย แต่ผู้ชายไม่ยกกะสนใจดู” เมศถอนหายใจ “คุณทศพลถอนหงอกผมแน่”

“คุณยังไม่แก่ไม่น่าจะมีหงอกนะ”

“คุณสิลป็น....”

“อย่าเครียดน่า ผมแค่อยากให้คุณยิ้มบ้าง” ภาพเดินมาบังทัศนียภาพชะมิดจนปรเมศมองไม่เห็นเวที “ยิ้มเป็นรีเปลา่คุณนะ”

“เป็น....แต่คนยิ้มตอนเครียดผมเรียกว่าคนบ้า”

“ผมว่าการให้กำลังใจตัวเองออก” ภาพก้มตัวลงมาเมื่อเห็นเมศพยายามจะเบี่ยงตัวหลบเพื่омองเวที

“ถ้าทำงานแล้วมันเครียดก็หยุดทำมั่งสิ”

“ไม่ได้! แล้วก็เอาหน้าออกไปจากหัวผมด้วย” เมศดันหน้าอีกฝ่ายออก...แม่ม....ตอหนดชุดมือฎไปเต็ม ๆ “นี่คุณทำผมเครียดหนักกว่าเดิมนะ”

“โกหก” ภาพยิ้ม....ไม่รู้ทำไมเมศรู้สึกว่ามันอุ่นวบขึ้นมาที่อก “อ่า....ก็ทรงนี้ดูดีกว่าเยอะ” เหมือนบรรลุลความตั้งใจแล้วไอ้คุณศิลปินก็เคลื่อนร่างยักษ์ ๆ ของมันจากไป เมศรีบคว้าป้าบเข้าที่คิ้วตัวเองทันที....ไม่เห็นจะมีอะไรเปลี่ยนแปลงเลย

นอกจากมันคลายออกจากกันแล้ว....

.....

.....

.....

.....

งานดำเนินไปอย่างรวดเร็วเหลือเกินในความรู้สึก เป๊ป ๆ พวกเขาก็เหลือแค่รอผลการวัดสภาพผิวหน้าอะไรสักอย่างไม่รู้ เมศยืนกอดอกพิงเสาแถวนั้นแล้วมองผลงานที่กำลังจะจบตัวลงด้วยดี

“ได้ยินเสียงอะไรไหมคะน้องเมศ?” พี่หนูนาที่ยืนอยู่ข้าง ๆ กันหันมาเอ่ยถาม

“ไม่เห็นได้ยินอะไรนะครับ...”

“ฟังดี ๆ สิลูก ถึงพี่จะแก่แต่ก็ไม่น่าจะหูฝาดนะ” หนูนายกนิ้วชี้แปะที่ปากเพื่อบอกให้เขาเงียบและเงี่ยหูฟัง

กึก...กึก...

“ผมว่าผมได้ยินแล้วละ...” ชายหนุ่มอ้าปากหวอเมื่อใช้ความคิด “เสียงเหมือน....เหล็กเคลื่อน”

“เหล็ก?” หนูนาสอดส่องสายตามองหาต้นเสียง “ฉิบหายแล้ว!!”

เมศหันควีบไปทางนั้น ไม่ต้องรอให้ใครมาอธิบาย...เหล็กตามฉากด้านหลังเวทีคู่หนึ่งกำลังเอียงตัวไปด้านหลังเนื่องจากน็อตที่เชื่อมต่อหลุดหายไป และไม่กี่อึดใจมันคงจะล้มลงไปทับคนที่ฉากหน้าแน่ ๆ ปรเมศวิ่งเข้าไป...แต่ไม่ทันการแล้ว...

ครี๊ดดดดดดดดดดดดดดดดด...

เชี่ยเอ๊ย!!

“ทำอะไรของคุณนะ!!” เมศพยายามควบคุมระดับเสียงของตนเองเพียงแต่มันยากเหลือเกิน

“ก็จับไว้ไม่ให้มันลื่นไถล” ภาพที่วิ่งมาถึงจุดเกิดเหตุหันมาบอกหน้าตาเฉย แต่ปรเมศไม่จำด้วยเขา ตะโกนเรียกแผนกสถานที่ที่เขาจ้างมาให้รีบเข้ามาดู

“พวกคุณทำงานกันยังงี้ให้เกิดเรื่องแบบนี้ขึ้น!” เมื่อคนงานคนแรกมาถึงเมศก็หันไปดำทับนที

“จะ...ขอโทษครับ คือผมว่าเราก็คงต้องรีบรื้อแล้ว”

“รีบรื้อบ้านพ่อมึงสิ! ถ้าจั้นมันจะร่วงลงมาแบบนี้ไหมวะ!!”

“ใจเย็นคุณ...ใจเย็น...” คนงานที่วิ่งเข้ามาที่หลังช่วยกันจับเหล็กด้านหลังเอาไว้แล้วดึงให้จากเอน กลับมาด้านหลัง

“จะให้ผมใจเย็นได้ยังไง!!” ดวงตาปรเมศضبไหว “เลือดคุณออกนะ!”

ภาพก็มองมือตัวเองก็พบว่ามึเลือดไหลจริง ๆ แลเมเป็นปริมาณที่ไม่น้อยเลย....อ่า...เพราะส้อมสี สุ่มห่าเข้าไปจับด้านสันเหล็กก็เลยบาดมือเข้าสินะ ชายหนุ่มเซ็ดมือเปื้อนสีแดงเข้ากับขากางเกงอย่าง ไม่ใส่ใจนัก “ไม่เป็นไร มันยังชาอยู่”

“ไม่ใช่เรื่องตลกนะคุณศิลปิน!!” ปรเมศถนลานอย่างที่เขาไม่เคยเห็น ชายหนุ่มมองซ้ายขวา เหมือนต้องการความช่วยเหลือบางอย่าง แต่นอกจากจะไม่มีความช่วยเหลือแล้วยังพบจุดจบที่น่า สลดใจอีก...

“พูดตรง ๆ เลยนะ....ผมค่อนข้างผิดหวังกับงานในวันนี้” ทศพลที่เห็นอุบัติเหตุทั้งหมดเดินปรีเข้ามาหาด้วยสีหน้าเคร่งเครียด เพียงแค่ประโยคแรกก็เหมือนฟ้าผ่าลงมากลางหัวปรเมศ

“มันเป็นอุบัติเหตุ นะครับคุณทศพล แล้วมันก็ยังไม่ได้สร้างความเสียหาย...”

“แล้วมันควรเกิดขึ้นในงานผมหรือ?” ทศพลขมวดคิ้ว “ว่าไงคุณปรเมศ”

“ครับ ผมรู้ว่ามันไม่ควรเกิด แต่ในเมื่อมันเกิดขึ้นแล้วเราะจับเหตุได้ทันมันก็....”

“ผมคิดว่าคุณจะได้ตัวได้ฉลาดกว่านี้นะ” ประธานบริษัทแค้นหัวเราะ “ถ้าเกิดอะไรขึ้นมาจากนั้น อาจจะหล่นทับหัวพระเอกค่าตัวแพง คุณคิดว่าไงล่ะ? เขาเป็นอะไรขึ้นมามีหามา কিনให้ได้ไหม?”

ทศพลในเวลานี้ช่างน่ากลัวเหลือเกินในความคิดของปรเมศ ผู้ชายคนนี้ต้องการผลงานที่ดีที่สุด และปรเมศทำพลาดต่อหน้าเขา แต่ถึงอย่างนั้นดวงตาของปรเมศก็ยังแข็งกร้าว

“ผมรู้ว่าจุดนี้ผมผิดเองที่ไม่ได้ตรวจสอบให้ดีก่อน แต่พนักงานของผมก็พยายามจนได้รับบาดเจ็บ ครับ”

“นั่นเป็นหน้าที่ของเขาอยู่แล้ว” ทศพลไม่แม้แต่จะปรายตามองภาพที่ยืนอยู่ตรงนั้น “นอกจากงานที่ ประมาทเลินเล่อแล้ว ผมยังเห็นข้อผิดพลาดในงานพวกคุณอีกเยอะ”

“ถ้าอย่างนั้นช่วยแจ้งเป็นจุด ๆ ได้ไหมครับ ผมจะได้นำไปปรับปรุงในภายภาคหน้า”

ทศพลแสะยะยิ้ม “นี่ยังคิดว่าจะได้งานจากบริษัทผมอีกหรือ”

ถ้าเมื่อครูคือฟ้าผ่า...นี่ก็คือฟ้าถล่มเป็นแน่แท้ ภาพช็อกกับการตบหน้าเจ้านายเขาฉลาดใหญ่ต่อหน้าคนเยะเยะ ภาพรู้ว่าปรเมศทุ่มเพื่องานนี้มากแค่ไหน เขายังจำรอยยิ้มอย่างมั่นใจในวินาทีที่รู้ว่าได้รับงานได้ดี แล้วตอนนี้ล่ะ...ทำไมสีหน้าช่างตรงกันข้าม

“ไม่ต้องห่วงนะ เงินงวดสุดท้ายผมจ่ายเต็มจำนวนแน่” ทศพลไม่พูดอะไรหลังจากนั้นอีก เขาเดินกลับไปทำหน้าที่ทันทีด้วยซ้ำไป ทิ้งให้เจ้าของบริษัทต้องประสยยืนอยู่ตรงนั้นด้วยสายตาว่างเปล่า...เป็นครั้งแรกที่ทำให้ภาพรู้ว่าเมศทำงานเพื่อสิ่งอื่นนอกจากเงิน.... สิ่งที่เขาเรียกว่า ‘ความภาคภูมิใจ’ ซึ่งตอนนี้มันไม่เหลืออยู่แล้ว

คนจัดการเรื่องฉลากไม่ใช่พวกเขาทั้งจริง แต่การจ้างบริษัทอื่นมาแล้วไม่ควบคุมดูแลให้ดีก็เท่ากับพวกเขานั้นแหละที่ผิดที่ไม่ตรวจสอบให้ดีเสียก่อน กองงานที่ช่วยกันขันนอตตัวใหม่เข้าไปทั้ง ๆ ที่งานจบแล้วหน้าซิคเคิดไปหมด...เพราะถ้าเรื่องถึงหูบริษัทใหญ่พวกเขาคงไม่แกล้วโดนตัดเงินเดือน

“ได้ข่าวว่างานเกือบล่มนี่” เสียงทุ้มที่เคยได้ยินจากฉากหน้าตอนนี้มันเปลี่ยนมาเป็นฉากหลัง หนึ่งในบรรดาแสะยะยิ้มที่ภาพไม่คิดว่าผู้ชายสุภาพเมื่อเช้าคนนั้นจะทำแบบนี้ได้ “กรรมตามสนอง ทำอะไรก็ไม่เจริญหรอก”

“มึงเงียบไปเลยนะ!” ปรเมศในเวลานี้ทั้งเกรี้ยวกราดและอ่อนไหว

หนึ่งก้มตัวลงมากระซิบบางอย่างที่ยังหูเมศก่อนจะเดินเข้าเดินที่แต่งตัวไป ทิ้งเพียงปรเมศที่ยืนอยู่ตรงนั้น ปรเมศในแบบที่ไม่เคยเห็น.....คนที่เปราะบางพร้อมจะแตกหัก...

“คุณ...” ก่อนที่ภาพจะทันได้พูดอะไรหนูนาก็หันมาบอกเขาเสียก่อน

“น้องภาพ...” สีหน้าของเธอจริงจังไม่มีแววตาตกแบบที่ผู้หญิงอารมณ์คืออย่างเธอเป็นเลย “ขับรถบริษัทพาน้องเมศไปส่งที่คอนโดได้ไหม?”

“แต่ผมไม่รู้ทาง...”

“เปิดเนวิกเตอร์ในรถ พี่ตั้งค่าเอาไว้แล้ว” หนูนาส่งสายตาอ่อนหวานเหมือนไม่อยากให้ปรเมศอยู่ที่นี้นานแม้สักวินาทีเดียว “ช่วยพี่หน่อยนะ....น้องมันไม่ได้เอรธมาวันนี้”

“ครับ” ภาพรู้ว่าเมศไม่ได้เอรธมาและให้เกือแะรับในตอนเช้า แต่มันเป็นเพียงเหตุผลข้ออ้าง

เท่านั้น...ที่จริงแล้วหนูนาเป็นห่วง ‘น้องชาย’ คนเดียวของบริษัทต่างหาก ภาพยิ้มตอบเป็นการบอกให้อีกฝ่ายวางใจได้

หนูนายัดกุญแจรถบริษัทลงในมือเขาแล้วหันไปตบท้ายปรเมศ “กลับไปพักผ่อนก่อนนะคะน้องเมศ ทางนี้พี่จัดการเองค่ะ”

เมศที่ทำงานและต้องควบคุมทุกอย่างจนถึงจุดสุดท้ายกลับพ่ายหน้าอย่างว่าง่าย เมื่อภาพออกเดินชายหนุ่มก็เดินตามมาอย่างไม่อึดออด เพียงแต่ก้มหน้าก้มตา...ไม่สมกับเป็นปรเมศผู้ชายอวดดีคนนั้นเอาเสียเลย

รถของบริษัทถูกจอดไว้บนชั้นเดียวกับสถานที่จัดงานเพื่ออำนวยความสะดวกของ ภาพมองเมศที่ปิดประตูรถและคาดเข็มขัดนิรภัย ชายหนุ่มนั่งเอนหลังไปกับเบาะพร้อมกับเงยหน้าขึ้นเหม่อลอยเหมือนหุ่นยนต์ที่ไร้ชีวิต ภาพเองก็สตาร์ทรถและเดินเครื่องออกไปโดยไม่ถามอะไร

การเดินทางครั้งนั้นไม่มีเสียงเถียงกันเหมือนครั้งก่อน ๆ มีเพียงเสียงบอกทางจากเครื่องเนวิเกเตอร์เท่านั้น...

.....

.....

.....

.....

ตรงไปอีกลีสิบเมตร

เครื่องจักรกลยังมีชีวิตชีวกว่าปรเมศเสียอีก สารธิจำเป็นบังคับพวงมาลัยให้รถเล่นไปตามช่องทางเข้าที่เป็นต้นไม้ตัดแต่งทรงเรขาคณิตแบบสวนฝรั่งเศส ปรเมศอาศัยอยู่ในคอนโดหรูแต่การเดินทางค่อนข้างซับซ้อนสำหรับคนที่ไม่เคยมาเหยียบ

เมื่อพบป้ายคอนโดและผ่านสวนฝรั่งเศสมาได้ก็ถึงจะพบตัวตึกซึ่งไม่ถือว่าสูงเท่าไหร่นัก เนื่องด้วยราคาที่แพง กว่าปกติหากมีห้องจำนวนมากไปอาจทำให้ราคาถูกลงก็ได้ ภาพอ่านป้ายสีขาวตัวอักษรทองที่ประดับด้วยต้นไม้ต้นตึกแก่อีกครั้งเพื่อความแน่ใจว่าเขามาถูกที่แล้วจริง ๆ

“ถึงแล้วนะครับคุณ”

“.....”

“คุณ....”

“จับมือไหม?” เมศตอบเขาด้วยคำถามที่ภาพคาดไม่ถึง ถ้าเป็นปกติเขาทำหน้าที่แบบนี้เมศก็คงด่ากลับว่า ‘ทำไมต้องมองหน้าผมแบบนั้นด้วย!’ แล้วละ

“อ่า...ก็เริ่มหายชาแล้วละ” ภาพยกมือที่พันผ้าเช็ดหน้าจากหน้าไว้อีก ๆ ขึ้นดู จากที่เมื่อกี้ไม่จับ พอเลือดมันไหลคืนก็เริ่มเสปปากแผลขึ้นมารำไร ถึงจะถือเป็นหมีควายแต่ภาพก็เป็นมนุษย์อยู่ดี “ไม่เป็นไรหรอก”

“ผมไม่ได้ถามว่าเป็นอะไรไหมซะหน่อย” ปากดีแบบนี้ทำเอาภาพหลุดยิ้มออกมาแต่ต้องกัดปากไว้เพราะกลัวโดนด่า

“เดี๋ยวผมกลับไปเอาเบตาดีนหยอดก็หายแล้ว”

“จะบ้าเหรอ...แผลใหญ่ขนาดนั้นต้องเย็บรีเป่าก็ไม่รู้”

“นั่นสิ...ผมก็ไม่รู้...”

“คุณสิลปิน....” ประเมศกลเสียงเป็นโทนเดียวกับเวลาที่ใช้ด่าเขา แต่คำที่ตามมาดันไม่ใช่...

“จิ้นห้องมา ผมจะทำแผลให้”

ภาพกะหู...

เดี๋ยวนะ...เมื่อกี้มีใครพูดอะไรนะ??

“ห้องคุณ....รกรกว่าที่ผมหิดินนะ”

มันเป็นประโยคแรกที่ภาพพุดกับปรเมศตั้งแต่เดินออกจากรถมา ภายในตัวอาคารที่เข้าเดินผ่านมาเรียบแต่มีสไตล์สมกับเป็นที่อยู่อาศัยของปรเมศสุด ๆ การตกแต่งแบบ minimal ที่ทุกอย่างเหมือนเป็นกล่องสี่เหลี่ยมแบบนี้แหละ ภาพเข้าใจว่าสมัยนี้นั้นแสดงถึงควมมีรสนิยม แต่โดยส่วนตัวศิลปินอย่างเขาชอบบ้านร้างหนูของตัวเองมากกว่า ภาพว่ามันไม่แข็งและไร้ความรู้สึกเหมือนที่นี้ ห้องของปรเมศอยู่บนชั้นหกของอาคารแปดชั้น ถือว่าสูงทั้งพื้นที่และราคา แม้จะมองไม่เห็นวิวอะไรมากมายแต่พื้นที่ห้องก็กว้างกว่าชั้นล่าง ๆ มากพอควร ห้องของปรเมศใหญ่เกินกว่าจะอาศัยอยู่คนเดียวด้วยซ้ำ ภาพไม่เข้าใจว่าเขาจะมีห้องครัวแยกส่วนไปทำไมถ้าไม่ได้ใช้งานจริง แต่ก็ยอมรับว่าตกใจไม่น้อยที่ห้องไม่ได้เรียบเรียบกริบแบบที่จินตนาการไว้ ออกจะค่อนข้างรกเล็กน้อยเนื่องด้วยข้าวของและกองเสื้อผ้าที่ถูกถอดโยนกองไว้เป็นมูม ๆ ไป

ก็ดูเป็นมนุษย์ดินนะ..... ภาพแอบจำ

“แล้วทำไมห้องผมต้องสะอาด ไม่ใช่ห้องผ้าตัดสักหน่อย” เมศโยนกุญแจรถลงตะกร้าได้พอดีพอดี “นั่งรอตรงนี้นะ ผมจะไปเอายา”

“ก็ผมเห็นคุณบ้าความเป๊ะ ก็นึกว่าห้องจะเรียบร้อย” ภาพมองสำรวจห้องไปทั่ว “อันที่จริงเฟอร์นิเจอร์บิวท์อินของที่ดีก็ดูเจ๋งดินะ แต่ผมว่ามันแข็ง ๆ เหมือนเอากล่องมาต่อ ๆ กัน”

“ห้องผม!...ผมชอบ! โอเคนะ?” เมศชักรำคาญอารมณ์ดีสแตกไม่เลือกสถานการณ์ของไอ้นี้แล้ว “ผมไปเอายาก่อนที่คุณจะได้แผลเพิ่มที่ปากอีกสักที่ดีกว่า”

แหม...แค่นี้ก็ต้องดูกันด้วย

ภาพเอาตัวหมี่ ๆ ของตัวเองไปหย่อยลงบนโซฟาอย่างถวิลวิสาสะ ก็ไม่ได้อยากจะเสียมารยาทให้โดนค่าจนถึงหูยานหรอก แต่ให้ยื่นโง่อยู่เฉย ๆ มันก็กระไรอยู่ ภาพเริ่มหันมาสนใจมือตัวเองแทนห้อง ปรเมศเมื่อพบว่ามันเริ่มหายชาและความเจ็บก็วิ่งพล่านไปทั่วปลายประสาทเขาแล้ว มาถึงตรงนี้จิตรกรหนุ่มก็เริ่มกุมขมับกับชีวิต เพิ่งสังเกตว่าแผลมันเลือดไหลเยอะเลยจากที่เช็ดขากางเกงไปแล้ว รอบหนึ่งก็ยังไม่หยุดไหลจนตอนยกมือขึ้นซับรถมันเลยย้อนเข้าไปถึงข้อศอกทำเอาเลือดเช็ดจากแผลตดิน่มถึงกับชุ่มไปด้วยเลือด อา...สูทตัวนอกแพงเสียด้วยสิ

ชายหนุ่มใช้มือขวาที่เจ็บน้อยกว่าพยายามคลาปมผ้าเช็ดหน้าทีหนูนาน้ำพันไว้ให้ลวก ๆ ตอนนั้นเลือด

ยังไม่ไหลขนาดนี้เธอเองก็คงไม่คิดว่าภาพจะเจ็บหนักไม่อย่างนั้นคงไม่ใช่ให้จับรามาส่งคนบาดเจ็บทางใจแบบนี้หรอก คราบเลือดบางส่วนที่แห้งเกรอะกรังคั่งผิวบริเวณที่โดนเหล็กขูดจนภาพต้องซีดปากออกมาดัง ๆ กว่าเจดิงผ้าฝืนนั้นออกมาได้ เขาพลิกมือดูไปมา....ที่จริงมันก็แผลถลอกธรรมดา นั่นแหละ เพียงแต่มันค่อนข้างลึกเข้าไปในเนื้อ คิดว่าไม่น่าจะต้องเย็บ...

“ทำอะไรนะคุณ!!!” เมศแหกปากก่อนมาถึงตัวภาพเสียอีก ชายหนุ่มเขวี้ยงขวดยาสารพัดอย่างไว้บนโต๊ะแล้วรีบมาแยกมือภาพที่กำลังจะแกะผ้าอีกข้างออก “อยู่เฉย ๆ!! ใครให้คุณแกะเองเนี่ยถลอกหนักกว่าเดิมแล้ว!”

“ไม่มีใครใช้หรอก ผมอยู่คนเดียวผมก็แกะเองสิ”

“โธ่เว้ย! เดี่ยวก็ตีมือหักหรอก” เมศขู่ฟอดเมื่อมือใหญ่นั้นทำท่าจะแกะแผลอีกครั้ง “คุณคิดปิ่น!”

“ไม่เห็นต้องขู่ผมแบบนั้นเลย” ภาพหัวเราะเหมือนไม่ทุกข์ร้อนในขณะที่เมศนี่กอยากจะเอามือไ้เวรนี้ยัดลงเครื่องปั่นน้ำผลไม้ให้แม่งหายไปเลย ตลกนักหรือมึง!! “อย่าทำหน้าที่เหมือนจะฆ่าผมสิ”

“ดูคุณจะไม่เจ็บเลยนะ” เมศก้มลองเก็บผ้าเช็ดหน้าที่สภาพดูไม่ได้ขึ้นมาจาก

“จะบ้าหรือ เห็นเนื้อขนาดนี้ก็ต้องเจ็บสิครับ”

“แล้วยิ้มทำไม”

“ก็.....” ภาพยิ้มกริ่ม “คุณเป็นห่วงผมด้วย”

“กะ...คุณเป็นลูกจ้างผมนะเกิดเป็นอะไรขึ้นมา...ฮึ้ยยยยย” เมศสบถกลบเกลื่อนที่พูดไม่ออก แถมยังรู้สึกร้อน ๆ หนาว ๆ บนใบหน้าอีก “เลิกมองหน้าผมได้แล้ว เอามือมา!”

“ครับ...ครับ..” ทำหน้าที่เหมือนจะปล้นมือเขาไปอย่างนั้นแหละ ภาพขมูมือนี้นิ่งอ ๆ เพราะผิวดึงทั้งสองข้างไปให้เมศ

“เหยียดนิ้วไม่ได้เหรอ?”

“แผลมันตึงนะ”

“แน่ใจนะว่าคุณจะไม่ไปโรงบาล”

“แค่ถลอกนำคุณปรเมศ แผลสดก็แบบนี้แหละ” เมื่อเมศเริ่มสำรวจแผลก็เริ่มเบ้หน้าเพราะดูมันเจ็บชอบกล เลือดแดง ๆ ยังไหลซึมอยู่เลย เขาบอกตัวเองว่ายังไงก็ต้องกำชับให้ภาพทานยาแก้ปวดก่อนนอนให้ได้

เมศค่อย ๆ คลายปมผ้าที่มือซ้ายออกแล้วลอกมันอย่างเบาที่สุด แต่ก็ไม่วายดึงแผลขึ้นมาให้ได้ซีดปากกันเล่น ๆ บาดแผลข้างซ้ายค่อนข้างหวอะกว่าข้างขวาเยอะจนเมศแทบมาเลือด เขาจับมือภาพพลิกดูซ้ำ ๆ และพบว่าเลือดมันไหลย้อนเข้าไปในแขนเสื้อ แบบนี้คงทำความสะอาดให้ไม่ได้

แน่ ๆ นอกจากว่า...

“ถอดเสื้อออก” อีลูกช่างสั่งเล่นงานคนเจ็บเข้าแล้ว ช่วยดูสภาพหนูหน่อยเถอะคุณปรเมศ อย่าว่าแต่ถอดเสื้อ...แกะกระดุมเม็ดบนยังลำบากเลย “ผมบอกให้ถอดเสื้อไป จะทำไหม...แพล่ะ”

“ช่วยดูสภาพคนป่วยด้วยครับคุณหมอ”

“โอ๊ย!! ผมอยากจะบ้า!!” ปากก็คำไป สุดท้ายก็ต้องเป็นฝ่ายไปแกะกระดุมเสื้อสูทอีกฝ่าย เมศนึกคำตัวเองในใจว่าวันนี้ไม่น่าบังคับให้มันแต่งชุดเต็มยศมาเลยต้องมาแก้ผ้าให้ผู้ชายนี้ไม่ใช่เรื่องตลกนะเว้ย!! ไม่รู้ว่าตัวเองมีเลือดในร่างกายเยอะขนาดนี้มันถึงได้ไหลมากองกันตรงหน้า โห่เว้ย! สาบานว่าต่อจากนี้ปรเมศจะไปบริจาคโลหิตในสภากาชาดมันทุกเดือนเลย

“หน้าคุณเป็นอะไรนะ”

“เจ็บ! อยู่เฉย ๆ” เมศก็ดูจนคนแก่กว่าเลิกถามไปเอง ไม่รู้ว่ามันโง่จริงหรือแกล้งโง่กันแน่ที่ไม่รู้ว่าเมศจีน อยู่ ๆ หน้าแดงนี่คงเป็นสิวะกะทันหันมั้ง! ตัวก็ใหญ่หยั่งกับควายแต่สมองดันเล็กลง...

เมศเช่นเขี้ยวเกี่ยวฟันขณะกำลังดึงเสื้อสูทออกทางด้านหลัง แต่ค้นพบว่ามันไม่สำเร็จ...ดึงไปแบบนี้ขูดแผลมือเน่ากันพอดี

“ผมว่าคุณต้องตัดเสื้อแล้วล่ะ”

“ทำไมเหรอ? ชุดนี้ไม่สวยเหรอ?”

“ไม่ใช่!” ปรเมศคว้ากรรไกรบนโต๊ะขึ้นแทบอยากจะแทงทะลุหลอดลมไอ้ภาพ “ผมหมายถึงไอ้เสื้อที่ใส่อยู่นี้เนี่ย มันต้องตัดไม่อย่างนั้นจะถอดไม่ได้!”

“อ้าว...ก็ผมไม่รู้นี่ อยู่ ๆ คุณก็ถาม...นี่ก็จะให้ตัดชุดใหม่” เฮ้ย...นี่พูดจริง ๆ ภาพไม่ได้กว่นประสาท “เสียดายสูทผมแพงชะด้วย”

“แพงของคุณนี่มันเท่าไรหรือนะ” เมศก็รู้ว่านั่นมันเหมามาจากตลาดนัดแน่ ๆ ให้เดาอย่างเลว ๆ เลยก็ตัวละร้อยเก้าเก้า “แล้วตกลงตัดได้ไหม”

“ตัดไปเถอะครับ...ผมรักมือผมมากกว่า”

เมศถือกรรไกรค้างอยู่ในมือ ไม่ใช่ว่าไม่กล้าตัดเสื้อสูทจากตลาดนัด แต่คำพูดของภาพทำให้เขานึกขึ้นได้ว่ามือเป็นอวัยวะสำคัญของอีกฝ่ายมากแค่ไหน....ภาพเป็นจิ้งจอกเขามาจนเขาเกือบลืมนึกว่าเนื้อแท้ของมันเป็นจิตรกร....อาชีพที่มีมือสำคัญเท่าชีวิต

“อ้าว...ยังไม่ตัดเหรอ?”

ฉับ... ทักปั๊บตัดปั๊บ.....คมกรรไกรจับเข้าตรงตะเข็บผ้าที่ข้อมือก่อนจะย้อนเข้าไปตามรอยเย็บเรื่อย ๆ ภาพล้นตาลง...เกร็งแขนเล็กน้อยเมื่อเหล็กเย็นผ่านแขนเข้าไปช้า ๆ เมศพยายามตัดให้ตรง ตะเข็บที่สุดเพื่อว่าเจ้าของจะนึกเอาไปนั่งเย็บใหม่....อีกอย่างเมศคงไม่รู้ว่าตัดมาขนาดนี้เย็บอย่างไรก็ คงใส่ไม่ได้แล้ว ทำผ้าเช็ดเท้าเสียยังง่ายกว่า

ใช้เวลาสักพักใหญ่ ๆ ที่ห้องตกอยู่ในความเงียบ...คนหนึ่งใช้สมาธิ...คนหนึ่งเริ่มอ่อนล้า สุดท้าย เสื้อสองชิ้นของภาพก็กลายเป็นเศษผ้าอยู่บนพื้นห้อง ประเมศตัดสินใจถูกจริง ๆ เพราะพอตัดออกมาแบบนี้แล้วถึงได้รู้ว่ามิสแมดลูกเล็กน้อยยาวไปถึงข้อศอกด้วย

แอลกอฮอล์ถูกหยิบออกมาเป็นครั้งแรก และเมื่อมันราดถูกบาดแผลก็เกิดฟองขาวฟอดขึ้นมา...ไอ้ ภาพแสบไปถึงไขสันหลังแต่ก็ต้องนั่งตัวแข็งด้วยเกรงว่าคุณเจ้านายจะหันเอามันมารอกปากเขา แทน

“เจ็บหรือ?”

“ฟองขนาดนี้คุณยังต้องสงสัยอีกหรือครับ”

“คุณมันสกปรกมากนะฟองเลยขึ้นเยอะ” เอ๊ะ...แน่ใจว่าหมายถึงแผลถูกสกปรกใช่ไหม? ไม่ทันจะถามต่อประเมศก็พูดต่อ “ผมเพิ่งเห็นรอยสักคุณชัด ๆ”

“อ้อ...” ภาพอ้าปากค้าง

“ไม่แปลกใจทำไมคุณตกงานอยู่ได้ตั้งนาน ไม่มีบริษัทไหนเขาอยากได้คนมีรอยสักไปทำงาน หรือ?”

“อ้าวหรือ” ชายหนุ่มก้มมองตรงหัวไหล่ขวาของตัวเอง “สวดยอก...คุณไม่ว่าจั้นระ....โอ้ย! เบา ๆ สิ คุณเนื้อผมจะติดล้าลีไปแล้ว”

“ก็มันสกปรกนะ”

แก้แค้น...นี่แม่งต้องเป็นการแก้แค้นแน่ ๆ ....ภาพรู้สึกว้าวิตและทรัพย์สินอันน้อยนิดของเขาชักไม่ปลอดภัย เมื่อที่เมศเอาแอลกอฮอล์ราดแผลเขายังพอทน แต่เอาล้าลีมาขัดนี่มันไม่ไหวจริง ๆ...

ไอ้ภาพก็บื้อไม่รู้เอาเสียเลยว่ามันเป็นอาการแพ้เงิน!! ประเมศก้มหน้าก้มตาบดขยี้ล้าลีราวกับจะให้ มันยังรากลึกลงในเนื้อไอ้ภาพ...ทำขนาดนี้ไอ้ภาพว่าฝึกลงไปเลยดีกว่านะ....

เมศก้มลงเอาแต่จ้องแผลราวกับเปรี้ยวปากอยากแฉกเลือดไอ้คุณศิลปินเข้าไป ก็ไม่รู้จะมองที่ไหนนี่ หว่า...เมศก็ไม่รู้ว่าทำไมตัวเองต้องเงินด้วย เขาไม่ชอบอาการประหม่าแปลก ๆ แบบนี้เลยจริง ๆ คือ จะบอกว่าเงินผู้ชายล่อเลื้อยมันก็ไม่ไฉนนะ เห็นมันแก้ผ้าทั้งตัวก็เห็นมาแล้ว แต่มัน.....เฮ้อออออออ
ออออออ

“ทำไมทำหน้าแบบนั้นล่ะ” แล้วจะชะโงกหน้ามาดูทำไมวะ! “ถ้าคุณลำบากเดี๋ยวผมทำแผลเองก็ได้
นะ”

“อยู่เฉย ๆ ใต้โหม” เมศเองก็ไม่ชอบความเงิบหรือกะนะ แต่ก็ไม่ได้เห็นต้องชวนคุยตลอดเวลาแบบ
นั้นนี่นา ขวดแอลกอฮอล์ถูกวางทิ้งไว้แล้วเปลี่ยนมาเป็นยาทาแผลสดแทน บาดแผลของภาพไม่ลึก
อย่างที่เจ้าตัวว่าจริง ๆ เพียงแต่มันเยอะตั้งแต่มือยาวไปถึงข้อศอก เมศมองท่อนแขนที่เต็มไปด้วย
กล้ำเนื้อกรรมกรของอีกฝ่าย... ไหล่ขวามีลวดลายสีดำบางอย่างที่เมศจินตนาการไม่ออกว่ามันเป็น
รูปอะไร ก็ถูกขมวดเป็นปมขึ้นมาอีกครั้ง “คุณสักรูปอะไรนะ? ยันต์แบบใหม่หรืง”

“มองยังงี้เป็นยันต์ครับคุณ” ภาพำ “ไม่มีจินตนาการเอาซะเลย”

“ก็ผมไม่ใช่ศิลปินใส่แหว่งแบบคุณนี่”

“งั้นผมให้คุณลองเดาว่ามันเป็นรูปอะไร?”

“ไม่ทาย... โตะแล้วอย่ามาเล่นปัญญาอ่อนน้า”

“น่านะ ๆ” ภาพรบเร้า “ฝึกจินตนาการง”

ทำไมต้องมาทำหน้าแบบนั้นเล่า! เห็นมันบ้าเมศก็เลือกไปบ้าตามนั่งจ้องไอ้ลายดำ ๆ นั้นอยู่ได้นาน
สองนาน....มันคืออะไรวะ? เส้นอะไรสานกัน....จะให้หาคำมาอธิบายรูปร่างมันยังทำไมถูกเลยด้วย
ซ้ำ..

“มันคือ....” เมศกัดปากอย่างซีเรียส “ฝอยทองหรือคุณ”

“กร้ากกกกกกกกกกกกกกกกกกกก...ดูยังงี้ของคุณนะคุณปรเมศ! ฮ่า ๆ ๆ ๆ” ไอ้ภาพหัวเราะจนแผล
แทบปริเลือดพุ่งใส่หน้าเมศ “คุณนี่ไม่มีเซนส์ด้านนี้เลยแฮะ ผมคงไม่บ้าจี้ไปสักรูปฝอยทองไว้ที่แขน
หรือก”

“ผมจะไปรู้โหมล่ะ เห็นคุณชอบทำตีสแตก ก็นึกว่าเมยาแล้วอยากกินฝอยทองเลยไปสักลายบ้า
นี่มา”

“ฮ่า ๆ ๆ โอ้ยยยยย...ผมปวดท้อง” เมศเกือบหลุดปากว่า ‘งั้นก็ไปเข้าห้องน้ำไป’ “ที่จริงแล้วคุณก็
เป็นคนมีอารมณ์ขันนะ”

“.....” ดูหน้าคุณนี่...ถูกตลกกับมึงโหม?

ก่อนจะนอกเรื่องไปไกลกว่านี้ หรือพูดให้ถูกคือก่อนไอ้ภาพจะโดนเจ้านายฝั่งชิบระเบิดเข้าไปใน
แผล สุดท้ายจิตรกรหนุ่มก็ยอมเอ๋อเฉลย “มันเป็นรูป ‘ชีวิต’ น่ะ”

“ดูยังงี้เป็นชีวิต” หรือปรเมศจะเข้าใจไม่ถึงสัจธรรมของโลก

“แล้วคุณเคยเห็นรูปชีวิตหรือ?”

“บ้าเหรอ...ใครมันจะไปเลย”

“นั่นไง มันคือนามธรรม...ดังนั้นผมเลยจินตนาการว่าชีวิตของผมรูปร่างเป็นยังไงแล้วก็สักมันออกมา” เมศรู้สึกคิดผิดที่เลือกไปถามมันเรื่องนี้ ตกลงภาษาไทยเขาหรือมันไม่แข็งแรงกันแน่ “ทะเล่สิ”

“จียาน่า” ปากไม่ตรงกับใจชัด ๆ ประเมศแบ่งคนสักไว้เป็นสองประเภท หนึ่งคือสวยงาม และสองคือจียา ที่จริงรอยสักของภาพนะเป็นแบบแรก เพียงแต่สำหรับพนักงานเงินเดือนไม่สมควรจะมีทั้งรอยสักและเจาะหูด้วยซ้ำ

“มันเป็นมุกของพ่อผมนะ” เมศสัมผัสได้ว่าลูกจ้างใส่แหงเขายิ้มอย่างภูมิใจ “เขาบอกว่าถ้าเรามีชีวิตจนวันตายได้มันน่าจะเพ่ดี”

“คุณก็เลยสักชีวิต? อ้อ..ถึงตายไปมันก็เข้าโลงเผาไปพร้อมคุณสินะ” เมศกลอกตา “โรแมนติมาก”

“ขอบคุณที่ชม” นี่ก็น้ำเสียงประชดประชันไม่แพ้กัน ภาพลองเหยียดแขนทั้งสองข้างเพียงดูสภาพร่างกาย เส้นเอ็นตึงไปหมดเพราะแผลทำให้ยึดไม่สุดนัก ภาพมองมือใหญ่ ๆ ของตัวเองมีแผลใหญ่ตรงพังผืดระหว่างนิ้วชี้กับนิ้วโป้งคิดว่าสันหลังคงเสียบลงมาตรงนั้นพอดี อืม...นอกนั้นก็เป้นแผลถลอกเล็กน้อย

“ขอโทษนะ..” เมศแค่รู้สึกอยากจะพูดไม่ให้มันคาใจเท่านั้น เขาหมุนฝ่าเกลียวขวดยาเข้าไป

“เรื่องอะไร?”

“มือคุณ...”

“มือผม?” ภาพก้มมอง “ทำไมเหรอ...คุณเป็นแม็กนิโต้สั่งให้มันล้มนี่ผมเหรอ?”

“เพื่อเจ้อ!!” เมศทวาด “แล้วไหนว่าบ้านไม่มีทีวีรู้จักแม็กนิโต้ได้ไง”

“ก็ตอนนั้นพาแฟนเก่าไปคุณะ ไม่เอาน่า..อย่าออกเรื่อง มือผมมันทำไม”

“ทำไมเรื่องงานคุณไม่เห็นโง่แบบนี้เลย” เมศถอนหายใจ “ก็คุณเป็นจิตรกร มือเป็นแผลแบบนี้คงลำบากใจ อีกอย่างมันเป็นเพราะความประมาทของผมเอง”

“อุบัติเหตุ อย่าคิดมากน่าคุณ” ภาพยิ้มบาง ๆ บางทีประเมศก็มีมุมแบบนี้กับเขาเหมือนกันเนอะ ดูท่าทีทางลู่หุดกแบบนั้นภาพก็นึกเอ็นดูจนเปลี่ยมือขึ้นลูบหัว “ว่าไป...คุณนี่ทำตัวน่ารักสินะ”

น่ารักฟ่อง! ....เมศลุกพรวดจนขวดเบตาเดินร่วงลงไปบนพื้น เขาก็มลงเก็บราวมันทำเบงค์พันร่วงแล้วไ้อัยจากนี้จะคว่าไป

“พะ...ผมจะเอาเข้าไปเก็บ!!”

ภาพอ้าปากค้างกำลังจะบอกว่าอยู่กันสองคนไม่ต้องพูดเสียงดังก็ได้ แต่ปรเมศวิ่งตุ๊ก ๆ เข้าห้องนอนไปแล้ว....เออ ดีเยี่ยมครับเจ้านายใครเนีย ภาพเลยใช้โอกาสนี้มองสำรวจไปทั่วห้องกว้าง ๆ แห่งนี้.....มันเรียบง่ายและดูดีสมราคา แต่ภาพกลับรู้สึกไม่ชอบมันเอาเสียเลย จะว่าไงดีละ....ทรงเหลี่ยม ๆ และวัสดุมันวาวมันดูไร้ความรู้สึกเกินไปนะ

ฝ่ายปรเมศที่กลับเข้ามาในห้องก็รับยัดขวดยาลงในลิ้นชักอย่างไม่คิดชีวิต....เขาเกิดความรู้สึกแปลก ๆ มากกว่าที่เคย และมันเริ่มชัดเจนขึ้นเรื่อย ๆ จนเขานึกกลัวขึ้นมา เมศยกมือขึ้นลูบหน้าแรง ๆ แล้วรื้อค้นลิ้นชักเพื่อหากระปุกยาแก้ปวด แต่เสียงด้านนอกกับซัดจังหวะเสียก่อน

ก๊อก....ก๊อก....ก๊อก...

“คุณปรเมศ” ไอ้ตัวเจ้าปัญหามันยังหาเรื่องให้เขาไม่จบไม่สิ้นเสียที

“อะไร?”

“ผมมีเรื่องสำคัญบางอย่างจะบอกคุณ” คนฟังใจกระตุกวาบ....ใจเต้นแรงขึ้นอย่างไม่ทราบสาเหตุ เมศเกลียดเวลาควบคุมตัวเองไม่ได้แบบนี้ที่สุด เขากำลังหวังอะไรอยู่กันนะ...

“มีอะไร?”

“คือผมกลับบ้านไม่ได้”

เวรเอ๊ย...ปัญหาไม่จบไม่สิ้นนะมึง...

.....

.....

.....

.....

ปรเมศผู้ชาญฉลาดในการจัดการมาตลอดกลับไม่ฉลาดเสียเลยที่เสนอให้ลูกจ้างนอนในห้องนั่งเล่นของตัวเองแทนที่จะขับรถไปส่งภาพที่บ้าน แน่นอนว่าภาพมือเดียว..ขับรถบริษัทมาจอดที่คอนโด เขาได้ก็ปาฏิหาริย์แล้วจะให้ขับกลับบ้านนะเป็นไปได้ไหมไม่ได้หรอก แล้วเมศก็ไม่วุ่นึกครึ้มอะไรถึงได้ไปเสนอให้ภาพนอนค้างคืนกับเขา

คนละห้องหรือ! เมศเถียงกับตัวเองในใจ

เขาชนหมอนกับผ้าห่มออกมาไว้ตรงโซฟาแล้วนั่งรอแขกรับเชิญที่กำลังหรรษาในห้องน้ำอยู่ เมศไม่รู้หรือว่าภาพอาบน้ำได้ไหม และเขาก็ไม่คิดจะเสนอตัวไปช่วยด้วยแม้ฉากแก้ผ้าตอนเปิดเรื่องจะกระแทกตาประหนึ่งคูหนังกวีก็ตาม จะให้ไปดูใหม่ก็ไม่ได้ช่วยவே!!

ร่างเหมือนหมีควายเปิดประตูออกมาพร้อมเสื้อยืดและกางเกงบ็อกเซอร์ยาน ๆ ของปรเมศ ว่าแต่นี้มันอาบน้ำเร็วไปไหม!!

“คุณไม่ได้อาบน้ำเหรอ?”

“ดูสภาพสิ ใจคอจะให้หนองขึ้นทั้งตัวผมเลยไหมล่ะ” ภาพเดินออกมาในสภาพชักแห้ง “แต่แปร่งพื้นเรียบร้อยแล้ว”

“ก็ยั้งดี”

ภาพเริ่มสังเกตถึงความผิดปกติ อันที่จริงมันผิดปกติตั้งแต่เมศชวนเขาอนค้ำด้วยแล้ว เคยมองหน้ากันดี ๆ ที่ไหนล่ะ....แล้วนี่ถึงขั้นยื่นไม้ตริจิตมาให้ออกจะแปลกไปหน่อย เขาจ้องร่างที่นั่งหลังค่อมอยู่บนโซฟาราวกับอยากจะหายไปจากตรงนั้น ปรเมศคนนั้นกลับมาอีกครั้ง....คนที่เหมือนพร้อมจะแตกสลาย...

“คุณดูเครียด ๆ นะวันนี้” ภาพทิ้งตัวลงนั่งข้าง ๆ จนโซฟายวบลง

“ผมเพิ่งโดนลูกค้ำรายใหญ่ค่ากลางงานมานะ จะให้หัวเราะระรื่นรีใจ” เมศแค้นหัวเราะ เขาเสยผมขึ้นลวก ๆ เหมือนไม่ได้ใส่ใจ “ผมโดนค่าบ่อยจนชินแล้ว จะทำงานวงการนี้ถ้าไม่โดนค่าตีแปลก”

“แต่หน้าคุณไม่เห็นเป็นแบบนั้นเลยนะ” ภาพเกือบหลุดปากถามว่าเกี่ยวข้องกับพระเอกละครคนนั้นรีเปล่า...แต่ก็ไม่กล้าพอ “ดื่มกันหน่อยไหมล่ะ”

“จะแหย่เรื่องที่ผมหลับครานู้นรีใจ”

“เปล่าซะหน่อย” ภาพยิ้ม “คุณนี่คิดมากจริง ถ้าดื่มคุณก็จะได้หลับ ๆ ไป....สบายจะตาย ขออย่างเดียวรอบนี้อ้อวักใส่ผมก็แล้วกัน”

“คุณสิลป็น....”

“อย่าดูน่า...ผมกลัวนะ” กลัวแต่ยิ้มแบบนั้นมันหมายความว่ายังไงกันวะ! เมศขมวดคิ้ว “คุณนะเครียดง่ายเกินไป”

“ผมจริงจังกับเรื่องธุรกิจแล้วผิดตรงไหน” เมศจิมจำกับหัวเข้าตัวเอง “คุณนั่นแหละทำอะไรไม่เป็นระบบ เอ้อระเหยแบบนี้แหละงานเดินช้าทุกที”

“แล้วพีหนูนาติดต่อมารียัง?”

“ผมโทรไปถามแล้ว...พຽ່ງนี้ผมจะส่งพีแอลเข้าไปคำบริษัทเวอร์นั้นที่ทຳผมเสียเครดิต เน้นอนว่าไม่จ่ายให้มันแน่ ๆ ไม่ฟ้องก็บุญหัวแล้ว” เมศยกไหล่ “ส่วนคุณทศพลจะโอนงวดสุดท้ายเข้ามาวันพຽ່ງนี้ ดีเหมือนกัน...โค่นค่าแต่ก็ยังได้เงินครบ”

“เอามีดทิ่มหน้าคุณนี่เลือดคงพຽ່ງปรี๊ดเลยนะ”

“เขาเรียกรักษาผลประโยชน์ที่ควรได้ ผมบอกแล้วว่าผมจริงใจกับเงินเสมอ” เมศเลิกคิ้ว “หรือเดือนนี้คุณไม่เอาเงินเดือนละ?”

“เอาสิครับบอสสสสสสส” ภาพได้เงินเดือนเหมือนพนักงานคนอื่น แต่หักไปเยอะพอควร....เอ่อ...พุดให้ถูกคือมากกว่าครึ่งหนึ่งละนะ

ปรเมศไม่พุดอะไรต่อ แต่ก็ขมอยมเข้าห้องไปนอนเสียทีเอาแต่นั่งกอดเข่ามองนิ้วเท้าตัวเองอยู่แบบนั้น ภาพเกาหัวง ๆ ง่วงก็ง่วงจะไล่ก็ไม่กล้าชะด้วย

“เล็บขบหรือครับ...เห็นนั่งมองตั้งนาน” ภาพกะให้จำ แต่เมศไม่จำเว้ย คุณสมองเขาอย่างกับจะกินเลือดกินเนื้อ คุณจริงเจ้านาย “ง่วงก็ไปนอนเถอะครับ ไม่ต้องห่วงผมหรอก...ถึงจะไม่ชินที่แต่ไม่ใช่คนกลัวผี”

“ไม่ได้ห่วง” เมศเสียงแข็งไม่เลิก ไม่รู้ทຳไมทຳทั้ง ๆ ที่ตัวก็สูง แต่ภาพกลับรู้สึกวຽ່ງเวลาเมศตัวหดเล็กลงเหมือนพร้อมจะจมหายเข้าไปในโซฟา แวตาทີสะทຽ່ງภาพนิ้วหัวแม่มือโป่งเท่านั้นช่วงดูหยอยอย่างบอกไม่ถูก

เจ้านายเขาคงคิดมากเรื่องอะไรสักเรื่อง....ถ้าให้ภาพเดาก็คงหนีไม่พ้น ‘พระเอก’ คนนั้นแหละ สัตว์เลือดเย็นหลายเซลล์อย่างปรเมศถึงเป็นได้ขนาดนี้

“คนเราก็ต้องทຳอะไรผิดพลาดบ้างนะคุณ....ถ้ายังเป็นมนุษย์อยู่” เขากล່าวรวม ๆ ราวกับพุดถึงงานที่ล้มเหลวเมื่อตอนเย็น

“แต่ผมไม่ควรพลาด นี่มันโง่มากสำหรับคนอย่างผม” เสียงเมศอุคอุ้กับหัวเข่า “คุณไม่ได้อยู่ในโลกธุรกิจ คุณไม่รู้หรือว่าระบบงานแบบนี้มันเหมือนโดมิโน่ ล้มตัวเดียวก็พังไปทั้งแถบแล้ว”

“แต่.....”

“เขาโง่กันนะคุณ ถ้าเขารู้วຽ່ງบริษัทผมทຳงานประมาทจนเกือบจะทຳ....คน..บาดเจ็บไป คิดวຽ່ງสิ่งทຳมาทຳทั้งหมดจะเสียเครดิตขนาดไหนละ”

“บริษัทอื่นเขาก็ต้องเคยพลาดแบบคุณบ้างแหละน่า”

ปรเมศถอนหายใจยาว “ผมไม่ใช่เขา...ผมต้องไม่พลาด”

“นี่...คุณรู้ไหมบนโลกนี้มีรูปร่างอยู่แค่สองแบบ...คือแบบโค้งกับแบบตรง”

“พอน่า...ผมเบื่อเลกเซอร์วิชาศิลปะของคุณเต็มทนแล้ว” เมศบีคมือไล่ แต่ไอ้ภาพหาได้สนใจไม่

“ธรรมชาติไม่เคยสร้างเส้นตรง ไม่ว่าจะภูเขา...สายน้ำ...ขอบฟ้า...ทุกอย่างไม่มีอะไรตรงสมบูรณ์แบบหรอก เส้นตรงที่คุณชอบมันเกิดจากความอหังการของคนที่ยากเอาชนะธรรมชาติ” เห็นปรเมศชูกหน้าลงกับเข่าเขาก็นึกเอ็นดูคนเด็กกว่าขึ้นมา ภาพลูปหัวเมศเบา ๆ “เพราะงั้น...คุณไม่มีทางเป็นเส้นตรงได้หรอก ปล่อยวางอะไรบ้างเถอะนะ”

“ผมไม่ชอบแพ้...” เสียงที่เข้านั่นสั่นเครือเหลือเกิน

“ไม่มีใครชนะได้ตลอดหรอก”

“แต่ครั้งนี้ผมจะไม่แพ้!! ผมจะพิสูจน์ให้ดู”

แม้ในใจจะสงสัยว่าปรเมศกำลังสู้กับอะไรอยู่? และจะพิสูจน์อะไร? ภาพเก็บงำความสงสัยไว้ในใจเพียงคนเดียว เขาไม่คิดว่าเมศจะเล่าให้ลูกจ้างจำเป็นอย่างเขาฟังหรอก ความเจ็บเข้าปกคลุมห้องอีกครั้งทำให้บรรยากาศอึดอัดยิ่งกว่าตอนแรก เมศที่ดูจะสงบสติอารมณ์ได้ลุกขึ้นไปหยิบกระปุกยาบนโต๊ะรับแขก เขาหมุนฝาออกแล้วยื่นให้ภาพ

“หยิบไปสองเม็ด แก้วน้ำอยู่บนโต๊ะนั่น”

ภาพล้วงมือเข้าไปหยิบ “คุณก็ด้วย...หยิบไปเลยสองเม็ด”

“ผมไม่ได้มีเม็มน่าแบบคุณ” ไหล่ที่เคยสง่าผ่าเผยต่อหน้าคนอื่นกับลู่ลง เมศถอนหายใจเป็นรอบที่ร้อยของวัน “ผมจะไปนอนแล้วนะ”

“เดี๋ยวครับ”

“.....” หน้าตาเมศเต็มไปด้วยเครื่องหมายคำถาม

“คุณดูไม่สบายใจเลย” ภาพยิ้ม “ผมจะกอดให้กำลังใจคุณ”

“ไม่เอา!!...อ้อ...” ใครเคยห้ามภาพได้ที่ไหน เขาตะปบหลังเมศแล้วลากเข้ามาปะทะอกอย่างแรงจนสันจมูกฝ่ายถูกกระแทกกับเสื้อหนา ๆ ปรเมศคั่นลูกกลั๊ก “ไม่เอา! ทำบ้าอะไรของคุณ”

ภาพไม่ตอบคำถาม แม้ว่าคนในอ้อมแขนจะพยศเดินไปเดินมาก็ตาม ปรเมศในเวลานี้ก็เหมือนอินทรีปีกหัก...ต่อให้เคยบินสูงแค่ไหนก็ต้องร่วงสู่พื้นอยู่ดี... เห็นแล้วคิดถึงตัวเองสมัยเป็นเด็กที่มูทะลุ ไม่เคยคิดหน้าคิดหลัง พอแพ้ขึ้นมาก็เจ็บหนัก ก็แค่ไม่อยากเห็นเมศเป็นแบบนั้น...

ภาพเอ่ยกระซิบกับเส้นผมเคลือบสารเคมี “พักชะบ้างนะครับ”

คำพูดแสนธรรมดากลับตรึงเมศไม่ให้ขยับตัวอีกต่อไป ภาพจะรู้ไหมว่าการกระทำเพียงเล็กน้อย
ของเขาทำให้อีกคนรู้สึกหวั่นไหวมากขนาดไหน ประเมศซुकหน้าลงกับแผ่นอกตรงหน้าเงิบ ๆ มัน
อุ่น....อุ่นจนเขาไม่อยากจะผละออกไป แขนทั้งสองข้างที่โอบรอบตัวเขา....ฝ่ามือร้อนที่ลูบบนศีรษะ
เบา ๆ รวากับจะปละบโยน....กลิ่นหอมอ่อน ๆ จากน้ำยาปรับผ้านุ่มช่วยให้คิ้วที่ขมวดเป็นปมค่อย ๆ
คลายออกช้า ๆ

เขาไม่อยากคิดอะไรอีกแล้ว...

เมศปฏิเสธตัวเองมาตลอด...แต่วันนี้....วินาทีที่อยู่ในอ้อมกอดของอีกฝ่าย เขาก็รู้ได้ทันทีว่าเขา
ต้องการสิ่งนี้

แค่ใครสักคนที่ลูบหัวเพื่อบอกว่า
'ไม่เป็นไร เคียวพรงนี้ก็มาถึง'

ปรเมศเข้าห้องนอนไปแล้ว...แกมยังไม่ยอมเปิดปาดพุดหลังจากโดนภาพกอดเข้าไปพักใหญ่ ลูกจ้างบริษัทต้องประสงค์ไม่คิดว่าจะโดนเจ้านายโกรธ ถึงตอนเข้าไปจะหน้าแดงก็เถอะ....แต่คงไม่โกรธมั้ง?

ถ้าถามว่าทำไมถึงไปกอดเมศแบบนี้? ภาพแค่รู้สึกว่ปล่อยเด็กหนุ่มไว้แบบนี้ไม่ได้ ตอนเด็ก ๆ เขามีพ่อคอยอุบหัวเสมอเวลารู้สึกท้อ...แต่ปรเมศกลับไม่มีใครเลย ทำไมถึงได้เป็นคนทีโดดเดี่ยวแบบนี้ละ?

ภาพโยนยาแก้ปวดสองเม็ดที่กำในมือนานจนละลายลงปากแล้วกรอกน้ำดื่มตามลงไป...เป็นอันเสร็จวันอันแสนเหนื่อยนี้ โช�팜นุ่ม ๆ ร่ำร้องให้เขาเอนตัวลงไปซึ่งภาพก็ไม่มีอีคอดแม้แต่น้อย...หนุ่มศิลปินปิดเปลือกตาอันหนักอึ้งลง การนอนหลับเป็นการรักษาบาดแผลที่ดีที่สุดแล้ว

ประตูห้องนอนที่เพิ่งปิดไปไม่ถึงห้านาทีแก้มออกมาเล็กน้อยพอให้ปรเมศส่องออกมามองได้ พอเห็นภาพหลับทันทีที่หัวตะหมอนราวกับมีสวิตช์ก็ค่อยโล่งใจจับประตูกลับเข้าห้องมา เมศทิ้งตัวเองลงไปบนเตียงนุ่ม ๆ ด้วยความรู้สึกที่แปลกไป เขาบอกไม่ถูก....ไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับตัวเอง มือขวาวงทาบบนอกซ้าย...จังหวะบางอย่างเริ่มเปลี่ยนไป....และเมื่อคิดถึงสัมผัสจากอ้อมกอดนั้นมันก็อุ่นวาบ

พรุ่งนี้แะไปโรง'บาลทำอะไรแฮะ....

.....

.....

.....

.....

“ไอโลก์เวลาชูเสนอะไรแบบนี้ละ อีสโซอะเมซิ่ง”

“เกินไปวิล...ผมแค่คิดว่ามันน่าสนใจดี”

เมศกุ่มขมับอย่างรวร้าวไปทั้งสมอง มิสเตอร์วิลเข้ามาที่ออฟฟิศเขาแบบไม่ทันตั้งตัว เล่นเอาพี ๆ วิ่งพล่านกันทั้งห้อง เพราะต้องจัดเตรียมนุ่นนี้ให้ลูกค้ารายใหญ่ แต่พอเลื่อนบานประตูเข้ามาไฉ่ฝรั่ง แก่เน่เสื้อบอกว่า ‘Don't worry

I just want to talk with Paab.’

คือถ้ามีจะมาฆ่าตัวกันในออฟฟิศแบบนี้.....แถมยังพูดภาษาอะไรไม่รู้กันอีก

“น้องภาพนี้ไฉ่ย่อนะคะเนี่ย มิสเตอร์วิลเอ็นดูอย่างกับลูกเนอะ” หนูนาถึงกับต้องเดินมาฆ่าตัวถึงโต๊ะทำงานเมศ “วาสนาดีจริง ๆ”

“คนบ้าเขาคุยภาษาเดียวกันรู้เรื่องนะครับ” เมศยกไหล่ “เตรียมตัวสำหรับงานถัดไปรึยังครับพี่?”

“เหม...ระดับพี่นะคะน้องเมศ จงคิวฟรีเซ็นเตอร์ใหญ่เรียบร้อยค่ะ”

“งานนี้ใครเหรอครับ?”

“น้องธานค่ะ”

“ไอ้ธานนะเหรอ? ดีครับ...แบบนี้ค่อยคุยกันง่ายหน่อย” ธานนะเพื่อนสมัยเรียนมหา’ลัยของเมศเอง แถมมันยังเคยมาช่วยตอนเหตุการณ์แมลงสาบบั่นถือโลกนั่นด้วย “เจอแต่งงานหินงานนี้ค่อยสบายหน่อย”

“จ้ะน้องเมศดูตารางนี้นะคะ....”

“I can't believe....ห้าวอาร์ตติสแบบยูนั่งทำงานในออฟฟิศ”

“.....” ภาพยิ้มแสบ ๆ ไม่อยากบอกว่าที่มานั่งห้าวโด้ในนี้ก็เพราะสร้างหนี้สินเอาไว้อรอก

“ยูชอบงานแนวนี้ด้วยเหรอ?”

“มันก็ไม่เลวร้ายนะวิล”

“แต่มันก็จะดีกว่าถ้าได้ทำในสิ่งที่ยูรักใช่มั้ย?”

“ของมันแน่นอนอยู่แล้ววิล....”

พี่หนูนาพูดอะไรวะ....ทำไมกูได้ยินแต่เสียงมิสเตอร์วิลกับลูกจ้างไล่แซ่..

“แล้วดูตรงนี้นะคะน้องเมศ มันจะมีช่วงที่ต้องปล่อยว่างราว ๆ ชั่วโมงครึ่ง พี่กลัวคนจะหายไปจากงานนะค่ะ”

“.....”

“น้องเมศคะ?”

“อะ ครับ!!” เขาสะดุ้งเอื้อมแขนแทบเขวี้ยงปากกาปักลูกตาหนูนาให้สิ้นชีพชีวาวย “พี่หนูนาว่าไฉนครับ”

“หนูดูตรงนี้นะคะลูก...” หนูนาขมวดคิ้ว เจ้านายคลังงานของเธอไม่เคยเหม่อกับเรื่องธุรกิจ แต่เธอก็ทำหน้าที่อธิบายเรื่องงานต่อไป “มันจะมีช่วงว่างตอน...”

ปรเมศสูญเสียประสาทการฟังไปโดนสิ้นเชิง....หูขวาจับคลื่นเสียงพี่หนูนา....หูขวาดักฟังวิลเลียม...

“คนอาจจะเดินออกงานไป พี่คิดว่าเราต้องทำอะไรสักอย่าง....”

“ถ้าไอหางานที่อยู่ได้ใช้ฝีมือแล้วเงินดีกว่านี้ล่ะ .....You want to change jobs?”

“ไม่ต้อง!!!!!!”

ติ๊ง! ติ๊ง! ติ๊ง!

สามจังหวัดด้านบนคือจังหวัดการหันหน้ามามองของรุตน์ เกื้อ และแอลราวกับหนังชิทคอมตอนหกโมงเย็นวันอาทิตย์ อยู่ๆ บอสก็ลมบ้าหมูขึ้นลุกยืนตะโกนกลางออฟฟิศ.....งานนี้ทั้งกันทั้งไทยทั้งเทศ แม้แต่วิลเลียมยังตกใจจนฟันปลอมแทบร่วงออกจากปาก...

“มะ....ไม่ทำก็ได้คะน้องเมศ...พี่เข้าใจว่างบมันจะเพิ่ม” หนูนามือไม้สั่น...ฉิบหายวอดวายไปทั้งตระกูล นางจะโดนบอสไล่ออกซื้อหาพุดจาไม่เข้าหูหรือไม่โปรดติดตามตอนต่อไป “พะ...พี่ไปโทรแจ้งทางนู้นก่อนนะคะลูก..”

“อะ...ครับ....เอ่อ...ไว้ผมจะพิจารณาอีกทีละกันครับ” เมศลูบหน้าแก้เก้อ โคตรจะขายหน้าเลยไอ้เมศเอ๊ย!! ชายหนุ่มผู้สังหารคนมาแล้วทั้งบางกำลังตกที่นั่งลำบากที่ไม่รู้ตัวเองเป็นบ้าอะไร คิดแล้วอยากเอาลิ้นชักหนีบคอตายไปให้รู้แล้วรู้รอด!!

“Oh god!! what happen with your hands!!”

ภาพก้มมองมือตัวเองที่เต็มไปด้วยผ้าพันแผล นี่กำเหมือนกันที่วิลเลียมเพิ่งจะมาสังเกต “เขาเรียก scar of life นะวิล”

“ยังจะมีหน้ามาพุดติดตลกอีกนะ.... วะ..ว่าแต่มีงาแอบดักฟังเขาทำไมเนี่ย ไอ้เมศเอ๊ย!!”

“It's no laughing matter.....Hands are a life of artist” ประเมศกำมือแน่นขึ้นโดยไม่รู้ตัว...มือเป็นสิ่งสำคัญอย่างที่วิลเลียมว่าจริง ๆ คนทั่วไปที่ว่าสำคัญมาก....แล้วยังศิลปินที่มีมือเป็นอาวุธแบบนี้ ได้รับบาดเจ็บที่มือไม่ต่างกับเป็นอัมพาตทั้งตัวเลยชัด ๆ

มันเพราะเขาทำงานประมาท....

“ไม่หอรอกวิล....พ่อผมว่าเสมอว่าศิลปะไม่ได้เริ่มจากมือ” ภาพยิ้มกว้าง “มันเริ่มจากจิตวิญญาณ”
.....เหมือนจะเท แต่กูไม่เข้าใจที่มันพูดเลยเว้ยยยยยยยยยยยยย

“Super Daddy right? ฮ่า ๆ ๆ”

เฮ้ย!! เดียวเซ่! แล้วมิสเตอร์วิลมันเข้าใจไปได้ยังไงกันวะ! ใครก็ได้อธิบายให้กูฟังที ประเมศไม่เคยคิดว่าตัวเองโง่....จนกระทั่งได้มาเจอสองคนนี้คุยกัน เขาเริ่มคิดว่าตัวเองโง่ขึ้นมาแล้วละ...

ชายหนุ่มกุ่มขมับเครียดหนักกว่าเดิม สถานการณ์บริษัทตอนนี้ก็ไม่ค่อยดีนัก เพราะหลังทำงานโพล่งหน้าพลาดมันก็ล้มระเนระนาดเป็นโดมิโนอย่างที่คิดไว้จริง ๆ ขึ้นเดือนใหม่มาบริษัทติดต่อเข้ามาแค่สี่ และสองในสี่เพิ่งเคนเชลเขาไปเมื่อวานนี้เอง....ประเมศสาบานกับตัวเองว่าจะหาเวลาว่างไปเฟาฟริกเฟาเกลื้อสาปแช่งไอ้คุณทศพลและบริษัทของมันให้ได้สักวันหนึ่ง!!

ที่ทุเรศกว่าคือตัวเขาเอง...ในเวลาที่บริษัทกำลังเน่าหอนแบบนี้นัดมาเกิดความรู้สึกอะไรบ้า ๆ นี่ขึ้นมาอีก...

วิลเลียมนั่งคุยต่อเกือบครึ่งชั่วโมงหลังจากแอบดันพื้นปลอมกลับเข้าปากไปเรียบร้อยแล้ว ชายชรารู้สึกถูกชะตากับศิลปินรุ่นลูกคนนี้อย่างบอกไม่ถูก จะพูดจะคุยอะไรเดี๋ยวก็นึกเขาไปหมด...คุยสนุกดี ชายเมืองผู้ดีก้มมองเขม่นาฬิกา ก่อนจะเอ่ยปากขอตัวกลับก่อน

“ไว้คราวหน้าไอจะมาอีก” วิลเลียมคว้าหมวกบนตักขึ้นสวม เขาแต่งตัวสไตล์บริติชจำ แม้สภาพอากาศจะไม่เอื้ออำนวยก็ตาม “คุยกับยูแล้วสนุกดี”

“ยินดีเลยวิล” ภาพลุกขึ้นแล้วเดินนำเพื่อนต่างวัยของเขาไปที่ประตู “ไว้เจอกันคราวหน้าวิล”

วิลเลียมยิ้มให้จนใบหน้าย่นพลางเลื่อนประตูออกไป แต่เหมือนจะนึกอะไรบางอย่างได้ “แล้วเรื่องเปลี่ยนงานล่ะ? ยูยังไม่ได้ตอบไอลัย”

“อ้อ..เรื่องนั้น” ประเมศผู้นั่งอยู่ไกลจับเอกสารหน้ามือไปหน่อยจนมันยับ...

“เอาไว้ก่อนละกัน ทำงานที่นี้ก็สนุกดีเหมือนกัน”

เฮ้อออออออออออออออออ...คะ..เดี๋ยวลี แล้วเราจะถอนหายใจทำไมวะเนี่ย

“เอ็งไหวปะเมศ” เกือบถึงกับเอ่ยปากถาม “เฮงค้เหล้ามาเปลวอะ?”

“ไม่ได้ดื่มซะหน่อย ช่างผมเหอะพี่” เมศปิดมือไล่เป็นสัญญาณบอกว่าอย่าเสือก

“เหม่...”

“เจียบครับพี่” ประเมศชี้หน้าก่อนที่ไอ้เกือจะทันแซวอะไรต่อ “แล้วไปเอาตารางสถานที่มาให้ผม”
เกือรูดชิบปากแล้วก้มหงอ ๆ กลับโต๊ะทำงานมันไป มันชักไม่เข้าใจชีวิตว่าทำไมต้องตกเป็นเหยื่อ
เจ้านายอยู่ร่ำไป ไม่ได้สำเหนียกตัวเองเลยว่ามันเองก็ชอบเอาคอปาดเขียงเองอยู่บ่อย ๆ

บ่ายวันนั้นเมศเครียดหนักกว่าเก่าจนกินข้าวแทบไม่ลง.....กะเพราหมูกรอบในจานรสชาติหมาไม่
แตกเหลือเกินทั้ง ๆ ที่เป็นร้านประจำแท้ ๆ อย่างที่รู้ ๆ กันว่าคนอย่างประเมศน่าจะชอบให้ทุกคนวิ่งบน
ฝ่ามือตัวเอง พอมาเจอความรู้แปลก ๆ แบบนี้ก็เหมือนตัวเองไปวิ่งบนฝ่ามือคนอื่นแทน ซึ่งเขาไม่
ชอบ!! เขาคือประเมศนะ! เขาคือพระอิสวรผู้เป็นใหญ่ในหมู่เทพนะ! แล่ชื่อก็หมายถึงผู้ยิ่งใหญ่แล้ว....
จะมาโดนคนอื่นปั่นหัวแบบนี้ไม่ได้เด็ดขาด!!

ท่ามกลางโต๊ะวงกลมที่ใช้รวมตัวกินข้าวกลางวัน....สายตาอาฆาตที่มั่งแทงทะลุหัวใจภาพจนมันขน
หัวลุกอย่างไม่มีสาเหตุ สงสัยทีนี้จะเจ้าที่แรงแบบที่ไอ้รูตน์เคยบอกจริง ๆ คราวหน้าต้องหาของมา
เช่น ไหว้แล้วเฮะ....ไอ้ภาพก็ไม่ได้รู้เลยว่าตัวบอสมันเองนั่นแหละเสียยิ่งกว่าผีทั้งป้าซ้ำอีก อยู่ ๆ
ภาพก็เงยหน้าขึ้นมาจากจานข้าวเล่นเอาเมศที่กำลังเขินฆ่าทางสายตาสะดุ้ง

“ชะ...ใช้ชีวิตเป็นไงบ้าง?” ถามอะไรของมึงเนี่ยประเมศ...

“ถามทำไม” ภาพขมวดคิ้วสงสัย “เกิดนี่ก็อยากใช้ร่วมกับผมเหร่อ”

“ไม่ใช่โว้ย!! ผมหมายถึงมือคุณเนาะ!! อยู่ยังงี้!!” เมศพลอตะโกนจนข้าวในปากเกือบหลุด
ออกมากลางวง พี่ ๆ ที่เหลือเริ่มหัวหดแทนไอ้ภาพเหมือนเป็นเฟรชชีโดนพี่ว่าก

“อ้อ...ก็ไม่เป็นไรนะ เรื่อย ๆ ดี แต่โหนรธเมล์ยากไปหน่อย” ลูกจ้างหนุ่มยิ้มแห้ง ๆ ให้

“กะ..ก็ดีแล้ว” เมศอยากเอาใบกะเพรายัดจุมูกตาย...แต่ไม่ใช่จุมูกตัวเองนะ...เขาไม่เคยผิด! คนที่
ผิดคือไอ้คุณศิลปิน! เพราะมันคนเดียว...เพราะมันดันทำอะไรบ้า ๆ เขาถึงต้องมาเป็นแบบนี้

ก็ต้องยอมรับอย่างหนึ่งละนะว่าไอ้คุณศิลปินมันไม่ใช่คนเจ้าคิดเจ้าแค้นเลย....บอกตรง ๆ ว่าถ้า
เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นกับเมศเขาเรียกค่าเสียหายแบบขูดให้เจ้านายเลือดชิบแน่ ... โชคดีไปที่ไม่เจอคน
แบบตัวนี้นะ

เปลี่ยนเรื่องสิเมศ..เปลี่ยนเรื่อง “พี่หนูนา แล้วเรื่องไอ้ธานว่าไงครับ”

“เอ้” หนุณาเอียงคอสงสัย “พี่ก็บอกน้องเมศแล้วไม่ใช่หรอคะว่าจัดการเรื่องคือน้องธานเรียบร้อยแล้ว”

“นะ...นั่นสิครับ ผมก็ลืมไป” พลาดอีก...พลาดอีกเมศเอ๊ย...

“เมศดูเหนื่อย ๆ นะวันนี้ ไม่สบายรีเปล่า?” แอลตั้งข้อสงสัยได้น่ากลัวมาก “เอาพาราไหม พี่มีนะ”
“ก็ดีครับพี่”

“อะไรเอ็งไม่สบายหรอเมศ กลับห้องนอนไหม วันนี้เลิกงานไวกันให้หมดเลย” เกือสัมผัสถึงบรรยากาศมาจากเจ้านาย “เออ...ข้าเล่นมุกนะ...”

“ระวังเอะไ้เกือ เล่นบ่อย ๆ เงินเดือนมึงจะหดตาม” รุตน้มาเหยียบเพื่อนซ้ำให้เจ็บหนักกว่าเดิม เกือค่อย ๆ หดปากกลับเข้าไปอย่างสงบ

หลังกินข้าวเสร็จเมศรอกพาราลงไปสองเม็ดแล้วพับกลับที่โต๊ะตัวเอง เล่นเอาพนักงานอื่นไปเลย...ร้อยวันพันปีเจ้านายเคยหลับในออฟฟิศที่ไหนล่ะ? แสดงว่ารอบนี้ทำอะไรจะป่วยหนัก ใครเล่าจะรู้ว่าเมศป่วยด้วยเรื่องอะไร...

ภาพที่เป็นโรคชอบห่มชาบ้านชะเง้อมองเจ้านายที่มอยกระรอกคาโต๊ะแล้วก็รู้สึกไม่ค่อยดี คิ้วหนารกผูกกันเป็นปม

“คงเครียดนะ” รุตน้ออกความเห็น

“ปกติเขาก็เครียดตลอดเวลา...”

“มึงไม่สังเกตหรอภาพ ช่วงนี้ลูกค้าเรลดשובไปมากกว่าครึ่ง อย่างเดือนนี้ก็มีเข้ามาแค่สองรายเอง”

“เออ...ก็จริงของมึงนะ” ภาพไม่คุ้นชินกับพวกธุรกิจเลยไม่ได้คิดอะไรมาก “เศรษฐกิจไม่ค่อยดีมั้ง”

“ไม่ใช่หรอ เพราะเราไปพลาดในงานเมื่ออาทิตย์ที่แล้วไง คุณทศพลอะไรคงส่งข่าวให้รู้กันในวงธุรกิจนะ ที่นี้ความไว้วางใจในบริษัทเราก็คลดลง ใครจะไปอยากจ้างบริษัทที่เคยเกือบทำจากล้มพับฟรีเซ็นเตอร์ตายท่ากลางเวทีวะ”

“จริงของมึง” ภาพพยักหน้าเห็นด้วย “แล้วบริษัทออแกไนซ์ก็มีเป็นร้อยเป็นพัน จ้างคนอื่นที่ชั่วร้ายดีกว่า ภูผดถูกไหม?”

“หัวเรื้อรังนี่” รุตน้ขยับแว่น “เอาละ จัดการส่วนของมึงด้วยงานมีสัปดาห์หน้าแล้ว เดี่ยวบอสตื่นมาจะกริ้วกว่าเดิม”

“เออ ๆ”

ถึงจะตกปากรับคำไปแบบนั้นก็ภาพก็ยังคง ๆ จ้อง ๆ อยู่ทีโต๊ะทำงานของเมศ....ทั้ง ๆ ที่ยังไม่แก่เลย

แต่ดันยึดติดกับเรื่องนอกกายแบบนี้ แย่ชะมัด.....วันนั้นบอกว่าให้พักบ้างแท้ ๆ

.....

.....

.....

.....

หนึ่งในสองของงานเดือนนี้เป็นอีเว้นท์เล็ก ๆ ของบริษัทน้ำผลไม้ Punch Fruits ซึ่งไม่ได้ใหญ่โตขนาดเปิดตัวสินค้าใหม่ แต่เป็นเพียงการปล่อยโฆษณาพร้อมฟรีเซ็นเตอร์ใหม่เพื่อให้นักจดจำภาพลักษณ์มากขึ้นเท่านั้น และผู้ที่ถูกเลือกมาในวันนี้ก็คือชาน ปรียากรโสภณ นักแสดงหนุ่มที่มีรอยยิ้มสว่างไสวเหมาะกับเครื่องดื่มที่ให้ความสดชื่นและมีประโยชน์อย่างน้ำผลไม้

ชุ่มฉ่ำงานอยู่ที่หน้าห้างดังใจกลางกรุงเทพ แม้จะเป็นพื้นที่ไม่ใหญ่มากแต่ก็ถูกเนรมิตให้เต็มไปด้วยสีสันของผลไม้หลากหลายจากป้ายคำท้าที่เรียงกันเป็นทางยาว เมศอยู่ในชุดสูทเต็มยศอีกครั้งเมื่อออกงานเขามองหน้ารูปเพื่อนบนเวทีก่อนจะมุดเข้าไปในห้องแต่งตัว ผู้ชายที่หน้าเหมือนป้ายตะแคง ๆ นั่งอยู่หน้ากระจกรอแต่งหน้าหันมายิ้มให้

“หน้ามึงเด่นหรากกลางเวทีเลยวะชาน”

“หล่อละสิ” ชานยักคิ้วกวน ๆ แล้วทำท่าต่อยหมดพร้อมบอกสโลแกน “ดื่ม Punch Fruits สู้เพื่อคุณ”

“หมดพลังผลไม้เหวอะ ชื่อโคตรตลก ฮ่า ๆ ๆ”

“ไปว่าสโลแกนเขา เดียวกูฟ้องพี่เขาหักเงินบริษัทมึงเลยนี่”

เมศหัวเราะแล้วเท้าแขนลงกับโต๊ะเครื่องแป้ง “มึงจะเล่นบนตัวร้ายกับกูหรือ?”

ชานยิ้ม.....เขาเป็นได้แค่พระรองไม่กี่ตัวร้ายเสมอ ซึ่งชานก็ชอบบทที่เล่นอยู่....เขารู้สึกว่ามันท้าทายกว่าพระเอกที่มีไม่กี่แบบคือแสนดี เลว และ โง่ ถึงเงินจะไม่ดีเท่าแต่ก็สนุกดี สมัยเรียนมหาวิทยาลัยชานเป็นเพื่อนคนละกลุ่มกับเมศ แต่พอมาทำงานสายเดียวกันเลยเพิ่งมาสนิทกันทีหลัง และก็ได้ค้นพบว่าเพื่อนเกียรตินิยมคนนี้นั้นกวนประสาทกว่าที่คิดไว้เยอะ

“ไอ้เมศ..”

“อะไรวะ?”

“มึงกับพี่หนึ่งยังเคลียร์กัน ไม่ได้ไปอีกเหวอะ”

“อยู่ ๆ ตามกูเรื่องนี้ทำไม” น้ำเสียงเครียดขึ้นมาทันที

“คือกูก็ไม่ว่าพวกมึงมีเรื่องอะไรกันมาก่อนหรอกนะ พี่ช่างแต่งหน้าในกองถ่ายเขาเม้าท์ให้กูฟังว่า มึงชอบด่ากับพี่เขาเรื่องอะไรไม่รู้” ธานเกาแก้มอย่าประหม่าที่จะพูด “คือมึงเคยด่ากับพี่เขาต่อหน้ากู ครั้งหนึ่ง กูเลยมั่นใจว่าช่างแต่งหน้าเม้าท์ไม่ผิดหรอก”

“ชาตินี้ก็ไม่ได้คุยกับมันดี ๆ หรอก”

“กูไม่สอรู้เรื่องมึงหรอก ที่เตือนเพราะเป็นห่วงมึงนะเว้ย....ถ้าเข้าหูผู้ใหญ่เมื่อไหร่บริษัทมึงจะลำบาก ระหว่างบริษัทออแกไนซ์กับพระเอกละครไม่ต้องบอกก็รู้ว่าเขาจะสปอยใคร แล้วมึงอาจจะเสียเครดิตว่าเป็นพวกร่วมงานยากด้วย”

“ขอบใจที่เตือนวะธาน” เมศตะบับบ่น่าเพื่อน “กูมั่นใจว่ากูเอาตัวรอดได้ วันนี้มึงก็พยายามเข้าล่ะ.... กูไปตรวจความเรียบร้อยนะ”

“เออ สู้ ๆ ละกัน” ธานโบกมือไล่เพื่อนเป็นจังหวะเดียวกับที่ช่างแต่งหน้าสาวเดินเข้ามาพอดีเป็นอันได้เริ่มพิธีโบกหน้ากันไป

เมศก้มมองนาฬิกาแล้วยิ้มออกมาอย่างภูมิใจกับผลงานการคุมเวลาของตัวเอง จัดเสร็จเร็วกว่าที่คิดไว้เกือบชั่วโมงแน่ะ งานนี้บริษัทผลไม่ซื้อเห้ยนั้นต้องปลื้มแน่ ๆ คิดว่าคงกู้หน้ากลับมาได้ในระดับหนึ่งล่ะนะ

“อารมณ์ดีแล้วหรอครับ?”

“เฮ้ย!!” เมศตะครุบเข้าที่หูเหมือนกลัวจะโดนกินเข้าไป...อันที่จริงคือปิดบังความมันแดงอยู่ต่างหาก

“ขอโทษที่ทำให้ตกใจ” ภาพยกมือเสมอหัวเหมือนผู้ร้ายโดนตำรวจจับ เขาว่าไม่ได้มาให้ตกใจอะไรเลยนะ ไม่รู้ทำไมฝายนั้นถึงสะดุ้งสะเทือนขนาดนั้น

“อ่า..” เมศขยำหูแดง ๆ ของตัวเองราวกับจะให้มันหลกคามือ “ซุ่มเรียบร้อยแล้วหรอ?”

“เสร็จตั้งแต่ครึ่งชั่วโมงที่แล้ว ไม่ต้องเป็นห่วงครับบอส” ภาพยกหน้าไปทางซุ่มเพื่ออวดฝีมือตัวเอง

“อืม ๆ” โธ่เว้ย! ไอ้เมศมึงกำลังวิ่งบนฝามีลูกน้องอยู่นะ! “แล้วนี่ไม่มีงานทำแล้วหรอ”

“ไม่มีนี่ ผมทำเสร็จเร็วผมก็ได้พัก....ถูกไหมครับ?” ภาพมองสำรวจอาการแปลก ๆ ของเจ้านาย... หรือจะธาตุไฟเข้าแทรกวะ... “คุณก็หัดพักซะบ้างนะ”

ประโยคคล้าย ๆ เมื่อคืนนั้นเล่นเอาความทรงจำที่เมศพยายามกดไว้ไหลวนเข้าหัว โว้ย! ทำไมต้อง

วูป! ใหวในอกแปลก ๆ ด้วย ตรวจร่างกาย...ใช่ ๆ เขาใช้งานร่างกายหนักเกินไป มันคงถึงเวลาต้องไปตรวจร่างกายละ...

“เอ...หรือว่าตัวร้อน” มือใหญ่เท่าใบลานแนบอยู่บนหน้าผากทำให้ปรเมศรู้สึกร้อนฉ่าขึ้นมาทั้งหน้า เขารีบปัดมือนั้นออกทั้ง ๆ ที่ใจจริงอยากจะซุกหน้าเข้าหามือด้วยซ้ำ เอ้ย! ไม่ใช่สิ โช้เว้ย!

“ผมไม่เป็นไร” ใช่ ๆ แบบนั้นแหละเมศ มองด้วยสายตาทรงอำนาจแบบที่เคยทำ “แล้วคุณชุ่มเสร็จแล้วหรือ?”

“เอ่อ..” ภาพเกาหัว “ผมว่าคุณป่วยแล้วละ สมงสมองไปหมดละ”

“ค่าผมก็คิดถึงเงินเดือนไว้ด้วยนะ....หักแล้วใช้ว่าจะหักเพิ่มไม่ได้” ไม่รู้ทำไมเรื่องเงินนี้เมศคล่องปากดีเหลือเกิน “ถ้างานเรียบร้อยก็ดี ผมไปเดินตรวจต่อแล้ว”

“เดี๋ยवरับ” มือใหญ่ในผ้าพันแผลคว้าแขนเมศไว้ ภาพยังคงความเอือกงเส้นคางของมันจนเมศหงุดหงิด

“อะไร!”

“น้ำผลไม้ครับ” ขวดน้ำผลไม้รวมสีเขียวขนาดทดลองถูกยื่นให้ตรงหน้า ภาพยิ้มกว้างราวกับเป็นผลิตภัณฑ์จากครัวเรือนของมันเอง “จะได้หายเป็นลมแดดเนอะ”

บ้านมึงเรียกแบบนี้ว่าลมแดดหรือ!!

“ขอบคุณ” เมศหน้าหงิกกว่าเดิมแล้วว่าขวดน้ำเดินไปกระดกไปประหนึ่งเดินกลางซาดาร่า เมศคิดว่าเขาโดนปั่นหัวทั้งที่ความเป็นจริงไม่มีใครปั่นทั้งนั้น โอ้ภาพยังคงยืนเกาหัวง ๆ ณ จุดเกิดเหตุอยู่เลย

เห็นปรเมศอารมณ์เสียใส่ตลอดเวลาภาพก็ชักแข็งว่าชาติที่แล้วเขาไปทำอะไรให้หรือไง? ถึงได้ชอบเหวี่ยงใส่เขาเหลือเกิน ดู ๆ ไปก็คล้ายแฟนเก่าเวลามีประจำเดือนเหมือนกันแฮะ

ประมาณบ่ายสามงานก็ได้เริ่มขึ้นอย่างเป็นทางการ แม้จะเป็นอีเว้นท์เล็ก ๆ แต่ฟรีเซ็นเตอร์พระรองอย่างธานก็เรียกแขกได้มากพอ ดูบริเวณเวที ชุ่มเครื่องดื่ม และชุ่มเล่นเกมถูกประดับตกแต่งไปด้วยผลไม้สดหลากสีสันน่ารัก ๆ เพราะต้องการเข้าถึงกลุ่มวัยรุ่นผู้หญิงมากกว่าที่จะเป็นเครื่องดื่มเพื่อสาวรักสุขภาพจ้า ธานยิ้มเจิดจ้าบนเวทีพลางเต้นประกอบเพลงที่แต่งขึ้นประกอบโฆษณาใหม่ ทำเอาปรเมศแอบกลืนน้ำจนปวดท้อง

กิจกรรมในงานประกอบไปด้วยการโยนห่วง ปาลูกโป่งเพื่อรับของรางวัล และรางวัลใหญ่เป็นตุ๊กตามาสคอตสตรอเบอร์รี่ที่เมสมองอย่างไรก็ไม่เห็นว่ามันน่ารักตรงไหนเลย ให้ฟรีเขายังไม่เอาเลย แต่ดันได้ฟรีมาอุ้มไว้ตัวหนึ่ง ซึ่งเมศก็อุ้มน้องสตรอ ๆ ด้วยความเต็มใจเพื่อประจบบริษัทสุดฤทธิ์

“น้องฟรุตน่ารักดีนะครับ” ยืมการคำถูกส่งให้ชีอีไอสาว ซึ่งปรเมศก็หล่อเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว....งานนี้มีระทวย

“ใช่ใหม่ละคะ ดีไซน์เนอร์ที่ออกแบบเป็นคนญี่ปุ่นเลยนะคะ เขาออกแบบให้รู้สึกเป็นมิตรกับผู้หญิงนะคะ” สาวเจ้ารีบอธิบายคุณออกแอกในซ้อย่างภาคภูมิใจ “ถ้าน้องเมศชอบ เอากลับไปอีกตัวก็ได้ค่ะ”

“อย่าดีกว่าครับ ผมเกรงใจ...แบ่งให้สาว ๆ ในงานเถอะครับ” มือที่กำลังหิ้วตุ๊กตาอยู่แอบบีบมันแน่นขึ้น “เมื่อสักครู่ผมได้ลองคิมน้ำผลไม้รวมดู สดชื่นมากเลยนะคะ คิดว่าต้องลองแนะนำพี่สาวในออฟฟิศบ้าง”

“ว้าย...น้องเมศก็พูดเกินไปค่ะ พี่จะลอยแล้ว”
.....น้องฟรุตหรือน้องฟุตตีนกันเนอะ.....

ภาพมองปรเมศอุ้มสตรอ ๆ พร้อมต่อแผลชาวบ้านอย่างเมามัน เขาชักแยกไม่ออกว่าอันไหนสตรอเบอร์รี่มากกว่ากัน ไม่ว่าออกงานเมื่อไหร่ปรเมศก็ทาากวตราข้างไว้ที่หน้าหน้าจริง ๆ หน้ากากติดแน่นทนนานมาก หลัง ๆ ภาพเริ่มชินแล้ว....ดูไปดูมาก็ตลกดีนะ อายุก็ไม่ใช่น้อย ๆ ยังต้องมาอุ้มตุ๊กตาโชว์เอาใจบริษัทเขาอีก....ไอ้ภาพขอการวะเลยจริง ๆ

“เธอ..คูสิ ผู้ชายคนนั้นหล่อจัง”

“คนไหน ๆ”

“คนที่อุ้มตุ๊กตานั่นไงเธอ” สาวคนนั้นขยายความ “ตุ๊กตาน้องฟรุตนะ”

บทสนทนาของสาวที่เดินผ่านทำเอาภาพหลุดจำ เจ้านายเขาเสน่ห์แรงไม่ใช่น้อยเลยนะเนี่ย อย่างว่าละ...ถ้าไม่นับปากที่สังหารคนได้ปรเมศก็หล่ออย่างที่เธอว่าจริง ๆ คิ้วเรียวสวย สันจมูกโด่ง และ

ดวงตาที่ภาพเคยเปลือยคิดว่ามันมีเสน่ห์บางอย่าง....เจ้านายเขาน่าเอ็นดูจะตาย

“แต่คนนี้ก็แซ่บอยู่นะ”

“ไหนอีกยะ ทำไมวันนี้เรดาห้ฉันเสียเนี่ย”

“คนตัวใหญ่หน้าลูกครึ่งนี่ไง”

“ว้าย! แซ่บจริงวะแก”

ที่นี้ภาพเริ่มเกร็งแทนเสียงมันแว่ว ๆ มาจากด้านหลังเลยไม่กล้าหันไปมอง เพราะกลัวเธอจะเห็นหน้าเขาชัด ภาพแอบยิ้ม....ไม่มีแฟนมาสามปี แต่ก็เชื่อว่าเสน่ห์จะตกตะเนี่ยเรา..

“เสียแก! แต่ใครก็สู้คนนี้ได้ย่ะ”

“อะไรคนไหนอีกยะ?”

“นั่นไง หนึ่งธรรตอะแก!! ตัวจริงหล่อมาก โอ้ย..ฉันไปขอถ่ายรูปก่อนนะ”

ห๊ะ...อะไรนะ? หนึ่งธรรต?

ภาพหันขวับไปทันที พระเจ้า! หนึ่งธรรตที่เกือบโดนเวทีทับตายอนาถเมื่อเดือนที่แล้วยืนอยู่ตรงนั้นจริง ๆ !! แถมยังกลายเป็นจุดสนใจในชั่วพริบตา ฐานที่เปล่งรัศมีบนเวทีถึงกับดับวูบลงไปเลย... ราชินีพระองค์นั้นคงไม่เท่าพระเอกสินะ

หนุ่มฝ่ายศิลป์ไม่รู้ว่าทำไมเขาถึงเหงื่อแตกพลั๊กขนาดนั้น...แต่ภาพรู้แล้วว่างานนี้เจ้านายเขาเจอตอเข้าอีกแล้ว ขายาว ๆ รีบก้าวพรวดเข้าไปหาเมศและน้องฟรุตทันที เมศจะไปเหมือนกัน แต่ภาพไม่สนใจก้มลงประชิดติดข้างหู

“หนึ่งธรรตมา....”

“ห๊ะ!! อะไรนะ?”

“โธ่...เบา ๆ สิคุณ” ภาพกดริมฝีปากลงบนใบหู “ตอนนี้อยู่ด้านหลังซุ้ม สาว ๆ ในงานแห่ไปสนใจเขาหมดแล้ว...คุณฐานบนเวทียังเอาไม่อยู่เลย”

“อะ...” เมศไม่รู้ว่าควรจะตกใจเรื่องหนึ่งมาที่งานหรือเรื่องที่โดนไอ้ภาพแกล้งก่อนดี เอาเป็นว่าเข้ามาพร้อม ๆ กันแล้วสมองรวน “ละ...ไถ่มันไป”

“เขาพระเอกนะคุณ ไม่ใช่หมูไ้หมาให้ผมไต่ยังงิ”

“มันกล้ามาเดินแย่งซีนฟรีเซ็นเตอร์แบบนี้!!” เมศบิบน้องสตรอ ๗ ในมือจนไ้ส้แทบทะลัก “ผมว่ามันตั้งใจมาพังงานผม”

“ทำไงละทีนี้” ไอ้คุณคิดปิ่น!!อย่าเอางูมาชนขมับกู!!กูยี้งนิกไม่ออกไวยยยยยยยยย

“อะ...ผมจะผลิผลามทำอะไรไม่ได้ เพราะนี่เรื่องใหญ่...ต้องถามพี่ซีอีโอเขาก่อน” เมศนี่ก็เกลียดตัวเองที่ไล่ได้ก็ไม่ได้ฝ่ายอีกออกไปจากหัว “เดี๋ยวผมมะ...”

“น้องธานเรียกคุณหนึ่งมาหอร่อน้องเมศ?” ซีอีโอสาวเดินตรงเข้ามาถามอย่างสงสัย “ทำไมพี่ไม่เห็นรู้ แล้วค่าใช้จ่ายในส่วนนี้จะเพิ่มรีเปล่าอะ?”

“ปะ...เปล่าอะครับพี่ ธานมันไม่ได้เชิญใครมาหอรอครับ” เมศดำในใจว่าโง่จริง...ใครมันจะเชิญพระเอกมาฆ่าตัวเองถึงทีวะ “ผมกำลังจะปรึกษาพี่พอดีว่าเราจะเชิญเขาออกจากงานยังงีดีครับ แบบไม่ให้เป็นการเสียมารยาท”

“เอ...เชิญออกงาน?” เธอเอียงคอ “เชิญออกทำไมละอะ”

อ้าว...ซีอีโอเล่นกูแล้วไง...

“ก็มันเป็นการดึงความสนใจจากไอ้ธานบนเวทีนะครับพี่ แล้วกิจกรรมในงานเราก็จะลดความน่าสนใจลง..”

“ใครว่าละคะน้องเมศ ตอนนี้อยู่คุณหนึ่งช่วยชวนคนในงานเล่นเกมโหนห่วงใหญ่เลยละอะ น่ารักมาก! สาว ๆ มารุมเต็มซุ้มเลยนะอะ พี่ถึงได้ถามไถ่คะว่าน้องธานขอมาช่วยงานรีเปล่า”

“อะไรนะครับ??”

“ถ้ามาแบบไม่ได้รับเชิญพี่แอบไปถามเรื่องค่าตัวดีกว่า น้องเขาน่าจะมาช่วยเราฟรีนะอะ อ้อ...พี่ไปขอลายเซ็นด้วยดีกว่า อีอิ”

“พี่ครับ!! พี่!!” สาวเจ้าไม่ได้สนใจหันกลับมามองเลย “อะไรกันวะเนี่ย ทำไมใคร ๆ ก็ต้องอยู่ข้างมันตลอดเลย”

“ผมยังอยู่ข้างคุณนะครับ” เมศหน้าแดงวาบแบบไม่ทันตั้งตัว...ทำไมผู้ชายหุ่นหมีควายคนนี้ชอบพูดเรื่องน่าอายนั้กันนะ... “คือคนเยอะมากผมจี้เกียจเดินไปที่อื่น”

ไอ้คุณคิดปิ่นนนนนน!!

ภาพไม่รู้ว่าปรเมศคิดอะไรอยู่กันแน่ ผู้ชายคนนี้อ่านยากยิ่งกว่าอาจารย์ตอนตรวจทีลิสเสียอีก เจ้านายเด็กกอดอกแน่นแล้วจ้องเขม็งไปยังซุ้มเล่นเกมโยนห่วงไม่วางตา....พระเอกละครที่ชื่อหนึ่งยังอยู่ตรงนั้น เขาแจกรอยยิ้มเชื้อเชิญสาว ๆ อย่างไม่ทราบจุดประสงค์นั้....ในแววตาของปรเมศมีแต่ความสับสน มาทำไม? มาเพื่ออะไร?

เวลาผ่านไปชั่วโมงกว่าที่พวกเขายืนข้างกันแค่ไร้ซึ่งบทสนทนา ภาพไม่รู้เหมือนกันว่าเขายืนอยู่ได้

ทำไมตั้งนาน เพิ่งแค่นี้ไม่อยากให้อินทรีปีกหักข้าง ๆ ร่วงลงไปตายเท่านั้น....ปรเมศผู้เข้มแข็งหายไป
เสมอเมื่อผู้ชายคนนี้ปรากฏตัวขึ้นมา ท่วงท่ากอดอกที่เคยทรงอำนาจกลับเหมือนห่อตัวเองให้เล็กลง
ไป ภาพเองก็ทำอะไรไม่ได้นอกจากยืนอยู่ข้าง ๆ เท่านั้น จวบจนจบงานที่ซีอีโอสาววิ่งยืมราเข้ามา
หา

“สุดยอดเลยคะน้องเมศ!! ผลตอบรับดีกว่าที่พี่คาดไว้ทั้ง ๆ ที่เป็นอีเว้นท์เล็ก ๆ แทะ ๆ นะคะเนี่ย”

“คะ...ครับ” ปรเมศสะดุ้งหลุดจากภวังค์แล้วรีบคว้าหน้ากากขึ้นมาใส่ “ถ้าพี่ชอบงานที่เราจัดให้ผม
ก็ดีใจครับ พวกเราทำงานหนักเพื่อความสำเร็จของลูกค้าเสมอครับ”

“พี่ให้เครดิตน้องเลยคะเมศ น้ำผลไม้แบบกล่องที่ขนำมาวันนี้ขายเกลี้ยงหมดเลย โอ้ย...พี่ไม่
อยากจะเชื่อ!” เธอตุ้नตุ้नมากจริง ๆ “นี่ได้ทั้งออแกไนซ์ชั้นดีทั้งฟรีเซ็นเตอร์ชั้นดีนะคะ คุณหนึ่ง
บอกพี่ว่าน้องธานเป็นคนโทรไปตามให้มาร่วมงานแบบไม่มีค่าตัวด้วยแหละคะ สุดยอดไปเลย”

ไม่มีทางหรอก....ธานมันรู้ว่าเขาไม่ถูกกับพระเอกคนนี้ มันไม่มีวันโทรตาม นอกเสียจากหนึ่งมา
เอง...

ภาพมองตามเมศเว็บเดียวก็พอจะเดาเรื่องราวได้ อีกอย่างคุณธานขึ้นเวทีไปตั้งแต่งงานเริ่มก่อนขึ้น
เขาก็อยู่ในห้องด้วยตลอดไม่เห็นรายนั้นยกโทรศัพท์ขึ้นมาสักครั้ง แบบนี้ไม่ต้องเดาก็รู้ว่าหัวหรือ
ก้อย

“ทีนี้ก็เหลือแต่เก็บของที่บริษัทพี่จัดการเอง น้องเมศกลับเลยก็ได้นะคะ เดี่ยวพรุ่งนี้ค่อยมาเคลียร์
บิลกัน”

“คะ..ครับพี่”

“บริษัทต้องประสงค์ทำงานดีขนาดนี้ พี่ไม่บอกต่อก็คงไม่ได้แล้วละคะ”

“ขอบคุณมาก ๆ นะครับ” ทั้งเมศกับภาพรีบประสานเสียงยกมือไหว้กันแทบไม่ทัน

“ของแบบนี้ใช้ดีช่วยบอกต่อจ้ะ ขับรถกลับบ้านดี ๆ นะคะ พี่ไปคุมคนงานเก็บของก่อนนะ”

เมื่อซีอีโอสาววิ่งออกไปก็ทิ้งให้เหลือแต่สองสมาชิกจากบริษัทต้องประสงค์เท่านั้น เมศรู้สึกเพื่อ ๆ
เหมือนฝันไป....นานแค่ไหนแล้วที่ไม่ได้รับคำชมจากการทำงาน มันช่าง...

“อะไร?” อยู่ ๆ ไอ้คุณศิลปินก็กำมือยื่นเข้ามาขัดจังหวะซึ่งใจ “จะทำท่าปล่อยหมดผลไม้แบบ
ไอ้ธานหรือ”

“คุณเคยค่าผมสมองดีเพราะผมจำทำไม่ได้” ภาพหลอกค่าแบบเนียน ๆ “มาแสดงความยินดีแบบ
ต้องประสงค์กันหน่อยสิครับ”

เมศกำมืออีกข้างชนเข้าอย่างจัง....ก่อนจะพ่อนแรงยอมเล่นเป็นสตีปเดิม พอเอาไหล่ชนกันเขาก็

หลุดออกมาชนิด ๆ เขาชอบกลิ่นสบู่ที่ติดตัวภาพมาอย่างบอกไม่ถูก...

“ดูท่า...แกจะต้องฟังคนอื่นตลอดเลยนะ” ภาพผลลคว่าป้าบเข้าที่ไหล่เมศเมื่อพบว่าผู้ชายคนนั้นคือหนึ่งธรรต เขายืนล้วงกระเป๋าฟางลงส่ายยิ้มเยาะเย้ย “แกมันทำอะไรก็ล้มจมจริง ๆ”

“มึงเงียบไปเลยนะ” ปรเมศพุ่งออกไปเหมือนพร้อมจะชดหน้าพระเอกหนุ่ม เล่นเอาภาพต้องกอดรั้งเอาไว้

“ใจเย็นนำคุณ...” ภาพกอดคนในอ้อมแขนแน่นขึ้น “กลับห้องก่อน...พรุ่งนี้มีงานรออยู่”

“แต่มัน!!...”

“เชื่อผมนำ...กลับห้อง ผมจะโทรบอกพี่หนูนาเอง”

“.....” เมศหลบตาแล้วขึ้นตัวออกจากภาพ เขาออกเดินก้าวเท้าฉับ ๆ นำออกไปทันทีโดยไม่สนใจอะไรทั้งนั้น ภาพถึงกับเลิกล่ำทำอะไรไม่ถุกนออกจากหันไปบอกหนึ่ง

“ขอตัวก่อนนะครับ”

“เชิญครับ” หนึ่งกล่าวอย่างสุภาพ ลูกจ้างฝ่ายศิลป์จึงวิ่งตามปรเมศออกไปอย่างไม่คิดชีวิต เมื่อสักครู่ยังเห็นหลังไว ๆ แฉว ๆ ลานจอดรถคิดว่าน่าจะยังไปได้ไม่ไกลเท่าไร ภาพล้วงเอามือถือในกระเป๋าขึ้นมาแนบหูแล้วกรอกเสียงฟางสอส่งสายตาไปด้วย

“ขา..น้องภาพ? หายไปไหนมาพี่หาไม่เจอ”

“คือ...เจ้านายเราเจอพระเอกละครนั่นอีกแล้วครับพี่หนูนา”

“อะไรนะคะ!! บรรลั้ยแล้ว น้องเมศอยู่ไหนคะตอนนี้”

“ลานจอดรถครับ ผมตามหาอยู่”

“น้องภาพเจอแล้วขับรถไปส่งที่คอนโดเลยนะคะ พี่มั่นใจว่าสภาพนั้นน่าจะขับรถกลับเองไม่ไหว”

“ครับ พรุ่งนี้เจอกันที่ออฟฟิศนะครับ” ภาพเสียมารยาทกดตัดสายไปก่อนเพราะเหลือบไปเห็นป้าหมายยืนนั่งฟังรณิสสันมาร์ชลีคำของตัวเอง ขายาว ๆ ไม่รอช้าที่จะก้าวเข้าไปประชิด

“คุณ....”

“จึ้นรถสิ” ปรเมศตัดบท “ผมจะไปส่งคุณที่บ้านเอง”

ภาพจ้องแวตารู้สึกกลุ่มนั้น เขาไม่รู้จะทำอย่างไรกับเมศดี สุดท้ายก็ต้องยอมพยักหน้าแล้วยึดตัวเองเข้าไปในรถอยู่ดี ปรเมศประจำตำแหน่งที่ฟางมาลั้ยแล้วสตาร์ทรถขับออกไปเงียบ ๆ ภาพจับจ้องที่ใบหน้าอีกฝ่ายอย่างเสียมารยาท และคิดว่าเมศต้องรู้ตัวแน่ ๆ ถ้าเป็นเวลาปกติคงหันมาค่าที่เขาจ้องหน้าแล้วละ

ชายหนุ่มลูกจ้างนั่งยูกิกไปมาอยู่ไม่สุขหวังว่าจะโดนหันมาค่าเหมือนเคยแต่ก็ไม่มีเสียงอะไร นอกจากแอร์ที่เป่าออกมาจากช่องเท่านั้น รู้ตัวอีกทีรถก็จอดอยู่ที่หน้าบ้านเดี่ยวประหลาด ๆ ของภาพแล้ว แต่เจ้าของบ้านยังคงนั่งนิ่งไม่แม้แต่จะปลดเข็มขัดออก....เขาคิดว่าตัวเองไม่สามารถปล่อยปรเมศขับรถกลับบ้านไปในสภาพนี้ได้

“ลงมาพักบ้านผมก่อนไหม?” คนถามคิดว่าต้องโดนปฏิเสธแน่ ๆ แต่คำตอบที่ได้กลับเป็นการพยักหน้าเบา ๆ เล่นเอาเจ้าของบ้านอึ้งแทน ภาพไขกุญแจแล้ววิ่งโร่ไปเอากองกระดาษปฐ์ฟออกจากโซฟาเพื่อให้ปรเมศนั่ง ร่างสูงสะอิดสะเอ้งเดินไ้เร็วแรงอย่างกับกระดาษตามมาถึงตัวลงนั่งโดยไม่ขอเจ้าของบ้านก่อนด้วยซ้ำ ภาพหาแก้วน้ำที่ล้างแล้วมาแอบเอาทิชชูเช็ดฝุ่นออกแล้วรินน้ำใส่เพื่อรับแขกอย่างเจ้าบ้านที่ดี

“ดื่มน้ำสักหน่อยเถอะครับ”

“อืม...” ถ้าปรเมศรู้ว่าแก้วนั้นล้างวางทิ้งไว้จนฝุ่นขึ้นอาจไม่พูดแบบนี้ ชายหนุ่มจรรีมีฝีปากแห้งผากกับปากแก้วแล้วกรอกน้ำดื่มลงไปอย่างไร้ชีวิต

ห้วงสมองของเมสว่างเปล่า....สองบ่าหนักอึ้งไปหมด เขารู้แล้วว่าไม่อยากอยู่คนเดียว....อยากได้ที่พักฟังกับเรื่องที่เหนื่อยล้าก็เท่านั้น โดยเฉพาะในเวลาที่เรื่องราวในอดีตไหลกลับเข้ามาในหัวราวกับเปิดฟิล์มม้วนเก่า....

เขาอ่อนแอเหลือเกิน.....ยิ่งใหญ่เหมือนพระอิศวรอะไรกันเล่า....แค่นั่งอยู่ตรงนี้ยังแทบจะทนไม่ไหวเลย...

“ร้องให้ทำไม...หืม?”

“ฮึก...” เมศยกมือขึ้นปิดหน้า ซึ่งเขามั่นเป็นการกระทำที่โง่งมมาก ร้องให้อย่างไรก็คือร้องให้... ปกปิดไปก็ไม่มีประโยชน์หรอก น้ำใส ๆ ไหลเอ่อเต็มมือเขาไปหมด เมศขบกัดริมฝีปากกลั่นเสียงสะอื้นไ้จนบ่าทั้งสองข้างสั่นไปหมด

“ไม่เอา..อย่าร้องสิคุณ” ฝ่ายภาพก็เริ่มตกใจทำอะไรไม่ถูกนอกจากคว้าทิชชูบนโต๊ะมาถือไว้ มือที่เต็มไปด้วยผ้าพันแผลข้างหนึ่งลูบหัวคนเด็กกว่าเขา ๆ “เป็นพระศิวะไม่ใช่หรอ?...เข้มแข็งหน่อยสิ”

“ผมเป็นพระอิศวรหรอ....ฮึก”

“โง่จริงคุณ เขามีสองชื่อ....เฮ้อ ผมละไม่เข้าใจทำไมคนชอบจำ..”

“หุบปาก!! ห้ามค่าผมโง่นะ!! ฮือออออออออออออ”

“อ่า...ครับ..ครับ...” เบี้ยล่างอย่างไ้ภาพได้แต่ยื่นทิชชูให้ “อย่าร้องสิคุณ...ผมไม่ชินกับคุณเวอร์ชั่นนี้นะ”

“ก็ไม่ต้องมาชิน!! คุณจะได้เห็นมันเป็นครั้งสุดท้าย” เมศคว้าทิชชูจากมืออีกฝ่ายเข้ามาเช็ดจนดวงตาบวมซ้ากว่าเดิม “ผมจะไม่ร้องไห้เพราะเรื่องนี้อีก”

“เรื่องนี้?” ภาพแยงกระดาศที่เปื้อนยู่ยในมือเมศมาปาทิ้ง แล้วดึงแผ่นใหม่มาช่วยเช็ดให้แทน “ผมไม่ถามคุณหรอกไม่ต้องกลัว แค่รู้สึกว่าคุณน่าจะให้ความสำคัญกับตัวเองมากกว่านี้นะ ไม่สมกับเป็นคุณเลย”

“.....” เมศสะอึกอีกจนบ่สำน

ภาพมองเจ้านายหมดสภาพแล้วได้แต่ถอนหายใจยาว ชายหนุ่มหัวตื้อกับสถานการณ์นี้....ไม่รู้จะช่วยอย่างไรดี อยู่ๆ ภาพก็คิดถึงเหตุการณ์เมื่ออาทิตย์ก่อน....บางทีปรเมศอาจจะแค่..

มือใหญ่กว่าหับเอาร่างบนโซฟารวบเข้ามากอดแน่น เหมือนจะได้ปลงใจ เพราะคนเด็กกว่ายอมชนหน้าลงบนบ่าแต่โดยดี ปรเมศเข็ดน้ำตาลงกับเสื้อเชิ้ตราคาถูก....ความรู้สึกที่หนีมาตลอดไหลทวนเข้ามาในอกอีกครั้ง อ้อมแขนของผู้ชายตัวใหญ่คนนี้งอบอุ้มเหลือเกิน ทำให้อยากหลับตาแล้วนอนพักพิง....ทั้งเรื่องทุกอย่างไว้เบื้องหลัง ลืมมันไปให้หมด..

ไม่รู้เวลาผ่านไปนานเท่าไรที่ปรเมศชนหน้าลงบนไหล่กว้างที่ซับน้ำตาหยดแล้วหยดเล่าจนมันหยุดไหลไปตั้งแต่เมื่อไหร่ก็ไม่รู้.... มือใหญ่อีกข้างเลื่อนขึ้นมาลูบศีรษะปลอบช่วยให้เมศยังอุ่นวบไปทั้งหัวใจ ริมฝีปากบางพึมพำกับปากกว้าง..

“หนึ่งนะ...”

“.....”

“เป็นพี่ชายผมเอง...”

“เมศ...เราจะมีแม่ใหม่กับพี่ชายแล้วนะ มาทำความรู้จักกันไว้สิ”

“ไม่เอา!! ไม่อยากมี!!” เด็กชายวัยสี่ขวบตะโกนเสียงดัง “แม่มีคนเดียวก็พอแล้ว!!”

ร่างเล็ก ๆ กระแทกเท้าขึ้นบันไดจนคนเป็นพ่อกลัวว่าจะตกลงมา แต่พอได้ยินเสียงกระแทกประตูก็
ไม่รู้จะโล่งอกดีไหมที่ลูกชายเข้าห้องไปแล้ว เขาหันกลับมาสบสายตากับคู่ชีวิตคนใหม่

“ขอโทษด้วยนะ....แกยังเด็กเลยค่อนข้างเอาแต่ใจ” แววตาของเขาเต็มไปด้วยความรู้สึกผิดเปี่ยมล้น

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะ” เธอเป็นผู้หญิงที่สวยหวานทั้งหน้าตาและกริยา กรกมลตบลงบนบ่าลูกชาย
คนเดียวของตน “หนึ่ง...เอาของไปเก็บในห้องลิ้นชัก พ่อเขาเตรียมห้องใหม่ให้ลูกด้วยนะ”

“ครับแม่”

“ห้องสุดท้ายทางซ้ายมือ นะครับหนึ่ง” พ่อใหม่เอ่ยบอก เด็กชายพยักหน้ารับก่อนจะยกเป้ที่วางทิ้งไว้
บนพื้นชั้นพาดบ่าแล้วเดินเตาะเตาะขึ้นบันไดไป

หนึ่งอายุได้ 9 ปีแล้ว เขาไม่ใช่เด็กที่ดูแลตัวเองไม่ได้เหมือนน้องชายคนใหม่ที่เพิ่งกระแทกประตู
เสียงดังเมื่อครู่ เขาโตพอที่จะรู้ว่าแม่แต่งงานใหม่ และเขาก็จะมีพ่อใหม่....รวมถึงน้องชายคนใหม่
ด้วย หนึ่งยืนมองประตูก่อนจะถึงห้องเขาที่มีกระดาดวาดเขียนเป็นรูปหุ่นยนต์หรืออะไรสักอย่างที่เขา
ดูไม่ออก เสียงร้องไห้สะอึกสะอื้นของคนในห้องดังออกมาจนหนึ่งต้องล่าหน้า เขาดันประตู
ห้องตัวเองเข้าไปอย่างไม่ใส่ใจแม้จะรู้ว่าทำหน้าที่พี่ชายได้แย่มากก็ตาม

ยังไงเด็กนั้นก็ไม่อยากได้พี่ชายอยู่แล้วนี่.....

“อย่าเครียดเลยคะเชษฐ มลเข้าใจว่าแกยังเด็กอยู่...เราคงต้องใช้เวลา” เธอยิ้มให้กำลังใจสามี
ใหม่ พิเชฐหลงรักความอ่อนหวานของเธอจนถอนตัวไม่ขึ้น แม้ว่าเธอจะเป็นแม่หม้ายลูกติดไม่ต่าง
จากเขาเลยก็ตาม

พิเชฐสวมกอดเธอ “ขอโทษแทนเมศด้วยนะ ลูกผมค่อนข้างมีปัญหาเรื่องนี้เพราะเขาโดนเพื่อนที่
โรงเรียนล้อนะ”

“มลเข้าใจค่ะ” เธอค่อย ๆ ผละออกมาจากอกสามี “เอละค่ะ...ห้องเราอยู่ไหนเอ่ย? มลจะได้เอาของ
ไปเก็บง่ะ”

“ตามผมมาเลยครับที่รัก”

ชีวิตใหม่ของทั้งสี่คนเริ่มขึ้นจากวันนั้น บ้านเดี่ยวสองชั้นบริเวณชานเมืองของกรุงเทพฯ จากเมื่อก่อนที่มีสมาชิกสามคน แต่เมื่อภรรยาเสียชีวิตไปก็เหลือไว้เพียงพิเชฐกับลูกชายปรเมศเท่านั้น และในตอนนี้มันกลับเพิ่มจำนวนสมาชิกเป็นสี่คน เพราะพ่อแต่งงานใหม่ แม้เด็กอย่างปรเมศจะไม่เข้าใจว่ามันคืออะไร แต่การเปลี่ยนแปลงไม่เคยมีอะไรดีขึ้นกับชีวิตเสมอ

แม่จากเขาไปทั้งที่ยังจำความไม่ได้ด้วยอุบัติเหตุ ทิ้งไว้เพียงรูปถ่ายเท่านั้น....พ่อเคยบอกว่าถ้าอยากเห็นหน้าแม่ก็ให้ลองส่องกระจกดูเพราะเขาหน้าเหมือนแม่มาก แต่ปรเมศไม่เข้าใจว่าคนเราจะหน้าเหมือนกันได้อย่างไร เด็กน้อยขดตัวอยู่ในผ้าห่มผืนหนาหน้าอากาศหนาวเย็นในตอนกลางคืน

ภรรยาใหม่ของพ่อเป็นคนสวย....เขารู้ แต่ไม่มีใครสวยกว่าแม่ของเขาอีกแล้ว ทั้ง ๆ ที่เป็นอย่างนั้น แต่พ่อกลับหาคนอื่นมาขึ้นตรงที่ของแม่....เมศโกธ....เขากำลังจะสูญเสียพ่อเหมือนที่สูญเสียแม่ไปตลอดกาล

....และเด็กชายจะไม่ยอมให้เกิดขึ้นแน่ ๆ .....

.....

.....

.....

.....

รุ่งเช้าเป็นวันจันทร์แรกของการเปิดเทอม เมศถูกบิดาปลุกตั้งแต่เช้าตรู่หลังจากอาบน้ำแปรงฟันเรียบร้อยพ่อก็บังคับให้เขาแต่งตัวเอง ซึ่งทำให้เมศหงุดหงิดหนักกว่าเดิม...ต้องเป็นเพราะแม่ใหม่แน่ ๆ ที่ทำให้พ่อไม่สนใจเขาแบบนี้ เด็กชายตัวเล็กติดกระดุมเม็ดแดงต้องแก้ใหม่อยู่นาน สุดท้ายเลยได้ใส่เสื้อนักเรียนยับยู่ยี่เดินกระแทกเท้าลงมาตามขั้นบันได

เมศเห็นพ่อกำลังนั่งอ่านหนังสือพิมพ์โดยมีแม่ใหม่ส่งยิ้มมาให้เขา ส่วนพี่ชายคนใหม่กำลังก้มหน้าก้มตากินข้าวต้มในถ้วย เด็กชายเดินผ่านโต๊ะกินข้าวไปทิ้งตัวลงนั่งบนม้านั่งหน้าบ้านเพื่อรอรถรับส่งไปโรงเรียน

“อ้าว...กินข้าวเชื่อก่อนสิเมศ” พิเชฐชะ โกงหน้าออกมาเรียกลูกชายตัวเอง

“ไม่กิน!”

“อย่าดื้อนะเมศ” เห็นสามิเริ่มขึ้นเสียงกรกมลจึงคว้ามือเขาเอาไว้เพื่อบอกให้ใจเย็น หนึ่งเหลือบ

มองเด็กเอาแต่ใจด้วยสายตาเย็นชา ไอ้เด็กนี้ไม่ชอบเขากับแม่อย่างออกนอกหน้าจึงไม่มีสาเหตุอะไรที่หนึ่งจะต้องชอบมันด้วย

“เมสมากินข้าวต้มอุ่น ๆ สิคะ คุณีนาทานมากเลย” หนึ่งไม่ชอบที่แม่เขาพยายามจะโอ้อ้อเด็กนั่นเลย มันไม่อยากกินก็เรื่องของมันสิ...ทำไมแม่ต้องเอาใจมันด้วย

“ไม่กิน!”

“จ้ะก็ปล่อยเขาไปเถอะแม่ ถ้าเหลือเดี๋ยวหนึ่งกินเอง” หนึ่งดึงถ้วยข้าวต้มของเมศที่อยู่ฝั่งตรงข้ามมาตักจ้วงเข้าปากทันทีเป็นการตัดปัญหา แต่นั่นยิ่งทำให้บรรยากาศในบ้านอึมครึมหนักไปกว่าเดิม รถรับส่งมาถึงบ้านตอนเจ็ดโมงครึ่งพอดี หนึ่งคว้ากระเป๋าเป้ขึ้นสะพานเพื่อไปโรงเรียนใหม่...เขาเรียนอยู่ชั้นป.5 ซึ่งการย้ายมากลางคันเช่นนี้ทำให้เด็กชายกังวลเรื่องการปรับตัวไม่ใช่น้อย หนึ่งเดินผ่านเด็กตัวเล็กบนม้านั่งแล้วก้าวขึ้นรถไปโดยไม่มีการเรียกด้วยซ้ำไป สุดท้ายลุงคนขับรถก็ต้องไปอุ้มเมสมานั่งที่ข้างคนขับรถ หนึ่งเสะยืม...ก็เพราะทุกคนเอาแต่ตามใจแบบนี้ไงถึงได้เสียคนระหว่างทางไปโรงเรียนหนึ่งสะใจอย่างบอกไม่ถูกเมื่อได้ยินเสียงท้อร้องมาจากด้านหน้าของรถ....
สมน้ำหน้าอยากไม่กินข้าวตัวเอง

เปิดเทอมวันแรกไม่เลวร้ายอย่างที่หนึ่งคิด ไม่รู้ว่าเพราะหน้าตาริเปล่าถึงมีเพื่อนใหม่เข้ามาหาเขาเต็มไปหมด...หนึ่งโตพอที่จะรู้ว่าหน้าตาดีเป็นอย่างไร และผู้ใหญ่ชอบพูดให้ฟังบ่อย ๆ ว่าโตขึ้นมาเขาต้องเป็นดาราแน่ ๆ

ช่วงพักกลางวันของวันนั้นเพื่อนพาหนึ่งไปเดินเล่นที่สนามหญ้า แล้วเขาก็ได้พบกับน้องชายคนละสายเลือดอีกครั้ง เมศเรียนอยู่อนุบาลสองซึ่งติดเรียนอยู่ติดกับสนามเด็กเล่น เด็กขายนั่งแกว่งชิงช้าเจียบ ๆ คนเดียวในขณะที่เพื่อน ๆ พากันเล่นวิ่งไล่จับ หนึ่งหันไปบอกเพื่อนใหม่ให้รีบเดินผ่านตรงนี้ไปซะ แต่ระหว่างที่เดินผ่านอยู่นั้น....

“ไอ้ลูกไม่มีแม่!!” นี่มันยุคสมัยไหนแล้ว....หนึ่งไม่คิดว่าบนโลกจะมีหัวโจกเด็กนรกอย่างใจแอนด์อยู่จริง ๆ ถ้าไม่ได้มาเห็นกับตา

“ไม่มีแล้วหน้าหัวใคร!!” เมศตะโกนเสียงดัง “ไอ้พวกนิสัยไม่ดี!!”

“ดีกว่าไม่มีนิสัย...แबर” ไอ้เด็กอ้วนนั้นแลบลิ้นปลิ้นตาล้อเลียน แอมยังเล่นมุขเด็กเปรตรุ่นโบราณอีก พอทนนั่งเฉย ๆ ไม่ไหวเมศก็ลุกขึ้นมาเหวี่ยงหมัดแต่ด้วยขนาดตัวที่ต่างกันก็ทำให้หัวโดนเพียงแค่นั้น “อ้อน...ไอ้เด็กไม่มีแม่ แค่นี้ก็ชกไม่โดน...แबर”

เด็กชายตัวเล็ก ๆ ต้องต่อสู้กับน้ำหนักตัวที่ต่างกันเกือบเท่าตัว ด้วยความฉลาดเมศจึงกระเทียบทำให้เท้าอ้วนป้อมของไอ้เด็กอ้วน ซึ่งก็ได้ผลเมื่อมันรีบชักเท้าขึ้นมาแล้วร้องโวยวายเสียงดัง

“กล้าเหยียบเท้าเราหรือ” ศัวะ!! หมัดหนัก ๆ ชัดเข้าที่หน้าเด็กตัวเล็กกว่าจนลงไม่กองกับพื้น เมศยกมือขึ้นกุมข้างแก้ม มองอีกฝ่ายด้วยสายตาแข็งกร้าว เพื่อน ๆ เริ่มแตกฮือบางคนถึงกับวิ่งไปฟ้องครูประจำชั้น ถึงอย่างนั้นเด็กอ้วนนั้นก็กำหมัดยกขึ้นสูงเตรียมจะชดหน้าเข้าอีกหมัด

ศัวะ!!

ไม่ทันได้ตั้งตัว....เด็กอ้วนนอนลงไปกองกับพื้นด้วยฝีมือเด็กประถมที่ชัดเข้าไปเต็มแรง เมศเบิกตากว้างเมื่อเห็นว่าคนที่มาช่วยเขาเป็นใคร...

“พวกเธอทำอะไรกันนะ!!”

หนึ่งถอนหายใจ.....ครูประจำชั้นก็มาเวลานี้เสียทุกที....

.....

.....

.....

.....

“ถ้ามีเรื่องกันอีกเป็นครั้งที่สองจะเรียกผู้ปกครองมาพบทั้งคู่เลยนะคะ”

“ครับ” หนึ่งจ้องหน้าอีกฝ่ายด้วยตาแข็งกร้าว “เสร็จแล้วใช่ไหมครับ?”

“ใช่..เด็กชายรณรตกลับไปเข้าห้องเรียนต่อได้แล้ว” หนึ่งโผล่ลงจากเก้าอี้ในห้องฝ่ายปกครอง เขาได้ยินเสียงครูนิทานตั้งแต่ยังไม่ทันก้าวออกจากห้อง.... ‘เพิ่งเข้ามาวันแรกก็ก่อเรื่องซะแล้ว’ หรือไม่ก็ ‘หน้าตาดีซะเปล่า..นิสัยนักเลงแต่เด็ก’ ไม่รู้ว่าเพราะถึงวัยต่อต้านแล้วด้วยรีเปล่าหนึ่งถึงได้เกลียดครูพวกนี้มากเหลือเกิน เหตุผลอะไรไม่เคยยอมฟัง...ไม่คิดเสียบ้างว่าเรื่องเล็ก ๆ ของตัวเองแต่มันเป็นเรื่องใหญ่ของเด็ก เอาแต่นั่งพูดนิทานคนอื่นกินเงินเดือนไปวัน ๆ

เหมือนจะนึกอะไรบางอย่างได้ก่อนจะปิดประตูห้องปกครองลง หนึ่งหันกลับมา “ไอ้อ้วน!!”

“รณรต!! พูดจาหยาบคาย” ครูสาวเอ็ดเสียงดัง แต่หนึ่งไม่สนใจ เขายกมือชี้หน้า

“จำใส่สมองมึงไว้ด้วย เมศมีแม่แล้ว!!”

“รณรต!! ใครสั่งใครสอนให้พูดจาแบบนี้” หนึ่งตอบครูด้วยการกระแทกประตูเสียงดังแล้วเดินกลับที่ตึกเรียนของตัวเองทันที “เฮ้อ...เด็กอะไรนิสัยไม่ดี โอ้ ๆ อย่าร้องไห้นะครับเด็กดี”

ครูสาวรีบเข้ามาปลอบเด็กอ้วนที่ร้องไห้โซ่ทันที เมศรู้ว่าไอ้อ้วนนี้เป็นลูกคนรวย....มันชอบเอาของเล่นแพง ๆ มาอวดเพื่อนในห้องบ่อย ๆ แต่ตอนนั้นเมศยังเด็กเกินเข้าใจว่าทำไมครูต้องเข้าข้างมัน

ด้วย เด็กชายตัวน้อยไม่สนใจคนในห้อง เขาพยายามชะโงกหน้ามองแผ่นหลังที่ค่อย ๆ หายขึ้นตึกไปช้า ๆ .....

เย็นวันนั้นคุณครูประจำชั้นบอกเมศว่าไม่ต้องกลับบ้านกับรถรับส่ง เพราะพ่อของเขาโทรมาแจ้งทางโรงเรียนไว้ว่าจะมารับกลับด้วยตัวเอง เพราะจะแวะพาไปทานข้าวเย็นนอกบ้าน ในขณะที่เพื่อน ๆ ทอยกันกลับบ้านจนโรงเรียนเริ่มเงียบเหงา เมศเงยหน้าขึ้นมองนาฬิกาที่โรงอาหารก็พบว่าเป็นเวลาห้าโมงครึ่งแล้ว พระอาทิตย์สีส้มที่อยู่ตรงกลางหัวเริ่มคล้อยต่ำจนจรดหลังคาโรงเรียนไปเกินครึ่งดวง จนแล้วจนรอดฝ่ายประชาสัมพันธ์ก็ไม่ประกาศชื่อเขาออกมาสักที เมศยกกระเป๋าขึ้นสะพายแล้วไปทิ้งตัวนั่งบนชิงช้าที่ตอนนี้ไม่มีคนเล่นแล้ว

เด็กชายยกมือขึ้นกุมแก้มขวาที่เริ่มหายชาแล้วความเจ็บก็เริ่มเล็ดงาน ไอ้อ้วนนั้นชัดเขาเข้ามาเต็มแรงจนแก้มเริ่มบวมออกมาเล็กน้อย เมศกัดฟันแน่น...เขาอาศัยอยู่กับพ่อสองคนมานาน และพ่อสอนเขาอยู่เสมอว่าลูกผู้ชายต้องไม่ร้องไห้

“มาอยู่นี่เอง” เสียงเริ่มแตกหนุ่มดังอยู่ข้างตัวพร้อมกับชิงช้าที่ขยับจนลั่นเอี้ยดอ๊าด หนึ่งนั่งลงบนชิงช้าอีกตัวข้าง ๆ กัน เขาลองไปถามครูแผนกอนุบาลดูถึงได้รู้ว่าปรเมศแอบหนีมาที่สนามเด็กเล่น เมศหันหน้าหลบคนอายุมากกว่าเพราะกลัวจะเห็นว่ามันบวมออกมา “เจ็บหน้าหรือ”

“.....” เขาพยักหน้าตอบ ถึงอย่างไรเด็กก็ยังเป็นเด็กที่โกหกไม่เป็น

“โดนมันเกลี้ยงบ่หรือ” เมศพยักหน้า “แล้วเอาคินมันได้บ้างไหม?”

“มะ...ไม่ค่อยได้ มันตัวใหญ่กว่า” เด็กน้อยตอบเสียงอู้อี้ เมศกัดปากตัวเองแน่นไม่ยอมให้น้ำตาไหลออกมาเพราะความเจ็บจากบาดแผล

“หรือ...” หนึ่งเงยไปสั๊กพัก...เขาพอจะเดาได้ว่าฟองครูไปก็ไม่มีประโยชน์ ดูท่าจะเข้าข้างไอ้เด็กอ้วนนั้นไม่ใช่บ่อย เขายกมือขึ้นลูบหัวเด็กน้อยเบา ๆ “คราวหน้าถ้าต่อยมันไม่ถึงก็บอก เดี่ยวจะไปต่อให้”

“.....” ไม่ใช่ว่าไม่อยากพูดแต่น้ำตามันไหลออกแล้วต่างหาก เมศก้มหน้าจนมันหยดลงบนพื้นทรายด้านล่าง บ่าเล็กสั่นเพราะแรงสะอื้นจนสัมผัสได้ หนึ่งเองก็รู้ว่าเด็กตรงหน้าร้องไห้ แต่เขาไม่ได้พูดอะไรไปนอกจากลูบหัวเบา ๆ

เมศปาดน้ำตาลงกับแขนเสื้อ เขาเป็นเด็กจึงไม่มีความคิดซับซ้อนมากนัก...รู้แค่ว่าเจ็บแสบมากจนต้องร้องไห้...ถ้าพ่อมาเห็นแบบนี้ต้องโดนดุแน่ ๆ แต่ยังเช็ดมันออกเท่าไรมันก็ยังไหลออกมา

“นี่...ร้องไห้มาก ๆ ปวดตาไม่รู้ด้วยนะ” หนึ่งเริ่มนึกเอ็นดูไอ้เด็กพยายามเข้มแข็งนี้ขึ้นมา อย่างน้อย

มันก็ใจนักเลงพอจะสู้กับเด็กตัวโตกว่า....ถึงจะสู้ไม่ได้ก็เถอะ เขาขี้หัวทุย “เดี๋ยวก็ได้กินของอร่อยแล้ว หยุดรื่องนะ”

“...ซะ...ฮึก...” เด็กน้อยพยายามจะกลืนก้อนสละอื่นลงคอไป ใช้เวลาอยู่พักใหญ่ถึงจะสงบลงได้ เหลือหลักฐานเป็นตาและจมูกแดง ๆ บนใบหน้าแทน

“คราวหน้านั้นมาหาเรื่องอีกบอกด้วยนะ” หนึ่งยิ้ม “เราเป็นพี่น้องกันไม่ใช่เหรอ?”

“พี่น้อง?”

“ยังไม่เคยมีใช่ไหมล่ะ ฉันก็ไม่เคยมีน้องเหมือนกัน...แต่ก็...น่าจะสนุกดี”

“สนุกเหรอ?” ยิ่งหลอกเด็ก หนึ่งยิ่งติดลม เคยได้ยินว่าเด็กคือผ้าขาว...ดูท่าจะจริงแม้จะแสดงอาการแกล้งแกล้มในตอนแรก แต่ตอนนี้ปรเมศดูหลอกง่ายซะมัดเลย

“สนุกสิ...เวลามีเรื่องกับใครก็มาเอาคืนแทนให้ด้วยนะ”

“เอาคืน?”

“โอเค..คงเข้าใจยากไปหน่อย” หนึ่งเกาหัว “แต่นายโชคดีมากเลยนะ ไม่ได้แค่พี่ชาย แถมยังได้แม่มาด้วย”

“.....”

“ถ้าคราวหน้าไอ้ฮ้วนนั้นมาหาเรื่องก็ตะโกนใส่หน้านั้นไปเลยว่า ‘กูมีแม่แล้ว ระวังตัวมึงเถอะ ไหม้นจะอุดสมองตาย ไอ้โง่!’”

“กูมีแม่แล้ว...” เมศพูดทวนตาม หนึ่งถึงกับตบหน้าผากที่ไปสอนคำหยาบคายให้น้อง

“ลืมมันนะ อย่าไปพูดแบบนั้นให้แม่ได้ยินล่ะ” ไม่นั่นมีหวังโดนกักบริเวณแน่ ๆ หนึ่งมองแววตาใสซื่อของเด็กแล้วยิ้มออกมากว้าง ๆ “มีพี่ชายกับแม่ใหม่ก็ไม่เห็นเลวร้ายใช่ไหม?”

“.....” เมศพยักหน้าตามแบบมึน ๆ

“ไหนเรียก ‘พี่หนึ่ง’ สิ”

“พี่หนึ่ง....”

หนึ่งหัวเราะลั่น “ดีมากเมศ”

.....

.....

.....

.....

หลังจากวันนั้นครอบครัวของปรเมศก็อบอุ่นขึ้นมาก เด็กชายค้นพบว่าการกระทำเล็ก ๆ ที่เรียกว่า ‘เปิดใจ’ ให้อะไรกับชีวิตเขามากมาย สี่ปีที่ผ่านมาเขามีความสุขเหลือเกินกับครอบครัวใหม่ที่มีสมาชิกสี่คน กรกมล หรือ แม่มล รักและเอ็นดูเขาไม่ต่างจากหนึ่งเลยสักนิด เธอเป็นผู้หญิงที่ใครอยู่ด้วยก็มีความสุข...เธอยืมให้เขา...เธอกอดเขา...เธอใส่ใจในทุกการกระทำของเขา...

“แม่มล ๆ คูสิเมสวาดรูปสวยไหม?”

“ไหนดูมาคูสิ” กรกมล โน้มตัวลงมามองกระดาษวาดเขียนในมือเด็กชาย “ว้าว...สวยจังเลยครับ ไหน ๆ เมสวาดอะไรบ้าง?”

“อันนี้พ่อ...อันนี้แม่...อันนี้พี่หนึ่ง...ส่วนอันนี้ก็เมสไง” เมศยิ้มแฉ่ง “คูสิ...แม่ถือดอกไม้ด้วยนะ”

“จริงด้วย...ดอกอะไรเอ่ย?”

“ดอกจันมั้งครับแม่” เสียงทุ้มดังขึ้นเหนือหัว หนึ่งในพี่ที่เพิ่งกลับมาจากโรงเรียนยื่นหน้ามามองรูปด้วย “คูสิ มีหกແຂກປະ ເໝີ ຯ ເລຍ”

“ตาหนึ่งนี่ อย่าแกล้งน้อง”

“ฮ่า ๆ ๆ” หนึ่งในหัวเราะร่า สะใจนักแหละที่ได้แกล้งน้อง “แล้วคูสิจะอะไร เมสปล่อยพลังออกมาจากหัวได้ด้วยเหรือ”

“นั่นมันสายรุ้งต่างหากเล่า!” เมสเอ็ดเสียงดัง “พี่หนึ่งตาถั่วะ”

“เมส...พูดคำหยาบแบบนั้นได้ใจลูก หนึ่งไปสอนอะไรแปลก ๆ ให้น้อง”

“หนึ่งเปล่าสอน...ไอ้เมสมันร้ายครูพักลักจำเอาตลอดแหละ” หนึ่งในหัวน้องชายจนมันยุ่งไปหมด เด็กชายวัยมัธยมลอดดูงเท้าออกแล้วโยนลงตะกร้า “หนึ่งไปเล่นเกมบ้านไอ้ไก่อ้นะแม่” มันกลายเป็นประโยคบอกเล่าอย่างแท้จริงเมื่อเด็กชายสวมรองเท้าแตะแล้ววิ่งออกไปนอกรั้วเป็นที่เรียบร้อยแล้ว

“ปวดหัวกับลูกคนนี่จริง ๆ” ถึงปากจะบ่นอย่างนั้นแต่ความจริงไม่ใช่เลย ถึงจะติดเกมและชอบเล่นซนแบบเด็ก ๆ แต่หนึ่งเป็นเด็กม.3ที่เรียนเก่งติดระดับท็อปของชั้นเลยทีเดียว

หนึ่งหน้าตาดี ฉลาด และหัวไว แต่เมสไม่นึกอิจฉาเลยสักนิด เขากลับภูมิใจมากที่มีพี่ชายเท่ ๆ แบบนี้ไว้รอดเพื่อน ใคร ๆ ก็อิจฉาเขาที่รู้ว่าเป็นน้องชายของพี่หนึ่ง

“แม่มลเป็นอะไร” เด็กชายเข้าไปเกาะแขนเมื่อเห็นแม่ยกมือขึ้นกุมขมับ เธอพยายามจะขยับปากตอบแต่ไร้เสียง...หยดเหงื่อเกาะเป็นเม็ดที่ข้างขมับ เมสตกใจจนต้องเขย่าแขน “แม่มล....”

“...แม่แค่ปวดหัวนะจ๊ะ....ไม่เป็นอะไรหรอก”

“ปวดหัวอีกแล้วเหรอ?” พิเชฐที่เพิ่งกลับมาจากบริษัทกว้างกระเป๋าทิ้งแล้ววิ่งเข้ามาหาภรรยาทันที
“มล...คุณต้องไปหาหมอแล้วละ”

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะเชฐ” มลส่งยิ้มในขณะที่สามีใช้หลังมือเช็ดเหงื่อออกจากใบหน้าเธอ

“ไม่เป็นไรได้ยังไง นี่มันปวดหัวเรื้อรังแล้วนะ”

“ทานยาแก้ปวดก็หายแล้วค่ะ แค่นี้เอง”

“คือจริง ๆ นะคุณเนี่ย”

“เอาละ เต๋ยมลไปทำอาหารดีกว่า คุณเพิ่งกลับบ้านมาคงหิวน่าดู” หญิงสาวลุกเดินเข้าไปในครัว
เหมือนอาการก่อนหน้านี้เป็นเพียงเรื่องโกหกเท่านั้น พิเชฐจ้องหน้าลูกชายที่ดูสงสัยไม่แพ้กัน

“ถ้าแม่ปวดหัวอีกรีบบอกพ่อนะเมศ....”

เพื่องงงงง...

พิเชฐพุ่งเข้าไปที่ห้องครัวทันที และภาพที่เห็นทำให้เขาแทบช็อก

“มล!!”

“ไหนบอกว่าไม่ได้เป็นอะไรไง ทำไมถึงได้เป็นลมเป็นแล้งแบบนั้น”

“มลแค่เพลียเองค่ะ ไม่ได้เป็นอะไรสักหน่อย” กรกมลยังคงมีรอยยิ้มอยู่บนใบหน้าเสมอ

“ไม่เป็นไรแล้วจะต้องนอนโรงพยาบาลแบบนี้เหรอ”

“พ่อย่าดุแม่เลยครับ แค่นี้แม่ก็เครียดจะแย่แล้ว” หญิงเอยัดคืบตเพื่อไม่ให้เรื่องไม่บานปลายไป
กว่าเดิม เขาเดินไปกุมมือมารดาแท้ ๆ ของตน “แม่นอนพักเถอะครับ”

“จ๊ะ”

กรกมลกลับไปแล้ว.... มีแค่เพียงผู้ชายอีกสามชีวิตในห้องเท่านั้นที่นั่งนิ่งไม่ไหวติง ทุกคนจมอยู่กับความคิดของตัวเองจนกระทั่งมีเสียงเคาะประตูดังขึ้น หญิงลุกขึ้นไปเปิดประตู แต่ก็ต้องตกใจเมื่อพบกับคุณหมอเจ้าของไข้ที่บัดนี้มีสีหน้าเคร่งเครียด

“ขอผมคุยเรื่องอาการของคนไข้หน่อยนะคะ” พิเชฐพยักหน้ารับ เขาสัมผัสได้ทันทีว่ามันต้องไม่ใช่เรื่องดีแน่ ๆ ชายวัยกลางคนเดินตามนายแพทย์ออกไปพร้อมกำชับให้หญิงดูแลเมศที่กำลังเสียขวัญให้ดี ๆ

เมศไม่รู้ว่าเป็นอะไร แต่พักหลัง ๆ มาแม่ดูเหนื่อย ๆ แล้วก็ชอบเอามือกุมขมับอยู่บ่อย ๆ เขาเคยเข้าเฝ้าแม่หลายครั้งแต่ก็โดนดุกลับมาว่า ‘ไม่เป็นอะไรสักหน่อย แม่ยังอยู่กับเมศอีกนาน’

“พี่หนึ่ง....แม่จะเป็นอะไรไหม?”

“.....” เป็นครั้งแรกที่หนึ่งไม่มีคำตอบให้กับคำถามของน้องชาย พี่ชายสุดเท่ของเมศดูตัวเล็กลงไปทันตา ยิ่งทำให้เมศกังวลมากกว่าเดิม

พอกลับมาอีกครั้งพร้อมสีหน้าไม่สู้ดีนัก....เขานั่งเหงนหน้าฟิงโซฟาไม่ยอมพูดอะไรเลยเป็นชั่วโมงจนเมศนึกกลัวขึ้นมา ตอนนั้นเมศคิดว่าพ่อจะร้องไห้เสียแล้ว...ไม่สิ พ่อเป็นคนบอกเขาเองว่าลูกผู้ชายจะไม่ร้องไห้ง่าย ๆ คิดได้แบบนี้เมศกับขบริมฝีปากตัวเองแรงขึ้นไม่ให้ผล็อยร้องออกมา คูสิ...แม่ของเขายังสวยเมี่ยมหลับ แล้วแบบนี้จะบอกว่าแม่ป่วยได้ยังไง...เมศไม่เชื่อหรือ....

พิเชฐขับรถพาลูกไปส่งไว้ที่บ้านและบอกว่าตนจะเป็นคนกลับไปนอนเฝ้ากรรมลที่โรงพยาบาลเอง พอหนึ่งโวยวายจะตามไปด้วยก็ถูกห้ามไว้เพราะไม่มีเตียงนอนมากพอสำหรับสามคน พิเชฐกำชับให้หนึ่งดูแลเมศดี ๆ จากนั้นก็เข้าไปเก็บกระเป๋าในห้องทันที หนึ่งโตพอจะรู้แล้วว่าต้องเกิดเรื่องไม่ดีกับแม่แน่ ๆ แต่เมศเด็กเกินจะรู้เรื่อง ระหว่างที่หนึ่งวิ่งกลับเข้าไปหมกตัวอยู่ในห้องปรเมศก็ได้ยินเสียงพ่อล่อคออกมาจากบานประตู

“ครับ....มะเร็งสมองระยะสุดท้าย”

“ทำอะไรไม่ได้เลยครับ...นอกจากผ่าเอาเนื้อร้ายออกเรื่อย ๆ”

เมศไม่รู้ว่ามันคืออะไร....

คืนนั้นและอีกหลาย ๆ คืนพ่อออกไปนอนที่โรงพยาบาลจนแทบไม่ได้กลับบ้านนอกจากเอากับข้าวมาให้ พี่หนึ่งแทบเป็นบ้า....เขาเจ็บใส่ทุกครั้งที่เมศถาม เอาแต่เก็บตัวอยู่ในห้องเงียบ ๆ คนเดียว เมศไม่รู้ว่าจะควรจะทำอย่างไรดี...เขาแอบร้องไห้ในห้องคนเดียวอยู่บ่อย ๆ แต่หนึ่งก็ไม่มาปลอบเหมือนที่ผ่าน ๆ มา

ผ่านไปเดือนกว่า ๆ เมื่อถึงวันเสาร์พ่อพาเขากับพี่หนึ่งไปเยี่ยมแม่อีกครั้ง ไม่น่าเชื่อเลยว่าแม่จะซบผอมภายในเวลาไม่นาน แก้มหอม ๆ ที่เมศชอบซบตอบจนน่ากลัว เบ้าตาโหลและคล้ำอย่างเห็นได้ชัด....มือแม่ที่เคยมีน้ำมีนวลก็ผอมลงจนเห็นกระดูกข้อมือชัดเจน แต่ถึงกระนั้นอ้อมกอดของแม่ก็ยังอบอุ่นไม่เปลี่ยน

“กอดจนแม่เมื่อยแล้วนะเมศ” เธอกล่าวกลัวหัวเราะ

“ก็เมศคิดถึงแม่.....” หนึ่งรู้ว่าแม่กลืนน้ำตาเอาไว้ไม่ต่างจากเขา

“ออกไปช่วยพ่อซื้อของสิลูก” เมศส่ายหน้าไม่ยอมปล่อยมือออกจากเอวหญิงสาว

“เมศจะอยู่กับแม่”

“ต้องจริง...คุณกับหนึ่งไปซื้อของเถอะค่ะ เคี้ยวเมล็ดกุเมศให้เอง”

เมื่อเห็นสามีกับลูกชายออกจากห้องไปแล้วเธอก็ซุกใบหน้าลงกับเส้นผมลูกชายนอกสายเลือด กรรมลพจะเอาออกว่าตัวเองเป็นอะไรโดยไม่ต้องให้สามีที่พยายามปกปิดบอก....เธอก็คิดว่าหนึ่งเดือนที่ผ่านมาจะทำให้ใจได้แล้ว แต่ก็ไม่ได้เลย....ร่างกายที่ทรุดโทรมเป็นคำตอบได้อย่างดีว่าเธอยังทำใจกับเรื่องนี้ไม่ได้จริง ๆ

“เมศ...”

“ครับ”

“เมศรู้ไหมว่าแม่เป็นอะไร?” หัวทึบ ๆ ที่อภัยยกหน้าเบา ๆ “รู้ได้ยังไง”

“ได้ยินพ่อคุยโทรศัพท์”

“แล้วแม่เป็นโรคอะไรหรือลูก”

“.....” เมศไม่ยอมพูดจนกรรมลพร้อนรน

“เมศไม่อยากให้แม่หายหรือลูก?”

“ถ้าบอกแล้วแม่จะหายหรือ?” คนเป็นแม่พยักหน้า “จริงหรือ?” เมศตาวาวเป็นประกาย เขายังเด็กเกินกว่าจะรู้อารมณ์ที่ลึกซึ้งของผู้ใหญ่

“จริงสิจ๊ะ” เธอลูบหัวเมศเบา ๆ เธออยากรู้ความจริงให้แน่ใจว่ามันใช่สิ่งที่เธอคิดรีเปล่า...

“แม่ไม่โกหกเมศใช่ไหม แม่ต้องหายจริง ๆ นะ”

กรรมลกลั่นก่อนสะอื้นลงคอไป เธอฝืนยิ้มให้ลูกชายทั้ง ๆ ที่ในใจแทบพังทลาย “ไหนบอกแม่สิ เมศ...”

“พ่อบอกว่าแม่เป็นมะ....อะไรสักอย่างเนี่ยแหละครับ”

เหมือนแสงสว่างที่ปลายอุโมงค์ดับวูบลงไปในพริบตา เรื่องจริงกับการหลอกตัวเองที่ต่อสู้กันในจิตใจเธอถูกความจริงกัดกร่อนจนไม่เหลือซาก หนึ่งเดือนที่ผ่านมาเธอเฝ้าหลอกตัวเองว่าอาจไม่ได้เป็นอย่างที่คิด....แต่เมื่อเจอถูกตบหน้าด้วยความจริงแบบนี้เธอไม่มีเรี่ยวแรงแม้แต่จะกอดลูกชายอีกแล้ว สองมือตกลงข้างตัว

“แม่...แม่...” เมศเขย่าแขนเธอ “แม่จะหายใช่ไหม แม่บอกเมศว่าแม่จะหาย ทำไมแม่ร้องไห้ล่ะ”

“แม่...ไม่เป็นไรลูก...ไม่เป็นไร..” เธอปาดน้ำตาที่ไหลออกมาอย่างไม่ขาดสาย...สภาพจิตใจเธอแย่เหลือเกิน กรรมลพไม่ใช่ผู้หญิงเข้มแข็งมาแต่ไหนแต่ไร...เธออ่อนหวานและอ่อนไหว นี่เธอ

จะต้องมาตายจริง ๆ เหรอเนี่ย....ด้วยอายุเท่านี้....และยังมีห่วงเป็นลูกชายอีกสองคน

เมศไม่รู้จะอย่างไร เพราะแม่ไม่หยุดร้องไห้สักที ถ้าเป็นพี่หนึ่งต้องช่วยแม่ได้แน่ ๆ พี่หนึ่งเป็นอี
โร่ของเมศเสมอ เด็กชายภาวนาให้พ่อกับพี่ชายกลับมาเร็ว ๆ สักพักใหญ่บานประตูบานนั้นถึงได้
เปิดออก พิเชฐกับหนึ่งรีบฉวยเข้ามามันที่เห็นกรรมล่องให้

“มลเป็นอะไรร้องไห้ทำไม...”

“แม่ แม่เป็นอะไร บอกหนึ่งมาสิ”

เมศเห็นสีหน้าพ่อกับพี่ไม่ดีนักเขาจึงรีบบอก “แม่ไม่เป็นอะไรหรอก แม่บอกเมศว่าแม่จะหาย ถ้า
แม่รู้ว่าแม่เป็นอะไร”

“เมศ...” พิเชฐกัดปากแน่น สองมือกำหมัดจนเล็บจิกเข้าไปในเนื้อ “บอกอะไรแม่ไป...”

“เมศบอกว่าแม่เป็นโรคอะไร...แม่บอกว่าแม่จะหายด้วยนะพ่อ...”

“เสียบนะ!!” พ่อตวาดใส่เมศ สิ่งที่เขapakปิดมตาลอดถูกเปิดเผย...พิเชฐยังทำใจไม่ได้และรู้ว่ากร
กมลไม่มีทางทำใจกับเรื่องนี้ได้แน่ ๆ เมศตกใจที่ถูกพ่อตวาดใส่จนสะดุ้งโหยง เขาหันมาขอความ
ช่วยเหลือจากหนึ่งแต่ก็ต้องตัวชาวบเมื่อเห็นสายตาที่จ้องกลับมา

พี่หนึ่งเป็นอะไร.....ทำไมมองแบบนี้....

“เมศกลับบ้าน!!” พ่อลากแขนเขาออกมาจากห้องโดยไม่เปิดโอกาสให้เมศเรียกพี่ชายออกมาด้วย
เด็กชายอยากจะถามพ่อว่าทำไมไม่เอาพี่ชายกลับมาด้วยทุกครั้ง แต่เห็นหน้าพ่อแล้วก็ไม่กล้าพูดอะไร
ทั้งนั้น.....เมศไม่รู้พ่ออยู่ในอารมณ์แบบไหน รู้แต่ว่าตั้งแต่จำความได้เขาไม่เคยเห็นพ่อเป็นแบบนี้
มาก่อน

เขาอยู่บ้านเพียงคนเดียวนับตั้งแต่วันนั้นเป็นเวลาเกือบอาทิตย์ มีเพียงป่าข้างบ้านที่ถูกว่าจ้างมาดูแล
ให้ขณะที่อยู่บ้านเท่านั้น พี่หนึ่งไม่ไปโรงเรียนนับตั้งแต่วันนั้นไม่รู้เพราะอะไร...เมศคิดถึงพ่อ....
คิดถึงแม่...คิดถึงพี่หนึ่งเหลือเกิน

ตอนพักเที่ยงของวันศุกร์ที่เมศจะจดจำไปตลอดชีวิต...ป่าที่พ่อจ้างให้มาดูแลเขามารับตัวเมศที่
โรงเรียนอย่างกะทันหัน เมศพยายามถามป้าว่าเกิดอะไรขึ้นแต่คำตอบที่ได้ก็มีเพียงความเงียบ รถ
จอดเทียบหน้าโรงพยาบาลที่เมศคุ้นตา เด็กชายยิ้มอย่างมีความสุขที่จะได้เจอแม่อีกครั้ง

เมศโอดลงจากรถแล้ววิ่งเข้าตึกไปจนป่าข้างบ้านไม่ทันตั้งตัว เด็กชายจำทางไปห้องพักของแม่ได้
เป็นอย่างดี เขายิ้มอย่างมีความสุขพร้อมกระดากวาดเขียนในมือ แต่เมื่อเปิดประตูห้องเข้าไป

“แม่!!” เมศโผล่เข้าไปที่เตียงโดยที่อีกสองคนในห้องไม่ทันได้ตั้งตัว กรรมลอนอนนิ่งไม่ไหวติง และ

ไม่มีสายน้ำเกลือหรือหน้ากากออกซิเจนอยู่บนร่างกายเธอเลย เมศคิดว่าแม่ต้องกลับบ้านได้แล้วแน่ ๆ
“แม่คูสิเมศเอาอะไรมาให้ดูด้วย”

“เมศ...” พิเชฐเอ่ยเรียกลูกชาย

“แม่ตื่นเร็ว เมศคิดถึงแม่มากเลยนะ” เด็กชายเขย่าแขนอันชุบผอมแม่ว่ามันจะเย็นชืดแต่เมศก็ไม่วิตใจ “แม่ไม่คิดถึงเมศหรือ”

“พอเถอะเมศ!!” พิเชฐไม่อาจห้ามน้ำตาที่มันไหลออกมาได้ “แม่เขาไปดีแล้ว....”

“แม่จะหายไข้ไหมพ่อ? แม่บอกเมศว่าแม่จะหาย”

“ทั้งหมดก็เป็นเพราะแกไม่ใช่หรือ!!” หนึ่งทนไม่ไหวอีกต่อไปแล้ว เขาสูญเสียผู้หญิงที่รักที่สุดในชีวิตไปต่อหน้าต่อตา เพราะเด็กคนนี้....คนที่ ‘เคย’ บอกว่าเป็นน้องชาย “ที่แม่ทรุด เพราะแกบอกแม่ว่าแม่เป็นมะเร็ง!!”

“ก็แม่บอกเมศว่าแม่จะหายนี่นา...” สองมือยังคงเขย่าที่แขนนั้น “แม่ตื่นมาดูรูปที่เมศวาดเร็ว คูสิ...รอบนี้เมศวาดแม่ถือดอกกุหลาบด้วยนะ”

“พอแล้ว!! เลิกยุ่งกับแม่ได้แล้ว” หนึ่งเข้าไปกระชากตัวเมศออกมาจากร่างไว้วิญญาณของแม่อย่างเหลืออด เขาตะโกนใส่หน้าน้องชาย “แม่ตายเพราะแก!!!”

“หนึ่ง!! อย่าพูดกับน้องแบบนี้” พิเชฐเข้าไปแย่งตัวลูกชายแท้ ๆ ของตนออกมา

“คุณก็ต้องเข้าข้างกันเองอยู่แล้วสิ นั่นมันลูกแท้ ๆ ของคุณนี่!!”

“เราก็เป็นลูกพ่อเหมือนกันนะ!!”

“ลูกนอก! ปล่อยให้ผมจะไปสู่อะไรกับมัน” หนึ่งสิ้นหวัง...ไร้ซึ่งทางออก พวกเขามีเพียงสองคนแม่ลูกเท่านั้น แล้วจู่ ๆ ครอบครัวนี้ก็มาพรากแม่เขาไป “แกมันฆาตกร!!”

“หยุดนะหนึ่ง!!”

เมศไม่รับรู้ว่าพ่อกับพี่ชายทะเลาะอะไรกันอีกต่อไป เขามองไม่เห็นทางข้างหน้า...ไม่เห็นกระทั่งใบหน้าสวย ๆ ของแม่ ทุกอย่างพล่าเลื่อนไปด้วยน้ำตา....เมศเดินไปจับมือของมารดาอีกครั้ง

“แม่ไม่อยากจะจริง ๆ หรือ เมศฝีกวาดกุหลาบมาให้แม่เลยนะ....”

.....

.....

.....

.....

“พี่หนึ่งกลับไปอยู่กับครอบครัวฝ่ายแม่....ส่วนผมก็ถูกส่งตัวไปอยู่กับโรงเรียนประจำ” ชายหนุ่มที่ชื่อปรเมศซุกหน้าลงกับหัวเข่า “หลังจากนั้นอีกห้าปีพ่อก็เสียชีวิตเพราะอุบัติเหตุตอนไปทำงานที่ต่างจังหวัด ตอนนั้นคนที่รับผิดชอบเรื่องค่าใช้จ่ายของผมต่อคือลุง...แต่เราไม่ค่อยสนิทกันเท่าไร”

ภาพยื่นน้ำดื่มแก้วใหม่ให้เมศ “คุณนี่ก็ลำบากเหมือนกันนะ”

“แน่ละสิ คิดว่าผมเป็นลูกคุณหนูรีไง” เมศยกน้ำขึ้นดื่มโดยไม่รีรอ....เขาร้องไห้จนเหมือนไม่เหลือน้ำในร่างกายแล้ว

“แล้วทำไมตอนนี้คุณกับคุณหนึ่งถึงได้เป็นแบบนี้ล่ะ” ภาพขมวดคิ้ว “คุณหนึ่งไม่ชอบคุณผมยังพอเข้าใจเรื่องที่เขาโทษคุณ....แต่ที่คุณตอบโต้ไปแบบนี้....”

“คุณคิดปิ่น....” เมศถอนหายใจ “คุณคิดว่าเรื่องนี้ผมผิดรีเปล่า?”

ภาพส่ายหน้า ชายหนุ่มไม่รู้จะอธิบายเรื่องนี้อย่างไรเหมือนกัน แต่เขาไม่คิดว่ามันเป็นความผิดของใครทั้งนั้น “ทำไมนะ?”

“ผมถามว่า...”

“ทำไมเวลาเกิดเหตุการณ์แย่ ๆ ขึ้นเราต้องหาคนผิดตลอดเลย...” มือใหญ่ยกขึ้นลูบผมย้อมสีของเมศ “จะไม่มีคนผิดไม่ได้รีไง?”

“โลกสวยมาก...” เมศกลอกตา เขากัดลงบนขอบแก้วเบา ๆ “ผมก็ไม่ว่าตัวเองผิดไหม....”

“อย่าถามคำถามว่าใครถูกใครผิดเลย ผมว่ามันเป็นคำถามที่แย่ ....เพราะโลกนี้ไม่เคยมีอะไรถูกและไม่เคยมีอะไรผิดมาตั้งแต่แรก” ภาพประสานมือไว้บนตัก “แม้แต่กฎหมายก็ยังเป็นคำตอบไม่ได้....ถ้ากฎหมายเขียนว่าฆ่าคนตายไม่ผิด...อย่างนั้นก็ถือว่าไม่ผิดหรือ? ลบคำว่าถูกผิดออกไปจากหัวคุณเถอะ”

“ผมเห็นแก่ตัว...ถ้าผมยอมรับว่าตัวเองเป็นคนฆ่าแม่ ตอนนี้อย่าจะฆ่าตัวตายไปแล้วก็ได้”

“ดีแล้วที่คุณไม่ทำแบบนั้น...”

“บางทีผมก็คิดว่าตัวเองหนีปัญหานะ....แต่ผมไม่อยากจะคิดถึงมันแล้ว” เมศถอนหายใจ “ผมเกลียดพี่หนึ่ง เพราะการหนีความจริงที่ดีที่สุดคือต้องเกลียดมันไง....เหมือนเวลาเลิกกับแฟนถ้าไม่อยากจะเจ็บเราก็ต้องเกลียดเธอให้มาก ๆ”

“ผมไม่เห็นว่าคุณจะเกลียดเขาเลย” ตรงกันข้ามภาพคิดว่าเมศยังรักหนึ่งอยู่ด้วยซ้ำ

“ก็ไม่ได้เกลียดนะสิ แค่อยากให้เขายอมรับผมบ้าง...” เมศวางแก้วเปล่าลงบนโต๊ะ “ผมจะเก่ง...จะหาเงินให้เยอะ ๆ ...จะทำให้อยู่ในสายตาพี่หนึ่ง...จะเกลียดก็ช่างเขาสิ เขาต้องยอมรับในตัวผมทั้ง ๆ

ที่เกลียดมันแบบนั้นแหละ”

“.....” คนฟังจ้องแวตาทที่เขาเคยเพลอชมไม่วางตา...

“ทำไม...สงสารผมหรือ”

“เปล่า” ศิลปินหนุ่มส่ายหน้า “กำลังคิดว่าคุณนี่คือจริง ๆ”

“แล้วมัน....”

“แต่ผมว่าความคือทำให้คุณเป็นคุณนะ” หัวใจกระตุกวาบขึ้นมาอีกแล้ว...ไม่รู้เป็นอะไรช่วงนี้
กลุ้มเนื้อหัวใจทำงานผิดปกติหรือไง เขาถึงได้รู้สึกแบบนี้ทุกครั้งที่อยู่ใกล้ลูกจ้างฝ่ายศิลป์ทุกที
“ผมคิดว่าผมพักมากพอแล้ว...ผมจะกลับบ้าน” เมศขว้างทิชชูเปียกน้ำมูกลงบนโต๊ะ “ถึงขยะอยู่
ไหนผมจะเอาไปทิ้งให้”

“ไม่ต้องทิ้งตอนนี้หรอก...”

“คุณจะกล้าจับทิชชูชุ่มน้ำมูกผมรีใจ”

“คุณนอนที่นี่...พรุ่งนี้ค่อยเอาไปทิ้ง...”

สุดท้ายก็ใจง่ายอีกแล้ว....

ไม่รู้อะไรคลอใจ....แต่เมศกลับมาอยู่ในเสื้อยืดคอย้วยอีกครั้ง.... กลืนสບุ่นกแก้วลอยฟุ้งใน
อากาศ เมศไม่รู้ว่าที่นี้ฝั่งยากล่อมประสาทไว้ตรงไหน ทำไมแค่อีกฝ่ายออกปากชวนเขาก็พยักหน้า
ทำตามแต่โดยดี....นี่มันผิดวิสัยเมศมากเกินไปแล้ว เขากำลังถูกปั่นหัวอยู่แน่ ๆ ....เขาต้องต่อต้าน....

“คุณนอนบนเตียงนะ เดี่ยวผมนอนที่พื้นเอง”

“ได้...” โธ่เว้ย!! ทำไมไปคล้อยตามมันซะได้ละเมศ!

ผู้ชายร่างใหญ่เหมือนหมีนั่งอยู่ที่ปลายเท้าเขา....ภาพเป็นสุภาพบุรุษจนเมศคิดว่าอีกฝ่ายปฏิบัติต่อ
เขาอย่างกับสาวน้อย ถึงขั้นเสียดสีเพียงให้เจ้านายนอนนี้มันออกจะ...

“คุณนอนได้ใช่ไหม?”

“คะ...ได้...ได้สิ...” ทำไมจู่ ๆ ต้องพูดแทรกตอนเขาคิดในใจด้วย!! มันทกใจนะเว้ย!!

เมศนึกเกลียดจมูกตัวเองที่เคยคิดว่ากลิ่นสบู่นกจากตัวภานั้นหอมอ่อน ๆ และชวนให้ผ่อนคลาย....ก็
ไอ้เชยนี้มันใช้สบู่นกแก้วน่ะสิ!! แบบก่อนเชยวอริจินอลเสียด้วย!! พอเมศมาใช้เองคันฉุนจนเสบ
จมูกซะนี่...

หัวหน้าใหญ่คลีผ้าห่มผืนบางออกคลุมตัว....นี่เป็นครั้งแรกที่เขมานอนที่นี่แบบมีสติ
ครบถ้วน ห้องนอนของภาพลับแคบตามจำนวนผู้อยู่อาศัย เบาะนอนก็ไม่ได้ถูกจัดกับสรีระเมศสัก

เท่าไร.....แต่กลิ่นประจำตัวเจ้าของห้องที่ติดอยู่บนหมอนกลับทำให้เตียงนอนนี้น่านอน
ที่สุด ประเมศชุกใบหน้าลงกับหมอนอย่างเบลอ...มันอบอุ่นเหมือนแสงแดด ชวนให้ผ่อนคลาย....
เจ้าของห้องตัวจริงดับไฟลงแล้วแต่กลับมายืนอยู่ที่ปลายเตียงชวนหลอนประสาทมาก เมศอ้าปาก
ค้างเตรียมจะไล่เจ้าของห้องไปนอน แต่โดนชิงเรียกเสียก่อน

“นี่คุณ...”

“อะไร?”

“ถึงคุณหนึ่งเขาไม่อยากจะให้คุณเป็นน้องชายแล้ว แต่คุณก็ยังมีพี่หนูนา...พี่รุตนัน...พี่เกื้อ...พี่แอล นี่”
สัมผัสอุ่น ๆ ไล่ตรงข้างแก้ม “จริงไหม..หืม?”

เมศยิ้มในความมืด...

“แถมล่าสุดยังมี ‘พี่ภาพ’ โผล่มาอีก”

“อะไรนะ!!” งานนี้ถึงกับตาสว่างสะดุ้งโหยงลุกขึ้นมานั่ง “ผมไม่....”

“นับสิ” ภาพยกนิ้วขึ้นนับ “คุณ-สิน-ละ-ปิ่น ตั้งสี่พยางค์แหละ ยาวจะตายไป...เปลืองน้ำลายนะ”

“มัน....”

“ไหนเรียก ‘พี่ภาพ’ สิ”

ประโยคราวกับในอดีตทำให้เมศหยุดชะงักไป....แม้จะเป็นประโยคเดียวกันแต่กลับรู้สึกไม่
เหมือนเดิม ก้อนเนื้อขนาดเท่ากำปั้นตรงอกซ้ายมันบีบตัวแรงขึ้น...คลายตัว....จากนั้นก็บีบตัวแรงขึ้น
อีกครั้ง เป็นอย่างนี้ต่อไปเรื่อย ๆ

ความรู้สึกแบบนี้มันเรียกว่า.....

“พี่ภาพ...”

ชายร่างใหญ่ยิ้มกว้างให้เมศ มันสว่างไสวแม้ในห้องที่ไร้แสง “น่ารักมากครับ...เมศ”

เอาเถอะ....มันก็ไม่ได้เลวร้ายนี่....

อย่างน้อย ๆ ก็ทำให้คืนนี้หลับสบาย...

พอลองมานึกดูดี ๆ แล้ว...ทางออกที่ดีที่สุดของเรื่องนี้น่าจะเป็นการหาคำตอบ

เมศไม่ชอบอะไรที่มันคลุมเครือ....เขาเกลียดเวลาถามแล้วไม่ได้คำตอบ ถ้าเขาอยากรู้เขาก็ต้องได้รู้!!...ผู้ชายเผด็จการอย่างเขาซึ่งเป็นชีต่ายเรื่องมาเป็นร้อยเป็นพัน กับอีเรื่องแค่นี้ทำไมจะหาคำตอบไม่ได้

....แค่ตอบว่าคิดยังไงกับผู้ชายที่ปลายตีนคนนี้....

เมศนั่งอยู่บนเตียงแข็ง ๆ หลังเดิมที่ลืมหืมตาเมื่อคืน และเจ้าของห้องตัวจริงยังคงหลับไม่ตื่นอยู่ที่พื้นห้อง คนเด็กกว่าจึงชะเง้อลงไปมองลูกจ้างของตน.... ใบหน้าคมสันมันแผ่ลบตามธรรมชาติของมนุษย์โลกในยามเช้า ถามว่าทุเรศไหม?...เมศขอตอบว่าทุเรศ แต่เหมือนมีบางสิ่งตรึงเขาไม่ให้ละสายตาไปได้

...เอ๊...หรือเขาจะอยากหน้าตาแบบนี้กันวะ

ถ้าเป็นแบบนี้ต่อไปเมศต้องกินยาฆ่าหญ้าตายแน่ ๆ เขาควรจะทำอย่างไรดี?...สมัยเด็กเขาเคยมีไอคอดเป็นผู้ชายหลายคน ทั้งพี่หนึ่งหรือแม้แต่่นักร้องในสมัยนั้นอย่างลิปท้ออย นูโว มิซซันโพร โปรเจก บ้าเอ๊ย!!มีวงอะไรอีกไหมวะ? เขาจะได้ลองเปรียบเทียบดูว่ามันต่างจากตอนนี้ไหม...

“อืม...”

เชี่ย!! คนบนเตียงสะดุ้งโหยงเมื่อไอ้หมีจำศีลด้านล่างขยับตัวเปลี่ยนท่านอน นี่ถ้าไม่เห็นกับตาว่ามันโง่จริง ๆ เมศจะคิดว่าโดนแกล้งแล้วนะ ชายหนุ่มลุกขึ้นมาขี้นหัวฟู ๆ ของตัวเองแล้วตัดสินใจว่าเขาควรจะไปอาบน้ำให้หัวโล่งก่อนจะคิดอะไร โชคดีจริง ๆ ที่วันนี้เป็นวันอาทิตย์เลยไม่ต้องรีบออกไปออฟฟิศ.....แถมไปพร้อมลูกจ้างแบบนี้มีหวังพี่ ๆ ต้องซักเขาจนสะอาดแน่

ปรเมศนั่งดมสบู่บนก้นเก้าอี้ในห้องน้ำจนสาแก่ใจ ใช้เวลาร่วมยี่สิบนาทีถึงได้เดินตัวเบาออกมา.....จะไม่ให้อาบน้ำนานได้ไง แปร่งฟันไปก็คิดหาคำตอบไป...ดูสบู่ไปก็คิดอีก....เปิดฝักบัวก็ขออีกสักหน่อย เดินออกมานี้ก็ไม่ว่าหัวโล่งหรือหนักกว่าเดิมกันแน่

เขาพาดผ้าเช็ดตัวลงกับราวตากผ้าหน้าบ้าน...แม้จะมานอนที่นี่เป็นครั้งที่สองเท่านั้น แต่บ้านที่แทบไม่มีอะไรเลยทำให้พอเดาได้ว่าอะไรควรวางไว้ตรงไหน ด้วยมารยาททางสังคมที่เลือกปฏิบัติเฉพาะ

คนรยกว่า เมศจึงใช้โอกาสนี้เดินสำรวจบ้านนี้ดูสักหน่อย

เฟอร์นิเจอร์น้อยชิ้นเหลือเกินเมื่อเทียบกับขนาดบ้าน พื้นที่ส่วนใหญ่ใช้ไปกับการวางเฟรม และ กองหลอดสีที่ใช้หมดแล้วแต่ไม่ยอมทิ้ง ผนังห้องเต็มไปด้วยรอยสาดสีทั้ง ๆ ที่มีฉากั้น เมศเดินวน เข้าไปในสตูดิโอเล็ก ๆ ที่เต็มไปด้วยภาพที่แค่อ่านชื่อเขาก็ไม่เข้าใจแล้ว และแม้ว่าคนวาดจะพยายาม อธิบายมากแค่ไหนเมศก็คิดว่าชาตินี้คงไม่มีวันเข้าใจ

เหมือนที่เขาไม่เข้าใจตัวเองตอนนี้รู้เปล่านะ?

ปรเมศเช็ดจมูกที่สูดกลิ่นน้ำมันสนจนเริ่มปวดหัว เขายืนมาหยุดลงตรงภาพมาสเตอร์พีชที่มีสเตอร์ วิลเคย์ร้องให้เป็นบ้าเป็นหลัง ตอนนั้นเขาก็รู้สึกหดหู่ไม่แพ้กัน....การจากลางั้นหรือ?

“เพราะ ‘การจากลา’ ในชีวิตผมจะมีเพียงครั้งเดียว”

เฮ้อออออออออ....คนเป็นอาร์ตติสเนี่ยถ้าพูดอะไรให้เข้าใจง่ายมันจะผิดกฎวังวะ!?

เมศเดินสำรวจรอบ ๆ ลานที่ใช้วาดรูป สังเกตได้จากสีที่กระเซ็นเต็มบริเวณก็รู้ว่าคนวาดเมามัน ขนาดไหน แคมไ้อตรงนี้ยังเป็นส่วนที่ติดอยู่กับหน้าบ้าน ไข่แล้ว...มันคือลานที่เมศเห็นคนแก่ผ้า โดงแดงเนื้อตัวเปราะเปื้อนไปด้วยสี คิดแล้วก็เบือนหน้าหนี...รูปมันปรากฏในหัวเป็นแบบทริดี เลย เมศเข้าใจว่าตัวเองฉลาดและความจำดี แต่ตอนนี้ไม่รู้จะจำไปทำไมเหมือนกัน พลันสายตา ก็ไป สะดุดกับอะไรบางอย่าง..

กรอบรูปขนาดใหญ่กว่ามือเขาเล็กน้อยซ่อนตัวอยู่ในกล่องใส่สียิบโน้ตี่ไม้เก่า ๆ เมศไม่รอช้าที่จะ หยิบมันขึ้นมาดู...คนในรูปไม่ต้องเดาให้ยากเลยว่าเป็นใคร ใบหน้าละม้ายคล้ายคลึงกับคนในห้อง ไม่มีผิด...ทั้งรูปหน้า...ดวงตา...ริมฝีปาก แต่คนในรูปมีเค้าโครงกระเดียดไปทางตะวันตกมา กว่า เหมือนพีรุตน์จะเคยบอกเมศไว้ว่า...พะ...พีภาพก็ได้วะ เออนั่นแหละเป็นลูกเลี้ยง เยอร์มัน แสดงว่าพ่อก็ต้องเป็นลูกครึ่งสินะ....ในรูปนี่ถือว่าหน้าตาดีใช้ได้เลย

เมศเพิ่งรู้ว่าตัวเองรู้เรื่องอีกฝ่ายน้อยมาก แต่ถามว่าสนใจจะรู้ไหม?...เมศไม่สนใจหรอก เขาไม่ใช่ นางเอกละครปัญญาอ่อนมานั่งคิดอยู่ได้ว่า ‘ฉันไม่รู้อะไรเกี่ยวกับคุณเลย’ จะรู้ไปทำไมนักหนาอะ... แทงหวयीไง? แต่ถ้ารู้แล้วมีประโยชน์ในภายหลังนี่ค่อนข้างน่าสนใจหน่อย

เมศวางกรอบรูปลงเป็นจังหวะเดียวกับที่ประตูห้องนอนเปิดออกมา ภาพเดินอ้อยอัยออกมาพร้อม มือข้างหนึ่งที่ล้วงเข้าไปเกาพุง สภาพร่างกายและหน้าหน้าบอกได้คำเดียวเลยว่า ‘ดูไม่ได้’

“ตื่นเช้านะครับ” ภาพปริศนาเป็นลูกหมาที่ตาเปลือกตายังไม่เปิดดี

“ถ้าช่วงขนาดนั้นก็ไปหลับต่อเถอะ” เมศกัศปากกลั่นยิ้มไว้ สภาพเท่า ๆ เมื่อวานหายเกลี้ยงเลย
แะ ที่เขาว่าตอนตื่นนอนเป็นเวลาปราบเซียนนี้ทำจะจริง

“ไม่ได้หรอก เดี่ยวเมศยกเก้าอี้บ้านพี่”

“ห๊ะ!?” นี่แค่กลับไปตื่นเดี๋ยวมันพัฒนาสกิลการเรียกชื่อไปได้ขนาดนี้เลยหรอวะ

ภาพรีบชี้หน้าตัวเอง แล้วเรียกร้องสิทธิ “พี่ภาพไง...พี่ภาพ”

“อ้อ...” เมศอ้าปาก รู้สึกขัดใจด้วยความไม่ชินปาก “เอ่อ...พี่ไปนอนต่อก็ได้นะ”

“ไม่ได้ ๆ พี่ต้องทำตัวเป็นเจ้าบ้านที่ดี อ่านหนังสือเล่นไปก่อนนะ..ขออาบน้ำแป๊บนึง” เมศง
มากกว่าอีกฝ่ายทำไมเรียกเขาอย่างไม่มีขัดใจเลยสักนิด แล้วทำไมเขาต้องเงินด้วยวะ...แบบนี้มัน
เอาเปรียบกันชัด ๆ

“หนังสือตรงนี้หรอ?”

“ใช่ ๆ ี้อมาดูเล่นก็ได้รูปสวย ๆ เยอะเลย” ภาพเดินไปหยิบผ้าขนหนูลายเสือ ๆ ขึ้นพาดบ่า “เดี๋ยว
ออกมาหาอะไรให้กินนะ”

“อืม” เมศรีบยกหนังสือขึ้นปิดหน้าแทบจะลื่นเข้าไปในเล่มอยู่แล้ว ตื่นมาได้พี่ชายคนใหม่นี้มัน
ทำลายสุขภาพหัวใจเขามาก....

เดี๋ยวนะ....เขาใจเต๋นกับผู้ชาย..

ไอ้เมศ! มึงกำลังเดินเขาวิถีสีม่วงหรอ!! ไม่...ไม่...ไม่...จะดีหรอวะ คือปรเมศไม่เคยชอบผู้ชายใน
แบบนี้ไง ถามว่าดูรูปพี่ก็องนูโวแล้วใจเต๋นใหม่ก็ไม่เคย...มีแต่แบบ ‘โห..พี่ก็องเท่แสดดดดด’
มากกว่า

พอจับจุดได้ถึงความแตกต่างเมศก็ชักเครียดหนักกว่าเดิม มันไม่เหมือนความรู้สึกเวลาปลื้มใจดอล
จริง ๆ ด้วยวะ แล้วแบบนี้มันจะเรียกอะไรวะ? ไม่ได้อยากจะแสบแฉ้ออินโนเซนส์แต่อย่างใด...แต่
ยังกลัวคำตอบมากกว่า

เมศคว้าหนังสือรวมภาพเขียนดัง ๆ ของโลกมาเปิดดูแก้เครียด บางภาพเขาเคยเห็นผ่าน ๆ ตามา
บ้าง...และเขานึกสงสัยไม่น้อยว่ามันสวยตรงไหนทำไมราคาถึงได้แพงหูฉี่ขนาดนั้น คูสิไ้รูปดอก
ทานตะวันในแจกันอะไรนั่นของแวนโก๊ะได้ข่าวว่าขายออกไปในระดับที่ชาตินี้เมศก็หาเงินขนาดนั้น
ไม่ได้....ไม่ตายแล้วเกิดใหม่อีกสามชาติยังไม่ได้เลย

เขาโยนสมุดเล่มนั้นลงบนโต๊ะเหมือนเดิมแล้วหันไปหาอย่างอื่นมาเปิดดู ส่วนใหญ่เป็นหนังสือ

ภาพแบบแพง ๆ ทั้งนั้นเลย ถึงว่าละพวกศิลปินไส้แห้ง...ก็ไอ้หนังสือพวกนี้ต่อให้ลดราคาแล้วก็คง
หลายพันอยู่ ไหนจะอุปกรณ์วาดภาพสารพัด วาด ๆ ไปขายก็ได้ไม่กี่ดั่ง... โห...คิดแล้วเมศชักสงสาร
พอรีไทร์ไปมาก็พบสมุดปกแข็งสีดำเล่มบาง ๆ ที่อยู่ใต้สุดของกอง ซึ่งตามวิสัยคนช่วงสงสัยอย่างเมศ
ก็ไม่รอช้าที่จะหยิบมาเปิดดู ทุกหน้ากระดาษเต็มไปด้วยดินสอ EE วางตัวเป็นรูปร่างสิ่งของต่าง ๆ ...
แก้วน้ำ....ถุงพลาสติก....ดอกไม้...หรือแม้แต่หน้าคน อวัยวะต่าง ๆ เช่น ดวงตา ปาก จมูก มือ
เท้า ทุกอย่างดูเหมือนมีมิติเหมือนลอยออกมาจากกระดาษแบน ๆ เลย

โห...เจ๋งวะ

เป็นไม่กี่ครั้งที่เมศเข้าถึงศาสตร์แห่งศิลป์จริง ๆ คือปกติจะดูแล้วนั้น ๆ แต่อันนี้รู้สึกว่ามันเจ๋งดี....
เพิ่งรู้ว่าพี่...พี่ภาพวาดอะไรที่มันรู้เรื่องเป็นด้วย นึกว่าวาดสี่เหลี่ยมบ้านเป็นอย่างเดียวชะอีก

“ดูอะไรอยู่นะครับ?” เจ้าของบ้านที่เพิ่งเปิดประตูห้องน้ำเอ่ยทัก
“สมุดสเก็ตนะ” เมศโชว์ปกให้ดู “เพิ่งรู้ว่าคุณวาดแบบนี้ได้ด้วย”
“พี่สิ...ไม่เอาคุณ” ภาพดูทันที ไม่ได้...นาน ๆ เมศจะยอมอ่อนน้อมให้เขา ปล่อยไปนาน ๆ เดียวกลับมา
เหยียบหัวเข่าอีกจะแยเอา ต้องตัดให้ได้ภายในวันนี้แหละ “อย่าดื้อกับพี่สิครับ”
กร๊ากกกกกกกกกกก....ดูสิก้มหน้าใหญ่เลยกลัวเสียฟอร์มหน้าคุณะเจ้านายเขา
ไอ้ภาพก็ไม่ได้รู้เลยว่าเขาเรียกว่า ‘เงิน’
“พี่วาดรูปเหมือนจริงได้ด้วยหรอ” เมศเน้นคำว่า ‘พี่’ ประชดมันชะเลย อยากได้นักใช้ไหมเอ็ง
“คนเรียนสายนี้ทุกคนต้องเริ่มวาดความจริงให้ได้ก่อน ไม่อย่างนั้นจะไม่เข้าใจส่วนที่ลึกลงไปกว่า
ความจริง”

“.....” เมศอ้าปากกำลังจะบอกให้พอไม่ต้องพูดต่อละ ภูไม่เข้าใจ แต่ภาพอธิบายต่อ
“มีกลิ่นเจโลกล่าวไว้ว่า....”
“พอน่า....”

“ฟังพี่อธิบายก่อนสิ” ภาพดู “ดีไซน์กับดรออิงก็สิ่งเดียวกัน”
เมศถลอกตาเอือมระอา “แล้ว?”
“อธิบายให้เข้าใจง่าย ๆ นะ สมมติเมศนี่ดีไซน์ภาพขึ้นมาในหัว” ไอ้ศิลปินนี่ก็พยายามอธิบาย
เหลือเกินถึงขั้นเอือมมือไปเคาะข้างขมับเมศ เล่นเอาเมศช็อก “แต่ถ้าเมศวาดมันออกมาไม่ได้ก็ไม่มี
ประโยชน์...จริงไหม?”

“...อืม...” ที่ตอบนี้ไม่ได้ฟังนะ มองหน้าอีกฝ่ายจนตาพร่าแล้ว

“นั่นแหละครับ คนเรียนสายนี้ทุกคนถึงต้องรออิงให้แม่นก่อนเป็นอย่างแรก” ภาพหิบบินมุดเกล้าตัวเองมาเปิดดู “อันนี้เล่มแรกของพี่...ยังไม่เข้าที่เลยแฮะ คูลี...แสงเงามัวมาก”

“โห...นี่ขนาดมัวนะ” ส้อมในกระดาษมึงแทบจะทะลุขึ้นมาที่มตาฏูได้ละ

“อยากลองวาดใหม่..เดี๋ยวพี่สอนให้”

“ไม่ละ...ผมไม่ชอบวาดรูป”

ภาพเกือบหลุดปากว่าไม่เห็นเคยชอบอะไรสักอย่าง โชคดีที่กลิ่นคาลงคอได้ทัน “อยากดูเล่มอื่นไหม พี่มีอีกหลายเล่มเลยนะ”

“ไม่ละ...ผมไม่ได้ชอบขนาดนั้น” เมศกวาดสายตา แต่ดันเหลือบไปเห็นกระดานแผ่นหนึ่งที่อยู่ในชอกโต๊ะ ด้วยความมือไวเมศรีบดึงออกมาทันที

นิบหาย!!...

ภาพคว้ามืออีกฝ่ายเข้าไปป้ายใหญ่ก่อนที่รูปนิ้วที่นอนบนอีกฝ่ายจะได้เปิดเผยสู่สายตาประชาโลก เมศเงยหน้าขึ้นมาขมวดคิ้วอย่างไม่เข้าใจ และแน่นอนว่าคนหัวรั้นอย่างเขายังห้ามเหมือนยิ่งยุ แรงที่ดึงออกมายิ่งเยอะกว่าเดิมจนภาพต้องออกแรงยื้อแย่งยึดมันคืนเข้าไป....เมศเห็นขึ้นมาเขาดายแน่ ๆ อย่างว่าแต่ ‘คุณ’ เลย งานนี้เรียก ‘ไอ้ภาพ’ ยังว่าหรุไปเลย

“มันมีอะไร”

“ไม่มี...ไหน...ไม่มีอะไร” เหงื่อเป็นหยดข้างขมับเชียวไอ้ภาพเอ๊ย....โกหกได้แยบยรม

เมศหรีตามองด้วยอารมณ์ว่า ‘กูไม่โง่งนะ’ ก่อนเมศจะได้ยลรูปไปตัวเองภาพให้แรงเหวี่ยงสุดท้าย ซึ่งแรงกรรมกรแบบเขาเป็นรองน้อง ๆ คว้า.....

เปรี้ยงงงงงงงงงง กระดานพุ่งตัวอัดเข้าไปจนกระแทกกำแพงเสียงดังลั่น ภาพไม่รู้ว่ามันจะหักไหม...แต่คงดีกว่าตั้งมูกเขาหักเพราะโดนเมศสอยแน่ ๆ

“เหม...แยจ้ัง ไหลไปชะลิกเลยนะครับ แฮะ ๆ ๆ”

“ซ่อนอะไร?” มาแล้ว...เมศเข้าโหมดเมียหลวงเจอเงินที่ฝัวซ่อนไว้ “บอกผมมานะ”

“ก็บอกว่าไม่มีอะไรครับ บ้านพี่พี่จะซ่อนของตัวเองทำไมละหิม?” ภาพรุนหลังเมีย..เอ๊ย! เมศกลับไปที่เก้าอี้ไม้แล้วกดบ่าให้นั่งลง เขาแอบปาดเหงื่อที่ขมับก่อนจะเนียนเปลี่ยนเรื่อง “เดี๋ยวพี่ไปทำข้าวต้มให้กินนะ”

เห็นภาพเดินไปตรงส่วนที่ใช้ทำครัวแล้วเมศแทบอยากพุ่งเข้าไปดูในชอกโต๊ะว่าไอ้กระดานนั้นมันมีอะไรกันแน่ แต่เมื่อก็มันไหลเข้าไปลึกมาก ถ้าดันโต๊ะออกคงเอาออกมาไม่ได้....คือจู่ ๆ ไปดันโต๊ะ

บ้านคนอื่นมันก็เกินไปหน่อย เมศเลยเปลี่ยนไปนั่งเขียนชากองดินสอ EE เล่นแทน ที่นี้มีดินสอเยอะ
มากน่าจะราว ๆ ห้าสิบแท่งได้ และส่วนใหญ่ถูกเหล่าจุนกุดฉวนจับแทบไม่ได้ เฮ้อ.....ไส้แห่งจริง
ๆ เมศชักสงสัยว่าภาพใช้ชีวิตอยู่อย่างไรมาสามสิบสามปีได้ น่าส่งไปแข่งประหยัคกับรายการโกโก
ริโกะจริง ๆ

ชายหนุ่มจับดินสอค้างสั้น ๆ พลิกไปมาไม่น่าเชื่อว่าไส้แท่งสั้น ๆ นี้จะสร้างสรรค์งานออกมาได้
ขนาดนั้น ขณะกำลังคิดอะไรเพลิน ๆ อยู่ พี่ชายคนล่าสุดก็เดินกลับเข้ามา

“ข้าวต้มธรรมดาอะ โชคดีมีไข่เหลือสองฟองพอดี”

“ยังไงก็ได้” เมศยังจด ๆ จ้อง ๆ อยู่กับของในมือ

“จึ้นไปตักข้าว...”

“นี่..” เมศขำขึ้น “ผมสงสัยมานานแล้วว่าเวลาก่อนจะวาดรูปเขาจะยกดินสอขึ้นมาหรือตามอง มัน
คืออะไรหรือ? เรียกองค์เทพเจ้าดินสอมาลงรีใจ”

“คิดได้นะ” ภาพส่ายหัวเอือม ๆ เขาเดินวนรอบเก้าอี้ไม้วงกลมที่เมศนั่งอยู่ “มันเป็นวิธีกะสัดส่วน”

“อ้าวหรือ...ผมก็นึกว่ามองดินสอทำชาอะไร” เมศยกมันขึ้นมาทำท่าล้อเลียน แต่ภาพไม่รู้เรื่องนึก
ว่าเมศอยากลองวาด ชายหนุ่มเดินมาหยุดที่ด้านหลังของอีกฝ่ายเขาตะปบลงบนไหล่แล้วก้มตัวลงไป
วางคางลงบนบ่าปรเมศ ไอ้คนกวนประสาทตอนแรกถึงกับนั่งตัวแข็งเป็นท่อนไม้

“คุณนี่นะ” ลมร้อน ๆ เป่าโดนข้างใบหู “เห็นแจกันดอกไม้บนโต๊ะนั่นไหม”

“ผมเห็นแต่หม้อเก่า ๆ ใส่ชากดอกไม้ที่ตายมาหลายเดือนแล้ว..” นี่ไม่ได้กวนตีนนะ เมศพูดไป
ตามความเห็น

ภาพถอนหายใจเซ็ง “โอเค...จึ้นคุณะจากดอกไม้ส่วนที่อยู่ด้านบนสุดถึงขอบแจกันผมให้เป็นหนึ่ง
ส่วน ลองหรือตามองเทียบกับดินสอคุณะ”

จะให้ดูหรือตาอะไรอีก...แค่มากระซิบอยู่ข้างหูนี้ก็มองจะไม่เห็นทางอยู่แล้ว...

“มันจะประมาณปลายไส้ดินสอถึงนิ้วโป้ง ที่นี้ก็เขียนหนึ่งส่วนบนกระดาษก่อน ไหนลองเลื่อนลง
มาวัดแจกันสิ” ไม่ว่าเปล่าภาพจับมือเมศให้ลดลงตาม พอโดนมือร้อน ๆ จับเข้าเมศก็ชักหน้าซีดหน้า
“มันจะได้ราว ๆ สองส่วน ที่นี้ก็รู้ว่าภาพนี้ใช้ทั้งหมดสามส่วน”

ถ้ามีเวลาก็ช่วยดูหน้าลูกศิษย์ด้วยนะว่าสติสตั๋งออกจากร่างไปหมดแล้ว...

“มันเป็นแค่ขั้นพื้นฐานนะ ถ้าวาดฟิกเกอร์หรือพอร์ทเทรตจะยากกว่านี้อีก มันมีเรื่องอนาโตมีเข้า
มาเกี่ยวข้อง ส่วนใหญ่จะใช้หัวเป็นหนึ่งส่วน ถัดลงมาเป็นใต้คางถึงราวนม แล้วก็..”

“พอ!! ผมหิวข้าวแล้ว” ปรเมศใช้พลังเหือกสุดท้ายปล่อยพลังคอสมิกเพื่อเอาตัวรอด เขาลุกขึ้นยืน

หันมาจ้องหน้าอีกฝ่าย “ผมไม่ได้อยากเรียนอะไรขนาดนั้น”

“อ้าวเหอ” ภาพเข้าใจว่าที่นั่งตัวเกร็งเท่ากับตั้งใจฟัง ซึ่งถ้าไม่ใช่ไอ้ภาพจะเชื่อมโยงแบบนี้ไม่ได้
จริง ๆ ....

“กินข้าวเถอะ ผมหิวไส้จะขาดแล้ว”

“ครับ...ครับ..”

เย็นวันะปรเมศเย็นไว้.....

ไม่รู้งานนี้เมศจะเสียชีวิตจากโรคหัวใจเต้นแรงหรือภาพจะเสียชีวิตจากเงื้อมมือเมศก่อน

.....

.....

.....

.....

พี่ ๆ ในออฟฟิศจะตกใจกันมากที่เมศเลื่อนระดับภาพจาก ‘ไอ้คุณสิลปินลูกหนี้’ เป็น ‘พี่ภาพที่เป็นหนี้’ แทน....เอาเป็นว่าแบบไหนก็ยังเป็นหนี้ยุดีนั่นแหละ...

“หากมีหนี้แล้ว ขอให้เป็นหนี้รักเถิด....ดอกเบี๋ยที่เกิดคือพลังรักพิไล ~”

“พี่เกื้อช่วยหุบปากด้วยครับ ผมคุยกับพี่รุดน้อยอยู่”

ไอ้เกื้อตกเป็นเหยื่อสังคมอีกครั้งเมื่อร้องเพลงไม่ถูกจังหวะของชีวิต มันค่อย ๆ หดหู่กลับไปนั่งที่
โต๊ะเหมือนเดิม ภาพที่เดินกลับมาพร้อมกาแฟในมือเอ๋ยทัก

“โดนเมศด่าอีกแล้วเหอวะ”

“เออสิ...ข้ามันไม่ใช่เอ็งนี่หว่า”

“มันเกี่ยวอะไรกับกูวะ” ภาพซดกาแฟแบบง ๆ

“เดี๋ยวนีเขาเลื่อนขั้นเป็นพี่ภาพกันแล้วนี่” เกื้อจิบปากจิบคอพูด “อย่าคิดว่าข้าไม่รู้นะ”

“รู้อะไรวะ?” ยิ่งพูดภาพยิ่งง

“นึก ๆ ไปก็สงสารไอ้เมศวะ” เกื้อถอนหายใจ คูสิ....บอสของพวกเขาคงตกหลุมรักไอ้ผู้ชายชื่อบื้อ
นี่เข้าไปเต็มดินแล้วละ..

พวกเขานินทา...เอ๊ย!! แอบคุยกันเรื่องนี้แอบบ้อย ๆ แน่نونว่าตัวฉันเรื่องสอสุดรู้สอเห็นต้องเป็น
หนูนาผู้จับตามองความเคลื่อนไหวของคนทั้งออฟฟิศ วันแรกที่เมศเรียก ‘พีภาพ’ ที่ออฟฟิศนะ...หนู
นาถึงกับเรียกประชุมเพลิงลูกจ้างที่เหลือ

“เชื่อเจ้ค่ะ! เรื่องนี้มันไม่ธรรมดา”

“เพราะมันใส่ไข่โดยเจ้แล้วใช่ปะ”

“สู้รู้ยะไอ้เกือ” หนูนาเอ็ดเสียงแหว “จะฟังต่อไหมยะ”

เกือพยักหน้าหัวแทบหลุด “ต่อเลยเจ้” แอลถึงกับส่ายหัวเอือม ๆ กับแฟนเก่าตัวเอง

“คือจี้คะลูก วันก่อนตอนงาน Punch Fruits เจ้เห็นมากับตาเลนนะคะ” หนูนาทำตาขาวประหนึ่งว่า
มันยิ่งใหญ่มา “น้องเมศนี่อุ้มตุ๊กตาน้องฟรุตคุยกันรึเงิง ๆ กับน้องภาพสองต่อสองค่า”

“เขาคุยกันเฉย ๆ รีบเล่าครับเจ้”

“แหม..รุตน์!! เจ้มีหัวแล้วนะ เจ้ดูออกว่ามันมีอระ” ว่าแล้วนางก็ขยับนิ้ววิ่ง ๆ เป็นท่าประกอบ
“น้องภาพนะไม่เท่าไรเร่เจ้ดูอะไรไม่ค่อยออกเกดิสแตกเกิน แต่น้องชายเรานะคะ...แหม...ตาเชื่อม
ค่ะ”

“มัวละเจ้...ไอ้เมศเนี่ยนะ เลิกกับแฟนผู้หญิงไปห้าเดือนก่อนเองนะ” รุตน์แย้งทันที

“โอ๊ย อย่าเถียงเจ้!!” เธอปิดมือ “คนจะชอบใครมันไม่เลือกสถานการณ์หรือลูก สมัยเจ้อยู่หญิง
ล้วนเจ้ก็แอบเป็นทอมให้สาวกรีด ตอนนี้เป็นไงคะ...มีทั้งลูกทั้งหัว ครบ!”

“อะไรนะ!! เจ้เคยแอบเป็นทอมหรือ”

“มันไม่ใช่ประเด็นยะไอ้เกือ”

“จะว่าไป....” แอลเริ่มคิดตาม “เย็นวันนั้นสองคนนั้นกลับบ้านพร้อมกันด้วยไข่ไหมคะพี่?”

“ถูกคะลูก! ดีมากนะแอลที่ยังมีคนฉลาด ๆ อย่างหนูเหลือในออฟฟิศ” รุตน์กับเกือเงงมากกว่าเงง
ตรงไหน “วันนั้นคุณหนึ่งมางานเราใช่ไหม? แล้วทีนี้ไม่รู้ไปจะกันอีท่าไหน น้องเราสวมบท
นางเอกวิ่งจากไปทั้งน้ำตา”

“เวอรัลละ”

“เออ...รู้ว่าอันไหนเจ้ใส่ไข่ก็ทำเป็นไม่ได้ยินซะนะ ต่อ!! แล้วน้องภาพก็วิ่งตามออกไปหยั่งกับ
พระเอกละครเลยค่า มันแจ็กพอตแตกตรงที่น้องภาพเสือกโทรหาเจ้”

เกือกับรุตน์คิดในใจ..... ไข่...ไอ้ภาพโทรหาใครไม่โทรนะมึง...

“เจ้ก็เลยเนียนบอกให้น้องภาพขับรถไปส่งบอสเราที่บ้านชะ โป๊ะะะ! ไข่ไหมละคะ มันต้องเกิดอะไร

จึ้นแน่ ๆ ค่ะ!!”

“ผมสรุปให้ณะ” รุตนั้ขยับแว่น “เมศเจอคุณหนึ่ง แล้วก็ทะเลาะกัน สุดท้ายเมศก็กลับบ้านโดยเวะส่งไอ้ภาพด้วย..จบ”

“จืดชืดยะรุตนั้!! สรุปได้จืดมาก”

“แล้วมันเป็นตามที่ผมว่าไหมล่ะ?”

“ก็เอ่อ...ตามนั้น”

เฮ้อออออออออออออออออ....

และแม้ว่าหนูนาคะใส่ไฟไปบ้าง แต่ก็ทำให้ทุกคนเริ่มจับตามองความสัมพันธ์แปลก ๆ ของสองคนนี้เข้าแล้ว....

“กูถามมึงอยู่นะไอ้เกือว่าสงสารเมศเรื่องอะไร” ตัดกลับมาปัจจุบันที่เกือกำลังเผชิญหน้าอยู่กับฝ่ายศิลป์

“ช่างเหอะ...ข้าคงเมาจี๋ตาตอนบ้าย”

“เออ ๆ” โชคดีที่ไอ้ภาพเป็นคนง่าย ๆ สบาย ๆ และไม่มีใครจะรู้เรื่องไครนั้ก คนอย่างมันเกือบบอกได้เลยว่าหลอกง่ายโคตร ๆ

“พี่ ๆ ครับ” เมศเดินออกมาจากโต๊ะรุตนั้ คาดว่าคงคุยธุระอะไรกันเสร็จเรียบร้อยแล้ว “ยินดีด้วย...เรามีลูกค้ารายใหญ่เข้ามาติดกับแล้ว”

“แหม..พูดอย่างกับเราเป็นมิชานาชีพนะคะน้องเมศ” หนูนาคหัวเราะ

“ไม่ใช่ก็ใกล้เคียงครับพี่หนูนาค” เขายกยืมเจ้าเล่ห์ “ตอนนี้เราเหลืองานนี้เป็นงานสุดท้ายของเดือนแล้ว และผมต้องการให้มันออกมาดีที่สุด สัมกับราคาที่ผมจะยื่นไป”

“ซึ่งแพง”

“พี่เกือ....”

“ต่อเลยเมศ พี่รอฟังเอ็งอยู่ วู้ววววววว ตื่นเต้น ๆ”

เมศส่ายหน้าเอือม ๆ “คุณกิตติคุณเจ้าของโรงแรมอโพรไดท์ที่ภูเก็ตต้องการให้เราจัดงานฉลองครบรอบสิบปีของทางโรงแรมให้เขา”

“งานใหญ่จริง ๆ” รุตนั้พึมพำ

“ตอนนี้เขาคิดต่อให้ผมไปดูสถานที่ก่อนจะจัดงานจริงในเดือนหน้าก่อน ที่นี้เรามีปัญหานิดหน่อย เพราะเขาจะออกค่าตัวเครื่องบินให้เราแค่สองใบเท่านั้น แถมโรงแรมเขาเต็มเพราะมันดันเป็นช่วงไฮซีซั่นเราต้องหาที่พักกันเอง แต่พี่ไม่ต้องกังวลนะ...เขาเขียวใส่เราเรื่องนี้ แต่เรื่องหน้าผมเอาคืนให้เอง”

ลูกจ้างมองหน้ากัน ไอ้เมสมันโหดสัตว์...

“ที่นี้ผมก็เลยจะขอคนไปภูเก็ตกับผมด้วยหนึ่งคน” เมสมองหน้าลูกจ้างเรียงคน แต่แอบมองผ่านคนหนึ่งไป “ผมจะให้พวกพีตตกลงกันเองว่าใครจะไปกับผม”

“พี่อยากไปวะ”

“อ้าวไอ้รุ่น...ข้าก็อยากไปนะเว้ย”

“พวกแก...เขาให้ไปทำงานนะไม่ได้ไปเที่ยว” แอลซัดคอ “และฉันว่าฉันทำงานได้ดีที่สุด”

“ไม่!!”

“หยุดล่ะลูก ๆ อย่ากั๊กกัน”

“ไม่ต้องนะเจ้ อย่าเล่นมุกลำดับอาวุโสนะ...มันเก่าแล้ว”

“เจียบยะไอ้เกือ น้องเมศไปเคลียร์งานต่อเถอะลูก เดี่ยวพี่ช่วยตกลงกับพวกนี้ให้เอง”

“ถ้าฉันใครจะไปก็มาบอกผมละกันจะได้โทรจองโรงแรม”

“เชิญค่ะลูก” หนูนาคายมือออกอย่างอสังการ อันเชิญหัวหน้าลงจากแท่น มองส่งจนเมศหายลับตา เข้าห้องไปรอยยิ้มชั่วร้ายก็ถูกเปิดเผย แคเห็นคนมองก็ขนลุกชู ภาพถึงกับลือบแขนป้อย ๆ

“ในฐานะที่เจ้าบ่น้ำร้อนมาก่อน เจ็รู้ว่าพวกแกอยากไปเที่ยว...หนิงงานในเมืองกรุง แต่ขอโทษค่ะลูก ไปกับน้องเมศสองคนคิดว่าจะได้เที่ยวหรือจ๊ะ”

เฮอ...จริงวะ...

“อีกอย่างไม่ไปตอนนี้ยังไเดือนหน้าก็ต้องแห่กันลงไปหมดอยู่ดี” หนูนากอดคออธิบายราวโปรเฟสเซอร์ “จั้นเราควรส่งคนที่มึประโยชน์ในการไปที่สุด แน่นอนว่าต้องเกี่ยวข้องกับเรื่องสถานที่และ...ศิลปะ”

ซึงงงงงงงงงงง....

ใช่แล้วจ้าต้องประสงค์...พวกเธอคงได้ยินโค้ดลับที่ฉันส่งไปแล้วสินะ... หนูนาส่ายยิ้ม เอาละ

...เงิจะให้ทุกคนเสนอชื่อเพื่อนมา จะเสนอตัวเองก็ได้เงิไม่ว่า ไล่มาเลย...เริ่มที่รู้ตน์!!”

“ไอ้ภาพครับ!”

“ข้าโหวตไอ้ภาพ”

“ภาพคะ”

“เงิก็โหวตน้องภาพ” เธอส่งเสียงหัวเราะในใจเมื่อเห็นภาพนั่งอ้าปากค้าง อะไรมันจะอยากให้กูไป
เทียบกับขนาดน้านนนน “น้องภาพละคะ...โหวตใคร”

“คือ...ผมายังต้องโหวตหรือครับพี่ เฮะ ะ” ถึงจะจบมาด้านศิลป์แต่ไอ้ภาพก็บวกเลขเป็นนะครับ...

“จ้้น้องภาพ...นับหนึ่ง....นับสอง...นับสาม!!” เธอเคาะโต๊ะประหนึ่งประมุขของ “น้องภาพได้รับ
ตัวเครื่องบินไปเลยค่า!! เย้! ปรบมือสิยะ”

แปะ ะ เงิของมาที่เหลือกก็จัดให้คนละแปะสองแปะ

“เอาละคะน้องภาพ ไปบอกน้องเมศในห้องชะว่าได้เป็นตัวแทน”

“อะ..ครับ” ภาพเดินเกาหัวง ะ ว่าได้ไปได้ยังเงิ? เมื่อก็คนอื่นยังแย่งกันไปแทบตาย จู้ ะ ก็บุญตก
ใส่หัวชะเงิเงิ เอาวะ...ได้เที่ยวภูเก็ตด้วย...เกิดมายังไม่เคยไปเลย

ลับหลังไอ้ภาพทุกคนแอบแท็กมือกันอย่างสะใจ ดังที่หนูนากล่าวไว้ว่า ‘ชอบไม่ชอบไม่รู้ แต่เงิว่า
เลิฟสตอรีในออฟฟิศมันสนุกดีนะคะ’

นี่มันออฟฟิศหรืออนุบาลหมิน้อยเนีย....

ห้องของบอสเป็นกระจกใสกั้นเอาไว้ ใช้ในเวลาที่เมศร่าคาญพี่ ะ เม้าท์กันแล้วทำงานไม่รู้
เรื่อง ภาพเคาะลงบนประตูเบา ะ เมื่อเจ้าของห้องเงยหน้าขึ้นมาก็ช็อกทันที

เฮีย...ไม่มั้ง...

ภาพแง้มประตูแล้วโผล่หน้าเข้าไป “พี่จะมาบอกว่าพี่จะไปภูเก็ตกับเมศนะ”

“อะไรนะ!!” เมศเผลอปล่อยปากการ่วง แค่นี้ยังป่วนจิตใจเขาไม่พออีกเงิเงิ

“นั่นแหละ สรุปว่าพี่ไป โทรองโรงแรมได้เลยนะครับ” ภาพปิดประตูลงตามเดิมแล้วเดินกลับไป
ที่โต๊ะทำงานตัวเอง ทั้ง ะ ที่ยังสงสัยว่าทำไมเมศทำหน้าอย่างกับเห็นผี....

ตัดภาพกลับมาในห้องเมศจับเมาส์ในมือขวาแน่น เขาเพิ่งหาเบอร์โรงแรมที่อยู่ใกล้สถานที่จัด
งานได้ แต่ยังไม่กล้าโทรออกไป จะทำยังเงิดีเนีย!!

นายปรเมศไม่เคยไม่มั่นใจไม่ไช่หรือ? เขาไม่เคยวิ่งหนีปัญหา...เขาชนซึ่ง ะ หน้าให้มันตายกันไป

ข้างหนึ่งนี่ จะมาเสียศูนย์เพราะแค่รับตัวเองไม่ได้ได้ยังไง! เขาต้องยอมรับมันให้ได้...ถ้าชอบก็คือชอบไม่มีอะไรให้หนีอีกต่อไป และเมศจะเดินหน้าเหยียบทุกอย่างที่มาขวางทาง
ลูกคนเล็กก็เอาแต่ใจแบบนี้แหละ...

พอคิดได้แบบนี้เขาก็ยกโทรศัพท์ที่ขึ้นมากด

“สวัสดีค่ะ”

“ครับ..โรงแรมโอเชียนไซ้ไหมครับ” เมศสุดลมหายใจเข้าลึก ๆ “ผมต้องการสำรองห้องพักครับ”

“ไม่ทราบว่าคุณที่เท่าไรคะ ?”

“วันที่ 23 – 25 เดือนนี้ครับ จำนวนสองห้องนะคะครับ”

“รอสักครู่ค่ะจะตรวจสอบห้องพักให้ค่ะ” เสียงคลิกเมาส์ดังลอดเข้ามาตามสาย “โชคดีจังเลยคะ พอดีช่วงนี้เป็นช่วงไฮซีซั่น แต่วันนี้เรามีห้องพักสองห้องพอดีเลยคะ”

“ผมเช็กจากในเน็ตราคา X,XXX ต่อคืนไซ้ไหมครับ”

“ใช่แล้วค่ะ ไม่ทราบว่าจองเลยไหมคะ”

“เดี๋ยวลูกครูนะครับ” เมศเลื่อนล้อเมาส์เพื่อดูภาพห้องพักในราคานั้น มันเป็นห้องขนาดใหญ่ที่ครบครันตามราคา “ไม่ทราบว่าเตียงนี้ควีนไซ้หรืเปล่าครับ”

“ใช่แล้วค่ะ ห้องที่เหลืออยู่ราคานั้นสามารถนอนได้สองคนนะคะ ถ้ามากกว่านั้นต้องจ่ายเพิ่มค่ะ” เมื่อเห็นปลายสายเงียบไปสักพักโอเปอเรเตอร์สาวจึงเอ่ยถามอีกครั้ง “เอ่อ...ไม่ทราบว่าต้องการจองสองห้องไซ้ไหมคะ คือถ้าโทรมาหลังจากนี้กลัวว่าห้องจะเต็มแล้วนะคะ”

“จองไปเลยครับ”

“ทั้งหมดสองห้องนะคะ...”

“ห้องเดียวครับ”

เมศเสะยิ้ม...

ถือซะว่าประหยัดบริษัทก็แล้วกัน....

“เก็บกระเป๋าเรียบร้อยแล้วใช่ไหม?”

“จะรีบทำไมครับ เดินทางตอนเย็นไม่ใช่เหรอ?”

กิก....เส้นเลือดที่ขมับปรমেศกระตุก และคงจะแตกในไม่ช้าถ้าไม่ได้ค่า

“พีภาพ!!” เมศควรจะเรียกพี่เสียงหวาน ๆ สิ...ทำไมเป็นแบบนี้ภาพไม่เข้าใจ “อ่านตัวเครื่องบินนี่ เครื่องออกหนึ่งทุ่มตรงนะ”

ภาพค่อย ๆ แหงนหน้าขึ้นมองนาฬิกา “แหม..เพิ่งสี่โมงเอง อีกตั้งหลายชั่วโมง”

“ให้ผมเดานะ” เมศตอบโต้ะ “พี่ไม่เคยขึ้นเครื่องบินใช่ไหม?”

“รู้ได้ไง” เมศไม่อยากตอบว่าบ้านนอกทะเลจรูมขนขนาดนี้ยืนบนดาวพลูโตมองลงมายังรู้เลย ชายหนุ่มมองนาฬิกาข้อมือราวกับอยากจะสิงลงไปนั้น

“พี่...เฮ้อออออออออ” พุดแล้วขอญถอนหายใจยาว ๆ สักที “ตามผมมา พี่ต้องไปเก็บกระเป๋าตอนนี้เลย”

“ใช่ค่ะ!! ไปกันเลยละลูก” สาวแก่ประจำออฟฟิศอดปากเข้ามาทันที หนุณาตาเป็นประกายวิ้ง ๆ อย่างปกปิดไม่มิดที่ได้ยุ่งเรื่องชาวบ้าน “เดี๋ยวไปเช็คอินไม่ทันนะคะน้อง ก็รู้ ๆ กันอยู่ว่าระบบสนามบินบ้านเราดีขนาดไหน มัวแต่ชักช้าเดี๋ยวก็ได้ออกค่าตัวเองนะละลูก”

เกือทำท่าจิบปากจิบคอพุดเลียนแบบเธออยู่ด้านหลัง ซึ่งเป็นบุญมากที่หนุณาไม่เห็น ไม่อย่างนั้นออฟฟิศระเบิดแน่ ๆ ภาพนั่งอ้าปากง ๆ คล้ายเด็กเอ๋เข้าไปทุกที เห็นแล้วเมศอยากพุ่งเข้าไปตบคางให้มันเข้าที่เข้าทาง อายุก็ล้อเข้าไปสามสิบสามแล้วทำไมทักษะการดำรงชีวิตมันต่ำนักวะ ที่พวกแบกหามงานใช้แรงงานนี่ถนัดนักล่ะ...สอนเขาเป็นวัคเป็นเวอร์

“เพื่อเวลารถติดน่าจะทันแบบไม่ต้องวิ่งนะ” เมศถอนหายใจยาวเหยียด “ลูกสิครับ”

“อ่า...ครับ ๆ” ภาพรีบกุลีกูยัดกล่องดินสอลงกระเป๋า..แลดูคล้ายเด็กอนุบาลจะกลับบ้าน เพียงแต่ขนาดตัวและความเถื่อนของหนวคบนหน้านั้นตรงกันข้ามกับจิตใจ ภาพรีบวิ่งตามหัวหน้าออกไป...เมศชอบทำแบบนี้กับเขาทุกที...คือเดินนำหน้าไปก่อนให้เขาไล่ตาม

เมศได้ยินเสียงเดินตามหลังมาก็วางใจ เด็กหนุ่มกัตรีมฝีปากเพราะกลัวจะหลุดยิ้มออกมา...ไม่ได้ ๆ เสียฟอร์มหมด แต่เวลาได้แสดงอำนาจต่อคนที่ชอบนี่มันมีความสุขจริง ๆ ...

‘ชอบ’ เหรอ ? พุดได้เต็มปากเต็มคำนะปรเมศ!!

“คิดอะไรอยู่..หือ ?”

แล้วจะก้มลงมาถามข้างหูให้มันได้อะไรขึ้นมาวะ !! เมศทั้งเงินทั้งหุคหิดจนต้องเอามือบีบใบหูไว้...เพื่อมันแดงขึ้นมาอีกฝ่ายจะได้โง่คิดว่าเพราะแรงขยำ “ไม่ได้คิดอะไร ขึ้นรถเร็ว”

ภาพพยักหน้าให้ดินฟ้าอากาศ เพราะเมศชุกตัวเองเข้าไปในรถเรียบร้อยแล้ว สุดท้ายไอ้หนุ่มหมึกวาก็ค่อย ๆ ยัดตัวเองเข้าไปด้วย เล่นเอารถโหลกลงไปมากโข

“ถ้าอึดอัดไปนั่งข้างหลังได้นะ” เมศบอกเมื่อเห็นภาพดิ่งเบลท์มาคาอย่างยากลำบาก “ผมไม่ถือเรื่องเหมือนคนขับรถอะไรนั่นหรอก”

“ไม่เป็นไร” คนตัวยักษ์ยิ้ม “พียากนั่งข้างเมศ”

ปัง ! ไอ้ภาพยิงเสดซ้อทเข้ากลางกบาลเหยื่อโดยไม่รู้ตัวจนเมศเผลอจับสวนเลน และ โชคดีเหลือเกินที่ไม่มีรถสวนมาจะเอ่กั้นกลางทาง เมศรีบปรับสภาพจิตใจให้กลับมาเป็นปกติ....สนใจถนนสิเมศ....สนใจถนน...อะไรนะ!? คนข้าง ๆ น่าสนใจกว่า ? โห่เว้ย!! เเถียงกับตัวเองอยู่ได้...บ้ารึเปล่าเนียเรา!!

“ทำไมต้องรีบขนาดนั้น พี่เก็บกระเป๋ารวดจะตาย”

“พี่ครับ...” เมศกลอกตา “เครื่องบินไม่ใช่รถทัวร์จะได้วิ่งไปขึ้นได้เลย”

“มันต้องมีพิธีรีตองขนาดไหนล่ะ ?” ภาพเริ่มงว่ตกลงมันขึ้นเครื่องบินหรือพิธีชงชาวะเนีย

“อย่าชวนผมคุยขณะขับรถ ไม่งั้นผมจะอารมณ์เสียเป็นสองเท่า”

ภาพอยากเอาเบลท์รัดคอตาย น้องชายหมด ๆ ยังคงความปากจัดไม่ได้ลดลงเลย....มีแค่คำว่า ‘พี่’ เท่านั้นที่ดูดีขึ้น ที่เหลือเมศยังคงเหมือนเดิม...เรื่องดำเขาล่ะไม่เคยพลาด

เห็นแบบนี้ภาพก็เริ่มชินกับนิสัยอวดดี ชอบดูถูกคนอื่นของเมศแล้ว แรก ๆ ก็รับไม่ค่อยจะได้หรอก...แต่อยู่ ๆ ไปภาพว่ามันก็สนุกดีเหมือนกัน เมศเป็นตัวของตัวเองมากเกินไปหน่อย...ไม่สิ...มาก ๆ เลยแหละจนจะเข้าขั้นเผด็จการอยู่แล้ว ไม่รู้ทำไมภาพคิดว่าคนแบบนี้ น่าเอ็นดู.....อาจผิดที่รสนิยมก็เป็นได้

“นี่ยังเก็บน้องฟรุตไว้อีกหรือครับ ?” เมศกัดปาก...ช่วยละ..ดันลืมนเอาไอ้ตุ๊กตาสตอเบอแหล่นั่นทิ้งเพราะจะเก็บไว้ระลึกถึงวันนั้น....วันที่ภาพยืนข้าง ๆ ....ไม่ได้พุดอะไรอุ่นใจไปทั้งใจ

“ก็เขาอุตส่าห์ให้มา จะทิ้งก็ดูไม่ดี”

ภาพพลิกตัวไอ้ตุ๊กตาสีชมพูแปร้นนั้นไปมาอย่างสนใจ “ว่าไปมันก็น่ารักสินะ”

“เหรออออออออออ ไม่เห็นจะน่ารักเลย...ดูมันยิ่งเป็นเล่นน่ากระต๊อ ตุ๊กตาอะไรไม่รู้...นี่ไปโดนดีไซน์เนอร์หลอกมาแน่ ๆ”

“นี่ก็พุดเกินไป” ภาพไม่เห็นว่ามันจะน่าเกลียดอะไร ถึงจะปากกว้างได้สักหน่อยก็เถอะ “ไม่เอาเหรออ...งั้นพี่ขอนะ”

“ไม่ให้!!” เมศหลุดอีกครั้ง...ไม่ได้นะเว้ย!! เขาจะเก็บไว้นอนกอดเวลาคิดถึง... “เขาให้ผม ไม่ได้ให้พี่...ยังงั้นมันก็เป็นของผม”

“งกจริง” ภาพจำกับนิสัยลูกคนเล็ก เขาหันไปพุดกับไอ้ตัวสีชมพูในมือ “เนอะ...น้องฟรุต”

อ้ากกกกกกกกกกกกกกกกก เมศเงินจนอยากจะขับรถอัดต้นไม้แก้แค้น แต่ถ้าตายก่อนได้คนข้าง ๆ จะถือว่าเขาล้มเหลวในการดำเนินชีวิต...เลยต้องกัดฟันขับตรง ๆ ต่อไป...

ใช้เวลาเกือบครึ่งชั่วโมงเมศถึงฝักลับมาถึงบ้านร้างหนูของอีกฝ่ายได้สำเร็จ เขารีบหยิบไอ้คุณพี่ภาพลงรถทันที...ส่วนตัวเองก็นั่งตากแอร์สบายใจเฉิบ เห็นภาพบอกว่าเก็บกระเป๋ารวดเมศก็วางใจ เพราะเห็นว่าภาพเป็นคนง่าย ๆ ใส่กางเกงในตัวเดียวก็มีชีวิตอยู่ได้...ไม่นึกว่าจะ...

“เมศ!!” นั่นไง...พุดถึงก็มาเลย จัดกระเป๋ารวดมะ... “เราจะได้อ่านน้ำทะเลไหม พี่จะได้เตรียมชุดไป”

ไอ้-พี่-ภาพ-มึง-นะ-มึงงงงงงงงงงงงง

“ไม่เล่น!! ไปทำงาน”

“ได้ไงอะ...ไปทะเลแต่ไม่เล่นน้ำเนียนะ” เมศกุมขมับเมื่อรุ่นใหญ่ซังอแง “เมศจะจริงจังพี่ไม่ว่า แต่มีขอบเขตหน่อยก็ดี”

“ไม่ได้กฎต้องเป็นกฎ!!” เมศไม่ยอมหรือ...โอกาสจะสูบเงินมากองตรงหน้าจะให้เอาเวลาไปเล่นน้ำนี่มัน...

“งั้นพี่เอาไปเผื่อก่อนแล้วกันเนอะ” ไอ้พี่นี่คือด้านจริง มึงเคยจะยอมเดินบนเส้นที่เจ้านายขีดไว้ไหมห๊ะ!? ถ้าไม่คิดว่าขอบเมศบ้องหุมนั้นไปแล้ว “ไว้เราไปเล่นน้ำด้วยกันเนอะ”

แล้วมาชวนด้วยหน้าตาใสซื่อแบบนี้คิดว่าผมจะหลงกลพี่เหรออออออออออออออ

“ถ้ามีเวลานะ.....”

เมศตอบอ้อมแอ้ม เออสิ!! ผมหลงกลพี่แล้วนี่ มึงจะเอาอะไรจากกูมึงเอาไปเลยนะ ทำหน้าแบบนี้
ของบ้านได้ปราสาท ขอกฤหาสน์ได้ราชวัง!! ประเมศผู้แพ้ยตัวเองไปแต่นั่งกัณฑ์กรอด ๆ อยู่ในรถ
รอนไ้อุ่นนุ่มหมีเดินกลับมา นั่งเป็นตุ๊กตาหน้ารถ

“พี่ภาพ”

“ครับ”

“สัญญากับผมสามข้อ ข้อแรกห้ามทำตัวบ้านนอกหรือถามอะไร โง่ ๆ บนเครื่องบิน เช่น...มันบิน
ไฉ่ยังไง หูอื้อทำยังงี้ดี ห้องน้ำไปทางไหน”

“เมศครับ...เห็นแบบนี้พี่ก็จบมหาลัยฯนะครับ” นี่ก็ดูถูกกูจริง ทำตัวให้มันน่ารักกว่านี้ได้ไหมคุณ
น้องชาย “ให้พี่เดาข้อสองคือห้ามเกาะหน้าต่าง ข้อสามห้ามนอนกรน”

“ผิดครับ” เมศชี้หน้าอย่างอวดดี “ข้อสามห้ามจิบแอร์”

“ห๊ะ !?”

“คาดเบลท์ด้วยครับ ตำรวจโบกผมเก็บค่าปรับที่พี่นะ”

แม้จะยังง ๆ ว่าทำไมห้ามจิบแอร์ แต่ไอ้ภาพก็เชื่อฟังเจ้านายรุ่นน้องแต่โดยดี เพราะเกิดโดนปรับ
ขึ้นมาเขาจนปัญญาจะหาเงินมาจ่ายจริง ๆ ภาพเกาหัวมึน ๆ แล้วมองออกไปนอกหน้าต่างต่างเลยทำให้
ไม่ได้เห็นคนข้าง ๆ ที่กำลังเสวยยิ้มอย่างเลือดเย็น

บอกแล้วถ้าคนอย่างประเมศอยากได้อะไรมันก็ต้องได้...

.....

.....

.....

.....

ภาพสงบเสงี่ยมอย่างที่ลูกจ้างชั้นปลายแถวควรจะเป็นจวบจนเครื่องบินลงที่ท่าอากาศยาน
ภูเก็ต แอร์โฮสเตสสาวสวยเริ่มเดินไปสแตนบายประจำที่ทางของตัวเองเพื่อคอยให้บริการ
ผู้โดยสาร ภาพละสายตาออกจากบานหน้าต่าง ไม่รู้ว่าเขาเผลोजิบหลับไปตอนไหน...แต่ก็ไม่คิดว่า
ผู้ชายอย่างประเมศจะหลับด้วย

เห็นปกติบ้างพลังตลอดเวลา....

เขาหัวเราะหิแล้วส่ายหน้าเบา ๆ เมื่อหันไปเจอเจ้านายนอนหลับหมดสภาพ ประเมศผู้เขร่งขริมและ

มีสีหน้าพร้อมจะแตกหัวลูกน้องตลอดเวลา แต่ตอนนี้กลับนอนอ้าปากหาว เปลือกตาปิดแค่ครึ่งเดียว ฮ่า ๆ ๆ ภาพแทบลงไปจมน้ำ เขารีบคว้ามือถือออกมาเพื่อ...

เพื่ออะไรวะ....กูใช้ซัมซุงฮีโร่ี่นี่หว่า...

ไอ้ภาพมือถือค้างเกือ พอรู้อตัวก็รีบยันลงกระเป๋ากางเกง เขาหันไปเขย่าตัวเจ้านายให้ตื่น “เมศ... ถึงแล้วครับ เมศ”

“...อ้อ...” คนโดนปลุกครางอือในลำคอ ประเมศตื่นยุคยีก่อนจะปรือตาขึ้นมอง สีหน้าดูหงุดหงิดไม่น้อยที่ถูกปลุกจากการหลับลึก “ถึงแล้วหรอ”

“ครับ ดึกพอควรเลยนะเนี่ย ไปถึงโรงแรมคงได้หลับสบาย” ไอ้ภาพผู้ไม่รู้ชะตากรรมว่าต้องร่วมห้องกับใคร ดูรอยยิ้มมันสิ...มีความสุขเหลือเกิน “ไปกันเถอะ”

เมศพยักหน้าส่ง ๆ แล้วเดินนำคนแก่กว่าออกไป เหมือนเป็นโรคจิตชนิดหนึ่งที่ไม่ชอบเดินตามหลังใคร อันที่จริงแพลนตอนแรกคือเดินทางในวันพรุ่งนี้เช้า เพราะวันนี้ดึกเกินไปจะเริ่มงานได้ แต่ประเมศเปลี่ยนแผนใหม่....เพื่ออะไรนะหรอ ? ก็เพื่อให้มีเวลานอนเป็นสามคืนนะเซ่ !!

“เมศเป็นอะไร ยิ้มทำไม กระเป๋าไม่หนักหรอ ?”

“.....” เมศไม่ตอบ แถมยังเดินลื ๆ ไปโบกแท็กซี่ให้ราชมารดาเกย ชายหนุ่มหันมามองภาพด้วยแววตาเคร่งเครียด “เร็วสิ !!”

ปัญหามาขนาดนี้ไอ้ภาพก็ต้องไปสิ เขาพาร่างหมี ๆ ยัดแอ็กเข้าไปในรถ ประเมศบอกคนขับว่าจุดหมายปลายทางคือโรงแรมโอเชียน ซึ่งนั่นเป็นบทสนทนาสุดท้ายในรถที่เมศตั้งใจจะมอบให้คนขับ แต่เหมือนลุงแก่จะไม่เข้าใจ

“มาเที่ยวหรือครับ?” นั่นไง...ซื่อห่วยทำไมมันไม่ถูกแบบนี้ เมศสอปลในใจ...เขาน่ะรำคาญพวกแท็กซี่ชวนคุยรอนจากวินมอเตอร์ไซค์ที่ชอบขับขึ้นฟุตบาท ประเมศถอนหายใจพร้อมหันไปมองนอกกระจก ภาพเห็นเจ้านายวินเจียบก็ต้องรีบออกมารับหน้า

“เปล่าครับ มาทำงาน” ภาพยิ้มตอบอย่างเป็นมิตร แน่นอนว่าลุงแก่เห็นต้องยิ่งเพิ่ม

“งานอะไรหรือครับ ?”

จะถามไปเขียนชีวประวัติรึไง.... เมศขบเขี้ยวเคี้ยวฟันในใจ

“ออแกในซั่นะครับ” ไอ้นี้ก็ตอบเขาจริง !! เกิดมันจอตลอดักปล้นจะทำยังงั๊วะ

“โอ้วววววววว..กระเป๋าหนักน่าดูเลยนะครับ” เมศแอบขยับเข้าไปแนบกับประตูรถมากขึ้น เตรียมจะเปิดออกไปทุกเมื่อถ้าลุงแก่คว้ามือคว้าปืนออกมา แต่จนแล้วจนรอดลุงก็ไม่ทำสักที

“ก็ไม่หนักหรอกครับ” คนตอบคือผู้ชายที่มีหน้าร่วมสามแสน “ช่วงนี้ไฮซีซั่นสินะครับ”

“ฮ่า ๆ ไข่แล้วครับ มีแต่นักท่องเที่ยวมาทั้งนั้น...ผมก็เพิ่งเจอพวกคุณที่มาทำงานเนียแหละ” กลิ่นไบเตยที่หน้ารถเริ่มโถมตีเมศที่นั่งอยู่หลังรถจนชายหนุ่มเริ่มเบลอ ๆ เพราะลุนจุก “ว่าแต่เนี่ยเป็นเพื่อนกันหรือครับ ?”

“เปล่าครับ” ภาพตอบทันที

“งั้นก็เพื่อนร่วมงาน ?”

“นั่นก็ไม่ใช่ครับ”

คนขับรถมรดกหัวเมื่อตายผิดไปถึงสองครั้ง เขามองผ่านกระจกหน้ารถ...ใบหน้าชายทั้งสองคน ไม่ได้มีคำว่า 'ใกล้เคียง' กันแม้แต่น้อย คนหนึ่งกระโดดไปทางฝรั่ง ส่วนอีกคนดูคล้าย ๆ ลูกผู้ดีมีศักดิ์นา...ผู้ชายมาด้วยกันสองคนแล้วไม่ใช่เพื่อน...ไม่ใช่เพื่อนร่วมงานนี่มัน...

“เป็นแฟนกัน ?”

เหือกกกกกกกกกกกกกกกกกกกกก กุงพุดะไรออกมา!! เมศอยาจะให้ทิป...เอ๊ย !! ไม่ใช่!! เดียว
เหยือกี้ตื่นหมดพอดี!! คนมีความคิดชั่ว ๆ ในหัวถึงกับนั่งไม่ติด ตรงกันข้ามกับไอ้ภาพที่หันไปยิ้ม
แล้วตอบอย่างสุภาพ

“ไม่ใช่ครับ...ตอนนี้เป็นพี่น้องกันอยู่”

“พี่น้องเธอ? หน้าไม่เหมือนกันเลยนะครับ”

“เพิ่งเป็นนะครับ” ภาพยนตร์ยังภูมิใจประหนึ่งลูกสาวโทรมาบอกว่าท้องหลานให้ “อ่า...ถึงโรงแรม
พอดีเลย เก้าสิบห้าบาทนะครับ”

ภาพหันขวับมาทางเมศผู้ซึ่งหน้าบุคคลเป็นตุลึงยื่นแบงค์สีแดงแทบจะม้วนแล้วยัดใส่รูจุกเขา ไอ้ภาพรับมายื่นให้คนขับอย่างงง ๆ ในขณะที่เมศเปิดประตูรถออกไปแล้ว ภาพจะงักก่อนจะหันกลับมาถาม

“เอ๋อ...เงินทอนล่ะครับ”

“โอ๊ย ๆ ....ผมลืมไปเลยนะเนี่ย” ถึงไอ้ภาพจะซื้อแต่ก็ไม่ได้เชื่อนะ....ลุงนี้จะชักดาบเงินเขาเห็น ๆ
“อ๊ะนี่ครับ เหยียญहाँใหม่เอี่ยม”

“ขอบคุณครับ”

เรื่องเงิน ๆ ทอง ๆ นี่ย่ำว่าแต่ปรเมศเขียวเลย นายศิลปินก็ไม่ต่างกันเท่าไร ภาพแอบเนียนหย่อน
เหรียญลงกระเป๋ากางเกงแล้วตีเบลอเข้าไปสมทบกับปรเมศที่กำลังจะเช็ดคิน

“ปรเมศร์ปีที่โทรมาก่อนเมื่อวันก่อน” เมศกอดอกพลงเคาะนิ้วบนแขนตัวเอง ชอบวางอำนาจนั้น

แหละเขาเลย

“ค่ะ...รอสักครู่ นะคะ” เธอเกาะเป็นพิม্প์ลงไปตามสี่ที่ก่อนจะเงยหน้าขึ้นมา “คุณปรเมศ...หนึ่งห้อง นะคะ”

“อะไร นะครับ !?” พนักงานสาวตกใจที่ไอ้ผู้ชายตัวใหญ่ ๆ ข้าง ๆ ถามแบบแทบล้าลักน้ำลาย เธอไม่รู้หรือกว่าไอ้ภาพตกใจยิ่งกว่าเธออีก “จองไว้แค่ห้องเดียวหรือครับ”

“ค่ะ...ตอนนี้ห้องอื่นในโรงแรมเต็มหมดแล้วด้วยค่ะ”

โธ่เว้ย!! ความฝันจะนอนโรงแรมสบาย ๆ ของไอ้ภาพดับสูญ...

“เอ๊ะ ?” พนักงานสาวเหมือนจะนึกอะไรขึ้นได้...และนั่นทำให้ปรเมศเริ่มอยู่ไม่สุข “ตอนแรกมันก็เหลือห้องอยู่นะคะ...แต่ตอนโทรมาจอง...”

“ขอ...ขอกุญแจด้วยครับ!! ผมเริ่มง่วงแล้ว!!” เกือบแล้วเมศเอ๊ย....เกือบโดนแจแล้ว เมศเสียผมก่อนจะหยิบหน้ากากลูกค้าเรื่องมาขึ้นมาสใส่ เอ่อ..อันที่จริงบทีนี้อาจไม่ต้องใส่หน้ากาก เมศแบมือ “กุญแจครับ”

“อะ...ค่ะ ๆ” แม่สาวสุดชวยลนลานยื่นกุญแจใส่มือคุณลูกค้า แม้ในใจจะสับสนมากกว่าจะทำอะไร ผิด...ก็คนนั้นถามหล่อนก็ต้องตอบสิ อีตานี้จะมาเช็ดคอเก้าสิบองศาเหวี่ยงทำไม....นางไม่เข้าใจ รับประกันได้ว่าคล้อยหลังไปนางต้องหันไปนินทา กับเพื่อนสาวข้าง ๆ แน่

ภาพเดินตามเมศไปดูคล้ายถูกเปิดตามแม่...เสียแต่ว่าลูกมันตัวใหญ่แทบจะทับแม่ตายได้เท่านั้น คนหัวศิลป์กวาดตามองบรรยากาศโดยรอบ...นักท่องเที่ยวดเต็มโรงแรมสมกับเป็นหน้าไฮซีซั่นจริง ๆ เขาส่งยิ้มให้สาวเหม่ที่เดินสวนมาอย่างเป็นมิตร...เป็นบุญเล็ก ๆ ที่ปรเมศไม่เห็น

โรงแรมโอเชียนไม่ได้หรูหราอะไรเมื่อเทียบกับโรงแรมอื่นในภูเก็ต....แน่ละ...ปรเมศเลือกแบบที่ถูกแต่พออย่าใส่ได้ บรรยากาศด้านในดูคล้ายเกสเฮ้าส์เสียมากกว่า ดวงไฟสีส้มผ่องไปตลอดทางที่พวกเขาเดินไป....บ้านประตูไม้เรียงห่างกันในระยะไม่มากนักบ่งบอกถึงขนาดของห้องที่ไม่กว้างขวาง ตัวโรงแรมเป็นเส้นโค้งงอ ๆ ที่ไม่สมบูรณ์...ภาพมองตามแล้วก็ยังงงว่าสถาปนิกแกจินตนาการเป็นภาพอะไรอยู่ แต่ก็นั่นแหละ...สำหรับเขาศิลปะไม่มีผิดมีถูก

ปรเมศนำเขาขึ้นบันไดไปถึงชั้น 3 ของโรงแรม....ดูก็รู้ว่าชั้นยิ่งสูงยิ่งแพง ส่วนของเขานี้คงถูกสุด ๆ ไปเลยเดินขึ้นมายังไม่ทันเหนื่อยก็ถึงห้องแล้ว เมศไขกุญแจที่หน้าประตูบานหนึ่งผลักมันเข้าไป เสียบคีย์การ์ดแล้วตะสะวิทซ์

พรีบ....

ไฟในห้องสว่างโล่...เผยให้เห็นพื้นที่ซุกหัวนอนสามคืบของพวกเขา สภาพห้องไม่ได้แย่อย่างที่คิด...ตู้เสื้อผ้าอยู่ติดกับประตู ผังตรงข้ามเป็นห้องน้ำ ลึกเข้าไปมีทีวีตั้งอยู่บนโต๊ะ...ใต้โต๊ะเป็นตู้เย็นขนาดเล็ก ย่อมอะไรภาพก็ไม่แปลกใจเท่า

“มีเตียงเดียว?”

“พี่เห็นสองเตียงรีไร?”

“ไม่มีโซฟาด้วย?”

“แล้วพี่เห็นโซฟาหรือ?”

กวนให้มันน้อยกว่านี้หน่อยเถอะครับ...พี่อยากจะกราบ...

ไม่ใช่ว่ารังเกียจอะไรประเมศสักนิดเดียว แต่พอปลุกฝังเลือดสุภาพบุรุษในตัวเขามากเกินไป...ภาพให้เกียรติทั้งชายหญิงเท่าเทียมกัน อย่างตอนเมศมานอนบ้านเขาเขาก็ลงไปนอนที่พื้นเอง หรือตอนที่ไปห้องเมศเขาก็นอนที่โซฟาทันที แต่ตอนนี้สถานการณ์มันไม่ใช่...มันหมดสิ้นหนทางให้เกียรติใคร

คิดมากเข้าไปสิไอ้ภาพ ไอ้ตัวร้ายด้านหลังหัวเราะในใจประหนึ่งคนเสียสติ

เมศกัดปากจนจะห้อเลือดเก็บอาการแสรังทำที่เป็นรื้อเสื้อเชิ้ตในกระเป๋าเดินทางมาแขวนในตู้เสื้อผ้า แล้วเดินมาเปิดทีวี

“ไหนว่างไง...ไม่อาบน้ำนอนหรือครับ?” รอพี่ชวนอาบอยู่มั้งครับ...เอ๊ยไม่!! เมศไม่ได้คิดแบบนั้น เขาแค่กำลังเรียกร้องความสนใจตามประสาลูกคนเล็ก เพียงแต่เมศไม่ได้เง่าจนไม่เอ่ยปากถาม “ทำไมถึงบอกว่าเราเป็นพี่น้องกันล่ะ?”

เมศไม่ค่อยชอบคำว่า ‘พี่น้อง’ เท่าไหร่...มันทำให้เขาคิดถึง ‘พี่หนึ่ง’ พี่ชายผู้กลายเป็นศัตรูทุกที อีกอย่างมันเลื่อนขั้นเป็นแฟนไม่ได้...สู้อเพื่อนร่วมงานก็ไม่ได้...เลื่อนขั้นง่ายกว่าเยอะ

“ไม่ชอบหรือ?”

เมศย่นจมูก “ไม่ชอบ”

“จึ้นไม่เป็นพี่น้องแล้วจะเป็นอะไรดี หือ?” ภาพไม่เคยมีพี่น้องเลยเพิ่งรู้ว่าลูกคนเล็กมันเรื่องมาขนาดนี้

“เป็นอะไรก็ได้...แต่ไม่เอาอันนี้” เมศกดเปลี่ยนช่องเมื่อช่องสารคดีสัตว์โลกฉายภาพนกพันธุ์หนึ่ง...เมศไม่ชอบดูสัตว์โลกสวยงาม ตอนเด็ก ๆ เวลาไปสวนสัตว์เขาร้องให้จะดูจะเข้กับงูตลอดแหละ “ไม่มีอะไรดูเลย...เฮะ...”

นกน้อยเมื่อครู่กลายเป็นภาพชายหญิงคู่หนึ่งกำลังพิทเซอร์กันบนเตียงสีขาว เริ่มแล้วครับ ! ฝ่ายชายจับเข้าที่ริมฝีปากเธอแล้วดึงอย่างไม่ยอมแพ้...ฝ่ายหญิงไม่น้อยหน้าสวนกลับด้วยการล้วงเข้าไปในกางเกงชายหนุ่ม เอาแล้วครับ ! เอาแล้วไง ! คร่อมแล้ว ! คร่อมแล้ว !

ภาพเดินมานั่งลงข้างปรเมศ....เล่นเอาเจ้าตัวสะอื้นโฮยง อะไรกัน ? นี่พี่ภาพแกล้งเครื่องคิดไวขนาดนี้เลยหรอเนี่ย..แน่ใจนะว่าไม่ได้ดื่มใดเกี่ยวเหตุที่แทนน้ำดื่ม เมศกลั่นหายใจ....ถึงจะข้ามขึ้นไปหน่อยแต่ก็...

“พี่ว่าพระเอกต้องเป็นนักว่ายน้ำแน่ ๆ ” ไอ้ภาพชี้ไปที่จอ “กระดุกช่วงบนเขากว้างมาก...หุ่นเป็นสามเหลี่ยมนะ”

นี่มีงูอนาโตมีเระอะ.....

จากที่กำลังจะชู่ซ่าปรเมศถึงกับแน่นิ่ง.....ตอนนี้ต่อให้มีคนมาแก้ผ้าให้ดูอีกสิบคนตรงหน้าก็ไม่เกิดอารมณ์แล้วเพีย !!! ชายหนุ่มอยากสบถแล้วเอริโมตปกดหน้าไอ้ภาพนัก

“พี่ดูหนังไปแล้วไม่เกิดอารมณ์รีไร ?” นี่ก็น้ำคำนไชย้อยที่ถามออกไปแบบโด้ง ๆ

“มันเป็นเรื่องของศิลปะ !!” นั่นไง...ซื่อห่วยไม่เคยถูกอย่างนี้มั้งวะ “คิดดูสิว่าธรรมชาติสร้างให้เราสืบพันธุ์ด้วยเช็กซ์เพราะอะไร ? เพราะมันมีสุนทรีภาพยังงัยละ !!”

อ้ากกกกกกกกกกกกกกกกกกกกกก...เมศจิกขาตัวเองไม่ให้หลังมือมาไอ้พี่ศิลปินไป เขาเริ่มเกลียดตัวเองที่เปลือยไปชอบไอ้โง่นี้เข้าแล้ว

“แล้วไง ? พี่ดูแล้วเกิดสุนทรีภาพไหมละ ?” เอาวะ...เล่นกับมันหน่อย

“ก็ต้องเกิดสิ” ดวงตาของศิลปินจับจ้องไปที่จอสี่เหลี่ยม “เห็นแล้วพี่อยากสเก็ตรูปเลยเนี่ย”

มีงมันไม่มีหัวใจไอ้ภาพ..มีงมันตายด้าน !!

“แล้วผู้หญิงละ ?” เมศก็ชวนมันคุยเสียอย่างนั้น

“หุ่นงามแบบยุคเรเนซองส์” ภาพเพ่งมองภาพในจอ ตอนนี้ทั้งสองคนเปลือยเปล่าแถมยังส่งเสียงแปลก ๆ อีก “ไม่ถึงขั้นมีชั้นไขมันแบบบาโรค...แต่ก็ไม่พอมบางแบบที่นิยมในสมัยนี้”

“โอ๊ะ...หุ่นยังมีเป็นยุคอีกเระอะ” เมศสบถ โลกนี้แม่งอยู่ยากจริง

“ฮ่า ๆ ความงามเปลี่ยนไปทุกยุคสมัย...ดูจากรูปถ่ายรูปวาดเก่า ๆ ก็ได้....ถ้าผู้หญิงหุ่นดีสมัยนี้ไปเกิดในยุคบาโรคเธอก็จะกลายเป็นคนไม่สวย เพราะสมัยนั้นชั้นไขมันคือตัววัดความมั่งคั่ง” เดียวนะ

...เมศก็เพิ่งเคยเรียนรู้จากหนังไปก็วันนี้แหละ ภาพยิ้ม “เหมือนสมัยก่อนที่ชื่นชมหนุ่มน้อยว่ารูปงาม
ใจ...”

ลมหายใจคนฟังสะดุด...เขามีแสงสักรัศมีบางอย่างวูบเข้ามา ดวงตาสีอำพันที่จับจ้องมา มีแวววูบ
ไหวอย่างประหลาด ฐู่ ๆ ก็พูดเรื่องหนุ่มน้อยรูปงามขึ้นมาทำไมถ้าจิตใจไม่กุศลแบบเขา ความเงิบ
เข้าปกคลุมห้องมีแต่เพียงเสียงนำอายจากโทรทัศน์เท่านั้น....ดูท่าจะถึงพริกถึงขิงพอดู แต่เมศไม่ได้
หันไปดูมันด้วยซ้ำ

มีเพียงดวงตาคู่นี้เท่านั้นที่เขาอยากจับจ้อง.....อยากครอบครอง.....อยากเป็นเจ้าของมัน รู้ทั้งรู้ว่า
ภาพมีปีก...เขาไม่ยอมวิ่งบนฝ่ามือใคร แต่เมศกลับชอบเขาไปเสียได้

ความอบอุ่นจากอ้อมกอด...ไร้ซึ่งคำลอบโยนในคืนที่เปลี่ยวเหงา เท่านั้นที่มากพอที่เขาจะตกหลุม
รักแล้ว..

คนเด็กกว่าขยับเข้าหาใบหน้าคนราวกับมีแรงดึงดูด หัวใจร่ำร้องบอกว่าเขาต้องการคนตรงหน้า....
นิ้วเรียวยาวแตะลงที่ข้างแก้มที่มีไรหนวดไล่เบา ๆ อย่างเปลือยไหล เมศขยับใบหน้าเข้าไปใกล้อีกครั้ง
เพื่อให้เห็นดวงตาคู่นั่นชัด ๆ และหากไม่ได้คิดเข้าข้างตัวเองจนเกินไป...กระจกตาของภาพก็
สะท้อนใบหน้าของเขาเหมือนกัน ริมฝีปากของภาพเผยออกราวกับเชื้อเชิญ...

“อะไรเข้าตาพี่เธอ?”

ไวยยยยยยยยยยยยยยยยยยยยย ไอ้พี่ภาพ!! ไอ้หน้าโง่เอ๊ย!! อ๋อขนาดนี้ยังไม่รู้เรื่องให้ถูกต้องแก่
ผ้าเลยไหม!!

“ไปอาบน้ำก่อนเลย” เมศชี้ไปที่ห้องน้ำ “ผมจะดูหนังไปต่อ...พี่ไปอาบน้ำซะ”

“อา้งั้นเหรอ...หายง่วงแล้วเหรอ”

“ตาสว่างเลยล่ะ” เขากลอกตามองเพดานก่อนจะกวัดมือไล่ “ไป..ไป...ผมจะได้อาบน้ำต่อ”

“ครับ...ครับ” ภาพยิ้มหวังเมศอย่างมันเขี้ยวแต่โดนปิดออก เหมือนเหยื่อเสียในกรงแล้วโดนตะปบ
ยังงัยชอบกล ไอ้หนุ่มหมีควายที่เริ่มจะโดนตัดคำว่า ‘หมี’ ออกเดินไปรื้อเสื้อผ้าชุดนอนในกระบะเป่า
แล้วเดินผิวปากอารมณ์ดีเข้าห้องน้ำไป

“อ่า...” ไอ้นี้ก็คราวจ้งเว้ย !! เมศกดเปลี่ยนช่องโดยไวกลับมาดูงูเงี้ยวเขี้ยวขอแดกกวางเข้าไปทั้งตัว
ดีกว่า

เมศจะจำจนวันตายเลยว่าผู้ชายไม่ได้ฆ่าได้ด้วยหนังโป๊ทุกคน

.....

“เมศครับ...เมศ” ผู้ชายตัวใหญ่เรียกขณะยัดเสื้อผ้ามุ่งลงกระเป๋ “เมศ...”

เอ๊ะ...ทำไมไม่ตอบสักที...

พอมาหยุดอยู่ข้างเตียงเขาก็ได้รู้ว่าทำไม....เจ้านายเขานอนแผ่หราอยู่กลางเตียงในมือยังถือรีโมตอยู่
เลย ภาพนี้ใช้เวลาปรเมศแสดงอาการอะไรเด็ก ๆ ออกมา....เมศนะเด็กแก่แดกที่พยายามทำตัวเป็น
ผู้ใหญ่ซัด ๆ

“เมศ...ไปอาบน้ำ” ถึงจะพูดอย่างนั้นแต่เสียงที่เอ่ยออกมาเบาเหลือเกิน....เพราะใจจริงไม่อยากปลุก
เมศขึ้นมาเลย คนบ้างานที่ทำงานหนักมาทั้งวันพอหัวถึงหมอนเป็นต้องสลบ...แถมยังหลับลึกแบบ
นี้ ปลุกขึ้นมาอาบน้ำก็ดูจะจี้ร้ายไปหน่อย ส่วนตัวแล้วภาพไม่ได้คิดว่าการอาบน้ำเป็นสาระของ
ชีวิตแต่อย่างไร เขาก็อาบไปตามมีตามเกิด....วันไหนเหนื่อยมาก ๆ ก็หลับไปเลย ซึ่งภาพก็คิดว่าเมศ
อาจจะใช้ตรรกะเดียวกัน

เขาปลดรีโมตออกจากมือคนหลับลึก....ปิดทีวีที่ไม่ได้เห็นมานานลงแล้วเดินไปปิดไฟ แสงจันทร์
จากด้านนอกมีมากพอที่จะให้ภาพคลำทางกลับมาที่เตียงโดยไม่ไปเตะอะไรเข้า เมศที่นอนเต็มพื้นที่
เตียงเลยต้องถูกจัดทำทางเสียใหม่ พอเห็นช่องว่างไอ้ภาพก็ยัดตัวลงไปบนเตียง

เตียงขนาดคิงไซส์อาจใหญ่พอสำหรับผู้ชายสองคน แต่ต้องไม่ใช่สำหรับลูกเลี้ยวหมีควายกับ
ผู้ชายสูงร่วมร้อยแปดสิบแน่ ๆ เมศถึงได้ละเมอเบียดตัวเข้าหาเขาขนาดนี้ ภาพเริ่มทำอะไรไม่ถูกนัก

....จะลงไปนอนที่พื้นก็ไม่ได้เพราะผ้าห่มมีแค่ผืนเดียว เลยต้องนอนตัวแข็งอยู่อย่างนั้น

ศิระของเจ้านายชบลงบนบ่าคุณาเอ็นดูในสายตาทาหนัก...เขายกมือใหญ่ขึ้นเกลี่ยเส้นผมที่ตกระ
ข้างแก้มสักพักใหญ่ภาพถึงจะวางท่อนแขนลงบนหน้าท้องแล้วหลับตาไปทั้งที่มีหัวอีกคนอยู่บนไหล่
แบบนั้น...

น่าเสียดาย...ถ้าลืมตาขึ้นมาสักหน่อยจะได้เห็นรอยยิ้มที่มุมของของปรเมศแล้วแท้ ๆ

ไม่ได้ด้วยเล่ห์ก็เอาด้วยกล ไม่ได้ด้วยมนต์ก็เอาด้วยคาถาสะวะงานนี้....

นาฬิกาจากมือถือดังลั่น....ปลูกให้ภาพจั่วเจียลุกขึ้นจากเตียงมากดหยุดมัน ตั้งสติอยู่นานถึงจะรู้ว่า
ต้องกดตรงไหนมันถึงจะหยุดแหกปาก

ก็แน่ละ...มันไม่ใช่มือถือเขานี้หว่า

เจ้าของมือถือยังนอนแน่นิ่งอยู่ข้าง ๆ ....ซึ่งหากภาพหลุดถูกใจคิดสักนิดน่าจะสงสัยว่าทำไม
ปรเมศตั้งนาฬิกาปลุกไว้ทั้งที่เมื่อคืนผล็อยหลับไป...แต่นั่นแหละพอดีว่าภาพไม่....

ปรเมศนอนหลับจริงไม่อิงนิยายเหมือนเมื่อคืน...สังเกตได้จากการที่เขาอนตะแคงหันตูดให้ภาพ
....เอ๊ะ หรือว่าแกล้ง ไม่หรอก...ดูสิหลับตาพริ้มออกขนาดนี้แหมยังอ้าปากหาวอีกต่างหาก ภาพ
เอื้อมมือไปกำลังจะปลุก แต่นึกขึ้นได้ว่ายังงัยห้องน้ำก็มีอยู่ห้องเดียว ปลุกเมศขึ้นมาก็ต้องรอเข้า
ห้องน้ำอยู่ดี สู้เขาไปอาบก่อนดีกว่า

เมื่อคิดได้ดังนั้นชายหนุ่มก็เดินอู๋อ้ายมารื้อกระเป๋าทากางเกงในและหยิบเสื้อเชิ้ตกับกางเกงที่
แขวนไว้ในตู้ ถึงจะแอบยับไปหน่อยแต่ก็พอจะออกงานได้อยู่ โรงแรมใหญ่โตขนาดนั้นคงต้อง
สร้างภาพบ้าง....คือตัวเขาน่ะไม่เท่าไรหรอก แต่เจ้านายอาจพิโรธได้

ภาพแปร่งพัว สระพม ดูสับสนวุ่น ๆ ไม่ถึงสิบนาทีก็เดินตัวปลิวออกมาปลุกปรเมศ เจ้านายเขาเวลา
นอนจะเหมือนคนละคนกับผู้ชายคลังเงินคนนั้น ปรเมศนอนหลับเหมือนเด็กตัวเล็ก ๆ ทั้งที่ความ
จริงมันไม่ใช่เลย..... ร่างหมีควายก้าวขึ้นเตียงจนมันยวบลงไปพอสมควร ภาพชะโงกหน้าไปดูอีก
ฝ่าย...เมศซุกหน้าลงกับหมอนสอดมือข้างหนึ่งไว้ใต้หมอน เปลือกตาปิดสนิทพร้อมลมหายใจเข้า
ออกช้า ๆ

เห็นแล้วไม่อยากจะปลุกเลยแฮะ....

แค่คิดว่าเตะปั๊บเทวดาตรงหน้าก็จะกลายเป็นซาตานก็อยากจะหายาเบื่อมารอกปากเจ้านายเสีย
ตอนนี้

ภาพหัวเราะกับความคิดตัวเอง เขาเอ่ยด้วยน้ำเสียงทุ้มต่ำ “เมศ....ตื่นครับ” เจ้าของซึ่นอนนิ่งไม่
ไหวติง ลำบากไ้ภาพต้องเขย่าตัวเบา ๆ “ตื่นครับ...เดี๋ยวไปทำงานสายนะ”

พอมีศิษย์เวิร์ดว่า ‘งาน’ เท่านั้นปรเมศก็ถูกพรวดขึ้นมาจากเตียงจนหัวแทบโชนกัน คนเด็กกว่าหอบแฮก ๆ ประหนึ่งฝันว่าวิ่งหนีผีมาสักสิบกิโล เมศพึมพำ

“งาน...งาน..” เขาเขย่าคอเสื้อภาพ “สายแล้วหรอ ก็โมงแล้ว!! ทำไมไม่ปลุกผมให้มันเร็วกว่านี้”

“...อ่า....ก็ยังไม่ค่อย...”

“โชนค่า!! โชนค่าแน่ ๆ ผมจะเอาหน้าไปไว้ที่ไหน ถ้าแค่เรื่องเวลายังรักษาไม่ได้” เมศทิ้งหัวตัวเองไปมา เขาสบตมมือพบว่าแขนขวาขยับไม่ได้ตั้งใจ “โธ่เว้ย!! เสือกมาเป็นตะคริวอีก”

“ใจเย็นสิเมศ เพิ่งแปดโมงเอง นัดเขาไปตั้งเที่ยงไม่ใช่?”

“พี่จะรีบปลุกผมทำไมเนี่ย” เมศเอ็ดใส่อย่างหัวเสีย

“แล้วไอ้คนไหนมันต้งนาพิกาปลุกไว้แต่เช้าให้ชาวบ้านตื่นมาปิด?”

“.....” เถียงไม่ออกเลยละสิเอ็ง ถึงจะไม่เปิดปากแต่เมศก็เถียงเขาทางสายตาดูดีแหละ ไอ้เด็กนี้มันยอมคนที่ไหน

เมศสะบัดมือแรง ๆ ให้เลือดไหลมาเลี้ยงแขน เพราะตัวเองนอนทับไว้นานเกินไป คิ้วขมวดมุ่นเข้าหากันอย่างหงุดหงิด

“ตะคริวกินหรอ?”

“ต้องให้บอกข้าด้วยหรอ” เมศเป็นพวกตื่นนอนแล้วสั่นดานแหย่มาก....เขารู้ตัวดีแต่มันคุมไม่ได้ แหม...ต่างกับเวลาปกติที่แสนดีแสนดี เขาสะบัดมือแรงขึ้นด้วยความหงุดหงิดที่มันยังชา ๆ เหมือนมีผึ้งอยู่ใต้ผิวหนัง

“ใจเย็นสิเมศ...หงุดหงิดแต่เช้าเดี๋ยวก็ชวยไปทั้งวันหรอ” ภาพบ่นเอือม ๆ แล้วคว้าหมับเข้าที่แขนขวาอีกฝ่าย มือใหญ่กร้านค่อย ๆ เลื่อนลงไปที่ฝ่ามือ ก่อนจะช่วยบีบนิ้วให้หายจากอาการเหน็บชา....

แต่มันทำให้เกิดอาการใหม่แทน... เมศวิญญูณหลุดลอยออกจากล่าง...รวมไปถึงหมาในปากด้วย

“ก็นอนทับแขนแบบนี้มันก็เหน็บกินพอศีลครับ” ภาพเอ๋ยเตือนถึงการนอนที่ไม่ถูกสุขลักษณะ

“กะ...ก็ผมติดนอนทำนี่นี่” หัวหน้าเถียงข้าง ๆ คู ๆ

“คือตลอด” เขาบ่นแบบไม่ใส่ใจนัก มือร้อน ๆ ยังคงนวดเฟ้นไปบนแขนและฝ่ามือ “ที่เตือนเนี่ย...คนเขาเป็นห่วย หักพังชะบ้าง”

“ผมก็ฟังอยู่นี่ไง”

“แต่ไม่ทำตาม” ภาพดักทาง คือสิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าปรเมศมีรูปแบบการดำรงชีวิตอยู่ไม่ก็แบบหรร
...หนึ่งคือจะอย่างทำที่อยากทำ สองคือไม่เคยฟังใคร และสามถ้ามีคนบอกอะไรก็กลับไปอ่านข้อ
หนึ่งและสองใหม่ ภาพเอนี่จิ้มบนหน้าผากมันแปลบ “พี่ไม่ได้สั่งนะ...แค่แนะนำ”

เมศหลบตาไม่รู้เพราะเงินสิ่งที่อีกฝ่ายกระทำ...หรืออับอายที่ตื่นมาหน้ามันแปลบ เขามองนิ่งว่า “ถ้า
ไม่นอนทำนี่ก็ฝันเห็นผีสิ”

“มันเกี่ยวอะไรละนั่น ?”

“ก็ไม่เคยได้ยินหรือว่าถ้านอนหงายเอามือประสานกันไว้บนท้องเหมือนทำศพนอนเราจะฝันเห็น
ผีนะ” พอเห็นภาพขมวดก็เมศเลยรีบอธิบายใหญ่ “จริง ๆ นะ...ทุกครั้งที่ผมฝันเห็นผี ตื่นมาที่ไรต้อง
นอนทำนั่นตลอดเลย”

“เมศก็เลยเอาหัวทับแขนไว้ข้างหนึ่ง ?”

“ไม่ใช่เรื่องตลก !” เขาคำรามเมื่อเห็นว่าภาพกัปกปากกลั่นจ้ำ

“ปะ..เปล่า...ก็ไม่ได้บอกว่ามันตลก” แอบแอบหลุดคำนะภาพ “มันก็น่ารักดี”

อะไรนะ....น่ารักหรือ !!!

เลือดขึ้นหน้าในคนละความหมายกับแบบปกติ...เมศรู้สึกร้อนวูบวาบกลางทรวงอกทั้งที่ไม่ได้กรด
ไหลย้อน ตอนเขาไม่ค่อยเข้าใจว่าผู้ชายอย่างภาพหยอดชาวบ้านแบบนี้เป็นเรื่องปกติหรือเปล่า แต่
ตอนหลังเขาก็ได้รู้ว่าภาพไม่รู้ตัวด้วยซ้ำว่าหยอดให้คนอื่นหวั่นไหว มันเคยบอกเมศว่าอาจารย์
แนะนำให้ทำงานแนวแอบสเตรก เพราะมันมีจิตใจที่บริสุทธิ์....

แต่ไอ้แบบนี้ที่บ้านกูเรียกชื่อบ๊อ ้วยยยยยยยยยยย

ไอ้คนทำคนอื่นเงินไม่รู้ตัวก็ไม่ได้รู้อะไรกับเขาหรอกก้มหน้าก้มตานวดไปจนเมศอยากจะส่งมัน
ไปเรียนงานที่วัดโพธิ์ เมศสุดลมหายใจเข้าลึก ๆ เรียกเลือดที่หน้าลงไปทีปลายเท้า

“ผมหายชาแล้ว...จะไปอาบน้ำ เดี่ยวไปสาย”

“อ่า...ครับ ๆ” ภาพปล่อยแขนเด็กหนุ่มแต่โดยดี ซึ่งบอกตามตรงเมศก็แอบเสียดายไม่น้อย แต่ยังไม่
งานก็ต้องมาก่อน เขาเดินไปรื้อเสื้อผ้าในกระเป๋าเดินทางออกมากอง ๆ ไว้ โดยไม่ลืมคว้าเสื้อเชิ้ต

ราคาแพงเข้าห้องน้ำไปด้วย แต่ติดตรงที่คนบนเตียงเรียก

“เอ่อ..เมศ”

“อะไร...ผมกำลังรีบ”

“ถ้าคราวหน้านอนหงายแล้วกลัวฝันเห็นผี” ภาพจ้องเข้ามาในดวงตาเรียวสวยของเด็กหนุ่ม....การกระทำแบบนั้นชวนให้เมศใจเต้นแรงอีกครั้ง คำต่อไปวูบเข้ามาในใจเขา

‘ก๊นออนจับมือฟีลี’

“ก็ลองนอนกว่าคุณะ”

แสรดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดด....โลกแห่งความฝันกับความจริงแม่งโคตรโหดร้ายจนเขาต้องระบายอารมณ์ใส่ประตู

ปัง !!

ภาพเกาหัวง ๆ ว่าเขาไปพูดอะไรสะกิดต่อมชาตานเมศเข้า ก็แนะนำวิธีแก้ไขปัญหาค้นพื้นฐานอย่างเป็นระบบไปแล้ว เอ๊ะ...มันผิดตรงไหนวะ ภาพงโคตร ๆ

.....

.....

.....

.....

สถานที่จัดงานครั้งนี้เป็นโรงแรมใหญ่และหรูหราสมกับที่เมศเรียกว่า ‘เหยื่อรายใหญ่’ โรงแรมอโพรไดท์ตั้งอยู่ติดกับทะเลและหาดทรายสวย ๆ ตึกสูงหลายสิบชั้นแต่ดูหรูหราและมีรสนิยม

มากกว่าโรงแรมที่พักของพวกเขาเยอะ เมศเดินนำภาพสวนกับนักท่องเที่ยวสารพัดชาติที่กำลังออกจากที่พักเพื่อไปสนุกกับชีวิตในวันนี้ ในขณะที่เขาสองคนต้องมาทำงาน....

เมื่อแจ้งกับทางรีเซพชันว่าพวกเขามาจากบริษัทต้องประสงค์ พนักงานสาวก็เดินนำไปที่โต๊ะไม้ที่ติดริมทะเลที่สุด ภาพมองเฟอร์นิเจอร์ชิ้นนั้นอย่างชื่นชมคนสร้างสรรค์...มันเป็นเก้าอี้ที่ทำจากไม้ต่อกันเป็นบล็อก ส่วนด้านในก็มีหินกรวดวางเรียงจนแน่นเอียด ดูเข้ากับธรรมชาติเสียจริง

น้ำส้มที่ตักออกกล้วยไม้เย็นฉ่ำจนไอน้ำเกาะเป็นหยด ๆ ถูกนำมาเสิร์ฟในเวลาต่อมาพร้อมประโยคที่ว่าท่านประธานกำลังเดินทางมาทำให้เมศยิ้มตอบ แต่พอพนักงานสาวหันหลังไปปั๊บเขาก็เริ่มทันที

“นึกว่าการบินไทย” เมศหมายถึงน้ำส้มเหน็บดอกกล้วยไม้ที่ชอบแก้ว ว่าแล้วก็ยกขึ้นมาหมุนดู “พี่ว่าไงล่ะ...เป็นสุนทรียภาพชนิดไหนกัน ?” ว่าแล้วก็ขอแวะศิลปะปนหน่อยเถอะ

“แล้วดูแก้วแล้วเมศเกิดความรู้สึกอะไรล่ะ....ถ้าเกิดก็แสดงว่ามันมีสุนทรียภาพ”

“โอเค..ผมผิเองที่เล่นมุกนี้” เมศจะเมมลงซีรึบรับไว้ว่าอย่าริอาจเล่นเรื่องศิลปะกับศิลปิน...เพราะคุณไม่มีทางเข้าใจอะไรที่มันตอบกลับมาหรอก

“ก็เห็นถาม พี่ก็ตอบไง” ภาพยิ้มขำ “โรงแรมเขาสวยคีนะ”

“ค่าพักต่อคืนแพงहु้ ไม่สวยก็บ้าแล้ว” เมศยกน้ำส้มขึ้นดื่ม..ซึ่งรสชาติดีทีเดียว “แถมยังเขียวไม่ให้ที่พักกับเรา ลำบากต้องไปหาเองอีก คิดว่า....”

“อ้าว...สวัสดิ์ครับคุณปรเมศ ขอโทษที่ให้รอนะครับ รอนานหรือเปล่าครับ”

“ไม่ครับ..เพิ่งมาเมื่อสักครู่เอง นั่งชมวิวกำลังเพลินเลยครับ” ภาพมองด้วยหางตา...แหม...ยิ่งกว่าปลาไหลอุสบู้ก็กระับคนนี้

กิตติคุณเป็นประธานบริษัทอสังหาริมทรัพย์ แน่แน่นอนว่าผลงานชิ้นชื่อของเขาก็คือโรงแรมโอโพรไคท์ ภูเก็ตเนี่ยแหละ เมศเคยเห็นเขาลงนิตยสารบ่อย ๆ ไอ้พวกคอลัมน์อายุน้อยร้อยล้าน ไม่ก็หน้าใหม่ไฟแรงในวงการธุรกิจ เขาละอยากจะเอาหัวโขกโต๊ะเพราะไม่เคยคิดจะอ่านมันเลย งานนี้คงต้องเลียบ ๆ เคียง ๆ กันไปก่อนว่าควรจะมีแบบไหน

ประธานบริษัทคนนี้ยังหนุ่มยังแน่นเมื่อเทียบกับความสำเร็จ เขาน่าจะอายุราวสามสิบตอนปลาย... เมศลูปคางผู้ชายวัยนี้ไม่ชอบการประจบประแจงที่มากเกินไปทางที่ดีคือไม่ประจบเลยจะดีกว่า

“ขอโทษที่ทำให้ลำบากหาที่พักเองนะครับ” เมศดำในใจ ‘ขอโทษให้มันได้อะไรวะ’

“ไม่ลำบากหรอกครับ” ยิ้มสุภาพจากใบหน้าหล่อ ๆ เล่นอาภาพต้องกัดปากกลืนขำเมื่อนึกถึงวันที่เมศเม้งแตกเรื่องค่าที่พัก เมศกล่าวต่ออย่างจะฉานและมั่นใจ “โรงแรมสวยมากเลยครับ ทางซ้ายมือนั้นโซ่ลานที่จะให้จัดงานหรือเปล่าครับ”

“ไม่ใช่ครับ...อยู่ทางโน้นต่างหากครับ”

“..ฮึค..” ภาพหลุดพ้นคำออกมาเบา ๆ แต่วินาทีต่อมาแทบเปลี่ยนเป็นกรี๊ดร้อง น้องเมศเหยียบลงมาเต็มตีนประหนึ่งจะบดกระดูก เย็นไว้เมศ....โซว์พาวมากไปก็คงไม่ไหว ทำหน้าซีด ๆ คุ้ยไปก่อนแล้วกัน

“แล้วก็ทีมงานที่คุณปรเมศเมลมาให้ผมถือว่าโอเคแล้วนะครับ แต่อาจต้องปรับบางส่วนที่มันไม่เข้ากับสถานที่”

“ครับ เอ่อ..จะไปดูสถานที่เลยรีเปล่าครับ ?”

“ฮ่า ๆ คุณปรเมศนี่ไฟแรงนะครับ” กิตติคุณยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดู “นี่ก็เที่ยงแล้ว...จะไม่ทานข้าวกลางวันก่อนหรือครับ”

อ้าว..ไอ้ห่า จะให้กูบอกว่า ‘ยังไม่ทำงานได้ปะ ?อยากแดกข้าวก่อน’ รีไงวะ มึงไม่ตะเพิดกูออกนอกโรงแรมเลยหรอ

“ครับ..ทานอาหารก่อนก็ได้ครับ” เมศโปรยยิ้มตอบ

“เหม..ยิ้มแบบนี้มดเดินผ่านนี่ตายเลยนะครับ” ภาพกระซิบอยู่ข้างหูเบา ๆ ขณะที่กิตติคุณมัวแต่จ่วนกับการสั่งอาหาร

“ทำไม...เมื่อกี้ผมยิ้มหวานมากหรอ”

“เปล่า..มันยามาแมลงชัด ๆ”

“เมื่อกี้ตื่นพี่ยังแหลกไม่พอใช่ไหม ?” เมศดำเสียงเบา...แต่ขู่แรง “อย่ากวนประสาทผมตอนนี้ นะ แล้วพี่ก็ช่วยพูดอะไรบ้างเถอะ เขาจะนึกว่าผมเอาเด็กเอ๋อมานั่งเป็นเพื่อน”

“ก็เมศเล่นไม่มีบทส่งให้พี่เลยอะ จะให้พี่ไปแทรกก็เดี๋ยวจะเสียมารยาท” ภาพไม่เก่งด้านการเจรจาธุรกิจเป็นการเป็นงาน เขาโตและเรียนในสถานที่ที่คนคบหัวและคุ้ยกันเหมือนเพื่อนมาตลอด พอมาเจออะไรที่ต้องใส่หน้าากก็เลยนั่งนิ่ง ๆ ดีกว่า เดี่ยวทำอะไรพลาดจะโดนเมศดูเสียเปล่า ๆ

“โอเค...เออจี้เดี๋ยวผม...”

“คุยอะไรกันอยู่ครับ” กิตติคุณหันกลับมาสนใจคู่สนทนาทั้งสอง “อยากทานอะไรเป็นพิเศษหรือเปล่าครับ...ผมสั่งไปแต่อาหารขึ้นชื่อของทางโรงแรม”

“แล้วแต่คุณกิตติคุณเลยครับ” เมศยิ้มอย่างมิตร “เอ่อ..ผมลืมแนะนำ นี่คุณศิลปิน ฝ่ายศิลป์ของทางบริษัทเราครับ”

“ยินดีที่ได้รู้จักครับ” เขาตอบไปตามมารยาท “เออ...น้ำส้มคุณปรเมศหมดแล้วทำไมไม่มีคนมาเติมให้ เสียมารยาทจัง”

“ไม่เป็นไรครับ”

ภาพที่ตามองคนที่ฝั่งตรงข้าม...เขามันมีอะไรแปลก ๆ เจอมาในการกระทำของประธานบริษัทคนนี้ จะว่าไงดีละ...ภาพก็เป็นคนชื่อ ๆ ตรง ๆ มองอะไรแบบโง่ไปบ้าง แต่ตอนนี้เขาคิดว่าไม่น่าจะพลาด...

.....คุณกิตติคุณเล็งเจ้านายเขาแน่ ๆ....

ภาพที่ตามองเจ้านายคุยกับลูกค้าร้อยล้าน เมศนะไม่ได้อะไรวางตัวเป็นปกติที่สุด...ดีไม่ดีจะรู้ตัวก่อนเขาค่อยเข้าไป..รายนั้นฉลาดเป็นกรดอยู่แล้วนี่ แต่ทางด้านคุณลูกค้านี้เข้าสู่ช่องทางเวเวตาเลยแะ หนุ่มใหญ่แถมรวยระดับนี้จะเป็นเกย์ก็คงไม่แปลกละมั้ง แถมยังหน้าตาก็ดี

จะว่าไปเจ้านายเขาก็หน้าตาดีเหมือนกัน...เวลาไปจัดงานอีเวนต์ก็เคยเห็นสาว ๆ มาขอถ่ายรูปด้วย บางครั้ง เมศหล่อ แถมยังดูแลตัวเองดีในระดับหนึ่ง ซึ่งตรงจุดนี้ภาพเข้าใจว่าสร้างภาพเล็กน้อย เพราะถ้าเมศเนียนจริงห้องเขาไม่รกแบบนั้นหรอก เอาเถอะ...ถึงยังงั้นเจ้านายเขาก็หล่ออยู่ดี ไอ้ต้องตาหญิงนะมันธรรมดา งานนี้เล่นต้องตาชายเลยรี...

“ผมชอบทีมงานที่เปรียบพนักงานเป็นเหมือนเกลียวคลื่นในทะเลมากเลยครับ” อาหารมาเสิร์ฟเต็มโต๊ะจนแทบไม่มีที่วางส้อม

“อันนั้นให้เครดิตคุณศิลปินที่เป็นคนคิดริเริ่มให้ครับ เห็นว่าเกี่ยวกับกำเนิดวินัสชื่อของโรงแรม ผมไม่มีความรู้ด้านนี้หรอกครับ”

นาน ๆ เมศจะชมเขาสักที ชายหนุ่มที่ง่วนอยู่กับการโഴ้ยอาหารราคาแพงอย่างเปรมปรีดิ์ถึงกับยิ้ม

หวานให้เมศ คนได้รับก็กัดปากเก็บอาการเนื้อเต้นในใจ

“คุณศิลปินนี้หวัคคิดสร้างสรรค์ดีมากเลยนะครับ”

“ขอบคุณครับ”

“คุณคงจบด้านนี้มาโดยตรงสินะครับ ชื่อยังบ่งบอกขนาดนี้เลย ฮ่า ๆ ๆ” เขาเอ่ยอย่างชื่นชม

“พ่อผมเป็นศิลปินนะครับ” ภาพตอบอย่างภูมิใจ “ท่านก็เลยตั้งชื่อนี้ให้ผม”

“จริงหรือครับ? ได้รางวัลศิลปินแห่งชาติปีไหนหรือครับ?” กิตติคุณดูกระตือรือร้น “พ่อของผมท่านก็ชอบสะสมงานศิลปะ เป็นการลงทุนกับรสนิยมอย่างหนึ่งของเรา”

“พ่อผมไม่ได้เป็นศิลปินแห่งชาติหรอกครับ เขาเป็นศิลปินธรรมดา ๆ เนี่ยแหละ”

“อ่า...แบบนี้ น่าจะเรียกว่านักวาดภาพมากกว่านะครับ” ไม่รู้ว่าภาพคิดไปเองหรือเปล่า...ฝ่ายนั้นมองมาราวกับถูกอกอาชีวะเข้า “ศิลปินนี้ผมเข้าใจว่าต้องมีตำแหน่งหรือรางวัลการันตี”

“ไม่ใช่ครับ...ศิลปินมันอยู่ที่ใจ ไม่ต้องรอให้ใครมาให้รางวัลพวกเรารอครับ” เมศเริ่มหน้าซีด

เซี่ยละ...ทำไมกูเห็นประจุไฟฟ้าเล่นแปล๊ับ ๆ นี่มันจะช็อตไฟฟ้าแสนโวลต์ใส่กันละ...

แล้วก่อนที่ใครจะแปลงร่างเป็นไรจู เมศรีบแทรก “คุณกิตติคุณ...เอ่อ...ผมว่าจะสอบถามเกี่ยวกับสถานที่เพิ่มเติมเสียหน่อย ถ้ายังงั้นเราไปดูกันเลยไหมครับ...ผมทานข้าวอิ่มแล้วด้วย”

กิตติคุณยิ้มอย่างสุภาพ “ถ้าคุณปรเมศต้องการแบบนั้นก็เชิญทางด้านนี้เลยครับ”

ตั้งแต่บ่ายถึงเย็นวันนั้นมีแต่การสำรวจสถานที่และเรื่องระบบของโรงแรม ภาพยืนมองและสเก็ตแบบคร่าว ๆ โดยไม่ได้ปริปากอะไรออกไปแม้แต่คำเดียวจนน้ำลายแทบบูด เขาหน้างออย่างที่ไม่เคยเป็น...เมื่อรู้สึกว่ามันชักเลยเถิดเรื่องงานไปไกล ขนาดโง่ ๆ อย่างภาพยังดูออกเลยว่าคิดไม่ซื่อ กับปรเมศ แล้วมีหรือตัวจะดูไม่ออก...

ดูสิ...ยังยิ้มหน้าระรื่นอยู่ได้ เด็กนิสัยไม่ดีแฮ้ย

“ผมรู้สึกผิดมากที่ปล่อยให้ทางบริษัทหาที่พักเอง” ประธานบริษัทหนุ่มทำสีหน้ารู้สึกผิด “ถ้าไม่รังเกียจผมจะให้พนักงานทำความสะอาดจัดการห้องที่เช็กเข้าที่ออกไปตอนบ่ายนี้...แล้วให้คุณปรเมศย้ายเข้ามาพัก จะได้ทำงานง่าย ๆ นะครับ” ภาพกลอกตา...แหม...ไม่มีคิดถึงกูเลยนะครับ

“ไม่เป็นไรหรอกครับ อีกแคว้นเดียว...เดี๋ยวมะรืนนี้ผมก็กลับแล้ว” เมศยิ้ม “ยังไงก็ขอบคุณมากนะครับ”

“ผมนี่แย่จริง ๆ ที่ไม่เตรียมการแต่แรก”

“อีกอย่างผมพักกับพนักงานของผม ยังไงผมก็ต้องรับผิดชอบชีวิตเขาครับ” เป็นครั้งแรกที่ภาพรู้สึกตัวใหญ่เท่าศึก...หลังโดนข่มเหงมาตลอด ยิ่งตอนไอ้กิตติคุณ...เอ่อ...คุณกิตติคุณหันมามองหน้าเขาแบบ ‘อะไรนะ?’ ภาพก็ใช้โอกาสนั้นแหยะยิ้มตอบกลับไปแบบผู้ดี

“เหม...น่าเสียดายจังนะครับ”

ภาพหงุดหงิด...และเขาก็รู้ตัวด้วยว่าหงุดหงิดเพราะอะไร....

“รู้หรือเปล่าว่าโดนเขาจีบอยู่นะ” คำถามแรกยิ่งทะเล่กลางคอหอยเล่นเอาเมศแทบก้าวพลาดตกบันไดตายท่าตายโหงกันไป

พวกเขาอยู่ที่โรงแรมโอไฟร์ไคท์จนถึงเย็นเลยโดนประธานบริษัทบเร้าให้ทานอาหารเย็นร่วมกันเสียก่อน ซึ่งของฟรีและดีมาพร้อมกันแบบนี้ไม่แดกก็โง่เต็มทน พอซัดข้าวเย็นเสร็จถึงจะถูกปล่อยตัวเดินโซซัดโซเซเซกกลับมาอยู่ที่พัก ตอนนี้โง่บ้านไคเป็นจุดที่พวกเขายืนอยู่ และพนักงานฝ่ายศิลป์ก็หันหลังมากอดอกถามอย่างกับพ่อ

“ว่าไง...ตอบพี่ได้รึยัง”

“ใครจีบล่ะ?” เมศยกคิ้วลองเชิง แกล้งตีหน้าซื่อไปก่อน...ซึ่งเขาก็ลืมไปว่าล่อลวงไม่ได้ เพราะภาพรู้สันดานไส้พุงเขาหมดแล้ว

“เมศ...คิดว่าทำหน้าที่แล้วพี่จะเชื่อหรือ”

“ผมล่ะเบื่อพี่จริง ๆ” เมศสยด ก่อนจะตอบคำถามไปตรง ๆ “รู้สิ...ไม่รู้ก็โง่แล้ว เขียนเบอร์ห้องได้มันเขียนให้ผมแล้ว” นี่เมศไม่ได้จะชมตัวเองจริงๆนะ...สาบานได้

“ยังจะมาตลกอีก” ภาพประเคนมะเหงกเบา ๆ แน่สิ...แรงกว่านี้เงินเดือนก็ถูกไปตามนั้นแหละ “นี่มันคุกคามทางเพศชัด ๆ”

เมศถอนหายใจ “เขาก็ไม่ได้ทำอะไรนี่ ม่อเล่นตามประสาคนรวนนั้นแหละ แล้วผมก็ไม่เล่นด้วยหรอก..ผมไม่ได้ชอบผู้ชายพี่สิรู้”

ยกเว้นพี่นะ.... คิดเองเงินเองนะครับ..เหม่...

“ถึงอย่างนั้นก็เถอะยังจะไปยืมหวานให้ทำเขาอีก ใช้ได้ที่ไหน”

“ผมก็ยืมกับลูกค้าทุกคนแหละ...ประจบอะพี่เข้าใจไหมวะ” เมศไขกุญแจห้องพักก่อนจะผลักเข้าไป
“พี่จะให้ผมหน้าอคุยกับลูกค้ารีใจ”

“มันก็.....” ภาพประหม่า...เขาแลบลิ้นเลียริมฝีปาก ในขณะที่เมศลุ้นในใจ...

หึงผมละสิ....หึงผมละสิ....หึงผมละสิ....หึงผมละสิ....หึงผมละสิ....

“มันก็จริงเนอะ เฮะ ๆ” เวรเอ๊ย!! หึงกูหน่อยก็ไม่ได้ ไอ้พี่ภาพพพพพพพพพ !!

แต่ไหน ๆ มันก็เปิดเรื่องมาแล้วเขาก็ขอสักหน่อย “ผมไม่ได้ชอบผู้ชาย ยกเว้น...”

“ยกเว้นมันรวย ? ฮ่า ๆ ๆ”

“พ่อพี่สิครับ!” ยังจะมาพูดเล่นอีกนะมึง “ยกเว้นถ้าผมชอบ...ผมก็จะชอบ”

“หือ ?” ภาพถอดเนกไทแขวนไว้กับราวในตู้เสื้อผ้า เขาปล่อยให้มันเป็นปมแบบนั้น..พรุ่งนี้จะได้
ไม่ต้องมานั่งผูกไหม “เมศหมายความว่าไง ?”

“ผมไม่มีอะไรต้องห่วงอีกแล้ว พ่อแม่ก็ตายกันหมด...ชื่อเสียงวงศ์ตระกูลแม่งก็ไร้ความหมาย” เมศ
ทิ้งตัวลงนั่งบนเตียงจนมันยุบลงก่อนจะเค้งกลับขึ้นมา “ถ้าผมจะชอบใครสักคนก็คือผมจะชอบ และ
ผมจะเอาให้ได้ด้วย”

เมศไม่เคยชอบผู้ชายมาก่อนก็จริง....แต่ที่เขายอมรับตัวเองได้เร็วขนาดนี้เพราะเขาไม่เหลืออะไรใน
ชีวิตอีกแล้ว เขาไม่ต่างจากเด็กกำพร้าเพียงแต่มีโอกาสในชีวิตที่ดีกว่า การงานก้าวไปข้างหน้า
ตลอดเวลาที่จริง...แต่เรื่องความรักกลับอับแสง คบกับใครก็ไม่มีใครทนนิสัยบ้างานและเอาแต่ใจ
ของเขาได้....ที่ทนได้นาน ๆ ส่วนใหญ่ก็รัก ๆ เลิก ๆ ยื้อกันไปหลายรอบ

เขาบอกตัวเองว่าอยู่คนเดียวได้และไม่เคยเหงา แต่ในวินาทีที่ได้รับไออุ่นจากอ้อมกอดคน
ตรงหน้า เมศก็ค้นพบแล้วว่าเขาโหยหาสิ่งนี้มานาน....แค่ใครสักคนที่เป็นที่พักในเวลาที่ยเหนื่อย ลูบ
หัวแล้วบอกว่า ‘ไม่เป็นไร’

คนคนนั้นจะเป็นใครก็ช่าง...มันจะมีสักกี่คนในชีวิตเดียวที่ทำให้รู้สึกแบบนี้ได้..

แล้วจะให้เมสปล่อยไปด้วยเหตุผลว่าเขาเป็นผู้ชายเหมือนกันหรือ ?

ไม่มีทางชะหรอก !!!

“เมส..อาบน้ำก่อนสิ...อย่าเพิ่งหลับ” แร่งเขย่าเบา ๆ เรียกคนที่แอบงีบหลับให้ลืมตาตื่น ภาพอาบน้ำแล้วอยู่ในเสื้อยืดใส่นอนคอย้วย ๆ “วันนี้พุดมากจนเพลียล่ะสิ”

“ไม่ต้องมาพุดสิ พี่นั่นแหละไม่ช่วยทำงานทำการ น่าตัดเงินเดือนซะ”

“ถามว่าฝ่ายนั้นเขาอยากฟังพี่พุดไหมดีกว่า”

“พี่ภาพ !!”

“อย่าเอ็ดพี่สิ ก็มันจริงนี่นา”

“ไม่ใช่โว้ย!! ผมหมายถึงไม่ต้องมาอดดงเท่าให้ผม” เมสเดินผ่านเมื่ออากาศเย็น ๆ มาโดนเท้า “อย่า...เดี๋ยวกลืนดินผมออก”

“ไม่มีกลิ่นนี่” เฮีย..อย่าดมเชียวนะมึง แต่ถึงยังงี้ไอ้ภาพก็อดดงเท่าทั้งสองข้างพรวดเดียวเอาไปโยนลงพื้นเรียบร้อย “เอาล่ะ..ไปอาบน้ำซะเดี๋ยวนะ”

“พุดเหมือนตาลุงหัวงเลย” แต่ในใจไอ้เด็กนี่ก็อยากโดนงูฉกเต็มทนนะครับ... เด็กคือวัยยัยสิบเจ็ดปีกล่าวในใจ ก่อนจะขอมลุกไปอาบน้ำแต่โดยดี เพราะเขาเองก็เหนียวตัวเต็มที ภูเกิดไกล่เส้นศูนย์สูตรยิ่งกว่ากรุงเทพ ๆ ไม่ต้องบอกเลยว่าทั้งร้อนและเหนียวตัวกว่าขนาดไหน

ใช้เวลาสักพักใหญ่กว่าเมสจะขัดสีจนวอร์จนเสร็จ ประเมศเดินตัวเปื่อยออกมาพร้อมจะทิ้งตัวลงนอนทุกเมื่อ นายศิลปินเลยต้องจำใจปิดทีวีทั้งที่กำลังดูสารคดีสิ่งมีชีวิตในเขตขั้วโลกเหนือค้างเอาไว้ เมสซุกตัวลงที่อีกฟากของเตียงแล้วไถ่ภาพไปปิดไฟให้เรียบร้อย ซึ่งไฟอย่างเขาก็ทำไปตามเจ้านายสั่ง ความเงียบเข้าปกคลุมห้องแต่หัวค่ำ ถ้าเปิดทีวีละครตบกันยังไม่จบเลยมั้ง ภาพนอนตาสว่างเพราะไม่ชินกับการหลับเร็วขนาดนี้ แต่เขาเข้าใจว่าประเมสคงจะเพลียมากเลยปล่อยให้หลับเร็วเสียหน่อย ที่ไหนได้...เจ้านายดันเอย่ชวนเขาคุยหน้าตาเฉย

“พี่ภาพ..” เมสขยับตัวยุกยิกแล้วนอนตะแคงหันมาทางภาพ

“หืม?...ไหนว่างวังง ทำไมยังไม่หลับ ?”

“ก็พอนอนแล้วมันไม่หลับนี่” ภาพตื่นอยู่แบบนี้จะขยับเข้าไปนอนใกล้ ๆ ก็ดูจะง่วงใจเกินไป เมส

เลยจำใจนอนเฉย ๆ “ชวนผมคุยหน่อยสิ”

“เป็นคำขอร้องหรือคำสั่งล่ะ?”

“คำสั่ง” เมศตอบด้วยน้ำเสียงแบบที่ใช้ตอนสั่งงาน หมั่นไ้จนน่าอึดใจทีเดียว

“คุยอะไรดีล่ะ? ศิลปะในเขตใต้หรือ?”

“พอน่า...ผมจะอ้วกออกมาเป็นสืออยู่แล้ว” ภาพเห็นเมศเบ้หน้าในความมืด “เล่าเรื่องพ่อแม่พี่ให้ผมฟังหน่อยสิ”

“ทำไมอยู่ ๆ อยากรู้ล่ะ?”

จะได้ฝากเนื้อฝากตัว....เฮ้ย “ก็ไม่มีอะไร พี่เป็นลูกจ้างผม ผมก็ควรรู้อะไรเกี่ยวกับพี่บ้าง ที่พี่ยังเลือกไปรู้ทุกเรื่องของผมเลย”

“ครับ ๆ เจ้านายยย” ภาพหยอก

“เห็นพี่บอกว่าพ่อเป็นศิลปินหรือ? แล้วแม่พี่ล่ะ?”

“ไม่เคยเห็นหน้าหรือ? เขาทิ้งพ่อไปตั้งแต่พี่ยังเล็ก” ภาพเล่าเป็นเรื่องปกติ เขาไม่ได้รู้สึกรู้สากับเรื่องนี้สักนิด “ตั้งแต่เกิดมาก็มีแต่พ่อ”

เมศพยักหน้าเบา ๆ เป็นเชิงว่ารับรู้ เขาจะไม่บอกว่าขอโทษที่ถามหรือ...เพราะไม่ได้รู้สึกว่าเป็นเรื่องแยอะไรขนาดนั้น อีกอย่างเมศเกลียดเวลาที่คนรู้ว่าพ่อแม่เสียแล้วทำหน้าตกใจแล้วพูดแบบนั้น เขาไม่ต้องการความสงสาร...มันเป็นเรื่องปกติของชีวิต

“พ่อพี่เป็นลูกครึ่งใช่ไหม?” เมศถาม “ผมเคยเห็นรูปเขาในบ้าน...หน้าเหมือนกันหยั่งกับกะ”

“หน้าไม่เหมือนพ่อเหมือนแม่สิแปลก” ภาพหัวเราะ “ว่าแต่แอบคั่นของในบ้านพี่หรือ...ร้ายกาจนักนะเรา”

“ไม่ได้คั่น ก็มันตั้งอยู่บนโต๊ะทนโท่ ไม่เห็นก็โง่แล้ว” อันที่จริงๆก็ไปกะ ๆ มาจากมุมห้องเล็กน้อย

“หล่อใช่ไหมล่ะ?”

“จะบอกว่าตัวเองหล่อเหมือนพ่อว่างั้น”

“ฮ่า ๆ ๆ”

“เออ...หล่อ”

เฮือกกกกกกกกกกกกกกกกก...คราวนี้เป็นไอ้ภาพเสียเองที่ซ็อกผงะจนแทบตกเตียง เคี้ยวสิวะ!! ประเมศเนียนะชมว่าเขาหล่อ

“คุณกิตติกรแกเอาอะไรผสมในอาหารเย็นรีเปล่า”

“เขาไม่ได้ทำ แต่ฉันพี่ทำหน้าที่แบบนั้น พรุ่งนี้ผมจะทำเอง” เมศไม่คิดว่าตัวเองนิสัยเยี่ยงคนนั้นซะหน่อย เอ่อ...สงสัยรู้จักตัวเองน้อยไป

“โอ้ ๆ อย่างอนสิ โตเป็นควายแล้วนะ”

“พี่นั่นแหละ..ควายอัย!!”

“ฮา ๆ ๆ” ว่าเป็นภาพก็เริ่มจะบันเทิงในการต่อปากต่อคำกับเจ้านายไม่ใช่น้อย “แต่หล่ออย่างเดียวมันกินไม่ได้นะ ไม่งั้นแม่ไม่ทิ้งไปหรอก”

“อย่าบอกว่าพ่อพี่ก็ใส่แห้งไม่ต่างกันนะ”

“เขาเรียกกินอุดมการณ์เป็นอาหาร”

“อืมมาก...” เมศกลอกตา

“มันก็อึดใจดีนะ ตื่นมาอยู่กับสิ่งที่ตัวเองรักตลอดเวลา...ใครดูถูกเหยียดหยามก็ยิ้มใส่ เพราะเราใส่ใจที่มีความสุขมากกว่าเขา”

“ต้องโลกสวยมากในระดับหนึ่งถึงจะคิดแบบนั้นได้”

ภาพแค้มยิ้มใส่...เหมือนที่เขาบอกในประโยคขึ้นต้น “มันก็พอจะมีกินข้าวเป็นมือ ๆ ไปนะ ถ้าไม่ฟุ่มเฟือย...ค่าน้ำค่าไฟก็พอจ่ายไหว อีกอย่างสมัยพี่ดีกว่าสมัยนู้นเยอะ จำได้ว่าตอนเด็ก ๆ งานของพ่อแทบไม่ได้รับการยอมรับเลย ขายได้ทีแทบจะระบับารอบบ้าน”

แสงจันทร์ด้านนอกสะท้อนใบหน้าคมแบบอาร์ยันชน เมศจ้องมองดวงตาคู่ นั้นฉายแววเป็นประกายอย่างภาคภูมิใจในเรื่องที่บอกเล่า และไม่ใช่แค่ครั้งนี้...ทุกครั้งที่ภาพเอ่ยถึงพ่อเขาจะยิ้มในดวงตาแบบนี้เสมอ

“พ่อพี่...คงเท่มากสินะ”

“เขาเป็นคนที่เจ๋งที่สุดในโลก”

เมศชอบรอยยิ้มบาง ๆ ที่ริมฝีปากของภาพเหลือเกิน แค่ว่าขยับยิ้มก็อุ่นไปทั้งใจ คนเด็กกว่าซุกหน้าลงกับหมอนและปิดเปลือกตาลงเป็นเชิงบอกว่าเขาจะนอนแล้ว เมศสอดแขนซ้ายเข้าไปใต้หมอน แต่ก็โดนมือใหญ่ดึงออกมา

“พี่ภาพ” เขาแยกเขี้ยวอยู่ แต่อีกฝ่ายก็หาได้สนใจไม่ ภาพยิ้มร่าที่ได้แก้มงอ “เงินเดือนนี้จะไม่เอาแล้วใช่ไหม?”

“โอเค...เชิญนอนตามสบายเลยครับนาย” เออ...มันก็ต้องเป็นแบบนี้แหละ!! เมศซุกมือเข้าได้หมอนเหมือนเดิม แม้ในใจจะหวังให้อีกฝ่ายพูดอะไรน่ารัก ๆ อย่าง ‘ราตรีสวัสดิ์’ หรือ ‘ฝันดี’ บ้างก็เถอะ ตามมารยาทแล้วมันน่าจะมีสักหน่อยนะ

“เมศ...” เมศแอบยิ้ม นิ่ง..มาแล้ว

“ครับ?”

“ตกลงเราจะไม่ได้เล่นน้ำกันจริง ๆ หรือ?”

โอเค...ภูผิตเองที่ไปหวังอะไรกับคนโง่่าวแบบนี้

“ไม่!! เรามาทำงาน กฎต้องเป็นกฎ!!” เมศโวยวาย “แค่นี้ละ..ผมจะนอนแล้ว”

“ครับ ๆ” ภาพเกาหัวง ๆ ....อะไรว้า...แค่ขอเล่นน้ำก็ต้องโกรธกันด้วย

เมศพลิกตัวนอนหันหลังให้ภาพ...อันนี้ไม่ได้อ้อย แต่เครียดจริงจัง สองวันแล้วนะที่อยู่ด้วยกันมา...ทำไมไอ้พี่ภาพมันถึงไม่มีท่าทีจะสนใจเขาเลย งานนี้จะกลับไปกรุงเทพมือเปล่าหรอเนี่ย...

ตอนเด็ก ๆ เมศอยากได้อะไรก็ต้องได้...แต่พอโตขึ้นมาก็รู้ว่าโลกแห่งความจริงไม่เคยให้อะไรกับใครเปล่า ๆ เลย แต่เมศก็เป็นพวกเอาแต่ใจเสียด้วย... เขาชอบกักริมฝีปากอย่างใช้ความคิด...พุงนี้กินสุดท้ายแล้ว แต่ถ้าไปเล่นน้ำทะเลด้วยกันมันก็...

ไม่ได้นะ!! กตต้องเป็นกต

เฮ้ย!! กฎต้องเป็นกฎ!!!!!!

เดี๋ยวพุงนี้ได้รู้กัน !!

“คูสิ..สร้อยข้อมือเท่ชะมัด”

“ไม่ใช่เวลาของคุณแบบนั้น”

“ป้าครับ...อันนี้ทำจากอะไรหรือครับ เส้นตอกนี่ต้นอะไรนะคะ ? แล้วถักแบบไหน”

“จั่นเงินเดือน....”

“ไว้เดี๋ยวผมมาดูใหม่นะครับป้า เฮะ ๆ”

เมศเดินนำลืว ๆ ไปแล้ว แต่ภาพก้าวป่าบ ๆ สามครั้งก็เดินขนาบข้างได้สบาย ๆ แล้ว เด็กหัวดีก็ไม่ว่างคุยกับเขาเพราะติดสายกับลูกค้าอยู่ เมศยกไหล่ข้างหนึ่งขึ้นดันโทรศัพท์ทำให้ติดหูในขณะที่มือทั้งสองข้างง่วนกับการจดอะไรยุกยิกลงในกระดาษ ภาพเห็นว่ามันหลุดทุเลเลยเข้าไปถือสมุดให้เจ้านายเขียนง่าย ๆ

“ครับ...วันพฤหัสบดีหน้าจะครับ ขอบคุณมากครับ” เมศควางสายและรับสมุดไปเขียนตารางนัดหมาย

“ลูกค้าใหม่หรือครับ”

“รายเล็ก...เบเกอร์เปิดตัวใหม่” เมศยัดสมุดลงกระเป๋า เขายกยิ้มมุมปาก “แต่ก็น่าสนุกดี”

“ดูมีความสุขกับงานจังเนอะ” ภาพโน้มตัวลงมามองยิ้มนั่นใกล้ ๆ ของแบบนี้ไม่ได้หาได้ง่าย ๆ นะครับขอบอก “เมศนี่ทำงานจริงๆเลย”

“มันเป็นสิ่งที่ผมทำได้ดีที่สุด” เมศยกไหล่ “เอาล่ะ..เราไม่มีเวลามาก ตามเบอร์ที่โรงแรมให้เราไว้เรื่องเช่าเครื่องเสียง...มันน่าจะอยู่บนถนนเส้นนี้นะ”

“ก็ขมวดกันหมดแล้ว” ภาพไม่ว่าเปล่ายังเอานิ้วไปถ่าง ๆ หัวคิ้วเจ้านายอีก เอ็งนี่อนตายชะละ “เดินไปเพลิน ๆ แบบนี้ก็สนุกดีออก ถนนเส้นนี้มีแต่ร้านขายของพื้นเมือง แถมติดชายหาดด้วย”

ภาพชอบบรรยากาศบ้าน ๆ แบบนี้ที่สุด สายลม แสงแดด กลิ่นไอทะเลเค็ม ๆ ถนนที่ทอดยาวไปด้านหน้าเต็มไปด้วยร้านรวงแบบพื้นบ้าน ไม่ใช่ตึกซีเมนต์ไร้อารมณ์แบบในเมืองหลวง ไม่น่าเชื่อว่าเมืองท่องเที่ยวอย่างภูเก็ตจะมีแง่มุมแบบนี้หลงเหลืออยู่

ของที่ขายส่วนใหญ่ก็เป็นรถเข็น ภาพมองของทอดแล้วก็น้ำลายสอ....แต่เกรงว่าถ้าขอแวะซื้อจะโดน ศ. สกจากน้องเมศ ป.ประมุขเสียก่อน ให้อาภเลยต้องอมน้ำลายเดินตามเจ้านายต้อย ๆ ไปตามถนน ไม่รู้จะรีบเดินไปทำไม...บรรยากาศก็ออกจะดีแท้ ๆ

ในที่สุดเจ้านายก็ได้สิ่งที่สนใจอยาก....ร้านเช่าเครื่องเสียงฝังตัวอยู่ในมุมสุดของถนน ประเมศตาเป็นประกายเมื่อเห็นป้ายร้านชื่อตรงกับนามบัตรที่ได้มา เขาปาดเหงื่อด้วยแขนเสื้อเช็ดอย่างไม่กลัวสกปรก เพราะวันนี้ไม่มีคิวเข้าไปคุยงานกับทางโรงแรมแล้ว และไอ้ร้านนี้ก็ป็นร้านสุดท้ายของวันนี้ หลังจากเดินตระเวนติดต่องานทั้งวันจนขาลาก....ออกจากร้านนี้ไปเขาก็จะเป็นไทแล้ว หลังจากนั้นก็จะได้...เมศเหลือบมองคนข้าง ๆ ที่ก้มลงไปเกาคอแมวเล่นที่พื้น พร้อมส่งเสียง

“ชื่ออะไรครับ...เมี้ยว ๆ”

นี่สมองมันมีปัญหาหรือเองที่โง่ไปชอบมัน...

เมศตัดสินใจไปสามวินาที ก่อนจะตัดสินใจทิ้งตัวไร้ประโยชน์ไว้ที่หน้าร้านแล้วผลักประตูเข้าไปเลย ถึงยังงี้เรื่องนี้เมศก็เคลียร์คนเดียวได้อยู่แล้ว เจ้าของร้านรีบเข้ามาบริการเขาอย่างรวดเร็ว เมศบอกความประสงค์ที่จะเช่าเครื่องเสียงพร้อมถามค่าบริการ การขนส่ง และระบุวันที่จัดงาน โดยเขายังไม่ได้วางเงินมัดจำไว้แค่มาติดต่อไว้ก่อน ยังงี้เมศก็ต้องรอทางนู้นโอนเข้ามา....ไหนจะเรื่องสัญญา...

เฮ้ย..ทำไมเมื่อวานยังไม่ได้เซ็นสัญญาวะ หรือเขาจะส่งตามหลังไปที่ออฟฟิศ จะได้ให้พนักงานทุกคนทราบโดยทั่วกัน

“ผมลงตารางไว้ให้แล้วนะครับ” สมุดปกแข็งที่ยื่นเข้ามาเรียกความสนใจไปจากทุกอย่าง หลังจากกวาดสายตาอ่านเมศก็พยักหน้าตอบรับ

“แล้วผมจะโอนค่ามัดจำให้ นะครับ”

“ครับ...ขอบคุณมากครับ” ชายวัยกลางคนกล่าวขอบคุณ ปล่อยให้เมศจด ๆ เขียน ๆ ลงสมุด ชายหนุ่มเห็นบสมุดไว้ที่รักแร้แล้วหันกลับไปทางออก พบภาพผู้ชายตัวใหญ่เท่าหมึกควายนั่งลงบนฟุตบอลพร้อมแมวอ้วนอุบุนตัก เล่นกันจิ้งจิ้งน่ารักน่าส่ายอกสันดี

“เมี้ยว ๆ” เสียงใหญ่เหมือนนั่งอยู่ในโถง แต่ก็พยายามแอ๊บบีบเสียงเป็นแมวน้อย ไอ้ภาพเกาคอให้เหมียวยักษ์ แมวสีส้มยื่นคอให้อย่างมีความสุข...เมศมองหน้ามันอย่างหมั่นไส้ มันต้องกำลังคิดว่า

ทำไมไฉนมนุษย์หน้าโง่นี้ปรนเปรอญาติจริงแน ๆ

ตบ...

เมศเกาะสมุคลงบนหัวคนแก่กว่าเบา ๆ “มีความสุขเหลือเกินนะ”

“ก็เสร็จงานวันนี้แล้วนี่” ภาพยิ้มแฉ่ง “จะได้เที่ยวกับเมศแล้ว”

โอย...ตาพรว... เมศแทบจะยกมือขึ้นกันแสงสว่างจากรอยยิ้มชื่อ ๆ ไอ้พี่ภาพนี้ช่างแผ่รังสีรุนแรงพอ ๆ กับแสงอาทิตย์เหลือเกิน ยิ่งตอนที่มันอุ้มแมวจนมาขยับมือแล้วพากย์เสียงเล็กใส “ไปเที่ยวกันนะครับ”

ทุเรศนิบ....

“เลิกเล่นแมวได้แล้ว สกปรก” เมศปัดมือไล่ให้อาแมวออกไปไกล ๆ เขา ขนาดมนุษย์โลกเมศยังไม่ค่อยจะรัก สัตว์หน้าขนนี้ไม่ต้องพูดถึง....จิตใจช่างโหดเหี้ยมจริง ๆ ภาพเลยต้องรีบหดแขนกลับเข้ามา

“พี่เขาคุณะ” ทำไมเมศรู้สึกเหมือนไอ้เหมียวนั่นพยักหน้าตอบรับ กวนนักเดี๋ยวหักคอโยนลงต่อระบายน้ำเลยไอ้แมวอ้วน “ไม่เห็นสกปรกเลย คุณมีปลอกคอด้วยแต่งตัวหล่อเชียว”

“ปัญญาอ่อน” เมศกลอกตา “วางแมวลงได้แล้ว จะได้ไปเดินดูของฝากนั่นไง”

ได้ยินแบบนี้ไอ้ภาพก็ตาเป็นประกายค่อย ๆ วางเพื่อนรักสี่ขาลงบนพื้น เอ่ยบอกลาแมวอ้วนแล้ววิ่งตามหลังปรเมศผู้ซึ่งไม่ชอบรอใคร

พวกเขาเดินย้อนกลับไปยังตลาดนัดเล็ก ๆ ที่เต็มไปด้วยของพื้นบ้านและอาหาร เมศเดินนำเขาเข้าไปในร้านขายของฝาก มีทั้งอาหารทะเลสดในถุง และผลิตภัณฑ์จากอาหารทะเล ปรเมศคว้าถุงข้าวเกรียบใส่ตะกร้าจนเต็ม

“ของฝากที่ออฟฟิศเหรอ ?”

“อืม เอาไว้กินเล่น”

“เมศก็ใจดีเหมือนกันนะเนี่ย” ภาพยิ้ม “พี่คงไม่ได้ซื้อของฝากให้ใคร เพราะพี่ไม่มีตังอะ แะะ ๆ”

“เรื่องนั้นไม่ต้องบอกก็รู้่นา” เมศกัดปากไม่ให้เปลือยตาม...เดี๋ยวลุยฟอร์มแม่ “จ้ะพี่ภาพช่วยผมเลือกละกัน อยากกินอะไรมั่งละ?”

“เอาปลาเส้นด้วย ให้พวกนั้นไว้เกล็มเหล้า” ภาพหยิบใส่ตะกร้าไม่ได้ดูเลยว่าแทบจะโอบคนตัวเตี้ยกว่าอยู่แล้ว

เป็นการจ่ายเงินที่เมศหน้าบานที่สุดในรอบปี เขาเห็นฟิลเตอร์รู้รักช้อปปิ้งลอยล่องในอากาศ เอาะถึงจะเห็นคนเดียวก็ยังดี ภาพผิวปากอย่างอารมณ์ดีช่วยหยิบยื่นหยิบนี้ให้เมศด้วย จนของเต็มตะกร้าเมศยื่นแบงค์สี่เทาให้พนักงานรอรับเงินทอน แล้วภาพก็เป็นฝ่ายช่วยหิ้วถุงขนมทั้งหมดเดินตามต้อย ๆ

จากนั้นก็ออกไปเดินดูสินค้าหัตถกรรมพื้นบ้านของชุมชน ส่วนใหญ่ก็ทำมาขายฝรั่งทั้งนั้นเมศเลยไม่ได้อะไรติดตัวกลับไป ภาพเห็นชายหนุ่มมีหยดเหงื่อเม็ดเป้งผุดอยู่ข้างขมับก็บอกให้เมศไปนั่งพักที่ม้านั่งก่อน

“ร่อยู่นี้นะ เดี๋ยวลุยไปซื้อน้ำมาให้”

“ครับ” เมศพยักหน้ารับอย่างว่าง่าย ใจได้กรายกาจเท้าแขนลงกับโต๊ะแล้วเหม่อออกไปไกล อากาศที่ภูเก็ตใกล้จะทำสมองเขาพังอยู่แล้ว เมศไม่ถูกกับอากาศร้อน...กับกรุงเทพ ๆ ก็ยังพอปรับตัวไหว แล้วยังนั่งทำงานในห้องแอร์ทั้งวัน แต่มาเจอร้อนตับระเบิดแถมยังเหนอะเหงื่อเค็ม ๆ จากทะเลอีก เมศแทบจะบ้า !!

โ๊ยยยยยยยย...จะระเหยตายอยู่แล้วนะ...

เสียงโทรศัพท์ดังมาดังสร้างความหงุดหงิดยกกำลังสอง เมศแทบจะปามันลงพื้นถ้าไม่คิดว่าแพงบรม และยังผ่อนไม่หมด เขาควนหาตัวกำเนิดเสียงพลางก่นด่าในใจ เพราะนี่ก็ห้าโมงเย็นแล้ว... ลูกค้ายังจะโทรมาอีก...

กิตติคุณ

โทรมาทำไมอีกวะ “สวัสดิ์ครับคุณกิตติคุณ”

“ขอโทษที่โทรมารบกวนนะครับคุณปรเมศ”

“ไม่เป็นไรครับ...เอ่อ...ว่าแต่คุณกิตติคุณมีธุระอะไรหรือเปล่าครับ?”

น้ำดื่มเย็น ๆ ในขวดอาจไม่สดชื่นเท่าน้ำใจคนถือ ภาพวาดเหมื่อที่ขมับออกรอรับเงินทองจากร้าน
หยิบหลอดดูดน้ำและเดินกลับออกมา น้ำในขวดเย็นเจี๊ยบจนต้องเปลี่ยนมือที่ใช้ถือไปตลอดทาง

เขาไม่แปลกใจสักนิดที่ปรเมศจะร้อนจนเป็นลม..ก็ดูแต่งตัวเข้าสีเสื้อเชิ้ตแขนยาวกับกางเกงสแลค
ถึงจะไม่เต็มยศแบบปกติแต่ชุดแบบนี้คนสถิติที่ไหนเขาใส่มาเดินเซตไกลี่ชายทะเลกันล่ะ ไม่เหมือน
ภาพที่เตรียมเสื้อยืดเปื้อย ๆ กับกางเกงสามส่วนไว้เพื่อเล่นน้ำ ยิ่งไงถ้าไม่ได้เล่นก็ใส่ออกมาเดินเตร่รับ
ลมเย็นสบายได้แบบนี้แหละ

เขาเดินไปผิวปากกล่อไป...ภาพมีความสุขอย่างบอกไม่ถูก...เขาไม่เคยอยู่กับเมศถ้าไม่ใช่เรื่องงาน แต่
วันนี้ได้เดินซื้อของด้วยกันแถมยังมีเวลาไปหาอาหารทะเลอร่อย ๆ ทานด้วยกันอีก ไอ้หนุ่มหมีควาย
ยิ้มร่าเมื่อมาถึงม้านั่งหินอ่อน เขาจัดแจงเปิดฝาขวดพร้อมหย่อนลงไปให้อย่างดี

“ดื่มซะ จะได้สดชื่น” ภาพเบียดตัวลงนั่งข้าง ๆ คนเด็กกว่า ด้วยความว่าตัวไม่ใช่เล็ก ๆ เลยทำให้
หัวไหล่แทบจะเบียดชนหน้าเมศ “เย็นนี้กินอาหารทะเลที่ไหนกันดี”

“ไม่ต้องเลือกแล้วละ”

“โธ่...อย่าใจร้ายกับพี่สิ พี่อยากกินข้าวกับเมศนะ”

เมศถอนหายใจออกมาอย่าปลงตก “คุณกิตติคุณ โทรมามาเมื่อกี้”

ภาพชะงัก...และกลัมนื้อบนหน้าก็เริ่มเขม็งเกลียว คิ้วรกร ๆ ผูกกันจนแทบจะเป็นเส้นเดียว ความ
ไม่พอใจปะทุขึ้นในอก....ทำไมลูกคำคนนั้นต้องโทรมาตอนนี้ด้วย !!! มันใช้เวลาไหม...แล้วนี่เป็น
คืนสุดท้ายที่เขาจะได้ใช้เวลาร่วมกับเมศแท้ ๆ

“เขาแค่ให้เราไปเซ็นสัญญา แล้วก็..เอ่อ..คงทานข้าวเย็นด้วย”

“แต่พี่ไม่ชอบกินข้าวกับเขา พี่อยากกินข้าวกับเมศแค่สองคน” ภาพพูดด้วยสีหน้าจริงจังที่สุด ๆ ทำ
เอาคนฟังมือสั่นจนจับหลอดเข้าปากไม่ได้ เมศขบกัดหลอดแก้เขิน...เอวอะ ถึงหลายวันมานี้จะโง่ไป
หน่อย แต่คนที่อยากกินข้าวกับเมศถือว่าฉลาดแล้วทุกคน

“คิดซะว่าได้กินอาหารโรงแรมก็แล้วกัน” เมศลุกขึ้นยืน “ไปเหอะ จะได้ทำธุระให้มันเสร็จ ๆ ไป”

ภาพถอนหายใจยาว รู้ว่ายังไงานาก็ต้องมาก่อน เขายึดเส้นผมสีดำลวก ๆ ก่อนจะเดินคอตก
ตามหลังเจ้านายขึ้นแท็กซี่ไป

.....

.....

.....

.....

“ภาพนี้คุณพ่อของผมท่านประมูลมาได้จากงานที่ฝรั่งเศสครับ”

กูไม่ได้อยากมาเจออะไรแบบนี้...

เมศสบถในใจเป็นรอบที่ล้าน ถ้านี้เป็นมุกจีบหนุ่มของไอ้กิตติคุณเมศบอกได้เลยว่าแม่งสบถกอย่างร้ายแรง ไม่รู้ว่าการเอามาเดินชมผ้าใบเพื่อนสีราคาลายล้านนี้มันเกิดอะไรขึ้นกับชีวิต หรือมีไอ้หน้าคนไหนตกหลุมนี้....เมศก็อยากจะเห็นหน้ามันสัก

“สวยใช่ไหมครับคุณปรเมศ”

“ครับ...สมราคา..” เมศกรีดยิ้มจนเลือดจะออกที่มุมปากอยู่แล้ว รอยยิ้มต่อแหลของเมศไม่รอดพ้นสายตาของไอ้พนักงานฝ่ายศิลป์ไปได้หรอก ภาพยิ้มขำล้อเลียนเจ้านายจนโดนศอกเข้าไปเต็มรัก...ไอ้ครั้นจะเอาคืนเจ้าของโรงแรมก็หันมาเสียก่อน

“ส่วนภาพนี้จากเม็กซิโก”

โอ้ยยยยยยยยย....มันจะมาจากไหนก็ช่างแม่งสิ มึงรีบ ๆ เอาสัญญามาให้กูเซ็นได้แล้วไอ้คุณกิตติคุณ !! เมศกัดคำในใจด้วยใบหน้าเพื่อนยิ้ม

ตั้งแต่มาถึงโรงแรม...เมศจินตนาการว่าคงมีโต๊ะตัวหนึ่งที่เต็มไปด้วยอาหารบนโต๊ะ และกระดาษใบหนึ่งรอให้เขาจรดเซ็นสัญญาลงไป แต่กิตติคุณไม่ได้ทำแบบนั้น เขาทำที่ชวนแขกเข้ามาชมห้องแกลลอรีของพ่อ ซึ่งเมศอ่านขาดในทันทีว่ามันกำลังจะอวคราวย คงจะให้เขารู้สึกประทับใจในความรวยและรสนิยมละสิ

แต่โทษทีวะ...เมศชอบของแปลก

ภาพจีปาก็ไม่พอใจ แต่ก็ยอมรับว่าตัวเองเริ่มจะก้าวร้าวลูกคำมากเกินไป ถึงกิตติคุณจะพูดจาไม่เข้าหูเขาก็ไม่ควรทำแบบนั้น สมควรไปสงบจิตใจตามที่ปรเมศบอกจริง ๆ นั่นแหละ “งั้นพี่ไปเข้าห้องน้ำก่อนนะ”

เมศลอบถอนหายใจโล่งอกกับตัวเองเมื่อประตูห้องปิดลง แต่เดี๋ยวนะ....กูโล่งอกเร็วไปเปล่าวะ เขายืนตัวแข็งทื่อ...เมื่อรู้สึกวามหายใจร้อน ๆ เป่าลงบนหลังหู

“คุณปรเมศชอบห้องแกลอรีนี้ไหมครับ”

“ชะ...ชอบครับ” ชอบกะผีนะสิวะ!! กูไม่รู้เรื่องไวยยยยย

“ดีใจที่ชอบครับ” โชคดีเหลือเกินที่ไอ้คุณกิตติคุณมันก็มีความเป็นผู้ที่อยู่พอสมควรที่ไม่ได้จู้โจมอะไรมากนัก คือถ้าคุณถามมากกว่านี้เมศก็ไม่ไว้หน้าเหมือนกันนะเว้ย ลูกคำก็ลูกคำเถอะ...

ปรเมศลั่นหายใจจวบจนอีกฝ่ายยอมก้าวออกมาเขาถึงกลับมาหายใจได้อย่างเป็นปกติ เศรษฐีหนุ่มเอามือไพล่หลังเดินเฉียดไหล่วนรอบตัวเขาไปมา

“เราจะได้เซ็นสัญญากันเมื่อไหร่หรือครับ”

“เหม...ใจร้อนไปได้ซะครับ” ใบหน้าของชายวัยกลางคนอยู่ห่างเพียงคืบก่อนจะผละออกไป กิตติคุณทำเหมือนหมาหยอกไก่ซึ่งเมศว่ามันหมาจริง ๆ นั่นแหละ....แต่เขาไม่ใช่ไก่ “คุณปรเมศไม่ยอมทำความรู้จักกับผมให้มากกว่านี้หรือครับ ?”

“คุณกิตติคุณ เศรษฐีร้อยล้านตั้งแต่อายุน้อย...เจ้าของธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ที่กำลังมาแรง” เมศยิ้มตอบ “รู้จักแล้วละครับ”

“ไม่ใช่แบบนั้นสิครับ แบบที่หาอ่านได้ตามนิตยสารนะ” ดวงตาคนพูดวาวับเจ้าเล่ห์เหมือนหมาป่าจ้องจะตะครุบเหยื่อ เพียงแต่เหยื่อของมันไม่ใช่ลูกกวางตาใส เมศเริ่มจ้องกลับอย่างแข็งกร้าวจนคนแก่กว่าเริ่มชอบใจ “แบบที่ลึกซึ้งกว่านั้นนะครับ”

อะไรที่ได้มาง่าย ๆ มันก็ไม่สนุกนะสิ

เขามั่นใจในรูปลักษณ์ของตัวเอง..แม้อายุใกล้จะแตะเลขสี่ก็ยังคงดี ไม่ว่าจะหญิงหรือชายก็ตาม หลงใหลในตัวเขาทั้งนั้น ไหนจะโปรไฟล์สวยหรูที่ตามมาอีกล่ะ คนอย่างปรเมศก็คงไม่รอดเงื้อมมือเขาไปได้หรอก เด็กคนนี้น้ำตาดี..แถมยังฉลาด ดูน่าจะสนุก...กิตติคุณเดินเฉียดพลาตัสสร้างยื่นมือออกไปเพื่อแก้มองจะสัมผัสสะโพกตรงหน้า ไม่ได้รู้เลยว่าคนตรงหน้ากำหมัดแน่นเตรียมพร้อมถ้า

แต่เมื่อไหร่ก็.....สาม....สอง...หนึ่ง....

ผัวะ !

เมสยังไม่ทันได้ออกหมัดเลย แต่ไอ้กิตติคุณกระเด็นไปกองที่พื้นซะแล้ว เด็กหนุ่มอ้าปากค้างทำอะไรไม่ถูกเมื่อเห็นตัวการ
“พี่ภาพ”

เชี่ยแม่ง นี่มันบทกระเอกซัด ๆ เมสถึงโผล่ในใจ แต่ออกอาการมากไม่ได้

“คุณจะทำอะไรเจ้านายผมนะ ผมเห็นนะ !!” ภาพเก็บอารมณ์ไม่อยู่จนตะโกนลั่นห้อง “ทำแบบนี้มันล่อลวงละเมิดทางเพศ !!”

“ผมยังไม่ได้ทำอะไรเจ้านายคุณเลย” กิตติคุณตีหน้าซื่อ หรือไม่ก็กำลังเบลอกับแรงหมัดพลังหมิ
“อูย...คุณนั่นแหละจู้ ๆ ก็เข้ามาทำร้ายร่างกายผมแบบนี้ จะให้ผมแจ้งความเลยไหมล่ะ ?”

“ผมต่างหากที่ต้องแจ้งความ” ภาพชี้หน้าอย่างเสียมารยาท “ผมเห็นคุณจะจับตูดเจ้านายผม”

เมสปิดหน้าอย่างเงินอาย ....นี่มีงะ โทณคำว่าตูดลั่นห้องเลยหรอ...แถมนั่นยังหมายถึงตูดกูอีก

“ผมไม่ได้จับ ไม่ได้แตะเลยสักนิด”

“แต่คุณพยายามจะทำ !!” เขาเถียงอย่างไม่ลดละ ก็ภาพเห็นกับตาตอนที่มือนั้นค่อย ๆ ขยับเข้าไปใกล้ แล้วจากนั้นสัญชาตญาณก็บอกให้เขาพุ่งเข้าไปต้อนหน้าโดยไม่สนใจอะไรทั้งนั้น ภาพโกรธจนเลือดขึ้นหน้ามือไม้สั่นไปหมด

กิตติคุณลุกขึ้นยืนพร้อมปัดฝุ่นบนตัว เขายังพูดต่อด้วยสีหน้าไม่ยี่หระ “คุณปรเมศช่วยดูแลลูกน้องคุณด้วย อย่าปล่อยให้กัคนไปทั่วแบบนี้”

“ยังจะมีหน้ามาพูดอีกหรอวะ !!” ภาพเริ่มหลุดคำหยาบอย่างทนไม่ไหว ยิ่งเห็นอีกฝ่ายลอยหน้าลอยตาแล้วยิ่งเติมเชื้อเพลิง

“คราวหน้าคราวหลังจะรับใครทำงานก็ช่วยดูประวัติให้ดีกว่านี้นะครับ” เขาปรายตาเหยียดภาพอย่างไม่กลัวเกรง แม้ว่ามันจะหมัดหนักและตัวใหญ่กว่าก็ตาม ยังไงนี่ก็ถิ่นเขา “จะได้ไม่ต้องรับ

พวกกูย...แอบอ้างว่าตัวเองเป็นศิลปิน”

“ไอ้...”

“พอก่อนพี่ภาพ” เมศตบลงบนบ่าก่อนจะดันร่างใหญ่โตออกแล้วแทรกตัวเดินออกมาประจันหน้า
“ต้องขอโทษคุณกิตติคุณด้วยจริง ๆ นะครับ”

“เมศ...” ภาพรู้สึกปวดหนึบขึ้นมาในอกอย่างไม่ทราบสาเหตุ...เขาคิดว่าตัวเองกำลังน้อยใจที่เมศ
เข้าข้างฝ่ายนั้น ทั้ง ๆ ที่เขาทำเพราะอยากจะปกป้องเมศแท้ ๆ ....เขาคงทำเสียเรื่องอีกแล้วสินะ

“ไม่เป็นไรครับผมจะถือว่าหามันกัค่อย่าไปกัคตอบ” กิตติคุณยิ้มอย่างผู้ชนะ

“ที่ผมขอโทษนะหมายถึงขอโทษเรื่องให้คุยกงานฟรี”

“อะไรนะ ?” เศรษฐีหนุ่มขมวดคิ้ว “คุณหมายความว่า”

“ผมไม่ซงไม่เซ็นสัญญาอะไรกับคุณแล้ว”

ถ้ากิตติคุณอ้าปากกว้างแล้ว ไอ้ศิลปินอ้าได้กว้างกว่าเป็นสองเท่า เดียวนะ...ปรเมศที่ทำงานคนนั้น
กำลังปฏิเสธเงินก้อนโตที่มากองตรงหน้าอย่างนั้น..

“คุณล้อผมเล่น ?”

“ไม่ได้ล้อเล่น” เมศส่ายยิ้ม “แต่ให้ผมทำงานกับไอ้แก่หีนกามผมก็ไม่ทำหรอกครับ” กิตติคุณอ้า
ปากค้าง...เกิดมายังไม่เคยมีใครเรียกเขาว่า ‘ไอ้แก่’ เลย เห็นมันซ็อกเมศยิ่งเหยียบซ้ำ “ถามจริง...คุณ
ไปเอาความคิดมาจากไหนว่าตัวเองหล่อ แล้วคิดว่าเล้งใครไว้เขาจะสนใจคุณทุกคนรึ ?”

“....”

“ผมจะบอกให้...ผมไม่เห็นหน้าจริง ๆ คุณหรอก สำหรับผมหน้าคุณเป็นเงินฟ่อนหนา ๆ แต่ตอนนี้
ผมไม่เอาแม่งละ”

“ผมจะฟ้องพวกคุณ...ข้อหาทำร้ายร่างกาย !!” เขารู้สึกเสียหน้ามากที่ถูกเด็กเมือวานขึ้นมาพูดแบบ
นี้ใส่

“เออ !! ฟ้องไปเลย” เมศชี้ไปที่มุมห้อง “ตำรวจจะได้ขอตรวจกล้องวงจรปิด ที่นี้วงการธุรกิจก็จะ
ได้รู้ว่าคุณกิตติคุณประธานหน้าใหม่ไฟแรงเป็นตาลุงหีนกาม จ้องจะลวนลามผู้ชายรุ่นลูก” ถึงจะ
เวอร์ไปหน่อยเพราะตัวเองก็ไม่ได้เด็กจนเป็นรุ่นลูก แต่เมศค่าเอาสะใจไว้ก่อน

กิตติคุณหน้าซีดเผือด มือที่กำหมัดแน่นแน่นจนเหงื่อออก ในขณะที่เมศเดินไปตบบ่าเรียกสติให้
ภาพที่วิญญานหลุดลอยไปถึงยมโลก เขาสั่งสั้น ๆ แค่ว่า

“กลับ !!” แม้จะสับสนงงวยไปบ้างแต่ภาพก็เกาะห้วเดินตามเมศออกมา แต่ก็ไม่วายมีเสียงตะโกนไล่หลังจากเจ้าของโรงแรม

“แล้วเราจะได้เห็นด้วยกัน !!”

เมศพ่นลมหายใจออกมาแรง ๆ ก่อนจะหมุนตัวกลับไป

“อ้อ...ผมลืมบอกอะไรไปอีกอย่าง” เขาชี้หน้าคู่กรณี “คุณคิดปิ่นเป็นพนักงานของผม ผมมีสิทธิ์ดำ ตุถูก และเหยียดหยามได้คนเดียว คนอื่นไม่มีสิทธิ์ !!”

สิ้นคำสุดท้ายเมศก็กระแทกประตูดังปังจนพนักงานด้านนอกแตกตื่นกันหมด เสียงซุบซิบดังไปตลอดทางเดินในโรงแรม แต่ประสาทหูของภาพหยุดทำงานไปตั้งแต่ได้ยินประโยคที่เมศพูดก่อนออกมาจากห้องแล้ว

ภาพกลืนน้ำลาย.....แหม...ฟังแล้วดีใจน้ำตาแทบไหล...

คิดดีแล้วหรือที่ทำแบบนี้....

ประโยคนี้อยู่ที่ริมฝีปากภาพตั้งแต่ก้าวขาออกจากโรงแรม เขามองแผ่นหลังของปรเมศที่เอาแต่จำอ้าวไม่หยุด ถ้าก้าวช้ากว่านี้ไปสักหน่อยคงได้หายลับตาไปแน่ ๆ พอคิดได้แบบนี้เขาก็สาวเท้าให้เร็วขึ้นอีก

หลากหลายความรู้สึกตักกันวนวายในอก....รู้สึกผิดที่ทำให้บริษัทเสียหาย... โกรธตัวเองที่ทำอะไรไม่ยั้งคิด และสุดท้าย....คือใจที่เมสปกป้องพนักงานพ่วงลูกหนี้คนนี้

ภาพกำลังคิดว่าตัวเองบ้าไปแล้วที่เดินยืมในขณะที่บริษัทกำลังฉิบหาย...

ท้องฟ้ามีดสนิทตามโลกที่หมุนไปไม่หยุด เวลาประมาณทุ่มกว่าที่บริเวณชายหาดยังครึกครื้นไปด้วยนักท่องเที่ยว แต่ยังมีผู้ชายสองคนที่เดินเลียบไปตามฟุตบาท ภาพทำอะไรไม่ถูกเขากลับเจ้านายโกรธเรื่องที่ทำเงินก้อนโตหลุดลอยไป ยิ่งเมสเอาแต่เดินไม่พูดอะไรแบบนี้ยิ่งฟุ้งซ่าน

“เมส” คนเดินด้านหน้ารู้สึกถึงแรงดึงที่มือจากด้านหลัง ปรเมศหยุดชะงักแล้วหันกลับมาขมวดคิ้วส่งคำถาม “เราจะเดินไปไหนกันหรือ ?”

“หาร้านอาหารทะเลบรรยากาศดี ๆ สะอาด อร่อยและไม่แพง”

“พี่ว่าถ้าเอาสปอน์หาทั้งชาติก็ไม่เจอหรอก” เจ้านายเขานึกขนาดเรื่องกินยังจะเขี้ยวอีกนะ “เข้าสักร้านเถอะพี่หิวจนไส้จะขาดแล้ว เดี่ยวมีอันนี้พี่จ่ายเองก็ได้”

“อะไรนะ !?” เมสร้องลั่น “พี่เนี่ยจะเลี้ยงผม !!”

“ก็ใช่นะสิ ทำไมต้องตกใจขนาดนั้นด้วย” เมสมองหน้าภาพเหมือนเขาถามคำถามที่โง่ที่สุดในโลก

“ไม่ใช่สิเนี่ยพี่ไม่อาบนํ้ามาทำงานเพราะโดนตัดน้ำตัดไฟนะ” โดนก่อนขอเลยไหมไอ้ภาพ

“ตกลงจะไม่ให้พี่เลี้ยง ?”

“ร้านนั้นเลย คุณแพงใช้ได้”

“นี่จะให้พี่โดนตัดไฟจริง ๆ หรือ...เมส...เมส!!” ไม่ทันแล้วไอ้ภาพเอ๊ย เจ้านายเดินคุ่ม ๆ เลี้ยวเข้าไปในร้านเรียบร้อย ภาพตะลึงค้างอยู่สองสามวิแล้วรีบล้วงกระเป๋าดังออกมาเช็คว่ามีแบงก์สีเทาที่ใบ

“เร็วครับพี่ภาพ !!” เมสชะโงกออกมาเรียกก่อนจะหุดหัวกลับเข้าไป สิลปินหนุ่มกลืนน้ำลายเอือก

...น้ำย่อยชุ่มซ่าเมื่อสักครู๋ไหลออกไล่ไล่เล็กไปหมดเสียแล้วมั้ง แต่มาถึงขั้นนี้แล้ว...ถูกผู้ชายพูดแล้วไม่
คืนคำ

ร้านอาหารที่เมศเลือกก่อจากไม้และมีระเบียงขนาดใหญ่ยื่นออกไปในทะเล แน่แน่นอนว่าเมศเลือก
โต๊ะที่ติดทะเลที่สุด เด็กหนุ่มยิ้มร่าตอนที่พนักงานนำเมนูมาให้จนต้องยกมันขึ้นปิดใบหน้าแก้จิ้น

เกิดมาเพิ่งเคยมีผู้ชายเลี้ยงข้าว ปกติมีแฟนเป็นผู้หญิงต้องเลี้ยงเขาตลอดเลย
แหม...พูดเหมือนตอนนี่เราเป็นแฟนกันเลย....

“เอ่อ...อันไหนถูกสุดนะ..” ไอ้หมีควายดับฝันเมศอีกครั้ง...

ไอ้ภาพไม่ได้อ่านชื่อเมนูเลย มันไล่นิ้วตรงช่องราคาถูกเดียวเพื่อค้นหาตัวเลขที่น้อยที่สุดในนี้
ประหนึ่งเกมอะไรสักอย่าง เมศตบป้าบลงกลางเมนู

“อยากกินอะไรก็กินสิ !! ถ้ามันเกินเดี๋ยวช่วยออก”

“พี่ແຍ່เล่นน่า” ไอ้ศิลปินหนุ่มยิ้มล้อแล้วเอื้อมมือมาเขย่าเมนูในมือเมศเล่น “อย่างอนสิครับ”

อ้ากกกกกกกกกกกกกก...เมศชุกหน้าลงกับเมนู ไอ้พี่ภาพพพพพพพพ ทำไมต้องพูดแบบนั้น
!!! เงินค่าหวานจิ้นหนูจะละลายแล้ว

“เฮ้ย ๆ สั่งก่อนสิเมศ อย่าเพิ่งกินเมนูเข้าไป”

“กึ่งเผาคับ !!” มึงเร่งเขาเองนะภาพ...รับผิดชอบต่อบิลล์ที่กำลังจะตามมาด้วย

หลังจากเจ้านายเป็นคนสั่งอาหารให้เรียบร้อยเด็กเสิร์ฟก็หายเข้าไปหลังครัวทิ้งผู้ชายสองคนให้อยู่
ด้วยกันตามลำพัง....ไม่สิ...ไม่ลำพัง คนนั่งกันชะงัดมลานเลย แต่เมศไม่สนใจ...ในสายตาเขามีเพียง
คนฝั่งตรงข้ามเท่านั้น โรแมนติกปะล่ะ !!

แม้จะหิวจนไส้ก๊วแต่เมศก็ยังเพลิดเพลินกับการนั่งมองหน้านายศิลปิน ภาพหน้าแก็..เอ่อ...เมศ
เรียกว่าสมวัยแล้วกันเพื่อความดูดี โคร่งหน้าแบบชาวอารยัน...สัณกรรมใหญ่...จมูกโด่งคมสัน....ริม
ฝีปากหนา แม้ว่าดวงตาเรียวนั้นจะชอบฉายแววเซ่อ ๆ .....แต่ก็....

โอย...หล่อวะแม่ง.... เอาเถอะพี่ภาพอาจจะโง่ไปหน่อย เมศเชื่อว่าพระเจ้าประทานหน้าตามา
ชดเชยให้แทนสมองแล้ว นี่มองโลกในแง่ดีสุด ๆ เลยนะ

“มองหน้าหาเรื่องเธอ” ภาพแฉวัดตลกเมื่อเห็นเจ้านายจด ๆ จ้อง ๆ ไม่เลิก

“อืม...” เมศกระตุกยิ้ม “อยากมีเรื่อง”

“ห๊ะ !?” ไอ้ภาพสะดุ้งเฮือก “เงินเดือนพี่จะไม่เหลือแล้วนะครับ”

“พี่รู้หรือว่าผมอยากมีเรื่องอะไร” เขายิ้มเผย...นี่แกผ้าในร้านอาหารได้คงทำไปแล้ว “พี่ภาพ...”

“ข้าวเปล่ามาแล้วครับบบบ!!”

ไวยยยยยยยยยยย...ซัดจังหวะจริง !!! ...เดี๋ยวเมศก็ชักดาบเลยนี่ ร้านนี้ไม่สอนบริกรว่าห้าม
ซัดจังหวะลูกค้าหรือไงหะ? แล้วอีกะแกข้าวเปล่ามึงจะพูดเสียงดังให้มันได้อะไร !!

เมศมองบริกรหนุ่มด้วยหางตา....พยายามหักห้ามตัวเองไม่ให้เอาทัพพีแทงทะเลুকหอยมันเสียชีวิต
ตรงนี้ บังเอิญว่าอ้อมหิตจนเด็กเสิร์ฟสัมผัสได้โดยไม่ต้องผ่านคุณริวหรือคุณเจน ไอ้เด็กผู้ร้ายจึงค่อย
ๆ ถอยทัพกลับไปเงียบ ๆ

นั่งกระดิกเท้ารอไม่นานอาหารก็เริ่มมาเสิร์ฟบนโต๊ะ ถือว่าเมศยังปรานีอยู่บ้างไม่ได้ชูศรีดจนหมด
ตัวนักภาพเลยเหลือพื้นที่ไว้ว่างสอกได้สบาย ๆ ด้วยมากันแค่สองคนเจ้านายเลยสั่งอาหารมาแค่สาม
อย่างกับข้าวคนละจาน

เทียนตรงกลางกลางโต๊ะวูบไหวเพราะสายลมพัด....ภาพมองคนตรงหน้าโซ้ยอาหารตาเป็นประกาย
เหมือนเด็กตัวเล็ก ๆ เมศมักจะมีมุมที่เขาคิดไม่ถึงแบบนี้เสมอ....อย่างที่ปกป้องเขาเมื่อสัก อีกรจะ
ไปคิดว่าผู้ชายที่บ๊องและพร่ำบอกว่าเงินคือพระเจ้าจะตอกหน้าลูกค้าร้อยล้านชะหน้าหงาย....ไม่ใช่
ปรเมศทำไมได้จริง ๆ นะแบบนี้

ภาพนึกถึงสมัยเป็นเด็ก....ถ้าวันไหนพ่อขายรูปเขียนได้เขาก็จะได้กินอาหารอร่อย ๆ เป็นการฉลอง...
ถึงจะลำบากแต่ก็สนุกมาก ปลากระพงนึ่งบัวยในจานด้านหน้าชวนให้เขาคิดถึงพ่อขึ้นมาจับใจ

‘พ่อ...หวัปลา มันอร่อยเหรอ’

‘เฮ้อ...ไม่รู้อะไรซะแล้วไอ้ภาพเอ๊ย’ พ่อขยี้หัวเขานยุ่งเหยิง ‘นี่แหละของดีเลย’

ภาพเบ้าหน้า ‘ดีตรงไหน...ไม่เห็นมีเนื้อเลย’

“เมศครับ....เดี๋ยวพี่แกะให้มา”

“ไม่เป็นไร ผมแกะเองได้” เมศพยายามใช้ส้อมจัดก้างปลาขึ้นเพื่อจะกินเนื้ออีกซีก

“กลัวว่าส้อมจะกระเด็นไปก่อนก้างนะสิครับ” ภาพส่ายหน้าเบา ๆ ก่อนจะจัดแรงเลาะก้างออกมาวางไว้ข้างจานโดนที่ไม่มีเนื้อปลาอีกฝั่งติดมาด้วยเลยสักนิด ชายหนุ่มตักเนื้อปลาสีขาวเต็มช้อนมาวางลงในจานเจ้านายเป็นอย่างดี

เมศตักมันเข้าปากแล้วเคี้ยวอย่างเอร็ดอร่อย รสชาติเค็มติดเปรี้ยวนิด ๆ แถมยังไม่คายอีกด้วย ด้วยความติดอกติดใจเขาเลยก้มหน้าก้มตาตักเข้าปากใหญ่ แต่พอเหลือบไปเห็นคนฝั่งตรงข้ามยกหวัปลาเข้าไปวางในจานตัวเองก็นึกสงสัย

“พี่ภาพไม่กินเนื้อเหรอ”

ภาพเท้าคาง...มองเมศแล้วยิ้ม....

“ไม่ล่ะ...พี่ชอบกินหวัปลา”

...แล้ววันนี้เขาก็เข้าใจที่พ่อเคยบอกว่าหวัปลา มันอร่อยทั้ง ๆ ที่ไม่มีเนื้อ
คงเป็นเพราะได้เห็นอีกคนกินอย่างอร่อย...

.....

.....

.....

.....

มืออาหารเล็ก ๆ ผ่านพ้นไปอย่างรวดเร็วในความรู้สึกของเมศ เขากอดคอรอใช้ฟีภาพที่เดินตัวปลิว เพราะกระเป๋าเงินเบาไปเยอะ แหม...เห็นแบบนี้เขาก็ยังมีจิตเมตตาอยู่บ้างนะ ไม่ได้สั่งเมนูอะไรโหด ๆ มากมาย ถ้าตามปกติมากินข้าวกับแฟนเท่านี้ขาดปุทะเลไม่ได้เลย แต่เอาเถอะ...ว่าที่แฟนใหม่จน... เมศก็ต้องเพลา ๆ ลงบ้าง

“ได้ทำร้ายเงินในกระเป๋าพี่แล้วขี้มน้อยขี้มใหญ่ตลอดเลยนะ”

“แน่นอน” เมศขี้มเจ้าเล่ห์

“แล้วนี่จะมุงมันกลับที่פקแบบที่ผ่านมา...หรือว่า” ภาพลากเสียง “อยากไปเล่นน้ำทะเลกันก่อน กลับ”

“ไหน ๆ ก็ไม่ได้เงินแล้วนี่ ไปเล่นน้ำแม่งเลยก็ดีเหมือนกัน”

“เฮ้!!” คือผู้ชายตัวใหญ่ทำเอ๊บบั๊วนี้ไม่ได้น่าดูเลยสักนิดนะ...แม้แต่เมศที่ความรักบังตา ยังทนไม่ได้

“เลิกเอ๊บบั๊วแล้วเดินตามผมมาได้แล้ว” พุดจบเจ้านายก็สะบัดหน้าสามร้อยหกสิบองศา รีบเดิน ประหนึ่งอยู่เฟชั่นวีกที่ปารีส ภาพกระตุกขี้มเห็นค่า ๆ แบบนี้รู้หรือกว่าเมศก็อยากเล่นน้ำ

“โธ่...เด็กปากแข็งเฮ้ย” เสียงทุ้ม ๆ พึมพำอยู่ข้างหูจนเมศต้องกัดปากแก้เจ็บแล้วก้มหน้าก้มตาจำ แบบติดเทอร์โบเหมือนกลัวชายหาดจะหาย

ร้านอาหารติตริมทะเลอยู่แล้วจึงไม่ยากนักที่จะหาทางลงไปในริมนชายหาดก้าวไปเรื่อย ๆ บน ทางเดินเคลือบปูนสีกักก็เจอชั้นบันไดที่จะนำลงไปสู่ชายหาด แน่نونว่าเมืองท่องเที่ยวอย่างภูเก็ต ไม่มีวันปล่อยให้ร้างลาคน แม้ว่าเวลาจะปาเข้าไปเกือบสี่ทุ่มก็ยังมีย่านท่องเที่ยวอยู่บ้าง

มันเป็นโซนที่ติดกับร้านอาหารเรียงรายเสียงเพลงดังจากระเบียงที่ยื่นออกมาจนหูภาพมิกซ์กันไม่รู้ เพลงไหนเป็นเพลงไหน...แต่ช่างมัน ศิลปินหนุ่มสามารถตัดเพลงออกจากในหัวแล้วฟังเสียงสายลม กับเกลียวคลื่นแทน...โรแมนติคชะไม่มี

เมศเดินอยู่ข้างหน้าเขา...ไหล่ที่ยึดตรงตลอดเวลา กลับลู่ลง เห็นแล้วอยากดึงเข้ามากอดปอด... ภาพมันคิดมโนไปเองว่าเมศกำลังเครียดที่เสียงงาน มาต่างจังหวัดเก้ออีก....ไม่มีอะไรดีเลยแฮะ

“พี่ขอโทษนะ”

“ห๊ะ ?” เมศหันกลับมาทันที “ขอโทษเรื่องอะไรอีกเนีย ?”

“เมศพูดเหมือนพี่ทำผิดไว้มาก”

“ก็ไม่น้อยเลยละกัน...” เมศเตะทรายจนกระจุย “แล้วจะบอกได้รึยังว่าเรื่องอะไร”

“ที่พี่...เอ่อ...ควบคุมอารมณ์ตัวเองไม่ได้ ทำให้บริษัทเสียนงานยักษ์ไปต่อหน้าต่อตา เอ้อออออ
อออ”

“รู้ตัวก็ดี” เมศกอดอกอย่างอวดดี น่าแปลกที่ภาพต้นขอบท่าทางน่าดิบลงทะเลนั้นมากกว่าเมศหมา
หงอยเมื่อก็อีก จะว่าไงดีละ...ปรเมศมันก็ต้องแบบนี้แหละ “แต่ช่างแม่งเหอะ”

“อะไรนะ ?”

“พี่คิดว่าผมจะตีหน้าเซ่อทำงานกับไอ้เหี้ยนั่นได้หรือ” เมศชี้หน้า “เงินเท่าไรก็ไม่มีค่าไปกว่าตัว
ผมหรอก”

“ฮ่า ๆ ๆ โอ้ยยยยยยยยย” ภาพหัวเราะจนตัวงอ เขายีหัวอีกฝ่ายเล่น “เมศเอ๊ย..เมศ”

“โอ้ย...เพื่อนเล่นหรือ” เมศปิดไม้ปิดมือออก “ผมเจ้านายพี่นะ”

“หึหึ” ภาพยิ้มจำเพราะอ้าปากพูดไม่ได้....

ทรายเม็ดละเอียดที่เท้าเย็นสบาย พร้อมด้วยลมบกที่พัดออกไปหาเกลียวคลื่น ภาพจะสุนทรีย์กว่า
นี้มากถ้ามันไม่พัดเอาผมยุ่ง ๆ ที่เริ่มยาวเข้าปากเข้าทุกครั้ง แล้วนี่ก็ไม่ได้สระมาตั้งแต่หลายวันละ
ด้วย เค็ม ๆ ยังโขลกบด ไอ้ภาพเดิน ๆ ส่องพื้นจนได้หนังยางสีแดงมาวงหนึ่ง มันยกมือขึ้นรวบผม
แล้วค่อย

ตุ้มมมมมมมมมมมม

“อ่อกกกกกกกกกกกกกกก” ไอ้ภาพลำนํ้าทะเลออกมาทางจมูก “อูยยยยย...เค็มแบบที่เขายอก
ในหนังสือเรียนเลย”

ตัวต้นเหตุยื่นกอดอก ปากนี้ยิ้มจนแทบฉีกถึงใบหู เมศเห็นไอ้หุ่นหมี ๆ หน้าโง่ ๆ นั้นแล้วมันเขี้ยว
อยากเกล้งจนไปถีบไอ้ภาพร่วงลงนํ้านั่นแหละ

“อย่าไปพูดประโยคบ้านนอกแบบนั้นให้ใครได้ยินเชียวนะ เขาหัวเราะตายเลย”

ภาพเลิกคิ้ว “พูดเหมือนเมศไม่หัวเราะพี่”

ปรเมศไม่ตอบแต่ตะน้ำใส่หน้าซ้ำเติมไอ้ภาพแบบไม่ทันตั้งตัวจนมันหลับตาปีเกือบไม่ทัน เด็กหนุ่มกระตุกยิ้มด้วยความสนใจที่ได้เอาคืนความโง่ของไอ้หนุ่มศิลปินได้บ้าง หลายวันมานี้ไอ้พี่ภาพปั่นหัวเขาชะงัดเหิง...หลอกอ่อยแล้วก็ชิงตัดมุกหน้าตาย !!

“พอแล้วครับ ๆ เติมไม่ไหวแล้ว” ในใจไอ้ภาพแอบต่อว่า ‘เขี้ยวใครบ้างก็ไม่รู้’ “ทำหน้างงพิ่หายเลยเห็นไหม” ไอ้ภาพลูบหน้าที่เต็มไปด้วยเส้นผมรุงรังเหมือนสาหร่ายทะเลจนมันต้องใช้มือแหวกออกมาดูโลกภายนอก เห็นเจ้านายเด็กเอนี่วล้องหน้างงขึ้นมาจากน้ำทะเล

“อีกะแคะหน้างงมดตุงแกง ทำเป็นบ่นไปได้” เมศสาวทำงานน้ำกระเด็นเข้าปากให้ไอ้ภาพได้อิมอรัยอีกครั้ง เด็กหนุ่มอ้อมไปด้านหลังร่างหมึกควายที่นั่งแช่น้ำอยู่ แล้วปรเมศก็ทำสิ่งที่ไอ้ภาพคาดไม่ถึง....เขารวบผมไอ้ภาพขึ้นเพื่อจะมัดให้

“เอ่อ....เมศ..” คนโดนบริการถึงกับอ้าปากค้าง

“หือ?”

“ผีเข้าหรือ?”

“อยากโดนรีไร” เมศแอบกระซอกผมไอ้ภาพเบา ๆ แต่เหม...แรงไม่ใช่หน่อย ๆ นะครับพ่อคุณ “ผมทำอะไรดี ๆ ไม่ได้รีไร”

“คือพี่เกรงใจนะ”

“ไม่เห็นเป็นไร”

“พี่ไม่ได้สระผมมาหลายวันแล้ว.... “แป๊กกก!!!!” หน้างงติดเข้าอัดหนังหัวคนพูดจนน้ำตาเล็ด “โอ้ยยยย...คิดหัวพี่ทำไมคร้าบบบบบ”

“สกปรก !! หลอกให้ผมจับนี่หว่า”

“พี่ยังไม่ได้หลอกสักคำ เมศเดินมามัดผมให้พี่เองนะ” ภาพยกมือขึ้นลูบหัวป้อย ๆ แต่บังเอิญไปแตะโดนมือเมศเข้าจนฝ้ายนั้นตกใจผะออก “เอ่อ...โทษทีนะ”

“มะ...ไม่เป็นไร” เมศประหม่าเพราะจิตคิดอกุศล นึกแล้วก็เขินเองเอามือที่ภาพจับมาดม...เอ๊ย !! มาปิดปาก ใครจะโรคจิตเอามาดมกันวะ !!

“แล้วมาถีบพี่ทำไมเนี่ย ดินะไม่ได้เอามือถีบมา แถมกระเป๋าทังไม่มีเงินสักบาทแล้ว”

“จะหลอกค่าผมกินเยอะว่าจั้น” เมศชักไหล่

“แล้วมือถี้อกับกระเป๋าดินเมศอยู่ไหน เคี้ยวก็เปียกน้ำหอรอก”

“ผมไม่ได้โง่นะ....ก็วางไว้ตรงนั้นแล้ววะ....เฮ้ยยยยยยยยย!!” ตูมมมมมมมมมมมมมม ไอ้ภาพใช้

แรงข้างสารกระดูกที่เดียวปรเมศก็ร่วงตูมลงน้ำทั้งตัวไม่พอนะ...ตั้งยังจมนมิดทรายอีก เด็กหนุ่มรีบ
ลุกพรวดขึ้นมาสลักทั้งน้ำทั้งทรายออกจากจมูก

“แค่ก ๆ” เมศเอ่ยล่อรถไฟฟัน “ไอ้พี่ภาพ...”

“พะ...พี่ไม่ได้ตั้งใจนะ พี่คิดคนเดียวเอง ไม่คิดว่าเมศจะร่วงลงมาแรงแบบนี้”

“นึกถึงพ่อพี่สิ แรงหยั่งกะข้างตม้น ไม่ดึงให้หัวไหล่หลุดไปเลยละ !!”

“ก็เมศถีบพี่ก่อนอะ เจ้ากันนะ”

“ไม่ !!” เมศคว้าทรายขึ้นมาปาใส่แต่ไอ้ภาพปัดออกได้ทันทั่วทั้งที่ เห็นเมศเล่นเป็นเด็ก ๆ ไอ้ภาพก็
ชักสนุกอยากเล่นด้วย ชายวัยสามสิบซัดทรายขึ้นมาปาบ้าง คราวนี้อัดเข้ากลางเสื้อเชิ้ต D&G
จนปรเมศหวีดร้องเสียงดังเป็นผีเปรต “แม่งงงงงงง ตายซะเถอะ!!” เด็กหนุ่มลุกขึ้นยืนแล้วก้มลงไป
ควานงมทรายได้น้ำได้ก้อนใหญ่แล้วพุ่งเข้าไปแปะป้าบกลางหน้าไอ้ภาพ

“โอ้ยยยยยยย”

“ร้องทำไม....ทรายนะ ไม่ใช่ข้าวสารเสก”

“ว่าพี่เหรอ...ว่าพี่เหรอ” มือขนาดเท่าใบลานซัดคลื่นสีนามิเข้าไปจนเมศเซแทบ ๆ แต่มีหรือจะยอม
แพ้ไอ้เด็กตัวร้ายฟันสันมือบนผิวน้ำสร้างคลื่นประหนึ่งทำไม้ตายโปเกมอน

ด้วยความที่ทุกคนต่างสนใจอยู่กับตัวเอง... ไม่มีใครสนใจผู้ชายสองคนที่เล่นอะไร โง่ ๆ อยู่ริม
หาด วันนี้ภาพได้เห็นเมศในมุมมองใหม่อีกครั้ง เขาชอบใบหน้าหล่อ ๆ เวลาเจ้าตัวฉึกยิ้มกว้าง
เหมือนเด็กคนหนึ่ง ไม่ใช่ยิ้มการค้าแบบที่ชอบใช้เป็นกิจวัตร

พอเล่นสงครามน้ำเค็มเสร็จ...ด้วยสังขารที่ไม่เอื้ออำนวยนายศิลปินวัยสามสิบสามนอนแผ่หลาอยู่
บนพื้นทรายโดยช่วงล่างยังแช่อยู่ในน้ำ และสนุกกับการรอให้คลื่นซัดขึ้นมาสูงขึ้นเรื่อย ๆ ปรเมศนั่ง
เหยียดขาเอามือยันด้านหลังไว้แล้วเงยหน้ามองแผ่นฟ้าสีคำที่มีเพียงพระจันทร์ดวงโตอยู่บนนั้น ไม่มี
ดวงดาวอะไรให้เล่นโรแมนติกชวนกับนับเล่นทั้งนั้น

ภาพหลับตาลงซึมซับพลังแห่งธรรมชาติอันยิ่งใหญ่... ไซ้แล้ว....เขาสัมผัสได้ถึงลมหายใจของ
ธรรมชาติ สายลม แสงจันทร์และเกลียวคลื่นกำลังบอกบางอย่างกับเขาอยู่..อ่า... เอาเถอะ...พุดไป
คนอื่นก็ไม่เชื่อ ยิ่งกับคนข้าง ๆ เดียวได้โดนหาว่าบ้าอีก

“นอนขมวดคิ้วแบบนั้นคุยกับธรรมชาติอยู่รึไง”

“เมศได้ยื่นเสียงเหมือนฟ้าไซ้ไหม?” ไอ้ภาพลนลานดีใจ...หาฐูไม่ว่า

“ผมประชดเว้ย !!” โธ่...อะไรว่า หลอกใจภาพดีใจ นี่กว่าจะมีคนพูดจาภาษาตีสด้วยแล้วเชียว

“เออเน่พี่ภาพ ผมสงสัยมานานแล้วนะ”

“.....” ภาพลึ้มตามองคนถาม อย่างเมศมีอะไรสงสัยในชีวิตอีกหรือวะ

“พื้ดูโง่ ๆ อะ ถาจริงเคยมีแฟนปะเนี้ย”

นี่มัน....ดูถูกดูต่ำสุด ๆ

“เมศครับ” ไอ้ภาพทำเสียงหึในลำคอ “จะ โง่จะฉลาดมันเกี่ยวอะไรกับมีแฟนครับ”

“ก็เห็นผมอะ....” เมศตะครุบปากตัวเอง ก่อนจะใช้วิชาเนียนจันทเพท “ก็พี่ดูเหมือนคนพูดกับชาวบ้านไม่รู้เรื่องอะ จนก็จนผู้หญิงที่ไหนเขาจะชอบ”

“ดูถูก ๆ” ภาพยื่นนิ้วไปเคาะหน้าผากอีกฝ่าย “เห็นแบบนี้พี่มีแฟนมาแล้วตั้งสามคนนะ”

“ทำเป็นยี่ด ผมมีตั้งห้ายังไม่อด”

“ตกลงจะไม่ฟังต่อแล้วใช่ไหม?”

“ฟังสิฟัง ๆ ๆ” เมศวัคน้ำใส่ออกอีกฝ่าย “เล่ามา ๆ”

“ฮ่า ๆ ๆ” ยังจะหัวเราะล้ออีกนะมึง เคี้ยวเจมเมศจับคนน้ำแล้วอิงจะจำไม่ออก “แฟนคนแรกคบตอนมอปลาย...น่ารักมากเลย เป็นความรักใส ๆ แบบป๊อบปี้เลิฟจูงมือกันไปดูหนัง”

เมศเท้าคางลงกับขาเอียงหูฟังอย่างสนใจ “แล้วเลิกกันทำไม”

“เขาหึงเพราะพี่ไปคุยกับเพื่อนผู้หญิงคนอื่น โดนตบชะหน้าชาเลย” แค่นี้ถึงฉากนั้น ไอ้ภาพก็
เลี้ยวแก้วแปดแปด ๆ จนต้องยกมือขึ้นกุม

“อะไรวะ โคตรเง่เง่ายเลย” เมศปิดมือ “เลิกได้ชะก็ดี กะให้เกิดมาคุยกันอยู่สองคนรีไรงวะ”

“เอ่อ...ใจเย็นเมส...นั่นเรื่องพี่” ไข่เด็กนี่อินอย่างกับเรื่องตัวเอง...

“ต่อสิ ะ แล้วแฟนคนที่สองเป็นยังไง” เมศรบร้า

“คนที่สองเป็นเพื่อนในคณะ....ไม่สวยมากแต่มีเสน่ห์ ทุกคนเรียกเขาว่าดาแกนดา ส่วนพี่ก็เป็นใจ
ย้อย น่ารักใช่มั้ยล่ะ”

“เรียกว่าช่างกล้าจะดีกว่านะ” เมศกลกต่า “หน้าตาใกล้เคียงชั้นนี้มากกกกกกก”

“ขอบคุณที่ชมครับ” ภาพแยกเดี่ยว “คนนี่คบตั้งแต่ปีหนึ่ง ใกล้ชิดกันสุด ๆ เพราะงานอะไรก็ทำ

ด้วยกันตลอด พูดจาภาษาเดียวกันรู้เรื่องด้วย ตอนนั้นกลิ่นน้ำมันสนยังว่าหอมเลย”

“แล้วไง ? มันเริ่มเหม็นตอนไหนล่ะ” เมศเอ่ยชัดอย่างหมั่นไส้ จิ..บังอาจมาทำหน้าระรื่นพูดถึงคนอื่น “ตอนจบไข้อยมมันไม่ได้คู่กับคาถาณานี้หว่า”

“กะ..ก็แบบ” คนเล่าอีกอึก แต่สุดท้ายก็ข้อมพูด “เขาไปแอบกิ๊กกับเพื่อนสนิทพี่อะ โง่แบกเขาอยู่ได้ตั้งสี่ปี โคตรเจ็บใจเลย”

“ผมว่าไม่ใช่แค่สี่ปีละมัง” ลองเพ่งดี ๆ เมศยังเห็นเขาบนหัวมันอยู่เลยเหอะ “แล้วคนสุดท้าย ?”

“คนนี่เจอตอนเรียนจบแล้ว ช่วงนั้นพี่เริ่มทำงานเป็นศิลปินใหม่ ๆ งานยังไม่เข้ามาเยอะเท่าไร แต่เธอก็กัดก่อนเกลือกิน...ทนเป็นแฟนกับผู้ชายที่ต้องแชร์ค่าข้าวด้วยทุกมื้อ ไม่มีบ่นสักคำ” ภาพยิ้มอย่างเป็นสุข “พี่เก็บเงินอยู่หลายปีจนซื้อแหวนแต่งงานเตรียมจะส่งมาเป็นคู่ชีวิต”

“แล้ว ?”

“แล้วเธอก็ชิงบอกเลิกพี่เพราะทนความยากจนไม่ไหว บอกว่าซื้อบี่อย่างพี่หากินอะไรก็ไม่น่าจะรอด หาผัวรวย ๆ น่าจะมีอนาคตมากกว่า ฮือออออออออ”

เมศตอบด้วยความอนาถใจ “เกิดเป็นพี่นี้ก็ลำบากเหมือนกันเนอะ”

“ก็ใช่นะสิ บนโลกนี้มีคนเข้าใจพี่ไม่ถึงสิบคนหรอก ฮือออออออออ” โถ...ฟังแล้วเมศอยากยื่นมิดให้แล้วบอกว่า ‘อ๊ะ...พี่ภาพตาย ๆ ไปน่าจะสบายกว่านะครับ’ “แต่ช่วงนั้น พี่ไม่สนใจแล้วพอชวดแต่งงานรอบที่สามไปพี่ก็ค้นพบว่าการอยู่คนเดียวมันก็ไม่เลวร้ายนักหรอก”

“ไม่ได้ !!” ภาพสะดุ้งที่จู่ ๆ เมศก็วักลั่น “เอ่อ...ผมหมายถึงอยู่คนเดียวมันจะไปสู้อยู่สองคนได้ไง”

“ตอนแรกพี่ก็ว่าหมดหวังแล้วนะ ปล่อยเนื้อปล่อยตัวจนโหมโรง แต่หลังจากโดนเมศบังคับไปตัดผมโกนหนวดโกนเคราเนี่ยเหมือนจะมีความหวังขึ้นแฮะ สาว ๆ เริ่มมองละ”

หนอย...ใครจะยอมให้ซุบมือเปิบวะ มึงหล่อก็เพราะกูไม่ใช่รีไร มึงก็ต้องยอมกูเช่ !!

เมศตอบป้าลงตรงไหน จ้องภาพด้วยสีหน้าจริงจัง “ผมจะบอกให้ะที่แฟนเก่าพี่ทำทั้งหมดนั้นนะ...ผมไม่ทำหรอก”

ภาพยิ้มจนตาปิด วันนี้เมศทำตัวน่ารักเหลือเกิน ถึงจะชอบคำว่าเขาแต่เมศก็เป็นของเขาแบบนี้แหละ...ปากร้าย แถมใจร้ายอีก แต่ถึงกระนั้นภาพก็ยังชอบอยู่ด้วย...เหมือนเห็นว่าคนคนนี้เป็นสิ่งดี แต่แท้จริงแล้วเมศก็ยังมีมุมสีขาวที่ซ่อนไว้อยู่ภายใน

มือใหญ่ล้วงลงในกระเป๋ากางเกงหยิบสิ่งของบางอย่างออกมา ภาพยันตัวลุกขึ้นมานั่งข้าง ๆ

ปรเมศ เขาดึงมืออีกฝ่ายเข้ามาใกล้ ๆ ก่อนจะพาดสิ่งที่ยู่ในมือลงไป

“อะไรอะ?”

“ของขวัญ” เมศพลิกข้อมือให้อีกฝ่ายสวมให้ง่ายขึ้น “เป็นหลักฐานว่าเรามาเที่ยวทะเลด้วยกัน”

“เรียกว่าเที่ยวเต็มปากเต็มคำเชียวนะ” แอบแหวะเล็กน้อยแต่ก็ยิ้มหน้าระรื่นนะครึบบบบบ

“ฮ่า ๆ ๆ” ภาพปล่อยมือออก “เสร็จแล้ว...สวຍໂພມ?”

เมศก้มมองที่ข้อมือตัวเอง สร้อยข้อมือถักจากต้นอะไรสักอย่าง ชัดกันเป็นลวดลายสวยงาม ย้อม
ทับด้วยสีน้ำตาลเข้ม ปลายด้านหนึ่งเป็นลูกปัดใช้เพื่อสวมลงในห่วงอีกด้าน ประเมินด้วยสายตาที่รู้
ว่าราคาถูกขนาดไหนแถมยังตอนนี้มันเปียกโชกอีกส่งเสริมให้ราคาคงยิ่งนัก

แต่เมศว่ามันราคาแพงที่สุดเท่าที่เขาเคยได้รับมา...

“ยืมขนาดนี้...แสดงว่าถูกใจ”

“พี่ไปซื้อมาตอนไหนเนี่ย” เมศพลิกข้อมือไปมาสำรวจมัน ทั้ง ๆ ที่เส้นผมมเล็กแค่นั้น

“ก็ตอนไปซื้อน้ำให้เมศไง พี่เดินย้อนกลับไปที่ร้านแรก” ภาพเอาไหล่ชนเมศเบา ๆ แต่คงจะ
เหมือนจะน่ารักแต่เมศเซแทบร่วงลงทะเล “ชอบไหม ๆ”

เมศกัดปาก “ชอบ...” จะเงินทำไมจะเนี่ยเรา...หน้าด้านเข้าไว้สิเมศ...หน้าด้าน...หน้าด้าน

“ว่าแล้วเชียว พี่เลือกแบบเรียบ ๆ ให้นะ เมศจะได้ใส่ไปทำงานได้” พูดยบภาพก็ล้มตัวลงนอน
ตามเดิม สดป็นหนุ่มหลับตาลง “ที่จริงเสียงานแบบนี้ก็ดีเหมือนกันนะ”

“ดีกะผีนะสิ”

“เมศจะได้พักผ่อนบ้างไง” ริมฝีปากหนาคลี่ยิ้ม “ทำงานหนักตลอด...ได้ชาร์จแบตบ้างน่าจะดี เดี่ยว
จะเป็นบ้าไปซะก่อน”

“งั้นพี่คงเบตเต็มมากสินะ ไม่เหมือนคนบ้าเลยสักนิดเดียว ไม่เหมือนไม่เหมือน”

“ฮ่า ๆ ๆ” ภาพกระตุกแขนเสื้อเชิ้ตราคาแพง “นอนด้วยกันสิครับ”

ไม่รู้ว่านายศิลปินผสมยาบ้าอะไรให้เขาในระหว่างมื้ออาหาร ปรเมศถึงได้ยอมล้มตัวลงนอนบน
หาดทรายทั้ง ๆ ที่ใส่เสื้อแพง

บางทีเขาอาจจะเหนื่อยล้าโดยที่ไม่รู้ตัว...ถึงได้คิดว่าทรายนุ่มกว่าเตียงนอนอย่างดีไปได้ นั่นเป็นครั้งแรกที่ปรเมศทิ้งทุกสิ่งในสมองไว้เบื้องหลัง สูดลมทะเลเข้าเต็มปอด...ไม่รู้ว่าเกลือมีสารคลายความเครียดหรืออย่างไร แต่หัวคิ้วที่ขมวดเป็นปมของปรเมศค่อย ๆ คลายออก เขาหายใจฝามือออกแล้วฝารอให้ทะเลซัดเกลียวคลื่นเข้ามาในฝามืออีกครั้ง...อีกครั้ง...และอีกครั้ง

เป็นช่วงเวลาสั้น ๆ ที่ทั้งสองคนไม่ได้พูดอะไรกัน และรอบกายเต็มไปด้วยเสียงจากธรรมชาติและเสียงสังเคราะห์ คนตรีจากร้านอาหารแถวนั้นยังเปิดเพลงสร้างบรรยากาศให้ลูกค้า จากที่มีหลายร้านแข่งกันเปิดมั่วซั่ว...แต่ตอนนี้ในบริเวณนั้นเหลือเพียงร้านเดียวที่อยู่ไกลลิบตา แต่หูของเมศก็ยังได้ยินเสียงเพลงจากที่นั่น...

ไม่แน่ใจ กับท่าที แต่รู้ว่ามีคามหมาย
ได้พบกัน อยู่ทุกวัน แต่ฉันไม่เคยมั่นใจ

มือใหญ่ค่อย ๆ ขยับไปวางทับบนฝามือที่หายใจ...

จะให้ทำอย่างไร ก็ไม่รู้
ยังเฝ้ามองเธออยู่ ทุกคืนวัน
ดูเหมือนมีอะไรอยู่ในดวงตาคู่นั้น
บอกฉันให้รู้อยู่ทุกวัน ว่าเธอมีใจให้เหมือนกัน

นิ้วเรียวกดทับลงบนหลังมือใหญ่ กุมมือไว้ไม่ยอมห่าง

รีเปล่า เธอคิดอยู่รีเปล่า
ไม่อยากจะคาดเดา เราอาจจะคิดไปเอง
รีเปล่า เธอคิดอยู่รีเปล่า
รู้สึกบ้างรีเปล่า เพราะว่าฉันรักแต่เธอ
รู้สึกรีเปล่า

กลิ่นสาคเข้ามามจนสองมือจมอยู่ได้น้ำ....แต่ความอุ่นจากมือใหญ่ยังประทับอยู่บนฝ่ามือไม่คลาย

จะให้ทำอะไร ก็ไม่รู้

ยังเฝ้ามองเธออยู่ ทุกคืนวัน

ดูเหมือนมีอะไรอยู่ในดวงตาคู่นั้น

บอกฉันให้รู้อยู่ทุกวัน ว่าเธอมีใจให้เหมือนกัน

ในใจของเมศราร้องคำถามนั้น...

รีเปล่า เธอคิดอยู่รีเปล่า

ไม่อยากจะคาดเดา เราอาจจะคิดไปเอง

รีเปล่า เธอคิดอยู่รีเปล่า

รู้สึกบ้างรีเปล่า เพราะว่าฉันรักแต่เธอ

รู้สึกรีเปล่า

เธอคิดอยู่รีเปล่า ไม่อยากจะคาดเดา รู้สึกอยู่รีเปล่า

หัวใจเต้นแรงขึ้นจนปวดอกซ้าย เมศค่อย ๆ หันหน้าไปหาอีกคน แล้วเขาก็พบว่าดวงตาคู่นั้นจับ
จ้องมาทางนี้ก่อนแล้ว....

รีเปล่า เธอคิดอยู่รีเปล่า

ไม่อยากจะคาดเดา เราอาจจะคิดไปเอง

รีเปล่า เธอคิดอยู่รีเปล่า

รู้สึกบ้างรีเปล่า เพราะว่าฉันรักแต่เธอ

รู้สึกรีเปล่า

“พี่ภาพ”

“ครับ ?”

“เรื่องงานมิสเตอร์วิลนะ” เมศบีบมือเบา ๆ “พีคิว่าจะเริ่มวาดได้บ้างรึยัง”
ภาพยิ่งกว้าง...อบอุ่นไปทั้งหัวใจคนมอง

“พี่ว่ามันน่าจะพอเริ่มได้แล้วนะ...”

.....

.....

.....

.....

ตั้งแต่เกิดมาเมศก็เพิ่งรู้ว่าทะเลหวานมากกว่าเค็ม

เขาถูโบหน้าลงกับผ้าขนหนูแรง ๆ เพื่อย้ำเตือนว่าไม่ได้ฝันไป หลังจากนอนฟังเสียงคลื่นเสร็จทั้ง
เขาและพี่ภาพก็พากันกลับที่พัก ระหว่างทางเมศเห็นถนนโรยด้วยกลีบดอกไม้ ชาวบ้านทั้งหลายยิ้ม
แย้มอย่างเป็นมิตร.... โอ...นี่ภูหลงอยู่ในโลกแฟนตาซีหรืออย่างไร ตื่นเหอะวะปรเมศ

ที่น่าแปลกคือปรเมศผู้เหนียวตัวและหงุดหงิดง่ายโชว์แมนให้อัฒาพอบน้ำก่อน และตอนนี้เป็นคิว
ของเมศแล้ว ทั้งนี้ทั้งนั้นไม่ใช่ความเป็นคนดีอะไรทั้งนั้นหรอก

มันเป็นแผน !!

คนอย่างเมศนะเธอจะให้อะไรใครฟรี ๆ นอนแล้วฝันไปอีกสามชาติเหอะ เมศมองเงาสะท้อนที่
หน้ากระจก...โบหน้าหล่อใส..โอเคพร้อม ก็ลงมาอีกหน่อยเป็นเสื้อคลุมอาบน้ำสีขาว...เมศขมวด
คิ้วครุ่นคิดก่อนจะแหกให้มันกว้างขึ้นโชว์ให้เห็นไหปลาร้า....โอเค แบบนี้น่าจะดีกว่า

แม้เกิดมาจะไม่เคยอ่อยชายใด แต่สมองมันประมวลผลไปแล้วว่าโง่ระดับไอ้พี่ภาพถ้าไม่เริ่มก่อน

ชาตินี้คงได้แห้งตายแน่ ๆ เคยดูในหนังผู้ใหญ่..เสื้อคลุมอาบน้ำนี่มันน่าจะช่วยกระตุ้นฟีโรโมนได้ไม่
มากก็น้อยละวะ

เด็กหนุ่มสุดลมหายใจเข้าลึก ๆ เหมือนกำลังจะทำภารกิจระดับชาติ มือขวาที่เอื้อมไปหมุนลูกบิด
สั่นเล็กน้อยด้วยความตื่นเต้น...เมศหลับตาปีเมื่อหมุนมัน

กึก...

“พี่ภาพ....พี่ภาพครับ”

“คร่อกกกกก....พี่.....คร่อกกกกกกกกก....พี่...”

เชี่ยเอ๊ย มันหลับแล้ว แม่่มมมมมมมมมมมมมมมมม

เขาริบบิ้นแขนลงกับโต๊ะเครื่องแป้งก่อนจะทรุดลงไปกับพื้น แผนการของกู !!! ไอ้พี่ภาพ...นี่มึงจะ
ไม่ยอมวิ่งบนฝ่ามือกูให้ได้เลยใช่ไหมวะ !!

เมศสาวเท้าเข้าไปใกล้เตียงนอนเพื่อว่าจะมีโอกาสดู แต่ยิ่งเข้าใกล้ก็รู้ว่าหมดโอกาส....ไอ้พี่ภาพนอน
แผ่เสียดัมพื้นทีเดียว อ้าปากหาวและส่งเสียงกรนแสดงความหลับลึกประหนึ่งหมีจำ
ศีล หึยยยยยยยย....เห็นแล้วอยากวิ่งไปขอมิดในครัวโรงแรมมากระหน่ำแทงให้สาแก่ใจ
ไว้ยยยยยยยยย

เตียงยวบลงไปเพราะน้ำหนักของเมศ เด็กหนุ่มเท้าแขนแขนลงกับเขามือกุมขมับอย่างสิ้น
หวัง อุตส่าห์ถ่อมาทะเลกันสองต่อสองดันคว้าน้ำเหลวชะนี คิดแล้วเขาก็เอี้ยวตัวกลับไปดำ

“พี่แม่งโง่วะ โง่ชิบหาย โง่ ! โง่! โง่!!!” เอาวะได้คำห่วยก็ยังดี

เมศคาดโทษคนตัวโตในใจ....เหมือนไอ้ภาพได้กลิ่นแก๊สเขาโดยไม่รู้ตัว คนที่ชอบควบคุมทุก
อย่างดันทำอะไรไม่เป็นดังใจเมื่อมาเจอไอ้หนุ่มศิลปิน ยิ่งมองหน้าหล่อ ๆ ยิ่งเคลิ้มหลับสบายยิ่ง
เหมือนมันเยาะเย้ยเขาอยู่ แล้วคิดเหวอว่าเมศจะยอม !!

เด็กหนุ่มโน้มตัวลงไปใกล้ใบหน้าอีกฝ่ายจนลมหายใจร้อน ๆ รดใบหน้า ชุ่ม ๆ เมศก็เกิดใบหน้าร้อน ผ่าวเงินอายกับสิ่งที่กำลังจะไปเสียอย่างนั้น แต่อีกเสียงในใจมันก็ร้องลั่นขึ้นมาว่าโอกาสแบบนี้จะหาที่ไหนได้อีก มือข้างหนึ่งแตะลงบนสันกรามที่มีตอหนวดเริ่มขึ้น ประเมศกลั้นหายใจก่อนจะก้มลง ไปจุมพิตปากและลงกับปากหนา

แต่เพียงวินาทีเดียวเขาก็ผละออกมาอย่างรวดเร็ว เมศรีบหันหลังไม่กล้ามองหน้าคนที่ตัวเองลงมือ จิ้นใจไป...เด็กหนุ่มจุมพิตปากตัวเองแน่น.....สัมผัสอุ่นวายังติดอยู่บนปากตัวเองอยู่เลย

หาว...จูบไปแล้ว...

เลือดทั้งร่างกายไหลขึ้นมากองบนใบหน้าจนแทบจะระเหยเป็นไอได้ เมศชุกใบหน้าลงบนฝ่ามือ ตัวเองอย่างนั้นจนไม่ได้หันกลับมามองว่าไอ้คนนอนหลับกรนคร่อก ๆ เมื่อก็มันกลั่นยิ้มแค่ไหน ... ไม่อย่างนั้นเมศคงได้เซ็งแน่ ๆ ที่รู้ว่าเขาไม่เคยเอาชนะภาพได้เลย

อย่างว่าแหละ...ศิลปินเขาอมวีนอยู่บนฝ่ามือใครที่ไหน

“ฮ้าวววววววววววววว”

“หาขนาดนี้มึงไปนอนไปไอ้เกือ”

“มึงก็พูดง่ายนี่หว่าไอ้รูตน์ ภูนอนไปมีหวังโดนคุณปรเมศเชือดแน่” เกือเอามืออุยหยคน้ำที่เกาะข้าง แก้วน้ำมาลูบตา ช่างเป็นการกระทำที่สกปรกมากในสายตาผู้อื่น “เกิดมากูเพิ่งเคยว่างงานขนาดนี้”

“ถือซะว่าพักผ่อนแล้วกัน” แอลที่เดินกลับเข้ามาพร้อมกาแฟโบราณเอ๋ยตัดบท

“จะนั่งตบยุงแล้วเนี่ย”

“นี่ไอ้เกือ” หนุณาเท้าเอวว่า “ถ้าแกว่างขนาดนั้นก็เอาไม้ซ้อทุงไปเต็นสวอนเลคตรงนั้นเลย ไป บ่นจริง! แค่นี้น้องมันก็เครียดจะตายห่าแล้วยะ”

ทุกคนมองหน้ากันไปมาแล้วก็ เฮ้อออออออออออออออ....

ใครว่าปรเมศเข้าถ้าเสียแล้วได้ลูกเสียออกมาทุกครั้งละ กลับมาจากภูเก็ตรอบนั้นนอกจากไม่ได้ ลูกเสียแถมยังเกือบโดนเสียขย้ำตายอีก วันก่อนเมศกลับบริษัทมาพร้อมกับข่าวร้ายที่เล่นเอา พนักงานเหวอกันทั้งบริษัท เฮ้ย! คนอย่างไอ้เมศเงินสักสลึงยังไม่ให้กระเด็น แล้วนี่เงินเป็นแสนเป็น ล้านป๊วไปต่อหน้าต่อตา !!

ระหว่างที่บริษัทตกอยู่ในความวุ่นวายเหมือนมีโจรโหดมาขู่วางระเบิด สถิติสตังทุกคนแตก กระเจิง แม้แต่พี่ใหญ่อย่างหนุณายังรำพึงว่าจะเอานมที่ไหนให้ลูกดื่มกิน

‘พอก่อนครับ พอ!!’ ปัง! เจ้านายใช้ท่าฝ่ามืออรหันตบโต๊ะที่เดียวโลกก็หยุดนิ่ง ภาพเหลือบมองคนข้างตัว ใจกลัวว่าเมศจะไม่กล้าเล่าเหตุการณ์จริงที่เกิดขึ้น เขารีบเข้าช่วย ‘คือที่จริงแล้ว...’

‘ใครจะไปทำงานกับมันวะ!! มันจะจับตูดผม!!’

ติง ! ติง ! ติง !

แม้แต่ไอ้ภายังติงไปด้วย...ขออภัย มันลืมไปว่าปรเมศไม่ใช่คนประเภทหน้าบาง ไอ้เด็กนี่ยังทะเล่กลางปล้องเลย พอได้ฟังดังนั้นพนักงานทุกคนก็ติดสตั๊นกันไปสามวิก่อนจะพยักหน้ายอมรับความจริงที่ว่ายังงิ่ตูดเจ้านายก็สำคัญกว่าเงินเดือน

หรือใครจะกล้าเถียง ?

“ปกติคงทำงานกันหน้าดูเลยใช่ไหมครับ”

“เอาเป็นว่าไม่มีเวลาให้เราไปทำเล็บเล่นแบบนี้ละ” แอลโซว์เล็บสารพัดสีของเธอให้ดู “นี่ว่าจะไปเข้าสปาคลายเครียดสักหน่อย”

บางทีภาพก็คิดว่าพนักงานที่นี่เหมือนเป็นโรคจิตชนิดหนึ่ง...งานเยอะก็บ่น พอว่างก็บ่น ตกลงจะเอาแบบไหนเนี่ย

“อิตาคูกิตติคุณนั่นพ่นพิษใส่เราทำให้อยู่เลยนะคะ” หนูนาถอนหายใจ “ดูสิถูกแคนเชิลไปสามที่ติดกันแล้วเนี่ย เดือนนี้ทั้งเดือนเหลือแต่อีเว้นท์ย่อยของบริษัทเล็ก”

“ซึ่งเราเคลียร์งานหมดแล้ว” รุตย์ยกไหล่ แล้วหันไปกดน้ำร้อนลงแก้วกาแฟ “นี่มันสถานการณ์เดียวกับตอนไอ้ภาพจ้างงานเราชัด ๆ”

“แค่ก ๆ” จำเลยถึงกับสะดุ้งเหือกน้ำล้นแก้วในแก้ว

“ว้ายยยยย...ไอ้รูตน์นี่สยไม่ดี” เจ้าใหญ่รีบหันมาตีแขน “มาว่าน้องภาพของเจ้ได้ใจ มันเป็นอุบัติเหตุอะ”

“เหม...รายนี่ก็ ‘ของเจ้’ เต็มปากเต็มคำ ลืมผ้าที่บ้านไปละ”

“หนอย...แกจะทำตายฉันหรือไอ้เกือกูล ค้ายยยยยยยยยยยยยยย”

จะว่าชินก็ชิน จะว่าเอือมก็เอือม แต่ภาพมันโรคจิต...เขาชอบทำคางนั้งมองออฟฟิศที่วุ่นวาย ภาพรู้สึกว่ามันเคลื่อนไหวและมีชีวิตดี แต่ก็นั่นแหละ...ไม่มีใครเข้าใจความคิดเขา

“ช่วยเจียบ ๆ กันหน่อยได้ไหมครับ!!”

โดยเฉพาะคนนี่...

เมสยืนฟังที่ประตูด้วยสีหน้าหงุดหงิดเพิ่มขึ้น อารมณ์เหมือนเจ้าของตลาดมาไล่ให้แม่ค้าตามแผงหุบปาก “ผมกำลังใช้สมาธิ”

สีหน้าทุกคนตอบกลับว่า อ้อ...จ๊ะ...

ก็ไม่ได้อยากจะเหวี่ยงใส่พี่ ๆ ที่รักหรอก ได้ยินอะไรไม่เข้าใจ เมสเปล่าหึงที่พี่หนูนาที่กั๊กว่าภาพเป็นของตัวเองนะ เรื่องไร้สาระแบบนั้นใครจะไปสนเล่า แต่มือขวานี้ลูบมือถือไปมากำลังตัดสินใจ

ว่าจะโทรไปฟ้องผัวพี่เขาดีไหม เออวะ...เห็นแก่ลูกชายเขาเมสจะไม่เอาเรื่องละกัน

“ผมขอโทษที่ทำให้พวกพี่วุ่นงานกัน เฮ้อออออออออ...” หัวคิวคนพูดแทบจะสิงเป็นเส้นเดียวกัน “แต่ผมเฉลี่ยแล้วเดือนนี้ผมจ่ายเงินเดือนให้เท่าเดิมได้ครับ”

“โอ...พ่อกุณ” หนุณาหัวใจอ่อนยวบ
“ผมนี้เป็นหัวหน้าที่แย่จริง ๆ” เมศกุ่มขมับก่อนจะเดินเข้าห้องทำงานกระจกไป ไม่ได้รู้เลยว่าทั้งระเบิดลงกลางหัวทุกคน เมศดำตัวเอง เฮ้ย!! คนอย่างปรเมศดำตัวเองด้วยวะ !!

เอ่อ...ที่จริงก็ไม่ควรจะตกใจเรื่องนี้หรอกนะ แต่ทุกคนก็อดไม่ได้ละ

“กูไปต่อไม่ถูกเลยเง”
“รอบนี้หนักจริงวะ”
“ปากพาช่วยจริง ๆ ไข่เกื้อ” หนุณาคาดโทษ “เคาะโต๊ะสามครั้ง ปฏิบัติ !!”
ที่ภาพงกว่าคือ ไข่เกื้อดันรับมุกเคาะ โต๊ะตาม...ก๊อ ก๊อ ก๊อ “เราจะทำยังไงให้ไอ้เมศมันหายบ้าดี”
“ไม่เห็นยากเลยล่ะ” แวตาสาวใหญ่วาววับ “แต่คงต้องให้คนแถวนี้ช่วย...”

แล้วทุกคนก็เปลี่ยนจุดโฟกัสมาที่หน้าไอ้ภาพ... บุคคลผู้ซึ่งช่วยไม่รู้ตัว...

“เอ่อ...จะให้ผมทำอะไรครับ ?”
.....
.....
.....
.....

“พรุ่งนี้วันหยุด....เราไปเที่ยวกันไหมครับ ?”

ประโยคนี้นวนเวียนในหัวเหมือนอัดเทปไว้ ประเมศบ้านฟองยาสีฟันสีขาวลงในอ่างล้างหน้าและพบว่าตัวเองเปลือยเปลื้องแรงจนเลือดออก แต่ช่างมันคนมีความรักมองอะไรก็เป็นสีชมพู...จะว่าไปยาสีฟันผสมเลือดนี่ก็สวยดี...

จะโรคจิตเกินไปแล้วโว้ยประเมศ!!

ชายหนุ่มกระแทกแปรงสีฟันลงแก้วน้ำแล้วถูหน้าลงกับผ้าขนหนูแรง ๆ แก้วเงิน ก็จะไม่ให้เพื่อไฉน...เมื่อเย็นก่อนกลับบ้านจู่ ๆ ไอ้พี่ภาพผู้ขึ้นชื่อเรื่องมีสมองไวก็หันเหินคุ่ม ๆ เอาตัวถึก ๆ เยี่ยงหมึกควายมาบังประตูแล้วเอ่ยชวนเมศไปเที่ยวในวันพรุ่งนี้

ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าเขาพยักหน้าจนหัวแทบหลุด....

เมศแขวนผ้าขนหนูไว้ที่ระเบียงแคบ ๆ ก่อนจะเบียดตัวเองกลับเข้ามาในห้องนั่งเล่น บนโซฟาตัวนั้นมีตุ๊กตาหัวสตอเบอร์รี่นั่งฉีกยิ้มต่อแหลมาให้เห็นแล้วเมศอยากจะหาอะไรมาเลาะด้ายที่เป็นปากออกจริง ๆ ใครมันออกแบบไอ้ตุ๊กตานี้วะ!!

ชายหนุ่มคว่ำรีโมททีวีขึ้นมาจดรายการดู....สุดท้ายก็ไปหยุดอยู่ที่ช่องเกมโชว์โง่ ๆ เพราะไม่มีอะไรจะดู เมศโยนรีโมทลงบนโต๊ะกระจกเตี้ย ๆ แล้วนอนเหยียดยขาไปตามโซฟา...

คุบ...

ตุ๊กตาร่วงลงพื้น แต่เจ้าของก็ไม่ได้ใส่ใจจะเก็บมันขึ้นมา เมศไม่ได้หันไปมองมันด้วยซ้ำ...แต่ถึงตาจะจ้องทีวีอยู่สมองเขาก็ไม่ได้รับภาพแต่อย่างใด.....อะไรนะ! ภาพเหรอ!! ภาพ....

ชายหนุ่มไล่ปลายนิ้วลงบนริมฝีปากตัวเองพลางหลับตานึกไปถึงสัมผัสในคืนนั้น....ริมฝีปากที่ภาพ...อุ่นและแห้งอย่างคนยากจนไม่ได้กินน้ำ โอ้ยยยยยยยยยยยย นี่ไม่นับตอหนวดโสโครกที่แทงค้างเขาจนแดงเป็นปื้น....

ที่โรคจิตกว่านั้นคือกูดันชอบสัมผัสแบบนั้นซะได้ อ้ากกกกกกกกกกกกกก

เมศชุกหน้าลงกับโซฟาประหนึ่งจะมุดเข้าไปสิง โชว์เว้ย!! ตั้งแต่ไปจิ้นใจจูบไอ้พี่ภาพมาเมศก็ดันเป็นฝ่ายมองหน้ามันไม่ติดเองซะงั้น!! โคตรไก่อ่อนวะไอ้เมศ!! พอเห็นหน้าหล่อ ๆ นั่นที่โรมันก็ไปโพกสเข้าที่ปากภาพทุกทีจนเมศนึกกลัวความโรคจิตของตัวเอง....

“คุณผู้ชมดูภาพนี้ให้ดีนะครับ”

“เฮ้อออออออออออออออออ...” เมศถอนหายใจยาวแล้วยกรีโมทมาปิดก่อนที่จะมี ‘ภาพ’

อะไรโผล่ออกมาอีก...แค่นี้ก็ฟุ้งช่านมากพอแล้ว ชายหนุ่มเหยียดแขนบิดจี๊เกียจก่อนจะใช้นิ้วตีสืบตักตาขึ้นมาจากพื้น น้องฟรุตส่งยิ้มน่ารักระชวกใสมาให้ ซึ่งเมศก็ง้างมือเตรียมกระชกมันแล้ว ถ้าประโยชน์นั้นไม่ดังขึ้นมาในหัวเสียก่อน...

“ผมยังอยู่ข้างคุณนะครับ”

ชายหนุ่มค่อย ๆ ลดระดับมือลง ดวงตาเพ่งมองเข้าไปในลายพิมพ์รูปลูกตาของน้องฟรุต....ถึงมันจะน่าเกลียดไปหน่อย วันนั้นบนรถไอ้พี่ภาก็นั่งกอดมันไปตลอดทาง คิดได้เช่นนั้นชายหนุ่มก็จรดปลายจมูกดมหัวน้องฟรุตราวกับดมกาว ฟืดดดดดดดดดดด

อืม....อาการหนักจริง ๆ .....

.....
.....
.....
.....

‘พาน้องเมศไปเที่ยวหน่อยสิคะน้องภาพ’

‘ห๊ะ?...ผมเหรอครับ’ เขาชี้หน้าตัวเอง ‘ไม่ยังทำเมศอารมณ์เสียไปใหญ่เหรอ?’

‘แหม...พี่ว่าอารมณ์ดีด้วยซ้ำไปค่ะ คิคิคิ’

“หอศิลป์วัฒนธรรม...ไม่คิดว่ามันเป็นสถานที่เที่ยวที่เหมาะสมกับผมไปหน่อยเหรอ”

นั่นไงล่ะ...อารมณ์เสียกว่าเดิมอีก...

ภาพล่ะอยากจะให้หนูมาเห็นผลงานตัวเองด้วยสองตาจริง ๆ เขาเหลือบตามองด้านหลัง....
เจ้านายเด็กกว่ายื่นกอดอกทำหน้าเปื้อโลกและพร้อมจะสังหารหมู่มวลมนุษยชาติ นี่ถ้าตาไม่ฝ้าภาพว่าเขาเห็นออร่าสีดำแผ่ออกมาร่างเมศด้วยซ้ำ

“ก็เมศบอกว่าที่ไหนก็ได้”

“ก็ใครจะไปรู้ว่าจะเป็นที่นี้ล่ะ!!” เมศแว้ดใส่ “พูดถึงคะ...เอ๊ย!! เทียวมันก็ต้องดูหนัง เดินห้าง กินอาหารดี ๆ ไม่ใช่รีไรง”

“อ้าว...เป็นแบบนั้นหรือ”

“อย่าบอกนะว่ากับแฟนเก่าก็พามาที่แบบนี้” เมศชี้หน้า ทำตัวประหนึ่งว่าเป็นแฟนใหม่เขาแล้ว “มีนาล่ะเขาถึงได้ทิ้งเอา”

“เปล่าหรอก” ไอ้ภาพโบกมือ “นี่เป็นครั้งแรกที่พี่เป็นคนเลือกที่เทียวเองนะ ปกติแฟนเลือกให้ตลอด” แหม...แสดงว่าคราวนี้แฟนไม่ได้เลือกให้ เมศคิดต่อในใจ.... “ถ้าเมศไม่ชอบเดี่ยวพี่เดินคนเดียวก็ได้เนะ แล้วค่อยมากินข้าวด้วยกันตอนเที่ยง”

“ชอบ!! โอ้ยยย..โคตรชอบเลย เลิกยื่นทำหน้าโง่แล้วเข้าไปก้นเธอะ” เมศกระตุกแขนเสื้อไอ้หนุ่ม ศิลปินจนเสื้อแทบขาดคามือ ลากไอ้ภาพอย่างกระเหี้ยนกระหือรือด้วยกลัวหือจะเปลี่ยนใจ ไอ้เนี่ยยังติสแตกอยู่เดี๋ยวมันทิ้งเมศเดินคนเดียวขึ้นมาจริง ๆ จะเจ็บ

ภาพกัดปากกลืนขำจนเลือดแทบออก เมศเวอร์ชันลนลานนี้มันน่าเกล้งน่าแหย่ อารมณ์เหมือนเด็กเห็นไส้เดือนดินแล้วอดไม่ได้ต้องเอาไม้ไปเขี่ยเล่น..... ร่างหมึกควายแส้สร้างทำตัวเบาเป็นกระดาษ ปลิวตามแรงดึงของเมศ แต่เด็กหนุ่มดันหยุดยืนแล้วหันมาถาม

“แล้วจะดูอะไรล่ะ” ถึงจะเสียเซลฟ์แต่เมศก็ไม่เคยมาเหยียบงานอะไรแบบนี้เลยตัวไม่ถนัด “มันมีตั้งหลายชั้นจะเดินกันหมดนี่เลยหรือ?”

“หมดได้ก็ดีเนะ”

“ไม่ดี!!” สาบานได้ว่าเกิดมาเมศไม่เคยมาเทียวแล้วเกรียดยขนาดนี้

“งั้นเอาแค่ภัตตาคารที่เขาจัดเฉพาะเดือนนี้ก็ได้ครับ...พี่กลัวคนแถวนี้จะออกแตกตายเสียก่อน” ภาพยิ้มขำ “แต่ถ้าเมศไม่อยากก็...”

“บอกมาเลยจะไปชั้นไหน ผมนี่อยากดูจนเนื้อเต้นไปหมดแล้ว” แม้ในใจจะเจ็บแค้นที่ต้องทำตามใจคนอื่น เมศก็ต้องฝืนทน.....

“ตามบอร์ดเมื่อก็มีแสดงงาน ‘นาม-มา-ทำ’ ที่ชั้น 4 นะครับ”

อาคารแห่งนี้เต็มไปด้วยเส้นโค้งทั้งผนังหรือบันได....ดูสงบแต่เคลื่อนไหวอยู่ในที ภาพชอบบรรยากาศแบบนี้...เหมือนเดินไปทางไหนก็มีจุดนำสายตาหลอกล่อให้มองไปหมด ซึ่งภาพรู้ว่าเมศ

ไม่ชอบอะไรแบบนี้แน่ ๆ คนอย่างปรเมศต้องเส้นตรงเท่านั้น ดูอย่างห้องที่อยู่สิ...อย่างกับเอากล่อง
แข็ง ๆ มาต่อกันอย่างนั้นแหละ

บันไดโค้งหมุนตัวทอดยาวขึ้นสู่ชั้น4ที่จัดนิทรรศการเรื่องศิลปะนามธรรม ใสนั่นแหละ....ไอ้ที่ดู
ไม่รู้เรื่องว่ามันวาดอะไร แต่มิสเตอร์วิลเข้าอ้อนร้องไห้เฉย เมศมองคนข้างตัวก็พบว่าไอ้พี่ภาพตา
เป็นประกายวิ้ง ๆ เหมือนสาวน้อยเห็นรุ่นพี่ที่แอบปลื้มมานาน เขาหันกลับไปก็พบชายวัยครึ่งร้อยตัว
ผอมแห้งกำลังส่งยิ้มมาทางนี้.....เมศรู้จักเขา...

“อาจารย์ปิยะ หวัดดีครับ!” แต่ภาพไวกว่า ศิษย์รักยกมือไหว้ทันที...ใช่แล้ว เขาคืออาจารย์ประจำ
คณะศิลปกรรมคนที่แนะนำให้เมศมาเจอคู่แท้....เอ๊ย!! ลูกหนี้

“ไม่ได้เจอตั้งนาน เป็นไงมั่งลูก” ชายคนนั้นรับไหว้แล้วส่งยิ้มเนือย ๆ มาให้ อาจารย์ปิยะใน
สายตาเมศคือศิลปินที่กินอุดมการณ์เป็นอาหารจนมีร่างกายผ่ายผอม....พักที่แทบปลิวเหมือนกระดาษ

“ผมต้องขอบคุณอาจารย์มากนะครับที่แนะนำงานให้ผมหลายชิ้น ไม่ได้อาจารย์ผมคงได้เสียกว่า
นี้”

“ไม่เป็นไรลูก คนมีฝีมือก็ต้องสนับสนุน....แล้วนี่มากับใครล่ะหน้าตาคุ้น ๆ”

“เจ้านายผมเองครับ....คุณปรเมศ” ภาพบอกไม่หมดว่าพ่วงตำแหน่งเจ้าหนี้จากงานที่อาจารย์แนะนำ
ให้ด้วยครับ...

“สวัสดิ์ครับคุณปิยะ” เมศยกมือไหว้ “ผมเคยเจอคุณครั้งหนึ่งตอนที่คุณแนะนำให้ติดต่อกับศิลปิน
นะครับ”

“อ้อ...ว่าแล้วว่าผมคุ้นหน้า” อย่าต่อເລືອກรับอาจารย์....เมศมองปราดเดียวก็รู้ว่าแกจอะไรไม่ได้สัก
อย่าง

“ว่าแต่อาจารย์มาเดินดูงานเหมือนกันหรือครับ”

“เปล่าหรอกลูกมาดูงานนะ นี่งานของเด็กคณะเราไง”

“จริงหรือครับ!! โห...แบบนี้ผมพลาดไม่ได้แน่ ๆ ครับ” ไอ้ภาพหันมามิ้มแฉ่งให้เจ้านาย “เข้าไปดู
ข้างในเถอะครับ”

ถึงปากจะพูดแบบนี้แต่ความเป็นจริงมันไม่ใช่เลย !!!! ไอ้พี่ภาพมันเบลอสั่งอย่างปรเมศพร้อม
สกริปเท้าไปเริงร่ากับรุ่นน้องราวกับรู้จักกันมาแต่ชาติปางก่อน ไอ้ครั้นจะไปคุยด้วยก็ไม่รู้มันพ่น
ภาษาอะไรใส่กัน..

“เฮ้ย! อันนี้ของใครวะ แม่งโคตรเจ๋ง”

“ของผมนะครับพี่”

“ผีแปรงโคตรดิบอะ มันมาก แล้วสีมันแบบ...” ไอ้ภาพหลับตาคงถึงปลายนิ้วไปกับนิ้วชี้ “ได้อะ... ๒๕”

ได้พ้องงงงงเงงเงงเงงเงงเงง!!!!

ไหนว่าชวนมาเที่ยวไงวะ...ทำไมตอนนี้ถูกกลายเป็นหมาหัวเน่าไปได้ !!!

“คุณ...เอ๋อ...”

“ปรเมศครับ” แล้วเมื่อก็บอกจำใจได้ นะครับอาจารย์ครับ เมศเขียบตูดเล็กน้อยเมื่ออาจารย์ร่างกายผอมแห้งทั้งตัวลงด้านข้าง เขามองใบหน้าตอบ ๆ ที่เห็นโหนกแก้มชัดเจนได้เลนส์แว่น แก่ส่งรอยยิ้มอย่างใจดีมาให้

“ขอบคุณที่ช่วยดูแลลูกศิษย์ผมนะครับ” อย่าเรียกว่าดูแลเลยครับ เมสละอายุใจชอบกล “ผมนี่ก็
ออกแล้วคุณปรเมศที่เคยมาติดต่อกันไปแสดงวาดภาพในงานแต่งใช้ไหมครับ”

“...ชะ...ใช่ครับ” แกจำได้จริง ๆ ด้วยแฮะ ถึงจะเพ่งจำได้ก็เถอะ

“ภาพมันคงทำงานถูกใจจนได้บรรจุเป็นพนักงานประจำเลยสินะครับ”

“เหอะ ๗” จะบอกความจริงก็กลัวแถมจะเครียดจนฆ่าตัวตายที่ส่งศิษย์รักลงนรกเองกับมือ เมศเลยได้แต่หัวเราะแห้ง ๗

“นี่ศิษย์คนโปรดผมเลยนะครับ ภาพมันขยันทำงานเก่ง แถมยังลึกซึ้งถึงอารมณ์ของนามธรรม”
 เกทกลับตาปริ้ม คาดว่ารับพลังงานจากธรรมชาติ “ผมสัมผัสได้....ลูกศิษย์ผมไม่ธรรมดา”

อาจารย์ก็ไม่ธรรมดาเหมือนกันครับ..... เมศตอบในใจ

“ภาพมันอาจจะพูดไม่รู้เรื่องไปบ้าง....ธรรมชาติของเด็กคณะนี้ อาจจะสร้างความลำบากใจให้คุณ
 ประเมศไปบ้าง” แกวพดอย่างอิดโรยจนเมศนิกสงสัยว่าถ้าผลออกมาออกไปอาจารย์แกอาจจะปลิวได้....

“มากเลยล่ะครับ”

“อะไรนะครับ ?”

“เอ่อ...ผมหมายถึงไม่เป็นไรครับ เราพอคุยกันรู้เรื่องบ้าง”

“ดีจังครับที่มีคนเข้าใจมันบ้าง” ริมฝีปากแห่งผาคนึกขม “ภาพมันเป็นคนดี
ครับ ชื่อ ขยัน อดทน แล้วก็ใส่ใจกับความรู้สึกคนอื่น เพื่อนในคณะรักมันทุกคนแหละครับ”

“คงจิ้นแหละครับ” เมศเท้าคางมองบุคคลที่กำลังเป็นประเด็นอยู่ตอนนี้ ผู้ชายตัวใหญ่เกินคนไทย ยืนอยู่ตรงนั้น....ท่ามกลางเด็กรุ่นน้องที่ล้อมวงกันฟังประสบการณ์การทำงานจากรุ่นพี่ที่จบไปแล้ว ส่วนใหญ่จะหนักไปทางเอาตัวรอดจากการตกงานในปีแรก...

“เชื่อพี่...เหล่า บุษริมึงคไปก่อนเลย คิดถึงค่าน้ำค่าไฟเข้าไว้ ยังไงปัจจัยสี่ต้องมาก่อน” โอ้โห...คู่มือหลักการ แต่ทำไมเมศฟังแล้วยากร่องไหวะ....

ทุกอย่างดูอบอุ่นเมื่อมีภาพอยู่ในเฟรม....เขาตัวใหญ่น่ากอด....พูดจาสุภาพ....และแค่เขายกมูมปาก จิ้นเมศก็อุ่นวบบในใจ

“ใครทำงานกับมันก็คงชอบ....คุณปรเมศว่างั้นไหมครับ?”

“ครับ...” เมศอมยิ้ม “..ชอบ”

หลังจากฟังอาจารย์ปิยะ โปรโมทลูกศิษย์แบบฮาร์ดเซลลัฟก็ขอตัวไปยืดแข้งยืดขาเดินดูงาน สักหน่อย ถึงจะดูไม่รู้เรื่องก็เหอะ...ไหน ๆ ก็มาแล้วนี่หว่า

บริเวณชั้นสี่ทั้งชั้นเป็นสถานที่จัดแสดงงานที่ไม่เล็กเลย งานศิลปะทุกรูปแบบถูกจัดวางอย่างไม่เป็นระเบียบสักเท่าไร...ทั้งจิตรกรรม....ประติมากรรม....ภาพพิมพ์.....รูปถ่าย....หรือแม้แต่เพอร์ฟอร์ม ผู้ชายคนหนึ่งเอาสีขาวทาตัวยืนเป็นหุ่นตั้งแต่เมศเดินเข้าไป และมันจะยืนต่อไปจนจบงาน เมศละเข้าไปไม่ถึงคนพวกนี้เลยจริง ๆ เขาเลิกสนใจไอ้เด็กนั่นแล้วเดินสำรวจเข้าไปในห้องกระจกที่มีภาพสะท้อนของวัตถุอะไรสักอย่างซึ่งมันไม่ได้อยู่ในห้องนั้น แต่ใช้กระจกสะท้อนมันไปมาเรื่อย ๆ จนมาปรากฏอยู่ในห้องนั้น

แทนการชื่นชมสุนทรียภาพ เมศใช้กระจกเหล่านั้นส่องเพื่อปิดทรงผมให้เข้าที่เข้าทาง ไม่ได้...ถึงเคทจะพังยับเยินไปแล้ว แต่ผู้ชายอย่างเขาก็ต้องดูดีไม่ให้เสียมาดเจ้าของบริษัท ระหว่างที่ส่องหน้าหล่อ ๆ ของตัวเองอยู่ดี ๆ ก็เห็นหน้าอีกคนโผล่มาบังแทน

“เหี้ย!!” เมศหลุดอุทานลั่น ปล่อยสัตว์โลกตัวเบ้อเรอ

“ขอโทษที่ทำให้ตกใจครับ” ใบหน้าของภาพในกระจกบอก เมศเลยหันกลับไปพบร่างสูงใหญ่ยืนบังอยู่ที่ประตู ภาพยืนชะโงกหน้าลงบนกระจกบานหนึ่งที่ส่งต่อไปที่บานที่เมศส่องอยู่ “เห็นคนเสริมหล่อแล้วยากเกล้ง”

“คิดว่าน่ารักไหม?”

“ก็พอประมาณนะครับ” คนในกระจกก็ยิ้ม “พี่ขอโทษที่ทำให้เมสเครียดหนักกว่าเดิมอีก ทั้ง ๆ ที่วันนี้จะชวนมาเที่ยวแท้ ๆ”

“นี่รู้ตัวด้วยหรอว่าผมเครียดหนักกว่าเดิม” เมสประชดเข้าให้

“โธ่...อย่าโกรธพี่เลยนะครับ” ไม่รู้ว่าเม้งเชื่อจริงหรือต่อแหล...แต่ไอ้ท่าทางงูเห่าตุนั้นโจมตีเข้ากลางใจปรเมศ

“แล้วนี่เราจะเลิกพูดกันผ่านกระจกได้รึยัง?” ไม่ว่าเปล่าเมสละสายตาออกจากภาพสะท้อนก่อนจะเดินเข้าไปหาตัวจริง เขายืนกอดอกเขินหน้ามองคนสูงกว่าอย่างวางอำนาจ ทำประจำเมสเลยละ

“หายงอนพี่แล้วหรอ?”

“งอนพอพี่สิ”

“อ้าวไม่ได้งอนพี่หรอ?” เมสจ้ำปากจะเชือดคนยิ่งมุกไม่ดูเวลา แต่ไอ้ภาพรู้ทันเลยซึ่งพูดก่อน “ก็เห็นเดินออกมาคนเดียว”

“ก็ไครมันทิ้งผมแล้วไปกระรีนอยู่กับรุ่นน้องละ”

“เฮะ ๆ ๆ” เกียงไม่ออกไอ้ภาพได้แต่หัวเราะกลบเกลื่อน “พี่ก็เลยมาชวนไปเดินด้วยกันไงครับ ไปดูงานกับพี่นะ เดี่ยวพี่ช่วยอธิบาย”

“ไม่ไป” คนเด็กกว่าเสียงแข็ง

“นะครับ” ภาพพยายามอีกครั้ง

“ผมเบื่อ...”

“ไปนะครับ” คราวนี้ภาพยื่นมือมาให้ด้วย แม้จะรู้ว่ายังงั้นเมสก็...

“ก็ได้” ป้าบบบบบบบบบบบบ!! คว้ามือ ไม่คิดชีวิตเลยเว้ยยยยยยยยยยยยยยย ไม่มีอึดอดเล่นตัวแม่แต่วินาทีเดียวประหนึ่งรอเวลานี้มาทั้งชีวิต ไม่จับธรรมดามีสอปลายนิ้วเข้าไปประสานอีกฝ่ายด้วย ภาพกลืนยิ้มจนปากห่อเลือด....คือหน้าตาเมสนี้ยังเซ่ดวงฟอร์มแบบ ‘โธ่...จับก็ได้วะ’ แต่มือนี้บีบซะแน่นเลยนะครับคุณเจ้านาย

ภาพงูมือคนเด็กกว่าไปตามทางเดินที่เรียงรายได้ด้วยชิ้นงานสารพัดที่เมสเดาไม่ออกกว่าเป็นรูปร่างอะไร บางอันเป็นเฟรมสีขาวที่เต็มไปด้วยจุดประหลาด ๆ หรือประติมากรรมปูนปลาสเตอร์ที่เหมือนเอาเหล็กวางแล้วเขี่ยงก้อนปูนใส่ให้มันแปะ ๆ บนเหล็ก ภาพเดินตรงเข้าไปที่เฟรมสีขาวที่มีเส้นขีดอยู่สามเส้น

“พี่ชอบรูปนี้”

“ห๊ะ!” เมศดาโต “อยากได้แบบนี้ผมตอนสามขวบก็วาดให้ได้”

“มันไม่ใช่แค่เส้นสามเส้นนะเมศ ลองมองดี ๆ สิ”

เมศชะโงกหน้าเข้าไปใกล้แทบจะสิงเข้าไป แต่ไม่ว่าจะเพ่งยังไงก็ไม่เห็นมันจะมีอะไร “ทำไม...มันมีสี่เส้นหรือ?”

“ไม่ใช่ครับ มันไม่ใช่เส้น” ภาพสี่ที่แผ่นป้ายสีทองเล็ก ๆ ใต้รูป “มันคือความหมายของความเจียม”

“.....” จูมมากมายแทนความรู้สึกรับของปรเมศ

“เห็นไหม....แม้แต่เมศยังเจียมเลย แสดงว่าภาพนี้สื่ออารมณ์ได้ดีจริง ๆ”

“ผมไม่รู้จะค่าอะไรดีต่างหาก” คือเมศไม่ได้ว่าตัวเองโง่นะ แต่ไอ้พวกนี้มันคุยกันภาษาต่างดาวชัด ๆ “เส้นสามเส้นก็เป็นความเจียมได้แล้วหรือวะ แบบนี้ผมก็วาดได้”

“กว่ามันจะมาเป็นภาพนี้มันผ่านกระบวนการมาเยอะนะครับ รุ่นน้องผมที่วาดต้องไปปฏิบัติธรรม เข้าป่าไปเป็นอาทิศย์เพื่อลบตาสเกิดภาพความเจียมออกมา ดูความนิ่งของเส้นสิครับ.....สงบเหลือเกิน”

“สงบมากกกกกกกกกกกกก” เมศกลอกตา “แล้วไอ้รูปปั้นละ ๆ นี่อะไร ?”

“อ้อ...อันนี้มัน.....”

คำอธิบายยาวเหยียดพุ่งออกมาจากปากศิลปินหนุ่ม....ถามว่าเมศเข้าใจไหม? ก็เปล่า แต่เกล้งหลอกถามเพราะจะจับมือนาน ๆ ต่างหากละ คนอย่างปรเมศยอมขาดทุนที่ไหน!!!

ห้องแล้วห้องเล่าที่เดินผ่านแต่สองมือยังเกาะกุมกันไว้มิปล่อย....แม้ห้องจะออกเต็มง่ามมือก็ตาม ภาพที่พูดคนเดียวจนน้ำลายเริ่มแห้งกนาฬิกาข้อมือขึ้นดูก็พบว่าเวลาไหลไปมาพอควร

“จะบายแล้ว....หิวรึยังครับ ?”

“หิวมากกกกกกกกกกก” ลากเสียงยาวบ่งบอกว่ามากจริง ๆ “ออกไปหาอะไรกินกันเถอะ”

“กินข้าวเสร็จแล้วเย็น ๆ ไปนั่งเล่นบ้านพี่ไหม”

“บ้านหรือร้านกาแฟ มันมีอะไรให้นั่งด้วยรึไง”

“คลายเครียดไงครับ กลับไปห้องเดี่ยวเมศก็นั่งเครียดอีก” ไอ้ภาพเขย่ามือ “ไปนะ”

เมศพชักหน้าส่ง ๆ ไม่อยากบอกเลยว่าทำหน้าแบบนี้ชวนไปนรกยังได้เลย แต่จะเสียฟอร์มวิ่งตามมากไปก็ดูไม่ดี....ทำเก๊ก ๆ ไปก่อนแล้วกัน

ท่ามกลางห้องโถงใหญ่ที่เต็มไปด้วยงานศิลปะมากมาย ชายสองคนเดินจูงมือกันแกว่งแขนไปเรื่อย ๆ ภาพไม่แน่ใจนักว่าเขาทำภารกิจผู้เจ้านายคนเก่ากลับมาได้หรือไม่ ก็เมศเล่นเก๊กหน้าขี้นมตลอดเวลา.....ดวงตาเรียวก็มองมือขาว ๆ ที่อยู่ในอุ้งมือของตัวเองมันกระชับเข้าหาเขาเหมือนโหยหาไออุ่น ถ้าไม่คิดเข้าข้างตัวเองเกินไปก็คงดี...

“เออ...เดินมาตั้งนานพี่ยังไม่ได้ถามเลย”

“....”

“เดินดูมานี่เมศชอบภาพไหนบ้างล่ะ ?” เจ้าของเสียงทุ้มยืมนตาปิด

“ชอบ.....ภาพ....” ดวงตาค้นตอบไล่ไปตามสัณฐานกรรม.....ปลายคางที่มีต่อหนด.....วนกลับขึ้นมาที่หน้าผาก....ดวงตาสีอำพันชื่อ ๆ .....จมูกโด่ง.....และริมฝีปากแห่งผาก “ภาพนี้แหละ....”

ไอ้ภาพหันไปมองผ้าใบเลอะสีข้างหลัง “อ้อ...ภาพนี้หรอ พี่ก็ชอบเหมือนกัน”

พ่อเมิงงงงงงงงงงงงงงงงงงงงงงงงงงงงง ไอ้พี่ภาพพพพพพพพพพพพพ!!!!

“โ๊ยยยยยย!!” รองเท้านั่งเบอร์สี่สิบเอ็ดเหยียบเข้ากลางเกือกตะเจนนไอ้ภาพชักตื่นขึ้นมาโอดครวญ แต่คนเหยียบทำเพียงปรายตามอง

“กินข้าวหอะ!!!!....ผมหิวไส้จะขาดแล้ว” ว่าแล้วชายหนุ่มก็ออกเดินนำลืว ๆ ไป....ทิ้งให้ศิลปินหนุ่มเกาห้วง ๆ ....ก่อนความมึนงงจะเป็นเปลี่ยนเป็นรอยยิ้มกระตักที่มุมปากเมื่อเลือดเริ่มไหลไปเลี้ยงสมอง....

ภาพยกมือลูบริมฝีปากตัวเองซ้ำ ๆ ขณะก้าวเดิน....

อย่าลืมลีลาภาพ....เดี่ยวไก่อตีนหมด.....

อาหารสำหรับเคตแรกของภาพและเมศช่างแสนโรแมนติคท่ามกลางกลุ่มควันรถและเสียงแตร ชายหนุ่มเด็กกว่านั่งทำคางดวงตาเลื่อนลอยออกไปยังสถานที่ไกลแสนไกล.... ไม่แน่ใจว่าที่ไหน...

“โห...ปลาร้าร้านนี้เหม็นสะใจมากเลย”

แต่แม่งต้องไม่ใช่ที่นี่ !!!

“เมศลองนี่ ๆ เชื้อพี่...ตำข้าวร้านนี้อร่อยมากเลย”

“.....”

“ไม่ชอบกินของเผ็ดเหรอ”

“ไม่ชอบ...”

“จิ้นเอาไถ่อย่างแทน...”

“ไม่ชอบสักอย่าง!!”

“เอ่อ...จิ้นเอาตำไทยเพิ่มไหม”

ควับ.... เมศปล่อยเลเซอร์ออกมาจากตา “นี่กวนตีนผมเล่นปะ?”

“เปล่าชะหนอย” ภาพยกมือเกาท้ายทอยแก้เก้อ “ก็เห็นคนแถวนี้หน้าบึ้งก็นึกว่าไม่ชอบอาหารอีสาน”

“ผมแค่หงุดหงิดกับความโง่ของคน” เมศถอนหายใจยาว “กินได้...ไม่เคยเรื่องมากเรื่องกินอยู่แล้ว”
ว่าแล้วก็ยกไหล่เซ็ง ๆ ก่อนจะจ้วงส้อมตำในจานตรงหน้าเข้าปาก

เมศชักไม่แปลกใจที่ไอ้พี่ภาพมันโดนผู้หญิงทิ้งมาสามคน.... มันช่างเป็นผู้ชายที่เซ่อสันดี ก็แน่ล่ะ...เคตแรกในฝันของใครก็ไม่นึกว่าจะมานั่งจกข้าวเหนียวส้อมตำอยู่ข้างทางแบบนี้ ขนาดหน้าเลือดอย่างเมศเวลาพาสาวไปเคตยังลงทุนฉีกกระเป๋าตัวเองเข้าไปนั่งร้านหรุเอาหน้าเลยนะ

“อ๊ะ...ไถ่อย่าง ๆ” เนื้อไก่สีขาวจิ้นโตถูกวางหย่อนลงในจานทำเมศยืมหน้าบาน “อย่าลากลงไปกินในน้ำนะเมศ”

ก็วกคนฟังกระตุก “แล้วพี่ละ...อยากลากไปกินในนรกไหมครับ”

“ไม่ละครับ” ภาพยิ้มกลบเกลื่อน “กินกับเมสดีกว่าเนอะ”

เหมือนจะหยอดแต่มันหลอกคำว่าดูดีกว่านรณิดเดียวปล่าวะ.... ประเมศผู้มองโลกในแง่ร้าย
ครุ่นคิดพลางใช้ฟันกรามบดขยี้อาหารอย่างก้าวร้าว แทบอยากจะอมกระดูกไก่อมาดุนใส่หน้าให้มันรู้
แล้วรู้รอด คือปกติก็แทบไม่เหลือภาพลักษณ์อะไรให้รักษาอยู่แล้วนี่ ไอ้ประเมศมันเลว...มันชั่ว....ไอ้
หน้าเลือด....ไอ้คนสองหน้า ยิ่งมองความหวังที่จะชีวไอ้พี่ภาพยิ่งริบหรี่ลงเรื่อย ๆ

“เฮ้...หน้าเครียดอีก” มือใหญ่โอบไปมาตรงหน้า “เดือนนี้เงินไม่พอจ่ายเงินเดือนพนักงานเหอ”
“ก็พออยู่มั้ง.... โชคดีที่ยังมีงานเล็กเข้ามาบ้าง” เมศยัดข้าวเหนียวเข้าปากอย่างเบื่อบ่น.... “ที่บ้าน
ไม่สั่งไม่สอนเหอว่าห้ามพูดเรื่องเงิน ๆ ทอง ๆ ตอนกินข้าวนะ”

“ก็ไม่เห็นเคยสอนนะ....ของแบบนี้ต้องมีด้วยเหอ” เส้นเลือดข้างขมับเมศชักกระตุก...รู้สึกตั้งแต่
กลับจากทะเลมาสถิตการต่อปากต่อคำของภาพจะเพิ่มขึ้นเป็นเท่าตัว ทำเอาเจ้านายอย่างเมศประสาท
เสียไม่ใช่ย่อย “เอาน่า...เดี๋ยวไปบ้านพี่ก็หายเครียดเอง”

“บ้านหรือโรงบำบัดจิตนะห๊ะ ?”

ภาพยิ้ม “เดี๋ยวไปก็รู้เอง....”

เฮ้ย....หรือว่ามันเป็นโรคัลบที่จะชวนเราไป....

ไม่นะเว้ยเมศ แกคิดว่าหน้าโง่ ๆ อย่างไอ้พี่ภาพมันจะทำอะไรแบบนั้นเป็นเหอ
วะ ตลก!! แต่งงานไปนี้ทำผู้หญิงท้องได้รีปล่ายังไม่รู้เลย....

เมศโยนความสงสัยในใจออกไปไกล ๆ กลืนปลาร้าในจานตรงหน้าก็กระตุ้นประสาทจุกชะจน
ไม่อยากจะคิดอะไรนอกจากกินแก๊เซ็ง ชีวิตเจ้านายมาถึงสุดสิ้นสุดแล้ว....งานไม่มา เงินไม่มี หลงหมี
ควาย นี่ก็ไม่ว่าทำบุญแก้วัดจะล้างความชวยออกไปได้หมดไหม

คนตัวยักษ์ฝั่งตรงข้ามทำเพียงยิ้มล่องลอยไปตามเรื่องตามราวแล้วก้มหน้าก้มตากิน กินเสร็จหาร
สองกันอีก.....อืม...เยี่ยม เมศควักเงินจ่ายมิน ๆ เพราะปลาร้าทำลายโสตประสาทในสมองไปแล้ว

แล้วก็ไม่ว่าอะไรจิตใจให้ประเมศขับรถกลับไปทิ้งหนูเน่า ๆ อีกครั้ง....

.....

.....

.....

.....

“นี่มีเงินเดือนประจำแล้วความเป็นอยู่ไม่ได้ดีขึ้นเลยรีไร” คนพูดกอดคอปรายตามองสภาพบ้านที่ไม่ต่างจากเดิม.....ไม่สิเรียกว่าโทรมกว่าเดิมจะดีกว่า “แล้วนี่หว่าหน้าบ้านปลูกไว้กินหรือ สูงจนแทบเข้าผมได้แล้ว”

“มีเวลานั่งนอนที่ไหนละ....ทำงานรับใช้เมสฟีกีกลับบ้านมานอนตายแล้ว”

อุก....มันหลอกคำกู... เมสสะอีกในใจ แต่ถามว่าเจ็บไหม...ก็ไม่นะ...

“เอาน่า ๆ เข้าบ้านกันดีกว่าเนอะ” ไอ้ภาพใช้ทำางหว่านเป็นทางเอาไว้ให้เจ้านายเดิน เป็นที่อเนจอนาถใจยิ่งนัก

“แนใจนะว่าไม่มีงู”

“ถ้ามีฟีกีจับคองเหล้าหมดแล้ว งูสิงนี้ของชอบเลย” ภาพพูดราวกับเป็นเรื่องปกติของชีวิตพลางไขกุญแจบ้านเข้าไป ทั้งเมสยีนเบลอสักพักก่อนเจ้าตัวจะกลั่นใจวิ่งฝ่าเข้าไปก่อนจะโดนงูแหวนั้นชีวไปแตกก่อน ฝ่าเท้าเหยียบพื้นบ้านได้เมสก็ถอนหายใจกับความรก

“ผมว่าบางทีงูมันอาจจะอยู่ในบ้านมากกว่านะ” ภาพอยากหันไปเอายาฆ่าหว่ากรอกปากเจ้านายมากในจุดนี้ บ้านเขามีอะไรผิดแปลกจากบ้านธรรมดาทั่วไปตรงไหน โอเค...ยอมรับว่ามันอาจจะรกไปสักหน่อย แต่ก็ไม่ถึงขั้นเป็นรังงูนะเว้ย ด้วยความเป็นเจ้าบ้านที่ดีภาพรีบโกยกางเกงในยังไม่ได้ซักที่กองบนโซฟาลงตะกร้า

“นั่งก่อนครับ นั่งก่อน”

“เก็บกันให้ดูซึ่ง ๆ หน้าเลยนะ....”

“เฮะ ๆ ไม่ได้เตรียมรับแขกไว้ล่วงหน้าไง อีกอย่างกับเมสฟีกีไม่มีอะไรจะเสียละ” ภาพปิดฝุนบน

โซฟาให้เสร็จสรรพ “นั่งเลยครับคุณชาย”

“ด้วยความซาบซึ้ง” เจ้านายเด็กกว่าหันไปแยกเขี้ยวก่อนจะขม่นั่งลงโดยดี เพราะตัวเล็กมีไม่มากนัก...แหม สภาพบ้านนายศัลปินมีมุมไหนที่น่าเอาตุ๊กไปแปะมั่งล่ะ “แล้วนี่ให้ผมมาบ้านนี้มีอะไรไ้”

ภาพทั้งตัวลงนั่งฝั่งตรงข้าม “มาคล้ายเครียดใจ”

“สภาพผมช่วงนี้มันแย่นักครึ่ง เจอหน้าใครก็บอกว่าอย่าเครียด ะ” เมศเท้าคางลงกับเข้าพลางกลอกตา “หนักเข้า ๆ พี่แอลบอกให้ผมลาไปเที่ยวสักอาทิตย์หนึ่ง จะบ้ากันไปแล้วว๊ิง”

“ทำงานน้อยแล้วเมศเครียดจริง ๆ นี่”

“ผมไม่เครียด!! ไร่ว่าย...อีกะแ่งงานน้อย แต่อย่างน้อยก็มีจ่ายเงินเดือนล่ะวะ”

“จะเถียงว่าไม่เครียดก็ช่วยอย่าเอาคิ้วชนกันได้ไหมครับ”

“หึหึหึหึหึหึ” เมศเอามือแหกคิ้วออกจากกัน “พอใจรึยัง!! แล้วผมก็ไม่ได้ขมวดคิ้วด้วย!! คิ้วผมงอกต่อกันเป็นเส้นเดียวต่างหาก”

“⁺อ้อหรือ”

นี่มันกวนตีนกูซ์ๆ คคคคคคคคคคคคคคคค

แกงชี้หน้าเจ้าของบ้านอย่างหยาบคาย “ผมจะเครียดเพราะพีนั่นแหละโว้ยยย!!”

“งั้นเดี๋ยวพี่คลายเครียดให้นะ” ชายหนุ่มร่างใหญ่ก้าวเข้ามาใกล้จนมาหยุดอยู่ที่ด้านหลังของโซฟา เล่นเอาคนที่นั่งอยู่เสียวหลังวาบ ๆ หัวอกสุดของเมศคิก็ออกไปในทางเดียวกัน... “ลูกขึ้นสิครับ ....”

“จะ....จะทำอะไร...” ลมหายใจร้อน ๆ เป่ารดหลังคอเล่นเอาชุ่มชื้นไปถึงไส้ติ่ง

“น่า...เดี๋ยวกี่รู้เอง” ประเมศไม่แน่ใจนักว่าปลาร้าที่ไม่พาสเจอร์ไรส์ส่งผลอย่างไรต่อสมอง ไอ้พี่ภาพที่หน้าโง่ เบลอ ๆ มาหลายตอน...ทำไมตอนนี้มันควรวับอย่างกับหมาป่าจิ้งจะงาบเหยื่อ...

แล้วลูกแกะตัวโย่งก็โรยพริกไทยบนตัวเองให้พร้อมเลย...

ร่างสูงโปร่งของเมศลูกขึ้นยืนอย่างว่าง่าย ที่ปกติไม่เห็นเคยเชื่อฟังแบบนี้ ภาพเดินร่นหลังเจ้านาย
ไปที่บริเวณลานสร้างศิลป์ที่อยู่แถวประตูหน้า....และอย่าได้ถามถึงประตูหลังในเวลานี้.... เมศกลืน

น้ำลายเอือก...หัวใจเต้นโครมครามตอนที่หมีควายด้านหลังก้มลงมาสั่ง

“แก้ผ้าซะ”

“ห๊ะ !!!!!” คนโดนสั่งแหกปากลั่น นี่มันเล่นกันง่าย ๆ แบบนี้เลยอะ !!! “พะ...พี่จะทำอะไรผม”

“ไม่บอก....แก้ผ้าก่อนสิ”

“เฮ้ย....ถึงจะแบบนั้น....แต่ผมก็ไม่แบบนั้นนะ” คนพูดยังงตัวเองว่าจะสื่ออะไร

“แบบไหนก็ช่างเถอะ ถอดเร็ว ๆ”

ใครเอาอะไรให้ไอ้ภาพมันแตกถึงได้คึกปานิ...

“แต่มันแบบ....”

“ไม่ถอดเดี๋ยวก็เลอะหรอก”

เฮือกกกกกกกกกกกกกกกกก.... ไอ้พี่ภาพ!! ไอ้ลามก!! ไอ้เซี่ยเฮ้ย..แม่ง.....มึงนี่มัน....

แล้วทำไมมือกูมาอยู่ที่กระดุมเสื้อได้วะ....

มือเรียวสั้นน้อย ๆ ตอนที่ไล่ปลดกระดุมตั้งแต่เม็ดบนสุดจนเก้ ๆ กัง ๆ ไปหมด หนัก ๆ เข้าเม็ดสุดท้ายที่ถอดๆลัด ๆ ไปสามสี่รอบ สุดท้ายกระดุมทั้งหมดก็หลุดออกจากรังคัม....ชายเสื้อทั้งสองแยกออกจากกันและกองอยู่ข้างลำตัว ไม่ทันจะได้ขยับตัวมือใหญ่จากคนข้างหลังก็ดึงเสื้อเชิ้ตราคาแพงออกจากด้านหลังพร้อมกับโยนมันไปไกล ๆ

อากาศอบอุ่นกระทบผิวกาย แต่กลิ่นเนื้อกลับหดเกร็งด้วยความตึงเครียด เมศเคยคิดแต่เรื่องอยากได้ไอ้ภาพ...แต่ก็ไม่คิดว่ามันจะมาถึงขั้นนี้ เอาใจดีวะ....จะไปถึง Z ก็ไม่ได้เตรียมใจไว้ซะด้วย .... สมงสมองไปหมดแล้วปรเมศ

“ถอดกางเกงด้วยสิ” ลมร้อนเป่ากนกหูกดคันคนตัวเดียวว่าจนเมศยกมือขึ้นกุม อือหือ...กลิ่นปลาร้ามาเต็มมาก...ลิสเตอร์นก่อนดีไหมครับพี่.... “หรือจะให้พี่ช่วยถอด”

“ไม่ต้อง !!!” เมศว่างูแม่งไม่ได้อยู่ในกองผ้าแล้วละ....มันต้องอยู่บนหัวเจ้าของบ้านแน่ ๆ เมศรู้สึกเหมือนตัวเองเป็นเด็กสาวที่ถูกโจรเอาปิ่นจ่อหลังบังคับให้แก้ผ้า....เดี๋ยวนะ....แล้วถ้าที่จ่ออยู่มันไม่ใช่

ปิ่นละ...

ไอ้เมศ!! คิดอะไรของเม็งงงงงงงงงงงงง

คุบ !

กางเกงพร้อมเข็มขัดหล่นลงไปกองที่ข้อเท้า เหลือแต่เพียงกางเกงบ็อกเซอร์เป็นปรากราดำน
สุดท้ายเท่านั้น หยดเหงื่อที่ขมับไหลลงปลายคางก่อนจะร่วงลงสู่พื้นต่อหน้าต่อตา ดินเท่าเรือยาว
ของไอ้ภาพเขียนทั้งสองสิ่งกระเด็นไปจุดสุดมุมห้อง เสียงหัวเข็มขัดอัดเข้าฝาบานดังก้องไปทั้งบ้าน

“หลับตาสี...”

“ทำไมต้องหลับตาค่ะ” นี่ก็ขอให้ได้เถียง

“หลับเถอะ....อย่าคือ”

“ทำไมผมต้องทำตามด้วยล่ะ” แก่ฝ้ามายขนาดนี้แล้วยังกล้าถามคำถามนี้อย่างหน้าไม่อายนะครับ
เจ้านาย.... ภาพถอนหายใจกับความคือค่าน เพื่อเป็นการตัดปัญหาชายหนุ่มส่งมือหยาบกร้านไปกด
เปลือกตาอีกฝ่ายลง

“หลับไว้นะ....”

“ตกลงจะ...ทำ...เอ่อ....ทำอะไรกันแน่นะนี่”

“แล้วก็ช่วยหุบปากด้วย”

“พี่กล้าทำให้ผมหุบปากเหรอ”

“เอ่อ...โทษที พี่หมายถึงช่วยเงียบ ๆ ใต้ไหม....” แล้วก็จะหงอทำไมเนี่ย ...ไอ้ภาพงตัวเอง

“.....” เมศตัดสินใจว่าจะลองเชื่อฟังมันดูสักครั้ง ชายหนุ่มปิดปากสนิท....อันที่จริงก็พูดไม่ออก
หลังแต่ภาพก็ลงมามีใจจดจ่อแล้ว....อากาศในห้องก็ร้อนจะตายยังจะมาช่วยเพิ่มอุณหภูมิใน
ร่างกายอีก เขาหลับตาปุ้เมื่อถูกสัมผัสที่หลังคอ....

ซ่า.....

ถึงสี่กว่าลงบนหัวปรเมศ ของเหลวเหนียวหนืดไหลย้อยตั้งแต่กลางกบาล.....หน้าอก.....ซึมผ่าน
กางเกงใน....ตามลงไปขาอ่อน....และจบลงที่ฝ่าเท้า.....

ชายเจ้าของส่วนสูงร้อยแปดสิบเซ็นต์ยืนแน่นิ่งไม่ไหวติง....เปลือกตาที่เปิดออกเห็นภาพหยดสีกลม
ๆ ไหลไปตามผมหน้าม้าแล้วหยดลงบนพื้น.....ตั้ง....

ไอ้พี่ภาพ...มึงงงงงงเงงเงงเงงเงงเงงเงง !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

“เอาเลยครับเมศ”

“ .. ”

เมื่อเห็นอีกฝ่ายหนึ่งไปสวมองแรมต่ำก็ค่อย ๆ ประมวลผลซ้ำ ๆ อ้อ...เมศคงไม่เข้าใจว่าเขาจะให้ทำอะไรสินะ คิดได้ดังนั้นมือใหญ่ก็ตะปบลงบนไหล่เปลี่ยนแปลาก่อนจะผลักให้เดินไปที่เฟรมขนาดใหญ่ร่วมสองเมตรที่พึ่งอยู่กับกำแพง ริมฝีปากหนาคลี้มก่อนออกแรงผลัก “เฮ้ย!! ไปเลยยยย!”

เปรี้ยงงงงงงงงงงงงงงงง...

ร่างของชายหนุ่มอัคระแทกเข้าไปเฟรมสีขาวแล้วติดกลับมาภาพรับร่างเดอะสีเหลืองนั้นไว้แล้ว
ผลักกลับไปอัคระแทกกับผ้าใบอีกครั้ง ฝ่ายกระทำยิ้มอย่างภูมิใจ

“เอาเลยครับเมศ...ตะโกนเลย!!”

“ .. ”

“ปลดปล่อยความเครียดแล้วกะ...”

[illegible]

เมศปัดมือมันออกก่อนโดนผลักอีกรอบ เนื้อตัวย้อมสีเหลืองเหมือนมอนเตอร์ในเกมแผ่พุ่งรังสีสังหาร เขายกมือปาดสึบนหน้าออกแต่มันยิ่งเลอะไปกันใหญ่ “เล่นเหยยะไรของพี่เนี่ย”

“ก็คิดปะบ่บัดไง” ภาพตอบพาชื่อ “ก็เห็นเมศเกรียดพี่ก็เลยอยากช่วย”

“ช่วยให้หนักกว่าเดิมล่ะสิไม่ว่า !!”

“อ้อ..กังวลเรื่องสี่ไข่ไหม....ไม่ต้องห่วงนะมันเป็นสี่ที่พี่ด้อมผสมเอง สะอาดและล้างออกง่าย”

“ไม่ใช่เรื่องนั้นเฟ้ย !!”

“หรือเอ่อ....ไม่ชอบสีเหลือง? แต่มันเป็นสีแห่งความสนุกสนานนะ”

“ไวยยยยยยยยยยยยยยย !!!” เมศกระซอกคอเสื้อวัยของคนสูงกว่าอย่างก้าวร้าวแล้วแผดเสียงลั่น
ราวกับช่างตักมัน “ทำเจียอะไรวะเนี่ยยยยยยย !!!!!”

“ตะโกนดังใช้ได้ละ เอ่อ...พี่ว่าลดลงนิดนึงนะเดี๋ยวป่าข้างบ้านค่า”

“กู...เอ๊ย!! ผมเนียแหละจะดำฟีก่อน !!!” เมศเอามีอึ้งยี้ห้วงจนหยดสีกระเด็นไปโดนคนข้าง ๆ ดูคล้ายสุนัขหลังอาบน้ำเสร็จ “เล่นอะไรวะ”

“ไม่ได้เล่นซะหน่อย นี่พื้คิดมาเป็นอาทิตย์เลยนะ”

“คิดได้แค่นี้หรือ”

“ก็พื้เป็นศิลปินพื้ก็คิดออกแต่แบบนี้แหละ” ภาพหงอลงไปเหมือนขนาดตัวเกือบสองเมตรหดเหลือแค่สองเซ็นต์ “พื้มันห่วยไม่ดี.....จะพื้คิดว่าเมสจะชอบลายครีมแบบคุณนั่งเดินห้างพื้ก็ไม่ถนัด พื้ก็เลยอยากลองพยายามในแบบของพื้ดู”

“.....” มือใหญ่กร้านปาดหยดสีที่กระเด็นมาโดนแขน.....ภาพแบมือที่เปอะไปด้วยสีเหลือง.....สีที่เขาบอกว่าสนุก....

“เวลาพื้ครีมพื้ก็ทำแบบนี้ตลอดแหละ....หลับตาลง....ไม่ต้องคิดอะไร เฟรมขาวตรงหน้าคือปัญหา....แล้วก็วิ่งเข้าชนมัน” ภาพหลับตาพื้คลั่งนี้อย่างใช้จินตนาการ “สาธิตอย่างเกรี้ยวกราดเหมือนสัตว์ร้าย และนั่นแหละ !!! มันคือศาสตร์แห่งการปลดปล่อย”

กู-ไม่-เข้าใจ !!!!

เฮ้อออออออออออออออออออ.... เมสถอนหายใจจนสีแก้มมูกกระเด็นออกมา จะโกรธก็โกรธไม่ลงเพราะอีกฝ่ายก็ทำไปด้วยความหวังดี แต่ขนาดโกรธไม่ลงในใจนี้คำไปหลายยกแล้วนะครับ....

ชายหนุ่มหงายฝ่ามือขึ้นมอง... สีเหลืองสะท้อนอยู่ตรงนั้น มันสดใสเสียจนเสียดา เมสไม่ค่อยรู้นักหรอกว่าเมื่อไหร่ที่ตัวเองเครียดเกินไป....เขาเป็นคนจริงจังกับทุกเรื่องตลอดเวลา ต้องการจะเป็นที่หนึ่งเสมอ อยากชนะทุกคนบนโลก อยากแสดงให้พี่ชายเห็นว่าเขาทำได้....

ไ้เด็กเวอร์ที่พี่เคยดูถูกในวันนั้นมันก็ได้ดีไม่แพ้พี่เหมือนกัน...

“บางที....ผมเองก็คงจะเหนื่อยเหมือนกัน” เขาพึมพำอยู่กับตัวเอง ชั่วครู่สัมผัสอุ่นจากมืออีกคนสอดเข้าวางทับลงบนนั้น ไม่ใช่มือเหมือนเจ้าชายในนิยาย....มันทั้งใหญ่และหยาบกร้าน

แต่มันช่วยยืนยันว่าเขาอยู่ตรงนี้....อยู่ข้าง ๆ เวลาเมสรู้สึกเหนื่อย...

ภาพผล่มือข้างหนึ่งออกก่อนจะก้มลงไปหยิบถังสีอีกอัน....คราวนี้มันเป็นสีแดง เขาทำเพียงคลี่รอยยิ้มที่ริมฝีปาก “ถ้าเหนื่อย...ก็สาธิตแม่เลยสิครับ”

“เฮ้ย...ไม่ !! จะทำอะไร” ถามว่าเคยฟังเขาไหม... ภาพลอคเสื้อยืดชุ่มสีโยนมันลงไปบนพื้นพร้อม
หันกลับมาด้วยท่อนบนเปลือยเปล่า

“ครับ....เมื่อไหร่จะอะไรนะ ?”

ออก....เมศแทบล้มน้ำลาย ไม่นะเว้ยเปรมศ....กลุ้มกรรมกรไม่ใช่ท่าเงิของเรานะไม่ใช่หรอ
วะ อย่างองสิ...อย่างอง !!!

“แล้วทำไมอยู่ ๆ ถามพี่เรื่องแก้ผ้าไม่แก้....สนใจในสรีระพี่หรอ”

“ไม่ !!! ไม่ใช่!!!” เมศเสียงดัง “ผมก็แค่...เอ่อ...สงสัย”

“.....”

“ถ้าพี่ทำแบบนี้ทุกครั้งที่มีอารมณ์ดีสแตก แล้วภาพใหญ่ตรงกลางห้องนั้น” เมศบ้วนปากไปที่โถง
เกลอริเล็ก ๆ “ภาพที่ซื้อการจากลานั่นตอนที่วาดพี่คิดอะไรอยู่”

ภาพจะงัก....จากฝ่ายไล่ต้อนกำลังจะกลายเป็นฝ่ายถูกต้อนเสียเอง “พี่ไม่ได้คิดหรอก....พี่ว่ามัน
ด้วยความรู้สึกล้วน ๆ”

ภาพตรงนั้น....ภาพที่น่าเศร้าจนมีสเตอร์วิลถึงกับร้องไห้ทั้ง ๆ ที่ไม่รู้ความหมายของมัน

“พี่วาดตอนมอหก....วันที่สามสิบเอ็ดธันวา หลังจากพ่อตายได้หกวัน”

“โทษที่...บางทีผมไม่ควรถามถึง”

“ไม่เห็นเป็นไร คิดมากน่า” ภาพเอื้อมมือไปขยี้หัวกลม ๆ บนพื้น “พ่อพี่โคตรเท่เลยนะ เขาตาย
เพราะเข้าไปช่วยเด็กที่กำลังจะโดนรถชน คริสต์มาสปีนั้นเลยล่ะไม่เป็นท่า”

ทั้ง ๆ ที่เป็นเรื่องน่าเศร้าแต่ภาพกลับยิ้มอย่างภูมิใจ “การจากลานั้นเศร้าก็จริง....แต่สุดท้ายเราก็ต้อง
ก้าวต่อไป...จริงไหมครับ”

การจากลา..... สิ่งที่ปรเมศเจอมาทั้งชีวิต แม่ตาย....แม่เลี้ยงป่วยตาย....พี่ชายหายไป.....และสุดท้าย
แม้แต่พ่อแท้ ๆ ก็ยังทิ้งเขาไว้ที่โรงเรียนประจำ

....สุดท้ายก็อยู่คนเดียว ไม่เป็นที่ต้องการของใคร....

ปรเมศเป็นเทพเจ้าแห่งการทำลายอยู่แล้วนี่....

“ถ้ามันเหนียวนัก...ก็พักสักหน่อย” เสียงทุ้มเอ่ยบอก “ซาร์จแบตให้เต็มจะได้วิ่งเข้าชนมันต่อ
ไ้ คราวนี้เอาให้มันตายไปเลย”

“นั่นคนหรือรถ” เมศแขวะ “แล้วจะให้ผมไปไฟท์กับใคร....ไอ้กิตติคุณรีไ้ แม่่วางยาเสร็จมันก็
หดหัวกลับเข้ากระดองไปละ คอยคุนะมึง ถ้ากูเก็บเงินได้ครบเมื่อไหร่จะจ้างคนไปเผาโรงแรมมัน
!!!”

“เอ่อ...เอาอีกสักเฟรมไหม พี่ยังพอมิแบบเบรียส...”

“ไม่ต้อง” เมศโบกมือไล่

“โยนเรื่องนี้ออกจากหัวได้แล้วนะ ตอนนีพี่หัวโล่งมากเลยนะ”

“มันก็โล่งตลอดเวลาไม่ใช่หรอ” เจ้านายเด็กถอนหายใจ.....ดวงตาจับจ้องอยู่ที่เฟรมผ้าใบขนาด
ใหญ่กว่าตัวเขา เกิดมาไม่เคยทำอะไรบ้า ๆ แบบนี้มาก่อน เมศเสยเส้นผมที่ปรกหน้าขึ้น “นี่....ทำไม
พี่ถึงมาทำงานด้านนี้ละ เงินก็น้อย แถมนั่งดมสารเคมีทั้งวันตายเร็วพอดี”

“อยู่ ๆ ไปก็ชินเองแหละ” ภาพดังขามานั่งขัดสมาธิ “พ่อพี่เป็นศิลปิน...เมศก็เคยเห็นรูปนี้ แล้วก็...
เอ่อ...จะว่าไงดีละ มันอยู่ในสายเลือดละมั้ง”

ดวงตาคนตอบวาววับ ภาพเป็นแบบนี้ทุกครั้งที่ได้พูดถึงสิ่งที่เขารัก....ความฝันเปื้อนรอยยิ้มและ
หยดสี บางทีเมศก็นึกถึงผู้ชายที่ไม่มีที่วี่ที่บ้าน....ไม่มีอะไรสะดวกสบาย เขาอยู่กับความธรรมดา
ที่คนนอกมองว่ามันบ้า

...แต่เขาก็มีความสุข

“แก่แล้วยังมีไฟอยู่สินะ” นี่ก็พูดเกินจริงไปหน่อยภาพไม่ได้แก่ขนาดนั้น แต่เขาอดไม่ได้จะแขวะ
ภาพเป็นงานอดิเรก “บอกผมหน่อยสิ....ไอ้ผ้าเปื้อนสีตรงนั้นมันสวยตรงไหน”

“อืม.....ก็....ไม่ได้สวยซะหน่อย” ภาพยันแขนไปกับด้านหลังเอียงคอมองผลงานของเขาทั้งสอง
“ศิลปะไม่ได้แปลว่ามันสวยสักหน่อย”

“แล้วมันแปลว่าอะไรละ ?”

“เคยมองอะไรแล้วเกิดความรู้สึกไหม.....น่ากลัว.....รังเกียจ.....เสียใจ.....ตก.....ทุกอย่างที่มี
ผลกระทบต่อความรู้สึกล้วนเป็นศิลปะ”

“อืม...” คิ้วทั้งสองขมวดเข้าหากัน “เข้าใจยากจริง...”

“ของแบบนี้ไม่ต้องใช้ความเข้าใจหรอก” คนที่นอนอยู่สะดุ้งเล็กน้อยที่มือใหญ่เอื้อมมาเกี่ยเส้นผมบนหน้าผาก “มันใช้ความรู้สึก”

คนเด็กกว่าจ้องใบหน้าคมไม่วางตา....แม้จะรู้สึกเสียฟอร์มนิดหน่อยที่โคดลงไปในห้องที่ภาพชุดไว้อีก....

“แต่ก็พอจะสรุปได้อย่างหนึ่งละนะ..”

ภาพเล็กคิ้วเมื่อเห็นมุมปากบางนั้นคลี้ออกช้า ๆ ไอ้ตัวแสนนั้นเอ๋อซึม ๆ

“จิ้งที่ก็คงเป็นศิลปะของผมแหละ....”

ร้ายกาจ..... ไม่รู้เหมือนกันว่าปรเมศใช้มนต์ดำบทไหนไอ้ภาพที่เก็กโง่มาหลายตอนถึงได้รู้สึกประหม่าจนควบคุมตัวเองไม่ได้ มือใหญ่เสยเส้นผมเลอะสีน้ำเงินไปด้านบน ก่อนร่างถึก ๆ จะโน้มตัวลงมาใกล้ขึ้นเรื่อย ๆ หัวใจคนที่นอนอยู่กระตุกวบเมื่อริมฝีปากหนาแตะลงบนหน้าผาก แม้ไม่ใช่สัมผัสแรกกระหว่างกันแต่มันมีความหมายมากมายมากนั้ก..

ผู้กระทำการค้างทำนั้นไว้ราวสิบวินาทีก่อนที่สมองหมึ ๆ จะทำงาน....ดวงตาสีอำพันเบิกโพลง พร้อมหยดเหงื่อบนขมับที่ไหลย้อยลงมาข้างแก้มและอาจจะหยดลงบนหัวเมศในไม่ช้า... ภาพกลืนน้ำลายเอือก

ฉิบหายละ.....กูจูบเจ้านาย....

ริมฝีปากยังแสดั่งเต็งตรงหน้าผากเหมือนมีคนเอากาวตราช้างมาหยอด...

เฮีย...นี่มันสถานการณ์ฉุกเฉิน.... ไอ้ภาพอยากกด 191 แล้วโทรออก แม้รู้ว่าตำรวจไทยไม่รับเรื่องก็ตาม...แต่อย่างน้อย ๆ ช่วยมาเคาะประตูบ้านทำลายบรรยากาศเดดแอร์นี่ทีเถอะ !!!

อ้อ...พอดีหน้ามืด

พี่ลืมนะขอโทษที่...

เอ่อ...จะกินขนมไหม ในตู้เย็นมีนะ

อากาศร้อนเนอะ....อาบน้ำไหม..

อูย ! เอาสักอย่างสิวะ ไอ้ภาพ!! แล้วดูข้ออ้างมึงแต่ละอันแถพอ ๆ กับส.ส.วัดชีพจรด้วยการบีบคอเลยนะ !!!

ไอ้หนุ่มศิลปินผู้หน้ามืดตามัวค้างอยู่ทำนั้นเวลานานจนเลือดไหลลงสมอง แต่ก็ไม่ได้ช่วยในการตัดสินใจแต่อย่างใด สมองไอ้ภาพยังคงว่างเปล่า.....อืม...รู้แต่ว่าอยู่แบบนี้ก็รู้สึกดีเหมือนกันละนะ...

ไม่ได้ดูเลยว่าไอ้คนที่นอนอยู่มันกลั่นคายใจจนหน้าดำหน้าแดงไปหมดแล้ว ประเมศที่ว่าแน่ทำตัวรุกใส่เขาตั้งนานพอเจอของจริงดันไปไม่เป็นเสียอย่างนั้น จะรวบหัวรวบหางก็ไม่ได้รู้จะรวบตรงไหนก่อน ได้แต่นอนแข็งทื่อเป็นศพรับหยดเหงื่อเต็ม ๆ ที่ไหลเหมะจากคนข้างบน

“เอ่อ...” เมื่อใกล้หมดลมหายใจสุดท้ายเมศก็ต้องเป็นฝ่ายเอ่ยปากก่อน “...คือ...”

ไอ้ภาพสะดุ้งตั้งแต่ ‘เอ่อ’ แล้ว ร่างหมี ๆ กระเด็นขึ้นมาตั้งเก้ายี่สิบองศากับพื้นดิน ฝ่ายถูกกระทำรีบยกมือขึ้นปาดเหงื่อออกจากหน้าผาก....ซึ่งไม่ใช่ของเมศเลย ของไอ้คุณศิลปินทั้งนั้น

เสียหน้า....นี่มันเสียหน้า... หัวใจชายร่างหมีก็ริบรือ เขาคิดว่าตัวเองคุมตัวเองได้ตลอดแท้ ๆ แล้วเซียว ทำไมมาตายน้ำตื้นกับยืมมีน ๆ ของประเมศซะได้...

ใช่...เขารู้ว่าความสัมพันธ์ของตัวเองกับเจ้านายมันชักประหลาดพิสดารเข้าไปทุกที และมันแถม

แจ่มสุด ๆ ในทริปทะเลนั้น แม้จะมีมัน ๆ เบลอ ๆ ไปบ้าง.....แต่ภาพก็รู้ว่าคืนนั้นเมศทำอะไรกับเขาไปบ้าง แหม...พุดอย่างกับเสียตัว...

รสจูบเหมือนเด็กจูบพ่อยังฝังอยู่ในสมองและวนเวียนซ้ำ ๆ ในยามอารมณ์ศิลปินพุ่งสูง....สารภาพว่าบางครั้งภาพแอบคิดถึงมันเวลาเคารพธงชาติตอนเช้าบ้าง ใครจะว่าโรครจิตแต่ไอ้ภาพยึดอกรับว่ามันศิลปะอย่างแน่แท้ !!! เดี่ยวสิ...มึงกลับมาจับมือกับสถานการณ์ตรงหน้าก่อนไอ้ภาพ

ถ้าให้เขาอธิบายให้ฟังคร่าว ๆ ชายสองคนอยู่ในห้องอับ ๆ ที่เปราะเปื้อนไปด้วยสี ทั้งสองคนไม่ปริปากพุดอะไรสักคำแถมประเมศยังไปนั่งกอดเข้าอยู่แถวมุมห้องซุกหน้าเลอะ ๆ ลงกับเข่าอีก ภาพเกาทำยทอยแก้เก้อเพราะทำอะไรไม่ถูก

“เมศครับ...”

“.....” เจ้าของชื่อถูหน้าลงกับเข่าแรง ๆ เป็นการตอบว่า ‘ฟังอยู่’

“พี่...เอ่อ....” ภาพถอนหายใจอย่างจวนมุม “ขอโทษที่ล่วงละเมิดทางเพศนะครับ”

“ห่า !!!” เมศร้องลั่น “ตอนไหน !!”

“ก็เมื่อกี้ไง....” แล้วมึงจะบิดเงินอายุทำซากอะไร ไอ้ภาพ “ที่แบบจูบ....”

“หน้าผากเนี่ยะล่วงละเมิดทางเพศ !!” เมศสบถลั่น

“ก็ถือว่าเจ้า ๆ กันไปเนอะ....เมศก็เคยล่วงละเมิดทางเพศพี่...”

“ผมไปทำตอนไหน !!” แล้วดูคำที่มันเลือกใช้...ทำประเมศเสียหายเหลือหลาย

“ก็ที่ทะเล...”

เอิ่ม....ไปไม่ถูกเลยมึง...

คราวนี้เป็นทีเมศได้นั่งหุบปากแทน หน้ามันเหมือนถูกตบด้วยมือปรต....เฮ้ย...เดี๋ยวสิก็ตอนนั้น “ไหนบอกว่าหลับอยู่ไง”

“พี่ไปบอกตอนไหน อยู่ ๆ เด็กที่ไหนไม่รู้ก็มา....”

“แล้วทำไมไม่ตื่นหา!!” ก่อนจะได้ทันพุดต่อเมศรีบโผล่เข้าไปบิบบอ “แกล้งหลับแล้วยังมีหน้ามาบ่นอีกเรอะ !!!”

“อ้อ....พอก่อน” ไอ้ภาพแคะมือที่คอดอก...นี่บิบบจริงนะเนี่ยกะให้ตายเลยรีใจ “ก็เมศไม่ถามว่าหลับรึยังพี่ก็เลยไม่ตอบ”

“นั่นมันใช่คำตอบหรอวะ!! แล้วของแบบนี้ทำไมต้องถาม !! ....ถ้าไม่พอใจก็...”

“แล้วใครบอกว่าพี่ไม่พอใจ?”

ติ๊ง! ติ๊ง! ติ๊ง! กลองจังหวะสามช่าดังในมโนจิต...

ชั่วขณะหนึ่งที่ทั้งห้องตกอยู่ในความเงียบ ประเมศอ้าปากค้างจนหยดสีเทาไหลเข้าปาก....เขาอ้าปากจะพูด...แต่ก็หุบลง....แล้วก็อ้าใหม่....แล้วก็หุบ...

“จะพูดอะไรก็พูดเถอะ” โซเวียยยยยยยยย เกิดมาคนอย่างประเมศไม่เคยเสียเซล์เฟแบบนี่....ความมั่นใจที่หนาแน่นยิ่งกว่าปูนตราข้างถูกกะเทาะออกไปในชั่วพริบตา เพราะไอ้ความรู้สึกบ้า ๆ นี่ทำให้เขาไม่เป็นตัวเองเอาเสียเลย พูดสิวะเมศ...พูดอะไรก็ได้ที่บอกว่าตัวเองรู้สึกยังไง “ไม่พูดหรือ....งั้นพี่พูดนะ...”

เมศพยักหน้าหงิกหงัก

“เรา...เอ่อ...น่าจะคุยกันเรื่องนี้ตั้งนานแล้วเนอะ” เป็นครั้งแรกที่ไอ้ภาพเป็นผู้นำ “เรามันแปลก ๆ นะว่าไหม?”

“พี่แปลกคนเดียว ผมปกติ” แหม...ทีนี้ปากกล้าเชียวนะ

“คนปกติที่ไหนเขากล้าเข้ามาจูบปากคนหลักกัน”

“ขอละพี่ภาพ..ช่วยอายหน่อยได้ไหม!!!” ทำไมมันพูดอะไรได้หน้าซื่อแบบ
น่านนนนนนนนน ตัวเมศนี่หน้าหงิกหน้าเทาถูกเป็นไฟแล้ว

“ก็มันเรื่องจริงนี่” ภาพไหวไหล่ “ค่าเขาแล้วยังมาจูบเขอีก นิสัยไม่ดี”

ฮือออออออออออออออออ....ประเมศอยากตายยยยยยย การวิ่งบนฝ่ามือคนอื่นเป็นอะไรที่เขาเกลียดที่สุด แต่ฝ่ามือไอ้พี่ภาพนั่นเลวร้ายกว่า มันไม่ปล่อยให้อายเลย ๆ แต่ยังแกล้งเอานิ้วชี้ไปมาให้คนบนมือดินพาดันอีก ไอ้หอกหักเห็นหน้าซื่อ ๆ ที่จริงแล้วมันร้ายที่สุด !!!

“หน้าแดงทะลุออกมาแล้ว” ไม่ว่าเปล่าภาพยื่นหลังนิ้วไปเคาะตรงเจ้านายหนุ่มจนผะ “คิดอะไร...ลามก”

“ไม่!! เปล่า!!” ทีนี้เลือกไม่ทักว่าอากาศร้อนนะมึง....

“ไม่ต้องปฏิเสธหรอก ความลามกเป็นศาสตร์ชั้นสูงที่มนุษย์พัฒนาขึ้นใช้ เราควรภูมิใจนะ”

“.....” ไร้ซึ่งคำบรรยายสำหรับคนอย่างมัน

“เมศครับ....”

“.....” นี่ก็แตกจุดกันไป

“รู้ใช่ไหมว่าพี่ชอบคิดอะไร ไม่เหมือนคนอื่น....รู้ใช่ไหมว่าพี่เป็นคนไม่มีกรอบในชีวิต”

“.....”

“พี่อยากทำอะไรพี่ก็จะทำ....บางทีมันก็บอกสาเหตุออกมาเป็นคำพูดยากนะ การกระทำออกมา น่าจะชัดเจนกว่า”

เมศลงไปหมดแล้วว่าจะแปลไทยเป็นไทยอย่างไรดี....พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานก็คงไม่ช่วยอะไร แต่คงไม่ต้องคิดให้เสียเวลาเมื่อร่างสูงใหญ่เยี่ยงหมีควายชะโงกหน้าเข้ามาใกล้จนเงาทับลงบนใบหน้า มือใหญ่ประคองใบหน้าเรียวให้เงยขึ้น

กลิ่นน้ำมันสนอวลในจมูกเมศเมื่อเจ้าของถั่งสีทาบทับริมฝีปากลงมา สัมผัสร้อนผ่าววาบขึ้นตรงจุดนั้นแล้วแผ่ซ่านไปทั้งใบหน้าเรียว ภาพจูบเขาอย่างบริสุทธิ์....ไม่มีการลูกล้อล่อวงเกินใด ๆ

ซึ่งเมศว่ามันไม่พอ !!

เจ้านายหน้าเลือดได้อะไรเคยพอที่ไหน เขาใจกล้าหน้าด้านยกมือขึ้นกดทำทอยลงมาแล้วจูบให้ลึกซึ่งกว่าเดิมด้วยการดูดดึงริมฝีปากหนา....ไ้อภาพถึงกับตาข้างซ้ายเขิงชายไปชั่วขณะ เคี้ยวหนะ....เวลาจูบนี้มันจูบยังไฉะ ครั้งสุดท้ายกับแฟนเก่าก็หลายปีมาแล้ว อืม....เรื่องใช้สมองแบบนี้ภาพไม่ถนัดเลยแฮะ

เขาหลับตาลงและปล่อยให้มันเป็นไป....

ความรู้สึกถูกถ่มกรองออกมาเป็นการกระทำที่ตอบสนองเมศด้วยการรับปากกลับเบา ๆ อุณหภูมิบวกกับกลิ่นสารเคมีจากสีที่ภาพหลงใหลดึงให้ศิลปินหนุ่มทำไปตามสัญชาตญาณ เหมือนการวาดรูป....เขาสอดปลายลิ้นเข้าวาดต่อนเมศราวกับละเลงสีบนบนผืนผ้า ดูดึงซ้ำ ๆ เมื่อไม่อยากจะออกจากกรอบเฟรมที่เขาหลงใหล

ซ้ำ ๆ ....ซ้ำ ๆ .....

อยู่อย่างนั้นจนกระทั่งสิ้นฟ้าใบมีชีวิตร้องประท้วงในลำคอว่าจะขาดใจตายศิลปินหนุ่มถึงได้ผละ
ออกมาองผลงานของตัวเองที่หอบแฮ่ก ๆ เป็นหมาจมน้ำ ใบหน้าหล่อ ๆ ที่เลอะสีนั้นยิ่งน่าดูเข้าไป
ใหญ่ นายศิลปินเปลอแลบลิ่นเลียปากเล็กน้อย

เท่านี้คงสาแก่ใจปรเมศแล้วมั้ง....ดูจากสภาพที่เอามือปิดหน้าตัวเองกรีดร้องในใจราวเด็กสาวได้
กอดไอศดอลในดวงใจ แม้จะเงินอายยังงแต่เมศก็แอบเสะยืมภายใต้มือนั้น....หิ....เสร็จโจร
... เคลิ้มตามขนาดนี้อย่าบอกมึงไม่ได้คิดอะไรกับกวนะครับพี่ภาพ อมบุโรพุทโธมาพูดก็ไม่เชื่อ...

“ผมว่าผมเริ่มผิดปกติแล้วละ...”

“หือ?”

“ตั้งแต่เริ่มชอบคนอย่างพี่ ผมว่าจิตผมต้องไม่ปกติแน่เลย”

“ฮ่า ๆ ๆ” ภาพหัวเราะ “เพิ่งรู้ตัวหรือ...”

ความรู้สึกบางอย่างก่อตัวในห้องนั้น โดยที่ไม่ต้องเอ่ยอะไรให้มากความ

ไม่รู้สิ...แต่ภาพก็คิดว่ามันดีเหมือนกัน

คนขาด ๆ เกิน ๆ สองคน....แต่อยู่ด้วยกันแล้วมีความสุขก็น่าจะพอแล้วนี่

.....

.....

.....

.....

ปรเมศนั่งแคะสีน้ำเงินแห้ง ๆ ในรูจมูกออกมา หลัง ๆ ไม่ทันใจมีการเอาทิชชู่ม้วนเป็นเส้น ๆ แล้ว
ยัดเข้าไป..ดึงออกมาแต่ละทีนี่แทบกรีด....นี่เขาจะมีชีวิตอยู่ได้อีกกี่วันวะเนี่ย พอโยนซากทิชชู่ลงไป
บนโถะก็แว่วเสียงประตูห้องน้ำเปิดออก

“ยังกะจี้มูกไม่เสร็จอีกเหรือ เดี่ยวก็เลือดกำเดาไหลออกมาแทนเหรือ”

“ไม่ต้องมาพูดคิเลย ไอ้เวรที่ไหนมันทำให้ผมมีสภาพแบบนี้วะ” นึกแล้วอยากพ่นจี้มูกใส่หน้ามัน ขึ้นมาตึง ๆ แต่พอเงยหน้าขึ้นมาเมศก็ต้องเบ้าปาก “นั่นเรียกว่าอาบน้ำแล้วเหรือ”

“ถูสบู่แล้วก็เรียกว่าอาบสิ” ภาพโยนผ้าขนหนูพาดลงบนโซฟา “ใครจะไปอยู่ในห้องน้ำเป็นชั่วโมง แบบเมศกัน”

“หยั่งกับสีน้ำปลอดมลพิษของฟิมันล้างออกง่ายนักนี่” เมศยันขาข้างนึงบนโซฟาแล้วเริ่มเอาทิชชูขัดเล็บเท้า “แล้วดูสภาพฟีสิ นี่ขัดตัวแล้วเหรือ”

“ปกติพี่ทำงานก็อาบแค่นี้แหละ” เขาตอบพลางทิ้งตัวลงนั่งข้าง ๆ เจ้านายเด็กยกแขนที่เต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อกรรกรขึ้นดู

“ผมก็ว่าทำไมพี่ชอบใส่เสื้อแขนยาวไปทำงาน ไอ้เราก็นึกว่าเพื่อความสะดวกที่แท้ก็ปิดบังความโโสโครกนี่เอง” บ่นไปก็ยื่นมือไปดึงกระดาดอยู่ ๆ บนโต๊ะมาขัดคราบสีบนหลังมือออก “ดูดี....ติดออกมาเพียบเลย”

“มันเป็นแผนของฟีที่ให้เมศมาขัดออกให้เหรือ”

“เหลหน้าด้านๆเลยนะ” เมศเบ้าปาก “พีนีสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐานต่ำเตี้ยเรี่ยดินชะมัด”

“เหรือ”

“เลิกยิ้มโง่ ๆ แบบนั้นได้แล้ว” เมศพึมพำต่อในใจ.....เดี๋ยวก็หลงหนักกว่าเดิมกันพอดี...

“งั้นพี่จะทำหน้าบึ้งเอาไว้ละ เดี่ยวเจ้านายค่าอีก”

“ตามสบายเหอะผมจะกลับแล้ว พรุ่งนี้เข้าออฟฟิศเวลาเดิมด้วยละ”

“จะกลับแล้วเหรือ”

ร้องผมไว้สิ...ร้องไว้เลย...

“เรายังไม่ได้ตั้งชื่อรูปเลยนะ”

แสรดคคคคคคคคคคคค....จะหวังอะไรกับคนอย่างไอ้ภาพ !!!

เมื่ออยากจะสวนว่า ‘ชื่อรูปไม่อยากจะตั้ง อยากตั้งชื่อลูกมากกว่า’ แต่เมศก็สวนทันทีไว้

พอประมาณ ทำเป็นนั่งนิ่ง ๆ แต่ก็ถูกไอ้ภาพหลุดมือขึ้นลากไปถึงห้องโถงสร้างภาพที่อยู่ติดกับประตู
บ้านประหนึ่งจะไต่กลับก็ไต่ไม่ปาน ภาพปล่อยมืออีกฝ่ายออกแล้วก้มลงไปหยิบปากกาตราม้าที่พื้น
ขึ้นมาก่อนจะจรดลายเส้นขยุกขยิกที่มุมขวามุมของเฟรมเน่า ๆ

“สิน-ละ-ป็น เรียบร้อย !!” เขายื่นปากกาเคมีกลืนจนให้เมศ “เชิญคุณปรเมศ”

“นี่ไม่ได้ซ่อนสัญญาขานี้ให้ไว้หลังเฟรมใช่ไหม?” เมศแขวะแต่ก็รับปากกามาเซ็นชื่อลงไปแต่
โดยดี

“ถ้าผิดพลาดขนาดนั้นพี่ไม่หลวมตัวให้เมศหรือครับ”

ขยับ...

“เอ่อ...ลายเส้นสวยดีนะ เฮะ ๆ” ไอ้ภาพรีบกลบเกลื่อนก่อนจะโดนดอกเบี๋ยเพิ่ม “ตะ...ตั้งชื่อรูปกัน
ดีกว่าเนอะ”

“ตั้งชื่อ?” เมศเลิกคิ้ว “ไอ้สินเน่า ๆ นี่มันควรจะมีชื่อด้วยหรอ มันเป็นรูปอะไรยังดูไม่ออกเลย”

“ก็มันเป็นแอบสแตรกจะมีรูปร่างได้ยังไงเล่า” เอ้า...กูจะรู้กับมันไหม “เอาละ..ช่วยกันคิดชื่อรูปเรา
หน่อย”

“ผมไม่ใช่ศิลปินพื๊ยาแบบพี่นะ ทำอะไรแบบนี้ไม่เป็นเว้ย !”

“พี่ไม่ได้พื๊ยาซะหน่อย” ไอ้ภาพบ่นจิมจ่าขณะหมุนควงปากกาเคมีในมืออย่างใช้ความคิด “ชื่ออะไร
ดีนะ.....ความหื่นของปรเมศ?”

“...ไอ้พี่ภาพ...”

“...ความเครียด ? ไม่เอาไม่ดี ๆ พี่มีชื่อนี้หลายหมายเลขแล้ว”

“จึ้นพื๊นังคิดไปนะ ผมกลับละ...” เมศเดินหันหลังแล้วมุงหน้าไปที่บานประตู...แต่พอเห็นทางตา
แว็บ ๆ ว่าภาพก้มไปเขียนอะไรบางอย่างบนนั้นเขาก็เดินย้อนกลับมา ร่างผอมสูงย่อตัวลงเพื่ออ่านตัว
อักษรหวัด ๆ บนกระดาษเขียนชื่อ

‘ความทรงจำหมายเลข 1’

“ชอบชื่อนี้ไหม?”

“ก็....ดี...” อันที่จริงเขาชอบมากเลยแหละ....โดยเฉพาะหลายเลขด้านหลัง....

ก็แอบหวังนิด ๆ ว่าจะมีหมายเลขอื่นตามมานะ...

“ดีแล้วที่ชอบ” ศิลปินหนุ่มยิ้มตอบด้วยแววตา...

บางทีเมศก็คิดว่าภาพอาจจะเข้าเล่ม.....แต่พอมองหน้าโง่ ๆ นั้นก็รู้ว่าไม่เลย...ภาพไม่ได้คิดอะไรไป
นอกจากสิ่งที่อยากทำเลย....ไม่เคยคิดว่าเขาต้องทำตัวยังไง ทุกอย่างเกิดจากอารมณ์และความรู้สึก
ของเขา

“อ้อ..” คนเด็กกว่าตรงต่อต้านเมื่อถูกขยี้หัวแรง ๆ ภาพเสียเส้นผมย้อมสีนั้นขึ้นก่อนจะ

จู่บ...

“พรงนี้เจอกันที่ออฟฟิศครับ”

อ่า...ศิลปินนี้เข้าใจยากชะมัด...

.....

.....

.....

.....

ขยับสถานะหรือ?

เรียกแบบนี้ก็ออกจะเกินไปหน่อย...

“พี่ภาพ! ผมบอกแล้วใช่ไหมว่าอย่าหลอกลวงบอกราคารจริง! เป็นไงล่ะแทนที่จะได้บวก”

“ก็เขาต้องหน้ากคันพี”

“คราวหน้าพี่เจียบไปเลยนะ ไม่ต้องพูดชะยังดีกว่า”

“เฮ้อออออออออ...ผัวเมียคู่นั้นจะเถียงกันอีกนานไหม”

“ไดยินนะครับพี่เก้อ !!!”

“.....จะ...จะ...ข้าหมายถึงคู่นั้นนะ...ที่อยูตรงนั้นนนั้นนนั้นนนั้น” เกื้อชี้ไปยังทางอื่นซึ่งถ้า
มองตามก็จะพบว่าไม่ได้มีมนุษย์ตนใดอยู่เลย “ว่าแต่พวกเอ็งก็อย่าดีกันสิ พวกข้าพลอยเสีย
สุขภาพจิตไปด้วย”

“ไอ้เกื้อเสียคนเดียวอะ เจ้ไม่เกี่ยว” หนูนาริเบเอาตัวรอด “ว่าแต่เรื่องราคาพี่ว่าก็โอเคแล้วอะ น้องเม
ศอย่าหวั่นเสียเลย”

“ลูกคำครานี้ดูเป็นพวกคุณนายกระเป๋านักด้วยจ่ายไม่อะไรเลย ไม่ได้เจอแนวนี้มานานแล้ว
แฮะ” แอลที่เดินขนาบข้างออกความเห็น “แบบนี้ก็ทำงานง่ายด้วยหน่อย ไม่ใช่โดนตดงบนูนนี่”

“ก็สินค่าความงาม เจ้าของก็พวกคุณนายว่างงานทั้งนั้นแหละครับ” เมศแจกเอกสารในมือให้แต่ละ
คน “แผนงานคร่าว ๆ ฟรุ้งนี้ประชุมกันที่ออฟฟิศอีกที”

“จั้นแยกย้ายกันเลย พี่ต้องวะไปจ่ายเงินค่าโทรศัพท์แป็บ ไปก่อนนะเว้ย”

“ครับพี่รุذن”

ใช้เวลาไม่นานต้องประสงค์ก็สลายตัวกลับทางโครทางมัน โดยที่พนักงานผู้ชอบยุ่งเรื่องเจ้านายไม่
ลื้มจะส่งสายตาพยักพยิดไปทางสองคนด้านหน้าเป็นเชิงว่าจับผิด

‘บอกให้แยกย้าย แต่คู่ตัวเองไม่แยกกันซะจั้น’

‘หุยยยยย...ตัวติดกันขนาดนี้ ระวังเขาจะแต่งกันก่อนแก่กับแอลนะ’

‘เจ้...นั่นปากเธอ...’

เมศวะซื้อเป๊ปซี่จากร้านสะดวกซื้อมาสร้างความชุ่มซ่าให้กับชีวิต อย่างที่รู้ ๆ กันว่าเขาเมง่าย...
เวลาฉลองงานเสร็จทีไรก็ดื่มแต่น้ำอัดลมแทน เขากับภพต้องกินข้าวเย็นก่อนกลับบ้านด้วยกันทุก
วันเป็นกิจวัตรใหม่ที่ทำอาลูกน้องแก่กว่าเอาไปแซวกันสนุกปาก

กลับบ้านไปก็กินข้าวคนเดียวอยู่แล้ว....แบบนั้นมันแห้งแล้งจะตายไป การมีใครอีกคนมากินข้าว
ด้วยมันก็ดีเหมือนกัน เมศกระดกน้ำอัดลมลงคออีกใหญ่เหม่อมองลูกน้องที่ยังอ่านข้อมูลในกระดาษ
ไม่เลิก

“เมศนี่...ชอบโก่งเนอะ”

“อะไรนั่น...อยู่ ๆ ก็หันมาค่าผม” คนโดนค่าแยกเขี้ยวขู่ฟ่อๆ “เงินนะจะเอาไหม”

“เอาสิ”

“งั้นก็อย่าบ่น ผมกำลังหาประโยชน์สูงสุดให้กับบริษัทเราอยู่” เมศปิดไม้ปิดมือแล้วทิ้งตัวลงนั่ง พวกเขาอยู่ในร้านข้าวมันไก่มือเย็นของวันนี้

ภาพจอหน้าไอ้เด็กร้ายกาจที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้าม...เหมือนมีเขาซาตานงอกออกมาจากหัวพร้อมปีก ค้างคาวสีดำที่กลางหลัง...เจ้านายของเขาช่างเป็นภัยสังคมอย่างหนึ่งจริง ๆ บริษัทไหนได้พานพบเป็นต้องฉิบหายกันเป็นแถบ ๆ ไป

ถึงจะไม่ใช่หน้าที่เขาแต่ภาพก็อดไม่ได้ที่จะดักเตือน....เพื่อเมศจะเพล่า ๆ ไอ้โรคชอบบวกลบนี้ลงมั่ง

“นิสัยไม่ดี”

“พี่ภาพ...อย่ามาโลกสวย” เมศกลอกตา

“เมศไม่ลองทำงานเพราะชอบที่จะทำบ้างละ....เหมือนพี่ไง ผลตอบแทนจะมากน้อยก็ไม่สำคัญ พี่ขอแค่ได้มีความสุขกับการวาดรูปก็พอแล้ว” แววดาคนฟังอ่อนลงจนภาพยิ้มออก “หม่อมเจ้าสิทธิพร เคยบอกไว้ว่า เงินทองคือมายา ข้าวปลาสิของจริง”

เท่านั้นแหละปรเมศยกมูมปากขึ้น.....เผยรอยยิ้มที่ทำเอาเลือดทั้งร่างกายไหลมากองรวมกันที่ใบหน้า....แต่ไม่ใช่เพราะเงินอาย “งั้นพี่ท่องใหม่นะ....นายปรเมศคนจ่ายเงินเดือนให้พี่กล่าวไว้ว่า อุดมการณ์คือมายา เงินที่จ่ายมาสิของจริง”

จบนะไอ้ภาพ.....ตกหลุมผู้ชายเจ้าเล่ห์ก็รับชะตากรรมไปเหอะ....

ใครจะไปเปลี่ยนปีศาจให้กลายเป็นเทวดาได้ละ ภาพละหมั่นไส้ไอ้เด็กนี่จนต้องเอื้อมมือไปปิดหน้าผากดังแป๊ก

“โอย!!” เมศร้องลั่น ยกมือลูบหน้าผากป้อย ๆ “ตัดเงินเดือน!!”

หึ... ไอ้เด็กแสบเอ๊ย...

งานคือเงิน เงินคืองาน บันดาลสุข...

เมศคงเพ้นท์ผนังไว้ส่วนใดส่วนหนึ่งของห้องด้วยวลีเหล่านี้เป็นแท้ ภาพก็อยากจะเสนอตัว
ออกแบบตัวอักษรให้อยู่หรอกนะ แต่กลัวจะโดนตะเพิดกลับมา ศิลปินหนุ่มนั่งจินตนาในใจขณะมอง
ไปรอบ ๆ ห้องสี่เหลี่ยมแข็งทื่อของปรเมศ เข้าใจเขาแะมาหาเมศก่อนจะเข้าไปคุยงานกับลูกค้าที่
บริษัท สาเหตุเพราะหนึ่งภาพไม่รู้ทาง สองภาพไม่มีรถ

.....และสามเมศบอกให้เขามา

มานั่งรอสุดหล่อผูกไทเป็นชาติเนี่ยนะ...เชื่อเขาเลย ภาพอยากจะเดินไปผูกเป็นเงื่อนพิรอดแล้วจับ
แขวนกับโคมไฟด้านบนให้มันรู้แล้วรู้รอด!!

“วันนี้จะได้กลับบ้านไหมเนี่ย” ชายหนุ่มหยอดไปทีหนึ่ง ซึ่งได้ผลเว้ย! ปรเมศหันขวับ

“ผมเป็นบอสนะ! ลูกค้าก็ต้องมองผมมากกว่าคนอื่นอยู่แล้ว นี่ยังบริษัททำผลิตภัณฑ์ความงามยิ่ง
แล้วใหญ่”

“พี่ว่ามันก็ดีแล้วนี่....เกิดมาไม่เคยเจอไทที่ไหนผูกสวยขนาดนี้มาก่อนเลยยยยย อุ๊ววววววววว”
ไม่ว่าเปล่าไอ้ภาพปรบมือให้ด้วย

“อ้อ..แน่นอน” เมศหรีตา “มันเป็นศิลปะชั้นสูง”

โอเค... ไอ้เด็กแสบ... นึกนี้ภาพยอมแพ้ก็ได้...

คุณชายปรเมศเหยียดขี้มอย่างผู้ชนะ เขาตบปีกเสื้อตัวเองสองทีแล้วเกี่ยวกุญแจรถบนโต๊ะ
รับแขกขึ้นมา “ไปเหอะพี่ภาพ”

“ครับ ฯ” ภาพเดินตามออกไป แต่เจ้าของห้องคันหยุดชะงักอยู่ที่หน้าประตู แม้จะไม่เห็นหน้าแต่ดู
ท่าเจ้าตัวจะครุ่นคิดอะไรบางอย่างอยู่....และเรื่องที่ปรเมศคิดไม่เคยปลดปล่อยต่อชีวิตใครเลย

“ผมมาลองคิดดูแล้วนะ...” นั่นไงล่ะ! เปิดเรื่องมาแล้ว

“ครับ?”

คนเด็กกว่าหันมาเผชิญหน้าพร้อมแวตาวาววับ ไม่รู้คิดไปเองรีเปล่า...ตั้งแต่พลาดไปจูบกันวันนั้น
ปรเมศดูจะเจ้าเล่ห์ขึ้นเป็นกอง ทั้งที่ปกติก็ซื่อๆอยู่แล้วนะ...

“เราควรจะทำอะไรแบบคู่ปกติเขาบ้างปะพี่” ถึงหน้าตาจะมั่นใจแค่ไหนแต่เมศก็ประหม่าจนจิกขา
กางเกงตัวเอง

“เซ่น ?” ภาพเล็กคิ้ว

“กะ..ก็แบบ...ก่อนไปทำงาน...แบบ...”

จูบ... ไอ้ภาพก็มัวตัวลงไปจูบเบา ๆ บนสันจมูกโค้ง มันถามกลับด้วยสีหน้าสงสัย

“แบบนี้เหรอ ?”

อ้ากกกกกกกกกกกกกกกกกกกกกก...เมศรู้สึกวุ้นวุ้นเหมือนจืดจะละลายเป็นลอร์ดโวลเดอ
มอร์ให้รู้แล้วรู้รอด แล้วไอ้ตัวการยังมาตีหน้าซื่อเหมือนจูบหมาหน้าปากซอยอีก ช่วยเงินอายุตาม
กูหน่อยเถอะครับพี่ภาพ!!!

เมศเอามือบีบจมูกตัวเองไว้แน่นงยหน้าจ้องไอ้พี่ภาพเขม็ง ไอ้ท่าที่แบบเด็กดี ๆ นั้นทำภาพมัน
เขี้ยวจนต้องยกมือขึ้นขยี้หัว

“ไปได้แล้ว...เดี๋ยวก็สายกันพอดี” ภาพพูดล้อเลียนประโยคสุดฮิตของเมศก่อนจะแสวงเดินนำ ซึ่ง
เมศไม่ยอมแพ้รีบถือกระเป๋าแล้วเดินแซงไปทันที....รายนี้ก็โรคจิตชอบเดินนำชาวบ้านตลอด

“พี่อ่านเปเปอร์ที่ผมให้เมื่อวานแล้วใช่ไหม ?”

“สารภาพว่ายัง....” ภาพหัวเราะเสะ ๆ “เมื่อวานพี่เผลอหลับไปอะ นี่เพิ่งอาบน้ำเมื่อเช้านี้เอง”

“อะไรนะ!” เมศเผลอกระแทกประตูรถดังจนเจ้าตัวสบตอกมา “แล้วจะคุยกันรู้เรื่องเหรอ”

“เดี๋ยวระหว่างรถติดเมศก็เล่าให้พี่ฟังไปไง....ง่ายจะตาย”

“ง่ายกะผีนะสิ! เล่าหมคนั่นผมก็น้ำลายแห้งพอดี”

“แต่เมศค่าพี่ไปตลอดทางแบบนี้ก็น้ำลายแห้งเหมือนกันนั่นแหละ” เมศสะอึกอีกในใจ ในมือกำ
พวงมาลัยแน่นและจินตนาการว่ามันเป็นคอคนข้าง ๆ บิดซ้ายบิดขวา....

ถนนบนกรุงเทพฯยังคงทำหน้าที่ได้ดีเช่นเดิม....ไม่ว่าจะรถราหลายสิบล้านหรือเศษเหล็กวิ่งได้ก็
ลื่นติดแหงกเหมือนหนูโดนกาวดักทั้งนั้น นิสัยมารัษสีคำคำนางของเมศก็ขึ้นไปเกยบนกาว

เรียบร้อย...ติดแน่นทนนานนับชั่วโมงเลยแหละ ตุ๊กตามีควายหน้ารถสอดหมอนรองใต้ท้ายทอย
ก่อนจะเอนหัวลงไปกับเบาะอย่างสบายอารมณ์ ภาพชอบนักแหละรตติณี....สุนทรีภาพมาเต็ม

“แล้วก็...ครีมเชี่ยนั่นก็ผสมเมือกหอยทาก ทาแล้วหน้าขาวใสเหมือนตุ๊กเด็ก”

“อยู่ต่อหน้าลูกค้าพูดแบบนี้มันนะเมศ” ภาพหัวเราะหิ “พี่ว่าเข้าใจง่ายดี”

“จะบอกว่าผมสร้างภาพว่าจั้น ?” ภาพเลิกคิ้วเป็นเชิง “พี่ไม่ได้พูดนะ” “เออ...สร้างภาพแล้วไง ได้
ตั้งก็พอ”

“อืม...ดี! อุดมการณ์ชัดเจน”

“ขอบคุณที่ชม” เมศพูดเสียงลอคไรฟั่นแล้วเหยียบเร่งเครื่องเสียงมิดจนรถแทบจะไต่คันข้างหน้า

“ว่าแต่ครีมเมือกทากนี่มันอะไร ?” ภาพพลิกกระดาษในมือไปมา “นอกจากกินแล้วมันทาหน้าได้
ด้วยหรอ”

“ถ้าเห็นครีมรกเกาะพี่จะไม่ถามผมแบบนี้” เมศปัดมือไล่ “เอาละ...จะถึงตึกเขาแล้วนะ อย่าไปเลอ
หลุดถามอะไรโง่ ๆ ละพี่ หน้าทีของเราคือ...”

“ชูครีตเงินเขา”

“ดีมาก...แสดงว่าเริ่มท่องสโลแกนที่ผมให้ไปได้แล้ว”

เมศเปิดกระจกเพื่อบอกระบุระกับยามหน้าบริษัท สุดท้ายก็ปล่อยให้เขาเข้ามาวนหาที่จอดรถ...
เจ้านายปลดเข็มขัดนิรภัยออกแล้วหันมา เขาพบว่าสายตาคนข้างๆจ้องหน้าเขาไม่วาง

“มีอะไร ?”

“พี่กำลังสงสัยว่าเมื่อเช้าเมศเรียกพี่ไปที่ห้องก่อนทำไม” ภาพลูปคางพลางขมวดคิ้วอย่างใช้ความคิด
“จะอ้างว่าพี่ไม่มีรถก็ไม่เข้าท่า....เพราะยังงี้พี่ก็ต้องนั่งรถเมล์ไปหาเมศอยู่ดี...”

“.....”

“แต่ตอนนี้พี่พอรู้ละ” สมองหมี ๆ ใช้เวลาบนถนนคำนวณมาตลอดทาง “ที่เรียกมานี้เพราะอยากให้
พี่จูบก่อนไปทำงานใช่ไหม...”

เมศหน้าตึงเพราะไม่คิดว่าไอ้ภาพจะยิงแสดหน้าขนาดนี้ ไอ้หนุ่มความมั่นใจสูงเริ่มปากสั่นพับ ๆ
เพราะหาคำแก้ตัวไม่ถูก สุดท้ายก็ได้แต่ก้มหน้าพึมพำ “.....อืม....”

หียยยยยยยยยยยยยยย...เสียฟอร์มจริง ๆ ภู !!!!

“โธ่...แล้วก็หลอกให้พีนั่งรถอ้อมโลกไปตั้งไกล”

“.....”

“คราวหน้าก็บอกไปเลย พี่จูนให้ได้ทุกที่แหละ”

“เออ!” เมศกระแทกเสียงเพราะถูกต้อนให้จมนม “แล้วคราวหน้าผมจะรีเควสเอง!!”

เป็นการเริ่มต้นเช้าวันใหม่ที่หวานแหววสินดี...

.....

.....

.....

.....

นี่คือผู้ชายที่เรียกสินคำว่า ‘ครีมเชียนั่น’ เมื่อกี้เหวอ

“ครับ...ผมก็พอศึกษาสรรพคุณมาบ้าง มั่นใจได้ว่าทางเราจะชูคุณภาพของสินคำให้คุณชญาณีได้แน่นอนครับ”

“ดีฉันดีใจที่ได้ร่วมงานกับคุณปรเมศนะค่ะ” สาวสวยลูกสาวเจ้าของ ‘ครีมเชียนั่น’ ยิ้มตอบ “คุณมีวิสัยทัศน์ที่ดีมากเลยค่ะ”

ภาพอยากจะหันไปขอกระโถนจากป้าแม่บ้านที่มาเติมน้ำให้ แต่ก็เกรงว่าจะถูกตัดเงินเดือนได้ เขาขบกัดริมฝีปากกลืนจำอยู่เป็นชั่วโมงจนเลือดซิบหมดแล้ว

ปรเมศมีอาวุธเป็นทั้งหน้าตาและคารม เขาน่ะหล่อ....แถมยังอายุไม่มาก มีภาพลักษณ์เหมือนนักธุรกิจใหม่ไฟแรง แถมยังเจ้าเล่ห์รู้จักการพลิกผันไปตามสถานการณ์ บอกเลยว่าถ้าภาพไม่เคยเห็นสภาพหลังการทำงานคงไม่เชื่อว่าไอ้เด็กนี้มีมุมอื่นด้วย

หน้าที่ของภาพหมดลงตั้งแต่เข้ามาเหยียบห้องนี้ได้ไม่ถึงห้านาที เรื่องฝ่ายศิลป์ไม่อยู่ในความสนใจของคุณชญาณีเอาซะเลย แต่ดูมู้ดบอร์คคราว ๆ เธอก็ไม่ได้ถามอะไรเพิ่มแล้ว....ภาพละเสียใจจริง ๆ

ที่ไปทนให้เมสอัคข้อมูลให้ตลอดทาง ตอนนี้น้ำที่ของเขามีเพียงพักหน้าเอออตามเจ้านายไปเท่านั้น

แก๊งงงงง

เสียงวางแก้วจากคนข้างๆ เล่นเอาจังหวะการคุยสะดุดไปเล็กน้อย ตัวการรีบก้มหัวขอโทษซึ่งทุกคนก็ไม่ได้คิดอะไรมาก

“เป็นอะไรครับพี่หนูนา” ภาพหันไปกระซิบถามอย่างเป็นห่วง

“เมื่อคืนเงินอนดึกนะ...” เธอตอบด้วยเสียงที่เบาที่สุดที่มนุษย์จะได้ยินได้.... เรื่องการปรับระดับเสียงนี้หนูนาถนัด เธอเฝ้าพี่เจ้านายเป็นงานอดิเรกอยู่แล้ว “พอดีลูกชายอแง”

“เป็นคุณแม่อีกลำบากแบบนี้แหละครับ” ภาพส่งยิ้มอ่อน ๆ ให้ ซึ่งคุณแม่ลูกหนึ่งก็ยิ้มตอบกลับมาอย่างเนือย ๆ ใจจริงก็อยากจะชวนคุยมากกว่านี้ แต่นั่นมันเป็นเวลางานพวกเขาเลยต้องนั่งนิ่ง ๆ กันไปก่อน

“ขอบคุณมากครับ ยินดีที่ได้ร่วมงานกันนะครับ” สิ้นประโยคนั้นพร้อมรอยยิ้มบาดทรงของปรเมศไ้ภาพก็แทบลุกขึ้นเฮ.... ในที่สุดก็จะได้ออกจากห้องประชุมอับ ๆ นี่สักที.... บอกได้เลยว่านี่ไม่ใช่ตัวเขาสุด ๆ เขาแทบจะโกยเอกสารยัดลงกระเป๋าแต่ก็ต้องรักษามารยาทเอาไว้บ้าง

หลังจากยกมือไหว้บอกลาสี่ทิศรอบวงแล้ว จี๋ข้าต้องประสงค์คอมพิวเตอร์นี้ก็เดินตามเจ้านายต้อย ๆ ไปที่ลานจอดรถ เมศพลิกกระดาษในมือไปมาก่อนจะหันมาแจกแจงงาน

“เดี๋ยวพวกเราจะไปดูสถานที่จริงกันเลยนะครับ ถึงงานนี้จะตั้งเดือนหน้าแต่ดูท่าเขาจะชอบให้เราทำอะไรไปอัพเดทตลอด วันนี้ก็เข้าไปดูล๊อคที่จัดงานให้มันเสร็จ ๆ ไปเลย”

“ยังไม่ได้เริ่มเร็ว ๆ นี่ใช่ไหมคะน้องเมศ... เพราะน้องคงไม่ลืม....”

“ไม่ลืมครับพี่หนูนา ทุกปีจนผมกาไว้ในปฏิทินแล้วครับ”

“ค่ะลูก” หนูนาก็ยิ้มหน้าบาน

“โอ้ยยยยยยยยยยยยย... เบื่อจริง เจ๊จะฉลองวันครบรอบแต่งงานอะไรของเจ๊ทุกปี”

“ก็ผัวฉันรวยอะ จบนะยะไอ้เก๊อ”

“คราวนี้ไปไหนหรือครับพี่?” รุตนถามอย่างสนใจ

“รอบนี้ใกล้ ๆ ไปเดินป่าที่แม่ฮ่องสอนจ๊ะ ผัวเจ๊ชอบแบบแอคเวนเจอร์” เธอเขินหน้าอย่างภูมิใจจน

เกือบมันใส่ต้องซัก

“แบบผูกเมียติดกับต้นไม้ผลัดลงน้ำตก สู้กับเสือทำนองนี้ปะเจ้”

“อีเก้อ...”

“อย่าทะเลาะกันล่ะ แยกย้าย ๆ เดี่ยวน้องเมศกริ้ว” แอลริบแยกฝ่ายแดงฝ่ายน้ำเงินออกจากกัน “เก้อมาเร็ว ๆ ไม่งั้นฉันให้เกติครอพี่หนูนาไปจริง ๆ ด้วย”

“จ๊ะ...ตัวเอง”

รถทั้งสามคันมุ่งหน้าสู่ช้อปปิ้งมอลล์XXX โดยปรเมศเข้าไปติดต่อกับทางห้างว่าบริษัทส่งตัวพวกเขามาดูสถานที่ เจ้าหน้าที่รุ่นลุงคนหนึ่งเลยพาพวกเขาไปดู มันเป็นลานกว้าง ๆ ที่แบ่งเป็นล็อก ๆ ห้องกว้างหลายเมตรอยู่ เมศปล่อยให้รุ่นพี่ถ่ายภาพสถานที่ ส่วนเขาปลีกตัวมาคุยกับเจ้าหน้าที่

“วันที่XXนี้มากันกี่บูธเหรอกับพี่?”

“พี่เหรอก?” นั่น...คุณลุงยิ้มใหญ่เลยนะครับ...

“ครับ...ผมถามพี่นั่นแหละ”

“เอ่อ...ก็เยอะอยู่นะ ไอ้หนุ่มเอ๊ย เกือบสิบห้าได้มั้ง เขาจัดเป็นงานขายเฉพาะเครื่องสำอางนี่”

“ใช่ครับ” เมศมองซ้ายขวาแล้วล้วงถามข้อมูล “ตรงเอ่อ...บูธผมเนี่ยถือว่าทำเลใช้ได้แล้วใช่ไหมครับพี่ คือเจ้านายผมจ่ายไปเยอะ...ถ้าผมไม่ได้ตรงที่เด่น ๆ หน่อยมีหวังโดนเอ็ดแน่เลย”

“โอย...ตรงนี้ดีแล้วน้อง นี่นะ...เวลาคนเดินนะ เขาเดินจากตรงนี้ไปนู่น...” จากนั้นก็ยาวเลย ปรเมศล้วงสารพัดความลับได้ตั้งแต่ซากกระเป๋ายันเรือรบ...รู้ยันคนชอบไปเข้าส้วมห้องไหนมากกว่ากัน ข้อมูลขยะชักเยอะจนเมศเลิกถามไปเอง แต่ลุงแก่ก็ฟอยต่อไม่หยุด

“ไอ้หนุ่มไม่ต้องกลัวนายจ้างไล่ออกหรอก ยังไงวันงานคนก็เยอะอยู่ดี”

“แสดงว่าปกติคนมาเดินห้างพี่เยอะใช่ไหมครับ”

“เปล่าหรอก...น้องเห็นตรงนั้นไหม” ลุงชี้ไปที่ล็อกขนาดใหญ่สุดตรงกลางซึ่งอยู่ตรงข้ามกับล็อกของเมศ “ตรงนั้นนะทำเลราคาแพงสุด”

“ครับ...แล้ว?”

“คลินิกความงามกตลิวอะไรนั่นก็มาจองล็อกนี้ไว้ เอาคารามาด้วยนะแต่พี่ไม่รู้จักหรอก...โปสเตอร์อยู่นู่นไง” เมศหันไปตามนิ้วชี้ของลุงขวับ

“เห็นว่าเป็นพระเอกละครเชียวนะ....รับรองวันงานคนมาเพียบบบบ นี่เมียพี่ยังรบเร้าให้พามาดูเลย”

เมศอ้าปากค้าง ไอ้ห่า....หน้าไอ้พี่หนึ่งเด่นหรากลางโปสเตอร์เลยเว้ยยยยยยยยย

“อ่า..ครับ...ขอบคุณสำหรับข้อมูล...เอ้ย...พี่มากนะครับ” เมศยกมือไหว้ลู่แกก่อนจะหันหลังกลับ ซึ่งก็ค้นพบว่าลูกจ้างทุกคนยืนมองเขาหน้าสลอนเชียว

“ต้องเจอกันอีกจนได้...แย่งนะกะน้องเมศ” แอลเดินมาตบว่าคนเด็กกว่าเปะ ๆ

“ไม่ต้องคิดมากหรอก...เวลาทำงานคงไม่ต้องมาปะทะกันหรอก”

“ไปกันใหญ่แล้วครับพี่รุจน์ แเค้ไอ้พี่หนึ่งผมจะไปกลัวมันทำไม” เมศยกไหล่กวน ๆ “มันนั่นแหละ ต้องกลัวผมเพราะจะไม่มีใครไปกดสวิตช์กับคลินิกมัน ทุกคนจะต้องอยากเอาเมื่อกตากมาทาน้ำมากกว่าอยู่แล้ว!!”

เอ่อ เมศ....พี่ว่ามันไม่ใช่ซะ....

แม้ใจลูกจ้างจะгур้องเช่นนั้นแต่ก็มึนงงเอ๋อให้เจ้านายเสียขวัญกำลังใจ ปล่อยให้เมศมันอินกับเมื่อกตากน่าจะเป็นทางออกที่ดีกว่า อีกอย่างพวกเขาเชื่อใจว่าไอ้น้องชายคนนี้นั้นไม่ธรรมดาอยู่แล้ว

“ถ้าวันนี้เราแยกย้ายกลับบ้านกันเถอะครับ ผมให้เลิกงานก่อนสองชั่วโมง” ทุกคนนี้แทบจะ ‘เย้’ เป็นเด็กอนุบาลกันเลยทีเดียว เมศยืนกอดอกวางท่าให้ทุกคนออกไปให้หมดก่อนเขาจะเนียนไปกินข้าวเย็นกับไอ้พี่ภาพเจียบ ๆ แต่ทว่าทุกสิ่งไม่เป็นดั่งใจ...

“เอ่อ...พี่หนูนาไม่กลับบ้านหรือครับ” สาวใหญ่ของออฟฟิศยื่นเก้ ๆ กัง ๆ บิดซ้ายทีขวาที

“คือพี่ว่า...พี่มีเรื่องจะปรึกษาน้องเมศ...”

เมศเลิกคิ้วเป็นเชิงบอกว่า ‘ก็พูดมาสิครับ’

“แบบ...แบบว่า...พี่ก็ทำงานกับเมศมานานแล้วเนอะ”

“ขอเบิกเงินล่วงหน้า? ขอย้ายที่ทำงาน?” เมศยังเข้าใจยังกะทายปัญหาเขาวัว

“ไม่ใช่กะลูก เงินเที่ยวผัวพี่ก็ออกสิกะลูก” หนูนาริบบัดไม้บัดมือ “แล้วจะย้ายที่ทำงานทำไม

ทำงานกับน้องเมศพี่ออกจะจอยค่ะ ไปออฟฟิศอื่นพี่ไม่กล้าเฝ้าที่เจ้านายขนาดนี้หรอกค่ะ....อู๊ปส์”

“หลุดแล้วครับพี่” ภาพเขวฆ่า ๆ สำหรับเขาเจ้าใหญ่คนนี้ทำให้การทำงานมีสีสันขึ้นมาอีกเยอะ

“ก็อึ้งค่ะ....มะรินนี่พี่ขึ้นเครื่องไปแม่ฮ่องสอนแล้ว”

“ครับ..” เมศถาม “แล้ว?”

“พี่อยากจะขอ...”

ตือตือตือตือตือตือ.....ตือตือตือตือตือตือ.....ตือตือตือตือตือตือ.....

ริงโตนในตำนานดังจากกระเป๋าจิมมีชูเซ็นจินเล่นเอาหนุ่หนุ่ทานลั่น “ว้าย...พี่มาถึงแล้ว ต้องรีบไปแล้วค่ะไม่มีที่จอดรถ เปิดไฟกระพริบรออยู่”

“แล้วเรื่อง...”

“เอาไว้ก่อนนะคะน้องเมศ เดี่ยวพี่มาบอกอีกที ไปแล้วค่ะสุดหล่อทั้งสอง...จะแอบไปกินข้าวก็ไปชะนะคะ บ้ายยยย” ไม่รอให้เจ้านายข่มขู่ตัดเงินเดือนแต่อย่างไร สาวใหญ่ติดไฮสปีดที่เกือกวบเดียวหายไปจากสายตาเรียบร้อย ไวปานวอกของจริง

ทิ้งปรเมศให้ยืนหน้าม่าน....เยิ้มเลย พี่ ๆ รู้กันทั้งออฟฟิศว่าเขาไปสอยลูกจ้างใหม่มาเรียบร้อย...เข้าภยิตสมภารกินไก่วัดซัด ๆ!!!! แถมไก่ที่กินเลือกเป็นไก่แก๊อีก โอ้ยยยยยยยยยยยยยยยยยยยยยไก่แก๊หันมาสะกิดไหล่สมภาร “เมศ ๆ กินข้าวกันปะ...พี่หิวแล้ว”

คือมึงช่วยรู้สึกอะไรก็ดีนะพี่ภาพ....ทำไมกูรู้สึกเสียหายอยู่ฝ่ายเดียว...

เย็นวันนั้นหลังกินข้าวเสร็จเมศก็ขับรถไปส่งลูกน้องถึงประตูรั้ว...บริการจนเมศคิดว่าจะเป็นพ่อมันได้อยู่แล้ว นี่ว่าจะแถมจูบกระหม่อมให้ด้วยเลยเฮ้ย!!

แอร์เย็นเจี๊ยบพ่นใส่จนมือปรเมศแข็งคาอยู่ที่พวงมาลัย...เขารู้สึกเหมือนตัวเองกลับไปเป็นเด็กเอาแต่ใจ...เอ่อ...อันที่จริงเขาก็เอาแต่ใจตลอดเวลา แต่ความรู้สึกที่อยากจะยึดเหนี่ยวบางอย่างไว้ให้นานที่สุดนี้มันเหมือนเด็กหวงของไม่มีผิด

เมศไม่เคยคิดว่าชีวิตนี้ต้องยึดติดกับใครอีก เขาอยู่คนเดียวมาก่อนชีวิต....ไม่เคยพึ่งพิงใคร แต่ไอ้พี่ภาพก็ทำให้เขารู้สึกว่าบางทีการมีคนมานั่งเฉย ๆ ข้าง ๆ มันก็รู้สึกดีเหมือนกัน

ภาพสังเกตทำทีหนึ่ง ๆ ของเจ้าของรถ...สมองหมี ๆ ประมวลผลแบบงง ๆ ก่อนจะเอ่ยถาม “เอ่อ...พี่ลงรถได้ยัง”

ทำไมคุณต้องมาขอคนเช่า ๆ แบบนี้จะ... เมศปราชัยตากลับมา “ก็ลงสิ ใครห้ามล่ะ”

“ก็เมศไม่ปลดล็อกให้พี่อะ ก็คิดว่าอยากให้นั่งอยู่ต่อ”

คลิก...

“ปลดแล้ว..เชิญครับ”

“พี่ไม่อยู่แล้วเฮงล่ะสิ” ภาพยิ้มล่อ “เป็นเด็กขี้เหงาหรือ...หืม?”

“...รู้สึกละอายใจในช่วงนี้...” เมศยอมรับกลาย ๆ ...อยู่กับไอ้พี่ภาพที่ไรค์วางฟอร์มไม่ได้ทุกที

ภาพใช้หลังมือถูกจุกยื่น ๆ ของตัวเองก่อนจะเอื้อมมือไปคว้ามือที่เกาะอยู่บนพวงมาลัย....เขาใช้มือขวาเขียนบางสิ่งลงไป...

“ผมอ่านไม่ออกหรอกนะ...มีอะไรก็พูดสิ”

“มีศิลปะในหัวใจหน่อยสิเมศ” ภาพยิ้มบาง “หลับตาลงสิ...”

เมศก็เบียดตัวเองที่บ้ำจี้หลับตามมาเหมือนกัน....เขาไม่รู้หรือว่าไอ้พี่ภาพมันวาดอะไรลงบนฝ่ามือเขา เมศไม่ใช่คนมีจินตนาการขนาดนั้น....เขารับรู้เพียงสัมผัสอุ่น ๆ จากนั้นชั่วครู่ลงบนฝ่ามือเย็นเฉียบ เส้นแล้วเส้นเล่าวนเวียนอยู่บนฝ่ามือ

เป็นการเล่าเรื่องที่คนรับสารไม่รู้เรื่องที่สุด...เมศรู้แล้วว่าปลายนิ้วนั้นอุ่นวาบและจากลากเส้นบนฝ่ามือเขาช่างอ่อนโยนเหลือเกิน

จิบ...

ภาพจิบลงบนฝ่ามือนั้นเบา ๆ ทำเอาเจ้าของมือเบิกตาโพลง

“ที่นี่เข้าใจรึยังครับ ?”

เมศก้มมองฝ่ามือตัวเองในมืออีกฝ่ายอย่างมีนัยง ก้าวขมวดเข้าหากัน...แต่เขาก็ตอบออกมาตามที่คิด “อืม...เหมือนจะเข้าใจนะ”

“จึ้นพี่เข้าบ้านแล้วนะไอ้เด็กเสบ” ศิลปินหนุ่มส่งมือคืนให้เจ้าของก่อนจะเปิดประตูรถออกไป ภาพชะงักไปเล็กน้อยก่อนจะก้มลงมาบอก

“ภาพเมื่อกี้พี่ให้ชื่อว่า ‘ฝันดีนะ’”

เมศมองผู้ชายหางตาดกตรงหน้ายิ้ม ๆ

“นี่มือนะครับพี่...ไม่ใช่ผ้าใบ”

วางฟอร์มไปก็เท่านั้นแหละปรเมศ...ยิ้มจนปากจะฉีกถึงหูอยู่แล้ว

.....

.....

.....

.....

ว่ากันว่าหากคลื่นสงบพายุกำลังจะมา...

และมันก็มาเกาะประตูป้านรั้งหนูของภาพเสียด้วย

ช่วงหัวค่ำของวันศุกร์....ฝนตกหนักแบบไม่ลืมหูลืมตา หลังจากกลับมาถึงบ้านศิลปินหนุ่มก็งัดตัวเองอยู่ในห้องสตูดิโอ ภาพหลับตานึกถึงความชุ่มชื้นของสายฝนแล้วเริ่มวาดสีใส่เฟรมผ้าใบ วันนี้เขาใส่เสื้อผ้าครบทุกชิ้นแต่มันเปรอะไปด้วยสารพัดสี

ภาพผลัดตัวออกมาจากผลงานแล้วยืนมองมันอย่างภูมิใจ....เขาชอบใช้เวลาในการมองรูปวาดไม่ต่ำกว่าสิบนาทีทุกครั้งเพื่อซึมซับความรู้สึกที่แฝงอยู่ในทุกตารางช่องว่างของผ้าขาว เหมือนตกอยู่ในห้วงความรู้สึก....ภาพยืนมองมันอยู่อย่างนั้นเคล้าคลอด้วยเสียงฝน...จนกระทั่ง

ก็อก...ก็อก...

อ่า...ใครมาขัดจังหวะเนี่ย...ฟีดกำลังมาเลย

ภาพเดินขี้ห้วง ๆ ไปเปิดประตูรับผู้มาเยือน เขาอ้าปากพะงาบ ๆ กับผู้หญิงคนนั้น

“พี่หนูนา?” ภาพถามหยั่งกับไม่เคยเจอหน้ากัน “พี่ยังไม่ขึ้นเครื่องอีกหรือครับ”

“ใกล้ได้เวลาเช็กอินแล้วคะน้องภาพ แอ็ก ๆ โอ้ย....นี่เจ้แก่จนวังแค่นี้ก็เหนื่อยแล้วหรอเนี่ย” ดูสภาพแล้วเธอน่าจะวิ่งมาจริง ๆ หอบแอ็ก ๆ เลยแฮะ

“เข้ามาคุยกันในบ้านก่อนก็ได้ครับพี่ ลืมฝากเอกสารอะไรไว้หรือครับ” ภาพเอ่ยพลางแง้มประตูออกกว้างเป็นการเชื้อเชิญ แต่หนูนาส่ายหน้าปฏิเสธ

“เดี๋ยวพี่ต้องรีบไปแล้วคะน้องภาพ คือพี่มีเรื่องจะขอร้องหน่อย อันที่จริงพี่ว่าจะขอร้องน้องเมศ” เธอก้มมองนาฬิกาข้อมือ “แต่ดูท่าจะขยับไปถึงคอนโดน้องเมศพี่ตกเครื่องแน่ ๆ ค่ะ”

“อ่า...ฝากไว้ที่ผมก็ได้ครับเดี๋ยวผมเอาไปส่งให้ เอกสารอะไรหรือครับ”

“อู๊ต๊ะ...” หนูนาอุทาน แหม...น่ารักน่าเอ็นดูเชียว “คือเอ่อ...พี่ก็รู้ตัวว่ามันเป็นการรบกวนน้องภาพกับน้องเมศจนเกินไป แต่พี่ก็สิ้นใจไม่ตอกจริง ๆ ค่ะ”

“ครับ?” ไอ้ภาพเริ่มงวว่าเรื่องมันจะไปจบลงที่ตรงไหน

“ญาติพี่ก็ไม่มีอยู่ในกรุงเทพฯสักคน...ฮึค...” เธอสะอึกแบบไร้น้ำตา “เคยเอาไปฝากกับน้อง ๆ ที่เหลือเขาก็ไม่ค่อยชอบงอแงตลอด...พี่ไร้หนทางจริง ๆ ค่ะน้องภาพ”

“เอ่อ...เขานี้ใครครับพี่หนูนา” หนูนาคว้ามือไอ้ภาพดั่งป้าแบบไม่กลัวเลอะสีกันเลยทีเดียว เธอย่ำมือชายหนุ่มร้ว ๆ

“พี่ฝากอเล็กซ์ด้วยนะคะ!!” เธอก้มหน้าประหนึ่งสาวน้อยสารภาพรัก

“ห๊ะ!?” ภาพผงะ....เขาใช้สมองขนาดเท่าเมล็ดถั่วประมวลผล “เอ่อ...หมาหรือครับ”

“ลูกชายพี่ค่ะ!!”

“mom!!” เสียงเรียกจากรถคันที่จอดอยู่ดังผ่านสายฝนมา ภาพหันขวับไปมองผ่านหัวมารดาเจ้าของเสียงออกไป...

เด็กชายน่าจะสูงประมาณเอวภาพหรืออาจต่ำกว่านั้น....แขนเล็ก ๆ นั้นโบกไปมาเรียกร้องให้แม่สนใจ หน้าตาน่ารักกระเดียดไปทางฝรั่งเสียมาก...ไม่ต้องบอกก็เดาได้ว่าได้พ่อมามากกว่าแม่ โดยเฉพาะเส้นผมสีอ่อน

เอ๋อ...เดี๋ยวนะกลับมาที่หน้าประตูก่อนไหมไอ้ภาพ นายศิลปินเลื่อนจุดโฟกัสกลับมาที่สาวใหญ่ที่
ฉีกยิ้มหวานรออยู่แล้ว หนุณาเอื้อมมือมาตบปลุงบนบ่า
“ฝากด้วยนะคะน้องภาพ”

พายุเข้าบ้านของจริงแล้วไอ้ภาพ.....

“มัมถึงผมอีกแล้ว ฮือออออออออออออ”

“โอ้ ๆ อย่าร้องนะครับ อาให้...เอ๋อ..” ไอ้ภาพสอດສ່ອງສາຍຕາກ່ອນຈະຄວ້າຕຸ້ກຕາ​ໜຶ່ງ​ໃນ​ງານ​ສມັຍ​ມາ​ຫລັຍ​ໃຫ້​ເດັກ​ນ້ອຍ “ຕຸ້ກຕາ​ພີ່​ພີ່​ໄປ​ໄດ້​ແນ່”

“ไม่เอา ฮือออออออออออออ มันไม่ใช่หมี!! โสฮฮฮฮฮฮ” เด็กชายแผดเสียงดังกว่าเดิมเสียอีก
“ทำไมมันปากฉีก... ไล่ก็ไหล....มีเลือดเต็มเลย I'm scared!!!!!!”

ภาพอยากชกหน้าตัวเองให้สลบไปเลยจะได้ไม่ต้องมารับมือกับสถานการณ์แบบนี้ แล้วพี่หมีของเขาไม่น่ารักตรงไหน....งานที่สะท้อนแนวคิดเมืองทำลายป่าแบบนี้มันเจ๋งออกจะตายไป อาจารย์ยังชอบจนต้องเขียน A ให้เขาเลยนะ ทำไมโอเล่ชักกลับทิ้งขว้างมันแถมยังแหกปากฉีก

เขาพยายามมองหาสิ่งของล่อลวงใจเด็กน้อยในบ้าน....แต่ก็พบว่าบ้านตัวเองไม่มีอะไรนอกจากปัจจัยสี่เลย....อันที่จริงแค่สาธารณูปโภคก็ยังไม่ค่อยครบครันนักเลย เห็นบิลค่าไฟของเดือนที่แล้วแทบเอามาเคี้ยวแทนข้าว

“เง้งเง้งเง้งเง้งเง้ง I miss mom and daddddddd”

“อีกสองสามวันพ่อแม่อีกก็กลับแล้วครับ อยู่บ้านกับอาท่อนะครับ”

“ฮือออออออออออออออออออ”

เวอร์แล้วไอ้ภาพ....เกิดมาไม่เคยต้องรับมือกับเด็กเลย ให้รับมือกับคนเมาะะยังง่ายกว่า หลังจากกุมขมับฟังเด็กแผดเสียงได้สักระยะก็เริ่มนึกขึ้นได้ว่าหนูนาค่อยๆพูดไว้...

‘อันที่จริงพี่ว่าจะขอรื้อน้องเมศ’

อืม...เขาก็น่าจะทำให้ ‘อันที่จริง’ มัน ‘เป็นความจริง’ ไปเลยแล้วกัน

“เงียบนะครับ เดี่ยวอาภาพพาไปเที่ยวนะ”

.....

.....

.....

.....

ฝนตกเล่นเอาอากาศเย็นปนอับลอยอยู่ในบรรยากาศห้อง เมศขี้จู้มูกตัวเองแรง ๆ ก่อนจะกดรีโมตเปลี่ยนช่องทางหนังละ ๆ ต้นทุนต่ำสักเรื่องดูแก้เซ็ง เมื่อเจอรายการที่ต้องการแล้วชายหนุ่มก็ค่อย ๆ ยันตัวเองขึ้นจากโซฟาอย่างเกียจคร้าน

ชายหนุ่มในเสื้อยืดหลวม ๆ กับกางเกงขาสั้นลากตัวเองไปที่ตู้เย็นโล่ง ๆ โชคดีที่ยังมีขนมถุงเหลือจากเมื่ออาทิตย์ที่แล้วมัดปากถุงแช่ไว้อย่างดี เมศแกะหนังยางออกก่อนจะเอียงย่างกลับไปโซฟาเพื่อจะทิ้งตัวลง...

ดึ่งต้อง....ดึ่งต้อง.....

โธ่เว้ย! ชีวิตมันจะมีอะไรมากมายวะ คนยิ่งเหนื่อย ๆ จากงานอยู่!!

ปรเมศเดินปึงปึงก่อนจะจรดดวงตาลงที่ช่องวงกลม.....พลังความหงุดหงิดทั้งหลายก็มลายหายไป เพราะนั่นคือใบหน้าที่เขาคิดถึงทั้ง ๆ ที่แยกจากกันได้ไม่นาน เมศไม่รอช้าที่จะหมุนลูกบิดแล้วกระชากออก

“พีภาพ!!” ชายหนุ่มไม่รู้ตัวหรือกว่าน้ำเสียงตัวเองมีชีวิตชีวาขนาดไหน “มาทำอะไรเนี่ย”

“พี....เอ๋อ....”

“คิดถึงผมใช่ไหมล่ะ!!” เมศหยอดเล่น...เพราะไม่นึกว่า...

“ใช่...”

หమ్บ... เท่านั้นแหละคนเด็กกว่าก็กระโจนเข้ากอดอย่างหน้ามิดตามัวด้วยพลังแห่งรัก ร่างสูง ๆ ของเมศจมเข้าไปในอ้อมอกแข็ง ๆ เยี่ยงกรรมกรของนายศิลปินพลาซซูกุโบหน้าลงดูไถอย่างเป็นสุข ชิมซับกลิ่นไอ้คุณพีภาพให้หายคิดถึง ภาพที่ตอนแรกงง ๆ อยู่ แต่พอสมองเข้าที่เข้าทางก็ยกแขนขึ้นกอดตอบ เขาขยี้หัวไอ้เด็กแสบแรง ๆ ข้อนาทำตัวน่ารักจนมันเขี้ยว

“อยู่ตรงนี้คงไม่ดี พีเข้ามาในห้องก่อนเหอะ” เมศพูดอู้อี้กับบอก... ใบหน้าเริ่มเห่อร้อน เพาะเพิ่งสำนึกได้ว่าทำอะไรลงไป ถึงจะเสียดายแต่เขาก็จำใจผละออกจากภาพ และนั่นทำให้สายตาได้มองอย่าง

เด็กผู้ชายตัวเท่าหมาลาบราดอร์ตอนนั่งกำลังจ้องมาทางนี้ออย่างหวาดกลัว.....เดียว ๆ แล้วไอ้เด็กนี่มาทำอะไรอยู่หลังภาพ...

“เปล่า...” คนตอบกลับฉันเป็นไอ้หมึกวายแทน ด้วยสมองระดับพระกาฬอย่างปรเมศ ชายหนุ่มก้มมองหน้าเด็ก...แล้วกลับไปมองผู้ใหญ่ ก่อนจะกอดคอกลับเข้าสู่โหมดข่มขู่

“ไม่ใช่ ไปกันใหญ่แล้วเมศ” ภาพเกือบหลุดขาทั้ง ๆ ที่สถานการณ์แม่ไม่ออกเลย ชายหนุ่มดันตัวเด็กชายตัวน้อยออกมาด้านหน้า “ลูกชายพี่หนูนา...เธอฝากให้พวกเราช่วยดู....”

“เมส!! เมส!! เดียวสิ...อย่าเพิ่งปิด...ให้พี่เข้าไปก่อน” ไม่รู้เป็นบาปหรือบุญที่ไอ้ภาพหมุนลูกบิดประตูได้ทัน และกำลังค้นตัวเข้าไปในห้อง

“ฮือออออออออออออออออ...! ไ้แงแงแงแงแงแงแงแงแงแงแง”

“ໂສໂສໂສໂສໂສໂສ..ອັບບບບບບບບບບບບບບບບບ”

วื๋อยยยยยยยยย... พี่หนู นามัน ต้ม นกหวีด ให้ลูกมัน แดก หรือ ไร

“เปิดนะครับ...คนคีนะ...” น้ำเสียงอบอุ่น แต่แรงที่ดันประตูเข้าไปนี่ประหนึ่งจะให้ไม้เหล็กเป็นเสียง ๆ

เมศกัณฑ์แล้วใช้แรงเหวี่ยงสุดท้ายดันมันกลับไป “พี่ไม่ต้องมาเล่นมุกนี้กับผม!!!! วันนี้ผมไม่เคลิ้มตามหรอกนะ!!”

“ฮึก....ฮือออออออออออ....ฮึก...”

“โหย...พี่ทำให้ลูกพี่หนูนาเจ็บที่ได้ไหม ผมจะโดนคนทั้งคอนโคประณามแล้วนะ!!”

“เมศก็เปิดประตูสิครับ....ง่าย ๆ”

“ไม่ง่ายโว้ยยยยยยยยย...อ้อ...” คราวนี้เมศใช้เข้าช่วยดันอีกแรง

อยู่ ๆ ก็มีชาวบ้าน A ผู้ซึ่งเป็นป้าที่อยู่ห้องติดลิฟต์....รื้อวันพันปีไม่เคยจะมองหน้ากัน แต่วันนี้เธอตรงดิ่งมาที่ห้องของเมศราวกับลืดอกพิศตั้งแต่ออกมาจากห้องแม่

“น้องช่วยทำอะไรก็ได้ให้เด็กเจ็บที่ได้ไหม!! พี่ทนไม่ไหวแล้วนะ” เมศกลอกตา...พระสุกร์เข้าพระเสาร์แทรกจริง ๆ ชีวิต

“ขอโทษด้วยครับ” เมศหันไปว๊ากใส่คนดันประตู “ผมบอกแล้วว่ากลับไปซะ !!”

“แต่เมศ....” ไอ้ภาพเผยเสียงลั่นเพื่อให้กลบเสียงร้องไห้ “อย่าโกรธพี่เลยนะ...ลูกของเราร้องไห้ใหญ่แล้ว”

“ห่า!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!” เมศไม่แน่ใจนักว่าเสียงเขาหรือเสียงป้าชาวบ้าน A ที่ดังกว่ากัน

ผัวะ!

ไอ้ภาพใช้โอกาสนี้ดันประตูจนมันเปิดผ่างออกสามร้อยหกสิบองศาแทบจะฝืนเข้าไปในดั่งเมศโชคดีที่หลบทัน ไม่พอไอ้หนุ่มหมีควายยังงุนมือเด็กเดินตามต้อย ๆ เข้าห้องไปเหมือนคุณพ่อลูกติด เมศได้ออแต่อ้าปากพะงาบ ๆ อยู่ทีหน้าประตู ปล่อยให้เจ้าชาวบ้าน A มองหน้าเด็กแล้วเงยมามองหน้าไอ้ภาพ....ทำอย่างนั้นซ้ำ ๆ อย่างสับสน จนกระทั่งนางเงยหน้าขึ้นมาสบตาเมศ

“เอ่อ...คือ...” เมศอ้า ๆ อึ้ง ๆ เหมือนไอ้ทิมที่ลืมหาสมองออกมาจากห้องแม่

“เมศปิดประตูแล้วมากุยกั๊กเถอะ... โอ้ ๆ ไม่ร้องนะลูก”

“เฮ้ยยยยยยยยยยยยยยยยย !!!!!! โขฟาผม!!!!”

“ผิดประเด็นแล้วเมศ!!” ไอ้ภาพไม่รู้จะปวดหัวกับเรื่องไหนก่อนหลังดี “เอาน้ำมาเร็ว ๆ สิ เดียวก็ทำลูกเขาตายหะรอก!!!”

“พีนั่นแหละทำ ผมไม่เกี่ยว!!!!” ปากดำแต่เมศก็ถลนรินน้ำใส่แก้วมายื่นให้

“ดื่มน้ำนะครับอเล็กซ์” ภาพจ่อแก้วเข้าที่ปากเล็ก ๆ เด็กชายรีบคว่ำมันกรอกลงคออย่างไม่รอช้า น้ำหูน้ำตาไหลมากองกันจนแยกไม่ออกแล้ว ไม่ทันจะรอดตายดีมือใหญ่ ๆ เมื่อครู่ก็เอาทิชชูมาปาดน้ำมูกออกให้.....ปืดดดดดดดด...แรงควายระดับเลือดกำเดาแทบไหลมาสมทบน้ำมูก เด็กชายกัดปากแน่นไม่ให้เปลือยอวัยวะออกมา ไม่รู้ว่าเขาจะทำอะไรให้ชีวิตเด็กชายสั้นลงอีก

“โธ่เว้ย!! โทรศัพท์ที่พีนุ่นไม่มีสัญญาณ!!” เด็กชายกลับมาสะดุ้งใหม่เพราะคุณอาอีกคนนั่งแทบจะปามือถือทิ้ง แต่พอคิดถึงราคาเมศก็ค้างไว้ทำนั้นก่อน

“คงอยู่บนเครื่องมั้ง” ภาพชักไหล่ “เดี๋ยวก็เข้าป่าไม่มีสัญญาณอยู่ดีพีนั่นแหละ ไม่มีประโยชน์หะรอก”

“แล้วนี่พี่คิดจะอยู่ห้องผมอีกนานแค่ไหน เด็กนั่นหยุดร้องไห้แล้ว” เมศบ่นปาก

“น้องเขาซื้ออเล็กซ์” ภาพดู เมศทำเข้าสิไปนั่งชะโกลแล้วยังไล่เด็กน้อยต่อหน้าอีก....นิสัยสมเป็นเจ้านายเขาจริง ๆ “พี่จะอยู่ห้องเมศจนกว่าพีนุ่นจะกลับ”

“ไม่ได้ !! ผมไม่ชอบเด็ก” เมศตอบตรง ๆ แต่ที่คาดไม่ถึงคือเสียงเล็ก ๆ ที่ตอบกลับลั่น

“ผมก็ไม่ชอบอาเหมือนกัน !!!”

เฮ้ย !! ไอ้ภาพสะดุ้งเฮือกเมื่อเด็กตัวเท่าลูกหมาที่ส่งก ๆ เมื่อก็ปีกกกล้าขาแข็งลุกขึ้นมายืนบนโซฟา แล้วยังตะโกนชะลั่นห้อง

“อย่ายืนบนโซฟา สกปรก!!” เมศรับ...มันใช่เรื่องใหม่ตอนนี้!! ไอ้ภาพกุมขมับ

“อากี้สกปรกเหมือนกันนั่นแหละ!!” ดวงตากลมสายแววโกรธ “พวกอาเป็นเกย์ใช่ไหมล่ะ ผมรู้นะ!!”

“ไอ้เด็กเวอร์นี่” เมศคดมือถือแรง ๆ ทั้ง ๆ ที่รู้ว่ามันเป็นระบบสัมผัส “คอยดูนะ จะโทรจนกว่าพีนุ่นจะมารับมันกลับ ผมไม่ใช่ชีวิตร่วมกับไอ้เด็กผีนี้แน่”

“ใจเย็นก่อนเมศ”

“ผมจะให้พี่เขาเลือกว่าอยากให้ลูกตายธรรมชาติหรือตายโหง” เมศจิบปาก “รับสิวะ!!”

“อาไม่กล้าทำอะไรผมหะรอก”

“จะลองดูไหมล่ะ...”

“ใจเย็น ๆ ก่อนสิ ทั้งคู่แน่นแหละ” ภาพพยายามเอาน้ำเย็นเข้าลูบ “อเล็กเขายังเด็กอยู่นะเมศ เราต้องค่อย ๆ อธิบายให้เขาเข้าใจ”

“ตกลงพี่เข้าข้างไอ้เด็กนั่นซะไหม !!”

ฉิบหาย...สงสัยหยิบผิดเป็นน้ำมัน ภาพปาดเหงื่อเม็ดปิ้งออกจากหน้า มองบรรยากาศกดดันเหมือนควบบอยควบลป็นและรอให้ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งพลาดท่า ทั้งผู้ใหญ่และเด็กจ้องตากันเขม็งจนภาพเห็นประกายไฟลั่นเปรี้ยะ ๆ และมันคงจะระเบิดในอีกไม่ช้า ชายหนุ่มรีบตัดสินใจ

“โอเค ๆ งั้นพี่พาอเล็กกลับบ้านเอง” เขารวบตัวเด็กชายมาโซฟาแต่ถูกปิดออก ภาพไม่ยอมแพ้ใช้แรงมหาศาลรวบเอาด้วยแขนข้างเดียวแล้วหิ้วขึ้น เด็กชายหยุดดินตันที่เพราะดูว่าความสูงแล้วร่วงลงไปคงไม่สนุกแน่ ๆ “ขอโทษด้วยที่ทำให้เมศหงุดหงิดนะครับ”

เมศกอดอก...ไม่รู้ว่าควรจะได้ตอบอย่างไรดี รู้ว่าตัวเองทำไม่ดี....แต่ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าในใจดีใจแค่ไหนที่พี่ภาพจะเอาอเล็กกลับบ้าน ชายหนุ่มจึงแสดงไมตรีจิตด้วยการเดินไปเปิดประตูหะ...

ซ่า....ครึ้นนนนนนนนนนนนนนน

ลมฝนด้านนอกหอบเอาละอองน้ำพัดเข้ามาองเต็มทางเดิน....เส้นผมสีน้ำตาลอ่อนย้อมสีของเมศถูกเป่ากระจุยจนหน้าม้าแตก...ฉับพลันชายหนุ่มมองเห็นป้ายไว้นิลร้านอาหารตามสั่งด้านล่างลอยมาแปะที่หน้าต่างทางเดิน...

ปัง!

แทบไม่ต้องออกแรงปิดลมก็พัดบานประตูกระแทกอย่างรุนแรง เมศถอนหายใจเฮือกใหญ่ไ่มัน

“โอเค...คีนั่นนอนที่นี้ก่อนก็ได้....”

.....

“เอาล่ะครับ....ตอนนี้ผู้เข้าแข่งขันอยู่ในแท่นของ....”

เมศปราชญ์ตามองเกมโชว์ตลกโง่ ๆ ในทีวี ตอนนี้มันเป็นสิ่งเดียวที่ทำให้รู้สึกหุบปากนั่งอยู่นิ่ง ๆ เป็นชั่วโมงได้ เด็กชายอยู่ในชุดนอนสีฟ้าที่หนูนาแพคใส่ระเป๋ามาให้....เป็นหลักฐานว่าคุณแม่ตัวแสบเตรียมการมาอย่างดี เจ้าของห้องนั่งเข่นเขี้ยวเกี้ยวพาทย์หน้าโน้ตบุ๊กเงียบ ๆ

“ยังโกรธพี่อยู่หรือ...หือ?” เสียงทุ้มต่ำมาพร้อมกับเสียงลากเก้าอี้ ก่อนร่างใหญ่โตจะทิ้งตัวลงฝั่งตรงข้ามกับเขา

“นี่ยังต้องถามอีกหรือ” เมศหลบตา แสร้งทำเป็นจจจจอยู่หน้าจอ

“ฮ่า ๆ ๆ ๆ”

“จำอะไร!!”

“เด็กเอี้ยยยยย” ภาพบีบจุกโคง ๆ นั่นคือชายที่ขาที่ด้วยความเอ็นดู ไม่ได้ดูเลยว่าเด็กมันหน้าใหญ่ขนาดไหน

“จะบอกว่าผมนิสัยเหมือนเด็กว่านั่น?” ภาพยิ้มขำ....ทำเป็นงอนแต่หน้านี้แดงเชียวนะครับ
เจ้านาย เมศจิบปากไม่พอใจกับคำกล่าวหา นี่ใคร?....นี่ปรเมศนะเว้ย!! ผู้ชายที่ใช้เวลาไม่นานในการไต่เต้าตัวเองขึ้นมาเป็นเจ้าของบริษัทได้ แล้วกล้าเอาเขาไปเทียบกับเด็กเจ็ดขวบอะไรอะ....มากไปหน่อยมั้งงงงง

“คำพี่ในใจอยู่ละสิ”

“รู้ก็ดี” เมศแยกเขี้ยวขู่ว่า “ตอนเปิดประตูมาหลอกว่าคิดถึงผม....ที่จริงแหม่งเอาลูกพี่หนูนามาทิ้งไว้ให้”

“ฮ่า ๆ ๆ ๆ” ศิลปินหนุ่มหัวเราะอย่างอารมณ์ดี ก่อนจะเอ่ยตรง ๆ “พี่ไม่ได้หลอก....พี่คิดถึงเมศจริง ๆ”

“.....” ชายหนุ่มชะงัก....ก้มหัวลงซ่อนใบหน้าเงินอาย.....

“เวลามีอะไรช่วย ๆ พี่คิดถึงเมศขึ้นมาคนแรกตลอดอะ”

ไ้อเลววววววววววววววววววว !!!! เมศแทบพับโน้ตบุ๊กแล้วทุ้มลงกลางหัวคนฝั่งตรงข้าม เสียแต่ว่ามันแพงจึงต้องพับโครงการเก็บไป เขาหันหน้าหนีแต่ก็พบว่ามิดวงตาสีอ่อนจ้องมาทางนี้ก่อนแล้ว

อเล็กซ์จ้องมาทางพวกเขาตาแป๋วเพราะรายการกำลังตัดเข้าสู่ช่วงโฆษณา สายตาของเด็กชายเต็ม

ไปด้วยความสงสัยอย่างปิดไม่มิด เมศจึงหน้ากลับเป็นเชิงบอกว่า ‘มีอะไรก็พูดมา’

“Are you gay ?”

ติงงงงงงงงงงงง.... คำถามที่ยิงมาทำเอาทั้งห้องเกิดเคคเอร์..... เด็กเจ็บขบเคี้ยวนี้มันรู้เรื่องขนาดนี้แล้วเหอวะ พอเห็นผู้ใหญ่สองคนแน่นิ่งไปเด็กชายก็เลิกคิ้ว

“Really ?” เด็กชายทำหน้าแหง

“What is your problem!” เมศตอบโต้ะ เขาเกลียดเด็กเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว ยิ่งเป็นเด็กแก่แถมมาทำหน้าทำตารังเกียจกันแบบนี้ยิ่งชวนให้ความดันขึ้น

“That's disgusting.” เด็กชายพูดคำโหดร้ายออกมาหน้าตาเฉย และนั่นทำความอดทนของปรเมศขาดฝั่ง

“ถ้ามันน่ารังเกียจขนาดนั้นก็ออกไปจากห้องซะสิ” เขาสูดลมหายใจเข้าลึก ๆ แต่ภาพเห็นว่าร่างกายเมศสั่นเทาด้วยความโกรธขนาดไหน ถึงอย่างไรปรเมศมีวุฒิภาวะพอที่จะไม่ทำอะไรแย่ ๆ กับเด็ก รับรองว่าถ้าเป็นผู้ใหญ่ไฉ่เวอร์นั้นได้หน้าหงายไปแล้ว เมศหันมาบอกเสียงเรียบ “รู้สึกว่าคุณชาตินี้ผมคงอยู่ร่วมห้องกับไอ้เด็กนี้ไม่ได้แล้วละ พี่นอนโซฟาไปนะ ผมจะหลับแล้ว”

“เมศ...” ภาพเรียก แต่พอเห็นสายตาวัดราวของอีกฝ่ายเขาก็พูดได้แค่เพียง “ฝันดีครับ”

ปรเมศเข้าห้องนอนไปแล้ว....

ทิ้งไว้เพียงมนุษย์ต่างไซส์สองคน....คนหนึ่งทีโซฟา และอีกคนที่โต๊ะกินข้าว อเล็กซ์มองภาพเคลื่อนไหวในจอทีวีด้วยสายตาว่างเปล่า....แม้ว่านักแสดงตลกจะเล่นมุขอะไรเขาก็ไม่เปิดปากหัวเราะเหมือนเมื่อครู เด็กขายนั่งกอดเข้าเงียบ ๆ ก่อนจะรู้สึกถึงน้ำหนักที่กดโซฟาให้ยุบลงไป

เขาหันกลับไป...เป็นคุณอาตัวใหญ่เหมือนสัตว์ป่านั้นเอง น่ากลัว....หนวดเต็มหน้าเลย....แถมยังชอบจับตัวเขาแรง ๆ ด้วย อเล็กซ์แส้สร้างทำเป็นมองจอทีวีไม่สนใจใครทั้งนั้น

“รายการสนุกหรือครับ ?”

“อือ...”

“ทำไมไม่เห็นหัวเราะเลย”

“ก็มันยังไม่ตกลง” เด็กตัวน้อยแอบเขยิบตัวออกห่าง แต่ถูกคุณอาคว้าไหล่เข้ามาจนชนกัน

“คิดถึงแม่หรือ?” อเล็กซ์พยักหน้าตอบอย่างกลัว ๆ “เป็นลูกผู้ชายต้องเข้มแข็งนะ แค่ว่าแม่ไม่อยู่ สองสามวันเราต้องอยู่ให้ได้สิ”

“ก็อยู่ได้แล้วไง”

“แล้วจะร้องไห้ทำไมครับ หือ?” อเล็กซ์ไม่อาจกลั้นน้ำตาเอาไว้ได้ ความเป็นเด็กไร้เดียงสาทำให้เขาปล่อยโฮออกมาอีกครั้ง เขาโกรธแม่....ทำไมแม่เอาเขามาทิ้งไว้ที่นี่ ทำไมไม่เอาเขาไปเที่ยวด้วย...

“ฮือออออออออออออออ...แม่ไม่รักผมแล้ว”

คราวนี้ภาพไม่สติแตกอีกแล้ว เขานั่งนิ่ง ๆ ทำค้างแล้วยื่นทิชชูให้เด็กน้อยเช็ดน้ำตา ซึ่งอเล็กซ์ก็รับมันมาแต่โดยดี

“ผมไม่อยากอยู่ที่นี้....ฮึก....ผมเกลียดคุณอาคนนั้น....ฮือออออออออ”

“แล้วทำไมไปเกลียดเขาล่ะ...หือ?”

“ก็คุณอาบอกว่าเกลียดเด็กนี่....งั้นผมก็เกลียดคุณอาเหมือนกัน ฮึก....”

“ฮ่า ๆ ๆ ๆ โอ้ยยยยยยยยย” โอ้ภาพห้าวเราะ ทำเอาน้ำตาเด็กน้อยปิดก๊อกระตันหัน....คุณอาคนนี้เป็นบ้าอะไรกันเห็นคนอื่นร้องไห้แล้วยังมีหน้ามาหัวเราะ แถมไม่จำเลย ๆ เกือบโซฟารุนแรงซะจนเด็กชายกลัว “นี่ตกลงทะเลาะกันเพราะเรื่องแค่นี้เองหรือ ฮ่า ๆ ๆ ๆ”

“มะ...ไม่ใช่เรื่องแค่นี้ละ!! คุณอาเขาเป็นเกย์ด้วย!!” เด็กน้อยรีบหาข้ออ้างเพิ่มเติม “เขานิสัยไม่ดีเลย...ชอบพูดเสียงดังใส่ผมด้วย”

“โอเค ๆ อามะสนิสัยเสียจริงๆนั่นแหละ” ภาพยิ้มจำพาลงлубหัว “แต่จริง ๆ อาเขาเป็นคนดีนะ...”

นาน ๆ ทีนะนะ.....ภาพต่อในใจ

“แล้วอเล็กซ์ไปว่าอามะสอย่างนั้น....แสดงว่าตัวเองก็นิสัยไม่ดีเหมือนกันนะสิ”

“ผมไม่ได้ว่า...ผมพูดความจริง !!”

“ถ้าอเล็กซ์พูดแบบนั้นพี่ก็เป็นเหมือนกัน” ภาพคลี่ยิ้ม “แล้วไม่เกลียดอาภาพหรือครับ?”

“ไม่.....”

“แต่อาภาพชอบอามะสนะ” ภาพยักคิ้ว “ไม่เกลียดหรือ?”

“ไม่เห็นเกี่ยวกันเลย” เขาม้วนอุบิบ

“แล้วมันไม่ดีตรงไหนหรือครับ?”

“.....” เด็กชายไม่รู้....เขารู้แต่ว่ามันไม่ดี....ไม่รู้เหมือนกันว่าความคิดนี้ฝังหัวเขามาได้ยังไง แต่ไม่ดีก็คือไม่ดีนั่นแหละ “มันผิดปกติ...”

“แล้ว ‘ปกติ’ คืออะไรครับ? ใครเป็นคนกำหนดมันขึ้นมาหรือ?”

“.....อืม.....” อเล็กซ์กอดอกใช้ความคิดจนหัวบาง ๆ แทะผูกเป็นเส้นเดียวกัน “ไม่รู้สิ”

“อเล็กซ์ครับ...ร่างกายเป็นเพียงสิ่งภายนอกเท่านั้น” ภาพหลับตาลง....พรั่พรรณนาอินเนอร์ของศิลปินที่เปี่ยมล้น “แก่นแท้ของชีวิตมันอยู่ที่จิตวิญญาณต่างหาก!!! ไม่ว่าเปลือกนอกจะเป็นเช่นไร...สุดท้ายมนุษย์ก็วัดกันที่จิตวิญญาณ....อ่า....” ไอ้ภาพก้มมองฝ่ามือประหนึ่งว่ามันกำลังแผ่พลังคอสมิก “อืมมมมม...” สมองเล็ก ๆ ของเด็กชายพยายามคิดตาม แต่ก็คิดไม่ออก....จิตวิญญาณนี่แปลว่าอะไรนะ? spirit? สงสัยต้องไปถาม Dad แล้ว

“เข้าใจแล้วใช่ไหม!!” เสียงก๊กก๊กก๊ก...อเล็กซ์สูดน้ำมูกกลับเข้าไปแทบจะไหลไปรวมกับสมองก่อนจะค่อย ๆ ส่ายหน้า....ก็เขาไม่เห็นเข้าใจที่อาภาพพูดเลยสักนิด “อ่า...มันคงยากเกินเด็กเข้าใจสินะ”

ภาพจิกลงหัวตัวเอง พยายามรีดเค้นสมองให้มีรอยหยักมากขึ้นเพื่อจะอธิบายให้เด็กน้อยเข้าใจ ซึ่งอเล็กซ์ก็จ้องเขาดตาแป่วเป็นการแสดงความกอดันไปในตัว

“อ่า!! งั้นถ้าแบบนี้ละ” ไอ้ภาพคว้าใบเสร็จค่าเช่าห้องบนโต๊ะกับปากกาน้ำเงินหมึกโกโก้กลมมาขีด ๆ เขียน ๆ หัวการ์ตูนเป็นหน้าตัวเอง.....ปรเมศ....และอเล็กซ์ แล้วเริ่มโยงเส้นความสัมพันธ์ “อเล็กซ์ไม่ชอบอาเมศ...” เขาลากเส้นหยัก ๆ เหมือนตัวละครปะทะกันในการ์ตูน “แต่อเล็กซ์ชอบอาภาพ...”

“.....” ถึงจะงง ๆ ว่าไปหลุดปากบอกว่าชอบอาภาพตอนไหน แต่เด็กน้อยก็ไม่อยากเถียง เพราะมัวแต่สนใจตัวการ์ตูน...อาภาพวาดรูปสวยจังเลย

“แต่อาภาพ...” มือใหญ่ลากเส้นแล้วเติมหัวใจลงไป “ชอบอาเมศที่เป็นผู้ชาย” ว่าแล้วก็เติมสัญลักษณ์โล่และหอกของเทพเจ้ามาร์ส

“อืม.....” เด็กชายขมวดคิ้วมองสัญลักษณ์ที่เหมือนกันสองอัน

“แต่อเล็กซ์ก็ไม่ได้เกลียดอาภาพที่ชอบอาเมศ” ภาพวาดเครื่องหมายเท่ากับพร้อมด้วยรูปหัวใจ “แสดงว่าอเล็กซ์ไม่ได้เกลียดเกลียดหรือก ที่พูดแบบนี้เพราะกำลังโกรธอาเมศอยู่ใช่ไหม?”

“.....”

“อาเมศเสียใจนะรู้ไหม....” ภาพวาดรูปตัวการ์ตูนก้างปลา “สมัยเด็กอาภาพวาดคนแล้วจำแนกเพศด้วยการใส่กระโปรงหรือกางเกง”

“แต่โตมาอากาศถึงได้รู้” เขายื้หัวเล็กน้อย “จะใส่อะไรเราก็เป็นคนเหมือนกัน”

.....

.....

.....

.....

เครื่องปรับอากาศตั้งอุณหภูมิไว้ที่ 25 องศาเหมือนอย่างเคย แต่ปรเมศขดตัวในผ้าห่มราวกับมันหนาวเหน็บกว่าทุกวัน คงเป็นเพราะพายุเข้าด้วยละมั้ง แล้วมึงก็ยังโง่เปิดแอร์ซะแรงนะเมศ...

เขารู้อยู่แก่ใจว่าอะไรทำให้อากาศหนาวเหน็บในวันนี้..... คำคำทอของลูกค้าเป็นสิบเป็นร้อยยังไม่เลวร้ายเท่าการถูกเด็กคนหนึ่งด่า เพราะเขาพูดมันออกมาด้วยแววตาที่เป็นความรู้สึกจริงล้วน ๆ ..... Disgusting.... หึ ชวนทำให้นึกถึงที่ไอ้พี่หนึ่งมันพูดจริง ๆ

ใช่...เมศไม่แคร์ว่าใครจะว่าอะไร....เขาเกิดมาเพื่อยืนคนเดียวและมีความสุขมาตลอด แต่ไม่รู้ทำไม....อาจจะเป็นเพราะว่าอเล็กซ์บอกว่า ‘ความสุข’ ของเขาคือสิ่งน่าขยะแขยงก็ได้

ชิ.... ไอ้เด็กผี....

ชายหนุ่มข่มตานอนจนเคลิ้มได้ที่.....แต่ในเสี้ยววินาทีที่จะเข้าสู่ห้วงนิทรานั้นเอง....

“.....เมศ.....” แรงกระตุกมาจากมุมผ้าห่มที่ปลายเท้า “...อาเมศ.....”

เดี๋ยวนะ....เสียงนั้นมัน...

ผลุบ!! เมศเปิดผ้าที่คลุมโปงออกทันที แล้วก็พบเด็กผียืนอยู่ที่ปลายเตียง....

เขียวยยยยยยยยยยยยยยย....ไอ้เด็กนี้น่ากลัวมาก นี่ถ้ามีแสงออกจากตาด้วยนี้ใช่เลย...ผีโพงชัด ๆ !!!

เด็กชายตัวน้อยยื่นบิวดัวไปมาจนเมศเกือบหลุดปากบอกว่า ‘ห้องน้ำไปทางนู้น ไม่ต้องมายืนนี่ตรงนี้’ อเล็กซ์หันไปเกาะแขนสิ่งที่มีชีวิตที่นั่นของ ๆ อยู่ที่นี่ ทำเอาเมศเกือบหงาย....ไอ้พี่ภาพมึงจะไปนั่งทำไมตรงนั้นวะ!!! ตัวหยั่งกะตึก!!

“บอกอาเมศไปสิครับ...” เมศจ้องหน้าภาพพลางยิงคำถามไปทางสายตาว่า ‘คิดจะเล่นอะไรกับผม

อีก' ภาพชักโหล่ตอบแล้วผลักร่างเล็ก ๆ เบา ๆ

ผัวะ!! ....ซึ่งไม่เบาเท่าไรสำหรับเด็กเจ็ดขวบ อเล็กซ์เซธลาจนหน้าทึมปลงบนเตียง...หัวเล็ก ๆ หันกลับมาส่งสายตาขอความช่วยเหลือ แต่ภาพโง่เกินกว่าจะเข้าใจ

อเล็กซ์กลั่นใจปีนขึ้นไปบนเตียงทั้ง ๆ ที่ตั้งงมูกยังไม่เข้าที่ตีนัก เขาคลานคึก ๆ เข้าไปหาคุณอาผู้ซึ่งเป็นเจ้านายของแม่

'ก็ทำเหมือนเวลาอเล็กซ์ห่อ Dad กับ Mom ใกรับ'

เมสจ้องก๊อนเด็กกลม ๆ อย่างไม่ไว้ใจว่ามันจะแค้นจนกระโจนเข้ามากัดหูเขาขาดหรือไม่ เด็กน้อยทิ้งตัวนั่งปลงบนตักเมสก่อนจะยื่นหน้าเข้าไป...

จ๊วบ.... แก้มขวาถูกประทับรอยลงไปทำเอาเจ้าของซ็อกตาค้าง แต่ที่ทำให้ตะลึงกว่าคือคำที่หลุดออกมาจากปากเด็กชาย

“ขอโทษที่พูดไม่ดีกับอาเมส”

“หา!?” เมสไม่แน่ใจว่าเขาเปิดตาจนลูกตาหลุดออกมาแล้วรึยัง นอกจากที่ภาพก็มีไ้เด็กนี้แหละที่ทำเขาเหวอได้ขนาดนี้ แล้วตอนนั้นก็เหมองไปสบตากับดวงตาดก ๆ คู่หนึ่งที่ปลายตีนพอดี มันยังคงอ่อนโยนและชวนให้อบอุ่นหัวใจไม่เปลี่ยน ภาพบ๊วยปากส่งสัญญาณให้เมสตอบอเล็กซ์ที่ลื่นจนหน้าเปียกไปหมดแล้ว

เมสมองเด็กชายตรงหน้า....เส้นผมสีบรอนซ์แซมกับใบหน้ากลม ๆ จิ้มลิ้ม....และดวงตาสีอ่อนที่จ้องมองเขาเหมือนลูกหมาที่มาขอเศษกระดูกเวลากินข้าวในโรงอาหาร

....แล้วใครมันจะไปใจแข็งได้....

“ไม่เป็นไร....อาไม่ได้โกรธแล้ว”

“จริงหรือ?” ยัง!! ยังจะมาทำสายตาลูกหมาใส่เมสอีก ก็โยนกระดูกให้ไปแล้วไง!!

“จริงสิ....” บ้าชะมัด....เมสรู้สึกอายตัวเองที่ต้องให้เด็กมาขอโทษจนต้องเสตากลบ....เขาไม่รู้จะออกจากสถานการณ์นี้อย่างไรดี สุดท้ายชายหนุ่มก็ตัดสินใจตบปุ ๆ ลงบนเตียง “มานอนกับอาสิ”

“เย่!!” เด็กน้อยไม่รอช้าที่จะเปิดผ้าห่มผืนหนาออกแล้วซุกตัวเองลงไป อเล็กซ์เป็นเด็กติดแอร์...ถ้า

ไม่เปิดแอร์เข้านอนไม่หลับหรอก แคมข้างนอกก็ไม่มีแอร์ซะด้วย ใต้นอนห้องอาเมศดีจะตายไป

“เรียบร้อยแล้ว จั๊นพี...เอ่อ...ไปนอนที่โซฟานะ...” มนุษย์หมีควายที่ปลายเตียงลุกขึ้นยืนเต็มความสูงแล้วค่อย ๆ เดินย่อง ๆ ไปที่ประตู แต่ถูกเจ้าของห้องเรียกไว้ก่อน

“พีภาพ...” น้ำเสียงเย็นไม่ต่างจากแอร์ทำเอาภาพขนลุกไปทั้งร่าง

“อเล็กซ์เขานอนโซฟาไม่ได้จริง ๆ นะเมศ พี่ขอโทษนะแต่คงต้องฝาก....”

“มานอนกับผม” เมศสั่งพลางเปิดผ้าห่มผืนใหญ่ออก นายศิลปินได้แต่ยืนค้ำตรงนั้นราวห้าวินาทีให้สมองค่อย ๆ ประมวลผล “เร็ว ๆ ผมหนาวแล้ว”

“....อ่า...ครับ!!” นายศิลปินรับทราบพร้อมปฏิบัติครับ!! ร่างหมีควายจึงเดินไปทิ้งตัวลงบนเตียงนอนข้าง ๆ อเล็กซ์ที่หลับปุ๋ยอย่างง่ายดาย ภาพเอื้อมมือมาลูบบนหน้าผากเจ้านายเบา ๆ โดยไม่พูดอะไร.....เขาคิดว่าการสัมผัสคือการสื่อสารที่ดีที่สุดแล้ว

ทุกคนหลับกันไปหมดแล้ว....แต่เจ้าของห้องกลับต้องยกมือก่ายหน้าผาก ใครจะไปนอนหลับวะ!! อเล็กซ์ตื่นจนขาพาดลงมากลางพุงเขา ส่วนไอ้พีภาพก็เอามือเขาไปจับตอนหลังจนเหงื่อออกเต็มฝ่ามือแล้ว!! ที่เจ็บใจคือปรเมศดันหน้าโง่ไม่ดึงมือออกมาเอง

เมศนะไม่ชอบเด็กเลย....เขาเกลียดอะไรที่ควบคุมไม่ได้
แต่ตอนนี้สองสิ่งที่ควบคุมไม่ได้กำลังนอนอยู่บนเตียงเขา

แล้วเขาจะทำอะไรได้ล่ะ? ก็ต้องหลับมันไปทั้งอย่างนั้นแหละ!!

เมศตื่นขึ้นมาเพราะแรงคิงที่แขนเสื้อ และไอคนที่ทำลายเช้าวันหยุดของปรเมศก็ไม่ใช่ใครที่ไหน
มันคือไอ้เด็กอเล็กซ์อะไรนั่น !!!

“อาเมศ ๆ อาภาพให้ตามไปกินข้าว” เมศปัดมือเล็ก ๆ ออกแล้วคว้าหมอนใบข้าง ๆ มาอุดหู....พี่
หนูนามันกินนกหวีดตอนแพ้ท้องรีเป่ล่าวะเนี่ย “อาเมศ ๆ ๆ ๆ ๆ”

“อือออออออออ...ไม่เอา กินกันไปก่อนเลย อาจะนอน”

“ไม่ได้นะ Mom บอกว่าถ้ากินข้าวไม่เป็นเวลากระเพาะจะทะลุออกมาข้างนอก” คิ้วคนฟังขมวด
เข้าหากัน นึกสงสัยว่าลูกน้องตัวเองสรรหาอะไรมาหลอกเด็กนั้หนา “อาเมศไม่กลัวเหรอ”

“ไม่กลัว...กลัวไม่ได้นอน”

“ถ้าอาเมศไม่ตื่นผมจะมอร์นิงกิสนะ”

หุยยยยยยยยยย...อีลูกฝรั่ง!!!

เมศซุกหน้าลงกับหมอนแล้วบ่นจื๋มจ่า “ไม่เอา...ไปเรียกพี่ภาพมาทำให้สิ แล้วจะตื่น”

“เอานั่นจริงอะเมศ”

“เฮียยยยยยยยยยยยยยยยยยยยย!!!!!!!!!!!!!!” ไม่มีอะไรจะเหยคได้โคออลามาร์ชไปว่าการได้เห็น
เจ้าของชื่อยืนจังก้าอยู่หน้าประตูด้วยใบหน้าที่ตื่นตันใจเหมือนเห็นลูกชายสอบได้ที่หนึ่งเมศปากสั่น
หึก ๆ ถึงจะอยากได้แค่ไหนแต่แบบนี้มันเสียฟอร์มชัด ๆ “ผมล้อเล่นนะ ไม่ต้อง!!”

“ไม่ต้องจริงอะ ?” ยืนถามเฉย ๆ ไม่ได้รู้ใจ พี่จะยื่นหน้าขึ้นมาบนเตียงผมทำซากอะไรรับ เมศก
ระเถิบตัวออกเสแสร้งมีฟอร์มเล็กน้อย

เขาพิมพ์ตอบ “รอลูกซ์ไปก่อนละกัน”

ภาพเทพหลุดขำก้ากลั่นห้อง แต่กลัวโดนเมศติบรว้ง....ยิ่งอารมณ์ร้ายอยู่ไม่รู้ว่าองค์สีวะจะลงมา
ประทับเมื่อไหร่ ภาพตบไหล่เด็กชายข้าง ๆ

“ไปรออาที่โตะกินข้าวไป”

“แล้วอาเมศ....”

“เดี๋ยวอาภาพาไปเอง..” ชายหนุ่มร่นหลังเล็กน้อย “อย่าลืมล้างมือก่อนกินข้าวด้วยนะครับ”

อเล็กซ์พยักหน้าเอออตามอย่างว่าง่าย เด็กชายเริ่มปรับตัวเข้ากับสถานที่ใหม่ได้บ้างแล้ว อย่าง

น้อย ๆ ที่นี้ก็มีแอร์เย็นฉ่ำให้นอนอเล่กซ์เลยค่อนข้างเชื่องนิคหน่อย ภาพชะโงกหน้ารอนเด็กชาย
หายไปจากกรอบประตูแล้วหันกลับมาสนใจเด็กชายอีกคนแทน

“ว่าไงครับ....หือ...” เมศมองตาขวางเมื่อถูกล้อเลียน....รู้สึกหลัง ๆ มานี้พี่ภาพจะมีรอยหยักในสมอง
เพิ่มมากขึ้นจนน่าตกใจ....แต่ก็ไม่ใช่ว่าเมศไม่ชอบหรอคะ

“ผมเพิ่งตื่นนอนอะ....ยังไม่ได้แปรงฟัน”

“พี่ก็ยัง.....”

“โธ่โครกกกกกกกกกกกกก !!!!!! ตื่นก่อนผมเป็นชาติทำไมไม่รู้จกแปรง” ไอ้ภาพเก็บปากเก็บ
คำ....อันที่จริงกำลังจะบอกว่าหน้ายังไม่ได้ล้างด้วยซ้ำ....มันเยี่ยมจนแทบทอดไข่ได้ “จ้ะเอาไว้ทีหลัง”

“ก็พี่มัวแต่ทำข้าวเช้านี้” ภาพปาดหน้ามัน ๆ ลงบนแขนเลื่อนนอนจนมันจึ้นรอยเป็นปื้น....เป็นที่
สังเวชใจแก่ผู้พบเห็นยิ่งนัก “จ้ะเมศไปแปรงฟันก่อน เดี่ยวพี่ตามไป”

“อืม...” เมศพับผ้าห่มแบบลวก ๆ กองไว้ที่ปลายเท้าแล้วยันตัวขึ้นมาแบบมึน ๆ ปกติวันเสาร์-
อาทิตย์เมศไม่เคยตื่นเช้าขนาดนี้ อย่างเร็วที่สุดก็สิบเอ็ดโมง ไม่รู้ว่านาฬิกาชีวิตไอ้พี่ภาพมันตั้งค่าไว้
ยังไปถึงได้แหกจีตาตื่นมาเช้านี้

ภาพเห็นหน้าเมศก็รู้แล้วว่าโดนคำในใจจนละเทะแน่ ไอ้ศิลปินหนุ่มเลยไปยืนด้อม ๆ มอง ๆ
เจ้านายที่กำลังแกะจีตาด้วยสีหน้าเรียกร้องความสนใจ

“อะไร”

พี่ดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดด ไอ้ภาพก้มหอมลงกลางกระหม่อมอีกฝ่ายอย่างรุนแรงจนเส้นผม
แทบหลุดเข้ารูจมูก เล่นเอาเมศขนลุกไปทั่วสรรพางค์กาย

“พี่มัวจำไว้ก่อนละกัน ไปละ”

ไอ้ภาพเดินออกจากห้องไปแล้ว ทิ้งไว้เพียงผู้เสียหายที่นั่งดูกระหม่อมตัวเองด้วยท่าที่เสียขวัญ

มันเหมือนจะโรแมนติก แต่มันเข้าข่ายโรคจิตยังงัยชอบกล.....

คนอย่างไอ้พี่ภาพนี้เดาทางไม่เคยถูกเลยจริง ๆ

โตะกินข้าวที่เคยมีเอาไว้วางของตอนนี้ถูกเคลียร์พื้นที่กลายเป็นที่วางอาหารอย่างที่มีมันควรจะ
เป็น ภาพทำอาหารเข้าสโตร์ลูกฝรั่งอย่างง่าย ๆ ไข่ดาว ไข่กรอก และขนมปังทอด...เนื่องจากห้อง

เมศไม่มีเครื่องπίงเลยเอาไปชุบไข่ทอดแบบเฟรนช์โทสต์แทนก็เคยเห็นสกีลฟ้อบ้านของไอ้ภาพมาก่อนนะ....แต่เมศก็ยังอดทิ้งไม่ได้ เทียบกับคนต้มเป็นแต่มาอย่างเขาแล้วยิ่งน่าอดสู

ภาพอยู่คนเดียวมาตั้งแต่พ่อเสียชีวิตช่วงมัธยมปลาย ถึงจะไม่ได้รักความสะอาด...แต่เรื่องอาหารที่เป็นปัจจัยสี่ภาพค่อนข้างถนัด.....อธิบายให้เห็นภาพคือไม่ค่อยจะมีกิน ถ้ามีทั้งทีก็ต้องทำให้อร่อยที่สุดเท่าที่ไข่ใบหนึ่งจะสามารถทำได้

“วันนี้เลิกช้อยกไปไหนรีเปล่าครับ ?” ภาพถามเด็กแต่คนตอบดันเป็นผู้ใหญ่

“ไปกันเองนะ ผมขออนอนอยู่บ้าน”

“ไม่เอาน่าเมศ....ไม่อยากเกี่ยวกับพี่เธอ”

“อย่ามาทำหน้าแบบนั้นนะพี่ภาพ ไม่ได้น่ารักเลย” เมศแหวะก่อนจะตัดขนมปังเป็นชิ้นเล็ก ๆ แล้วยัดเข้าปาก “ผมทำงานมาเยอะแล้ว วันนี้เป็นวันพักผ่อน”

“เมศทำงานมาเยอะแล้ว วันนี้ควรไปเที่ยว” ภาพหันไปหาแนวร่วม “เนอะอเล็กซ์เนอะ”

“.....” เด็กชายถึงกับพูดไม่ออก ใจจริงอยากจะบอกภาพว่าถ้าอามเมศไม่ออกไปก็ไม่ต้องไปหรอก เขากลัวอามเมศ....หน้าดูจะตายซัก แต่พอเห็นภาพส่งสัญญาณเด็กชายก็ต้องจำใจพยักหน้าทั้งที่น้ำตาตกใน “ครับ”

“เห็นไหมล่ะ” ภาพลูบหัวเด็กน้อยเป็นรางวัล....ซึ่งถามเด็กมันสักคำไหมว่าอยากได้รีเปล่า “อยากไปไหนครับอเล็กซ์ ?”

“สวนสนุก!!”

“โอย...พอน่า แดคร้อนจะตายซัก” เมศกลอกตาเบื้อหน้าย ภาพนึกสงสัยว่าจะให้เด็กมันตอบว่าอยากไปเดินพารากอนรีใจคุณชายถึงจะพอใจ แต่ตอนนี้เมศถือไฟเหนือกว่า เขาต้องเก็บปากเก็บคำเอาไว้ก่อน

“เดี๋ยวพี่ถ่วงให้เมศใจ....ไม่ชอบเธอ”

เมศมองหน้ากลับแบบ ‘พี่ภาพมึงไม่ต้องเอาตัวเองเข้าแลกขนาดนั้น มึงคิดว่าตัวเองเป็นเจมส์จิเธอ ?’

“จ้ะไปดริมเวิร์ลกันเนอะอเล็กซ์ไปแต่งตัวสิครับ”

“ครับ” ไอ้เด็กน้อยสายหางเป็นลูกหมาได้กระดุกวิ่งไปรื้อหาชุดตัวโปรดที่แม่แพคกระเป๋าไว้ให้ ทั้งให้ผู้ใหญ่ส่งสายตาลันเปรี้ยว ๆ บนโต๊ะเมศรู้ดี....ยังงั้นชาตินี้เขาก็ไม่มีทางชนะไอ้พี่ภาพได้หรอก

พอก็คิดแบบนี้แล้วก็หงุดหงิดขึ้นมาทุกที...

.....

.....

.....

.....

“เล่นอันนั้นด้วย เล่นอันนั้น”

“ครับ ะ”

ชิ...เข้ากันเป็นปีเป็นขลุ่ยเชียวนะ....

นิสัยลูกคนเล็กซัดออกฤทธิ์เมื่อปรเมศนีกอิจฉาอเล็กซ์ขึ้นมาตึงๆ คูลิ!! เจอหน้าสองวันได้จับมือ
พี่ภาพเดินเล่นแล้วเรอะ ของเขาว่าจะอัปไปแต่ละสเตปแทบจะต้องไปบนเก้าอี้

แต่ก็ยอมรับว่าวันนี้เล็กซ์ดูว่าง่ายและลดความเป็นเด็กผีลงจากเมื่อวานเยอะ....ออกจะรำเริง
จนเกินไปด้วยซ้ำวิ่งพันแข้งพันขาภาพไปตลอดทางจนปรเมศอดแข่งให้ภาพลืมหัดให้เบนไป
เลย จะว่าไปแล้วพอสองคนนี้เดินด้วยกันแล้วอย่างกับพ่อลูกเลยจริง ะ แฮะ

อเล็กซ์เป็นลูกครั้งที่ได้รับเชื่อกอเคชอยค์มาแบบเต็มๆ ผมบลอนด์...ตาฟ้า.....หน้าตาน่า
เอ็นดู ส่วนภาพถึงเชื่อชาติจะเจ๊อจางไปบ้าง แต่ลักษณะของสันGRAMและดวงตาสีอำพันก็ยังดูออก
อยู่ดีว่ามีเชื้อฝรั่ง แต่เรื่องที่เมศสะเทือนใจตอนนี้ก็คือ....

พวกเขาสามคนใส่เสื้อลายสก๊อตเหมือนกัน !!!!ห่วยเป็นบ้า!!!!!!!

เพราะโดนลูกอ่อนพลังหมึกวายแท้ๆ เขาถึงได้หน้าโง่โง่มาด้วย ใครจะไปคิดว่าคนใส่เสื้อ
เหมือนกันสามคนมันจะตลกขนาดนี้วะ!!!!!!!!!!!!

“อ้าว!! ไปเดินทำไมตรงนั้นล่ะเมศ” ภาพก๊วกมือ “มาใกล้ๆกันสิ”

เมศส่ายหน้า

“ไม่อยากเดินกับพี่เธอ...” ผู้ชายตัวใหญ่หน้าใหญ่มีตอหนวดเขียวครีมนำกำลังส่งสายตาเหมือนหมี กำลังจะถูกตัดอุ้งดิน.....เป็นอะไรที่ทุเรศสายตา.....ไม่นะเมศ! อย่ามองให้เสียสายตา...

ภาพส่งความใสซื่อเพิ่มขึ้นอีก.... วิง.... วิง... วิง....

เออ!! ก็ได้ !!!

ภาพยิ้มหวานอารมณ์ดีเมื่อเจ้านายเด็กค่อย ๆ กระเียบเข้ามาหาจนบ่าแตะกัน.....เหมือนมี กระแสไฟฟ้าเล่นแปล๊บเข้าหากัน ภาษาชาวบ้านเรียกสปาร์ค....ภาษาวิทยาศาสตร์เรียกไฟฟ้าสถิต แต่ภาษาศิลปินเขาเรียก.....

“เมศ....”

“อะไร ?”

“เปล่า” ภาพยิ้มขำ “พี่แค่มีความสุข”

“อย่าพูดเหมือนคุณพ่อลูกสองจะได้ไหม” เมศละยอมแพ้จริง ๆ ไม่รู้จะรับมือกับผู้ชายคนนี้อย่างไร ดี ภาพซื่อตรงเกินไป....เขาพูดสิ่งที่อยากพูด.....ทำสิ่งที่อยากทำ

“ใครว่าลูกสอง” ภาพหัวเราะหิ “ลูกหนึ่งหรอก”

แม่ง.... ใจคอจะให้กูเงินไหลลงท่อน้ำทิ้งไปเลยใช้ม้ายยยยยยยยยยยยยยย เมศหนักขาตัวเองจน เนื้อแทบหลุดเพื่อกลบอาการตัวเอง....หน้าแดงขนาดนี้อ้างว่าอากาศร้อนอาจจะพอไหวอยู่นะ....

“อาภาพ” ยังเงินไม่ทันเสร็จมารหัวขันทวนน้อยก็เรียกร้องความสนใจไปอีกแล้วอเล็กซ์ดึงชายเสื้อ ลายสก็อตเย็บคนตัดอ้อยของไอ้ภาพไปมา “อยากนั่ง”

“ก็เล่นซะขนาดนั้นไม่เหนื่อยก็แปลกแล้วครับ....หือ” ภาพงมมืออเล็กซ์ไปหาม้านั่งที่ใกล้ ที่สุด พวกเขาเพิ่งออกจากบ้านยักษ์มา อเล็กซ์ดูจะตื่นเต้นเมื่อได้เห็นสิ่งของใหญ่โต....และยังหวาด ผวากลัวว่าจะมียักษ์โผล่มาจริง ๆ เด็กหนอเด็ก....

ภาพไม่เคยดูแลเด็กก็จริง ถ้าไม่นับผู้ใหญ่เอาแต่ใจเหมือนเด็กแบบปรเมศละก็นะ แต่เขาชอบเด็ก.... คงเหมือนกับที่พ่อเลี้ยงดูภาพมาด้วยตัวคนเดียวละมั้ง....เด็กคือความใสซื่อ คือการวาดงานศิลปะที่ยัง ไม่เคยถูกปรุงแต่ง

“พี่ไปเข้าห้องน้ำนะ” ภาพหันไปบอกเมศที่นั่งอยู่ข้าง ๆ เมศหันควับ

“ไม่ได้!! ผมดูแลเด็กไม่เป็น”

“อเล็กซ์เป็นเด็กดีจะตายไม่แองเกรก นิ่งพักเหนื่อยอยู่นี้แหละ” ภาพลูบหัวเด็กน้อย “อยู่กับอเมศนะครับ”

อเล็กซ์รำให้ภายในส่วนลึกของจิตใจ “ครับ.....”

ทันทีที่ภาพยกตัวออกไปจากม้านั่งก็เกิดช่องว่างขนาดใหญ่ระหว่างคนสองคนทั้งในแง่ของพื้นที่และแง่ของจิตใจเมศสร้างเป็นเงาหน้ามองท้องฟ้า ชื่นชมแมกไม้และสายน้ำทั้งที่เวลาปกติเจ้าตัวไม่เคยมีความสุนทรีย์ในด้านนี้แม้แต่น้อยด้านอเล็กซ์ก็ใช้อยู่...หลังจากใช้รองเท้าขุดคุ้ยหาไส้เดือนในดินแต่ไม่พบเด็กชายก็ถอดใจ

อเล็กซ์ลุกขึ้นยืนบิดขี้เกียจแล้วเดินเตาะเตาะไปมาผ่านหน้าเมศ ไม่ทันจะได้เอ่ยปากถามว่าจะไปไหน ทำเล็ก ๆ ข้างหนึ่งก็สะดุดไปบนก้อนหิน ร่างน้อย ๆ ค่อย ๆ ลอยขึ้นช้า ๆ เป็นภาพสโลวโมชั่นแล้วทิ้งตัวตามแรงโน้มถ่วง

ตบ!!

“โธ้ย!!” อเล็กซ์ล้มไปกับพื้นแม้จะเอามือยันไว้ แต่เมื่อยกขาขึ้นมาก็เห็นเลือดที่ไหลซึม ๆ ออกมาจากหัวเข่า เท่านั้นแหละ!! เด็กชายเบะปาก “Blood !!!!!!!!!!! Nooooooooooooooooo!!!!!!!!!!!!I'm scared”

เสียงร้องไห้โศกดังลั่นเรียกความสนใจจากเด็กและผู้ปกครองที่เดินผ่านไปมาได้มากโข อีกอย่างอีลูกฝรั่งนี่กับประหลาดอย่างไรงี้ไม่น่าเกี่ยวข้องกับทางสายเลือดได้ แล้วเด็กเสือกมาแหกปากร้องร้องโววายแบบนี้มันบ่งชี้ได้อย่างเดียวว่าเมศเป็นโจรลักพาตัวเด็กชัด ๆ

‘เธอว่าเราแจ้งเจ้าหน้าที่ดีไหมอะ’

‘อื๊ย....หน้าไม่เหมือนกันเลยนะคะคุณ’

‘ถ่ายรูปเป็นหลักฐานก่อนเลย’

กราบขอบพระคุณพลเมืองดีทุกท่านมา ณ ที่นี้ เมศซึ่งน้ำใจเหลือเกิน....

เส้นประสาทที่มัมกระตุกรัว ๆ เป็นจังหวะรุมบ้า ใครจะไปคิดว่าการที่ไอ้พี่ภาพไปยืนเหยียดแค่
สองนาทีกะเกิดภัยพิบัติแบบนี้ขึ้นได้ สติก่อนเมศ....สติ ชายหนุ่มปรายตามองอเล็กซ์ที่นั่งดูเลือด
ตัวเองแล้วปาดน้ำตาป้อย ๆ ใจจริงอยากจะบอกว่าถ้ากลัวเลือดจะแข็งจะดูทำไมเนี่ย

“ฮือออออออออออออออออออ....!เงืงเงืงเงืงเงืงเงืงเงืงเงืงเงืงเงืงเงืงเงืง”

เห็นว่าฝรั่งเขาเลี้ยงลูกแบบปล่อยให้เจ็บแล้วจำ เมศก็น่าจะทำแบบนั้นบ้าง.....

“โธฮฮฮฮฮฮฮฮฮฮฮฮฮฮฮฮฮฮฮฮ...ฮึก...”เมื่อเริ่มทนสายตาต่อว่าจากประชาชีไม่ไหวเมศก็เท้าคางก้มมองเด็กชาย

“เลือดไม่เห็นน่ากลัวเลย ก็คิดซะว่ามันเหมือนน้ำแดงไม่กี่ชอสมะเขือเทศละกัน เมื่อเข้ายังกินอยู่เลยไม่ใช่เหรอ”

“ฮือออออออออออออออออออ ไม่เห็นเหมือนเลยแงงงงงงงงงงง” พอคิดว่าเหมือนแล้วเมื่อ
เช้าเพ็งกินเข้าไปอเล็กซ์ก็แทบจะสำรอกออกมา ไข่ดาวขนมปังต่อแถมกันขึ้นมาจุกที่คอหอยเมื่อเห็น
ลมเริ่มตีเข้าท้องเมศก็รีบคว้าคอเด็กเอาไว้กับอาหารหลุดออกมา.....หาู้ไม่นี่มันทำบีบคอเด็กซัด ๆ

“ອີກ....ອີ

เมสซียาจะเปลี่ยนมาบีบคอตัวเองตายจริง ๆ พยายามส่งสายตามองหาไอ้พี่ภาพก็ไม่เห็นแม้แต่เงา ไม่รู้ว่ากดชักโครกแล้วรวดไหลลงคอห่านไปด้วยรีเปล่า เสียงซุบซิบนินทาเริ่มดังขึ้นเรื่อย ๆ ประกอบกับเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยเริ่มมองมาทางเขาด้วยสายตาแปลก ๆ สมองอันเต็มไปด้วยรอยหยักของเมสซียาพยายามประมวลผล

ตอนเด็ก ๆ เวลาร้องไห้พี่หนึ่งเคยบอกว่า....

“ลูกผู้ชายเขาไม่ร้องไห้กันหรอก” เด็กน้อยเงยหน้าขึ้นอย่างตกใจเมื่อมีอุ้ง ๆ วางปลงบนหัวกลม ๆ อามะศยังคงไม่ยอมให้เขาเหมือนเดิม...สายตาที่จ้องมาก็ยังคงเหมือนเดิม แต่ต่อเล็กรัฐู้สึกว่ามีบางอย่างที่แตกต่างออกไป

“ฮึก...” เด็กชายพยายามกลืนสะอื้นแม้ว่าความเจ็บจากปากแผลที่หิวเข้าจะขยายวงกว้างขึ้นก็ตาม
เมศล้วงหากระดูกาติซุ่ที่กระเป๋ามาจับบนไปบนแผล เด็กชายชี้ดปากกลืนพลาจชักขาหนี แต่เมศ

รู้ทันจับมันเอาไว้แน่ “แผลแค้นนี้เลียเอาเดี๋ยวก็หาย”

“ทำไมต้องเลียด้วย ฮือออออออออออออออ....ไม่เห็นอ่อยเลย” โอ๊ย...เด็กบ้าอะไรเข้าใจยาก
จริง!!!

“อย่าคีนี !!” เมศดู...เขาพยายามรื้อฟื้นประโยคที่อยู่ในความทรงจำ “ถ้าแผลแค้นนี้ทนไม่ได้ โทมา
จะไม่疼นะรู้ไหม?”

“ฮึก....” อเล็กซ์กัดปากแน่นตอนที่เมศแปะกระดาษแผ่นใหม่ลงไปซับเลือดของเหลวสีแดงค่อย ๆ
ซึมออกเป็นวงกว้างจนมันชุ่มไปทั้งแผ่น

เมศนึกถึงประโยคหลอกเด็กที่พี่หนึ่งพูดกับเขาเสมอ “รู้ไหม....ในเลือดกับน้ำตานะมีพลังวิเศษนะ”

“.....” เพราะเรื่องแปลก ๆ จากปากปรเมศทำให้เด็กชายสนใจฟัง

“ยังออกมาเยอะเท่าไรมันจะทำให้เราเป็นผู้ใหญ่มากขึ้น”

“ฮึก....ถ้าแบบนั้นอาเมศก็ไม่ต้องซับเลือดให้หรอก” เด็กน้อยตอบอย่างใสซื่อ “ผมจะได้เป็นผู้ใหญ่
ไง”

“จะบ้าเหอแบบนี้ก็ตายกันพอดี ฮ่า ๆ ๆ ๆ”

นั่นเป็นครั้งแรกที่อเล็กซ์เห็นเมศยิ้มให้เขา .....บางทีอาเมศก็อาจจะไม่ดูอย่างที่คิด....

“อเล็กซ์เป็นอะไรนะเมศ” ภาพวังโรร์เข้ามาหลังจากอเล็กซ์หยุดร้องไห้ไปแล้วเรียบร้อย

“หาทางกลับขึ้นมาจากคอห่านได้แล้วรีไร” มาถึงก็โดนยิงเข้าไปดอกหนึ่งกลางหน้าผากแบบงง ๆ เม
ศอธิบายต่อ “หกล้มนะ”

“เหอ” ร่างใหญ่โตของชายหนุ่มทรุดนั่งลงข้าง ๆ เด็กน้อย “เลือดหยุดไหลแล้วนี่ ไม่เป็นไรแล้ว
นะครับอเล็กซ์”

เด็กน้อยผงกหัวเป็นตุ๊กตาเสียดบาลพลางยกมือปาดน้ำตาป้อย ๆ ภาพยิ่งอย่างเอ็นดูก่อนจะรวบตัว
เด็กบนพื้นขึ้นมาวางไว้บนบ่า

“เจ็บเข้าแบบนี้เล่นอะไรต่อคงลำบากแล้ว กลับบ้านอาคันดีกว่า”

“บ้านพี่?” เมศเอ่ยเสียงแหว

“ก็ไปเก็บเสื้อผ้าพี่มาเพิ่มใจ ยังไงอเล็กซ์ก็ต้องนอนห้องแอร์ แล้วเราก่อยกลับไปห้องเมศกันอีก
ที”

“ถามเจ้าของห้องเขารึยังห๊ะ ?”

“ไม่เห็นต้องถามเลย....ยังไงเมศก็ยอมที่อยู่ดีแหละ จริงไหม”

เมศกัดฟันหรอกเมื่อในใจร้องตอบว่า ‘จริง !!!!’

“อาภาสูงจังเลย”อเล็กซ์ที่อยู่บนมนุษย์ความสูงร่วมร้อยเก้าสิบเซ็นต์ส่งเสียงเฮฮาเอิ๊กอ๊าก เหมือนว่าที่ร้องไห้จะเป็นจะตายเมื่อก็เป็นเรื่องโกหก.....บางทีเด็กก็เข้าใจยากพอ ๆ กับผู้ใหญ่เหมือนกันนะเนี่ย

เมศเดินตามหลังภาพที่ดูเหมือนคุณพ่อเข้าไปทุกที.....บ่าเต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อลายคนตัด อ้อยข้างดูแข็งแรงและพึ่งพาได้ ดวงตาเรียวยาวของชายหนุ่มจับจ้องมันอยู่อย่างนั้นราวกับต้องการไผ่เข้าไปซบแล้วเอาหน้าไถ ๆ ให้สาแก่ใจ....แต่นั่นก็โรคจิตไปคนอย่างเมศไม่ยอมเสียฟอร์มหรอก

“ไปเดินทำไมตรงนั้น มานี่เร็ว”

แต่มือใหญ่ ๆ ที่ยื่นมาตรงหน้านั้น.....มีแต่คนโง่เท่านั้นแหละที่จะไม่จับ...

เมศไม่อายเลยสักนิดที่จะกุมมือผู้ชายอีกคนเดินบนเส้นทางที่คนเดินสวนไปมามองด้วยสายตา ประหลาดหรือสงสัย เขากลับกระชับนิ้วมือที่สอดประสานกันให้แน่นกว่าเดิมราวกับจะซึมซับความอบอุ่นผ่านทางฝ่ามือ แม้จะออกจากดริมเวิร์ลมาในตอนบ่ายสอง แต่กว่าจะถึงบ้านภาพก็ล่องไปหลายชั่วโมง รถคันงามของปรเมศเล่นช้า ๆ อยู่บนถนน เจ้าของรถลอบมองเด็กชายตัวน้อยที่ฟุบหลับอยู่หลังรถอย่างหมดสภาพผ่านทางกระจกหลัง มองไปมองมาเมศก็ชักรู้สึกว่เด็กนี้ก็น่ารักดี.....แถมยังหล่อกว่าอีกต่างหาก....

เมศไม่รู้หรือว่าดวงตาตก ๆ จากคนข้าง ๆ ก็จับจ้องมาที่เขาเหมือนกัน ภาพกอดอกเอนหลังลงไปกับพนักพิง...วันนี้เขาได้เห็นเมศในอีกมุมหนึ่งที่ภาพเดินกลับจากห้องน้ำเขาเห็นเมศลูบหัวอเล็กซ์อยู่.....ถึงจะไม่ได้ลงไปนั่งที่พื้นเป็นเพื่อนเด็ก เมศน่าจะบอวามฟอร์มเหนือกว่าคนอื่นอยู่แล้วนี่ แต่ถึงอย่างนั้นภาพก็เห็นว่าเมศยิ้มอยู่

ภาพเป็นศิลปิน.....เขารักการค้นหาคำรู้สึกใหม่ ๆ และความรู้สึกวาบโหวงปวดแปลบขึ้นในใจ มันเกิดขึ้นทุกครั้งที่เขาคิดถึงปรเมศ

ภาพขอเรียกมันว่า ‘สภาวะไฟฟ้าช็อต’

“ไม่ต้องปลุกแหงรีอก เดี่ยวพี่ลงไปเก็บของแป็บเดียว”

“ผมปวดท้องอะ....ขอใช้ห้องน้ำหน่อยก็แล้วกัน”

“จ้ะเมสแง่มกระจกรถไวนะ เดี่ยวไปฆ่าลูกพี่หนูนาตายคืนมาปั้มคืนให้เขาก็ลำบาก” ภาพกระเช้า
จนคนพังย่นหน้าได้

“ก็พี่มันไรร้ายาใจ” ปัง!!นี่ก็ปิดประตูชะลิมว่าเป็นรถตัวเองเลยทีเดียวน ภาพหัวเราะหิแล้วเดิน
ตามหลังไป....คูสิ ทำเป็นเก๊กหน้ากอดคอกรอ ที่จริงก็หน้าแตกเพราะไม่มีกุญแจบ้านสินะครับคุณ
ปรเมศ

แกรีก....

บ้านของภาพยังอับและเหม็นกลิ่นทินเนอร์ผสมน้ำมันสนเหมือนอย่างเคย เมศกอดตาเมื่อเห็น
กองเสื้อผ้าและกางเกงในใช้แล้วกองต้อนรับอยู่หน้าบ้าน แม้ว่าภาพจะรีบเก็บไปแล้วก็ตาม....แต่เมศ
ยังคงจดจำได้ดีว่ามีก็ตัวและสีอะไรบ้างเมศบอกตัวเองว่าเขาเป็นคนช่างสังเกต....ไม่ได้โรจจิตแต่
อย่างใด

“เมศเข้าห้องน้ำไปก่อนเลย เดี่ยวพี่ไปเก็บเสื้อผ้าแป็บหนึ่ง”

“อืม”

เมื่อเจ้าของบ้านอนุญาตเรียบร้อยเมศก็จัดการเดินคุ่ม ๆ เข้าห้องน้ำไปปลดทุกข์ทันที ภาพโยนกอง
เสื้อผ้าใช้แล้วลงในตะกร้าเนา ๆ ข้างห้องน้ำแล้วเดินเข้าห้องนอนไป เขาเอาถุงก๊อบแก๊บที่เจอในครัว
กางออกแล้วยัดกางเกงในสามตัวพร้อมด้วยเสื้อยืดที่สภาพดีที่สุดส่วนกางเกงนั้นช่างน่ามหัศจรรย์ที่
มันสามารถสะบัดสามทีแล้วใส่ซ้ำได้เรื่อย ๆ

“พี่ภาพ ?” เมศชะโงกหน้าออกมาจากห้องน้ำ...เมื่อพบว่าเจ้าของบ้านยังอยู่ในห้องนอนเขาก็ถอน
หายใจออกมา ชายหนุ่มเลยถือโอกาสเดินสำรวจบ้านรั้งหนูที่ไม่ได้เห็นมานาน....

ทุกอย่างยังคง ‘เหมือนเดิม’ ถึงเมศจะไม่รู้ว่าตอนแรกมันเป็นอย่างไร....ของอะไรวางไว้ตรงไหน
แต่บ้านของภาพยังให้บรรยากาศที่แผ่รังสีอบอุ่นเจือกลิ่นอายจากไม่เปลี่ยนเมศจำความรู้สึกตอนที่
สูดกลิ่นครั้งแรกได้ดีกว่ามันเหม็นสาบคนจนขนาดไหน...แต่ตอนนี้เขากลับชอบกลิ่นนี้เสียแล้ว....มัน

เหมือนกับกลิ่นกายของภาพ

ขยawa ๆ ก้าวจากห้องนั่งเล่นออกมาที่สตูดิโอด้านหน้า จากกันอันใหญ่ถูกลากเข้ามาแบ่งพื้นที่ทำให้เมศมวดคิ้วอย่างประหลาดใจว่าในช่วงเวลาอุ่น ๆ อย่างนี้ภาพยังมีอารมณ์ผลิตงานศิลปะที่ขายได้ไม่กี่ตั้งเลี้ยงชีพอยู่อีกหรือ ชายหนุ่มค่อย ๆ ผลักบานเลื่อนออก.....ห้องโถงขนาดเล็กที่ใช้เก็บงานยังคงวางเรียงกันเหมือนเดิม เมศพยายามเดินเข้าไปโดยเลี้ยงไม่ให้เหยียบสีน้ำมันที่หยดบนพื้นแม้จะรู้ว่ามันแห้งสนิทแล้วก็ตาม

ดวงตาสอดส่องผลงานที่โชว์อยู่.....เมศไม่มั่นใจกว่ามันถูกเปลี่ยนหรือเปล่า เพราะเขาแยกมันไม่ออกเลยสักนิด เขาหมุนตัวกลับเมื่อถึงภาพ ‘การจากลา’ ที่หัวมุมของห้อง จับปล้นสายตาก็สบเข้ากับผ้าใบขนาดใหญ่ที่มุมอับสายตา เมศไม่รอช้าที่จะเดินเข้าไปใกล้.....และเมื่อก้มลงอ่านอักษรที่ร่างด้วยดินสอบนภาพนั้น...

‘ความรัก’

แม้จะเป็นผ้าใบเปล่า ๆ แต่อย่างน้อยมันก็ถูกขึงลงบนกรอบไม้แล้ว ไม่ช้าก็เร็วคงจะมีสีสันมากมายถูกแต่งแต้มลงไป.....เมศมองมันด้วยความรู้สึกที่หลากหลาย....

ใจหนึ่งเขาก็ดีใจ.....ที่ภาพกำลังจะวาดรูปนี้ได้เพราะเขา

แต่อีกใจหนึ่งกลับหวาดกลัว....

ภาพอยู่กับเขาเพราะสัญญาหนี้สิน.....เมศรู้ว่าอีกฝ่ายไม่ได้พิศวงงานที่ทำอยู่เลย บางทีถ้าผ้าใบผืนนี้เป็นตัวเปิดกรง.....ศิลปินหนุ่มก็คงบินกลับไปสู่อิสรภาพ.....กลับไปสู่สิ่งที่เขารักอีกครั้ง.....

.....ถึงเวลานั้นเมศเองก็คงรังไม่อยู่

เมศละเลยคณิสัยชอบผูกมัดคนอื่นของตัวเองขึ้นมาทีละตอนนี่แหละ....

“เมศ” ประตูห้องนอนถูกเปิดฟางออกก่อนเจ้าของบ้านจะปรากฏกายพร้อมถุงก๊อบแก๊บในมือ “พีเก็บของเสร็จแล้ว...ไปกันเถอะ”

“.....” เมื่อเห็นอีกฝ่ายยังไม่ยอมขยับตัวภาพจึงเป็นฝ่ายเดินเข้าไปหาแทน

“มีอะไรรีเปล่า...หือ?”

“พีภาพ” ในที่สุดเมศก็หันมาจ้องตาเขาตรง ๆ “จะเริ่มวาดงานของมิสเตอร์วิลแล้วหรือ”

ภาพมองผ่านไปจึงเห็นเฟรมผ้าใบที่เขาเตรียมไว้ด้านหลัง “อ้อ...ใช่ อันนั้นแหละ”

“แล้ว...”ปรเมศผู้มั่นใจในตัวเองเริ่มออกอาการอ้า ๆ อึ้ง ๆ จนภาพสงสัย

“เจอแมลงสาบในบ้านพี่หรือ? ไม่ต้องตกใจนะเรื่องปกติ”

“ไม่ใช่!!!”

ภาพเอียงคอสงสัย.....ถ้าไม่ใช่เรื่องนั้นแล้วมันอะไรกันล่ะ

“รูปร่างนั้นนะ....” เมศชี้ไปที่เฟรมเปล่าข้างหลัง “ถ้าพี่ว่ามันเสร็จแล้ว.....”

“.....”

“พี่จะยังทำงานกับผมอยู่ไหม?”

เมื่อสิ้นคำถามก็เหลือเพียงความเงียบที่โรยตัวอยู่ในบรรยากาศ ยิ่งเห็นริมฝีปากตรงหน้าไม่ขยับเมศยิ่งกดดันเสียจนทนไม่ไหว ดวงตาเริ่มจับจ้องอยู่แต่ปากของภาพ...และเมื่อมันเริ่มขยับ ความกลัวในใจของชายหนุ่มก็พุ่งสูงจนเขาคิดว่าไม่อาจฟังมันได้

หมี!!

เมศกระซอกคอเลื้อยมาประกบปาก เล่นเอาไ้ภาพช็อกตาถลน....เพราะอยู่ ๆ ก็ทำแบบไม่มีปี่มีขลุ่ย ริมฝีปากบางเป็นฝ่ายบดเบียดรุกไล่เข้าหาเขาอย่างถืดดี ต่างจากคราวก่อนที่ภาพเป็นคนเริ่มมาก่อน

นอกจากมือขวาดึงอยู่ที่คอเสื้อเขาแล้ว มือซ้ายเมศยังกดหัวคนตัวสูงให้รับจูบจากเขาด้วย เรียวลิ้นแทรกผ่านเข้าไปหาอีกฝ่ายที่ยังคงมึนงงอยู่แต่ไ้ภาพก็อ้าปากให้แต่โดยดี เมศดูดึงริมฝีปากไปมา....เขายังไม่อยากจะยินอะไรทั้งนั้น เมศผู้ไม่เคยยึดติดกับสิ่งใดและอยู่คนเดียวมาตลอด

ภาพทำให้เขาเป็นแบบนี้แท้ ๆ .....

ตอหนวดใต้คางและเหนือริมฝีปากของภาพทำให้เมศรู้สึกจี้จี้เล็กน้อยในตอนจูบ...แต่ในตอนนี้ที่มันเลื่อนลงมาฝั่งที่คอเขามันเข้าขั้นจี้จี้ ‘มาก’ จนต้องหดคอหนี ชายร่างหมีเริ่มเป็นฝ่ายรุกไล่เอาคืบบ้าง ถึงจะไม่เข้าใจนักว่าเมศกระซอกเขามาจูบด้วยอารมณ์ไหน....แต่มันก็เป็นการกระตุ้นสัญชาตญาณดิบในกายศิลปินหนุ่มให้เคียดพล่าน

คนแก่กว่าสลักร่างตรงหน้าไปติดกับผนัง...ทาบทับบนผ้าใบเจ้าปัญหา มือเรียวของปรเมศจิกลงบนนั้นเมื่ออารมณ์พุ่งสูงขึ้นยามภาพขบกัดลงบนไหล่ผ่านเสื้อลายสก๊อตของเขา มือหยาบกร้านอย่าง

ภาพหลับตาลงสัมผัสถึงเส้นโค้งที่เป็นจังหวะ....ความงามที่ธรรมชาติสร้างให้กับร่างกายของมนุษย์ รวากับกำลังครองยิ่งด้วยปลายนิ้ว.....เส้นเว้าเข้าเขาจะกดน้ำหนักมือหนักขึ้น ก่อนจะผ่อนมือเบาเมื่อเส้นของร่างกายโค้งออก สัมผัสวาบหวิวมาจนคนเด็กกว่าหลุดครางเสียงต่ำในลำคอ

เมศบิดกายหนีลื่นร้อน ๆ ที่ลากอยู่แถวเนินอก.....เสื้อผ้าห่อย ๆ เริ่มหลุดลู่ยแม้จะยังไม่ได้ปลดกระดุมเลยสักเม็ดเมศิดอดจ้นยกมือขึ้นแกะกระดุมตัวเองออก แล้วก็...

“What's wrong? I was waiting for you for a long time!!!”

ประตูเปิดด้านล่างพร้อมกับเอฟเฟกต์แสงแห่งธรรมะสาดส่องอยู่เบื้องหลังร่างที่สูงเท่าเอวผู้ใหญ๋

ไอ้เด็กผี !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

ไม่มีใครวิ่งเข้าไปปิดตาเด็กเพราะไอ้ภาพมือนี้อย่างคาอยู่ใต้เสื้อปรเมศ แถมปากยังไม่ว่างเพราะกำลังเคี้ยวใบหูอยู่ ส่วนปรเมศนี่ไม่ต้องพูดถึงเขาไม่เคยมีความคิดจะเซ็นเซอร์อะไรให้ใคร แม้ว่าตอนนี้จะขึ้นด้านล่างว่า ‘น 20+’ แล้วก็ตาม

เด็กประถมยังไม่ประสีประสา แม้จะแกล้งแกล้มไปบ้างแต่การได้มาเห็นมนุษย์ด้วยกันกัดกินกันเองเช่นนี้มันช่างแสนโหดร้ายเหลือเกิน อาเมศกำลังจะโดนอาภาพที่ใจดีคนนั้นฉีกเนื้อกินเป็นชิ้น ๆ คูสิคองแดงเป็นจ้ำ ๆ ไปหมด แอมยังน้ำลายไหลยืดเหมือนเจ้าโบโบ้หมาข้างบ้านตอนเห็นอาหารด้วย คิดได้ตั้งนั้นอเล็กซ์ก็ค่อย ๆ เบะริมฝีปากออก...ก่อนจะ

[illegible]

“อเล็กซ์!” ภาพผล่อออกจากหุเมศจนน้ำลายไหลย้อยลงพื้นไปเหมะหนึ่ง ชายร่างใหญ่รีบวิ่งคุ่ม ๆ เข้าไปลูบหัวปลอบเด็กน้อย หาฐู้ไม่ว่ายังทำให้เด็กขวัญผวา....ไม่รู้ว่่าอาภาพจะหันมากินเขาแทนอาเมศรีเปล่า “เป็นอะไรครับ....หือ?”

“มะ...ไม่....อีก....” เด็กชายรีบปฏิเสธเพราะกลัวโดนขบหัว อากาศตัวใหญ่นานี้บางทีกินอาเมศคนเดียวอาจจะไม่อิ่ม

“ไม่มีอะไรแล้วจะร้องให้ทำไมเนี่ย” ภูตต่างหากที่ยากร้อง.....เมศต่อในใจ

“ก็...ก็” อเล็กซ์วิ่งหนีจากมือหยาบ ๆ ที่หัวไปเกาะขายาว ๆ ของเมศแทน เด็กชายตอบอย่างตะกุกตะกัก “ก็อาภาพจะกินเนื้ออาเมศอะ อาภาพเป็นชีอูย ฮือออออออออออออออออ”

“อุบ....ฮ่า ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ” ชายร่างหมิวห้าวเรียดงจนพสุธาสะเทือนที่เด็กลูกครึ่งรู้จักระงี้ด้วยนั้นยังทำเด็กขวัญเสียกอดขาเมศแน่นเข้าไปใหญ่ ส่วนเจ้าของขานะหน้าแดงเห่อร้อนจนลูกตาแทบไหลไปรวมกับปากอยู่แล้ว แถมยังโดนภาพจ้องหน้าเหมือนจะถามว่า ‘เอาไงดี?’ โอ้ยยยยยยยยยยยยยยยย...อย่าถามผมจะได้ไหมเล่า!!!

“เอ่อ....คือนี้จะครับอเล็กซ์” ภาพลงปอนั่งยอง ๆ กับพื้นให้อยู่ในระดับสายตาของเด็ก “อาไม่ได้จะกินเนื้ออาเมศ”

“ไม่จริง...ก็อาภาพกัดคออาเมศ”

“นั่นเขาเรียกว่ามีเพศอะ....”

“หือค!!!!!!” ไอ้พี่ภาพ...ภูเข้าใจว่ามึงชื่อนะ แต่นี่มึงจะสอนอะไรให้เด็กห่า!!!!!!!!!!!!!!

ควับ.... ตอนนีกลายเป็นสายตาทั้งสองมาจ้องหน้ารอคำตอบจากเมศแทน

“เอ่อ....คือ...” สมองอันชาญฉลาดประมวลผล “พอดีเราเล่นเป็นหมากันนะ”

“หมา?” ไอ้หนุ่มหมิวทวนเสียงแหว

“ใช่!! แบบกระโจนเลียหน้าเลียตาทำนองนั้น” เมศเบาใจขึ้นเมื่อแรงบีบที่ขาเบาลง “เคยเล่นกับหมาใช่ไหมอเล็กซ์...มันก็แบบเดียวกันนั่นแหละ”

“ฮือออออออออออออ” เด็กชายพยักหน้าเข้าใจ ที่แท้ก็แบบนี้เอง ถึงจะสงสัยนิดหน่อยว่าทำไมต้องเล่นเป็นหมากันด้วยแต่อเล็กซ์ก็ไม่ได้ถามออกไป “อาทิ้งผมไว้ที่รถนานมากเลย นึกว่าจะหนีไปแล้วอะอีก....ฮึก...”

“โอ้ ๆ ๆ ไม่ร้องนะครับ ไม่ร้อง อาภาพเก็บเสื้อผ้าเสร็จแล้วไง” ภาพชูถุงเนา ๆ ซึ่งมีเสื้อผ้าเนา ๆ คำนใน “จ้ะเรากลับไปนอนตากแอร์ห้องอาเมศกันเนอะ”

“มัดมือชกเลยนะ” เมศพิมพ์แต่ภาพเกล้งทำเป็นไม่ได้ยิน ชายหนุ่มกางแขนออก

“มาหาอาภาพเร็ว....เดียวให้จี้คอกลับไปที่รถนะ”

อเล็กซ์ขังใจอยู่ชั่วครู่ แต่สุดท้ายก็ยอมวิ่งตุ๊ก ๆ เข้าไปให้อาภาพอุ้ม ก็จี้คอภาพสนุกจะตาย....สู่งสูง สู่งกว่าจี้คอ Dad อีก

“โอ๊ะ ๆ ระวังหัวชนประตูนะครับ” ภาพก้มตัวข้ามเข้ากรอบประตูไปอย่างทุลักทุเลแล้วหายไปจากสายตา ทั้งผู้เสียหายที่เหมือนถูกข่มขืนยืนอย่างไร้วิญญาณอยู่ตรงนั้น...

เสียวยับเยิน....กระดุมถูกปลด....คอมี่รอยฟัน....ใบหูมีน้ำลาย....

“เมสครับ” แต่อย่างน้อยเสียงอบอุ่นนั้นก็กลับเข้ามาเรียกเมสที่ขวัญหนีดีฝ่อ คนเด็กกว่ารีบหันไปหาใบหน้าที่ชะโงกกลับเข้ามาที่กรอบประตู

“ล็อกบ้านให้พี่ด้วย แม่กุญแจอยู่บนโต๊ะ”

ไ้แสรดดดดดดดดดดดดดดดดดดดด!!!!!!เมสกรีกร้องไปถึงฟ้ามองแผ่นหลังถึก ๆ ที่มีเด็กอยู่บนบ่าด้วยสายตาเคียดแค้น

เพราะแบบนี้ไงเมสถึงได้เกลียดเด็ก!!

แต่ตอนนี้ขอศิลปินเพิ่มอีกรายการได้ไหม !!

“อะไรนะ ? พรงี้มีเรียนพิเศษ ?”

“อืม...”

“เรียนอยู่ประอมเองไม่ใช่รีใจ” เมศหันไปพิมพ์ “พี่หนูนามันจะให้ลูกเป็นอัจฉริยะรีใจวะ”

อเล็กซ์ขมวดคิ้วไม่พอใจเล็กน้อยที่แม่ลูกอามะศินินทาถึงเข้าใจเห็นด้วยก็ตาม ก็เรียนพิเศษไม่เห็นสนุกเลย.....นั่งในห้องแอร์แล้วก็ฟังคุณครูพูดอะไรก็ไม่รู้ว่าจะตาย ดียวเดียวคือมีเพื่อนเล่นด้วยแค่นั้นแหละ

“แม่บอกรีเปล่าว่าโตมาอยากให้เป็นหมอ ?” อเล็กซ์สายหน้า “งั้นก็แล้วไป....แสดงว่าลูกน้องยังสติคืออยู่”

“ไม่เห็นแปลกเลย” อเล็กซ์เถียงแทนมารดา “เพื่อนผมก็เรียนกันตั้งเยอะ”

“พ่อแม่สมัยนี้ก็ประสาท” เมศปิดไม้ปิดมือ

“อย่ามาว่า Mom นะ !!!”

“ยังไม่ได้เอ่ยชื่อ....” ผู้ใหญ่ยักคิ้ว “จะรับหรือ ?”

“ก็ว่า Mom อยู่นี่นา !!!”

ภาพกุมขมับอยู่ตรงกลางระหว่างวัย ทางซ้ายคือเด็กเจ็ดขวบ....ส่วนขวาคือชายวัยยี่สิบเจ็ดที่มีวุฒิภาวะต่ำเกินจริง และภาพจะไม่อะไรเลยถ้าสองคนนี้ไม่แ่ง ๆ ข้ามหัวเขาไปมา เขายกมือขึ้นแยกศอกตรงหน้า

“อย่าทะเลาะกัน ๆ” เขายกมือวางปุนหัวทั้งคู่ “อามะศเขาเป็นห่วงกลัวอเล็กซ์จะเครียดนะครับ”

“ผมไปพูดอย่างนั้นตอนไหนกันวะ” โอ้ความรู้สึกทเวดาแบบนั้นไม่เคยมีอยู่ในใจปรเมศผู้โหดชั่ว วันดีคืนดีเดินไปเหยียบหมาคอหักตายเมศอาจแค่ตกใจด้วยซ้ำไป เห็นแล้วภาพหมั่นไส้จนต้องเอามือหยาบ ๆ ไปดิงปากอันร้ายกาจ “โอ้ย!! เจ็บนะพี่ภาพ”

“ไปว่าเด็กเรียนเยอะ ที่ตัวเองละ...จบเกียรตินิยมไม่ใช่รีใจ...หืม ?”

“ขอเถอะ!!” เมศดึงมือใหญ่ออกจากปาก....ใจนี้ก็อยากจะถามว่าตอนเด็กพ่อให้เล่นน้ำกรดแทนโคลนหรือ....มือทั้งหยาบทั้งลอก “สมัยเด็กผมไม่ได้บ้าเรียนสักหน่อย สอบได้ที่กลาง ๆ ตลอดแหละ”

“อ้าว....แล้วทำไมอยู่ๆ เรียบเก่ง” มือซ้ายลูบหัวเด็กชายเป็นเชิงบอกให้ฟังเคล็ดลับเมศไฉนนะ

“ความแค้นใจ !!!”

“.....”

“ตอนแรกก็เป็นเด็กโง่ ๆ ใจ.....แต่พอมีความเคียดแค้นเข้ามาเป็นแรงกระตุ้น” เมศกำหมัดสั้นระริก
“พอคิดว่าจะได้เห็นสีหน้าคนที่หมั่นไส้ตอนมันเห็นเราได้ดีกว่าก็สะใจจะแย่แล้ว !!!”

“เอ่อ...ไม่ต้องฟังที่อาเมศพูดนะ”

“ครับ”

เวรเอ๊ย....มึงถามกูเองนะพี่ภาพ....

เมศแยกเขี้ยวใส่ผู้ใหญ่ตัวโตที่ไม่สนใจเจ้าของบ้านเลย....มัวแต่สนใจอเล็กซ์อยู่นั่นแหละ !! คูสิไป
ลากเด็กมานั่งตักอีก.....ที่เมศนะแทบจะต้องขึ้นไปนั่งบนตักเองอยู่แล้ว !!

ชายกลางยกผ้าขนหนูที่พาคนคอยขึ้นขี้หัว....เมศเพิ่งออกจากห้องน้ำ เขาต่อรอคิวอาบน้ำทั้ง ๆ ที่
เป็นเจ้าบ้านเพราะภาพหาว่าเขาอาบน้ำนานเดี๋ยวอเล็กซ์จะผล็อยหลับก่อนเลยชิงแย่งฝักบัวกันแบบ
หน้าด้าน ๆ ดวงตาเรียวเหลือบมองชายใหญ่กับชายเล็กด้วยสายตาริชยาอย่างปิดไม่มิด

เป็นเด็กนี่ก็ดีเนอะ....อาบน้ำก็มีคนอาบให้ สมัยเมศเป็นเด็กก็มีแต่คนมารุมล้อมช่วยดูแลทั้งนั้น...
พอโตขึ้นมากลับหายไปไม่เหลือเลยสักคน....ตกลงดีเหมือนกัน

“อาภาพวาดรูปให้ผมดูหน่อยสิ” เด็กลูกครึ่งบนตักเริ่มทำตัวสมวัยจนผู้ใหญ่อดยี้ตามไม่ได้

“ทำไมอยากดูล่ะครับ....หืม ?”

“ก็วันนั้นอาภาพวาดรูปให้ดู อาภาพวาดสวยสวยยยย” เมศกลอกตา..... เหอะ ชมกันเข้าไป

“จริงหรือ ๆ” ไอ้ภาพก็เล่นตามเด็ก คงเป็นปฏิกิริยาตอบสนองว่าถ้าเด็กเบ้ามาต้องเบ้าตอบ

“อยากให้อาภาพวาดรูปอะไรครับ ?”

“อืมมมมมมมม” คิ้วเล็กผูกกันเป็นปมอย่างใช้ความคิด อเล็กซ์พยายามมองหาอะไรที่น่าจะวาด
ยาก ๆ .....ก็พี่ภาพวาดเก่งนี่นา ดวงตาเล็กสอดส่องไปทั่วห้องก่อนจะมาหยุดตรง “วาดอาเมศใจ”

“ห๊ะ ?” ถึงจะตกใจแต่เมศก็ตอบยี้ในใจที่ได้มีส่วนร่วมในสังคมบ้าง

“วาดอาเมศหรือ” หน้าทีเต็มไปด้วยตอหนวดยี้มหานบุคลที่สาม “ชอบอาเมศละสิเลยอยากให้
วาด”

“เปล่าครับ วาดยากดี”

ทั้งเด็กทั้งผู้ใหญ่มันเป็นอะไรกันหมด ขยับยิ่งถูกจริง !!!!

“เมศครับ พี่ยิ้มกระดากกับปากกาหน่อย”

“ไม่เอา...จี้เกียจไปหยิบ” เจ้าบ้านดันไม่ให้ความร่วมมือชะงั้น

ภาพใช้ความคิดอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะแนะนำให้เล่นอย่างอื่น “เอางี้ !! เดี่ยวพี่วาดรูปบนหลังอเล็กซ์ แล้วมาทายกันดีกว่า”

“เล่น ๆ ๆ ผมอยากเล่น !!!” อเล็กซ์ชอบให้เพื่อนเขียนหลังให้แล้วทำไมจะไม่อยากให้พี่ภาพวาดรูปบนหลังให้ละ เด็กน้อยเขย่าแขนอาภาพ “วาดเลยอาภาพ ๆ”

“เออล่ะนะ” อเล็กซ์ได้ยืนแบบนั้นก็หลับตาพริ้มตั้งสมาธิกับรูปร่างที่อาภาพวาด นายศิลปินลงมือลากวงกลมพร้อมเส้นตรงจิตรอบ ๆ “อะไรเอ่ย ?”

“อืม....” อเล็กซ์ลู่คางแล้วจินตนาการภาพเมื่อครู่ในหัว.....วงกลมแล้วมีขีด ๆ มันต้องเป็น “พระอาทิตย์ !!”

“เก่งมาก” เอ้า !! ปรบมือ ๆ เบ๊วกันซะให้พอ เมศดูผ้าขนหนูกับหัวตัวเองแรงขึ้นอย่างหมั่นไส้ “จ้ะรูปต่อไปนะ..”

“นก !!”

“ผิดนะ...เอาใหม่ ๆ”

“บ้าน !!”

“ใช่ ๆ เก่งมากเลย”

หุยยยยยยยยยยยยยยย....ว่าแต่เมศทะเลาะกับเด็ก ไอ้ผู้ใหญ่ตัวโตแสบเบ๊วนั้นมันก็ไม่เต็มเต็งพอ ๆ กันนั่นแหละ เมศทำเป็นไม่สนใจมนุษย์ทั้งสองที่ร่วมหายใจบนเตียงนอนแล้วสะบัดผ้าขึ้น ๆ ออกจากหัว เขาลุกขึ้นออกากห้องไปตากมันไว้ที่ระเบียง

วันนี้อากาศขึ้นเหมือนฝนจะตกทั้งวันแต่ก็ไม่ตกลงมาสักที แม่เพิ่งอาบน้ำเสร็จแต่เมศก็อดเหนียวตัวไม่ได้....ลมร้อน ๆ พัดผ่านใบหน้าหล่อหอบเอากลิ่นอากาศแบบกรุงเทพเข้ามาให้เมศสูดจนเต็มปอด เมืองหลวงอันวุ่นวายทอดตัวอยู่ด้านหน้า....เต็มไปด้วยควันรถและแสงไฟจากหน้าต่าง เมศเห็นมันจนจินตนาการแทบไม่รู้สึอะไรแล้ว

แต่วันนี้เขากลับรู้สึกแปลกออกไป....

เสียงแหลม ๆ ของเด็กผสมกับเสียงทุ้มพยายามเบ๊วของผู้ใหญ่ดังจากห้องนอนออกมาถึงระเบียง ถ้าเป็นปกติเมศคงรำคาญจนไล่ตะเพิดสิ่งมีชีวิตทั้งสองออกนอกห้องไปแล้ว แต่นี่มันไม่

ปกติ....อย่างน้อยก็ในยามที่เมสรู้สึกอ่อนวบขึ้นมาที่อกซ้าย ประหลาดจนต้องยกมือขึ้นมากุมเอาไว้

“อาเมศ!! อาภาพให้มาตามไปนอน” ไม่รู้ว่าเมื่อไหร่ที่ไอ้เด็กฝรั่งนี้มาอยู่ด้านหลังเขา เมศสะดุ้ง โหรงจนแทบพลัดตกกระเบื้องอย่างน่าอนาถ พอหันกลับมาจะต่อว่าก็ดันเจอดวงตากกลม ๆ สีฟ้าใสแป๋วจ้องมองอย่างไร้เดียงสา “อยู่ข้างนอกอาเมศไม่ร้อนหรือ”

“เอ่อ....” เห็นแบบนี้ใครจะไปว่าอะไรเด็กมันลงละ เมศไม่ใช่คนจิตใจเหี้ยมโหดขนาดนั้นสักหน่อย “ก็ร้อนแหละ”

“จึ้นเข้าห้องเถอะ” อเล็กซ์ไม่ได้ทำอะไรน่ารัก ๆ อย่างการเดินมาจับมือเมศแล้วพาเดินเข้าห้องหอรอก เด็กน้อยแค่ยกมือชี้ตาเป็นการเร่งทางอ้อมว่าวังแคไหน

“อืม”

ร่างเล็ก ๆ เดินคุ่ม ๆ เข้าห้องไปเหมือนว่าถ้ายืนอยู่นอกห้องแอร์อีกแม้แต่นาทีเดียวร่างมันจะระเหิดอย่างนั้นแหละ ไม่รู้ว่าพี่หนูนาเลี้ยงลูกยังงี้...อเล็กซ์มันถึงได้เป็นเด็กกระเดาะ แก่แดด และขี้แยขนาดนี้ เมศขยี้เส้นผมขึ้น ๆ อีกครั้งก่อนจะเดินตามเข้าไปในห้อง

เตียงกว้างหลังเดิมถูกจับจองไปด้วยมนุษย์ทั้งสองที่เปะตัวเหมะอยู่บนนั้น ภาพฝังซ้าย อเล็กซ์ฝั่งขวา ส่วนที่ของเมศนะอยู่ ‘ตรงกลาง’

“ผมยังไม่แห้งเลยเดี๋ยวก็เป็นหวัดหอรอก”

“.....” เมศเงยใบใส่.... นึกว่าจะไม่สนใจกันแล้ว เห็นมัวแต่เล่นกันเด็กดีนัก

“เมศครับ....”

“.....” ดูทำหน้าเข้าลิจะมาง้อรีไ้

“เมศ”

“อะไร ?”

“ปรับแอร์ให้หน่อยสิ ทำไมมันร้อนจัง”

ฮึยยยยยยยยยยยยยย

ไม่มีใครรู้หรอกว่าเมศต้องให้ความอดกลั้นแค่ไหนไม่ให้เอริ โมตเครื่องปรับอากาศในมือปาอัดหัวคนสั่ง มือไม้ที่กำรีโมตนี้สั่นหึก ๆ จำใจกดลดอุณหภูมิแอร์ลงด้วยน้ำตานองใจ เมศเสียบมันลงบนแท่นข้างฝาผนังก่อนจะหันกลับไปเตียงอีกครั้ง

เมื่อเสียงพิศตรตรงกลางที่ต้องแทรกตัวลงไปนอนเรียบร้อยแล้วปรเมศก็จัดการปิดไฟใส่กลอนเข้ามุ้งนอนสักที แม้จะไม่มีไฟวิทยาศาสตร์ แต่ไฟธรรมชาติด้านนอกก็ช่วยให้เมศล้าทางกลับมาที่เตียงนอนโดยรอดปลอดภัย ไม่ได้สะดุดขาเตียงแม้แต่น้อย

เตียงนุ่ม ๆ ขวบลงไปตามน้ำหนักตัว....ปรเมศค่อย ๆ คลานเข้าไปตรงกลางที่มีช่องว่างเล็ก ๆ แล้วทิ้งตัวลงนอนหงายอันเป็นท่าประจำของเขา พอหัวถึงหมอนเปลือกตาที่หนักอึ้งก็ปิดสนิทราวกับมีใครมาหยอดกาวตราข้างไว้.....ลมหายใจเข้าออกค่อย ๆ ผ่อนคลาย.....ในขณะที่กำลังจะไปเฝ้าพระอินทร์อย่างเต็มรูปแบบก็เกิดเหตุไม่คาดฝันขึ้น

หมับ

มือใหญ่กรำร้านโลกซุกเข้าที่แขนขวาได้รักเร็วก่อนจะลากร่างทั้งร่างของเมศไหลวี๊ดขึ้นแปะอยู่บนอก หมึกวาดด้านล่างส่งยิ้มเฉื่อยชาตามแบบฉบับของเจ้าตัวมาให้ ถ้าหวังว่าเมศจะเอ๋อปากดำ?....อย่าหวัง!! แค่ไม่ซุกหน้าลงดู ๆ ด้วยนี่ก็บุญเท่าไรแล้ว

“ทำแบบนี้ไม่ว่าพี่เธอ”

“ไม่ละ...เหนื่อยแล้ว เดินมาทั้งวัน” เมศวางฟอร์มไว้ประมาณหนึ่ง แต่ยังไม่วายแนบหน้าลงกับอกอีกฝ่าย....นี่ขนาดวางฟอร์มแล้วเชียว

ภาพนึกเอ็นดูคนบนอกจนต้องยกมือขึ้นลูบเส้นผมที่ยังชื้นน้ำ “วันนี้สนุกไหม?”

“ถามอเล็กซ์นูน....ไม่ต้องมาถามผม”

“ถามเมศนะลูกแล้ว”

“จะสนุกได้ไง ผมไม่ใช่เด็กสักหน่อย” คนตอบแอบเบ้าปาก “อากาศก็ร้อนจะตายซัก แอ้มยังต้องมาดูแลเด็กอีก”

“โกหก”

“ไม่ได้โกหก เห็นผมยิ้มรึไม่วันนี้”

“เห็น”

เมศยื่นสอกลงกับอกคนแก่กว่า....เงยหน้าขึ้นมาจ้องตาเขม็ง “ตอนไหน !!!”

“ทุกตอนแหละ....ถึงหน้าจะบึ้ง แต่พี่ก็เห็นว่าเมศยิ้มอยู่” น้ำเสียงอ่อนโยนทำคนแพ้วทางไม่กล้าสบตาด้วยจากที่จ้องหน้าข่มขู่เลยก้มมองอกแน่น ๆ ใต้มือแทน ไม่รู้ว่าควรจะอายุดีไหม...แต่เมศคิดว่าตัวเองควรจะอายุสักหน่อยก็ดี พอสรุปได้แบบนั้นโลหิตในกายก็ไหลเวียนมาเยิ้มเยิบบนใบหน้า

ดวงตาดกสะท้อนภาพชายหนุ่มที่น่าหลงใหล ประเมศมีฟีโรโมนบางอย่างที่ทำให้ศิลปินหนุ่มยากจะยั้งใจอยู่เสมอ....ไม่รู้ว่าการพูด การมอง การเคลื่อนไหวของร่างกาย....จะอะไรก็ช่างแต่พอมันรวมออกมาอย่างลงตัว มือใหญ่ยกขึ้นเชยคางอีกฝ่ายขึ้น เพราะเขาอยากเห็นดวงตาของเมศ

“ตอนนี้ก็ยืนอยู่ใช่ไหม หืม?”

แววดาคนถูกถามวูบไหว....ช่างน่าเอ็นดูในสายตาของภาพ “ก็ไหนบอกว่าดูออกไป”

“เป็นผู้ใหญ่ขึ้นนะเรานะ”

“พี่ก็เด็กลงนะ แอ๊บบ๊วยตลอด” เมศไม่วายแหวะให้พอหายแค้นใจ

ไม่รู้ไ้ภาพเป็นมาโซคิสต์หรือโรมันถึงได้หลุดจำตอนโดนคำ ปลายนิ้วไล่ไปตามคาง....ก่อนจะแตะเบา ๆ ที่สันกรามเรียว.....โครงหน้าของประเมศช่างได้รูป ซึ่งศิลปินหนุ่มชอบที่จะสัมผัสไปตามเส้นกระดูกที่วางตัวอย่างได้สัดส่วน

‘สภาวะไฟฟ้าช็อต’ เริ่มเล่นงานในอกนายศิลปิน และปกติที่อารมณ์ย่อมอยู่เหนือเหตุผล เข้าไม่รู้ว่าทำไมถึง ‘อยาก’ และไม่สนด้วยว่าทำไม รู้ตัวอีกทีเขาก็กดศีรษะอีกฝ่ายลงมาประกบจูบแล้ว

เมศหลับตาลงรับสัมผัสชิ้นที่ริมฝีปาก สติล่องลอยออกไปไกลจนเกินจะยังการกระทำนี้.....อารมณ์ที่ค้างค้ำจากตอนเย็นเริ่มปะทุขึ้นระหว่างคนทั้งสอง...และบางทีมันอาจมากกว่าเดิม ภาพรุกไล่เข้าไปในโพรงปากร้อน ดุคดังซ่า ๆ ราวกับจะให้นับบวมซ้ำ เมศเอียงใบหน้ารับรสจูบอย่างกระหายไม่แพ้กัน

แต่เดี๋ยวก่อน.....เขาลืมอะไรบางอย่างไป...

“อ้อ...” เมศผละออกมาจากการรุกรานกะทันหันจนน้ำลายยืด “เดี๋ยวลืมเล็กซ์ตื่น”

ขว๊บบ !! สายตาสองคู่ตวัดไปที่ร่างน้อย ๆ ที่มุ่มเตี้ยง อเล็กซ์ชูกหน้ากับหมอนแล้วดูไ้ได้อย่างเป็นสุข.....และแอร์เย็นฉ่ำขนาดนี้คงหลับไปอีกนาน

“โอเค...ต่อเหอะ” ประเมศสรุปเองเสร็จสรรพแถมยังก้มลงไปจูบก่อนด้วย โชคดีที่มีมือใหญ่สอดเข้ามาลูบผ่านหลังไ้เสื้อโดยไม่ต้องร้องขอ เพราะเมศกำลังคิดอยู่ว่าจะจับมือภาพยัดเข้าไ้เสื้อ....ดีแล้วที่ไม่ต้องลงมือทำเอง

กระดุกสันหลังโค้งตัวขึ้นตามการงอตัวของร่างด้านบนชวนให้ปลายนิ้วหยาบไล่ไปตามเส้นแกนหลักของร่างกาย คราวนี้นั้นต่างกับการเขียนหลังเล่นให้อเล็กซ์.....ภาพไม่ต้องคิดว่าเขาจะวาดอะไรลงไป แค่อ้อยไปตามอารมณ์ความรู้สึกการวาดแบบ Abstract-expressionism ที่เขาถนัด

นอกจากรสจูบวาบหวนที่ริมฝีปากแล้วเมศยังโดนรุกรานไปทั่วแผ่นหลังและมันกำลังลามมาด้านหน้า.....ภาพไล่มือตามเส้นชี้โครงจากกระดุกสันหลังมาถึงด้านหน้า แต่ละบนยอดดอกที่ไวต่อสัมผัส

“อ๊ะ” ศิลปินเอกยิ้มอย่างภูมิใจในผลงาน เขาจูบลงบนสันจมูกโค้งอย่างเอ็นดู มือข้างหนึ่งแต่ละงบนขอบกางเกงนอนอีกฝ่าย...

“พี่ทำให้ละ...”

“ไม่ได้ !!!!!!!!!!!!!!!”

คนตอบไม่ใช่คนถูกถาม และคนถูกถามไม่ใช่คนตอบ ไอ้เด็กเปรตที่นอนเป็นศพมาได้ก่อนคืนกระดิ่งตัวขึ้นมานั่งเก้าสิบองศากับพื้นดินแถมยังตะโกนชะลั่นห้อง

อารมณ์เหินหยุคชะงักไปในบัดดล เมศอ้าปากค้างเกือบจะเผลอตะโกนกลับไปว่า ‘จะให้ทำ ใครจะทำไม่ !!!!’

“บอกแล้วโง่โง่โง่อย่ากระโดด stupid dog !!!” ไม่ตะโกนเปล่าไอ้เด็กตัวน้อยที่เคยแปะอยู่มุมเตียงมันล้มตุบลงนอนแล้วกลิ้งหลุก ๆ มาเหมะอยู่ที่แขนขาของนายศิลปินซึ่งเกาะอยู่ที่กางเกงยางยืดของนายปรเมศ

สำหรับเมศแล้วมันเป็นสถานการณ์ที่คำว่า ‘เหี้ย’ ยังสุภาพไปเลย

ถ้ากูร้องให้ตอนนี้จะมีใครทำอะไรไหม ฮือออออออออออ

“เอ่อ...เอาไงดีอะเมศ?” ยังจะมาขอความเห็นอีก !! เมศจ้องเด็กผีที่เกาะแขนพิภาพของเขาเหมือนจะกินเลือดกินเนื้อ ขอสาบานว่าความแค้นครั้งนี้ต้องตกไปถึงมารดาของเด็กเป็นแน่แท้

“ฮึยยยยยยยยยยย” เมศพ่นลมออกจากจมูกราวกับกระต๊อตัน “ผมจองห้องน้ำก่อน !!”

“จึ้นพี่รอคิวละ....”

นายปรเมศต้องเป็นฝ่ายสละเรือโดดลงเตียงแล้วหายเข้าไปในห้องน้ำด้วยความแค้นสุดทรวง

“อาเมศเป็นอะไร ทำไมหน้าบึ้งกว่าเมื่อวานอีก”

“ก็มีเรื่องนิดหน่อยนะ... สะ สะ สะ” ภาพขี้ผมสืบลอนด์ของเด็กน้อย “เรื่องของผู้ใหญ่ เด็กไม่เกี่ยว”

“อืม” อเล็กซ์พยักหน้ารับรู้

แต่เมื่อคืนเฝ้ายุ่งเต็ม ๆ เลยนะ ้วยยยยยยยยย

เด็กชายขลุบวบบเพราะอาเมศแผ่รังสีอำมหิตปกคลุมไปทั้งคันรถจนอยากจะขอเปิดหน้าต่างมควันรถดีกว่า อเล็กซ์นั่งอยู่ที่เบาะหลังรถสะพานกระเป๋าเป๋ไปใหญ่ที่ภายในบรรจุด้วยหนังสือสองสามวิชา

วันอาทิตย์ของเด็กชายถูกโรงเรียนกวดวิชาแย่งชิงไปเช่นเดียวกับเด็กคนอื่น ๆ ที่มุ่งหน้าไปทางเดียวกัน ภาพบังคับพวงมาลัยอย่างระมัดระวังและขับรถให้ช้าที่สุดเพราะเข้าสู่เขตโรงเรียนแล้ว เขานึกขอบคุณตัวเองที่ขับรถแทนปรเมศในวันนี้ ไม่อย่างนั้นเจ้านายต้องเหยียบเด็กแก่เกรียนแน่ ๆ

“เลิกเรียนกี่โมงครับ ?” ภาพเอ่ยถามขณะชะลอรถเข้าที่ฟุตบอล

“สามโมงครับ” ร่างน้อย ๆ เขยิบตัวไปที่ประตูฝั่งขวารอให้ภาพปลดล็อกออก

“อย่าไปไหนกับคนแปลกหน้านะครับ” ภาพกดปลดล็อกประตู “รออาภาพกับอาเมศมารับด้วย”

“อาภาพ อาเมศ ....หวัดดีครับ” ลูกฝรั่งยกมือไหว้ก่อนจะโอดลงรถเดินคุ่ม ๆ เข้าประตูกระจกของโรงเรียนไป อเล็กซ์นี่มันเด็กผีจริง ๆ ....เดี๋ยวก็น่ารัก เดี่ยวก็น่าชังจนเมศปวดหัว

“อืมแล้วหรือ....หืม ?”

“หื” มุมปากเมศยกคางจนเหมือนเสยะ “พี่ว่าหักเงินเดือนสักครึ่งหนึ่งพี่หนูน่าจะอยู่ได้ไหม ?”

“สะ สะ สะ” ภาพละขำกับความร้ายกาจหน้าเลือดของปรเมศที่ไม่เคยลดลงเลย แถมนับวันยิ่งโหดจึ้นเรื่อย ๆ “สงสารพี่เขาอะ เดี๋ยวอเล็กซ์ไม่มีข้าวกินนะ”

“พ่อเขารวย กลัวอะไรละ” เมศยกไหล่...ดูตาแล้วภาพกลัว ๆ ว่าจะเอาจริงขึ้นมาตจิด ๆ

“เอน่า เมศก็ชอบอเล็กซ์ใช่ไหมละ เด็กน่ารักออกเนอะ”

“เด็กผีชัด ๆ !!!”

“รู้ได้ไง....เขาอาจจะเซียร์หงส์ก็ได้”

“มีคนบอกใหม่ว่าอย่าเล่นมุมนี่” เมศมองตาขวาง....เล่นมาได้ !! โคตรหน้าด้าน !!

“ฮ่า ๆ ๆ” ยังโดนคำภาพยิ่งชอบ บางทีควรไปเช็คสมองด้วยกันทั้งคู่ สารดีหักพวงมาลัยเข้าสู่ถนนใหญ่ “ว่าแต่ตอนนี้เป็นเวลาของเราแล้วไง อยากไปเที่ยวไหนไหมครับเจ้านาย?”

“เที่ยว?” คนพึ่งตาเป็นประกาย “ไปสิ ๆ ไปไหนก็ได้ แต่ขอที่ที่ไม่มีเด็กนะ”

“มันก็มีทุกที่แหละ” เมศนี่เอาแต่ใจจนภาพนึกจำ “แล้วกรุงเทพ ๆ มันจะมีอะไรให้เที่ยวนอกจากห้างด้วยหรือเมศ”

“ไม่มีไง...จ้ะก็เดินห้าง ดูหนัง ซื้ของ” เหมือนที่แฟนปกติเขาทำกัน ซึ่งภาพไม่เคยทำ

“ก็ได้ครับ ไปหาซื้ออะไรมาทำกินเย็นนี้ดีกว่า อเล็กซ์น่าจะชอบ”

“เอาใจเด็กจริงนะ”

“อิจฉาเด็กหรือ....หือ?” เมศละเกลียดรอยยิ้มซื่อ ๆ ของภาพตอนนี้จริง ๆ จะดูยังงัยมันก็ทวนประสาท “พี่ก็แค่อยากลองเลี้ยงเด็กดูบ้าง กำลังคิดว่าทำไมพ่อถึงเลี้ยงมาได้....ยากชะมัดเลย”

“อืม....ปวดยหัวจะตายซัก”

“ถ้าไม่รักเขาก็ไม่เลี้ยงเราหรือจริงไหม” สัมผัสทั้งอุ่นและหยาบกร้านวางทับลงบนหลังมือปรเมศ ชายหนุ่มแส้มองออกไปนอกหน้าต่าง

“ก็คงจ้ะแหละ”

พ่อหรือ.....เมศไม่เคยคิดถึงเขา หรือจะเรียกว่าพยายามไม่คิดถึงก็ได้ เมศจำไม่ได้ด้วยซ้ำว่าไปไหว้อัฐิพ่อครั้งสุดท้ายเมื่อไร เขาเกลียดบรรยากาศเงียบสงบในวัดมันทำให้สมองโล่ง...แล้วจากนั้นความทรงจำเลวร้ายต่าง ๆ ก็จะย้อนคืนมา ถูกทิ้งไว้ในโรงเรียนประจำ....ความเดียวดายที่เมศไม่เคยลืมเอาเถอะ...ถึงพ่อเขาจะไม่เจ๋งอย่างพ่อพี่ภาพ แต่อย่างน้อยพ่อก็เลี้ยงเขามา...มีเวลาว่างไปไหว้อัฐิแทนน้อยก็คงดีละมั้ง...

ขณะที่ปรเมศเหม่อมองออกไปไกลกับความคิด จู่ ๆ มือถือในกระเป๋ากางเกงก็แผดเสียงลั่น เมศรีบล้วงมันออกมา...บางทีอาจจะเป็นลูกค้ายรายใหญ่ก็ได้ใครจะไปรู้ แต่เบอร์ที่ปรากฏบนหน้าจอไม่ใช่ ‘ลูกค้ายรายใหญ่’ แต่ดันเป็น ‘คนสร้างปัญหารายใหญ่’

“น้องเมศขา พี่ขอโทษยยยยยยยยยยยย” เสียงแหลมปริ๊ดเลียบทะลุกำนสมองเมศแล้วพุ่งไปแทงแก้วหูไอ้ภาพต่อ

“ไม่ตกทายโทรศัพท์ด้วยคำว่าฮัลโหลแล้วหรือครับ” เสียงเจ้านายตอบกลับเย็นยะเยือกถึงไขสัน

หลังจกหนุนาเผลอจูบแขนตัวเองป๊อย ๆ

“กะ...ก็เหม....พื้กัถว๊นึ่งเมศจะโกธรไงคะลูกขา” นึ่งมุดเข้าโทรศัพท์ไปเลียขาได้เธอคงทำไปแล้ว
“คือพื้รู้ว๊ามันกะทันหันไปหน้อย เอ่อ...ตาอเล็กซ์คงไม่ได้ทำอะไรให้นึ่งเมศกับนึ่งภาพล่ำบากใจ
ใช่ไหมจ๊ะ ?”

“ไม่ครับ” หนุนาถอนหายใจโล่งอก “ไม่-น้อย-เลย-ครับ”

“กรื๊ดดดดดดดดด....พื้ขอโทษคะลูกขา ฮือออออออออออออออ” หนุนาโอดครวญจนสามี
ที่อยู่ข้าง ๆ ต้องอดหุ “เดี๋ยวลั้บมาพื้จะเอากั้มนะยมฟาดให้กั้นลายเลยคะ”

“เลี้ยงแบบไทยผสมฝรั่งดิ้นะครับ” เมศเอ่ยประชดประชัน รู้หรอกว่าหนุนาสปอยล์ลูกขนาดไหน
...เรื่องตลกนี้ไม่ต้องเดาเลย...เธอไม่มีทางทำหรอก

“นึ่งเมศไม่โกธรพื้ใช่ไหมคะ เอาแบบจริงจังอะคะ”

เมศถอนหายใจ “ตอนแรกก็โกธรอยู่หรอครับ”

“แสดงว่าตอนนีไม่โกธรแล้ว ?”

“ตอนนีแค้นมากกว่าครับ”

“ไม่อาคะลูกกกกกกกกกกก!! พื้ขอโทษษษษษ หักเงินเดือนพื้ก็ได้ อย่าโกธรพื้เลยยยย”

เมศยิ้มจำ หนุนาเป็นเหมือนพื้สาวของเขามาแต่ไหนแต่ไร คอยช่วยเหลือเสมอเวลาเมศล่ำบาก จะ
ให้โกธรจริง ๆ เมศก็ทำไม่ลงหรอก

“ล้อเล่นครับ....ไม่โกธรแล้ว” ภาพมองเมศตอบยิ้ม ๆ เหมือนนึ่งชายคนหนึ่งคุยกับพื้สาว “ว่าแต่พื้
หนุนาเถอะ อันนี้มุนสนุกไหมครับ”

“ก็ดีจ๊ะ แต่อากาศเย็นเย็น” เธอตอบเสียงสดใส “พื้ชื่อของฝากมาให้นึ่งเมศกับนึ่งภาพด้วยนะจ๊ะ”

“ครับ...แล้วกลับเมื่อไรครับ”

“นึ่งเมศต้องดีใจแน่ ๆ คะ พื้อยู่สนามบินเชีคอินแล้วไปถึงเย็นนี้แหละจ้า”

“ห๊ะ ?”

“เดี๋ยวยืนนี้พื้เข้าไปรื้บอเล็กซ์ที่บ้านนึ่งภาพนะจ๊ะ”

.....

.....

.....

.....

“Dad กับ Mom จะมาแล้วจริงหรือ !!!” ดวงใสกลมใสส่องประกายแวววับราวกับบรอนซ์มาทั้งชีวิต

“อืม” เมศตอบส่ง ๆ “นั่งดี ๆ ใต้โหม.....หยุดหยิกแล้วคนขับรถมันเวียนหัวนะ”

อเล็กซ์ได้ยื่นคำสั่งก็ยอมนั่งนิ่ง ๆ อยู่บนเบาะ.....เกิดอาเมศขับรถไม่ดีชนลือตายขึ้นมาเขาก็ไม่ได้เจอ Dad กับ Mom นะสิ ไม่ได้ ๆ

หลังเดินเที่ยวกับภาพจนหน้าใจและกลับไปเก็บกระเป๋าให้เด็กน้อยที่คอนโด เมศก็เป็นสารพัดจับกลับมาจับอเล็กซ์ที่โรงเรียน และหันหัวรถกลับเข้าสู่บ้านร้างหนูของภาพอีกครั้ง พอมาถึงอเล็กซ์ก็นั่งจุกปุกอยู่บนโซฟา ดวงตาสีฟ้าจืด ๆ จ้อง ๆ อยู่ที่บ้านประตูไม่วาง ทำหยั่งกับจะให้พลังจิตเปิดมันเองอย่างนั้นแหละ

ไม่รู้ว่าจิตสื่อถึงกันหรืออย่างไรจู่ ๆ เสียงเคาะประตูก็ดังขึ้น อเล็กซ์หึ่งทันที เขานั่งจ้องภาพที่เดินเอื่อย ๆ เข้าไปเปิดประตู และคนที่อยู่ตรงนั้นก็เป็นคนที่เขาคิดถึงมาตลอด

“Mom !!!!!!!” ราวกับใช้วิชานินจาไต่ตัวเปียกจู่ ๆ ก็พุ่งเข้ากอดมาซุกพุงแม่จนหนุณาแทบเซล้มเพราะใจซื่อไม่ดีเป็นทุนเดิม

“ไงจ๊ะอเล็กซ์” คุณแม่ก็ยิ้มหวานแล้วจูบลงบนเส้นผมที่สีไม่เหมือนตัวเองเลยสักนิด “คิดถึงแม่ไหม ?”

“I Miss Youuuu !!! and Dad too !!”

“Really ?”

“Mom นิสัยไม่ดี ทั้งผม !!” หนุณาหัวเราะกับคำต่อว่าที่ได้รับ เธอเงยหน้าขึ้นทักทายเจ้านายและเพื่อนร่วมงาน “น้องภาพน้องเมศ พี่ซื้อขนมมาฝากจ๊ะ แฮะ ๆ ๆ”

“ของลบล้างความผิดหรือครับพี่” ถึงปากจะเชือดเฉือนแต่เมศก็ยื่นมือไปปรับกล่องขนมมาเปิดส่อง แหม...ของฟรีใครจะไม่ชอบล่ะ “โอเค....อภัยให้ได้”

“ไปเที่ยวกลับมาจะมีน้องให้อเล็กซ์ไหมครับเนี่ยพี่หนุณา”

“น้องภาพอะ!! ทะลึ่ง!!” พุดเฉย ๆ ไม่ได้ต้องยื่นไปหยิกแขนล้ำ ๆ แก่เงินอาย....คงลืมมองหน้าคนจ่ายเงินเดือน พอหันไปเจอสีหน้าแบบ ‘น้อย ๆ น้อยครับพี่’ หนุณาก็นั่งหัวเราะแฮะ ๆ ให้ “เที่ยวสนุกดีจ๊ะ...อากาศดีมากเลย น้องภาพน่าจะลองพาน้องเมศไปบ้างนะคะ”

แหละ !! ยิ่งมุกแก้ตัวทัน พลัวสมกับที่อยู่รอดมาได้ยาวนานจริง ๆ !!!

“แค่ทำงานนี่ก็ไม่มีเวลาแล้วครับ” เจ้านายมองตาแบบรู้ทัน “พรุ่งนี้เข้าออฟฟิศเหมือนเดิมนะครับ พี่ งานคริมเมื่อกตกเดือนหน้ารอเราอยู่”

“ได้เลยจ้ะ” เธอขยี้หัวลูกชายที่เริ่มเกาะแขนแล้วมองออกไปด้านนอกเหมือนอยากเข้าไปทักทายพ่อเร็ว ๆ “แล้วอเล็กซ์เป็นไงบ้าง อยู่กับพี่เขาคือหรือลูก”

“ไม่ได้คือนะ !!” อเล็กซ์เถียงขาดใจเลย....เหมือนลืมเหตุการณ์ที่ตัวเองแหกปากร้องไห้หน้าห้องเมศไปแล้วเรียบร้อย

“อ๊ะ ๆ ไม่ได้ก็ไม่ได้” หนูนาคตามใจคุณชายตัวน้อยเสมอ เมศละคั่นปากอยากแนะนำว่าโตมาเล็กซ่มั้่นน่าเปิดบริษัทขจัดขวงความรักชาวบ้าน กิจการมันคงจะรุ่งเรืองมาก “จ้ะกลับบ้านเราเนอะ ไปลาอาเมศกับอาภาพเร็ว”

ภาพก้มลงมานั่งยอง ๆ กับพื้นพลางอ้าแขนออกรับร่างของเด็กชายที่โผล่เข้าไปกอด “ผมไปแล้วนะอาภาพ”

“ครับ” ภาพขยี้หัวเด็กน้อยและผละออกปล่อยให้อเล็กซ์เดินไปหาเมศ

นาที่ระทึกใจมาถึงแล้ว....

หนูนากับภาพกลืนน้ำลายเอือกเมื่อเด็กชายมาหยุดอยู่ตรงหน้าจอมมาร เมศยืนกอดอกอยู่ตรงนั้น แสร้งทำหน้าไม่สนใจเด็ก แต่แล้วเด็กตัวน้อยก็โผล่เข้าไปกอดขาอาเมศไว้ “ไปแล้วนะอาเมศ”

น่าเอ็นดูขนาดนี้ใครจะไปใจแข็งได้ลงคอ.....

เมศวางมือปลงบนเส้นผมสีทอง “อืม...กลับบ้านดี ๆ ละกัน”

คนมองแทบจะถอนหายใจโล่งอก หนูนากับภาพอยู่ครู่หนึ่ง....เธอชื่นชมเขาในใจโดยไม่ต้องพูดอะไร น้องชายที่ไม่มีเลือดสั้กหยดในกายเหมือนกันของเธอดูเปิดใจให้กับอะไรใหม่ ๆ มากขึ้น อย่างน้อยก็อยู่กับ ‘เด็ก’ ที่เมศเกลียดแสนเกลียดได้

เสียงเครื่องยนต์แล่นออกไปจากตัวบ้านก่อนจะค่อย ๆ แ่วหายไปในจนไม่ได้ยินเสียงอะไร

เมศเริ่มคิดกับตัวเอง.... ‘บางสิ่งที่คุณควบคุมไม่ได้’ ก็คงไม่เลวร้ายเสมอไปละมัง.....

.....

.....

.....

.....

“ไหนเล่าให้แม่ฟังสิ อามะกับอาภาพชวนทำอะไรบ้าง”

“อาภาพวาดรูปให้ผมดูด้วยละ” อเล็กซ์ตอบเสียงเจื้อยแจ้ว “วาดสวยสวยยยยย”

“จริงหรือ ะ” เด็กชายบนตักพยักหน้า “อาภาพใจดีใช่ไหม?”

“ใจดีมากเลยยยยย แต่อาภาพมือหนักแถมลอกด้วย เวลาจับแขนแล้วเจ็บอะ แถมเวลากอดอาภาพ โคนหมวดจู๋เจ็บเหมือนของ Dad เลย”

“ฮ่า ๆ ๆ” สามีของหนูนาหัวเราะลั่น

“แต่อามะศดูไม่เห็นเจ็บเลย”

“ห่า !!!” หนูนาตะโกนลั่นจนผิวเหี่ยบบเประกพลาดเกือบได้ ไปเยี่ยมยบาลกันทั้งครอบครัว รถคันหลังบีบแตรลั่นถนน

“Calm down, Darling”

“Sorry” เธอหันไปขอโทษสามี แต่นั่นไม่ใช่ประเด็น....หนูนาคว่ำหน้าลงบนไหล่เล็กซ์ “เล่าให้ Mom ฟังหน่อยสิ อามะไม่เจ็บอะไร”

“ก็อาภาพเล่นเป็นหมากับอามะ” เด็กน้อยเล่าด้วยแววตาเชื่อใจ “แล้วอาภาพก็กินหูอามะด้วย... เหมือนชีอูเลย โคนหมวดทิมไม่เห็นอามะบ่นสักคำ”

คุณพระ !!! หนูนาอยากจะเป็นลม....

สามีต่างชาติมองหน้าเธออย่างอึ้ง ๆ เหมือนพูดไม่ออก ทางที่ดีควรบอกให้เด็กลืมเรื่องของผู้ใหญ่ไปซะ....เดี๋ยวจะเข้าใจไปทำอะไรผิด ๆ แล้วจะแย่เอา หนูนาพยักหน้าตอบเขา

“อเล็กซ์จ๊ะ...”

“ครับ”

เธอปีบใหญ่เล็ก ๆ “เล่ามาให้หมดจ๊ะ เห็นอะไรมาเล่ามาให้ Mom ฟังให้หมด”

Whattttttttt!!!!!! ผัวฝรั่งอ้าปากค้าง

“เล่าเสร็จแล้วค่อยลืมใจจะคุณ ของแบบนี้ต้องเก็บข้อมูลก่อน” เธอเขย่าร่างน้อย ๆ “เล่ามาสิจ๊ะ”

ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าข่าวชื้อยจะกระจายไปทั่วออฟฟิศเร็วขนาดไหน
ดังสโลแกน หนูไม่รู้.... โลกรู้

“โอเค...ตกลงตามนี้นะครับ” เมศประกาศเสียงกร้าว “ใครมีคำถามอะไรอีกไหม?”

“มีเว้ย ๆ” เกือโบกมือในอากาศ “แล้วตกลงแปลที่หูเอ็งไปทำอะไรมาวะ”

เมศคว้าปั๊บเข้าที่ใบหู แต่ก็พบว่ามันไม่มีร่องรอยอะไรอยู่เลย สมองอันชาญฉลาดทำงานเป็บเดียวก็รู้ว่าโดนล้อเลียนอยู่ เมศกดเสียงต่ำ “เงินเดือนเยอะไปใช้ไหมพี่เกือ....”

“ปะ...เปล่าจ๊ะ ข้าก็พอมีพอกิน แฮะ ๆ ๆ”

“ถ้าไม่พอกินก็ไปขอพี่หนูนานะครับ”

“น้องเมศขา” หนูนาลถลามากอดขา “พี่รักหนูนะคะลูกขา”

เมศปรายตามองสาวใหญ่ใกล้ปลายเท้าก่อนจะขึ้นตัวออกอย่างเลือดเย็นแล้วสะบัดตัวเข้าห้องกระจกของตัวเอง....พลั่วไหวราวโรนัลดีนโญ่ลือกลูกหลบ หนูนามองน้องชายผู้มีคำว่า ‘คนจ่ายเงินเดือน’ เขียนติดบนหน้าผากแล้วได้แต่กรี๊ดร้องลั่น

“เพราะเก๊!!! ไอ้เกือออออ เพราะเก !! เพราะเก !! เพราะเก !!” เธอเข้าไปบิ๊บคอไอ้เกือพร้อมเขย่า “น้องเมศต้องตัดเงินเดือนฉันแน่ ๆ”

“ถ้ามันจะโดนก็โดนตั้งแต่เจ้เอาลูกชายไปเป็นมารห้วขนระหว่างมันกับไอ้ภาพแล้วละ !!”

“มารห้วขนอะไรยะ !! ลูกชายฉันเป็นกามเทพยะ!!”

“เทพแห่งการขวางกามคนอื่นละไม่ว่า...เอ่อ..โทษทีวะไอ้ภาพ”

อ้อ....นี่ยังสังเกตเห็นกูอยู่อีกหรือ....

ผู้ต้องหา นั่งเท้ากางอยู่บนโต๊ะประจำตำแหน่งด้วยสีหน้าเอื่อยเฉื่อยพลางยกโถวันตินในแก้วขึ้นชดไปชู้ดหนึ่งอย่างสงบเยือกเย็น เลิฟสตอรีในออฟฟิศช่างเป็นประเด็นที่น่าสนใจและแผ่ไปแบบไฟลามทุ่งโดยที่ภาพไม่รู้ว่าจะทำอะไรดี.....จะห้ามก็คงเกินความสามารถไป

บ/บ... รุดน์เดินมาตบบ่าให้กำลังใจเพื่อนร่วมงานก่อนจะกลับไปนั่งที่โต๊ะของตัวเอง เขาละสงสารไอ้ภาพที่เป็นเหยื่อเจ้าแม่กอสชิปอย่างพี่หนูนาก็จริง ๆ เอาเถอะ! เธอก็มีพี่ตั้งแต่ซากกะเบือยันเรือรบ...ที่จริงเธอสนใจเรื่องนี้เป็นพิเศษเพราะมันเป็นเรื่องของน้องชายแห่งต้องประสงค์ต่างหาก

ข้อแรกเรื่องของข้ามนายนินทาสนุกเสมอ

ข้อสอง....ใคร ๆ ก็เป็นห่วงไอ้เมศมันทั้งนั้น

มันปากร้าย นิสัยเสีย แต่มันก็เป็น ‘น้องชาย’ ที่พี่ ๆ เ็นดู

“เกือ...กลับไปเคลียร์งานไป มัวแต่เถียงพี่หนูนาอยู่ได้”

“แอลจ้า...ก็พี่เขา...”

“ทำงาน”

“จ๊ะ.....” นี่ก็ไลฟ์สดอีที่หนูนาไม่ว่าใครจะสนใจนัก สาวสมัยใหม่อย่างเธอเน้นสอครูเรื่องเจ้านายเป็นสำคัญ เรื่องของเพื่อนร่วมงานถือเป็นแค่ของแถมเท่านั้น

น้องภาพสุดหล่อของเธอ...เอ๊ย!! ของน้องเมสนั่งจิด ๆ เขียน ๆ สเก็ตภาพเข้าโลกส่วนตัวไปแล้วเรียบร้อย แต่คนสอครูอย่างเธอก็ยังพยายามเข้าไปเก็บข้อมูล หนูนาเดินปาดเข้าไปทักทายไอ้ภาพทันที

“อเล็กซ์น่ารักไหมจะน้องภาพ?”

“ห๊ะ?” ภาพเงยหน้าขึ้นจากกระดาษ...เข้าโลกส่วนตัวที่ไร้ออกยาทุกทีคนนี่ “เอ่อ...น่ารักดีครับ นฉลาดด้วย”

“บ้า ๆ ๆ มาชมกันแบบนี้พี่เงินแย” เงินแล้วทำไมต้องมาหยิกแขนผมครับพี่... “นี่ ๆ ลูกชายพี่ชมใหญ่เลยนะว่าอาภาพใจดี อยากได้มาเป็นพ่ออีกสักคน คริคริ”

“เดี๋ยวได้เจอคิวปางสังหารหญิงแก่”

“ว่าไงนะอีเกือ”

ภาพถอนหายใจ สงครามเพิ่งเริ่มสินะ...

ปรเมศหมกตัวอยู่ในห้องกระจกทั้งวันอย่างที่เคยทำ เข้าโหมดทำงานที่ไรชายนุ่มมักจะเคร่งขรึมกว่าปกติ...เมศกวาดตาอ่านรายละเอียดในกระดาษที่ทางนู้นแฟกซ์มาให้คร่าว ๆ ...พลันสายตาไปหยุดอยู่ตรงฝั่งตรงข้ามลือลือเลี่ยมท่าเลทองที่ลูงยามบอกเอาไว้

ต้องเจอพี่หนึ่งอีกแล้วหรอเนี่ย....

ปากบอกรักแล้ว...แต่ใจมันก็อดหวั่นไม่ได้จริง ๆ

นึกถึงงานน้ำฝนไม่ล่าสุดที่เจอกับเมศยังหวั่นไม่หาย พี่หนึ่งคิดอะไรอยู่เขาเดาไม่ออกเลยจริง ๆ ...อยู่ ๆ ก็เหมือนจะมาช่วยกู้หน้าเขาให้...ทั้ง ๆ ที่ก่อนหน้านี้ยังพูดจาเหยียดหยามอยู่เลย

อารมณ์เดาว่าผู้หญิงมีประจำเดือนอีกเว้ย !!

ยังไม่ทันจะพุ่งชนต่อโทรศัพท์มือถือของเมศก็ด้งขึ้นขัดจังหวะเสียก่อน เขาคว้มันขึ้นมาคูและพบว่าคนที่โทรมาไม่ใช่ใครที่ไหน

“ว่าไงไอ้พระรอง”

“โห...โคตรใจร้ายเลยวะ” ปลายสายบ่นเสียงระรื่น

“โทรมาทำไมวะไอ้ซาน....มึงได้เลื่อนขั้นไปเป็นพระเอกตอนเย็นแล้วรีใจ”

“ยังเว้ย....เป็นตัวสำรองสนุกดี” ซานยกไหล่ทั้ง ๆ ที่รู้ว่าปลายสายไม่เห็น “เย็นนี้มึงว่างเปล่าวะ”

“จะว่าว่างก็ว่าง....” ก็กินข้าวกับภาพทุกเย็นนี่นา แต่ถ้าไม่นับมันก็ว่างอยู่หรอก

“ออกมากินข้าวกันหน่อยไหม ที่ผ่านมากูยุ่งไม่เจอหน้ามึงเลยวะ”

“ได้ ๆ มึงว่างงานหรือไงช่วงนี้” น้ำเสียงล้อเลียนทำเอาซานต้องแยกเขี้ยวใส่

“แค่นี้แหละ...แล้วเจอกัน”

จริงอยู่ว่าเมศมีเพื่อนมหาลัยอยู่หลายคน....แต่ด้วยนิสัยบ้างานทำให้เพื่อนเริ่มห่างไปที่ละคน ชวนไปไหนก็ไม่ไป หมกตัวอยู่แต่ในบริษัททำงานเพื่อหวังให้ยิ่งใหญ่กว่าพี่ชายตัวเอง หันกลับไปอีกทีเพื่อนก็แยกย้ายกันไปหมดแล้ว จะมีก็แต่ซาน....เพื่อนที่ไม่เคยสนิทกันแต่ได้เจอน้ำกันบ่อยเพราะสายงาน

ไป ๆ มา ๆ เมศก็เลยสนิทกับมันที่สุดตอนนี้ นาน ๆ ที่ก็มีนัดกินข้าวด้วยกันบ้าง....ย้าว่านาน ๆ .... เพราะทั้งซานและเมศคำว่าเวลาวางนั้นหาได้ยากยิ่ง

“พี่ภาพ”

ขวับ! เรียกคนเดียวหันมาทั้งออฟฟิศ...เจริญล่ะ !!!

เมศกอดอก “ไม่ทราบว่ามีคนซื้อภาพกี่คนครับ” เล่นเอาพี่ ๆ หันกลับไปทำงานต่อแทบไม่ทัน

เจ้านายเด็กจืปากไม่พอใจก่อนจะสาวเท้าเข้าไปหาเจ้าของชื้อที่นั่งตัวแข็งทื่อเหมือนว่าตัวเองไปทำอะไรผิด

“เย็นนี้ผมไม่ว่างนะ”

ภาพขมวดคิ้ว “ทำไมล่ะครับ ?”

“เพื่อนนัดกินข้าว”

“อ้าว...เมสมีเพื่อนคบด้วยหรอเนี่ย” ตาเรียวตวัดนับ...ถ้าเป็นมิดคงฝ่าหัวไอ้ภาพขาดไปแล้ว “พะ...พี่หมายถึงดีจังเลย.... แฮะๆ”

“เออ !!...แค่นี้แหละ”

ว่าแล้วก็หันกลับไปกวาดตามองหนึ่งที่เป็นการโชว์เสน่หานุภาพต่อหน้าลูกน้องว่าเมสไม่ได้เงินอายเรื่องที่ถูกกับไอ้ภาพแต่อย่างใด...ไม่ต้องมาแซวเสียให้ยาก !!!

“ภาพมึงยอมหรอวะ” ลับหลังเจ้านายปั๊บไอ้เกือกก็ใส่ไฟทันที “นี่แอบไปกินกับกิ๊กแน่เลย”

“เมสไม่มีหรอก....”

“รักคือความเข้าใจสินะคะน้องภาพ” เจ้าแม่ชีริ้วมาเองกับตัวเลยทีเดียว ดวงตาของหนูนาส่องประกาย “เหมือนพระเอกที่พี่ดูเมื่อคืนเลยล่ะ !!”

“อ้อเปล่าหรอกครับ” ภาพตอบตามตรง “ขนาดมีเพื่อนคบนี้ผมยังตกใจเลย”

ทุกคนเกาหัว.... นี่มันคบกันแบบไหนวะเนี่ย.....

.....

.....

.....

.....

“ไง”

ธานส์ยิ้มแสบตามาแต่ไกล ชายหนุ่มโบกมือให้ปรเมศที่กำลังเดินเข้ามาที่โต๊ะ พระรองหนุ่มอยู่ในเสื้อยืดสบาย ๆ และรองเท้าแตะ.... ไม่บอกก็รู้ว่าวันนี้ไม่ได้ทำงานทั้งวัน

“มึงตงงานแล้วรีไร”

“รอเปิดกล่องมะรินไว้ย” ธานส์ยิ้มขำกับความปากร้ายของเพื่อน “เฮ้ย!! เมนู...สั่งชะ”

เมสเลือกข้าวหน้าปลาดิบก่อนจะเสียบเมนูกลับลงที่เดิม ธานส์ดพบเขาที่ร้านอาหารญี่ปุ่นชื่อดังในย่านสยามที่รถติดบรรลัย์ และที่จอดรถมีค่ามากกว่าทอง ทำเอาเมสหัวเสียไม่น้อยจนเพลอเหวี่ยงใส่มันตั้งแต่เจอหน้า

“บริษัทมึงดีขึ้นรึยังวะเมส ได้ข่าวว่ามีปัญหาอยู่ช่วงหนึ่ง”

“อะไร...ช่างแต่งหน้าในกองมึงมีทำที่อีกแล้วหรือ?” เมศล่ำราคาญสังคมคนบันเทิงจริง ๆ ไม่รู้
อย่างไธธานมันทนเข้าไปได้อย่างไร

“เขาก็แค่พูดถึงนิดหน่อย อย่าทำหน้าแบบนั้นสิวะ” ธานบิคววดชาเขียวเทเติมให้เพื่อน “เอาเป็นว่า
ตอนนี้มึงฟื้นตัวก็ดีแล้ว”

“คงงั้น” เมศรับแก้วน้ำจากอีกฝ่ายมาวางไว้ข้างโต๊ะ “เดี๋ยวมึงงานใหญ่อาทิตย์หน้า....อีเว้นท์ครีม
เมือกทากของคุณนายโสภี”

“ฮา ๆ ๆ มึงนี้ได้ทำงานกับคุณหญิงคุณนายเยอะนะ อย่างว่าแหละมึงมันหล่อด้วย” พระรองหนุ่ม
ยักคิ้ว “ไม่สนใจเข้าวงการจริงหรือวะ”

“ขอบายละ อยู่แบบนี้เงินน้อยกว่าแต่ไม่วุ่นวาย”

“อ้าว...ไม่ใช่ว่าเงินเยอะแล้วดีกว่าหรือ...ปกติเห็นว่ามัน”

“เปลี่ยนใจแล้วว้ย” ปากบางคลี้มเมื่อพูดถึงงานที่ทำอยู่ ธานชะงักไปเล็กน้อยกับสิ่งที่ไม่เคยพาน
พบ ตั้งแต่รู้จักกันมาเมศมันบ้างานก็จริง แต่มันทำไปเพราะอยากเป็นใหญ่เป็นโต ไขว่คว้าจนมี
บริษัทใหญ่โตตั้งแต่อายุยังน้อย....จะว่ามันนำเพื่อนในรุ่นไปไกลก็คงไม่ผิดนัก แต่นี่เป็นครั้งแรก
ที่ธานเห็นเมศยิ้มเมื่อพูดถึงงานที่ทำอยู่...แถมยังเป็นยิ้มแบบที่ลืมน้ำหนักเสียด้วย

“มึง....เปลี่ยนไปนิดหน่อยเปล่าวะเมศ?”

“ห๊ะ?” คนถูกทักขมวดคิ้วพลาซัดหลอดดูดน้ำเข้าปาก “ทำไมวะ”

“ดูมีความสุขยังกะคนมีความรัก”

พรวดดดดดดดดดดดดดดดดด

“ไอ้เมศ!! อือหือออออ แขนเสื้อกูไม่แคกชาเขียวว้ย!!”

“แค่ก ๆ ๆ ๆ” ด้วยความสังเวช....ธานจริงช่วยยื่นทิชชูไปให้

“อะไรของมึงวะเมศ กูแค่เปรียบเทียบเฉย ๆ ไม่ได้บอกว่ามึงมีแฟนสักหน่อย” เมศปั้นกระดากใน
มือเป็นเส้นก่อนจะยัดเข้าไปในรูจมูกเป็นที่เวทนาของผู้พบเห็น “หรือว่ามึงมีแฟนแล้วจริง ๆ?”

“ก็....เอ่อ....” เมศหลบตา “จะว่ามีมันก็....”

“อยากเอากระຈກให้มึงส่องจริง หน้าแดงหมดแล้วไอ้เมศ” เกิดมาธานเพิ่งเคยเห็นเมศจินแบบ
จริงจัง ปกติหน้าด้านอย่างกับอะไรดี “ไม่เห็นต้องอายเลย....ทำอย่างกับไม่เคยมี”

“ก็รอบนี้มัน....”

“อาหารที่สั่งได้แล้วค่ะ” เมศกลืนคำว่า ‘เป็นผู้ชาย’ ลงคอพร้อมกับยื่นมือไปรับถ้วยข้าวจากบริกสาว บทสนทนาเปลี่ยนเป็นเรื่องสัพเพเหระแทน ชานไม่ชอบยุ่งเรื่องส่วนตัวของใครอยู่แล้ว....มันกล้านักข่าวจะทำการตามสนองอย่างรวดเร็ว

เวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว....อาหารในจานพร้อมลงไปจนกระทั่งหมด ประเมศกับชานจึงออกมาเดินย่อยก่อนจะแยกย้ายกันกลับบ้าน เมื่อผ่านร้านหนังสืออยู่ ๆ ชานก็ร้องทักขึ้นมา

“จริงสิ ที่มึงดูอารมณ์ดีเป็นเพราะเรื่องนี้ด้วยหรือเปลววะ ?”

“เรื่องไหนวะ ?” เมศหันไปมองตามทางที่ชานบ้วนน้ำไป แต่ก็ไม่เห็นมีอะไรนอกจากแผงหนังสือ “มึงนี่ตกข่าวได้ยังไงวะ” ชายหนุ่มส่ายหัวเหนื่อยใจก่อนจะเป็นฝ่ายเดินเข้าไปหยิบหนังสือเล่มหนึ่งออกมา “เฮ้!! ดูชะ เขาเมาท์กันทั้งประเทศแล้วมั้ง”

แม้จะรับมาอย่างงง ๆ แต่พอเมศก็ลงอ่านก็พบสิ่งที่ชานจะสื่อ

‘ภาพหลุด !!! พระเอกตัวออร์.แอบย่องเข้าโรงแรมกับสาวปริศนา’

“เห็นหน้าไม่ชัด....แต่ก็ใกล้เคียงนะ” ชานออกความเห็น

“ไม่หรอก....นี่แหละใช่เลยละ” อยู่กับมาก็ปี....ทำไมเมศจะดูไม่ออกว่าคนในรูปเป็นใคร

ชานมองหน้าเมศที่ซัดเพื่อกลงไปถนัดตา “พี่หนึ่งจริง ๆ ด้วยสินะ”

เมศไม่ตอบและเอาแต่จ้องภาพนั้นหน้านี้วก็ขมวด เป็นปฏิกิริยาที่ชานไม่คิดว่าจะได้รับสักนิด เขารู้แค่เมศไม่ถูกกับพี่หนึ่ง คิดว่าอีกฝ่ายจะแสบขี้มแล้วหัวเราะทับถมเสียอีก ชานเก็บใจความสงสัยไว้ในใจ แสร้งทำเป็นดิ่งนิตยสารกอสสิบออกจากมือกลับไปเสียบที่เดิม

“ตอนนี้เขายังไม่ยอมเปิดปากพูดถึงเรื่องนี้เลย ก็ปล่อยให้ชาวบ้านเดากันไป” คนตัวสูงกว่าออกเดินอีกครั้งเร่งให้เมศต้องเดินตามทั้ง ๆ ที่ยังละสายตาออกจากแผงหนังสือไม่ได้ “แต่ผู้จัดการส่วนตัวก็ออกมาพูดแล้วนะว่าไม่ใช่ แต่อย่างว่าละ...นักข่าวสายบันเทิงน่าจะยิ่งกว่าหมาล่าเนื้อ กัดไม่ปล่อยหรอก”

“อืม....”

“รถถูกจอดตรงนู้น....ไปก่อนนะเว้ยเมศ” ชานโบกมือลาเมื่อถึงทางแยกไปยังลานจอดรถอีกฝั่ง ทั้ง

ให้ปรเมศยืนเฝ้าอยู่ตรงนั้นเพียงคนเดียว หลากหลายความรู้สึกดีกันวุ่นวายในหัว..ทุกอย่างก้าวของ
เมศเต็มไปด้วยความสับสน

ท้องถนนวุ่นวายไม่ต่างกับใจเขา.....มัวแต่จมอยู่กับความคิดจนลืมหงุดหงิดรถติดด้วยซ้ำไป เมศไม่
รู้จะอย่างไรกับความรูสึกนี้ดี เขาเคยฝันว่าครั้งหนึ่งจะเหยียบย่ำ....จะทำให้พี่ชายเห็นว่าใครกันแน่
ที่เหนือกว่า

ตอนนี้คงถึงเวลานั้นแล้วละมัง.....

...แต่ไม่รู้ทำไมถึงยืมไม่ออกเลย

“ไม่สบายรีเปล่าครับ ?” เสียงทุ้มกระซิบที่ข้างหูเรียกให้คนที่เพิ่งตื่นจากนิทรางัวเงียขึ้นมา “ปกติไม่ค่อยเห็นเมศหลับในรถเลย”

“อ้อ....” เมศตอบไม่ตรงคำถาม แถมยังยื่นไปหยิบขวดน้ำที่เสียบด้านหลังรถมาเปิดดื่มอีก

“โถ้ยยยยยยยยย...ปวดหัวววววว”

“รับครีมเมื่อพกพาไปทาแก้คันเล็กน้อยไหม ฮ่า ๆ ๆ”

“เอากรอกปากพี่เถอะ ผมหมกมุ่นกับมันจนจะอ้วกออกมาเป็นทากอยู่แล้ว” เมศประสานมือไว้ใต้ศีรษะก่อนจะเอนตัวลงไปกับเบาะอีกครั้ง “ใกล้ถึงริยังเนีย”

“อีกนิดก็คงถึงแล้ว...คุณทำหน้าที่ดี สละสิ่งสละใจ” ภาพหัวเราะไล่คนเมาจี้ตา

“จ๊ับไปเลย...เดี๋ยวถึงงานผมก็ตื่นเองแหละ”

“ฉันก็จะบอกเรื่องที่ทำให้เมสตาสว่างนะ” ไอ้หน้าตอหนวดขี้ม “เมื่อกี้พี่เอารถไปขูดใส่....”

“เหี้ยมยยยยย !!!!!!” ลั่นรด....ตาสว่าง และเกือบคาที่เพราะไ้ภาพเหี้ยมเร่งแทนเบรก

[illegible]

“เหม...พี่ล้อเล่น แฮะ ๆ” เมศค่อนข้างรีบใส่ไอ้แวรที่ทำเขาเพลอโปรคสัตว์เลื้อยคลานไปตัวเบื้อร่อ

“เป็นไง...ตาสว่างเลยใช่ไหมครับ ได้ผล ๆ”

“ผลเชี่ยอะไรของพี่!! เกือบได้เฝ้าเสาไฟฟ้าทั้งคู่แล้ว”

“ได้อยู่กับพี่สองคนดีจะตาย”

“เออ...ตายไปเลย” ปากดีไปอย่างนั้นแหละ....ภาพเป็นอะไรขึ้นมาเมศดินยิ่งกว่าปรตโดนไฟเผา
อีก บทสนทนาจบลงที่ภาพเลี้ยวรถเข้าไปหาที่จอดรถซึ่งต้องใช้สมาธิที่สายตาที่ว่องไวแข่งชิงกับ

มนุษย์เรือนแสน แต่ระดับปรเมศผู้แย่งชิงมาแล้วร้อยสมรภูมิใช้เวลาไม่นานรดคันงามก็ไปนั่งอยู่ในช่องเรียบร้อย บางทีภาพก็นึกสงสัยว่าเมศอาจจะเลี้ยงกุมารก็ได้ คนอะไรหาที่จ่อครดเก่งฉิบ...

วันนี้งานใหญ่ของบริษัทต้องประสงค์...ใช่แล้วครีมเมือกตากของคุณโสภีจะเปิดตัวในอีเวนท์ที่บรรดาบริษัทความงามพากันมาออกบูธให้รั้ม ภาพที่ไร้ซึ่งความรู้ด้านสิ่งของจรรโลงโลกก็ผันตัวเองไปเป็นเลเบิลโดยสมบูรณ์ ใครใคร่ไข่ยกสิ่งใดขอให้บอก

และเมื่อมาถึงงานเมศก็สละเรือทิ้งทุกสิ่งสวมหน้ากากสุดหล่อเจนเทิลแมนเข้าไปทักทายคุณนายโสภีและลูกสาวก่อนใครเพื่อน ภาพส่ายหัวปลง ๆ พลงมยืมขณะช่วยคนงานแบกลังสินค้าไปจัดเรียงหน้าบูธ....เรื่ององค์ประกอบศิลป์เขาคงต้องมีส่วนรับผิดชอบสักหน่อยละ

“ทำงานกันเร็วดีจังนะคะคุณเมศ”

“ขอบคุณครับ” หนุ่มหล่อฉีกยิ้มหวาน เล่นเอาลูกสาวคุณโสภีแทบสลบ....ที่ไม่คิดว่ามีแฟนแล้วก็คงจะขอเบอร์จากแม่ไปแล้ว

“จัดดีสเพลย์สวยจังนะคะ” เธอล่าวชมไม่เลิกพลงจด ๆ จ้อง ๆ ไปที่เจ้าหน้าที่ฝ่ายศิลป์ของบริษัทต้องประสงค์ ภาพที่หูไหวได้ยินพอดีก็ส่งยิ้มรับคำชมมาให้ เล่นเอาเมศเส้นกระดุกเล็กน้อย เทียวหวานเสน่ห์ไปทั่ว !!! “ว่าแต่งงานใกล้เริ่มแล้วยังไม่มาเลยนะคะ”

เมศจะจกเมื่อสาวเจ้าเปลี่ยนเรื่องจนสมองรวน “เอ่อ...หมายถึงอะไรหรอครับ ?”

“ก็คุณหนึ่งรณรณะสิคะ แหม...นี่คู่สุดสัปดาห์แต่งงานมาเลยนะคะเนี่ย” เธอล่าวติดตลก....ไม่ได้รู้เลยว่าคนฟังไม่ตลกเลยสักนิด “แต่ก็ไม่แน่ใจว่าจะวุ่นวายรีเปล่านั้นคะ”

“ทำไมหรอครับ แฟนคลับตามมาดูหรอครับ ?”

“ถ้าได้แบบนั้นก็ดีสิคะ เพื่อเขาจะสนใจครีมเมือกตากของเราบ้าง” เมศอยากบอกว่า ‘ตื่นเถอะครับ’ แต่ชายหนุ่มบอกในใจทั้งที่ปากยิ้มหวาน “กลัวแต่จะทำคนไม่สนใจสินค้า เพราะนักข่าวนะสิคะ”

“มีนักข่าวสายบันเทิงมางานนี้ด้วยหรอครับ ผมเห็นตอนขนของผ่านเข้าใจว่ามาจากโต๊ะข่าวเศรษฐกิจซะอีก”

“โนวาวววคะคุณเมศ” เธอส่ายหัว “ฉันมองปราดเดียวก็รู้ว่าของรายการไหน มาจากช่องไหน พิธีกรชื่ออะไร” สีหน้าของสาวเจ้าดูภูมิใจยิ่งกว่าขายครีมเมือกได้เสียอีก

“โอ้ว...” ไอนี้ก็ทำหน้าตื่นเต้นไว่ก่อน “เอ็กเปิร์ตด้านนี้สินะครับ”

“แน่นอนค่ะ” เธอเช็ดหน้าที่เคลือบครีมเมือกทาของตนเองขึ้น “ดังนั้นวันนี้ดิฉันจะไม่พลาดถ่ายรูปกับคุณหนึ่งแน่นอนค่ะ !!”

“เอ่อ...ครับ” เมศหันซ้ายหันขวา “ผมต้องขอตัวไปตรวจงานสักครู่นะครับ”

“ตามสบายค่ะคุณเมศ”

ปากบอกว่าจะเดินตรวจงานแต่ใจมันไปอย่างสมองคิด ดวงตาเรียวที่เคยเฉียบคมเหมือนเหยี่ยวจ้องหาความผิดพลาดของงานกลับเหม่อลอย เมศเหมือนเดินรอบงานให้มันจบ ๆ ไป....และบ่อยครั้งที่เผลอไปจ้องมองบุรุษฝั่งตรงข้ามทั้งที่ไม่มีคามจำเป็นเลยสักนิด

ภาพของของพี่ชายที่ไม่มีสายเลือดร่วมกันถูกแปะเต็มไปหมด มีสแตนด์ขนาดเท่าตัวจริงยืนยิมหน้าบานต้อนรับลูกค้าในขณะที่เจ้าตัวยังมาไม่ถึง นี่ขนาดว่ายังไม่เริ่มงานเหล่าพนักงานสาวก็พากันไปถ่ายรูปกับสแตนด์ซะแล้ว....ทฤษฎีแบรนดตัวเองกันถ้วนหน้า

เมศก้มมองนาฬิกาข้อมืออีกครั้ง .....อีกสิบห้านาทีงานจะเริ่มแล้ว....

ทีมงานต้องประสงค์ทำงานเสร็จก่อนเวลาเริ่มงานเล็กน้อย ยังไม่ทันได้หายใจหายคอให้ทั่วท้อง เวทีวงกลมตรงกลางลานก็เริ่มพิธีเปิดแล้ว บรรดาขาซื้อปทั้งหลายเริ่มทยอยกันมาสอดคล้องหาสินค้าใหม่ ๆ กลับไปประพินความงามกันถ้วนหน้า งานนี้มีทั้งสินค้าใหม่ สินค้าลดราคา สินค้าทดลอง .....แล้วแต่ใจทุกท่านปรารถนา

“ลองเลยคะ เคี้ยวฟีลองทาให้น้องนะคะ” พนักงานขายเรียกทุกคนที่ขวางหน้าว่า ‘น้อง’ ก็ถือว่าผ่านการอบรมมาอย่างดี เธอป้ายครีมลงบนหลังมือลูกค้าแล้วถู ๆ ให้มันซึมเข้าผิว “โห...คูสิคะ ตรงนี้เนียนขึ้นมาเลยคะ”

ลูกค้าสาวจด ๆ จ้อง ๆ ถูบหลังมือตัวเองก่อนยกขึ้นดม “จริงด้วยคะ หอมด้วย”

ภาพชะงักมือ.....เกิดมาเขาเพิ่งรู้ว่าเมือกทากมันหอมด้วย....

ไอ้ครั้นจะไปแอบดมก็กระไรอยู่ มีหวังโดนเจ้านายด่าแน่

เมื่อหน้าที่ฝ่ายศิลป์จบลงภาพก็รู้สึกว่าร่างกายใหญ่โตของตัวเองช่างเกะกะ.....เหมือนสวะที่ไม่รู้จะ

เอาตัวเองไปแปะไว้ส่วนไหนของงานดี จะไปช่วยขายของก็ไม่ใช่น้ำที่...แถมสารร่างตอนนี้ก็
ค่อนข้างรกรุงรังหมวดเนคไม่ได้โกนแค่นี้นในบุษความงามก็สร้างราศีให้มากพอแล้ว พอขยับตัว
ออกไปแปะที่ทางเดินสาวขาช้อปทั้งหลายก็เบียดไปมา เกิดมาไอ้ภาพไม่เคยรู้สึกไร้ยินขนาดนี้มา
ก่อนเลย สาบาน!!!

รุดน้เดินมาตบ่าเพื่อร่วมงานตัวใหญ่สองที่...รุดน้ฉลาดและหน้าตาสะอาดสะอ้านเหมาะกับการ
คุมงานด้านในอยู่แล้ว ส่วนเกื้อจะรับผิดชอบเรื่องการดำเนินงานกับสถานที่เสมอ....ภาพชะเง้อหากก็ไม่ว
หายไปในไหนเหมือนกัน แต่คิดว่าไม่ได้รู้หรือหอก มันกลัวปรเมศน์ก็ออกยังกะอะไรดี ส่วนสองสาวก็
เดินวนเวียนอยู่ในบุษนั้นแหละ...แม้ว่าจะบ่นรำ ๆ ว่าอยากออกไปช้อปที่อื่นบ้างก็ตาม

“พี่คะ....แล้วผิวหน้าแบบหนูควรใช้สูตรไหนดีคะ ?” เสียงแปร้นเหล่นของสาวคนหนึ่งเรียกความ
สนใจจากนายศิลปินให้หันไปมอง

“เอ่อ....” พนักงานขายลูกคางคิดวิเคราะห์แยกแยะสารบนผิวหน้าลูกค้า “สูตรนี้น่าจะเหมาะนะกะ
...ผิวของน้องเป็นแบบ...”

“มะกรูด...” แน่นอนว่าเสียงนั้นไม่ได้มาจากพนักงานขาย แต่มาจากเจ้าของบริษัทต้องประสงค์
“นั่นผิวหน้าหรือมะกรูด”

ภาพหวัระล้นปลักหัวคนเดียวกว่าอย่างเอ็นดู “นิสสัยไม่ดี...ไปว่าเขา”

“ก็จริงนี่....” เมศย์ก็ไหล นิสัยปากเสียนี้แก้ไม่หายสักที แต่เมศมีกาลเทศะพอที่จะไม่พูดต่อหน้าให้
ใครเสียใจ

เรียกง่าย ๆ ว่าการ ‘นินทา’ นั้นแหละนะ....

ภาพส่ายหัวปลงตกกับเจ้านาย....ตอนแรกก็ว่าจะถามว่าทำไมไม่ไปเดินจับผิดชาวบ้านอย่างที่เจ้าตัว
ชอบทำ แต่พอเห็นดวงตาเรียวจด ๆ จ้อง ๆ อยู่ที่ฝั่งตรงข้ามภาพก็เข้าใจ

เมศแค่อยากได้ที่พักพิง และภาพคือคำตอบสุดท้าย...

“คูสิคะ...เนียนขึ้นมาเชียว” พนักงานขายยังพริเซนทีไม่เลิก ไอ้ลูกค้าก็บ้าจี้ทำตาวาวเหมือนหลังมือ
ตัวเองเรืองแสงได้

“จริงหรือคะ จ้ะเอาจามาสามกระปุกเลยคะ” สาวเจ้ากำลังล้วง ๆ ควัก ๆ กระเป๋ากุชชี แต่พอเงยหน้า

ขึ้นเธอก็กรี๊ดร้องเป็นปรตหลวงวัด “กรี๊ดดดดดดดดดดดดดดดดดดด !!!!!!”

“อ๊วยอ๊อ!!” พนักงานสบถก่อนจะรีบเอามืออุดปาก นางแทบจะแตกนิ้วตัวเองเป็นการขอโทษ
“ขอโทษ....”

“เดี๋ยวน้องมาซื้ออีกทีนะคะพี่ คุณหนึ่งมาแล้ว กรี๊ดดดดดดดดดดด” สาวมะกรูดยัดกล่องครีม
เมื่อกทากินใส่มือแล้วรีบวิ่งเข้าไปทางฝั่งตรงข้ามหายเข้าไปท่ามกลางหมู่คนเรือนแสน

พระเอกอันดับหนึ่งของช่องอยู่ในวงล้อมนั้น และกลายเป็นจุดสนใจของคนทั้งงานโดย
สมบูรณ์ ภาพที่มีส่วนสูงร้อยเก้าสิบกว่า ๆ ชะเง้อมองยังไม่เห็นแม้แต่เส้นผมของหนึ่งธรรมา ได้ยิน
แต่เสียงพิธีกรสาวกำลังบอกให้มวลชนจัดระเบียบพื้นที่อยู่และรับรู้ว่าใครลงคอร์ทหน้าใส หน้า
กระจกแบบแพกเกจในวันนี้จะได้ถ่ายรูปคู่กับพระเอกรูปหล่ออย่างแน่นอน!!

เห็นหือโดนดึงไปฝั่งตรงข้ามเสียหมดเมสก็เริ่มขมวดคิ้วหน้าเครียดแล้ว ภาพเลยหันไปบอก
“ที่จริงน้องเขาก็น่าจะไปรักษาสีวก่อนแหละ....แล้วค่อยเอาเมื่อกทาทับ”
ไอ้ตัวแสบหัวเราะลั่น..... เท่านั้นภาพก็สบายใจ

ยังไม่งามมีเซเลบก็ต้องดึงดูดความสนใจชาวบ้านได้ดีกว่าอยู่แล้ว เมสละหมดหนทางจะจัดอะไร
ออกมาสู่จริง ๆ ยิ่งมองสาว ๆ ช่วยกันตะโกนเรียก ‘เมื่อกใหม่จะเมื่อก’ แล้วสลดหนักกว่าเดิม ไม่ได้
ขายปลาในตลาดนะครัปเจ้า!!!!

และเมื่อเกิดการแข่งขัน....เลือดคลั่งชัยชนะในกายปรเมศก็เดือดพล่าน !!!

“เอาโคโยตีไปเดินสู่เลย” ไอ้เกือเสนอแต่โดนหนูนาบลิ๊กแต่แรก
“แจะบ้าห่อยะอิกเกือ คริมเราขายผู้หญียะ เดินไปใครจะมาดู”
“จั้นเอจี้...” รุจน์ลองเสนอบ้าง “เราจัดซุ้มทดลองสินค้าให้มันเอิกเกริกสักหน่อย”
“ผมว่าวิธีฟรุ๊ตนั้นน่าจะเข้าท่า” เจ้านายเด็กครุ่นคิด “ให้พี่หนูนาไปหาหน้าม้าหน่อย เอาพนักงานขาย
เนี่ยแหละที่สวยอยู่แล้ว ทาอะไรไปก็สวยอยู่ดี”
แอลสมทบ “เอาแบบป้ายอะไรไปก็ให้นางโอเวอร์แคคดียสักหน่อย”
“เอาแบบกรี๊ด ๆ เลยนะ”
เมสพยายามจัดวิชาเรียนขึ้นมาในสมอง “เครื่องสำอางมันขายฝืนอะพี่ ผมว่ามันน่าจะมียะไรที่

หลอกเขาได้มากกว่านี้...อย่างแบบที่เขาชอบเอาคารามาพิสูจน์ความหอมของน้ำยาปรับผ้านุ่ม”

“นั่นไงวะ!!” เกือตื้นนี้ว “เอ็งพูดถูกเมศ”

“ห๊ะ ?? อะไรรับพี่”

“หาผู้ชายหล่อ ๆ สักคนไปนั่งบนเวทีเลยมึง!! แล้วเอาแบบให้เขาหอมแก้มพิสูจน์เลย”

“พอมึงงงงงงงงงง ไอ้ห่า!! หล่อให้ตายเขาก็ไม่ให้หอมแก้มโว้ยไอ้เกือ” ภาพนั่งมองรูตั้นดำตาปริบ ๆ รู้สึกตัวเองไร้ค่าชอบกล

สมองของเมศสร้างรอยหยักเพิ่มได้อีกขยิกหนึ่ง “จั้นเอาแค่แบบพูดชม ใช้หน้าตาดึงดูดสักหน่อย ไปตะเะเนื้อต้องตัวเขามันดูลวนลามไป”

“แล้วใครล่ะวะ....” เกือมองสารร่างสถาฟแต่ละคน “เอ็งไปไหมไอ้เมศ เอ็งตบตาเก่ง”

“ขอบคุณสำหรับคำชมครับพี่” คนถูกกล่าวหาแยกเขี้ยว “แต่ผมว่าผมไม่เหมาะกับงานนี้”

“พี่เห็นด้วยนะคะ น้องเมศดูสะอาดสะอ้านก็จริง....แต่เนียบไปมันดูไม่เร้าใจอะคะ อีกอย่างถ้าสะอาดเกินไป...ยุ่งกับเครื่องสำอางสาว ๆ เขาจะคิดว่าเป็นเกย์นะคะ”

“อ้าวก็เป็นอย่างนี้...”

“พี่เกือ.....” ไอ้ห่าเกือนีก็ยังไม่ดูเวล่ำเวลาสมควรตายเป็นอย่างยิ่ง

“โ้ยตาย!! พี่นี่ออกแล้วละลูก” และหนูนาก็ทำให้เมศอ้าปากค้างเมื่อนางตรงดิ่งไปเขย่งตัวกอดคอมายเลิฟของเจ้านาย “นี่ส่งน้องภาพเด็กในสังกัดเจ้าประกวดอะ หล่อล้ำ ตีสแตก เซอร์แบบแมน ๆ ร้อยเปอร์เซ็นต์”

เมศกุมขมับ..... จะไหวไหมวะไอ้พี่ภาพ....

.....

.....

.....

.....

“มะ....ไม่น่าเชื่อเลยนะครับ อะ...ผิวขาวราวกับผ้าใบ....เห็นถึงเส้นเลือดที่แดงที่ฝังตัวอยู่ใต้ชั้นผิวหนัง ตัดกันสวยงามมากครับ เป็นการใช้สีที่ลงตัวมากครับ”

“คูสิคะ!! เปรงปรังราวกับผิวแก้มทารกแรกแย้ม เหมือนกับสโนไวท์เลยนะคะ”

“จริงหรอคะ !!! กรี๊ดดดดดดดดดดดดดด”

เมสอยากเอาหัวโขกผนังตาย เล่นใหญ่ยังกะละครเวที!!!!!!!!!!!!!!

ว่าไอ้พี่ภาพเม่งบ้าแล้ว สาวขายตรงที่ส่งขึ้นมานางก็พลัวไหวเหลือเกิน ไอ้ภาพแะอะไรมานาง พลิกลิ้นคล่องล่องตามน้ำไปได้หมด ในส่วนของหน้าม้านั้นไม่ขอเอ่ยถึง....เอาเป็นว่าเธอตื่นตันทันกับ ครีมนมอกทาจนน้ำตาแทบไหลเลยละ

แต่ไม่เชื่อก็ต้องเชื่อ !!! ไอ้การเล่นใหญ่ประหนึ่งอยู่ในโรงโอเปร่านั้นเรียกร้องความสนใจจากคน ได้ดีทีเดียว ด้วยสัญญาติญาณความสดรู้หรือมันแสดงตกดีเมศก็ไม่แนใจนัก เอาเป็นว่าคนเริ่มมา ดูการสาธิตมากขึ้นก็ยิ่งดี คุณโสภีเริ่มหน้าบานเป็นจางดาวเทียมหลังจากที่ตอนแรกนั่งหน้า เหี่ยว ตอนนี่เธอยิ้มราวกับได้รับโบที่ออกซ์เข็มใหม่

“โอ้ย...ตรงนั้นคนเยอะแถมมาคู่นี้ดีกว่าหล่อเหมือนกัน” สาวคนหนึ่งลากแขนเพื่อนผ่านหน้าปรเมศ ไป เจ้าตัวแสะยะยิ้มอย่างภูมิใจ....แน่นอนเขารู้ว่าไอ้พี่ภาพมันหล่อ แต่เป็นพวกหล่อเสียของ !!

อยู่บ้านหน้าไม่ล้าง ผมไม่สระ ปล่อยหนดขึ้นกรงรังเป็นมนุษย์ถ้ำ ถ้ามันลุกขึ้นมาดูแลตัวเอง สักหน่อยรับรองว่าไอ้พี่หนึ่งไม่ได้เกิดหรอก นี่เมศไม่ได้เข้าข้างเลยจริง ๆ นะ!! สาบาน!!

ภาพถูกหนุณาจับซุบตัวแบบเร่งด่วน เรื่องหนดหล่อนบอกว่าให้ทิ้งไว้....ผัวนางก็แบบนี้จวบแล้ว จักจีดี แต่ผมเผ้ารุงรังควรได้รับการปรับปรุงโดยด่วน หล่อนเรียกกองค้สมศักดิ์ ชลาชลมาประทับเข้า ร้างแล้วลงมือเอาเจลเสยผมไอ้ภาพขึ้นจนเรียบแปล้ หล่อเซอร์เยียงอนันดาคือคอนเซปที่หนุนาวาง ไว้

เสื้อผ้านี้ไม่ต้องเปลี่ยน แต่ม้วนแขนเสื้อขึ้นสักหน่อยโชว์กล้ามเนื้อแบบกรรมาชน ‘ดูเชิ่กซี่ ร้อนแรงเหมือนจะขย้ำพี่เลยละน้องภาพ กรี๊ดดดดดดดดดดดดดด’ เธอกล่าว และเมศก็จ้องหน้าเธอ ตอบ หนุณาเลยแกลังจัดทรงผมเก็บอาการ คูสิ!! แซ่บกว่าสามิเธอสมัยหนุ่ม ๆ อีก พ่อคุณ เอี้ยยยยยย

“ขาวจริง ๆ เหรอวะแก”

“ไม่รู้เว้ย...แต่พี่คนนั้นหล่อเซอรูถูกใจฉันมาก....เข้าไปดูใกล้ ๆ หน่อยปะ” รับร้องไห้อีพวก ‘ลองดูสักหน่อย’ เมศฟันธงว่าเชื่อ70% เพราะบรรยากาศในงานและโปรโมชันมันล่อใจ อาจารย์เคยสอนเขาว่ามันคือศิลปะในการดึงเงินในกระเป๋าลูกค้าอย่างเต็มใจ

หลังจากฝูงชนในฝั่งตรงข้ามเริ่มบางตาลงบ้างแล้วเมศก็ทำตัวลึบ ๆ เดินแฝงเข้าไป...เขากระซิบเสื้อคลุมแล้วรูคืบขึ้นปีด....จะสำรวจคู่แข่งมันก็ต้องระวังตัวกันหน่อย ตอนแรกเมศก็คาดหวังว่าจะเห็นไอพี่หนึ่งบนเวทีกำลังปั่นหน้ายิ้มถ่ายรูปรกับแฟนคลับอยู่

แต่มันไม่ใช่...

“เรื่องรูปที่ออกมาว่าไงคะคุณหนึ่ง” ฝูงนักข่าวเหมือนหมาล่าเนื้ออย่างทีธานเคยบอกจริง ๆ มันจะกระโจนเข้าหาเหยื่อลูกเดียว รุมทึ้งเนื้ออย่างมูมมาม

“ผมบอกว่าขอให้สัมภาษณ์หลังจบงานไ้ครับ” หนึ่งตอบด้วยสีหน้าเคร่งเครียด “รบกวนพี่ ๆ นักข่าวช่วยรอดัวยนะครับ ตอนนี้ขอผมทำงานก่อน”

“ไม่ค่ะ!! คราวก่อนน้องหนึ่งก็หนีไปหลังงานจบ”

“ที่ลือว่าผู้หญิงคนนั้นเป็นนางแบบอักษรย่อจ.งานนี้จริงหรือเปล่าคะ ?”

“คุณหนึ่งช่วยตอบด้วยค่ะ ตอบมาเถอะครับ”

หนึ่งรู้ว่าถ้าตอบไปคนหนึ่งแล้วคนอื่นก็จะตามมา เขาหันไปส่งสายตาให้การ์ดมาช่วยดึงตัวออกไปท่ามกลางเสียงต่อว่าของนักข่าว

‘ดังแล้วยิ่งเหรอะ ถ้าไม่ได้ฉันเขียนเชียร์ตอนแรกแกก็ไม่มีวันนี้หรอก’

‘คอยคุณะแม่จะเขียนให้ละเลย’

‘ทำตัวแบบนี้อยู่ในวงการไม่รอดหรอก’

กองทัพนักข่าวฟังความสนใจในการขายสินค้าไปจนหมดสิ้น และนั่นทำให้จุดประสงค์หลักที่จะขายของตกไป ยอดจองคอร์สทำหน้าดูจะไม่ทะลุเป้าที่ตั้งเอาไว้ แม้หนึ่งจะสามารถกลับขึ้นไปนั่งพูดคุยและทำงานของตัวเองได้ดังเดิม แต่ความสนใจของผู้ร่วมงานก็ไม่ได้อยู่ที่ตัวสินค้า จะมีก็แต่แฟนคลับที่ยังสนใจอยู่

หนึ่งพลาด....พลาดมาก ๆ ....หนึ่งยังยิ้มอย่างมีอาชีพทั้ง ๆ ที่ในใจไม่ได้เป็นอย่างนั้น ระหว่างที่

เดินลงไปถ่ายรูปกับแฟนคลับผู้โชคดีเขาถึงกับหยุดชะงัก....น้องชายต่างสายเลือดยืนอยู่ตรงนั้น มอง
หน้าเขาและเดินสวนมา

เมศหันกลับไปมองความสำเร็จของตัวเองด้านหลัง...แล้วกลับมามองอดีตพี่ชายที่ตกที่นั่งลำบาก
และเขายิ้มออกมา...

“กูชนะมึงแล้ว”

เกิดมาหนึ่งมีแค่แม่คนเดียว

พ่อเสียชีวิตเพราะอุบัติเหตุ โชคร้ายที่คนขับรถเป็นเยาวชนลูกผู้ลากมากดี.....พ่อเขาอยู่มาสามสิบสี่ปี แต่ใช้เวลาตายไม่ถึงนาที และไอ้เด็กนั้นมีชีวิตอยู่ดีมีความสุขมาถึงทุกวันนี้

ตอนนั้นหนึ่งเด็กเกินจะเสียใจฟูมฟาย แม่บอกแล้วว่าพ่อแก่นอนหลับอยู่ใต้พื้นและจะเฝ้าดูหนึ่งจากบนฟ้า ตั้งแต่นั้นมาหนึ่งก็ลืมไปแล้วว่า ‘พ่อ’ คืออะไร ญาติ ๆ ที่หนึ่งเคยเจอก็ไม่ยินดียินร้ายกับแม่เขาเท่าไร....อาจเป็นเพราะพวกเขาสะใจที่เคยห้ามแม่ไม่ให้แต่งงานกับพ่อตั้งแต่แรกแล้ว

‘หนึ่งคือสิ่งที่แม่ภูมิใจที่สุดในชีวิตนะลูก’ แม่พร่ำบอกเวลากอดหนึ่งไว้ในอ้อมกอด.....แม่ตัวหอมมาก หนึ่งไม่รู้ว่ามันคือกลิ่นอะไร.....เหมือนดอกไม้ เหมือนแสงอาทิตย์ หนึ่งรู้ว่าแม่ต้องเหนื่อยที่หาเงินตัวเป็นเกลียวมาเลี้ยงดูเขา.....บางครั้งแม่ก็แอบไปร้องไห้ตอนที่หนึ่งหลับไปแล้ว

ถึงจะยังเด็กอยู่...แต่หนึ่งก็ตั้งใจไว้ว่าถ้าโตขึ้นมาเขาจะดูแลแม่ให้ดีที่สุด ใครมาทำอะไรแม่เขาจะไม่ยอมให้อภัยเด็ดขาด!!

อยู่มาวันหนึ่งก็มีคนมาแบ่งแม่ของเขาไป.... คนคนนั้นชื่อ ‘ปรเมศ’

หนึ่งไม่ได้โกรธ.....กลับมีความสุขด้วยซ้ำที่ครอบครัวของเขากลับมาสมบูรณ์อีกครั้ง เขามีพ่อ....ที่ถึงแม้จะไม่สนิทด้วยแต่ก็ทำให้แม่มีความสุข น้องชายคนใหม่ก็เช่นกัน....เมศเป็นเด็กดีและเอาแต่ใจ แต่ก็น่ารักกับแม่เสมอ แม่สอนหนึ่งว่าเป็นพี่น้องต้องรักกันให้มาก ๆ

แต่แล้วแม่ก็มาทึ่งหนึ่งไป...

รู้ทั้งรู้ว่าเมศไม่ผิด.....แต่หนึ่งก็ยังโทษน้องชาย

เมศทำไปโดยไม่รู้ หนึ่งก็โกรธไปโดยไม่รู้เหมือนกัน.....ความสูญเสียที่เกิดขึ้นกับเด็กคนหนึ่งมันมากเกินไปจนจะรับ หนึ่งเกลียดทุกคนที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการตายของแม่ ทั้งพ่อเลี้ยงที่ไม่ยอมดูแลแม่เขาให้ดี ทั้งน้องชายที่ปลั่งปากบอกความจริงไป

หนึ่งไม่เหลือใครอีกแล้ว....เมศยังมีพ่อ ครอบครัวที่มาพรากเอาชีวิตแม่เขาไปยังอยู่กันได้ แต่เขา

ต้องย้ายกลับไปอยู่กับญาติที่เลี้ยงดูแบบตามเวรตามกรรม ต้องพยายามมากกว่าคนอื่นเป็นสองเท่า สำหรับเด็กบ้านนอกจนกระทั่งได้เข้าเรียนมหาวิทยาลัยดี ๆ จากนั้นก็มีแมวมองเข้ามาทาบทามไปเข้าวงการ

ตอนนั้นหนึ่งถึงได้รู้ว่าปรเมศได้เข้าโรงเรียนประจำชื่อดัง....เรียนต่อมหาวิทยาลัยดี ๆ คงจะสุขสบายมาก.....ใช่สิ ก็ยังมี ‘พ่อ’ อยู่ด้วยนี่นา แล้วตัวหนึ่งล่ะ....ทำไมต้องมาเจอครอบครัวนั้นเพื่อให้พรากเอาแม่เขาไปด้วย

รู้อยู่แก่ใจว่าเมศไม่ผิด แต่ถ้าเรื่องนี้ไม่มีคนผิดหนึ่งคงหลอกตัวเองมีชีวิตอยู่มาถึงทุกวันนี้ไม่ได้.....

‘กูชนะมึงแล้ว’

เสียงนั้นยังแว่วอยู่ในหูของชายหนุ่มแม้ว่าตัวการจะกลับไปแล้ว หนึ่งยืนยิ้มอยู่ท่ามกลางแฟนคลับ....ดวงตาของเขาพร่าเลือนเพราะแสงแฟลชไม่ใช่ น้ำตา หนึ่งโตเกินกว่าจะร้องไห้ กะอีแค่ถูกใครบางคนดูถูกมันไม่ทำให้เจ็บสักเท่าไรหรอก

“พี่หนึ่งขออีกรูปนะคะ นะคะพี่”

หนึ่งยิ้ม “ได้สิครับ”

.....

.....

.....

.....

“ซับน้าคะซับน้า!!”

“โอย்ய!! เร็ว ๆ ล่ะหล่อน น้ำมันบนหน้าพี่นายแบบเขาแทบจะหยดใส่นิ้วเท้าแล้ว”

“เออ....คือผมไม่ได้เป็นนายแบบครับ”

“หุ้ยยยยยยยยย....เป็นอะไรก็ช่างเถอะค่ะพี่” สาวเจ้าแปะฟิล์มซับน้นลงบนหน้าหน้าไอ้ภาพรัว ๆ น้ำมันที่ได้แทบจะใช้เป็นพลังงานทดแทนได้เลยทีเดียว “พี่ก้มลงมาหน่อยสิคะ หนูเข่งจนจะดันบัลเล่ต์แล้วยังซัບไม่ถึงเลย”

“ครับ” แต่พอก้มหน้าลงมาอยู่ในระดับเดียวกันเจ้าหล่อนดันแผดเสียง

“กรี๊ดดดดดดดดดดดดด !!!” เชื่อว่าพลังงานลมที่ได้รับทำให้ผิวหนังของไอ้ภาพแห่งโดยไม่ต้องจับอีกต่อไป “พี่เอาหน้ามาใกล้ขนาดนี้หนูก็ตายสิคะ” นางกดซับรั้ว ๆ ตรงสันจมูกโด่ง “ตาย ๆ ๆ ๆ”

“.....” นายศิลปินพูดไม่ออก... ไม่ใช่ว่าไม่รู้จะพูดอะไร แต่กลัวอ้าปากแล้วน้องเขาจะเพลอจับมันผิวพันไปด้วย แม่คุณแก้เงินด้วยการเปะฟิล์มรั้ว ๆ บทหน้าไอ้ภาพเยี่ยงป็นกล

“น้อย ๆ น้อยยะหน่อย” อีกคนรีบปราม...ซึ่งภาพก็ขอขอบคุณ... “เดี๋ยวต้องเต็มเป้งต่อ หันมาทางนี้หน่อยค่ะพี่คะ”

“อ่า...ครับ” นายศิลปินกำลังตกเป็นของเล่นชิ้นใหม่ของปวงประชา แม้แต่คุณชญาณีที่ยืนหลบมุมก็ยังมองด้วยสายตาเป็นประกาย ใครจะไปคิดว่าพนักงานฝ่ายศิลป์ผมรกรุงรังที่เธอมองข้ามไปวันนั้นจะมีเหง้าหน้าที่ดีถึงเพียงนี้ เธอมันพลาด ๆ ๆ ๆ ตบหน้าตัวเองสามครั้ง ปฏิบัติ!!

“คุณชญาณีเป็นอะไรครับ”

“คะ !!!!” เธอร้องจ๊ากก่อนจะกลับหลังหัน “อ้าว...คุณเมศ เอ่อ....ไม่ได้เป็นอะไรหรอกค่ะ พอดีดิฉันแบบเออ....ตบแก้มว้าง แฮะ ๆ ๆ”

คนมาเยือนจ้องแก้มกลม ๆ สองข้างที่เป็นลายห่านี่ว ...แหม...เอาซะแรงเลยนะครับ

“ว่าแต่คุณเมศหายไปไหนมาหรือคะ ?”

“ก็สำรวจคู่แข่งนิดหน่อยครับ”

“จริงหรือคะ!!” ลูกสาวเจ้าของครีมเมือกทาตาเป็นประกาย “เป็นยังไงบ้างคะ ?”

“จากที่ดูจำนวนคนก็....”

“ไม่ใช่ค่ะ ดิฉันหมายถึงคุณหนึ่งตัวจริงเป็นไงบ้างคะ หล่อเหมือนในทีวีรีเปล่าคะ ?”

เออ...ขอบคุณมาก....

เมศเกือบปล่อยหน้ากากหลุดมือ แต่โชคดีที่คว้ามามาสวมทัน “ก็เหมือนในทีวีนั่นแหละครับ”

“เดี๋ยวรอคนชาติฉันค่อยไปขอถ่ายรูปด้วยก็ได้ค่ะ ตอนนี้อยู่คุณศิลปินไปก่อน ภารกิจ” ดูสิ...แถมองหน้าเธอก็บิ๊ดตัวเงินอายุไปมาแล้ว “เขาหน้าตาดีกว่าที่คิดนะคะ.....”

“ครับ”

“เรียกลูกค้าให้เราชะเยอะเลย ต้องขอบคุณบริษัทของคุณปรเมศมาก ๆ เลยนะค่ะ”

คำชมเรียบ ๆ ทำให้หัวใจคนฟังชุ่มชื้น “ด้วยความยินดีครับ”

ปรเมศสาวเท้าเข้าไปหาลูกน้องที่ข้างเวที ภาพดูงก ๆ เงิน ๆ กับการมีคนมาเสริมหล่อให้ ปกติก็ไม่เคยดูแต่ตัวเอง...ยังมีคนอื่นมาดูแลให้ไม่ต้องพูดถึงเลย แป้งรองพื้นผิวดูเบอรั้งหน้าลอยทำเอาภาพรู้สึกเหมือนมีคราบอะไรมาแปะอยู่บนหน้า...หนืด ๆ ซอบกล

“ฉันบอกแกแล้วว่าผิวดูเบอรั !!”

“โหย...ไม่ได้เกิดมาเป็นช่างแต่งหน้านะยะใครจะไปรู้”

“เอ่อ...อย่าทะเลาะกันเลยครับ” ภาพพยายามปรามศึก อันที่จริงไม่อยากจะแต่เล่นเถียงกันจนภาพหุแทบดับแบบนี้ไม่ยุ่งก็คงไม่ได้

“เกาทาคอไปอีก เออ...นั่นแหละเยอะ ๆ เลยจะได้สีเท่าหน้าพอดี”

เมศเห็นพนักงานสาวล้วง ๆ ควัก ๆ แฉว ๆ คอไข้วภาพมาแต่ไกล เขารีบแทรกตัวเข้ามายืนในวงสนทนาทันที สองสาวพอเห็นระดับบอสมาก็เริ่มสำรวจกริยาวาจาใจมากยิ่งขึ้น

เธอตอบพฟลงไปสองที “เรียบร้อยแล้วค่ะพี่” แหม....หมวดเทพพิณฉะพรุณเลยคะพี่...

“เดี๋ยวรอฟีพิธีกรผู้หญิงแป้นะคะ หนูวิ่งไปตามก่อนจะได้ต่อกันเลย”

“ครับ”

ไม่ใช่แค่หนึ่งแต่ไปถึงสอง....เมื่อแผนกขกค.ไม่อยู่ให้ขวางตากก็เหลือเพียงแค่ผู้ชายสองคน ภาพไม่รู้หรอกว่าเมศลอบมองเขามาได้สักพักแล้ว ไม่ใช่เพราะว่าวันนี้ภาพดูดีกว่าปกติหรอก....แต่เมศแค่รู้สึกอุ่นใจที่อยู่ใกล้ผู้ชายคนนี้ อยู่ใกล้กับภาพแล้วสมองที่วุ่นวายของเขาจะค่อย ๆ สงบลง อาการปวดที่อกนี้ก็จะบรรเทาลง....มันต้องดีขึ้นสิ

ทำไมมันถึงยังปวดอยู่จนถึงตอนนี้...

“เป็นอะไรไปครับ หือ?” เมื่อเห็นเมศจ้องหน้าเขาแต่ไม่ยอมพูดอะไรภาพเลยกระเซ้าสักหน่อย “พี่หล่อจนพูดอะไรไม่ออกเลยหรอ”

“หี...” เมศทำเสียงขึ้นจมูกแต่ก็ไม่ปฏิเสธเลยสักนิด

“แล้วหายไปไหนมาเนี่ย....โคตงานซะเองหรอ” ภาพยิงถามไปเรื่อย....แต่เหมือนจะไปสะกิดจุดเข้าแล้ว ปฏิกริยาตอบสนองที่ได้รับถึงเป็นการหลบตาอูบ “เมศ...เป็นอะไร?”

“ผม....” คนตัวสูงตรงหน้าดูตัวหดเล็กลงจนภาพรู้สึกได้ “ผมชนะแหละ....ในที่สุดผมก็ชนะ”

“พี่ขา!! เตรียมขึ้นเลยคะ พิธีกรหญิงสแตนด์บายแล้วเรียบร้อยค่า!!” เสียงแปดหลอดตัดดับกลางวง

สนทนาทำให้เมศชะงักไป เขาเดินไปค้นหลังภาพ

“ไปเร็ว....ไปหาเงินมาให้บริษัท”

“ครับ ๆ เจ้านาย” ถึงปากจะตอบติดตลกแต่สายตาภาพไม่ได้สนใจเวทีข้างหน้าแม้แต่นิด แม้กระทั่งตอนที่ก้าวขาขึ้นไปบนแท่นเดี่ยว ๆ ดวงตาตก ๆ ก็ยังจด ๆ จ้อง ๆ อยู่แต่เจ้านายปรเมศก้มหน้าอยู่ตรงนั้น....กำมือแน่น...

ไหนว่าชนะ....ทำไมตัวสั่นขนาดนั้นเล่า....

.....
.....
.....
.....

“ขอบคุณที่มงานมาก ๆ นะคะ” คุณโสภีก้มแล้วก้มอีกจนขนตาปลอมกระพือส่งแรงลมมาถึงหน้าปรเมศ “ขอขยายดีกว่าที่ดิฉันคิดไว้ซะอีก”

“ทางเราเองก็ดีใจครับ” และคงจะดีใจว่านี่ถ้าคุณชญานิธูกสาวคุณนายเลียมองพนักงานเขาสักที

“ตามที่ตกลงไว้นะคะคุณปรเมศ เดี่ยวพรุ่งนี้จะติดต่อโอนส่วนที่เหลือให้ นะคะ”

“ขอบคุณครับคุณโสภี” เมศแสวงทำเป็นนิ่งสงบทั้งที่ในใจถึงโลดกับเงินก้อนโตที่จะได้ “ถ้าอย่างนั้นผมลาแล้วนะครับ”

“รับรองว่าได้ใช้บริการต้องประสงค้อีกแน่นอนค่ะ” อ๊ะ...ปากหวานกันเข้าไปเถอะคุณโสภี โคนพินราคาไม่รู้ตัวจริง ๆ ไอ้คนหน้าเลือดก็ยิ้มเข้าไปสยุดรีดเก่งนัก

หลังบอกลาสาวใหญ่เรียบร้อยเมศก็เดินกลับออกมาสวนกับเกือและรุذنั้ที่มารายงานว่าเก็บของเสร็จเรียบร้อยแล้ว เจ้านายเลยบอกให้ทั้งสองคนกลับบ้านได้แล้ว...ส่วนตัวเองก็ทำคอยึดคอยาวมองหาอะไรบางอย่าง....เห็นแล้วเกืออดลื้อไม่ได้

“ถ้าหาแฟนเอ็งล่ะก็...นูนนนนนน ห้องน้ำ”

“.....” เมศน้ำท่วมปาก....ใจหนึ่งอยากคำแต่ด้วยความที่มันเรียกว่า ‘แฟนเอ็ง’ เมศเลยคำไม่

ลง นี่ถ้าไอ้เกี๋ยรูแบบนี้คงลื้อวันละสามเวลาหลังอาหาร

“เนะ ะ” เกี๋ยยังไม่จบ “ไม่ปฏิเสธด้วยเวียยยยย ก๊ว ะ ะ ะ”

“ตกลงอยากอยู่เก็บศพตัวเองต่อใช่ไหมพี่เกี๋ย” เมศจะยอมให้ลูกน้องมาลื้อเลียนไม่ได้มันเสียการปกครอง...ขอแยกเขี้ยวขุ่นนิด ะ ก็ยังดี ไอ้เกี๋ยเห็นทำไมดีเลยรีบวิ่งปฎิเสธหายลับตาไป เหลือแต่รุตน์ที่เดินมาตบปาปู ะ

“จับรดี ะ นะเมศ ถ้าง่วงก็ให้อัภาพมันจับนะ”

“ครับพี่รุตน์”

เมศยิ้มตอบขณะที่แผ่นหลังของรุตน์ค่อย ๆ หายลับไปเรื่อย ๆ เขาก็เพิ่งประจักษ์.....เดียว !!! มันหลอกล้วงข้อมูลกูนี้หว่า ไอ้พี่รุตน์ !!!!!!!!!!!!!!!

“รอพี่อยู่หรือ...หือ?” พระสุกร์เพิ่งไปพระเสาร์ก็เข้าแทรกทันที ไอ้ตัวปัญหาที่ทำให้เมศโดนลื้อเลียนโผล่มาทางด้านหลังจนเมศสะดุ้งเฮือก “ขอโทษที่ช้า พี่ไปล้างหน้ามานะ....แป้งมันเหนียว ะ ขอบกล”

“พูดอย่างกับเขาเอาแป้งเปือกทาหน้าพี่อย่างนั้นแหละ”

ภาพชักไหล “เหนียวเมื่อกทาถมั้ง”

“ช่างหน้าพี่เถอะ” แหม....คีนะไม่ช่างหัวพี่ ภาพขอขอบคุณ “กลับกันได้แล้ว เย็นกว่านี้รดีติดกันพอดี”

“ครับ ะ”

ร่างสูงใหญ่เยี่ยงหมีควายเดินตามเจ้านายต้อย ๆ เหมือนตามแม่ ก่อนออกจากลานอเนกประสงค์เมศหันกลับมาเหลือบมองอีกครั้ง...บุรคลินิกความงามที่อยู่ฝั่งตรงข้ามถูกเก็บสถานที่จนจะเสร็จแล้ว สแตนด์ไบหน้าทีที่คุ้นเคยถูกพนักงานยกผ่านหน้าเขาไป เมศจะจกไปชั่วครู่.....

บ้านนี้คงกลับไปแล้วมั้ง....

เขาจอดรถไว้ด้านในสุด ก่อนข้างจะลืบทาคคน....เมศควานหากุญแจในกระเป๋าพล้วงออกมาได้ก็โดนมือดีแย่งไปเสียอย่างนั้น

“พี่ขับให้เอง” ภาพว่าไงเมศว่าตามอยู่แล้ว ดีเหมือนกันจะได้แอบจับลับก่อนไปถึงบ้านภาพ เมื่อภาพปลดล็อกเรียบร้อยเมศก็รีบยัดตัวเองเข้าไปรัดเข็มขัดให้เรียบร้อยพร้อมปรับเบาะเตรียมจะนอนเสียเต็มแก้ว

สารดีเสียบกุญแจรถสตาร์ทเตรียมจะออกตัวอยู่แล้วเชียว ถ้าไม่บังเอิญเหลือบไปเห็นเงาตะกุ่ม ๆ อยู่ข้าง ๆ รถ ถึงจะใส่หมวกปิดหน้าปิดตาแต่ภาพก็ निकออกทันทีว่านั่นเป็นใคร

“คุณหนึ่งนะ....”

“.....” เมศไม่ตอบอะไร

“กำลังหลบนักข่าวอยู่เน่ ๆ เลย”

ภาพสายตากลับมาจ้องหน้าคนที่ตอบสั้น ๆ แค่ว่า “เรื่องของมัน”

คำตอบกับสีหน้าไม่ได้ไปด้วยกันเลยปรเมศ.... ภาพส่ายหัว นี่ไม่ได้รู้ตัวเลยหรือไงว่าเป็นห่วง พี่ชายตัวเองขนาดไหน คนโง่ ๆ อย่างภาพยังดูออกเลยเถอะ...

พีว่ะ!!

เมศที่กำลังเคลิ้ม ๆ จะหลับสะดุ้งเฮือก แต่ยัง....นั่นยังไม่ใช่ที่สุดของความช็อก!! โปรดอย่ากะพริบตาในจีนต่อไป...ประตูด้านหลังรถถูกระชากรอกก่อนไอ้ภาพจะโยนร่างของหนึ่งเข้าไป ง่ายตายเหมือนเทศบาลจับสุนัขจรจัด

“เขี่ยยยยยยยยย!!” เมศสบลั่น แต่ยังดั่งสู่เสียงเหือไม่ได้

“คุณทำอะไรเนีย เรียกค่าไถร์ไง!!....” ผู้มาเยือนตื่นแล้ว ๆ แต่พอเหลือบไปเห็นคนที่นั่งข้างคนขับก็.... “.....เมศ..”

“พีภาพ!! เล่นอะไรของมึง...เฮ้ย!!พีว่ะ!!” ปรเมศอยากจะคว้าคอเสื้อไอ้ภาพมาเขย่า ๆ ให้มันหายบ้าซะ นี่มึงทำอะไรของมึงครับไอ้พีภาพ!! แต่ไอ้ภาพดันตอบไม่ตรงคำถาม

“คาดเข็มขัดด้วยครับคุณหนึ่ง”

“ไม่เป็นไรครับ ผมจะลงตรงนี้แหละครับ” หนึ่งตอบอย่างสุภาพที่สุด เขาคว่าที่ประตูรถกรีก.... ไอ้ภาพกดล็อกประหนึ่งว่าจะกวนประสาท แต่ที่จริงนี่ห่วงสวัสดิภาพของชีวิตหลังพวงมาลัยหรอคะ....ไม่อย่างนั้นภาพไม่แนะนำแบบนี้หรอ

“นักข่าวมาทางนี้แล้วครับ....แล้วก็จะดีมากถ้าคุณหนึ่งช่วยก้มลงไปซ่อนตรงหลังเบาะ”

“ผมบอกว่า.....”

“ไม่!! เอามันลงจากรถไปเลยนะ” เด็ก27ขวบข้าง ๆ เริ่มอแง

“ก็ไม่ได้อยากให้ช่วยนักหรอก ถ้าคุณนี่ไม่....”

บรีนนนนนนนนนนนนนนนนนนนน....

แทนการเถียงให้เวียนหัวโอภาพเลือกที่เหยียบเร่งจนมิดตีน....คาดว่าหากใช้เหล็กไร้คุณภาพตีนอาจทะลุออกไปนอกรถได้ ผุ่่นักข่าวยื่นออกันที่หัวมุนถนนเหมือนหมาล่าเนื้อ...ภาพหักพวงมาลัยเลี้ยวอย่างทันท่วงที

โป๊กกกกกกกกกกกก... หัวของปรเมศโชนเข้ากับกระจกเสียเต็มรัก จะดำก็ดำไม่ได้เดียวเพลอกัดลิ้นตัวเองเข้า....เมศทศความแค้นไว้ในใจ

“คุณหนึ่งช่วยก้มลงไปหลบหลังเบาะด้วยครับ ข้างหน้าคนเยอะมาก”

รอบนี้หนึ่งไม่เถียงสักคำ แถมยังปฏิบัติตามแต่โดยดีชายหนุ่มมุดตัวลงไปไม่ทันได้หายใจหายใจคอรถคันงามก็กระชากตัวอีกครั้ง โป๊กกกกกกกกกกกกกก...พระเอกหนุ่มได้นับดาวตามน้องชายไปติดๆ

“ช่วยทนสักครู่ นะครับ....ตอนนี้ออกนอกถนนจอดรถได้แล้ว” ภาพหักหลบไปอีกโค้ง....แหม... เลี้ยวเยอะหยั่งกะจับรถไปปาย

“ไวยยยยย ให้มันหลบแล้วพี่จะเร่งเครื่องอีกทำไมวะ” เมศสบโอกาสตอนอยู่บนทางตรงที่ลิ้นในปากน่าจะปลอดภัย “ยังขับเร็วเขาก็รู้ว่ามีพิรุณ”

“เออใช่...จริงด้วยเนอะ...” ภาพหัวเราะเสะ ๆ “พอดีตื่นตื่นไปหน่อย...เหมือนในละครเลยอะ”

โถ...ไ้อ้หมีควายยยยยยยยยยยยย เมศละอยากกระโดดกั๊ดมุนแล้วขูยทิ้งออกไปนอกหน้าต่าง แต่เห็นรถค่อย ๆ ชะลอความเร็วลงจนกลับเข้าสู่ภาวะปกติเลยไม่ได้ทำอย่างใจอยาก

เออะ...เคลียร์ปัญหาไปอย่างหนึ่งแล้ว ตอนนี้เกิดปัญหาใหม่ให้ไ้อ้ภาพได้ปวดหัวอีกครั้ง เมื่อภายในรถตกอยู่ในสภาวะมีดมน....คล้ายมีเมฆสีดำพร้อมสายฟ้าแล่นเปรี้ยะ ๆ ตั้งเค้าเตรียมจะตกแหล่มีตกแหล่ ให้ไวยวายด่ากันอย่างเมื่อกี้ภาพยังว่าดีชะกว่า ชายหนุ่มถอนหายใจ

“คือ...คุยกันหน่อยไหมครับ ?”

“ไม่!!” เมศตอบเหมือนกลัวใครแย่งพูด

“แต่มันอี๊ดอ๊อดออก จุ้นฟังเพลงไหม”

เมศกุมขมับ.....อยากจะบอกเหลือเกินว่ามันคงไม่อี๊ดอ๊อดถ้าเอ็งไม่เอาไ้อ้พระเอกนี่ขึ้นรถมาตั้งแต่

แรก ก็รู้ทั้งรู้ว่าไม่ถูกกันแทบจะฆ่ากันตายยังจะช่วยมันอีก

ใช่...เมศมันใจดำ นิสัยไม่ดี กับคนที่เกลียดคนะไม่เห็นจะต้องไปแยะแสะเลย...

“ถ้าออกถนนใหญ่แล้วรบกวนคุณช่วยส่งผมลงด้วยนะครับ เดี่ยวผมโบกแท็กซี่ไปต่อเอง”

“ทำคนอื่นเขาลำบากขอบคุณสักคำก็ไม่มี” เมศพึมพำเสียงดัง ค่าขนาดนี้ไม่ได้ยืนก็โง่แล้ว ก่อนที่หนึ่งจะทันได้เถียงอะไรภาพก็เข้ามาห้ามทัพเสียก่อน

“คุยกันดี ๆ บ้างเถอะครับ” คนนอกอดไม่ได้จะสอดปากเข้ามายุ่ง เมศแกลังทำเป็นไม่ได้ยินแล้วมองออกไปนอกหน้าต่าง.....วิธีต่อต้านแบบคือเงียบของเขาล่ะ

ก็เป็นซะแบบนี้....แล้วเมื่อไหร่เรื่องนี้มันจะจบชะที....

ภาพก็ไม่ว่าหรอกว่าตัวเองอยู่ในสถานะที่จะพูดเรื่องนี้ได้หรือเปล่า จะโดนหาว่าเลือกไหม? หรือตัดเงินเดือนที่น้อยอยู่แล้วให้น้อยเข้าไปอีก?

เขาไม่ใช่คนฉลาดหรือชอบคิดอะไรให้มันมากมาย.....ภาพรู้แล้วว่าถ้าเข้าไปจ่อรถตอนนี้....คืนนี้เขาต้องนอนไม่หลับแน่ ๆ!!!

เอี้ยดดดดดดดดดดดดดด.... ว่าแล้วไอ้หนุ่มหมีควายก็เบี่ยงรถเข้าไปเทียบข้าง ๆ พุดปาร หนึ่งเห็นรถหยุดก็กระเด็นตัวกลับขึ้นมาเตรียมจะเปิดประตู แต่คนขับกลับเอ่ยบอก

“คุณหนึ่งรอรู้อยู่ในนี้แหละครับ” ภาพปลดเข็มขัดนิรภัยตนเองออก “เมศ...ออกมาคุยกับพี่หน่อย”

“ห๊ะ??” ไม่เหลือเวลาให้งแล้ว ไอ้สติป็นปิดประตูออกไปยืนรอข้างถนนเป็นที่เรียบร้อย ขึ้นไม่ออกไปเมศก็ต้องนั่งหายใจร่วมกับหนึ่งนะสิ ไม่เอาหรอก!!

“พี่จะทำอะไรอีก”

“เดี๋ยวพี่จะโบกรถกลับ....ตรงนี้รถเมล์ที่ไปบ้านพี่ผ่านพอดี เมศไปนั่งคุยกับคุณหนึ่งเขาซะนะ”

“อะไรนะ?” เดียวนี้ไอ้ภาพมันกล้าออกคำสั่งกับเมศแล้วหรือ?....แล้วดูสิ่งที่มันสั่ง!! สั่งไปตายซะยังง่ายกว่า “ผมไม่อยากอยู่กับมัน!”

“มันที่ว่าก็พี่ชายเมศนะครับ”

“เลิกนับญาติกันตั้งนานแล้ว!!” เมศอยากจะทิ้งผมด้วยความหงุดหงิด “ช่วยกันแค่นี้ก็เกินพอแล้ว ปล่อยมันโบกรถกลับเองเหอะ”

“ไม่ครับ....ถ้าไม่คุยกันดี ๆ แล้วเมื่อไหร่จะเข้าใจกันล่ะครับ” ภาพถึงแขนคนที่เอาแต่ก้มหน้าเข้ามาใกล้ ๆ “ก็เห็นอยู่ว่าเมศไม่สบายใจทั้งวันเพราะเป็นห่วงพี่เขา”

“.....” เมศก้มหน้างุด....ทำไมภาพถึงฉลัดในเรื่องไม่เป็นเรื่องแบบนี้ทุกที “พี่ทำวันสคไลของผมพังเลย....ผมอุตส่าห์เพิ่งชนะมาแท้ ๆ”

“ไม่มีใครชนะหรอกเมศ ถ้ายังทึงกันอยู่แบบนี้” มือหยาบที่กุมอยู่บีบลงไปเบา ๆ ....แต่หนักแน่นในความรู้สึกของเมศ “ไปคุยกันให้รู้เรื่องนะครับ....พูดกันดี ๆ อย่าประชดแล้วตัวเองก็มายืนก้มหน้าหลบตาพี่แบบนี้”

“ไม่ได้หลบซะหน่อย...”

“ถ้างั้นก็กลับเข้าไปคุยกับพี่ชายได้แล้วครับ”

“.....”

“เมศครับ....”

“.....”

ภาพเขย่ามือ “อย่าเคื่อนะครับ”

โธ่เวียะยยยยยยยยยยยยยยยยยย!!!! แล้วเมศจะปฏิเสธยังงีวะ!!!!!!!!!! ณ จุดนี้เมศเกลียดตัวเองมาก เกลียด ๆ ๆ ๆ ทำไมต้องมาแพ้ทางไอ้ผู้ชายหุ่นหมีคนนี้ทุกทีไป ชาติที่แล้วเขาอาจจะเป็นนายพรานสังหารหมีเอาอู้งดินนับล้านตัวก็ได้ กรรมจริงตามสนองมาในชาตินี้!!

“กะ...ก็ได้...” เมศอุบอิบ “ผมเห็นว่าวันนี้พี่หล่อหรือจนะถึงได้ยอมเชื่อฟังนะ”

ภาพหัวเราะกับเหตุผลพิลึก ๆ เขาแวงแขนหยอก “เด็กดี ๆ”

.....ยังงี้ก็ไม่เคยชนะไอ้พี่ภาพได้เลยจริง ๆ นั่นแหละ.....

เวลาสิบเจ็ดนาฬิกาสามนาที....ประตูรถถูกเปิดออกอีกครั้งเป็นจังหวะเดียวกับที่หนึ่งเงยหน้าขึ้นจากหน้าปัดนาฬิกา ใบหน้าของสารภีคนใหม่ทำเอาหนึ่งต้องเบิกตากว้าง

“มีที่ที่อยากให้ไป นั่งเฉย ๆ หน่อยแล้วกัน”

ภาพกุมขมับ.....แล้วแบบนี้มันจะไปกันรอดไหม.....

มือหักพวงมาลัยเข้าไปในซอย...หนึ่งเริ่มมองเห็นสภาพบ้านเรือนที่คุ้นตา แค่นี้เขาก็เดาออกแล้วว่า เมศกำลังจะพาเขาไปที่ไหน พระเอกหนุ่มจำถนนเส้นนี้ได้ดีแทบจะหลับตาขับรถได้.....เขานึกในใจ ....แยกหน้าเลี้ยงขวา.....จากนั้นก็ซ้าย....แล้วก็ขวาอีกที.....

ปรเมศหักหัวรถเข้าไปในกำแพงก่อปูนสีขาวหม่น ๆ ลานจอดรถปูด้วยตัวหนอนโล่งไม่มีรถจอด ลักคัน.....และที่นั่นรถของปรเมศก็จอดสนิทลง ชายหนุ่มปลดเข็มขัดนิรภัยออกไม่ทันได้กล่าวอะไร คนด้านหลังรถก็เปิดประตูพรวดพราดออกไปก่อนเสียแล้ว

คราวนี้จากผู้นำกลายเป็นฝ่ายวิ่งไล่ตาม หนึ่งก้าวเดินอย่างรวดเร็ว.....แค่นี้หนึ่งก็รู้แล้วว่า ปรเมศต้องการอะไร มีที่ที่อยากให้อำนาจไปไหนหรือ? น่าหัวร่อสิ้นดี หนึ่งมาที่นี่บ่อยกว่าคนที่พามา อีก พระเอกหนุ่มไปหยุดยืนอยู่ที่ตลุมพัสสาวสีขาวไว้ลวดลายใด ๆ แผ่นสีเหลี่ยมสลักรูปถ่ายและ ตัวอักษรสีทองเขียนบอกว่ามันเป็นของ

‘กรกมล’

“จะพามาหาแม่รีไร” นั่นเป็นประโยคแรกท่ามกลางความเงิบนานนับชั่วโหม่ง “ทั้ง ๆ ที่ก่อนหน้านี้ไม่เคยมาหาเลยนี่”

หนึ่งรู้ว่าเมศไม่เคยมาเยี่ยมแม่เลย เขามาที่นี่ทุกครั้งที่มีโอกาสเอาข้าว เอาขนม เอาดอกไม้ที่แม่ชอบมาให้ กล่าวขอโทษทุกครั้งทีตอนแม่มยังมีชีวิตอยู่หนึ่งไม่ดูแลแม่ให้ดี ตอนนีหนึ่งมีเงินมากมาย แต่แม่ก็ไม่อยู่ให้ดูแลอีกแล้ว ข้าวของที่เอามาวางกองไว้ก็รู้ว่าแม่คงเอาไปใช้ไม่ได้

แต่เขายังทำ.....ยังมาหาแม่ด้วยความรัก ไม่เหมือนน้องชายนอกไส้!!

เมศไม่เคยแม่แต่จะมาเหยียบที่นี่ ไม่มีดอกไม้ ไม่มีธูปสักดอก!!! ทุกครั้งที่หนึ่งกลับมาหาแม่ทุกอย่างยังคงเหมือนเดิม ลึก ๆ แล้วหนึ่งภาวนาให้เมศมาเยี่ยมมาสักครั้ง...แต่ก็ไม่

“ทั้ง ๆ ที่มีส่วนในการตายของแม่แท้ ๆ แต่ดูจะไม่สนใจเลยนะ” หนึ่งแค้นยี้ม....วาจาเชือดเฉือนบาดเข้าไปในใจคนฟัง แต่พระเอกหนุ่มคิดว่ามันยังน้อยไปด้วยซ้ำ เขาก็มัวลุ่มหลงเอามือปิดฝุ่นที่เกาะตรงรูปภาพของแม่ “พามาทำไม? เกิดรู้สึกผิดขึ้นมารึไร?”

เมศขบถริมฝีปากแน่น....ความรู้สึกตึกันในอก.....ทั้งโกรธ.....ทั้งแค้น....และทั้งเจ็บปวด

“นึกว่าจะลืมไปแล้วว่าเคยรู้จักคนชื่อ ‘กรกมล’ ด้วย” ริมฝีปากได้รู้ปียิ้มเยาะ “เห็นมีความสุขมาก

นี่ เป็นไงล่ะ...ได้ใช้ชีวิตเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นหลังจากเอาแม่คนอื่นไปแล้วนะ....”

มือเรียวยาวเอาก้นรูปเก๋ ๆ ออกพลางเช็ดทำความสะอาดตามสตูไปด้วยมือเปล่า.....สองมือเปอะเปื้อนไปด้วยฝุ่นและเม็ดทราย หนึ่งในนั้นว่ามันจะสกปรกแค่ไหน....ขอแค่ได้ทำให้แม่.....

“แล้วคุณพิเชฐเป็นไงบ้างล่ะ? ไม่เคยมาเยี่ยมเหมือนกันทั้งพ่อทั้งลูกเลยนี่ คงงานยุ่งกันน่าดูสินะ” เสียงรองเท้าเสียดสีพื้นดังออกไปเรื่อย ๆ .....สุดท้ายปรเมศก็หนีเหมือนเคยนั่นแหละ “คงจะมีความสุขกันน่าดู”

“พล่ามพอริยัง” นั่นก็เป็นประโยคแรกที่ออกจากปากเมศทำเอานิ่งชะงัก เขาเงยหน้าขึ้นไปมองร่างของน้องชายที่ไม่มีสายเลือดร่วมกันยืนอยู่ที่สตูที่ลึกที่สุดของสุสาน

สีหน้าเฉยชาไม่รู้สีกอะไรนั่นจู่ระเบิดในใจของหนึ่ง.....สมควรแล้วล่ะที่เขาจะเกลียดมัน!! ความขุ่นมัวในใจระเบิดออกมาในทันที หนึ่งสาวเท้าเข้าไปกระชากคอเสื้อมันขึ้นมา มันตอบกลับมาด้วยสีหน้าเดิม

“จะพามาหาพ่อ”

หนึ่งชะงักและหันกลับไปมองสตูสภาพซ่อมซ่อที่อยู่ตรงนั้น หยากไย่และฝุ่นปกคลุมจนภาพถ่ายเลื่อนราง แต่กระนั้นตัวอักษรที่กระหัดเขียนด้านล่างก็ยังอ่านได้คำว่า

‘พิเชฐ ชาตะXXXX มรณะXXXX’

“ไม่ต้องถามอีกนะว่าทำไมพ่อไม่มาเยี่ยมแม่” หนึ่งปล่อยมือออกจากคอเสื้อคนพูดทันที เขาเริ่มทำอะไรไม่ถูก....ดูจากปีพ.ศ.ที่เสียชีวิตหนึ่งก็พบว่ามันคือห้าปีหลังจากที่แม่เขาตาย หลังจากที่หนึ่งปฏิเสธการอยู่รวมบ้านกับคนที่พรากเอาชีวิตแม่ไป.....

เมศเองก็อยู่อย่างโดดเดี่ยวมาตลอด....

“พ่อเป็นคนเลือกที่นี้เอง ผมอยากจะบอกแค่นี้แหละ” คนเด็กกว่าขยับคอเสื้อเชิ้ตที่ถูกขยำให้เข้าที่เข้าทาง ที่พามาที่นี่ไม่ได้ต้องการความสงสารเห็นใจจากหนึ่ง.....เมศแค่อยากให้พี่ชายที่เขารักได้หลุดพ้นจากอดีตเสียที การว่าร้าย....ความเคียดแค้นที่ไม่จบไม่สิ้น

สองขย่าว ๆ ออกก้าวเดินอีกครั้งทิ้งอดีตทั้งหมดไว้เบื้องหลัง เมศเงยหน้าขึ้นมองท้องฟ้าอันมืดครึ้ม พร้อมจะปล่อยเม็ดฝนลงมา เขาบอกตัวเองที่กำลังจะก้าวผ่านเรื่องเลวร้ายทั้งหมด.....ทิ้งอดีตไว้

เบื้องหลังแล้วยิ้มให้กับอนาคต

แต่....มันจะเป็นแบบนี้จริง ๆ น่ะหรือ? ทั้ง ๆ ที่ตอนนี้ปวดไปทั้งหัวใจจนพูดอะไรไม่ออกแล้ว เมสจะกลับไปยิ้ม...ไปหัวเราะได้เหมือนเดิมจริง ๆ หรือ?

‘ไม่มีใครชนะหรอกเมส ถ้ายังทึงกันอยู่แบบนี้’

ปรเมศยกมือขึ้นกุมที่อกซ้าย....ลำคอของเขาแห้งผากไปหมด....

‘ถ้าไม่คุยกันดี ๆ แล้วเมื่อไหร่จะเข้าใจกันล่ะครับ’

ชายหนุ่มหันกลับไปทางเดิมตะโกนออกไปด้วยเสียงที่แหบแห้ง “พี่ไม่รู้หรอกว่าผมต้องใช้ความกล้าขนาดไหนที่จะมาเหยียบที่นี่!!”

ไม่ใช่แค่หนึ่งที่ตกใจ....ตัวเมสเองยังตกใจ เขาคิดว่าตัวเองร้องให้ออกมาทั้ง ๆ ที่ไม่มีน้ำตาสักหยด “พี่คงคิดว่าผมมีความสุขมาก!! มีเงินทองให้ใช้!! มีรถขับ!! มีโรงเรียนดี ๆ ให้เรียน!! พี่ไม่รู้หรอกว่าเวลาที่ผ่านมาผมต้องทนกับไอ้คำพูดโง่ ๆ ของพี่ที่บอกว่าผมฆ่าแม่!!!”

“ใช่!! ผมมันเลว ผมไม่เคยมาเยี่ยมแม่!! แล้วพี่จะให้ไอ้คนที่คิดว่าตัวเองเป็นฆาตกรมาเยี่ยมเหยื่อของตัวเองรีไร? คิดว่าการได้มาเห็นภาพพ่อ...ภาพแม่แล้วผมจะไม่คิดถึงเรื่องนั้นขึ้นมาหรือ”

ปรเมศแสບโพรงจมูกไปหมด เขาสูดลมหายใจเข้าลึก ๆ พูดมันออกมาด้วยเสียงอันลั่นเทา “ผมก็เป็นคนเหมือนพีนั่นแหละ”

หนึ่งยืนนิ่งอยู่ตรงนั้น....เขากลับกลายเป็นฝ่ายรับระเบิดเสียงเอง ปรเมศไม่เหลืออะไรให้คิดค้างในใจอีกต่อไปสักระยะเปิดถูกโยนทิ้งออกไป เขาพูดทุกสิ่งที่เขาอยากบอกคนตรงหน้ามาตลอดชีวิต นำแปลกที่มันทำให้หัวสมองโล่งจนอยากจะหัวเราะออกมาดัง ๆ

เหยื่อระเบิดอารมณ์ถูกสะเทิดกระเปิดฝ้งเข้าตามร่างกาย หลายสิ่งทีออกมาจากปากน้องชายฝ้งเข้าไปในใจของเขา ต่างฝ่ายต่างเจ็บปวดเพราะดวงตาเต็มไปด้วยความแค้น สุดท้ายแล้วก็ไม่มีอะไรดีขึ้นมาเลย หนึ่งรู้ว่าตัวเองผิดไม่ต่างจากปรเมศ....ปากบางขยับแต่ก็ชะงักไป

ทึงเนี่ย....เอามันกองไว้ตรงนั้นเถอะ....

“พี่ขอโทษ....” หนึ่งกล่าวพร้อมกับน้ำตาที่ไหลริน.....น้ำตาที่ออกมาจากความรู้สึกที่แท้จริง ไม่ใช่การแสดง “ขอโทษจริง ๆ .....พี่คิดมาตลอดว่าเมสอยู่สุขสบาย”

“เออ!! งั้นก็เข้าใจซะใหม่นะ”

“แล้วจะตะโกนคุยกันทำไมเนี่ย นี่มันในวัดนะ”

“โทษที” เมสเกาหัวตัวเอง “พอดีเก็บกดไปหน่อย...”

อากาศทั้งร้อนทั้งชื้นสมกับเป็นเวลาก่อนฝนตก ประเมศปลดกระดุมเม็ดบนพร้อมคลายเนคไทออก คลายอาการเหนียวตัว ม้านั่งหินอ่อนใกล้ลานทรายถูกจับจองด้วยสองพี่น้องต่างสายเลือด เกมจิ้งตาเริ่มดุเดือดอีกครั้งเมื่อไม่มีใครยอมพุดอะไรกันก่อนอีกตามเคย สุดท้ายคนเป็นพี่ก็ต้องยอมแพ้

“เลิกจ้องแบบนั้นได้แล้ว” หนึ่งปิดมือ “มันอี๊ดอัด”

“ก็พี่จ้องหน้าผมก่อนนี่”

“เออน่า” ไอ้นิสัยลูกคนเล็กของเมสนี่มันแก้ไม่หายจริง ๆ “อยากจะพุดอะไรก็พุดสิ”

“ผมเหรอ....?” เมสชี้ตัวเอง “ไม่มีแล้วนะ เมื่อกี้ผมตะโกนคำออกไปหมดแล้ว”

“.....”

“ก็เอ่อ....ขอโทษด้วยเหมือนกัน”

“อืม....”

ครั้งสุดท้ายที่คุยกันแบบ ‘พี่น้อง’ มั่นนานแค่ไหนแล้วนะ ถึงได้ลืมไปหมดแล้วว่าต้องพุดจากกัน ยังไง ถึงจะพยายามแสดงความนิ่ง แต่ที่จริงเมสกระวนกระวายจนนั่งเข่าขาไม่หยุด ริมฝีปากแห้ง ผากพึมพำ

“บางทีเราก็ก็นั่งเหมือนกันจนน่ากลัวนะ” ไม่ได้หมายถึงหน้าตา...เมสหมายถึงนิสัย

ทิฐิ....ไม่ยอมใคร เอาแต่คิดว่าตัวเองไม่ผิด ทั้ง ๆ ที่ในใจไม่ใช่เลยสักนิด

พุดจाराาย ๆ ใส่กัน....ทั้ง ๆ ที่ความจริงแค่อยากคุยด้วยเท่านั้น

“นั่นสิ.....” พระเอกหนุ่มว่า “จากนี้....ก็คุยกันดี ๆ เถอะนะ”

“บอกตัวเองเหอะ พี่แหละตัวดีชอบแะวะผมก่อน”

“ก็แกมันน่าหมั่นไส้สินีหว่า ชอบเดินลอยหน้าลอยตาทำอย่างกับเป็นลูกนายก”

“พี่ก็เม่งชอบเดินล้วงกระเป๋ กั๊กหน้าอย่างกับหล่อที่สุดในโลกอย่างนั้นแหละ”

“ไม่ได้เก๊กซะหน่อย หน้าพี่มันก็เป็นแบบนี้ตั้งแต่เด็กแล้ว”

“ผมก็คิดว่าพี่ก็เก๊กตั้งแต่เด็กแล้ว” เมศขมวดคิ้วล้อเลียนหน้าอีกฝ่าย “ทำหน้าที่เหมือนมีกล้องจับตลอดเวลา ไม่เมื่อยรีไ้”

“ก็บอกว่าไม่ได้เก๊กไ้ยยยย” หนึ่งเฟลोटัวเอื้อมมือไปปลักหัวอีกฝ่ายอย่างที่เคยทำตอนเด็ก แต่เมศปัดมือทิ้งทันที บรรยากาศชวนอึดอัดกลับมาอีกครั้ง

“.....”

“พี่...เอ่อ...”

“หัวผมโนอยู่ อย่าจับได้ไ้หมมันเจ็บนะเว้ย”

สองพี่น้องมองลูกกลม ๆ ที่ปูดโนอยู่บนหัวอีกฝ่ายอันเป็นเอฟเฟคจากการถ่ายภาพนิ่งชนหลบนักข่าวของใครบางคน.... เห็นแล้วต้องขำพรีด

บทสนทนาสั้น ๆ โคตรรีไ้งาและไร้สาระ แต่ก็ทำให้สองพี่น้องยิ้มออกมาได้....

.....

.....

.....

.....

คงต้องใช้เวลาอีกพอควร.....ค่อย ๆ ปรับหากันทีละนิด ความห่างเหินนับสิบปีไ้ว่าจะหายไปปริบตาได้เสียเมื่อไหร่ แต่อย่างน้อยถ้าได้ ‘เริ่ม’ ทีละนิด เมศก็หวังว่ามันจะดีขึ้นเอง...

แผลในใจคงจะดีขึ้นบ้าง อย่างน้อยก็ได้เลิกโทษตัวเองสักที....

เวลาหนึ่งทุ่มสามสิบสองนาทึ่ บรรยากาศภายในวัดเริ่มไม่ต้อนรับสิ่งมีชีวิต....และก่อนหมาวัดจะเห่าหอนสร้างบรรยากาศไ้มากกว่านี้ลมเย็น ๆ ก็พัดวูบผ่านที่ใบหน้า ก่อนฝนที่ตั่งเค้าชุ่มมาเป็นชาติจะเริ่มสาดลงมาแบบไม่ยั้ง สองพี่น้องวิ่งกลับไปที่รถทันที

“พี่จะลงไ้ไหน เดี่ยวผมไปส่งไ้” เมศเอ่ยบอกพลางยึดผาชนหนูที่ปกติไ้ใช้เช็ดฝุ่นบนเบาะรถไ้ให้หนึ่ง

เอาไว้เช็ดหัว ช่างมันเหอะน่าพี่หนึ่งไม่รู้หรอก

“อันที่จริง....พี่มีงานต่อ” ดวงตาเรียวมองที่เป็นตัวเลข “ตอนสองทุ่ม”

“สองทุ่ม!!” เมศสารถหยาบคายว่าเหี้ยหรือเหี้ยเนี่ยแหละ หนึ่งไม่แน่ใจนัก “แถวไหนบอกมาเร็ว จะเหี้ยบไปให้มิดเลย แล้วทำไมไม่บอกก่อนว่ามีงานเนี่ย”

“ถ้าบอกก็ไม่ได้คุยกันดิ....”

“เออ นั่นสิ....” ถึงจะเหมือนไม่มีอะไร แต่ถ้าคิดดูดี ๆ มันแสดงว่าหนึ่งอยากคุยกับเมศจนยอมทิ้งงานและปิดโทรศัพท์หนีทุกอย่าง พระเอกหนุ่มล้วงเครื่องมือสื่อสารออกมาดเปิดเครื่องอีกครั้ง

“สงสัยต้องโทรไปขอโทษเขาซะละ”

เมศดึงมือถืออีกฝ่ายออก “ไม่ต้อง ก็บอกแล้วไงว่าผมไปส่ง ดึกค่ายพี่ปะ ไม่ไกลจากนี้ซะหน่อย”

“เกรงใจอะ....”

“เกรงใจทำไม” เมศจึงงำ “พี่น้องกัน”

หนึ่งกลั่นยิ้ม “มันไม่ใช่ดึกค่ายพี่ มันเป็นดึกXXXนะ”

“เฮ้ยยยยยย นั่นมันโคตรไกลเลยไม่ใช่หรอ”

“ก็ถึงได้บอกไงว่าไม่เป็นไร”

“ไม่เป็นไรได้ไง แค่ภาพหลุดโรงแรมนี้พี่ยังฉาวไม่พอ? อยากพ่วงคดีหนึ่งงานอีกรึไง” เมศสตาร์ทรถแล้วถอยออกจากวัดอย่างเกรี้ยวกราดตามประสาคนอารมณ์ร้อน “พี่ขับรถเร็ววีเปล่า”

“ก็พอควร”

“ก็ดี”

หนึ่งไม่รู้ว่าจะอะไรแปลว่าก็ดี จนกระทั่งสารพัดหักพวงมาลัยเข้าไปจอดเทียบที่ป้ายรถเมล์ เมศหันไปคว้ากระเป๋าแล้วคล้องมันลงที่ศีรษะ “ผมจะให้พี่ขี่มร”

“ห๊ะ?”

เมศไม่สนใจคนที่มึนงงอยู่เลย เขายกมือขึ้นชี้หน้าออกคำสั่ง “ห้ามเป็นรอย ห้ามเลอะโคลน”

“จะบ้าหรอ ฝนตกโครม ๆ”

“จ้ะไปล้างก่อนแล้วค่อยเอามาคืนผม เป็นบุญของพี่จริง ๆ ที่พ่วงนี้ผมหยุดงาน” หนึ่งอยากจะกราบน้องชายจริง ๆ สาบานได้ รู้ลึกเป็นหนี้บุญคุณครั้งใหญ่ “ไปให้ทันแล้วกัน”

“เดี๋ยว!!” พระเอกหนุ่มเรียกให้มือของเมศชะงักอยู่ที่ประตู “แล้วนั่นจะไปไหน”

“ผมมีเรื่องจะบอกพี่อีกสองอย่าง” ไม่รู้ว่ามันบ้าหรือเพี้ยนคำตอบถึงได้ไม่ตรงกับคำถามสักกะนิด “ข้อแรกอย่ามัวมากนะพี่ เดียวก็ติดเอดส์กันพอดี”

“ไอ้เมศ!!!”

“ส่วนข้อสอง” เมศเสยะยิ้ม ซึ่งนั่นกวนตีนเป็นที่สุด

“หนึ่ง พี่มันแค่พระเอกในจอวะ”

ปัง!! มันปิดประตูไล่หน้าพี่ชาย....

.....
.....
.....
.....

ตั้งแต่มีรถขับปรเมศก็ไม่ได้ขึ้นรถเมล์เสียนาน ฝนสาดเข้าหน้าต่างทั้งสองด้านจนต้องปิดมันลงมา ทั้งคันรถ เพื่อนร่วมเดินทางมีประมาณสิบคน สองในสามง่วงอยู่กับมือถือและหูฟัง ส่วนที่เหลือก็ แคะเล็บแคะหูเหม่อมองกันไปตามเรื่องราว

เมศอยู่บนเก้าอี้ตัวที่สี่นับจากแถวหลังสุด เขาไม่ได้เล่นมือถือหรือกำลังแคะเล็บเหมือนคนอื่น ชายหนุ่มกำลังทำสิ่งที่ยากที่สุดนั่นคือการ ‘กลั้นยิ้ม’ ที่กว้างจนเหมือนคนบ้า

เคยปวดหนึบที่อกเพราะเสียใจ....แต่วันนี้มันปวดเพราะดีใจ....ดีใจมาก ๆ แม้จะยังเหลือตะกอน ชุ่น ๆ ในใจ....แต่นี่เป็นครั้งแรกที่เมศรู้สึกเหมือนว่าจะก้าวต่อไปได้แล้วจริง ๆ

ไม่ต้องพยายามเป็นที่หนึ่ง....ไม่อีกแล้ว....

เขาปวดตูป ๆ ขึ้นมาที่อกอีกครั้งเมื่อนึกถึงเส้นทางที่รถเมล์สายนี้กำลังมุ่งหน้าไป มันดันแรงขึ้น ทุกครั้งที่เห็นบรรยากาศคุ้นตา

ชายหนุ่มหลับตาลง....คิดถึงกลิ่นน้ำมันสนฉุน ๆ .....คิดถึงรอยยิ้มซื่อ ๆ .....คิดถึงสัมผัสหยาบ ๆ จากมืออุ่น...

ถ้าภาพไม่คันหลังเมสออกมาเผชิญหน้ากับความจริง เขาก็มีวันรู้สึกแบบนี้ได้ไหมนะ
ไปหาตอนนี่ ‘พระเอกนอกจอ’ คงยังไม่หลับนะ

กริ่งงงงงงงงงงงงงงงงงงงงง

ปุ่มสีแดงถูกกดทีเดียวกคนสะดุ้งกันทั้งรถ ยกเว้นลุงคนขับที่ส่งเสียงฮึดฮัดในลำคอเพราะจี้เกียจ
จอด แก่เอี่ยมมือไปหักไอ้แท่งที่เรียกว่าเกียร์สองสามทีก่อนจะนำรถเข้าเทียบจอดตรงป้ายพอดีเป๊ะ
ๆ ประตุนิมนิมนเปิดออกพร้อมกับละอองน้ำฝนที่สาดใส่หน้าเมส

ถ้าเป็นปกติเมสคงสบดด้วยความอารมณ์เสีย แต่วันนี้ไม่ใช่ ชายหนุ่มยิ้มกว้างเมื่อก้าวออกจาก
รถ เมสขอบคุณนายสิบล้านเหลือเกิน....

ภาพได้มอบบางสิ่งให้กับเขา สิ่งที่เขาเรียกว่า ‘ความกล้า’

ฝนตก....สุดขอยอดฉากหลังของละครทุกชาติ

มันควรจะโรแมนติกไม่ใช่หรอวะ !!

หมู่คนเรือนแสนพยายามเบียดอัดยึดเยียดตัวเองภายใต้หลังคาสี่เหลี่ยมผืนผ้าแคบเท่าแมวดินตาย ปรมศเป็นหนึ่งในนั้น....และตำแหน่งริมสุดของหลังคาไม่ค่อยดีเท่าไรหรอก ลมพัดมาที่ฝนก็สาครราวกับมีพัดลมไอน้ำมาบริการให้ถึงที่ เย็นชุ่มฉ่ำไปถึงหัวใจ

ชายหนุ่มมองนาฬิกาข้อมืออีกครั้งก็พบว่ามันเกินสิบนาทิจากวางสายครั้งแรกไปแล้ว ใจนึกกลัวว่าไอ้พี่ภาพมันจะละเมอขึ้นมาจับโทรศัพท์แล้วหลับต่อ ปรมศยกมือถือขึ้นแนบหูอีกครั้ง

“ฮัลโหล ยังไม่ออกมาอีกหรอ” มาถึงก็เสียงแจ๊สไล่เลยทีเดียวนะ ปลายสายสัมผัสได้ถึงแรงอาฆาตส่งตรงมาตามอากาศ

“เอ่อ...โทษทีครับเมศ” จำเลยอ้อมแอ้มตอบ “พอดีพี่หาร่มไม่เจอ”

“อย่าบอกว่าตลอดสิบนาทิจี่ผ่านมานี้คือหาร่ม”

“จ๊ะ.....”

เมศอยากหันไปเอาหัวชนป้ายรถเมล์ให้ดับคืน “จั้นไม่ต้องแล้วเดี๋ยวผมลุยฝนเข้าไปหาเอง”

“ไม่ได้ครับ !!” ภาพตอบทันควัน “ตกหนักขนาดนี้เดี๋ยวก็เปียกหมดกันพอดี รอตงนั่นแหละเดี๋ยวพี่หาทางออกไปรับเอง”

เจอแบบนี้ไอ้ที่จะบ่นก็เป็นอันต้องกลืนลงคอไป....คู่มือพี่ภาพเป็นห่วงไม่อยากให้เขาเดินตากฝนด้วย.....น่ารักจริง ๆ เลย เมศบิดตัวเงินอายภายในใจเพียงผู้เดียว ภายนอกที่แสดงออกมายังคงคาแรคเตอร์ผู้ชายนาคีนึงไว้ตลอดทั้งที่ก็ไม่ได้มีใครมองอยู่เลย

เพราะฝนเจ้ากรรมตกแบบไม่ลืมหูลืมตาทำให้มนุษย์เงินเดือนทั้งหลายที่กำลังเดินทางกลับบ้านต้องมาติดแหงกกันเต็มป้ายรถเมล์ไปหมด กลิ่นฝนผสมกลิ่นเหงื่อและกลิ่นเท้าตลอบอบอวลจนเมศเริ่มเวียนหัวและพยายามมองหาว่าใครมันถอดรองเท้าตอนนี้ ไหนจะเสื้อถุงข้าง ๆ ที่ส่งกลิ่นอับชื้นราวกับว่าลุงไม่รู้วันวัตรกรรมที่เรียกว่าผงซักฟอกไม่จ่อแฉะ

ไอ้ที่นั่งยื้มาตลอดทางนี้หายเกลี้ยง.....เหลือแต่ปากทรงคว่ำแปะบนหน้าไว้....

“ไม่ต้องมาพูดแล้ว !!! เลิกถีนั่นซะไหม ได้ ไปกับมันเลยสิ!!” สาวออฟฟิศร้าวรักแผดเสียงลั่น
น้ำตานองหน้าแข่งกับสายฝน

“อะไรนะ....เออ ๆ ถีนี่แมนซิต่อสองลูกนะเว้ย” นั่นก็แว่นบอยเดินโพลบอด

“โอย...น้ำแม่่งเข้ารองเท้าหมดเลย” เมศตวัดขยับไปพบชายผู้ถอดรองเท้าหนังเทน้ำออกมา ไม่พอยังถอดถุงเท้ามาพาดแปะบนเก้าอี้อีก อ้อ...มึงนี่เองเจ้าของกลิ่นดินนั่น....

“ค่อย ๆ ถีนะคะลูก นี~” ป้าแม่บ้านกำลังบิ้วท์ให้ลูกชายยืนนืออยู่ข้างเสาโชคดีที่จุดเกิดเหตุอยู่คนละฝั่งกับปรเมศ แต่เขาก็เริ่มหวาด ๆ ว่าน้ำฝนมันจะไหลมาทางนี้.....

“อือออออออออ....เมื่อจริงเว้ย” ลูกเจ้าของเสื้อกลิ่นอับยกแขนบิดขี้เกียจทำให้แขนเสื้อปาดจุ่มกปรเมศเข้าไปเต็ม ๆ ....นับว่าชื่นใจเป็นอย่างยิ่ง....

ผู้ประสพภัยฝนแต่ละคน น่ารักทั้งนั้น....น่ารักจนน้ำตาแทบไหล...

เมศเกาะเสาหลังน้ำตาอยู่เจิบ ๆ ที่มุมหนึ่งของจุดเกิดเหตุ จะมีความสุขต่อกี่กระไรอยู่.....ขอเสร้ากับชีวิตสักครู่ก็แล้วกัน ลมพัดวูบหยคน้ำกระเซ็นเข้าหน้าอีกครั้ง....เมศก้มมองนาฬิกาเป็นรอบที่ร้อย แต่พระเอกนอกจอก็ยังไม่มาซะที เขาถอนหายใจเหม่อออกไปยังถนน ไม่ใช่เพราะต้องการเล่นเอ็มวีแต่อย่างใด....แต่ทัศนียภาพในป้ายรถเมล์แห่งนี้ไม่น่ามองเลย

ไม่รู้ว่ชาตินี้ภาพจะห่าร่เมจหรือไม่ เมศเริ่มกระวนกระวายใจอยากจะยกมือถือบอกว่าไม่ต้องมาแล้วเขาวิ่งฝ่าฝนไปได้จะว่าไปก็คิดถึงหนังเกาหลีที่เพื่อนยัดเยียดให้ดู.....รู้สึกจะชื่อ The classic อะไรสักอย่างนี้แหละ ที่พระเอกทิ้งร่มแล้วออกมาวิ่งตากฝนกับนางเอกใต้เสื้อคลุมตัวเดียว เพื่อนผู้หญิงเขาก็คิดจากนี้น่าดู

ก็ไม่ได้คิดว่าตัวเองเป็นนางเอกหรอก ไร้สาระจะตาย เมศก็แค่คิดว่าเดินไ้ร่มคันเดียวกับภาพก็คงรู้สึกดีเหมือนอย่างในหนังละมั้ง ไม่ได้เดินฝ่าฝนออกไปคนเดียวเหมือนอย่างเคยนี้นา....

“เมศครับ” เสียงอันคุ้นเคยทำเอาคนฟังยืมกว้างทั้งที่ยังไม่ได้หันไปด้วยซ้ำ

“พี่.....”

“ขอโทษที่มาช้านะครับ”

คำว่า ‘ภาพ’ ถูกกลืนลงคอไปเมื่อปรเมศหันมาเจอสิ่งนี้..... เจ้าของร่างสูงใหญ่เยี่ยงหมีควายมีถุงพลาสติกครอบบนหัวพร้อมเอาหูถุงเกี่ยวหูตัวเองเรียบร้อยสวยงาม แต่อะไรก็ไม่ทำสิ่งที่อยู่บนหัวนั้น.....มันคือกะละมังซักผ้าสีดำขนาดมหึมา!!!!

เซตคดคดคดคดคดคดคดคด....นี่มันอาร้ายยยยยยยยยยยยยยย!!!!

“อ้าว...ยังจะมองอยู่อีก มาเร็วครับเดี๋ยวเปียกกันพอดี” ภาพกวักมือเชิญชวนเต็มที่ คุณล่ายโตโตโร่เอาใบไม้แปะหัว นี่มันไม่ได้มองสายตาประสาชิลเลยใช่ไหมไอ้พี่ภาพ!! พอเห็นคนที่โทรเร่งอีก ๆ เมื่อก็ยังนั่งอยู่ภาพก็เริ่มเอะใจ ชายหนุ่มค่อย ๆ วางกะละมังลงบนพื้น “แบบนี้มันแปลก ๆ ใช่ไหมครับ”

เมศกอดอก “ยังต้องถามผมอีกหรือ ?”

“นั่นสิ” ภาพล้วงมือเข้าไปในกระเป๋ากางเกงพลางหยิบบางสิ่งขึ้นมาสะบัด “ใส่กันฝนคนเดียวมันแปลก ๆ อยู่เนอะ” ว่าแล้วมันก็เกี่ยวหูถุงพลาสติกเข้ากับหูปรเมศพลางจัดถุงให้ควบหัวอย่างพอดีบพอดี “อ่า...มันต้องแบบนี้สิ มาด้วยกันก็ต้องเปียกเท่ากันสินะ”

เดี๋ยว....ภูวณันไม่ใช่ประเด็น....

“แม่ ๆ พี่เขาเอากะละมังมาทำไม”

“ฮู้วววว~ เบา ๆ ค่ะลูก”

“อะไรวะนั่น สติคือยูรีเปล่าฮ่า ๆ ๆ ๆ”

“ตัวเอง ๆ มีคนเอากะละมังบังฝนด้วยแหละ” อ้าว....นี่เลิกทะเลาะกับพี่เลย....

มวลชนแหวกทางออกเหมือนกลัวเชื้อบ้าจะติดต่อทางอากาศ แต่แม้จะแหวกทางแต่เมศก็สัมผัสถึงสายตาที่ทิ่มแทงจากด้านหลังจนพรุนไปหมด เมศลากซากร่างตัวเองไปด้วยความอับอายและแค้นเคืองเล็ก ๆ

“พี่เอากะละมังมาทำไมเนี่ย!!”

“ก็ห้ามไม่เจอนี้.....แต่อันนี้ใช้ดีกว่าร่มอีกนะ คุณเสื้อสีไม่เปียกเลย” มันยังมีหน้ามาขายตรงอีกนะ!!!

“แบบนี้ยอมตากฝนกลับบ้านดีกว่าว๊อยยยยย!!!!”

“ไม่ได้หรอกครับ” ภาพยิ้มชื่อ “เดี๋ยวจะเป็นหวัดนะ”

อ้อกกกกกกกกกกกกกก..... พลังทำลายล้างมหาศาลทีมเข้าไปกลางใจปรเมศ.....แพ้แล้ว พ่ายแพ้ โดยสมบูรณ์ ซากความสูงร้อยแปดสิบเดินไปแปะอยู่ใต้กะละมังสีดำแต่โดยดีภาพก้มลงมองเช็คสภาพเพื่อนร่วมทาง ขยับถุงพลาสติกบนหัวตัวเองให้เข้าที่เข้าทาง

“จึ้นกลับบ้านกันเนอะ” เมศพยักหน้าตอบรู้สึกร้อนวูบวาบบนใบหน้า ไม่ใช่เพราะอายุที่มีกะละมังควบหัว แต่เพราะคำพูดชื่อ ๆ ของคนตรงหน้า

เอว่ะ...ได้อารมณ์ *The Classic* แบบเมืองไทยดีแท้....

ซ่า~~~~~

ฝนกระหน่ำลงมาอีกท่าใหญ่ดูจะหนักกว่าเดิมเสียด้วยซ้ำ เมศใช้โอกาสนี้เบียดตัวเข้าหาร่างสูงใหญ่อย่างแนบเนียน.....ลมเย็นปะทะผิวหนัง แต่ตัวภาพอุ่น

“แสดงว่าผ่านไปได้ด้วยดีใช่ไหมครับ ?” ลมร้อนเป่าอยู่บนหัวชวนให้จุกจิกไม่น้อย

“เรื่องอะไรล่ะ”

“คุณหนึ่ง”

เมศยกไหล่ “ก็คงจึ้นมั้ง”

“ดีแล้วเนอะ” ภาพไม่ถามรายละเอียดสักคำ เขาพึงพอใจที่ได้รู้แค่ปรเมศ‘เริ่ม’ ทำบางสิ่งกับอดีตได้แล้ว ไม่ว่าจะเป็นอย่างใดแต่การเริ่มก้าวคือสิ่งที่สำคัญที่สุด

ภาพขยับกะละมังไปทางขวาเพราะเห็นว่าเมศเบียดตัวเข้ามา ฝนคงจะสาธาทานั้น....คุณคงจะหนาว น่าดูเสื้อเชิ้ตราคาแพงของเมศถึงได้เปื้อนฝนเป็นจุด ๆ แบบนั้น “หนาวเหรอ....โทษทีนะที่พี่ไปรับซ่า”

“อืม..หนาว” อ๊ะ...เดี๋ยวไม่เชื่อ เมศกระแะตัวเข้าไปหาจนแขนเสียดสีกับแผ่นอกอีกฝ่าย

“กลับไปอาบน้ำก่อนเลยนะครับ” หัวกลม ๆ พยักหน้าตอบ

ไอ้หนวากายนะหนวาวจริง ๆ .....แต่ตอนนี้เมศอุ๋นไปทั้งใจ เขายอมเดินหนวาวให้ระยะทางเพิ่มเป็นสองเท่าก็ยังได้ถ้าภาพอยู่ตรงนี้ด้วย

ภาพเป็นคนประหลาด...มีความคิดไม่เหมือนชาวบ้าน เมศเองก็ไม่เข้าใจแนวคิดพิสดารของเขาเท่าไร...มันเป็นเพราะ ‘บางสิ่ง’ ที่ทำให้ลืมเสียงหัวเราะเยาะของคนที่ป้ายรถเมล์และยอมเดินเข้ามาใต้กะละมังใบนี้
บางสิ่งที่เรียกว่า.....

ลมพัดวูบจนถูกก๊อบแก๊บส่งเสียงประสานกับเสียงฝนตกกระทบกะละมังภาพหลับตาฟังราวกับมันเป็นบทเพลงชั้นเลิศจากวงออเครสดำกำลังจะคิดว่ามันไพเราะอยู่แล้วเชียว

“ขอบคุณนะพี่ภาพ”

แต่เสียงจิมจำประโยชน์นั้นของปรเมศกลับเพราะกว่า

ภาพหัวเราะ “พี่ไม่ชินเวลาเมศพูดดีด้วยเลยแฮะ”

“อะไรเล่า !!!!”

.....

.....

.....

.....

เสียงฝักบัวในห้องน้ำยังทำงานไม่หยุดในขณะที่เจ้าของบ้านวุ่นวายกับการเตรียมเสื้อผ้าให้แขกผู้มาเยือน ภาพหาเสื้อยืดสภาพดีที่สุดพร้อมกางเกงบ็อกเซอร์มาวางพาดไว้ที่เก้าอี้หน้าห้องน้ำจากนั้นก็กลับเข้าไปหาหมอนอีกใบที่เก็บไว้ในตู้

ใช้เวลาสักพักกลับออกมาเมศก็นั่งจุกปุกอยู่ที่โซฟาแล้ว

“ยังไม่มีเงินซื้อทีวีอีกหรือ?” ก็ตามหลักแล้วเวลาอยู่บ้านไม่มีอะไรทำมันก็ต้องมีทีวีสิ!! แต่บ้านนี้ฉันไม่มีเมศเลยไม่มีอะไรจะทำ“นี่ผมหักเงินเดือนพี่เยอะไปหรอเนี่ย”

“เพิ่งรู้ตัวรีไร” ภาพเอาผ้าเช็ดตัวพาดบ่าแล้วเดินตรงไปที่ห้องน้ำ “อีกอย่างนะที่ว่ามันไม่ใช่ปัจจัยสี่ซะหน่อย เงินเหลือพี่ก็เอาไปซื้ออย่างอื่น”

เมศหันซ้ายหันขวา ซื่ออะไรของมันเป็นวะ....ตู้ใหม่?...โต๊ะใหม่?...มองอย่างไรมันก็สภาพเดิมชัด ๆ

“พี่เอาไว้อ่านสวดมนต์นะ”

“อ้อ...”

ผู้ชายที่เห็นหลอดสีสำคัญกว่าทีวีเดินหายลับเข้าไปในห้องน้ำทิ้งให้เมศนั่งดมกลิ่นน้ำมันสนอยู่คนเดียว เขาลุกขึ้นเดินเอาผ้าเช็ดตัวไปตากที่เก้าอี้แล้วกลับเข้ามาบิดชีเกียจอยู่ข้างหน้าต่าง บ้านภาพหน้าต่างเยอะมากคงเพราะหลอดไฟน้อยเลยต้องใช้แสงจากธรรมชาติมากกว่าปกติ

พอตกดึกเลยได้แสงสลัว ๆ ของพระจันทร์ผสมเสาไฟฟ้ามาแทน เมศตัดสินใจปิดหน้าต่างลงกลอนให้เรียบร้อยเพราะเห็นว่าฝนสาดเข้ามาและพื้นบ้านเป็นจุด ๆ บางทีก็นึกสงสัยว่าภาพมีชีวิตอยู่แบบนี้ได้ไง...กินอะไรเป็นอาหาร....ออกหากินเวลากลางวันหรือกลางคืน

เมศเดินหาไม้ถูพื้นมาจัดการกับน้ำบนพื้น.....รู้สึกดีขึ้นมานิดหน่อยเมื่อคิดว่าอย่างน้อยไอบ้านเน่า ๆ ที่ก๊อหลังคาไม่รั่วแบบในละคร ปกติก็ไม่ได้บ้าความสะอาดมากนักหรอกแต่บ้านภาพมันไม่ได้รับการดูแลจนค้นไม้ค้นมือต้องลุกขึ้นมาถูบ้านให้ ไหน ๆ ก็เช็ดน้ำฝนไปแล้วเมศเลยจัดการถูบ้านรวบเดียวไปเลย

เขาต้องใช้แรงมหาศาลในการชุติโปสเตอร์เน่า ๆ ที่อยู่บนพื้นเป็นหย่อม ๆ ถ้าอันไหนเช็ดไม่ออกก็คงเป็นสีน้ำมันซึ่งจนปัญญาจะเช็ดแล้ว เมศถูพื้นตั้งแต่หลังบ้านไล่มาถึงเกือบโซนแกลลอรีแน่นอนว่าระดับนี้ต้องเก็บงานเนียบไปยันใต้โต๊ะ เมศก้มตัวลงเล็กน้อยเพื่อสอดไม้ถูพื้นเข้าไปในช่องระหว่างโต๊ะกับกำแพง

กึก....

เสียงอะไรวะ....

เมศกระซวกไม้ถูพื้นเข้าไปใต้โต๊ะอีกสองที

กึก...กึก... มันก็ยังดังอยู่

ด้วยความเป็นคนดีศรีกรุงเทพฯ ประเมสวางไม้ธูปพื้นพิงไว้กับผนังก่อนจะออกแรงผลักโต๊ะไม้ตัวนั้นออกจากผนัง ทันทีที่มันผละออกจากกันแผ่นไม้บางอย่างก็ร่วงตบลงมาปักหลังเท้า เมศร้องจ๊ากลั่นชกเท้ากลับขึ้นมาแล้วสาปแช่งผู้ผลิตว่ามันผลิตสินค้าอะไรไม่เป็นมิตรต่อผู้ใช้งานเลย

เขาเพ่งมองแผ่นไม้ นั้นแล้วพบว่ามันคือกระดานวาดรูปชิ้น ๆ แผ่นหนึ่ง สงสัยว่าภาพจะทำมันร่วงในนี้แล้วไม่รู้ตัว ร่างสูง ๆ ของชายหนุ่มก็ลงไปหยิบมันขึ้นจากพื้นท่ามกลางเสียงกระดาษบรูปเสียดสีกัน

“เมศครับ เดียวเข้าไปนอนใน.....แอ๊กกกกกกกกกกกกกกก!!!!!!” ไอ้ศิลปินวิ่งเข้ามาฮือแย่งกระดานมากอดแนบอกราวกับเป็นสมบัติที่เจ้าคุณปู่ทิ้งไว้ให้ “มัน....มะ...ไม่มีอะไรครับ”

“.....” เอาละสิไอ้ภาพ....เมศเล่นก้มหน้างุด ๆ ขนาคนี

“คือ...เอ่อ...”

“พี่วาดรูปไปผม” ภาพจับใจความจากเสียงอู้อี้ได้แบบนั้น

“อันที่จริงยังไม่ไปนะ.....ท่อนล่างอยู่ครบ” แก้วตัวได้เลวร้ายจนคนพูดมันอยากจะเอากระดานปักคอตาย ไอ้ครั้นจะฉีกกระดาษออกมากินทำลายหลักฐานก็คงไม่ไหวแผ่นใหญ่เกินไป สุดท้ายภาพก็ก้มหน้ายอมรับ “คือวันนั้นไง....วันที่เมศมาแล้วพี่แบกกลับมาอนที่นี่ครั้งแรก”

“.....” เห็นเมศไม่ตอบภาพเลยอธิบายต่อ

“พี่ไม่ได้อยากล่วงละเมิดสิทธิมนุษยชนเมศนะ คือเมศอ้วกก็เลยต้องเปลี่ยนเสื้อให้ แล้วก็....เอ่อ” ภาพไม่รู้จะแฉอะไรต่อไปดี สุดท้ายก็ต้องสารภาพความจริง เขาถอนหายใจ “พี่ชอบหุ่นเมศนะ...ก็เลยเปลือยไปหน่อย...”

“ผมละทิ้งเลย...พี่วาดรูปผมหลังจากมาแล้วอ้วกเนี่ยนะ”

“อันที่จริงตอนวาดนี่อ้วกเลอะหน้าอยู่เลยนะ พอดีพี่รีบเลยไม่ได้ใส่รายละเอียด”

“พอ !!!” เมศก้มหน้าค้างคิดคอกแบบทหารโคนลงโทษ เขาทำอะไรไม่ถูกเมื่อคิดว่าภาพต้องมานั่งจ้องรายละเอียดบนร่างกายตัวเอง นี่มันน่าอายชะมัด....เมศรู้สึกว่หน้าร้อนผ่าวจนหูอื้อตาลายไปหมด

สภาพคนตรงน้ำที่ก้มหัวงุด ๆ เหมือนเด็กน้อยขี้อาย ทั้งที่ปกติผิวหน้าระดับเมศไม่น่าจะอายได้ ภาพจับนิสัยประหลาดของประเมศได้อย่างหนึ่ง....ชายหนุ่มจะไม่อายเวลาเข้าหาเขาก่อน แต่ถ้าภาพสนองกลับไปเมื่อไรนี่แทบเป็นจี๊ดผืนไฟเลยละ ยิ่งมาเห็นก้มหน้างุดกับไบฮูแดง ๆ แบบนี้นี่มันน่า....

หมับ

น่ารัก....

หนุ่มหมึกควายคิดว่าตัวคนเล็กกว่าเข้ามาอดหมับจนเมศแทบทะลุออกไปชนกระดุกสันหลัง ความรุนแรงระดับการใช้ท่าBear Hugในมวยปล้ำเลยทีเดียว เมศรู้สึกเหมือนกระดุกถ่วงไปกร๊อบหนึ่ง แต่อ้อมกอดของภาพอบอุ่นเกินจะเอ่ยปากบ่น เขาซบไบหน้าร้อน ๆ ลงไปแผ่นแผ่นกรวกับได้ยินเสียง ‘ฉ่า’ เวลาอย่างเนือบนกระทะ

“นี่มันแย่มากเลยอะ....โคตรแย่”

“หมายถึงเรื่องไหนล่ะ?” ภาพไม่รู้ว่เมศกำลังหมายถึงที่เขาควรูปโป้หรือที่คิดว่าตัวมากอดแบบนี้
“ที่พี่ทำให้ผมเป็นแบบนี้”

ภาพกำลังผูกมัดเมศโดยไม่รู้ตัว เมศอยู่คนเดียวมาตลอดและคิดว่าไม่ได้ขาดอะไรในชีวิตไปสักนิด เหมือนกับเติบโตมาแบบไม่ยั้งต้น อยู่ ๆ ก็มีไอ้หน้าโง่ที่ไหนไม่รู้มาชี้ออกว่าเอ็งนะเป็นไม้เลื้อย ถ้าไม่มีไม้ปักไว้ให้เลื้อยเอ็งจะอยู่ไม่ได้

แต่ไอ้คนพุดกลับทำท่าเหมือนพร้อมจะบินหนีไปตลอดเวลา

นี่มันไม่ยุติธรรมเลย....

ริมฝีปากร้อนจูบลงบนแผ่นอกข้างซ้ายตำแหน่งที่ปรเมศอยากครอบครองมากที่สุด ผิวกายของภาพเย็นเฉียบเพราะเพิ่งอาบน้ำมาตัดกับความร้อนจากตัวคนเพิงดูบ้านทั้งหลัง คนแก่กว่าเริ่มรู้สึกถึงบรรยากาศบางอย่างที่หวิวหวิว เขาอดไม่ได้ที่จะจับหัวคนตรงหน้าแล้วจัดให้เงยขึ้น

ไบหน้าของคนเล็กกว่าแดงกำไปด้วยความอายที่ไม่มีให้เห็นบ่อยนัก....ปรเมศในยามนี้ดูยั่วชวนอย่างน่าประหลาดจนศิลปินหนุ่มอดไม่ได้ที่จะจรรมิฝีปากลงไปดูดกลืนสีแดงเรื่อจากริมฝีปากของอีกฝ่าย กลิ่นมันท์ของยาตีฟันกระตุ้นให้ภาพสอดเรียวลิ้นเข้าหาซึ่งเมศก็ตอบสนองราวกับรอเวลานี้มานาน

รสจูบหอมหวานทวีความเร้าร้อนขึ้นเมื่อมือของเมศเริ่มอยู่ไม่สุขสอดเข้าไปใต้เสื้อยืดเน่า ๆ เปื่อย ๆ เหมือนผ้าเช็ดพื้นของภาพ อันที่จริงถ้าผลอจับแรงเสื่ออาจขาดติดมือก็ว่าได้ เมื่ออารมณ์บางอย่างถูกปลุกขึ้นนายศิลปินผู้ใช้อารมณ์เป็นตัวดำเนินชีวิตพลักร่างของเจ้านายไปติดที่โต๊ะเจ้าปัญหาดังอีก

“ဝိဇ...”

“เสื่อตัวเก่งพี่เลยนะ”

“ใจร้ายชะมัด”

มืออันแสนเทาเอื้อมไปหยิบสิ่งนั้นออกมา

ใช่แล้วดูยาง.....มัดแคง.....

ดูยางพ่องงงงงงงงงงงงงงงงงงงงง!!!!!!

“นี่ถ้าไม่ได้พี่คงแย่เลย ผมบังหน้าบังตาจ้ะ ยังไม่มีเงินไปตัดผม อักกกกกกกกกกกกกกกก เมศดีด ยางใส่หน้าพี่ทำไมครับ!!”

“ฮียยยยย” เมศสบอะไรสักอย่าง มึงนะมึงไอ้พี่ภาพ !!!!!!! “มันใช่เวลามามัดผมไหมวะ!!”

“ก็ใช่เวลาอยู่นะ”

“แล้วใครเขาใช้ยางแบบนี้มัด ไม่รู้รีไรว่ามันกินผม” ภาพว่าหลัง ๆ นี่เมศชักจะตามน้ำทันแล้ว แล้ว มันใช่เวลามาบ่นเรื่องยางกินผมไหมครับ คุณปรเมศ

ภาพล้วงเอายางสีแดงเส้นหนึ่งออกมาจากถุงแล้วจัดการเสยผมยุ่ง ๆ ที่ปรกหน้าขึ้นไปรวมกันไว้ ด้านหลังแล้วมัดรวบมันไว้ด้วยกัน เผยให้เห็นใบหน้าคมมีเค้าโครงแบบอาร์ยันชน....สันกรมกว้าง ....ดวงตาสีอำพัน....และสันจมูกโด่ง เขาส่งยิ้มให้ปรเมศ “แบบนี้จะได้เห็นหน้าเมศชัด ๆ ใจครับ”

ถ้านี้เป็นกีฬาเมศคงโดนนี้อกเข้าทำไปนานแล้ว เพียงแต่ว่ามันไม่ใช่ และเกมยังไม่จบ มันเพิ่งเริ่ม แบบจริงจังตอนที่ภาพรั้งกางเกงบ็อกเซอร์ลงไปที่ข้อเท้าแล้วเข้าครอบครองส่วนน่าอายของอีก ฝ่ายด้วยริมฝีปากทันที

“อ้า...อือ....” ความเปียกชื้นจากปลายลิ้นกำลังจะทำให้เขาลังตาย ร่างสูงโปร่งบิดกายด้วยความ เสียวซ่าจนพลางสอดนิ้วเข้าไปในเส้นผมสีดำดั่งรังเมื่อถูกแตะในจุดกระสัน

ด้วยความที่เป็นผู้ชายเหมือนกันภาพจึงรู้ว่าควรทำอะไรในจุดไหน...เขาลอบจูดยืมมุมปากเมื่อ เห็นเจ้านายผู้แสนอวดดีแทบละลายอยู่ตรงหน้า เขาเร่งปรนเปรอจนกระทั่งปรเมศทนไม่ไหว ปลดปล่อยออกมา

เมื่อหรีตามองเขาเห็นปรเมศเป็นผืนผ้าที่เขาลงมือละเลงด้วยตัวเอง ศิลปินหนุ่มมองผลงานตัวเอง อย่างชื่นชม ผ้าใบเลอะสีฝุ่นนี้เต็มไปด้วยอารมณ์เร่าร้อน ภาพทั้งตัวลงบนพื้นกระเบื้องสีขาว ด้านล่างยกหลังมือขึ้นปาดคราบทิ้ง

ปรเมศชอบเหมือนไปวิ่งสี่คูณร้อยพร้อมบันจิงหรืออีกสามสิบครั้ง ทั้ง ๆ ที่คิดว่าตัวเองเตรียมใจมา พอประมาณแต่เจอของจริงแล้วมือไม้สั่นเป็นเจ้าเข้า

“โทษทีนะ...เมศจะรีบอาบน้ำรีเปลา?” เมื่อไม่มีคำตอบภาพก็ถามต่อ “พี่ขอเข้าไปจัดการตัวเอง”

“อะไรนะ?”

“ก็แบบ.....มันมีอารมณ์เหมือนกันนะ” ภาพพยักพยับเหินน้ำไปที่เป้ากางเกงตัวเอง

“เดี๋ยวนะ....” เมศซังกิง นี่มันจะไม่ครบคอร์สเหรวะ....

ภาพเกาทัณฑ์ท้ายหัวเราะเฮะ เฮะ “บอกตรง ๆ เลยนะ พี่ต่อไม่เป็น สะ สะ สะ”

ไวยยยยยยยยยยยยยยยยยยยยยย ประเมศอยากเอาหัวโขกกำแพงตาย แน่จนว่าเป็นหัวไอ้ผี
ภาพ เมื่อกี้ปิดตัวอย่างเชียวลูกก็นึกว่ามึงจะแน่ สุดท้ายทำตัวเป็นภาระของสังคมอีกเระ!!!

“คือพี่ไม่เคย...กับผู้ชาย เดียวเมสจะเจ็บ”เมศเจียกางเกงบ็อกเซอร์นำหนอนไปให้พี่ ๆ ปลาย
ดิน เขาลุกขึ้นจากโต๊ะแล้วลงไปในงบบนพื้นเช่นกัน....กระเบื้องตรงนั้นเย็บเยียบตัดกับผิวกายที่ร้อน
ผ่า

“พระ...ผมก็ไม่เคย”เมศดอนหายใจยาวเหยียด “ละ...แล้วก็....เอ่อ...กลัวเจ็บด้วย...”

ภาพเอื้อมมือตบบุลงบนหัวเจ้านายก่อนจะถูกขึ้นพาร่างกายมุ่งตรงไปยังห้องน้ำ ดวงตาเรียวมองตามไปยังแผ่นหลังเบื้องหน้าที่ห่างออกไปเรื่อย ๆ ไม่ใช่ว่าไม่กลัว แต่ความรู้สึกเอาแต่ใจมันอยากจะครอบครอง.....อยากได้ทุกอย่างของนายศิลปิน

อยากครอบครอง....อยากเป็นเจ้าของทุกสิ่ง

มองซ้ายมองขวาก็ไม่เห็นมารผจญเหมือนคราวก่อน เห็นแต่ตัวเองเป็นมารเนียแหละ..... โอกาสแบบนี้ใช้จะหาได้ง่าย ๆ

ເອາວະ!!

“เดี๋ยวล!” เมศเดินเข้าไปดึงแขนอีกฝ่ายไว้ เขาอ้อมแอ้มบอก “อะ...ผมจะลอง.....นะ.....” ไม่ว่าเปล่า
ปรเมศกดไหล่พาให้นั่งลงไปบนพื้นแล้วขึ้นไปนั่งบนตักกดศีรษะลงมาประคบจูบอีกครั้งทั้งที่ยัง
เงินอาย มีอวาทาบลงบนตรงกลางลำตัวอีกฝ่าย กะขนาดคร่าว ๆ ก็ร้อน ๆ หนาว ๆ เหมือนกัน....
สมแล้วที่มีเชื้อฝรั่ง เมศกลืนน้ำลายเอือกใหญ่ลุกขึ้นไปหยิบถุงยางกับเจลหล่อลื่นที่เตรียมไว้ใน
กระเป๋าเพื่อสถานการณ์ฉุกเฉินตลอดเวลา อันที่จริงตอนแรกคิดว่าจะไม่ได้ใช้จนมันหมดอายุแล้วอะ
อีก

ภาพจ้องหน้าเขาเหมือนจะถามว่า ‘แน่ใจนะ?’ เมศจึงพยักหน้าตอบ เท่านั้นแหละนายศิลปินก็

ปลดเปลื้องกางเกงนอนทิ้งจนเปลือยเปล่าไปทั้งตัว ร่างกายของภาพแม้จะเคยเห็นมาหมดแล้วในตอนแรกที่เจอกันครั้งแรก แต่นี่มันคนละสถานการณ์กันเลย

ตอนนั้น ‘นายศิลปิน’ เป็นไอ้โรคจิตสี่เลอะเต็มตัวแล้ววิ่งเข้าชนเฟรมเหมือนกระทิงไล่ขวิด แต่ตอนนี้เขาเป็น ‘พี่ภาพ’

“อายทำไมครับเนี่ย ก็เคยเห็นหมดแล้วนี่” สำหรับจิตรกรที่ฝึกวาดรูปรู้จนชินตาการแก้ผ้าไม่ใช่เรื่องอับอายอะไรแม้แต่น้อย ยังคงนั่งหน้าหนาทำลมโลกอยู่ตรงนั้นจนเมศชักเป็นฝ่ายหน้าม่านเสียเอง

“เอ่อ...” เมศเก้ ๆ กัง ๆ “สะ....ใส่ถุงยางนะ”

ภาพพยักหน้า คมน์ทำหน้าที่ตื้นตาตื้นใจราวกับดูหนังสู้กับเอเลี่ยนเมศหยิบถุงยางมาฉีกแต่อันนี้รอยปรุคันไม่ได้มาตรฐาน

เมศเงยหน้าขึ้นมามบอก “กะ....แกะไม่ออกอะ”

“ไหนเอามาคูสิ เดี่ยวพี่แกะให้” มือใหญ่รับไอ้ถุงเจ้าปัญหามาลองฉีก....เมื่อลองด้วยมือไม่ได้ภาพก็ใช้ฟันกัดแล้วดึงออก....

ห๊ะ!! ที่คาอยู่ที่ปากคือซากถุง....ส่วนสินค้านั้นไซ้กระเด็นไปอัดติดกับข้างฝา ประเมศตบหน้าผากดังแปะ

นี่จะเสียตัวมันเป็นเรื่องยากขนาดนี้ตั้งแต่เมื่อไรวะ.....

ไอ้พี่ภาพผู้ชายแสนดีก็อดส่ำห่ออดแฉ่ตัวไปเก็บมายัดใส่มือให้เมศแล้วนั่งเหยียดขาเรียบร้อยเหมือนเมศเป็นจี้เข้าขอบกล เห็นว่านาน ๆ ที่จะยอมให้เอาเปรียบก็ได้....เมศสวมมันลงไปให้ผู้ชายที่นั่งกระดิกตีนรอ ใช้เวลาพอควรเพราะมือไม้สั้นจนพลาดไปหลายรอบ

เจลเย็น ๆ ถูกบีบจนท่วมมือภาพถาม “นี้จะเอามาทาทั้งตัวหรือครับ”

“หุบปากได้ไหมพี่ภาพ ไม่ช่วยก็อยู่เฉย ๆ โว้ย” เมศค่าเสร็จก็ลงมือเตรียมตัวเองให้เรียบร้อย....เขารู้สึกแปลก ๆ กับสัมผัสจากปลายนิ้วของตัวเอง บอกไม่ถูกว่ารู้สึกดีหรือเปล่าแต่ก็ก้มหน้าก้มตาทำต่อไป

ใบหน้าหล่อหล่อร้อนจนแทบไหม้ต้องมารุกล้ำร่างกายตัวเองต่อหน้าคนอื่นเป็นครั้งแรก เมศต้องหลบตาทั้งที่เป็นปฏิกิริยาที่ไม่ชอบทำ....แต่จะให้มองหน้าภาพตอนนี้เขาต้องเป็นบ้าแน่ ๆ แต่รู้ ๆ คนที่นั่งนิ่งด้านล่างก็ส่งนิ้วเข้ามาในร่างกายเขา

“แบบนี้รีเปล่าครับ ?” ลมร้อนคลอเคลียอยู่ข้างใบหู เมศพยักหน้าตอบแล้วอีกฝ่ายก็เพิ่มจำนวนนิ้วเข้ามา....ชายหนุ่มหลุดเสียงร้อง...มันน่าอายจนต้องฝืนหลบใบหน้าเข้ากับปากกว้าง นิ้วหยาบกร้านหมุนควงในกาย....ใช้เวลาพอควรจนเมศคิดว่าตัวเองน่าจะพร้อมแล้วเขาจึงจับส่วนนั้นของอีกฝ่ายไว้....กลิ่นน้ำลายเอือกใหญ่ก่อนจะหลับหูหลับตานั่งลงไป

“โอ้ย...” เขาร้องทันทีที่ถูกแทรกเข้าไป นี่มันยากกว่าที่คิดไว้ซะอีก

“ใจเย็น ๆ ครับ...อย่าเกร็ง”

“ผมเปล่า”

“คูสีทำหน้าที่เรียบร้อยกับท่องสูตรคุณยังจะมาบอกว่าไม่เกร็งอีก” ภาพส่ายหัว “ของแบบนี้เขาไม่ต้องใช้สมองมากหรอกครับ ให้อารมณ์ความรู้สึกพาไป”

เมศทำหน้าที่ همینเปื้อ “ของถนัดพี่เลยละสิ ไม่ใช่สมองเนีย....อ้อ...” ดังนรกซังสวรรค์แกล้งฝ่ามือร้อนผ่าวกำลังหยอกเข้าส่วนหน้าของเขาอยู่

ภาพยิ้มซื้อ “ช่วย ๆ กันครับ”

ภาพไม่ได้ทำแบบนี้มานานแล้วก็จริง แต่ด้วยความเป็นศิลปินจึงมีอารมณ์ลุ่มลึกกว่าคนอื่น จุควาบหวนของมนุษย์อยู่ตรงไหนเขารู้ดีราวกับดาวินชีผู้สเก็ตซ์ภาพอานาโตมีจนลึกไปถึงจุดกระสัน ชายหนุ่มไม่อยากให้ปรเมศเจ็บ...ดังนั้นเขาต้องช่วยผ่อนคลายอีกฝ่าย สัมผัสสากจากปลายลิ้นเลาะไปทั่วแผ่นอก จูบย่ำซ้ำ ๆ ที่ยอดอกจนเมศรางพึงพอใจ ส่วนมืออีกข้างก็ยึดจับสะโพกแล้วขยับกายสวนเข้าไป

ปรเมศจิกลงบนแผ่นหลังหนาเมื่อทุกอย่างเข้าที่...เขาผ่อนคลายมากขึ้นจากการเล่าโลมด้านหน้าจนกระทั่งเริ่มขยับสะโพกขึ้นลงช้า ๆ เมศหลับตาปีจณภาพนึกเอ็นดูจูบลงบนเปลือกตาแล้วไถ่ลงมายังริมฝีปาก จิตกรหนุ่มควบคุมอารมณ์ที่พลุ่งพล่านไม่ให้ไวอีกต่อไปเขาขยับกายสวนเข้าหาทำไมสัมผัสนั้นล้าลึกยิ่งขึ้น

นายศิลปินน่าจะปกติก็หนึ่งเป็นหมิจำศีล แต่อย่าได้ปลุกขึ้นมาเชียว...

เมศขมวดคิ้วเพราะปากมัวอยู่อยู่กับลิ้นอีกฝ่ายจนดำไม่ได้ .....ไหนบอกมึงทำไมไม่เป็นไงวะ!!

แรงเสียดทางด้านล่างลงลดจนความเจ็บแปรเปลี่ยนเป็นความหรรษา ภาพพรมจูบลงมาถึงชอกคอ เพราะตอหนดทำให้จุกจี๋ เมศจึงเอาก้นด้วยการรับลงบนใบหูร่างสูงใหญ่ครางเสียงต่ำอย่างพึงพอใจ ศิลปินหนุ่มหลงใหลร่างกายสมส่วนราวรูปปั้น.....มือหยาบใหญ่สัมผัสเคล้นคลึงไปทั่วร่างราวเป็นประติมากรเอก รูปปั้นของเขาเอนกายรับสัมผัสอย่างเต็มใจและจิกเล็บลงบนรอยสักยังต้นแขนขวา ที่ชื่อว่า ‘ชีวิต’

อุณภูมิในห้องสูงทะลุเพดาน และฟ้าหลังฝนไม่ได้ช่วยดับความร้อนนี้เลยพวกเขาขยับกายเข้าหากัน.....ไม่ต้องใช้ความคิด ในเมื่ออารมณ์เป็นตัวนำทางทุกสิ่ง เมื่อเดินมาถึงปลายทางปรเมศปลดปล่อยออกมาในฝ่ามือของอีกฝ่ายในขณะที่ภาพขยับตัวเข้าออกไม่นานนักก็ตามกันไปเมศใช้แรงสุดท้ายปลุกขึ้นถอนกายออกแล้วทิ้งตัวนอนบนพื้นเย็น ๆ อย่างหมดแรง

ดวงตาพราวเลื่อนมองเห็นเฟรมผ้าใบสีขาวที่มีร่องรอยดินสอขูดขีดคำว่า ‘ความรัก’
เมศดีใจที่มันยังว่างเปล่า.....

พื้นห้องแกลลอรีเลอะเทอะไปด้วยคราบไคร่น้ำอาย โชคดีที่ภาพไม่ได้วาดรูปเหมือนจริงไม่อย่างนั้น เมศคงรู้สึกเหมือนมีคนถ้ามองตอนมีอะไรกันแน่ ๆ แผ่นออกกระเพื่อมขึ้นลงจนอยากจะปิดตาหลับมันไปทั้งอย่างนี้.....ดวงตาเรียวกลอกไปยังด้านขวามือ.....มันคือรูปภาพสีเน่า ๆ ที่เมศมีส่วนร่วม

ภาพความทรงจำหมายเลขหนึ่งยังอยู่ตรงนั้น

“ลูกไม่ไหวใช่ไหมครับ....เดี๋ยวพี่เช็ดตัวให้ แต่นอนตรงนี้ไม่ได้นะ” ภาพชะโงกหน้าเข้ามาถามจนเมศสะดุ้งเฮือก “คิดอะไรอยู่ครับ หืม?”

“ตอนนั้นพี่บอกผมว่ารูปของศิลปินดัง ๆ ชอบมีหลายรูปซ้อนกันเพราะต้องทาสีทับด้วยความไฉ่แห้ง”

“เขาเรียกกรักราชการุณ” ภาพช่วยแปลงภาษาเพื่อความสละสลวย

“เออ นั่นแหละ” เมศจิกปาก.....จนแล้วยังไม่ยอมรับความจริงอีก “แล้วสักวันพี่จะทาสีทับภาพนั้น

ไทม์”

“ไม่หรรอครับ”ฝ่ามืออุ่นแตะลงข้างแก้มเด็กคิดมากให้จ้องเข้ามาในดวงตา เมศชอบหางตาตก ๆ ของภาพ...มันทำให้เขาดูใจดี...อบอุ่น...มากเสียจนต้องแนบใบหน้าลงกับฝ่ามือ “พีมีเฟรมเยอะ อยู่อู๊ยยยยยเนี่ย อันสมัยเรียนของเพื่อนพี่ยังขโมยมาใช้เลย”

ไอ้-พี-ภาพ มีงงงงงงงงงงงงงงงงงงงงงงงง

“อ้ากกกกกกกกกกกกกกกก!! อย่ากัட்சีครับ”ภาพกระซกมือออกจากปากหมาบ้าที่ส่งเสียงขู่ฟอดในลำคอ

“ถ้าผมยังมีแรงจะกดให้ขาดแม่งเลย” แรงแค้นของปรเมศช่างน่ากลัวจนนายศิลป์นชนลูกชู้ซ่า “โอ้ ๆ ล้อเล่น ๆ ครับเจ้านาย” ชายร่างหมิวฉลาดัวเข้ามาออกอ้อนด้วยการจูบลงเบา ๆ ที่หน้าผากชุ่มเหงื่อ เขายิ้มและกระซิบคำตอบลงที่ข้างหูของเมศ

“ความทรงจำ มันลบได้ที่ไหนกัน”

เพียงเท่านั้นเมศก็ยิ้มแล้วปิดเปลือกตาลงรอรับการบริการเช็ดตัวและแบกขึ้นไปนอนกอดบนเตียงนุ่ม ๆ กลับสบายกว่านี้ไม่มีอีกแล้วละ....

ลมหายใจเข้าออกช้า ๆ เป่ารดบนต้นแขนเขา ภาพนอนฟังมันอยู่อย่างนั้นพลางนับเคาะจังหวะในใจ อย่างนឹกลึก ไอ้ตัวแสบที่ปกติชอบปล่อยพลังทำลายโลกาแต่เมื่อหมดแรงก็มาลื่นท่อนอนหลับปุ๋ย เหมือนเด็กตัวเล็ก ๆ นึกถึงครั้งแรกที่เมสเมจันต้องมาค้างคืนที่บ้านรังหนู ตอนนั้นตื่นเข้ามาเขาก็ นั่งมองหน้าเจ้าตัวไปหลายนาที่เหมือนกัน ต่างกันแค่ตอนนี้พวกเขาอ่อนจ้อนไม่มีเสื้อผ้าสักชิ้น เมื่อคืนก็เพิ่งจะได้สัมผัสกันและกันอย่างลึกซึ้ง.....หลงเหลือร่องรอยเป็นหลักฐานไว้บนร่างกาย ทั้ง เล็บ ทั้ง ฟัน และรอยจูบ ที่มากกว่าทางกายภาพคือความรู้สึกอึดอัดที่อกซ้าย ภาพยกมือเกลี่ย หน้าผากขึ้นเหงื่อ.....แดดด้านนอกเริ่มส่องแล้วและพัดลมคงไม่เพียงพอสำหรับมนุษย์ติดแอร์อย่าง ประเมศ

ภาพเอื้อมนิ้วเท้าไปกดเร่งพัดลมเป็นเบอร์สามก่อนจะค่อย ๆ ลุกออกจากที่นอน เขาตื่นสายไม่ค่อย ได้...เว้นแต่ปั่นงานสมัยอยู่มหาลัยฯ อันนั้นจะหลับแบบไหลตาย ภาพรีอหาเสื้อผ้าเปื้อย ๆ ในตู้มา สวมสวมลวก ๆ ...ดูสภาพแล้วประเมศคงลุกไม่ขึ้นไปอีกนานเขาควรจะออกหาอาหารมาให้ ชายหนุ่มต้องหรีดเล็กน้อยเพราะไม่ชินแสง หลังจากปิดประตูห้องนอนอย่างเบามือที่สุดเขาก็พุ่ง เข้าไปรีอค้นหาวัตถุดิบในตู้เย็นได้ไข่สี่ฟอง ขนมหุ้งกับเศษหมูสับที่เหลือจากการต้มมาฆ่า เขา คำนวณเมนูอาหารคร่าว ๆ แล้วกลับเข้าไปหากระทะในห้องแกเลลอรี่ จำได้ว่าวันก่อนเพิ่งเอาไปทับ กระทะดาบ

สถานที่เกิดเหตุสด ๆ ร้อน ๆ เมื่อคืนถูกเก็บกวาดจนเรียบร้อยไม่ให้เหลืออย่างอายุใด ๆ ภาพกวาดตามองหาอุปกรณ์ทำครัวที่ว่า ในที่สุดก็เจอมันซ่อนตัวอยู่ในมุมหลบบนกระดาดสเก็ตงาน เขาก็้มลงไปหยิบมันพลันเหลือบไปเห็นแผ่นผ้าขาวจึงด้วยไม้ที่ตั้งอยู่ด้านข้าง งานช่างที่รับมาแล้วยังไม่ เสร็จเสียที

วิลบอกว่าไม่เป็นไร.....เขาเข้าใจว่ามาสเตอร์พีชต้องใช้เวลา ศิลปินบางคนใช้เวลามากกว่าก่อนชีวิต เพื่อรูปบนผ้าใบเพียงผืนเดียว และวิลเลียมจะรอ

บางที่เขาควรจะเป็นวิลว่าไม่ต้องรอแล้วละ.....

ภาพลืมทุกสิ่งทุกอย่างเขาจำไม่ได้ด้วยซ้ำว่าถือในกระทะในมือทำไม....ความรู้สึกอัดอั้นในอกซ้าย ต้องการระบายออกมาบนผืนผ้า ไม่ได้การแล้วเข้าไปกว่านี้ไม่ได้!! ภาพยกเฟรมขนาดใหญ่ยักษ์

ออกมาตั้งยังที่ทำงาน ไม่เสียเวลาแม้แต่จะเปลี่ยนเสื้อผ้า ลนลานคว่ำพุงกันและถึงสี่ด้วยมืออันสั่นเทา

ถ้าอารมณ์ศิลปินขึ้นเมื่อไรภาพไม่ยอมให้มีใครมาขัดขวางการวาดรูป
เพราะรูปที่วาดในขณะนั้นอาจวาดไม่ได้อีกในในชีวิต

ภาพหลับตาลง.....ตั้งสมาธิกับความรู้สึกในอก ค่อย ๆ ก้มลงจรดพุงกันลงในถังสี แล้วก็.....

ตบ..

“โอ้ยยยยยยยยย!!” เสียงร้องโหยหวนปานอยู่ในโรงฆ่าสัตว์ดังตามออกมา ภาพโยนพุงกันทิ้งจมลง
ถังสีแล้ววิ่งกลับเข้าไปในห้องนอน สิ่งที่เห็นคือซากศพเจ้านายที่ตกแอกลงมาที่พื้น หน้าตาบูดเบี้ยว
เจ็บเกินบรรยาย ตลกซะจนภาพอยากจะหัวเราะให้พื้นกระเด็น

“ไม่ต้องมาทำหน้าแบบนั้นใส่ผมเลยนะ อูยยยยยยยยยยยย”

“มาถึงก็สั่งกันเลยเฮะ” ภาพลงปอนั่งยอง ๆ บนพื้น “ก็ดูมีฤทธิ์เดชเหมือนเดิมนี้”

“ถ้าว่างมาว่าผมก็ช่วยดึงผมกลับขึ้นไปที” เมศนอนตายหน้าซบพื้น

“แสดงว่าขยับได้แต่ปากหรือครับ?”

“พี่เลิกสงสัยได้ไหม” เมศก็ไม่เข้าใจว่าจะมานั่งตอบคำถามโง่ ๆ ของภาพไปทำไมเหมือนกัน “ถ้าผม
ปีนกลับขึ้นไปได้เองผมทำไปแล้ว”

“ฮ่า ๆ ๆ ครับ ๆ คุณชาย” นี่ไม่ได้จะแกล้งเลยนะ..ภาพก็แค่สงสัยเฉย ๆ เขายื่นมือไปจุดตัวปรเมศที่
แอ้งแม้งอยู่บนพื้นซึ่งเป็นบุญมากที่ผ้าห่มพันท่อนล่างเป็นดักแด่พอดี พอออกแรงยกตัวขึ้นเสียงก็
ร้องเสียงหลงภาพเลยต้องค่อย ๆ วางลงอย่างเบามือ

เมศชูกหน้าลงกับหมอนแบน ๆ ความรู้สึกปวดตั้งแต่ช่วงล่างลงไปรบกวนจนนอนไม่หลับ...พยายาม
พลิกตัวไปมาแต่ดันพลาดตกเตียงให้ขายขี้หน้าไปยันลูกบวช นายปรเมศขอยืนไว้อาลัยให้ตัวเอง
สามนาทียาวอย่างต่ำ

“อือออ” เขาครางหงุดหงิดเพราะภาพมาจับ ๆ แฉหน้าผาก “....เย็น...”

“ใครว่าละ เมศนั่นแหละตัวร้อนจี๋เลย” บอกว่าอย่างงี้แล้วภาพสนที่ไหน เอามือเย็น ๆ มาแนบหน้า

แบบแขนจนเมศชนลุกไปหมด “หรือว่าต้องไปหาหมอ”

“ไม่!!!” เมศตอบทันควัน “จะบ้าเหรอ พี่จะให้ผมบอกหม่อว่าไง”

“เพ็งมีเพศล้ม....แอ่กกกกก”

ไหนดอกว่าเจ็บอยู่ไฉน ทำมีแรงทำร้ายร่างกายไอ้ภาพได้ตลอด... ภาพจึงงำในใจขณะก้มลงไปเก็บหมอนที่เมศปามาด้วยความแรงระดับทำให้ตั้งเขี้ยว

“พี่พูดอะไรผิดอะไร จะให้โกหกหมอหรือ เดี่ยวรักษาไม่ตรงจุดนะ”

“ไม่ต้อง!! ร่างกายผมฟื้นฟูตัวเองได้ ผมเก่ง” เท่าที่เห็นภาพว่าสกิลการฟื้นฟูร่างกายของเมศน่าจะระดับวูฟเวอรีนเลยทีเดียว “ขอผมนอนเงียบ ๆ นะ พี่ไม่ต้องเอามือมาจับ ๆ นะ.....มันเย็น”

“ครับ ๆ” ดูแล้วงานนี้คงหมดสภาพจริง ๆ ....ภาพเลยยอมปล่อยมือจากหน้าผากแต่โดยดี เจ้านายขดตัวเป็นก้อนเหมือนดักแด้ดูจากสีหน้าแล้วถึงจะหลับตาแต่ก็คงนอนไม่หลับง่าย ๆ แน่ ภาพก็กลับออกไปพร้อมกระเป๋าเงินเพื่อซื้อโจ๊กร้อน ๆ สักถ้วยกับยาลดไข้ เขาวิ่งเร็วเสียจนลืมทิ้งให้พี่กันเช่าอยู่ในถังสีทั้งอย่างนั้น

นั่นเป็นครั้งแรกที่มีคนมาขัดขวางการวาดรูปของภาพได้.....

“เมศครับ”

“อ้อ...” นั่นไงล่ะ ภาพว่าแล้วว่าเมศต้องหลับไม่ได้แน่ ๆ เจ้าตัวพลิกหันหน้ากลับมาทางผู้มาเยือน ดวงตาปริบปรอยเขรอะด้วยจี้ตาแทบลืมไม่ขึ้นจนภาพต้องช่วยเอานิ้วแหยก ๆ ให้

“พี่รู้ว่าอยากนอน แต่เป็นแบบนี้นอนไม่หลับแน่ครับ” ตาคำค่อย ๆ เคลื่อนขึ้นมามองหน้า“เดี๋ยวกินโจ๊กกินยาแล้วค่อยนอนละกันครับ

คนเด็กกว่าพยักหน้าตอบซ้ำ ๆ ภาพต้องช่วยประคองขึ้นมานอนพิงกับหัวเตียง ภาพหยิบถ้วยโจ๊กร้อน ๆ ขึ้นมาคน.....

“พี่สั่งแบบใส่ไข่มาด้วยนะ จะได้สารอาหารเยอะ ๆ” ภาพใช้ช้อนสับไข่แดงในชามอย่างบ้าคลั่ง เมศมองตามด้วยสายตาว่างเปล่า...

มัน....ไม่ต่างจากกุเลย....

หลังจากไข้แดงเรื้อรังเสร็จสรรพภาพก็ยกซ้อนขึ้นมาเป่าให้ โฉกอุ่น ๆ ค่อย ๆ ไหลลงคอไปที่
ละค้ำจนเกือบหมดชาม.....เมศสำหน้าเมื่อกินต่อไม่ไหวแล้ว เพราะปกติไม่เคยกินข้าวเช้ากระเพาะ
เลยยังรับมือไม่ค่อยได้ ภาพยัดยาอะไรไม่รู้ใส่มือให้เขาก็กัด ๆ มันลงคอไป หลังดื่มน้ำเสร็จก็มี
บริการเช็ดปากซึ่งพลังรุนแรงราวกับจะบดฟันหน้าให้แตกละเอียด ถ้าอยู่ในสภาพปกตินี้เมศคงดำ
ไปแล้ว .....แต่ไม่ปกติ.....

ใช่...เมศตอน‘ไม่ปกติ’ นี่ก็นำรักไปอีกแบบ ไม่หือไม่อือกับอะไรสักอย่างจับนอนก้นนอน จับนั้งก็
นั้ง นี่ถ้าภาพกรอกยามาหิ้วให้ก็คงกลืนแต่โดยดีแน่ ๆ ภาพมองคนที่เคยหน้านี้นี้ก็ขมวดนั้ง
เอ๋อล่องลอย สักพักก็สัปหงกสองสามทีแล้วกลับขึ้นมาแน่นเหมือนใหม่

“นอนนะครับ ไข้จะได้ลด” ว่าแล้วก็บริการดึงตัวเจ้านายลงมานอนเหมะอยู่บนเตียงดั้งเดิมเมศชูก
หน้าลงกับหมอนแล้วปิดเปลือกตาเหมือนรอรเวลานี้มาชาติเศษ ตั้งแต่ช่วงเวลานี้ปวดหนึบจนไม่ยาก
ขยับตัวเมศขอบคุณตัวเองที่เลือกเสียตัวในวันเสาร์ จะได้มีเวลาพักผ่อนร่างกายอีกหนึ่งวัน....หรือบาง
ทีวันเดียวอาจไม่พอก็เป็นได้....

เมศมองไม่เห็นอะไรนอกจากสีดำ....แต่สัมผัสเย็น ๆ ที่สอดเข้ามาในมือนั้นยังชัดเจนในความรู้สึก

เขาขมวดคิ้ว.....

ถึงจะหนาวไปหน่อย.....แต่ก็ช่างมันเถอะ.....

.....

.....

.....

.....

หลังนอนไข้ซมเป็นพักปลามาหนึ่งวันเต็ม ๆ แอมยังต้องโคตงานอีกวันหนึ่งเพราะภาพกลัวไข้กลับ
.....เมศได้สติกลับคืนมาของเย็นวันที่โคตงานนี้เอง ตื่นมาพบว่าตัวเองอยู่ในบ้านรก ๆ อับชื้นไปด้วย

กลืนสีเดินสำรวจทั่วบ้านก็พบว่าเจ้าของบ้านไม่อยู่....คงไปทำงานที่ออฟฟิศมั้ง ขยันจริง ๆ สงสัย
กลัวโดนหักเงินเดือน

เมศคองแห่งจันต้องไปหาน้ำมากรอกปากแล้วเดินกลับมาทิ้งตัวนั่งลงที่โซฟาแข็ง ๆ ไม่เหมาะกับ
สภาพร่างกายส่วนล่างของเขาตอนนี้เอาซะเลยเมศนั่งเข็นเขี้ยวเคี้ยวฟันสาปแช่งเฟอร์นิเจอร์อะ
มือถือออกมานั่งเล่นเน็ตรอเวลาภาพกลับบ้าน

เวลละ.... ใต้อารมณ์เมียแม่บ้านซะมัด !!

นาฬิกาตรงข้างฝาไม่ได้เปลี่ยนถ่านเมศเลยต้องดูเวลาในมือถือ....นี่ก็คิกเก็บบสองทุ่มแล้วทำไมยังไม่
ถึงบ้านสักที ความคิดด้านแย่ ๆ เริ่มตึกันในหัว....ปกติภาพกลับบ้านซ้ำแบบนี้รีเปล่าก็ต้องนั่งรถเมล์
นี่นา...แต่มันก็ไม่น่าจะนานขนาดนี้นะ เรื่องมองโลกในแง่ร้ายปรเมศนัดนักล่ะ...ในหัวสมองถึงได้
มีแต่เรื่องแย่ ๆ เต็มไปหมด

สองขาเขย่าไปมาบนเก้าอี้อย่างลึ้มเจิบ...ถึงจะพยายามก้มหน้าเล่นมือถืออย่างไรจิตใจมันก็ไปคาอยู่ที่
ประตูแล้ว

ก๊อก...ก๊อก...ก๊อก...

นั่นไงล่ะ !!

ชายหนุ่มพุ่งตัวออกไปคว้าหมับที่ถูกบิดประตูไม่รอช้าที่จะเปิดออกด้วยใบหน้าที่ลั่นยิ้ม

“Hello”

“ห๊ะ....” แต่คนที่ส่งภาษากลับมาดันไม่ใช่เจ้าของบ้านซะนี่ชายชราตัวสูงพอ ๆ กับเขาอยู่ในชุด
เสื้อเชิ้ตลายทางราคาเหยียบหมื่น เขาส่งรอยยิ้มเอ็นดูตอบกลับมาจนใบหน้าที่เต็มไปด้วยริ้วรอยเหี่ย
ย่น.....เมศอ้าปากค้าง....ไม่ใช่เพราะพูดภาษาอังกฤษไม่ได้....

“Oh god!! what a small world again!! Why you stay here?”

แต่เพราะผู้ชายคนนั้นคือวิลเลียม โจนส์.....

“มิสเตอร์วิล ?” นี่ไม่ได้ถามเพื่อความแน่ใจ แต่ถามเพื่อให้รู้ว่าไม่ได้ฝันไป

“Yesssss!!” ชายแก่ตอบอย่างอารมณ์ดี แถมยังไม่วายถามย้อนกลับเล่น “And you is Maze, right?”

เมสอยากจะอุทาน Oh my god ไล่หน้าเขาจริง ๆ!!!

เห็นไทยเอื้อไทยงวิลเลียมยิ่งนึกตก ถึงจะไม่ได้เจอหน้ากันนาน แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าพวกเขาขาดการติดต่อกันเสียหน่อย ยิ่งกับเจ้าของบ้านหลังนี้ไม่ต้องพูดถึง....วิลดินเนอร์พร้อมถกเรื่องงานศิลปะกับภาพแทบจะทุกเดือน พอคิดถึงภาพชายชราที่ชะโงกหน้ามองหาเป้าหมาย

“Paab is here?” เมื่อไม่เจอก็ถามมันเอาตรงหน้าเนียแหละ

“เอ่อ...ไม่ครับ ไปทำงาน” นี่ก็ลงจนตอบเป็นภาษาแม่เสียอย่างนั้น

“But you stay in Paab’s house?” จะไม่ให้ฝรั่งงได้ไง....เจ้านายอยู่บ้านลูกน้อง แต่ลูกน้องดันไม่อยู่บ้าน.....เออสิ !! สมการนี้วิลถอดเองไม่ได้จริง ๆ

“อ่า....เอ่อ.....คือ....ผม.....” AECคงไม่ต้อนรับเมสแน่ ๆ ถ้ายังเป็นติดอ่างไม่เลิก เห็นแล้ววิลเลียมสงสารกลัวอากาศจะติดหลอดลมตายจึงรีบบอก

“Forgot it” วิลโบกมือเป็นเชิงว่าเอ็งไม่ต้องตอบก็ได้ “โอเเนะนำมายเฟรนให้มาดูรูปที่นี้นะ”

“.....คะ...ครับ.....” พอวิลเลียมแ้มประตูออกกว้างเมสก็เห็นฝรั่งเดี่ยว ๆ อีกคนอยู่ด้านหลังวิลเลียม เขาจึงต้องออกรับเหมือนตัวเองเป็นเจ้าของบ้าน “เข้ามานั่งรอข้างในก่อนไหมครับ”

“Oh Thank”

ปรเมศเดินนำแขกทั้งสองลี้ว ๆ มายังโซฟาแข็ง ๆ ที่ตัวเองเพิ่งนั่งเมื่อครู่ ฝรั่งเดี่ยวมองซ้ายมองขวาดูสภาพบ้านและไฟกัสไปที่ห้องแกลลอรีแทบจะทันที แต่วิลเลียมดูจะสนใจกับตัวเมสมากกว่า....ก็ดูสิเดินไปรินน้ำในตู้เย็นมาให้เขาสองคนหน้าตายเฉยดูจะรู้จักบ้านหลังนี้มากพอ

“ดื่มน้ำรอไปก่อนนะครับ” ชาวต่างชาติทั้งสองรับแก้วไปพร้อมคำขอบคุณ เมสทั้งตัวนั่งที่เก้าอี้ฝั่งตรงข้ามจ้องหน้ากับวิลเลียมที่เหมือนรอให้เขาถามอยู่แล้ว “มิสเตอร์วิลมีธุระด่วนหรือเปล่าครับ เดี่ยวผมโทรไปเร่งพี่ภาพให้”

“พี่-พาบ ?” เมสอยากจะตอบปากตัวเองสามครั้งปฏิบัติ!! หรือเอาปากตบด้วยโต๊ะไปเลยก็ดี “โอ้.... พี่อิสมินบราเธอร์ มายไวไฟเคยบอกแล้ว ฮ่า ๆ ๆ”

แหม่....ภูมิใจกับสกิลภาษาไทยจริงนะ...เมสเขวะในใจ

วิลเลียมหัวเราะเหมือนมีเสลดติดในหลอดลมเห็นแล้วเมศอยากจะทำอะไรไปช่วยตบหลังให้เสียจริง
“ไม่รีบ ๆ ไอรอได้ ๆ”

“ครับ”

“You already read it ?”

“What?”

“Fax” วิลเลียมต้องเข้าไปในดวงตาเด็กคราวลูก.....มันแข็งกร้าวแต่ก็แฉะความมันง “that means.....no”

“ขอโทษด้วยครับพอดีผมหยุดงานวันนี้”

“You don't need to apologize” วิลยกแก้วขึ้นจิบน้ำแววตาของเขาดูใจดีเหมือนชายชราผู้อ่านนิทานให้หลายฟัง “Just asking.....don't serious”

จะไม่ให้ซีเรียสได้ไงละ!! เรื่องงานนะ เรื่องงาน!! เงินวิลเลียมตั้งเท่าไรที่เขาจะล่อลวงเอามา.....เมศดันมาดูเสียความเป็นผู้นำซะได้...คิดแล้วเครียดหนักจนหัวแทบจะชนกันสุดท้ายก็อดจะถามไม่ได้

“แฟกซ์.....เกี่ยวกับอะไรหรือครับ ?”

“Business between us”

ปมคิ้วค่อย ๆ คลายออก “โรงแรมอัลลาพรีมา ?”

“Yes” วิลเลียมพยักพยิดหน้าไปทางปฏิทินคารารุ่นโบราณ.....วิลคงไม่รู้นั้นของหลายสิบปีที่แล้ว

“งานเปิดตัวใกล้แล้วนะ.....Just 2 months”

“.....ครับ....”

ไม่ได้ลืมวันลืมคืนหรอก.....ถึงจะแกล้งทำเป็นไม่ใส่ใจ แต่ก็อดคิดถึงมันไม่ได้ทุกครั้ง....

เมศขบถริมฝีปากครุ่นคิดถึงเหตุการณ์ที่ผ่านมาและกำลังจะเกิดในไม่ช้า เรื่องทั้งหมดมันเริ่มจากวิลเลียมกับภรรยาโลกสวยของเขา.....และในไม่ช้ามันคงจะจบลงพร้อมกับการเปิดตัวที่ยิ่งใหญ่ของโรงแรม

“Are you OK?” ชายหนุ่มอ้าปากไม่ทันได้ตอบลูกบิดประตูก็หมุนแล้วเปิดพรวดเข้ามา เกาทะมีนสูง

ใหญ่นั้นเป็นใครไปไม่ได้ นอกจากเจ้าของบ้านที่ยืนป้อนผลไม้ผลอยู่ตรงนั้น ภาพพยายามใช้สมอง ....เมศนั่งอยู่กับวิล....แล้วอีกคนนั้น...

“โอ้....ภาพ ยุกัมแบค” วิลเอ่ยทักก่อนเป็นคนแรก...อันที่จริงเขากำลังจะถามว่ากินอะไรมาหรือยัง จะได้ชวนไปสังสรรค์กับเพื่อนใหม่ตามประสามนุษย์หัวศิลป์คุยกับใครไม่ค่อยรู้เรื่อง แต่ดูภาพหอบ หัวดูงัวมาเต็มไม้เต็มมือแบบนี้วิลคงไม่ต้องเดาเสียให้ยาก

“รอนานรีเปล่าวิล โทษที่พอดีนี่รถติดนะ”

“ยูสองคนนี่ขอโทษโอเหมือนกันเลย ขอโทษทำไม....ไอม่าไม่บอกยูก่อนเอง” ภาพเอ้าหัวของไป กองที่โต๊ะเล็ก ๆ ก่อนจะเดินกลับมาถึงตัวลงนั่งข้าง ๆ เจ้านายเด็กที่พอทำโซฟายวบไปนิดเดียวเมศก็ สะดุ้งเกร็ง.....สงสัยจะยังไม่หายดีแฮะ

“ภาพ...คิสอัสมาเยเฟรน โรเบิร์ต”

ภาพยื่นมือไปให้หนุ่มต่างชาติที่ตัวไม่สูงนัก “Nice to meet you....I’m Paab”

“Me too”

“โรเบิร์ตกำลังหารูปไปแต่งร้านอาหารที่จะเปิดใหม่นะ” วิลยิงเข้าเรื่องทันที “โอเลยพามาที่นี่”

นายศิลปินยิ้มร่าเหมือนหมาเห็นกระดูก...โอ้ดีใจที่จะได้ขายมันก็ดีใจ แต่การได้มาสนทนา แลกเปลี่ยนความคิดกับเพื่อนใหม่ ๆ มันน่าสนุกจะตายไป เห็นทีงานนี้เขาต้องเป็นเจ้ามือเลี้ยง ก๊วยเตี้ยววิลสักสามสี่แล้ว ชายชราয়ักก็ัวให้เขาซึ่งภาพก็เข้าใจได้ทันที

“Let’s me show you my gallery”

ภาพกับโรเบิร์ตหายวับไปกับฉากกันเลอะสี เสียงรีแอกชั่นอลังการงานสร้างเล่นใหญ่เหมือนอยู่รัช ดาลัยเธียร์เตอร์เล็ดลอดออกมาให้ได้ยินเป็นระยะ ๆ เมศเองก็ดูโอ้ผ้าใบเลอะสีพวกนั้นไม่เป็น.....แต่ เวลาพวกบ้าศิลปะมาดูงานภาพที่ไรเป็นต้องเวอร์ทุกคนเลย ภาพเองก็คงฝีมือพอตัวละมัง....แน่ ล่ะ ขนาดอาจารย์มหาวิทยาลัยยังแนะนำให้เลยนี่

จะว่าไปโอ้เกลลอรีนั่นเพิ่งเกิดสงครามเมื่อคีนก่อนนี้นะ แล้วแบบนี้มันจะไม่.....

“Have a fever ?”

“No!” เมศแสรังก้มหน้าหลบทันที

“Why do you blush?” ชายแก่ชี้ที่หน้าผากตัวเองเป็นเชิงบอกว่ามันแดงหมดแล้วนะ

“โอเคครับ.....เป็นไงแต่ตอนนี้หายแล้วพรุ่งนี้ผมจะกลับไปจัดการเรื่องงานเปิดตัวโรงแรมให้ต่อนะครับ”

“Don't worry” รอยเหี่ยวใต้ดวงตาชัดเจนทันทีที่เขายิ้มเพื่อมาสเตอร์ฟิชไอรอได้

พูดถึงมาสเตอร์ฟิชใจของปรเมศก็ระตุกวาง...เพราะผ้าใบผืนเป็นลำนั่นทำให้เรื่องมันกลายมาเป็นแบบนี้เมศภานาให้มันไม่มีวันเสร็จ.....มันเป็นเงื่อนไขที่ย้อนแย้งกันในความรู้สึกถ้าภาพมี'ความรัก' เขาก็จะจากเมศไปแต่ถ้าไม่เขาก็จะได้อยู่กับเมศ

“แล้ว..เอ่อ...” ริมฝีปากแห้งผากเอ่ยถาม“ภาพวาดที่ให้พนักงานของมมทำมัน....”

“อย่าหวังMasterpiece is masterpiece” คำตอบของวิลเลียมไม่ได้ทำให้ปรเมศเข้าใจโลกมากขึ้นเลยและไม่เข้าใจหนักกว่าเดิมเมื่อโดนถามต่อ“Why you here?”

เมศจ้องใบหน้าเหี่ยวๆของอีกฝ่าย....ลึกลงไปในดวงตาสีฟ้า....และพบว่ามันมีแววเจ้าเล่ห์แฝงมิสเตอร์วิลกำลังกวนประสาทเขาเล่นอยู่!!!

“ผมป่วยก็เลยมาอยู่ที่นี่มันก็แค่นั้นแหละ”

“ทำทางยูตอนตอบเหมือนmy sonเลย” วิลวางศอกลงบนเข่าสอดประสานนิ้วมือเอาไว้ได้คาง“He act like this when he lie.....avoid someone's eyes”

“ผมไม่ได้หลบตา !!!” คราวนี้ไม่ได้หลบจริง ๆ เพราะเมศจ้องหน้าราวกับจะกินเลือดกินเนื้อ นี่ถ้ามีพริกเกลือพอกงักฝรั่งจิ้มเกลือไปแล้ว

วิลพึมพำ “มาคุยธุรกิจเรดีกว่า”

เท่านั้นแหละเมศถึงได้รู้ว่าผลตอบแทนหากหลุดมือกระเด็นกระดอนกระแทกหลังดินอย่างรุนแรง ชายหนุ่มค่อย ๆ ก้มเก็บมันขึ้นมาสวมพร้อมเหงื่อเม็ดเป้งที่ข้างขมับ “แหม....ดีจังเลยครับ...ผมว่าจะถามมิสเตอร์วิลเรื่องนี้พอดี” ปรเมศใช้ไหวพริบพลิกหลังดินเป็นหน้ามือ....พลียิ่งกว่าปลาไหลในปลักโคลน

หลังจากนั้นเลอะสีภาพกำลังพาโรเบิร์ตแหวกว่ายเข้าไปในโลกศิลปะ...วิลเลียมพาเพื่อนเจ๋ง ๆ มาเจอเขาตลอด และรอบนี้ดูเหมือนโรเบิร์ตจะถูกใจรูป ‘ความหิว’ เป็นพิเศษ นั่นรูปเด็ดสมัยภาพเล็กกับแฟนคนที่สามเชียวนะ.....ช่วงนั้นเงินทองขาดมือไม่มีข้าวกิน รูปเลยดูหิวโหยเป็นพิเศษ

โรเบิร์ตยืนยันว่าจะจ่ายเป็นเงินสดจำนวนสามหมื่น และกำชับให้ภาพห่อรูปไปส่งที่รถเขาคอนนี่....

เขากลัวว่าจะใครมาแย่งซื้อไปก่อน ไม่รู้เสียแล้วว่ามันอยู่ที่นี้มาเป็นชาติแล้วครับ โรเบิร์ต...ชายต่างชาติบอกให้ชนสินค้าไปที่รถเขาจะไปเตรียมเงินสดให้ท่ามกลางความสงสัยของภรรยาว่าสมัยนี้เขาพกเงินในใส่กระเป๋าติดรถเอาไว้หรือไร

ภาพปลดภาพสีโทนร้อนที่กระตุ้นน้ำย่อยลงมาพองไว้กับผนังแล้วพับจากกันเก็บเพื่อออกไปเอาอุปกรณ์ ซึ่งมีเพียงกระดาษสีน้ำตาลและเชือกฟางเขียว ๆ เท่านั้น....ช่างเป็นแพคเกจที่สมราคาสินค้าเหลือเกิน

ดวงตาสีอำพันเห็นแวบ ๆ ที่ทางตาว่าเจ้านายกำลังถกธุรกิจกับวิลอย่างเคร่งเครียด ซึ่งเรื่องเงิน ๆ ทอง ๆ ภาพไม่ขอยุ่งเกี่ยว เขานำกระดาษปูไว้ที่พื้นแล้วลงมือห่อมันอย่างบรรจง...ริมฝีปากหนาคลี่ยิ้มโดยไม่รู้ตัว ภาพภูมิใจทุกครั้งที่เขาได้ส่งผลงานต่อไปให้คนอื่น...มันไม่ใช่แค่รายได้ แต่มันคือสิ่งยืนยันว่ายังมีคนที่เข้าใจในสิ่งที่เขาทำอยู่

“Look like he very happy” วิลที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามเสนอความเห็นให้เมสต้องหันหลังไปดู....ภาพนั่งอยู่บนพื้น...บรรจงพับกระดาษให้สองฝั่งบรรจบกันตรงกลางพอดี “He always big smile when someone buy the painting”

“คุณหาลูกค้ามาให้เขาตลอดเลยหรือครับ ?”

วิลยกไหล่ “บางครั้งก็มากันเอง....”

“ผมนึกว่าเขาจะทำงานจนไม่มีเวลาเขียนภาพเสียอีก”

“He is artist.....it is the truth never changes”

เมสเองก็รู้อยู่แต่ใจว่าไม่มีใครเปลี่ยนความจริงในข้อนี้ได้....

“ผมว่า...เรามาคุยเรื่องงานต่อเถอะครับ” เมสพยายามดึงความสนใจกลับมาที่งานของตนเอง “เรื่องสเตรจ...ผมมีเจ้าประจำอยู่ รับรองว่าได้ราคาพิเศษครับ”

....เมสหมายถึงแพงเป็นพิเศษ....

“ไม่เป็นไร ผมมีทีมของผมแล้วเหมือนกัน” มุมปากเขียวกระตุกยิ้มข้างหนึ่งอย่างรู้ทัน เล่นเอาเมสเซ็งขึ้นมาทันตา

....ตาแก่นี้โคตรร้ายกาจ....

ก่อนจะได้วางมวยกับคนแก่ร่างสูงใหญ่ของภาพก็ลากห่อกระดาษมาหาที่โซฟาพร้อมรอยยิ้มกว้าง ๆ จนตาเป็นขีด.....ยิ้มจนหน้าเหี่ยวจะเท่าวิลเลียมอยู่แล้ว

“ขอบใจมากนะวิล”

“Not at all”

“เดี๋ยวผมเอาของไปส่งที่รถเลยแล้วกัน” ภาพยกเฟรมขนาดใหญ่ขึ้นมาถือด้วยมือข้างเดียว “เมศกินข้าวก่อนได้นะครับ...เดี๋ยวพื้กลับมากินด้วย”

“โอ้กลับด้วยเลยก็แล้วกัน” วิลลุกขึ้นขณะขยับเสื้อคลุมให้เข้าที่เข้าทาง “พรุ่งนี้เจอกันที่ออฟฟิศนะ มิสเตอร์เมศ”

“.....ครับ” เมศตอบได้เพียงเท่านี้ เพราะชายมีเลือดต่างชาติทั้งสองพากันเดินออกนอกประตูไป เรียบร้อยปรเมศถอนหายใจยาวพลางนั่งมองกล่องข้าวในถุงพลาสติก

.....กินอะไรไม่ลงกันพอดีคราวนี้....

“ไปแกลังอะไรเจ้านายผมหรือไงวิล” อากาศด้านนอกสบายเหมาะกับการเดินทอดน่องในสวนหน้าบ้าน

“I don't trick” วิลหัวเราะขณะเอานิ้วเขี่ยประติมากรรมสำริดผิวเย็นเยียบ “โอ้แค่ถามว่าทำไมมาอยู่บ้านยู”

“ทำเหมือนไม่รู้ไปได้”

วิลยกไหล่ “He is so funny.”

“ฮ่า ๆ ๆ ๆ” ภาพนึกสะใจเล็ก ๆ ที่มีคนเอาคีนเมศให้

ย่างเข้าสามทุ่มครึ่งน้ำค้างบนยอดหญ้าซึมเข้าร่องเท้าตะแคงของภาพจนเปียกชื้น ภาพเหม่อมองขึ้นชมสัมผัสจากธรรมชาติอยู่ชั่วขณะหนึ่ง....เสียงแหบแห้งจากทางข้างตัวก็ถามขึ้น

“ภาพ....ไอยังรอให้ยูตกลงเรื่องงานใหม่อยู่นะ”

“บอกแล้ว.....ผมไม่เหมาะกับงานนี้หรอกวิล คุณหัวข้อที่คุณให้มาสิ...เป็นปีแล้วผมยังไม่ได้เริ่มเลย”

“อยู่ที่นั่นยูก็มีinspirationเองแหละ”

‘ศิลปินแบบงานประจำ’ คือสิ่งที่วิลเสนอให้ เพราะโรงแรมอัลลาพรีมาของเขาสรางความแตกต่างด้วยงานศิลปะอันเป็นเอกลักษณ์ของโรงแรม วิลเลียมริเริ่มที่จะมีการแสดงผลงานศิลปะในทุกเดือน

โดยเปลี่ยนธีมของงานไปเรื่อย ๆ และเข้าต้องการให้ภาพไปทำงานนี้ให้กับเขา

วิลเอ็นดูภาพเหมือนลูกชาย เขาเคยฝันอยากให้ลูกชายเรียนศิลปะแบบนี้บ้าง แต่ลูกดันไปสายธุรกิจแทน ซึ่งวิลก็ไม่ได้ว่าอะไร แต่การได้มาพูดคุยกับภาพทำให้เขาเหมือนเจอลูกชายในอุดมคติ ภาพซื่อตรง เรียบง่าย แต่เต็มไปด้วยความฝัน คงจะดีถ้าได้คนแบบนี้มาทำงานให้

ภาพไม่ได้ตอบอะไรนอกจากยกสินค้าขึ้นหลังรถและรับเงินจากโรเบิร์ต ชายหนุ่มยิ้มอมยิ้มเมื่อคิดถึงสีใหม่ ๆ ที่เขาจะได้ซื้อ

“Thank you Robert”

“Me too” โรเบิร์ตกระโดดขึ้นไปรอหลังพวงมาลัยเรียบร้อยแล้ว เหลือเพียงเพื่อนสูงวัยที่หันมาบอก “โอโรให้ยูเปลี่ยนใจอยู่นะภาพ” วิลยิ้มตอบว่าป๊ ๆ “งานนี้ไม่เหมาะกับยูหรอก”

“.....”

“มิสเตอร์เมสส์รายกาจ ระหว่างที่ไอแฮ่เล่น....เขายังพลิกกลับมาหลอกไอได้หน้าตาเฉย ฮ่า ๆ”

“นั่นงานถนัดเขาเลยต่างหากวิล”

“Your boss is Maze.”

“Yes He is” ภาพหัวเราะ

“that why I can't find exit”

“เพื่อเตรียมงานใหญ่อีกสองเดือนข้างหน้า บริษัทต้องประสงค์จะต้องเคลียร์งานเล็กงานน้อยให้หมดแล้วล้างกระเป่าพีๆ ให้พร้อม เงินก้อนโตกำลังจะมา !!!!”

เป็นประโยชน์ปลูกใจจากเจ้าของบริษัทที่แสดงความซื่อสัตย์ในจิตใจได้ดีเหลือเกิน....

แม้ปากจะบอกว่าปล่อยวางไม่ได้อยากเอาชนะพี่ชายอีกแล้ว.....แต่โรคคั่งงานและเงินของปรเมศมันติดเป็นสัน...เอ๊ย !! เป็นนิสัยไปเสียแล้ว ภาพจึงทำใจกับเรื่องนี้ไปเป็นชาติเรียบร้อย
อีกอย่างปกติเมศก็ไม่เคยเป็นพ่อพระในสายตาเขาอยู่แล้ว....ภาพชิน....

“ไม่มีคำถามนะครับ แยกย้าย ๆ บ้านใครบ้านมันครับ” เจ้านายเด็กเดินไปดิ่งกระดาษาแผ่นใหญ่ออกจากบอร์ดก่อนจะม้วนขัดไว้ในกล่องข้าง ๆ ลูกน้องทั้งหลายทั้งเหล่าเทพจะลุกขึ้นมาปรบมือสามครั้งแล้วเฮ้!! เสียให้รู้แล้วรู้รอด

“ข้าจะอ้าวออกมาเป็นเบอร์โทรอยู่แล้ว” เกือบ่นอุบอยู่ข้าง ๆ ภาพ แ่นละสิ....ก็มันเป็นฝ่ายติดต่อสารพัดจะติดต่อ “สามวันมานี้ข้าเรียกชื่อลูกค้าสลับกันมาห้ำรอบแล้ว ถ้าสุดข้าเรียกผู้หญิงว่าคุณสมชาย....”

“ไม่ต่างกันเท่าไรวะ” ธีรุตน์เดินมาตบบ่าปู ๆ “นี่ก็เพิ่งโดนค่าเพราะเลือกโทรไปเลื่อนเครไจน์เข้ามา”

“โอ้ยยยยย พวกเราจะทำหน้าตายอดตายอยากไปถึงไหนยะ กลับบ้าน ๆ หาลูกหาเมียไป”

“แฟนอยู่นี่อะ ไม่รู้จะกลับไปไหน.....แอ็ก!!” ไอ้เกือโดนพลังเงินของหญิงสาวเข้ากลางหลัง “แอล...ไม่ต้องเงินรุนแรงนัก....นี่ตายขึ้นมาได้เป็นหม้ายพอดี”

“ก็ใครใช้ให้พูดแบบนั้น!!”

“ไม่เป็นไรหรอก” ไอ้เกือเสียงสูงร่ากับไต่บันไดโน้ตอยู่ “คนแถวนี้เขาก็มีคู่ครองในออฟฟิศ” พูดเฉย ๆ ไม่ว่าเกือมันมองหน้าภาพด้วยนี่สิ

“ว้ายยยยยยยยยยย” คุณแม่ลูกอ่อนนี่ก็ชอบจัง...ไอ้ออฟฟิสเลิฟสตอรีเนีย “คู่ไหนเอ่ย ๆ ๆ”

“ก็ไม่รู้สินะ....แต่เมื่อวานเห็นเจ้านายกินข้าวกับใครไม่รู้....คุยกันกระหนุงกระหนิง สั่งต้มซี่โครงกับผัดผักบุ้ง” โห...นี่ขนาดไม่รู้สินะ ไอ้เกือ ถ้ามึงรู้จะขนาดไหน.... “แล้วก็นะ...”

“พี่เก้อ....”เสมือนท้องฟ้าวิปริตแปรปรวนทันใด....ไอ้เก้อชะงักปากไว้ทันท่วงที

“ละ...แล้วก็....กลับบ้านแล้วนะจ๊ะ สวัสดิ์ครับเจ้านาย” มั่นยกมือไหว้คนเด็กกว่าพร้อมคว้ากระเป๋าเอกสารใส่เกียร์หมาวิ่งกระเจิงออกไปก่อนที่เมศจะเอ่ยปากข่มขู่ตัดเงินเดือนมัน นายปรเมศไม่เคยยอมให้ลูกน้องในปกครองถือไฟเหนือกว่าตนเองอยู่แล้ว เขาหันขวับไปที่หนูนา...

“พี่หนูนาก็ด้วยครับ ถ้าแซวผมอีกล่ะก็” แววดาของปรเมศไม่ต่างอะไรกับฆาตกรโรคจิต “ผมเอาจี้เข้ายึดปากลูกชายพี่แน่ครับ รับรอง”

“กรี๊ดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดดด”

ไม่รู้ว่แค้นแม่หรือลูกมากกว่ากัน แต่ที่แน่ ๆ คุณน้องเมศของเธอจะเอาจริง....

เย็นวันนั้นภาพเดินชุดบอกจากตึกสูงด้วยสภาพไม่สู้ดี ส่วนที่เดินนำลี้ ๆ ตรงหน้านั้นคือเจ้านายกับโบหุสีแดงนี้ก็ไม่รู้จะเงินอะไรนักหนา....ทั้งที่เวลาอยู่ด้วยกันสองคนปรเมศเป็นฝ่ายโจมตีแท้ ๆ เชียว ภาพซุกมือลงในกระเป๋ากางเกงก่อนจะสาวเท้าให้เร็วขึ้นเพียงสองสามก้าวก็ตามมายืนลอยหน้าลอยตาข้าง ๆ เจ้านายได้แล้ว

“หน้ายังไม่หายแดงอีกหรือ ?”

“ก็เห็นอยู่....ไม่ได้ตาบอดสีซะหน่อยนี่คุณศิลปิน”เมศแฉะ “ผมละไม่เข้าใจเลย...ทำไมพี่ถึงปล่อยให้เขาล้อนั้กันนะ”

“อ้าว...ก็ไม่เห็นเป็นอะไรนี่ ที่ไอ้เก้อพูดก็เรื่องจริงทั้งนั้น วันนั้นเรากินต้มซี่โครงกับผัดผักนึ่งกันจริง ๆ”

เมศอยากจะบ้า.....มันไม่ใช่เรื่องนั้นโว้ยยยยยยยยยยยยยยยยยยย!!!

นายปรเมศตบหน้าผากตัวเองแก้เครียด เรื่องงานว่าเครียดแล้ว แต่การได้สนทนากับภาพทำให้เรื่องงานกลายเป็นเรื่องเล็กไปได้ น่าประทับใจจริง ๆ เห็นอีกฝ่ายหัวเสียภาพก็หัวเราะ

“ฮะฮะฮะ....เครียดทำไมครับ” เขาลูบหัวคนเด็กกว่าเบาๆ “ที่เขาแซวกันเพราะเอ็นดูเมศหรอก”

“.....”

พอมาลองคิดดูบางทีก็อาจจะจริงอย่างที่ภาพพูด....ไม่มีบริษัทที่ไหนที่เจ้านายกับลูกน้องเล่นหัวกันได้ขนาดนี้ ถึงเมศจะพยายามทำตัวเป็นใหญ่เป็นโตแค่ไหนพี่ ๆ ก็ยังคุยเล่นกับเขาเหมือนเป็นน้องชายคนหนึ่ง พอคิดแบบนี้ก็รู้สึกจะ.....

“ยิ่งเห็นเมสคีน ทุกคนยังมีความสุขนะ” โอ้ยยยยยยยยยยย...นี่มันจะรักเกินไปแล้ว !!!

“อ้อ...งั้นนายปรเมศก็ควรคืนบ่อ ย ๆ เพื่อให้พี่ชายพี่สาวที่รักทุกท่านมีความสุขใช่ไหมครับ ?”

“พี่ล้อเล่นน่า” เห็นหน้าหึงแล้วภาพก็เข้าไปเอาไหล่กระเซะ ๆ แรงก็ไม่ใช่หน่อย ๆ เมสแทบกระเด็น

“พี่ ๆ ทุกคนเอ็นดูเมสนะ”

“เหอะ....”

“พี่ภาพก็ด้วย”

ภาพปั่นหัวเขาเล่นอีกแล้ว....ด้วยประโยคชื่อ ๆ โง่ ๆ แต่มีพลังทำลายล้างระดับกระอักเลือดออกจากปาก เมสยกมือขึ้นปิดปากเพราะกลัวว่าเลือดในจินตนาการจะออกมาในชีวิตจริง ไม่ได้รู้เลยว่าทำทางแบบนี้ทำให้คนมองเดิมนอกรีตตามไปตลอดทาง

“นัดคุณหนึ่งไว้ที่ไหนหรือครับ ?”

“ร้านแถวทองหล่อ นะ ผมจับเองก็ได้” เมสตอบพลางล้วงหากุญแจรถในกระเป๋า

“พี่เอ่อ...” ภาพเอ่ยอย่างประหม่านั้นทำให้เมสหันกลับมาจ้องหน้า “พี่กลับบ้านเลยดีกว่า”

“ทำไมล่ะ”

“ก็พี่น้องควรจะได้คุยกันเป็นส่วนตัวไม่ใช่หรอ....อีกอย่างพี่เป็นคนนอกไปแล้วก็เกร็ง ๆ ชอบกล”
โบหน้าหล่อ ๆ ของเจ้านายอยู่ตรงหน้าตา....เหมือนหางลู่หูก “โถ....อย่าทำหน้าที่แบบนั้นสิครับ”

“พี่เป็นคนทำให้ผมกลับมาคุยกับพี่หนึ่งนะ อย่าเรียกว่าเป็นคนนอกได้ไหม”

“โอเคครับ.....คนในก็คนใน” เมสค่อยยิ้มออกหน่อย “แต่ถึงอย่างนั้นพี่ก็ไม่ค่อยอยากไปอยู่คืนนั้นแหละ เข้าใจพี่นะ”

“.....”

“นะครับ....” เข้าใจไม่เข้าใจไม่รู้ล่ะ แต่การที่ภาพเอากล้ามแขนล่า ๆ มาดู ๆ ไหล่เขาเหมือนหมาตัวใหญ่อ่อนขอกระดูกแบบนี้มันชั่วร้ายมาก

สมงสมองไม่ได้ใช้อีกต่อไป ถ้าภาพขอกระดูกเมสอาจปล่อยโยนเนื้อมาลงไปแทนแล้วยอมเตะกระดูกเอง“จะ...เข้าใจ....”

“ดีจ้ะครับ ไว้พรุ่งนี้เราค่อยไปกินข้าวด้วยกันนะครับ” ทางเดินสิ้นสุดลงที่หน้ารถคันงามของปรเมศ....และชายหนุ่มรู้สึกใจหายที่ภาพจะไม่นั่งออกไปด้วยเหมือนทุกครั้ง แต่ทำอะไรได้ล่ะ....เขาเปิดประตูรถออกก่อนจะยัดตัวเองเข้าไป

สายตาอาลัยอาวรณ์ของเมสเล่นเอาภาพแทบหลุดจำ ทำอย่างกับจะแยกกันตลอดชีวิตอย่างนั้น

แหละ มือใหญ่กว่าประตูกำลังจะปิดลงไว้ ร่างสูงใหญ่ร่วมร้อยเก้าสิบกว่าเซนตัมลงมาเอ่ยบอก
“ถ้าอยู่ด้วยกันตลอดก็คงดีเนอะ”

“พี่พูดเหมือนจะชวนผม.....”

ดื้อ ดื้อ ดื้อ ดื้อ ดื้อ ดื้อ~ ดื้อ ดื้อ ดื้อ ดื้อ ดื้อ ดื้อ~

“คุณหนึ่งโทรตามแล้วนั้น รีบไปเถอะ ขับรถดี ๆ นะครับ” เมศสบถคำทอไอ้พี่หนึ่งในใจขณะกด
ตัดสายมือถือ เป็นจังหวะเดียวกับที่ภาพโน้มน้าวลงมาเตะริมฝีปากลงกับสันจมูกโด่ง “เจอกันพรุ่งนี้
ครับ”

อะ...เดี๋ยวนะ....อันไหนเบรกอันไหนคันเร่ง....ตอนนี้เข้าเกียร์อะไรไว้.....ไม่สิ....กูขับออโต้
หว่า ละ....แล้วแยกหน้าขวาหรือตรงไป เฮ้ย...แล้วนั้นไฟสีอะไร...

เมศเห็นแต่สีชมพู....

ป็นนนวนนวนนวนนวนนวนนวนนวน

“เออ!! กูรู้แล้ว!!! ไฟเขียว โอเค!!จะบีบหาพ่ออะไรนักหนา!!” ปฏิกริยาตอบสนองต่อไฟเขียวกลับ
เป็นคนกรุงอีกครั้ง....นายปรเมศเหยียบเร่งแบบประชิดชีวิตเข้าไปเต็มดินเลนเอารถทะยานแทบเสย
ขึ้นไปใต้คันหน้า

เมื่อไฟแดงถัดมาทำให้ทุกอย่างกลับเข้าสู่สภาวะปกติปรเมศสูดลมหายใจเข้าลึก ๆ ตั้งสติแข่งกับ
เสียงหัวใจที่เต้นตุบ ๆ อยู่ทีอกซ้าย เหมือนจะเป็นบ้ำมันเสียดอนนี้....เมศยกมือขึ้นกุมจมูกที่เพ็งโดน
จูบไปเมื่อครู่...

....ไม่ใช่ความผิดเมศสักหน่อย

ก็ไม่เห็นกฎจราจรจะบอกว่าคนมีความรักห้ามขับรถนี่นา....

.....

.....

.....

.....

“แก!! หนึ่งนะ...หนึ่ง”

“ตายแล้ว!! ตัวจริงหล่อกว่าในทีวีอีกแก ฉันว่าในนั้นก็หล่อเต็มปรอทแล้วนะ เจอแบบนี้แฮนซัม
มิเตอร์พังยับเยิน”

“จุมูกหรือสันเขื่อนหะนั่น”

“แกว่าทำเปล่าวะ”

“ไม่นะแก...มันหักไปทางขวาประมาณสององศา ถ้าทำหมอไม่น่าพลาด”

ปรเมศนั่งเท้าคางจ้องจุมูกเปิดไฟเลี้ยวขวาของพี่ชายพลางคิดว่าอยู่กับหนึ่งมาตั้งแต่เด็กเขายังไม่เคย
สังเกตเลยว่าจุมูกมันเบี้ยว พวกผู้หญิงนี่เก็บรายละเอียดเก่งชะมัด....ส่วนตัวคนถูกนินทาไม่ได้สนใจ
เพราะกำลังมุ่นมั่นกับการ โบกมือเรียกบริกรมาเก็บเงินที่โต๊ะ เมศเห็นแวบ ๆ ที่ทางตาว่าผู้หญิงกลุ่ม
เมื่อก็เริ่มขยับ...เท่านั้นแหละเขาก็รู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้นต่อไป...

“ขอถ่ายรูปกับคุณหนึ่งได้ไหมคะ ?” แทงหวยไม่ถูกแบบนี้มั้งวะ!! เมศตบเข้าฉลาดในใจ ในขณะที่
หนึ่งหันกลับมายิ้มหวานให้แฟนคลับ.....มดแทบจะได้ขึ้นมาตามขาโต๊ะ

“ได้สิครับ มาเลยครับ”ว่าแล้วพ่อพระเอกดั่งกึ่งนางเอกโอบไหล่สาวเจ้า แถมยังมีหน้าหันมาใช้งาน
น้อง “เมศ...ถ่ายให้เขาหน่อยสิ”

เมศรับมือถือราคาแพงมากถ่ายอยู่สามสี่เซะ กันเสีย กันบูด กันเบลอ ก่อนจะยื่นมันกลับไปให้
เจ้าของ สามสาวยิ้มหน้าบานเหมือนหนึ่งขอแต่งงาน

“ขอบคุณนะคะ”

“ไม่เป็นไรครับ” ปรเมศยิ้มสุภาพ ก่อนจะคว้ากระเป๋าตังขึ้นมาล้วงหาเงินมาวางในถาด แต่เข้าไป
เสียแล้วเพราะพี่ชายวางเบงค์สี่เทาไปสองใบแล้วยื่นกลับไปให้บริการ

“ไม่ต้อง ๆ พี่เลี้ยงเอง”

อ้าว....อืมจ้ะตั้งค้อยู่ครบแบบนี้ก็ลาภปากสิ เมศยิ้มว่า “ถ้าพี่บอกตั้งแต่แรกผมสั่งหนักกว่านี้แน่”

“น้อย ๆ หน่อยไอ้เมศ” เห็นหน้ากวนประสาทแล้วมือไม่อยู่ไม่สุขต้องไปปลักหัวไอน้องชายตัว
แสบ

การได้พี่น้องที่หายไปนานกลับมาเป็นเรื่องที่ทั้งคู่ไม่คิดไม่ฝันมาก่อน แรก ๆ ก็กลัวว่าจะกลับมา
คุยเล่นกันเหมือนตอนเป็นเด็กไม่ได้อีก แต่พออยู่ไปสักพักเมศก็รู้สึกเหมือนบรรยากาศเดิม ๆ ได้

กลับมา.... คงจะเหมือนเพื่อนเก่าที่แม้จะห่างกันไปนานแต่พอกลับมาอยู่ด้วยกันก็สามารถคุยเล่นได้อย่างสนิทใจละมั้ง

ถึงอย่างนั้นเมศก็รู้ว่าทุกอย่างคงกลับเป็นเหมือนเดิมไม่ได้....แผลใจในวัยเด็กมันฝังลึกเกินเยียวยา และการได้เห็นใบหน้าของหนึ่งทำให้เมศคิดถึงแม่ทุกครั้งไป มันแอบเศร้านิด ๆ

แต่ถามว่ามีความสุขไหม....ก็คงต้องตอบว่า ‘มี’ เช่นกัน

“ได้ข่าวว่าบริษัทได้ทำงานเปิดตัวโรงแรมใหญ่เลยนี่” หนึ่งไม่ใช่คนเบื้องหน้าที่หลับหูหลับตาทำงานงก ๆ ไปวัน ๆ เขารู้เรื่องหมดแหละที่เกี่ยวข้องกับวงการและธุรกิจ “วันก่อนเขามาแจกบัตรเชิญที่ช่องพีเลี้ยวะ”

“ตาลูฟรังชอบจับผิคนั้นนะเหรออ” ถ้าภาพมาได้ยินสรรพนามแทนเพื่อนรักจากปากเมศคงน้ำตาไหลพราก “แล้วพีไปไหมล่ะ?”

“ก็คงต้องรอดูตารางงานก่อน เขาแจกแบบหวาน ๆ คงไม่ได้หวังว่าใครจะไปหรอก” หนึ่งตอบขณะเอาเงินทอนออกจากตลาดโดยไม่ลืมวางทิปให้ด้วย พอจะลุกขึ้นแล้วยังเห็นน้องชายนั่งจ้องเงินในตลาดก็หลุดหัวเราะ “อะไร นี่ยังติดนิสัยแอบเก็บทิปอีกเหรออฮา ๆ ๆ โตะแล้วนะ”

“ไม่ได้จะเก็บซะหน่อย!!”

“เออ...ไม่เก็บก็ไม่เก็บ ก็ลูกสักทีดี”

“รู้แล้วน่า” เมศเขยิบตัวออกมาจากเก้าอี้แล้วรีบเดินตาม คนเป็นน้องเลยไม่ทันได้เห็นว่าพี่ชายยอมยืมจนต้องกัดปากแล้ว

ความทรงจำวัยเด็กย้อนกลับมา....ทุกครั้งที่พ่อกับแม่พาพวกเขาออกมากินข้าวที่ร้านอาหาร ปรเมศไฉ่เต็งจะต้องคอยแอบเก็บเศษเงินทิปที่พ่อวางไว้ในตลาดทุกที แล้วเมื่อถึงกึ่งหนึ่งจ้องเหรียญอยากเก็บจะเก็บเหมือนตอนนั้นเลย

“พี่จะเข้าห้องน้ำ แยกกันตรงนี้เลยไหม?”

“โอเค...งั้นผมกลับนะพี่” เมศโบกมือลาพี่ชายแบบไม่ค่อยใส่ใจนัก เพราะอย่างไรเดี๋ยวหนึ่งว่างงานมันก็คงโทรชวนเขาออกมากินข้าวเองนั่นแหละ นิสัยมันแย่ทั้งพี่น้องถึงได้ไม่มีเพื่อนคบ “บาย”

เป็นการแยกจากกันอย่างจี๊ดจ๊าด แต่ทั้งคู่ก็อดยิ้มกับมันไม่ได้ เมศก้มมองนาฬิกาขณะก้าวเท้า...

พบว่านี่ก็สองทุ่มเข้าไปแล้ว แต่ตัวเขาเองไม่ค่อยอยากกลับบ้านสักเท่าไร ร่างสูงเดินไปเท้าคางตรง
ระเปียงกัน...ยืนมองผู้คนมากหน้าหลายตาตรงชั้นหนึ่งที่กำลังชมคอนเสิร์ตของวงอินดี้ที่เกิดขึ้นมาไม่
เคยได้ยินชื่อ เสียงเพลงดังก้องขึ้นมาถึงชั้นสี่ที่เมสอยู่

ร้องอะไรของมันวะ....

ชายหนุ่มขมวดคิ้วพยายามตั้งใจจับใจความสำคัญในประโยคบอกเล่าผ่านเสียงเพลง นี่ไอ้พวก
ศิลปินมันพูดไม่รู้เรื่องแบบนี้ทุกคนเลยรีเปล่านะ.....คุณกร้องนำสิ เหมือนหลงป่าในเกมจูแมนจี้สัก
แปดปีแล้วมีคนไปพามาร้องเพลงโดยไม่ผ่านการอาบน้ำ ดูหมวดเครารกรุงรังจนน่าจะมีเส้น
ก๊วยเตี๋ยติดได้ถ้าไม่สาบให้ตี ๆ

สภาพเหมือนพีภาพตอนแรกเลย...

ไม่เหมือนสิ!! พีภาพของเขาหล่อจะตาย ถึงเสียของไปหน่อยแต่ก็ยังหล่อกว่าไอ้นักร้องนี่ตั้ง
เยอะ แล้วก็ตัวใหญ่หนีบหายใจวาววอดด้วย...เวลากอดแล้วเหมือนกระดูกจะหัก แต่เมสก็ชอบที่เป็น
แบบนี้.....ดวงตาสีอำพันในเปลือกตาดก ๆ ดูใจดี คิดแล้วก็....

“แหม...คนนั้นก็หล่อนะแก ที่ถ่ายรูปไปให้เรานะ”

“เออใช่....ฉันว่าจะพูดอยู่แล้วเชียว แต่ไม่เคยเห็นหน้าเลยนะแก...ดาราใหม่หรอ”

“ไม่ใช่ละ ถ้ามีฉันต้องเคยเห็นบ้างแหละ ฉันรับนิตยสารกอสซิปรายสัปดาห์เชียวนะยะ”

“เฮ้ยยยยยแก.....หรือจะเป็นคู่ของคุณหนึ่งวะ”

“...มะ...ไม่มั้ง....คุณหนึ่งเขาก็มีข่าวก๊ากกกับสาวเรื่อย ๆ นะ”

“แต่ก็ยังไม่ยอมรับว่าคบใครจริง ๆ ไข่ใหม่ละ” เจ้าหล่อนหรีเสียงอั้นดังให้กลายเป็นเสียงพูดปกติ

“เห็นไหมมันมีมูลนะแก แอริยยยยยย...คิดแล้วสยิวก็ว”

“ตายแล้ว งั้นก็แสดงว่าที่จ่ายเงินค่าข่าวให้นั่นก็.....”

ไม่ต้องหันไปดูก็รู้ว่าบทสนทนานั้นมาจากใครเมสถอนหายใจเอือมระอา กับข้อหาที่ไม่ได้ทำ.....นี่
แค่ไปกินข้าวมันจะอะไรกันนักหนานะ จิตใจที่เคยแจ่มใสหมองหมองลงไปทันตาจนอยากจะหัก
ราวเหล็กที่เกาะอยู่ไปไล่ฟาดหัวสาวจิ้นินทาซะให้รู้แล้วรู้รอด

ก่อนจะเกิดเหตุฆาตกรรมสังหาร โหดขึ้นกลางห้างมือถือในกระเป๋าก็แผดเสียงลั่น ลำบากเมสต้อง
ล้วงมันมาครับ....พอเห็นว่าเป็นเบอร์ใครเจ้าตัวก็เรงร่าทันที

“ถึงบ้านรียังครับ ?”

“ยังเลย...” เมศใช้มือป้องปากกันเสียงโหยหวนของเพลงอินดี้ด้านล่าง เมื่อพบว่ามันช่วยอะไรไม่ได้มากเขาก็เริ่มออกเดินทางสถานที่ที่จำนวนเคซีเบลมันน้อยกว่านี้ “ผมเพิ่งแยกกับพี่หนึ่งนะ”

“เหอ...เสียงดังจังอยู่ในห้างเหอครับ”

“ซ้ายยยยยยย” เมศตอบลากเสียงอย่างเบื่อหน่าย “ไม่อยากกลับเลย”

ยอมรับก็ได้อ่อนอยู่..... กลับไปก็ต้องอยู่ห้องคนเดียวอีกแล้วน่าเบื่อจะตายไป แคมเรื่องที่คนพวกนั้นยังรบกวนจิตใจไม่หยุด รู้สึกเหมือนถูกมองเป็นตัวประหลาดโดยไม่ได้ทำอะไรผิดนี่มันแย่มาก

“ไม่สบายใจเหอครับ” ปลายสายคุกรุ่นเกรี้ยวจนภาพสั่นผัดได้

“นิดหน่อย” ผู้ชายช่างบงการอย่างปรเมศกลับต้องมาอ่อนลูกน้องตัวเอง.... ไม่สิ นี่มันเลิกงานแล้วที่ภาพไม่ใช่ลูกน้องเขาแล้ว มือที่ชุ่มเหงื่อกำสายเคเบิลตัวเองถูไปมาอย่างคนขาดความมั่นใจ เหมือนไอ้จิ้งที่เมศเห็นในหนังฝรั่ง “ผม...”

“ครับ ?”

“ผมไปหาพี่ได้ไหม ?”

“.....” ปลายสายเงียบไปจนคนรอใจแป้ว มีोन้ญจนเลขหวยจะขึ้นที่ชายเคืออยู่แล้ว

เมศถามเสียงอ่อย “ไม่ได้เหอ....”

และเพราะได้เสียงนั้นแหละภาพถึงได้ระเบิดเสียงหัวเราะจนดังออกมานอกโทรศัพท์ “ฮา ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ครับ...ได้ครับได้”

“นี้จะแก๊งผมเหอ จะเงียบทำซากอะไรถ้า....”

“ก็เมศน่ารักนี่ครับ ฮะฮะฮะ”

พอเถอะ !!!!!!! ก่อนที่นายปรเมศจะเปลี่ยนใจหนีความอายด้วยการไถหน้าไปตามผนังห้างเขากรอกเสียงอะไรสักอย่างที่ฟังดูเหมือน ‘แล้วเจอกัน’ หรือไม่ก็ ‘ฝากไว้ก่อนเถอะ’

ขายาก้าวเร็วขึ้นย้อนกลับไปทางเดิมเพื่อไปที่ลานจอดรถ ด้วยอารมณ์พลิกจากหลังตื่นไปหน้ามืออย่ารวดเร็วเมศวิ่งผ่านสาวขาเมาท์....ก่อนจะชะงักแล้วถอยหลังกลับไปสองก้าว สามสาวชะงักปากค้างไว้ในขณะที่เมศเสะยืม

“จะนิทาอะไรก็ให้มันเบา ๆ หน่อยเถอะครับ เสียงดังขนาดนี้คนอื่นเขาจะหาว่าไม่มีมารยาทนะครับ”

ฝึกกลับเข้าร่างแล้ว.....

รณิสันมาร์ชสีคำเพ็งจดแน่งได้ไม่ถึงห้าวินาทีประตูด้านซ้ายของคนขับก็ถูกกระชากออกพร้อม
ร่างสูงใหญ่ที่ยัดตัวเองเข้ามาพร้อมคาดเข็มขัดทำหน้ามึน ๆ

“ไปเดินเล่นกันครับ”

“ห๊ะ? จะสามทุ่มครึ่งแล้วนะ....เดินเล่นอะไร”

“ตรงไปครับ แยกหน้าเลี้ยวซ้าย” ภาพมันสนใจใครที่ไหนละนั่งขึ้นนั่งลงรีบร้อย มั่นกล้ามากนะ
ที่มาสั่งเมส!! “ไปเดินเล่นกันเนอะ....นะครับ”

โอเค....ตามนั้นครับพี่ภาพ....

ภาพบอกทางให้เมสขับออกมาจากซอยเลี้ยวซ้ายที่ขวาที่ไม่กี่ครั้งก็มาหยุดตรงได้ต้มไม้ใหญ่ เมส
เงยหน้าขึ้นมองกิ่งก้านยาวเพื่อยพร้อมมโนภาพว่ามันต้องเคยมีคนมาผูกคอตายที่นี่แน่ ๆ ยังได้ฟัง
ตอนลมพัดแล้วกิ่งไม้ไหวส่งเสียงเสียดกันแซ่ดซากแล้วเมสไม่อยากจะเปิดประตูออกไปเลย

“เรามาทำอะไรที่นี่กันเนีย...” เมสพิมพ์ “มาให้ท่านโจรเหรือ”

“ก็บอกว่ามาเดินเล่นไงครับ”

“เดี๋ยวก็โดนฟาดหัวลากไปฆ่าชิงทรัพย์พอดี” นี่ไม่ได้พูดเกินจริงแม้แต่บ่อย แค่นั่งอยู่ในรถ
ขาปรเมสยังสั่นหึก ๆ แล้วจะให้ออกไปเดินทอดน่องเหรือ!!!

“ไม่เป็นไรเหรือครับ เวลาคิงานไม่ออกพี่ก็มาเดินบ่อย ๆ”

“พี่ภาพ เดี่ยว !!” ถามว่าทันไหมละ.... ไร่ร้างหมี ๆ เดินอู้อ้ายออกจากรถไปเป็นที่เรียบร้อยเมสหน้า
ซีดเผือดในทันทีสองมือกำพวงมาลัยแน่นฝายเทวากับชาตานต้อยตักันในสมอง...

ภูควรรจะลงไป....หรือเหยียบคันเร่งมิดเลยดีวะ....

ราวกับภาพมีคำเตือนเขียนไว้บนทลลกว่า ‘พี่ภาพเป็นเหตุให้การตัดสินใจช้าลงได้’ สุดท้ายเมสก็
ยอมดับเครื่องแล้วเปิดประตูรถเดินออกไปตาย เอ๊ย!! ไปเดินเล่นพร้อมกับภาพจนได้

“มานี้เร็วครับ” มือใหญ่โบกหย้อย ๆ เหมือนมาสคอร์ตในสวนสัตว์ที่ล่อลวงเด็กไปถ่ายรูป แล้วไอ้
เด็กโข่งวัยยี่สิบเจ็ดปีก็เดินตามด้อย ๆ ไปชะด้วย แต่ไม่ใช่เพราะเชื่อง เมสกลัวต่างหาก!! “ไม่ต้อง
กลัวเหรือครับ พี่มาบ่อยไม่มีโจรเหรือ”

“ก็แต่ก่อนสภาพพี่มันก็ไม่ต่างหากโจรเหรือ มั่นก็นึกว่าพวกเดียวกันนะสิวะ!!”

“ถ้าถัวนั้นก็....” ภาพสดประสานนิ้วมือเข้าไปในอุ้งมืออีกฝาย “จับมือกันไว้เนอะ”

เท่านั้นแหละ....เมศเลิกบ่นเลย.....

ภาพงูมือเจ้านายเดินผ่านต้นไม้เงาทั่ว ๆ ลงไปตามเนินเล็ก ๆ ท่ามกลางความเงียบสงบรางเหล็กของรถไฟทอดตัวยาวอยู่ตรงหน้า ไข่ม้วนนั้นคือทางรถไฟแคบ ๆ ที่ในตอนเช้าเต็มไปด้วยความวุ่นวาย แต่พอตกดึกกลับเงียบสงบอย่างไม่น่าเชื่อ

มืออุ่นและสากค่อ ๆ แกว่งแขนไปข้างหน้าทำให้เมศต้องแกว่งตามไปด้วย ที่นี่เงียบสงบและมีลมเย็นพัดตลอดเวลา จะว่าน่าขนหัวลุกก็ใช่ แต่ถ้าได้มากับนายศิลปินเมศว่ามันก็ไม่เลวร้ายนักหรอก

“ไหน....ลองบอกฟีสิครับ” เสียงทุ้มต่ำเอ่ยถามอยู่ข้างใบหู “วันนี้ไม่สบายใจอะไร”

“ก็ไม่เชิงว่าไม่สบายใจหรอก” พอดคิดถึงเรื่องที่เจอมาคือเรียวก็ขมวดแทบเป็นเส้น “แค่หงุดหงิดคนปากเสีย”

“เกิดมาไม่คิดเลยว่าฟีจะได้ยินเมศคำว่าคนอื่นปากเสีย”

“ฟีภาพ....” ตกลงมึงจะช่วยให้อู๊วเครียดกว่าเดิมใช่ไหม...

“เหม...ล้อเล่นน่า เล่าต่อสิครับ ๆ”

“วันนี้โดนคนหาว่าเป็นคู่ขาไอ้ฟีหนึ่งด้วยล่ะ” เมศถอนหายใจ “แค่เห็นผมไปกินข้าวกับมันแล้วมันจ่ายเงินให้แท้ ๆ แต่เอาไปพูดซะ.....นี่มันต้องเป็นข้อแปลดปลอมตัวมาเก็บข้อมูลแน่ ๆ”

“ชะ...ข้อแปลด?” ภาพเกาหัว....อะไรคือข้อแปลดวะ

“โทษที ผมลืมไป” หน้าอย่างไอ้ฟีภาพไม่เคยถามอะไรพวกนี้หรอก “เอาเป็นว่าผมไม่ได้อารมณ์เสียที่โดนหาว่าเป็นคู่ขาไอ้ฟีหนึ่งมันหรอกนะ แต่ผมกำลังหงุดหงิดว่าการเป็นเกย์นี่มันต้องยืขนาดนั้นเลยหรอวะ”

จริงอยู่เมศไม่เคยชอบผู้ชายมาก่อน แต่ที่เขายอมรับภาพได้เพราะเมศไม่มีอะไรต้องห่วง.... ไร้ญาติขาดมิตร อีกะแค่หาความสุขที่ภาพมอบให้ได้ทำไมจะไม่โคตรว่าเข้าใจล่ะ จะมัวแต่มาคิดเรื่องสังคมนั่นนี่เมศก็คงไม่มีความสุขกันพอดี

ภาพไม่ได้ตอบอะไรในทันที....ชายหนุ่มดึงแขนเจ้านายให้ขึ้นไปเดินบนรางรถไฟ ดูปรเมศเดินตามเก็บ ๆ กัง ๆ แล้วตลกซะมด ภาพทำยาวเป็นเรือกี่จริงแต่เขามาเดินเล่นบนนี้บ่อยจนสกิลการทรงตัวพัฒนาไปในระดับสูงสุด ต่างกับลูกคุณหนูที่เดินดื้อกเดັกจะตกแหล่มีตกแหล่ตามหลัง

“พอก่อน ผมเดินไม่ทัน!!” ตามหลักการทางวิทยาศาสตร์แล้วการปล่อยมือคือทางออกที่ดีที่สุด แต่ปรเมศไม่ขอเลือก แถมยังจับแน่นกว่าเดิมเพราะกลัวภาพจะปล่อยมือไป

“ครับ...ช้า ๆ วาครูไปด้วยการต่อเท้าเป็นเส้นตรง...”

“ยิ่งอธิบายผมว่ามันยิ่งเลวร้ายวะ” เมศตั้งสมาธิกับการวางเท้าต่อกันไปช้า ๆ

“ใครเหยียบไม้หมอนก่อนแพ้ะครับ”

“ปัญญาอ่อน.....ใครจะไปเล่นกับพี่” ปากว่าอย่างนั้นแต่ดูเหมือนเจ้าตัวยังตั้งสมาธิกับการเดินสุด ๆ ไปเลย แรงบีบอุ่น ๆ ที่มีมือค่อย ๆ คลายออก

“รู้ไหม....การได้เดินเหนือกว่าพื้นแต่ไม่ก็เซนแต่พี่รู้เหมือนบินได้”

....ภาพออกเดินไปข้างหน้าเร็วขึ้นราวกับสายปีกและโฉบบินไปไกลแสนไกล

แม้ไม่เห็นใบหน้าแต่เมศก็รู้ว่าภาพยิ้ม.... ทุกครั้งที่พูดถึงอิสรภาพจะยิ้มออกมาเสมอ เขามีความสุขกับชีวิตที่ไม่มีใครอิจฉา ซึ่งนั่นมันน่าอิจฉาที่สุด....

ปรเมศขยับเท้าเดินตามแผ่นหลังกว้างไปช้า ๆ ระยะห่างสั้น ๆ ทำให้ลมเย็นลอดผ่านคนด้านหน้ามาปะทะกับเมศอย่างจัง ชายหนุ่มหลับตาลงแล้วสูดออกซิเจนเข้าไปเต็มปอด.... ไม่อยากจะเชื่อว่าสถานที่อย่างกรุงเทพยังเหลือออกซิเจนบริสุทธิ์แบบนี้ด้วย

การเดินบนแผ่นเหล็กเริ่มไม่ใช่เรื่องยากอย่างที่คิด....แม้จะหลับตามเมศก็สามารถก้าวไปได้ไม่ยาก คำคินนี้เงียบสงัดจนได้ยินเสียงลมหวีดร้องข้างใบหู....ทั้งที่เคยดำภาพว่าเพื่อเจอแต่เมศกลับชอบเสียงมันเหมือนกัน ไร้ซึ่งบทสนทนาใด ๆ ระหว่างคนทั้งสองเมศไม่แน่ใจนักว่าเวลาผ่านไปนานเท่าไร จวบจนเขาลืมตาขึ้น...

....รอยยิ้มสว่างไสวก็ปรากฏอยู่เบื้องหน้าร่างสูงใหญ่ที่ยืนอยู่บนพื้นดิน โฉมหน้าผากลงมากดตะกบหน้าผากของอีกฝ่าย

“ฟังพี่นะครับคนดี.....” เสียงทุ้มต่ำ และแววตาอ่อนโยนกำลังจะทำให้ปรเมศละลาย “แค่เจาะเข้าไปในผิวหนังแค่ไม่กี่มิล....เราทุกคนเหมือนกันหมด ดังนั้นไม่มีใครน่าขยะแขยงหรอกครับ”

“.....”

“เอาเป็นว่าใครจะคิดยังไงก็ช่าง แต่พี่ไม่คิดแบบนั้น” ภาพดูหน้าผากเบา ๆ “....นะครับ”

“พี่พูดแค่นี้ผมก็ตายแล้ว” เสียงจิ้งจอกที่ตอบกลับมาเรียกเสียงหัวเราะเบา ๆ จากคนตัวใหญ่ได้ดี นัก ดูแววตาอื่น ๆ ที่จ้องกลับมาอย่างไม่ยอมแพ้ช่างขัดกับใบหน้าแดง ๆ นั้นซะจริง ความขัดแย้งในตัวเองนี่มันเสน่ห์ของปรเมศชัด ๆ !!!

ลมเย็นลอดผ่านระหว่างใบหน้าแต่ไม่ได้หนาวเหน็บเท่าไร เพราะมีลมหายใจอุ่น ๆ ของคนทั้งสอง ช่วยให้ไอร้อนกันและกัน ภาพอบอุ่นเหลือเกิน....มากเกินไปจนเมสรู้สึกปวดตบ ๆ ที่อกซ้ายเพราะหัวใจเต้นแรง แฉกหน้าก็ยังร้อนฟ้าวเหมือนอั้งไฟเมสรู้สึกไม่เป็นตัวของตัวเองทุกครั้งที่อยู่ใกล้คนคนนี้

แต่พอลองคิดอีกที นี่อาจจะเป็นตัวของเขาเองที่สุดก็ได้...

ปรเมศค่อย ๆ ยกมือขึ้นกุมสองแก้มของคนสูงกว่า....ตอหนวดสากมือชวนจิกจี้มันไม่ได้ทำให้ชายหนุ่มผละออกแต่อย่างใด ตรงกันข้ามเขาค่อย ๆ ดึงใบหน้านั้นลงมาใกล้เพื่อประกบริมฝีปาก แต่ทว่า....

“ว่าแต่....ปกติเมสสนใจเรื่องที่ชาวบ้านด่าด้วยหรือ....”

“เออะ....” เมสชะงัก “อะ...ผมว่าเราอย่าพูดเรื่องนั้นกันเลยน่าพี่ภาพ”

ภาพหรีตามอง...

“ทำไมครับ.... ผมจิตใจอ่อนไหวต่อคำพูดคนอื่นบ้างไม่ได้รีใจ....”

ภาพกอดอก....

“ผมออกจะน่าสงสารนะ....”

ภาพเอียงคอ...

“โอเค” เมสยกมือยอมแพ้ “เอาตรง ๆ เลยนะ ผมไม่ได้คิดเสียอะไรเรื่องโดนนิทาเลย ผมหาเรื่องมาเจอพี่ต่างหาก”

ไอ้เด็กเสบเอี้ยยยยยยยยยยยยยยย!!!! นายสิลปีนคว่ำตัวเจ้านายมายี้หั่วให้หายมันเจี้ยว...หนอย!!
มาทำแผนสูงจั้นหรออออ

“โอ้ย!! ไม่เอา พอแล้ว....ผมเสียทรงหมด...พ้ออออ!!!!” มีเธอจะหยุดง่าย ๆ นาน ๆ ได้เอากินของไอ้ภาพรังแกให้สาแก่ใจเถอะ นี่ก็พยายามยิ่งแรงไม่ให้ผมหลุดติดมือมาเป็นกระจุดอยู่นะ... “พี่ภาพ!! เดียวก็ตัดเงินเดือนซะหรอก”

“โธ่...ชู่อยู่เรื่องเดียวเนี่ยแหละ” ก็รู้ว่ามันได้ผลแบบนี้ไง....เรื่องปากท้องไอ้ภาพนี่เรื่องใหญ่เลย

เมสเสยผมจัดทรงลวก ๆ ถึงจะไม่เหลือฟอร์มให้เสีย แต่ก็ยังรู้สึกเสียช้ำซากอยู่ดี ก็ตอนพี่ภาพโทรมาเขาเกิดนึกอยากอ้อนขึ้นมานี้นา....ถ้าไม่มาแนวน่าสงสารจะได้ผลเธอ นายปรเมศไม่เคยยอมลง

ให้ใครขนาดนี้หรอคะ

“อยากมาหาทีมาสิ พี่ไม่ได้ห้ามซะหน่อย...หือ?”

“มาแบบปกติก็ไม่ใช่ผมสิ” เมศกอดอก...วางฟอร์มไม่เลิก

“เหมือนตอนที่หลอกพี่ไปหาที่บ้านเพราะอยากจูบนะหรอ”

“พอครับพอ...พี่จะให้ผมอายุตายตรงนี้เลยรีงห๊ะ!!!” นายปรเมศไม่อาจทนหลักฐานแดง ๆ บนใบหน้าตัวเองได้ เจ้าตัวทรุดลงไปนั่งยอง ๆ บนพื้นพร้อมสองมือปิดใบหน้า เหมือนหุ้อได้ยินเสียง ‘ฉ่า~~~~’ บนฝ่ามือเลย

“เห~....เงินซะด้วย”

“ไม่ต้องมายุ่งกับผมเลย!!”

“ฮะฮะฮะ”

เวรเอ๊ย!! ที่ผ่านมาก็ภาพมันต้องเกล้งโง่แน่ ๆ มันคือหมาป่าหุ้มหนังควายชัด ๆ !!!!

“ถ้าติดพี่ขนาดนั้นก็มานอนบ้านพี่สิ”

“ห๊ะ ???” ด้วยอารมณ์ตกใจเมศเปลอเงยหน้าขึ้นมามอง “พี่ว่าไงนะ”

“ก็มานอนบ้านพี่เลยจะได้ไม่ต้องไป ๆ มา ๆ ไง” เห็นเมศขมวดคิ้วภาพก็เริ่มอธิบาย “เปลืองค่าน้ำมันรถด้วย...แล้วก็... เฮียยยยยยย”

หมับ!! นายปรเมศกระโจนโผล่เข้ากอดจนภาพแทบหงายหลัง....ถึงจะเตี้ยกว่าแต่น้ำหนักก็ไม่ใช่่น้อย ๆ เลย ชายหนุ่มร่างหมีสัมผัสถึงใบหน้าเรียบที่ซุก ๆ อยู่ทีบ่าอย่างเป้นสุขเหมือนหมาน้อยอ้อนเจ้าของ นี่เมศรอให้เขาชวนมานานแค่ไหนแล้วนะ?

น่าเอ็นดูจนต้องยกมือขึ้นลูบเส้นผมย้อมสีเบา ๆ “เด็กขี้เหงาเอ๊ย”

“ก็เพราะพี่นั่นแหละ” ไม่ต้องมาโทษเมศเลย...มันเพราะใครกันที่ทำให้เขายืนด้วยขาตัวเองไม่ได้

“แล้ววันนี้ตอนแยกกันทำหน้าอย่างกับหมาโคนเจ้าของทิ้ง พี่เกือบหลุดหัวเราะนะรู้ไหม”

“ผมเปล่า!!”

“แอ่กกกกกก” ไอ้ภาพกระอักเพราะ โคนดูย็ท้องเข้าไปหมัดหนึ่ง “ทำร้ายร่างกายพี่”

“ก็พี่แหย่ผมก่อน!!”

“ก็เมสน่ารักก่อน...”

“พอเลยนะ !!!”

เสียงถกเถียงยังคงดังในบริเวณนั้นไปพักใหญ่ จนเวลาผ่านไปพอสมควรและอากาศเย็นเริ่มไม่
ปลอดภัยต่อเมศ นายศิลปินเป็นฝ่ายผละออกมาบิดขี้เกียจเหมือนหมีกำลังจะออกจากจำศีล
“เดินมาไกลเหมือนกันนะ” เมศอยากถามเมศเหมือนกันว่าหมายถึงระยะทางหรือความสัมพันธ์ของ
พวกเขา แต่คิดว่าคนซื้อป้ออย่างภาพคงหมายถึงอย่างแรกมากกว่า
“ก็พื้นนั่นแหละเดินนำพามา” ถึงปากจะบ่นแต่เจ้าตัวก็เริ่มติดใจการเดินทางบนแผ่นเหล็กแบน ๆ ขา
กลับปรเมศขึ้นไปเดินบนนั่นเพียงคนเดียวโดยมีนายศิลปินเดินขนานข้างไปตามทาง

หับ.... จู่ ๆ มือขวาก็ถูกคว้าไปจับเอาไว้ ภาพไม่ได้พูดอะไรนอกจากพยักพยิดไปทางเท้าประมาณ
ว่า ‘จะได้ไม่ตกใจครับ’ ซึ่งถามว่านายปรเมศจะปฏิเสธหรือ? บอกตรง ๆ ถ้าพกาวตราข้างมาเขา
เอามาหยอดแล้ว!!

“โซคดีนะนี่ที่เป็นรถไฟไทย....วิ่งช้าขนาดนั้นถ้ามายังไงก็หลบทันแน่ ๆ”
“นั่นสิ พี่ถึงมาเดินบ่อย ๆ ใจ” ภาพโอ้อวดที่เดินเล่นตัวเองเป็นการใหญ่ “ไม่มีโจร ไม่มีอะไรน่า
กลัวอย่างที่คิดใช่ไหมล่ะ”

“อืม.....” เมศก็ยอมรับว่ามันคืออย่างภาพว่าจริง ๆ ต้นไม้ก็เยอะลมโกรกเย็นสบายจนต้องสูดอากาศ
เข้าเต็มปอด

“เสียอย่างเดียวครับ....แล้วเวลาคนขี่เยี่ยมันก็รบกวนรางรถไฟด้วยนะครับ ฮ่า ๆ ๆ”
ไวยยยยยยยยยยยยยยยยยยย!!!! หมดกันความโรแมนติค.....

ชายหนุ่มทั้งสองปล่อยให้เวลาพัดผ่านกายไปช้า ๆ ดื่มด่ำกับเสียงหัวใจของกันและกันปรเมศ
สารภาพว่าเขาแอบหลับตา....กางแขนข้างหนึ่งออกเหมือนที่ภาพทำ ในขณะที่มืออีกข้างสอด
ประสานอยู่กับอีกคน

มันมีความสุขจนบินได้จริง ๆ นั่นแหละ

‘ความรักกับความฝันมันไปด้วยกันไม่ได้หรอกไอ้ภาพเอ๊ย’

‘แล้วพ่อมาพูดอะไรให้ผมฟังเนี่ย’

‘แกอายุสิบสี่แล้วนะ ฟังพ่อนะ....แกเห็นแผลนี้ไหม’ ว่าแล้วบิดาที่รักก็แหวกผมกลางศีรษะให้ดู ‘แม่แกเขา....’

‘ปาที่เจียนบุรีใส่พ่อแล้วก็หนีออกบ้านไปเลย’ ไอ้ลูกไม่รักดีเอ๊ยแทรกกลางคัน ‘พ่อเล่าให้ผมฟังจนเอียนแล้ว’

‘แกก็ฟังพ่ออีกสักรอบจะเป็นอะไรไป!!’ เมื่อคืนลูกทำหน้ามึนใส่ ชายวัยกลางคนก็สะบัดผมยาว ๆ เหยหน้าขึ้นเล่นเอาภาพต้องกลืนหายใจเพราะเส้นผมมัน ๆ ที่ไม่ได้สระของพ่อเกือบเข้าปาก ‘เนี่ยเด็กแว่นแถวนี้อายุ 15-16 มันก็มีลูกมีเมียหมดแล้ว’

‘ผมยังไม่มีน้ำพ่อ’

‘เฮ้ย!! วัยรุ่นน่า....พ่อเข้าใจ’ ยิ่งเป็นลูกครั้งที่หัวคิดตะวันออกผสมตะวันตกยิ่งเข้าใจดีไปกันใหญ่ ‘แกเห็นแว่น โกะะไหมล่ะ ตอนแรกพ่อก็ไม่เข้าใจว่าคนบ้าอะไรจะตัดหูตัวเองได้’

‘.....’

‘แต่พ่อก็มีแม่แก....พ่อก็เข้าใจ...’ ดวงตาสีอำพันสองคู่สบกัน...ต่างฝ่ายต่างจ้องลึกเข้าไป ‘รู้ไหมวันนั้นทำไมแม่ถึงทำร้ายพ่อ’

‘แล้วทำไมล่ะครับ....’

ชายลูกครึ่งผู้ผ่านเรื่องราวในชีวิตมากมายทรุดตัวนั่งข้าง ๆ ลูกชายเพียงคนเดียว คุณเด็กชายศิลปิน...โหลกออกมาพิมพ์เดียวกับเขาเป๊ะ เว้นแต่สีผมที่ได้ของแม่มา ผู้เป็นพ่อสุดลมหายใจเข้าลึกเมื่อนึกถึงเรื่องราวที่ผ่านไป....ความฝันและผู้หญิงที่เขารัก

‘เราทะเลาะกัน....’

‘.....’

‘แม่แกล้างพู่กันให้พ่อแล้วขนมันหลุดหมดเลยอะ โอฮฮฮฮฮฮฮฮฮฮฮฮ~~~~’

‘เอ่อ....พ่อ...’

‘แต่อันนั้นมันแพงมากเลยนะภาพ!! แกก็รู้ไม่ใช่หรอ ทำไมต้องเป็นอันนั้นด้วย!! ถ้าเป็นของสง่า พ่อจะไม่ว่าสักคำเลย....แต่นี้มัน.....!!!’

‘พ่อครับ....เมานุหรีรีไรครับ’

‘ไม่!!แกพึ่งพ่อนะภาพ’ มือใหญ่ตะปบป้าบลงไปบนสองบ่าเล็ก ‘ความรักมันคือกรงขัง มันจะขังแกไว้ไม่ให้บินสู่จินตนาการอันไกลโพ้นนนน โสสอสอสอสอสอส~~~~’

“เหม่ออะไรของพี่นะห๊ะ” คนถามขมวดคิ้ว “แล้ววันนี้เครียดอะไรทำไมอดบุหรี่ยขนาดนั้น?”

คนที่ตกเป็นประเด็นเคร่งเครียดเดินเข้ามาถามพร้อมผ้าเช็ดตัวเปียก ๆ แขนอยู่ที่คอ.....ปรเมศเพิ่งเสร็จสิ้นภารกิจอาบน้ำและกำลังจะเดินไปตากผ้าเช็ดตัวที่หลังบ้านแต่ต้องมาชะงักเพราะนายศิลปินที่นั่งจุ่มปักดวงตาเลื่อนลอยอดบุหรี่ยจนเมศสงสัยว่าบางทีมันอาจได้ใบกระท่อมข้างรั้วบ้านมาม้วนสูบแทน

ภาพดับบุหรี่ยลงทันที....ถึงจะสันดานแย่เลิกบุหรี่ยไม่ได้ แต่เขาไม่เคยปล่อยบุหรี่ยมือสองให้ใครต้องตายเป็นเพื่อน กลืนนิโคตินถูกกลบด้วยกลิ่นสบู่unkแก้วพร้อมด้วยไอเย็นจากร่างกายที่เจ้าตัวชะโงกลงมาดูหน้าใกล้ ๆ

“อย่าบอกว่าเครียดเรื่องงานแทนผม ?....ผมรู้ว่าพี่เป็นห่วงผมมาก แต่ไม่ต้องเครียดหรอก” นี่ก็หลงตัวเองไม่ปรึกษาใครเลย

“เอ่อ...ไม่ใช่เรื่องนั้นเลยครับ”

“รับมุกผมสักหน่อยมันจะตายไหมห๊ะ!!” เมศแยกเขี้ยวใส่.....แม้ในใจอยากตบหัวสักป้าบก็ตาม

“พี่กำลังคิดเรื่องพ่อ”

“พ่อพี่?” ดวงตาเรียวเบิกกว้าง “ทำไม...เขามาเข้าฝันบอกเลขห่วยหรือ”

หายใจเข้าออกเป็นเงินเป็นทองเลยนะคร้าบบบบบคุณชายยยยยยยยย!!

“ไม่มีอะไรหรอกครับ” ภาพเช็ดมือกับกางเกงก่อนจะเอี๊ยมไปขี้นเส้นผมเปียก ๆ ของปรเมศ “พี่ไปอาบน้ำนะ”

“อืม”

ไอ้ภาพคว่ำข้าวของเดินเข้าห้องน้ำไปท่ามกลางความงุนงงของปรเมศว่าถ้าพ่อไม่ให้เลขห่วยแล้วจะมาเข้าฝันทำไม ชายหนุ่มเดินไปตากผ้าเช็ดตัวแล้วกลับเข้ามาอีกครั้ง

อาทิตย์กว่าแล้วที่เมศหอบข้าวหอบของมาอยู่ที่นี้....บ้านรั้งหนูที่แค้นแค้นเครื่องใช้ไฟฟ้าและอุปกรณ์อำนวยความสะดวกแถมยังเหม็นกลิ่นสารเคมีและน้ำมันสนอบอวลไปทั้งห้องเกลลอรีอันที่จริงน่าทำวิจัยว่าศิลปินนอกจากไส้แห้งตายแล้วยังอาจดมสารเคมีในงานจนตายด้วยก็เป็นได้ อย่างน้อยเมศก็กราบขอบคุณที่กลิ่นมันไม่เข้ามาบริเวณห้องนั่งเล่นและห้องนอนละนะ

ภาพบอกว่าเขากำลังคิดเรื่องพ่อ.....เมศก็ไม่รู้หรือกว่ามันเรื่องอะไร เพียงแต่มันคงสำคัญมากจริง ๆ เท่าที่ลองสังเกตดูภาพน่าจะได้รับอิทธิพลจากพ่อเขาไม่ใช่น้อย...ทั้งหน้าตา และสติที่ไม่ค่อยจะสมประกอบ เมศชะโงกหน้าไปดูรูปใหญ่สุดที่อยู่บนผนังที่ลึกที่สุดของห้องเกลลอรีพลางคิดถึงใบหน้าชายลูกครึ่งที่เคยเห็นในรูป

สำหรับภาพการจากลากับพ่อเป็นสิ่งที่เศร้าที่สุดในชีวิตแล้ว รูป ‘การจากลา’ ถึงได้ไม่มีหมายเลข เพราะเขาไม่คิดว่าจะวาดรูปแบบนั้นได้อีกแล้ว.....

.....

.....

.....

.....

“สุดท้ายนี้ต้องขอบคุณบริษัทต้องประสงค์อย่างมากนะครับ งานออกมาถูกใจผมจริง ๆ”

“ด้วยความยินดีครับ” เจ้านายหน้าบานเชคแฮนด์กับชายวัยกลางคนผู้ซึ่งเป็นซีอีโอของบริษัททัวร์ในวันนี้ ในที่สุดต้องประสงค์คอมปานีก็ปิดจ๊อบยับยั้งลงที่นี้เป็นอันสุดท้าย

“จบสักทีเวียะยยยยย อ้ากกกกกกกกกกกกกก” เกือแหกปากเหว ๆ ถึงจะนี้จะม้งานเปิดตัวโรงแรมห้าห่วยอะไรนั่น แต่พวกเขาก็คงว่างอีกสักพักใหญ่ ๆ ก่อนจะไปลุยสนามรบอีกครั้ง“เฮ้ย ไอ้ภาพ”

กำปั้นถูกยื่นเข้ามาขอให้ภาพยื่นมือเข้าไปชน ไอ้การทำท่าแบบนี้หลังงานเสร็จมันสร้างความสนใจได้ตื้นัก ภาพโถมตัวเข้าชนในจังหวะสุดท้ายจนเกือบแทบกระเด็นอัดติดข้างฝา แต่มันก็ระเบิดเสียง

หัวเราะลั่น

เมื่อมันหมอกแห่งงานนรกจางหาย....สันติสุขก็มาเยือนอีกครั้ง.... นี่ต่อให้ภาพต่อมมันดั่งห้กไอ ก็ก็ยังยืมหน้าบานอยู่เลย เกือบวางแผนจะพาแอลไปเที่ยวทะเลสักสองสามวัน....แน่นอนว่างานเรียบร้อยแล้ว เย็นนี้ถ้าเข้าไปคุยกับมิสเตอร์วิลเสร็จมันก็จะปลดแอกที่กลางหลังมาเขย้งใส่หน้าเจ้านายร้ว ๆ ให้สาแก่ใจ

กอบก้อเคาะลิ้นขณะยกมือถือขึ้นมาพิมพ์อีเมลคอนเฟิร์มเรื่องโรงแรม “แล้วเอ็งล่ะ....พรงนี้ไปฉลองกันที่ไหนวะ ?”

“ฉลอง?” ภาพขมวดคิ้ว “ไม่นี่? เราฉลองกันเย็นนี้ไม่ใช่หรอ เห็นเมสบอกว่าจองห้องไว้แล้ว”

“โอ้ย...ไอ้ภาพ!! ไม่ใช่เรื่องงานสิวะ” เกือบถล “ข้าหมายถึงเรื่องวันเกิดไอ้เมศมันนะ”

เดี๋ยวนะ.....วันเกิด.....

“ไอ้ภาพ...อย่าบอกนะว่าเอ็งไม่รู้....”

ภาพกุมขมับ “นะ.....นี่กว่าฟักออกมาจากไข่ซะอีก” แก้วตัวน้ำซุ่น ๆ เลยนะมึง.....

“คนนะเว้ย ไม่ใช่ซุง ถึงจะโหดเหี้ย ๆ ก็ยิ่งกว่าเกลือ เลือดเย็นยิ่งกว่าสัตว์เลื้อยคลาน แต่ก็ไม่ได้เกิดจากกระบอกไม้ไผ่นะเว้ย” แน่ใจนะ ไอ้เก๊วว่านั่นคือการปกป้องเจ้านาย.....

“แล้วปกติเมศทำอะไรตอนวันเกิดล่ะ ?” ภาพแอบถามสักหน่อย “แบบ....ตักบาตรตอนเช้า ปล่อยนกล่อยปลา...”

“ปีที่แล้วไอ้รุตน์ขับรถไปส่งมันทวงหนี้”

“.....”

ลั่นหวัง ลั่นหวัง ลั่นหวัง-แล้ว-ไอ้-ภาพ !!!!!!!!

กอบก้อไม่อาจจะเกือหนุนสิ่งใดให้ชีวิตเพื่อนภาพได้อีกนอกจากเดินตบปาป ๆ แล้วจากไปอ้อ้อกับคุณแฟนที่รักโดยทิ้งซากของเพื่อไว้เบื้องหลัง สายลมพัดผ่านร่างไร้วิญญาณไปอย่างเชื่องช้าก่อนจะถูกดูดขึ้นจากความมืดด้วยแรงตบป๊าบที่ดันแขน

“เหม่ออะไร จื่นรด!! เพื่อนรักที่รอคุยเรื่องทมิฬเตจของเขาอยู่” ขอขีดเส้นใต้คำว่าเพื่อนรักหนา ๆ

พร้อมปากกาไฮไลท์เจ็ดสี

“วิลนัดสามโมงไม่ใช่หรอ นี่เหลือเวลาอีกตั้งเยอะกว่าจะ.....”

“สร้างภาพใจ” ชัดเจนแจ่มแจ้งเคลียร์ทุกปัญหาที่สงสัย “อะไร...มองผมแบบนั้นทำไม”

“เปล่า”

เมศชี้หน้าคนสูงกว่า “นี่ผมกำลังปกป้องศักดิ์ศรีคนไทยทั้งประเทศอยู่นะ จะให้ตาลุง...เอ๊ย!! ฝรั่งตาน้ำข้าวมาดูถูกว่าคนไทยไปนัดสายได้ยังไงหือ ?”

“ครับ ะ”

“แล้วพอเขาว่างใจผมเมื่อไร” เมศลูมือ “เบิกเท่าไรไม่น่ามีปัญหา”

นี่มันต่างจากเดิมตรงไหนวะ!! แม้จะสงสัยแค่ไหนก็ได้แต่ทำหน้าที่มีนดินตามขึ้นรถต๋อย ๆ อีกตามเคยรถคันงามหันหัวมุ่งตรงไปทางโรงแรมอันเป็นสถานที่จัดงานในเดือนหน้า

และนี่เป็นครั้งแรกที่ภาพได้เห็นโรงแรมในพื้นที่วิลเลียมเล่าให้ฟังนักหนาว่ามันจะเป็นสวรรค์ของคนรักศิลปะ เอาแค่สวนโดยรอบก็มีทุกแบบแล้ว....ทั้งไทย ฝรั่ง ญี่ปุ่น พร้อมให้บริการพักผ่อนหย่อนใจแก่ลูกค้า ตัวอาคารเป็นฟอร์มที่ลดทอนมาจากทรงหมวกของศิลปิน.....ภาพยืนมองมันอยู่พักใหญ่จนเจ้านายต้องมาสะกิดให้รีบ ๆ เดินไปซะ

เดินเข้ามาข้างในนี้ไม่ต้องพูดถึงภาพได้แต่อ้าปากค้างจนเมศต้องเดินกลับมาลากแขนไป วิลเลียมเปิดห้องประชุมของบอร์ดบริหารอยู่ที่ชั้นบนสุดแล้ว ลิฟท์แก้วทะยานขึ้นสูงนี้ถ้าเกิดใครกลัวความสูงคงได้หัวใจวายตายกันพอดี....สูงจนเมศคิดว่าเผลอกลับไปพักหนึ่งก่อนมันจะส่งเสียงร้องว่าถึงที่หมายแล้ว

“Hi!! พาบบบบบ” เมศแอบกลอกตาเมื่อตาแก่ชอบจับผิดไหล่หน้าเข้ามาทักทายเพื่อนรักในทันที วิลเลียมถึงกับออกมารับด้วยตัวเอง.....ชายแก่ยิ้มจนโหนกแก้มดันดินกาขึ้นไปเกือบแตะหน้าผาก “มาเร็วกันจัง”

ก็สร้างภาพใจ..... หน้าเมศลอยเข้ามาในหัวภาพก่อนเจ้าตัวจะส่ายหน้าหลบมันออกไปแรง ๆ “รอไม่ติดนะ”

วิลเลียมเดินนำพวกเขาไปที่ห้องประชุม และแม้ว่าเมศจะมาเร็วแค่ไหนแต่ก็ยังไม่เร็วไปกว่าที่ทีมงานของวิลเลียมที่ทำงานอยู่ที่นี้หรอก ชายสี่หญิงสองนั่งรอพวกเขาอยู่ที่โต๊ะเหมือนจะพูดคุยอะไรบางอย่างแต่พอเห็นแขกมาใหม่ก็เงียบลงพร้อมกล่าวทักทาย

“นี่คือทีมงานของไอ เราร่วมงานกันตั้งแต่ลงเสาต้นแรก และไอเลยอยากให้เขามีส่วนร่วมในการตัดสินใจเกี่ยวกับงานด้วย”

“สวัสดีครับ” เมศท์ทักทายตอบอย่างสุภาพ....คุณาเชื่อถือสุด ๆ “ผมปรเมศครับ”

ผู้ชายหมวดเพิ่มที่น่าจะเป็นหัวหน้างานยื่นมือขึ้นเหนือที่เต็มไปด้วยขนยุบยับเข้ามาให้ “ผมเม่นครับ ยินดีที่ได้รู้จักครับ”

เวลาผ่านไปนานชั่วกัปชั่วกัลป์เมื่อมีเหงื่อ กลิ่นตัว และขนมือของคุณเม่นอยู่ในอุ้งมือ วินาทีที่กล้ามเนื้อคลายออกจากกันปรเมศนึกขอบคุณไปถึงช่วงเวลาที่ฟันฝ่ามาทั้งชีวิตและหวังว่าเขาจะไม่เสียชีวิตลงที่นี่

ชายหนุ่มแอบเช็ดเหงื่อที่ไม่ใช่ของตัวเองกับกางเกงสแลคอย่างสุภาพที่สุดเท่าที่มนุษย์คนหนึ่งจะสุภาพได้ “เรา...คุยเรื่องงานกันเลยไหมครับ....”

“ได้เลยครับ”

ภาพกลิ่นหัวเราะจนเมื่อยหน้า เพราะอยู่ข้างหลังเลยเห็น ‘การเช็ดมือแบบสุภาพที่สุดในโลก’ แบบเต็มสองตา เมื่อตุตตะเก๊าอึ้นผ่านุ่มสบายตุตพร้อมรับน้ำดื่มเย็นชื่นใจจากแม่บ้านก็สร้างบรรยากาศ like a boss ได้มากโข นั่งสบายแล้วก็กวาดตามองทีมที่จะร่วมงานกันไปอีกสองเดือน ณฝั่งตรงข้าม....

นอกจากคนที่จับมือกับเมศแล้ว ที่เหลือก็ดูสะอาดขึ้นมาอีกนิด....หนึ่งในนั้นหน้าตาดีเหมือนดาราเลยละ ภาพยังไม่ทันได้ตั้งข้อสงสัยอะไรวิลเลียมก็ขยับเก๊าอึ้นข้าง ๆ ออกมานั่งด้วย

“ทีมของไอเจ๋งใช้ไหมล่ะ”

“ก็ดูหน่วยก้านดินะวิล” ภาพยกน้ำขึ้นจิบ “ได้กรุ่นไหมไฟแรงใช้ไหม”

วิลกระซิบ “เล่นเอาชะร้อนกว่าอากาศเมืองไทยอีก”

“ฮ่า ๆ ๆ ๆ”

ความสนุกบันเทิงที่มุ่มโตะไม่สนการทำงานทำปรเมศเส้นเอ็นที่เท้ากระตุกเล็กน้อย แต่ด้วยงานที่ติดพันอยู่เจ้าตัวก็ต้องป็นหน้าเป็นผู้นำที่ดีต่อไป เท่าที่ดูไอ้คุณเม่นเสนอไอเดียเรื่องสเตจรูปทรงประหลาด ๆ ปรเมศก็สนใจไม่น้อย

“เรื่องสตรักเจอร์ไม่ต้องเป็นห่วงครับ มันแค่เอาโครงเหล็กเก่ามาตัดแล้วก็.... เฮ้ย! ไอ้กินเอาภาพ sectionมาดี”

“ครับพี่” ลูกน้องผู้มีใบหน้าหล่อเจิดจ้าอสังการมหาศาลยื่นหน้าเอานิ้วมาทิ่ม ๆ ลงในกระดาษ “ตรงนี้นะครับ...สามเมตรครึ่งแล้วก็....”

“แล้วก็....เรื่องงานล่ะว่าไง เปลี่ยนใจรึยัง ?”

“บอกแล้ววิลว่าผมไม่เหมาะ”

“ไม่มีอะไรเหมาะกับยูไปมากกว่าอาร์ทิสแล้วภาพ....Believe me” วิลเลียมตื้อไม่เลิก.....เขาไม่ได้ถูกชะตากับใครมานานแล้ว พอเจอแล้วยิ่งปล่อยหลุดมือไม่ได้.....ฝีมือนั้นไม่สำคัญเท่าทัศนคติ และวิ
ลคิดว่าคนอย่างภาพเนี่ยแหละเหมาะจะทำงานนี้ที่สุดแล้ว ไอ้จากที่คิดว่าจะง่าย ๆ เรื่องมันดันยาก
เพราะนายศิลปินดันไปติดอยู่ในกรุงชงนะสิ “ยูยังหาทางออกไม่เจออีกหรือ ?”

ภาพหัวเราะกับคำเปรียบเปรยของเพื่อนต่างวัย “ไม่ได้หาไม่เจอหรอก แต่มันไม่น่ามีทางออกตั้งแต่
แรกแล้วมั้ง”

ไม่ว่าจะกรุงชงของพ่อ....หรือเขาวงกตของวิลเลียมก็ตาม....

.....

.....

.....

.....

แหมะ.... หยดสีจากแปรงร่วงลงบนหน้าผาก

“อือออออออ....” เสียงครางไม่พอใจดังในลำคอนายปรเมศผู้ซึ่งตอนนี้กำลังปฏิบัติภารกิจ
ระดับชาติแน่นอนว่ามันผิดพลาด !!!และนายปรเมศไม่ชอบความผิดพลาด !!“โธ่เว้ย !!”

ร่างกายลมือทั้งสองข้างลงโดยอัตโนมัติด้วยความเร่งรีบแปรงจึงหลุดจากมือกระทบต้นขาแล้วตก
กระแทกพื้นเล่นเอาเจ้าตัวแทบกรี๊ดร้อง เมศวางแก้วพลาสติกเก่า ๆ ในมือก่อนจะหันซ้ายหันขวามอง

หาตัวช่วย.....ซึ่งตัวช่วยนั้นไม่มี...

เขาถอนหายใจ....ไม่ได้อยากจะเรียกใช้ตัวละครลับเลย แต่มันจำเป็นจริง ๆ “พีภาพ!! อยู่ไหนนะ มาช่วยผมหน่อย พีภาพโวยยยยยย”

เสียงปึงปึงดังจากห้องแกลลอรีหน้าบ้านมาแต่ไกลก่อนจะปรากฏร่างหมี ๆ ที่หลังฉากกั้นด้วยสภาพกางเกงในตัวเดียวพร้อมสีเลอะเทอะเปรอะเปื้อนประหนึ่งพีเรนซ์เตอร์ลีที่บ้าน

“มีอะไรให้พีช่วยครับ!!”

“เออะ....ไม่ต้องแล้ว” สายตาของเมศโฟกัสไปที่เป้ากางเกงโดยไม่รู้ตัว “กลับไปเถอะ”

“ได้ยังไงครับ เมศรื่องเป็นควายออกลูกขนาดนั้น” เปรียบเทียบได้ดีมาก....เมศประทับใจจริง ๆ

เจ้านายถอนหายใจยาวก่อนบอกความประสงค์ “เซ็คสีออกให้หน่อย เร็ว ๆ เดี่ยวมันล้างไม่ออก พอดีผมหาพิษขู่ไม่เจอ”

“ครับ ๆ” เร่งขนาดนี้ไอ้ภาพก็รีบไปดึงกระดาดยู่ ๆ มาสองแผ่น “เลอะตรงไหนครับ ?”

“กลางหน้าผากนี่เลย” มือที่อยู่ใต้ถุงมือพลาสติกชี้แบบห่าง ๆ เพราะกลัวสีจะติดไปกันใหญ่ “ตรงขาผมด้วย เมื่อกี้แปรงตกใส่”

“ครับ ๆ” พอไอ้ภาพเอื้อมมือเข้ามาเท่านั้นคนสั่งก็หวีดร้อง

“เดี๋ยว !!!!! พียังไม่ได้อ้างมือเลยนี่”

“อ้าว...ก็เมศบอกให้พีรีบ.....”

“แบบนี้สีพีก็ได้ติดหน้าผมพอดีเช!!”

“มันแห้งแล้วมั้ง” ไอ้ภาพทดสอบด้วยการป้ายมือลงกับขามเมศ “เห็นไหม ไม่ติดเลย”

“แล้วมาลองอะไรกับขาผมล่ะ โวยยยยยยย” เมศเขี่ยขาจนเนื้อติดกับพื้นดังป๊าบ ๆ “แห้งก็แห้ง เซ็คเร็ว ๆ”

ภาพเอื้อมมือเข้าไปจรดกระดาดยู่ ๆ บนรอยสีน้ำตาล.....การขยับตัวเข้ามาใกล้ขนาดนี้ทำให้เห็นใบหน้าหล่อ ๆ ของปรเมศได้เต็มตา ขนตายาว...จมูกโด่ง.....ริมฝีปากบางน่าเอ็นดู ลมหายใจร้อนสัมผัสโดนมือใหญ่เบา ๆ ชวนให้วาบหวามไม่น้อย.....ภาพค่อย ๆ ออกแรงเซ็ค....

ปื๊ดดดดดดดดดดดดดดดดด.....

“มะ....ไม่ออกอะ.....” คูลีสียิ้มผมยังติดแหงกเป็นรอยเหมือนเดิมเลย คราวนี้ไอ้ภาพไม่ยอมแพ้ถูก

ทิชชู่ลงไปมาจนแทบเหลกคามือ“ก็ยังไม่ออกอยู่ดีแฮะ”

“โอ้ยยยยยยยยย...พอ!! กะโหลกผมจะยุบแล้ว” เมศขึ้นตัวออกมาแต่โคนมืออีกข้างรั้งไว้ซะจนดินไม่ออก

“ไม่ได้ นะครับ ปล่อยไว้นานเดี๋ยวสีมันจะติดนะ”

“ไม่ต้องมาทวนคำพูดผมเลย บอกว่าไม่!! เห็นไหม!!” เมศชี้เข้าไปในกระจก “แดงหมดแล้ว”

“ไม่ต้องเงินครับ...”

“ไม่ได้เงิน!! แต่พี่เล่นดูจะอย่างกับชุดฟอสซิลไม่แดงก็บ้าแล้ว!!” เมศปรี๊ดแตก แต่ทำอะไรไม่ได้มือไม่ยังคาอยู่ในถุงมือ “เอาไปชุบน้ำ!! มีน้ำมันน่าจะออก”

“อ่า....ครับ” อู๊ยย!! ภาพริบดูย่น้ำลายลงบนกระดาษทิชชู่ “มาครับ พี่เช็ดให้”

ไวยยยยยยยยยยยยยยยยยยยยยย เมศอยากจะวิ่งออกไปให้รถชนตาย!!!

“มะ...ไม่ต้อง....”

“อย่าปฏิเสธความหวังดีของพี่แบบนี้สิครับ”

“เอาน้ำลายเช็ดให้ที่บ้านผมไม่เรียกว่าหวังดีนะ”

“อ้าวหรือครับ” ยังจะมาตีหน้าซื่ออีก แหล่สินดี!!

เมื่อคุณชายเมศร้องหาสุขอนามัยที่ดีบ่าวไพร่เยี่ยงไอ้ภาพก็จำเป็นต้องหามาบำรุงบำเรอรับหาน้ำสะอาดจากก๊อกมาปะพรมกระดาษทิชชู่ให้เรียบร้อยแล้วกลานเข้ากลับมาแบบเจียมเนื้อเจียมตัว

มือใหญ่เขยคางอีกฝ่ายขึ้น....เมศหลับตาลงโดยอัตโนมัติเมื่อมีมือเอื้อมเข้ามาเหนือดวงตา สัมผัสเย็น ๆ จากน้ำค่อย ๆ ไหลไปบนหน้าผาก ภาพพยายามเช็ดให้เบามือที่สุดเท่าที่จะทำได้

“วันนี้ปิดจ๊อบสุดท้ายแล้ว... โล่งใจเลยละสิ...หือ ?” เสียงทุ้มอยู่ใกล้ใบหน้าจนเมศสัมผัสได้

“คงไม่โล่งเท่าพี่เก๋มั้ง แดกเหล้าอย่างกับติดเกาะมาสิบปี” เมศยกไหล่ “นี่ผมว่าวิ่งเข้าวิ่งออกห้องน้ำจนขาวิดแล้วมั้ง”

“ฮ่า ๆ ๆ ๆ” เปรียบเทียบซะเห็นภาพเลยทีเดียวนะ “แล้วพຽ່ງนี้ มีแพลนรึยัง ?”

“พຽ່ງนี้ ?” เรียวก้าวมุ่นเข้าหากัน “พຽ່ງนี้ทำไม ?”

“ก็พຽ່ງนี้วัน.....”

เดี๋ยวนะ ตามหลักแล้ววันเกิดมันต้องเซอร์ไพรส์รีเปล่า...

กึก! ใ้ภาพบัลลงลื่นตัวเองก่อนคำว่า ‘เกิด’ จะหลุดออกปากไป ไม่ได้!! เกือบไปแล้วไหมล่ะใ้ภาพ... เพราะเช่ช่าแบบนั้นถึงได้โดนคำว่าไม่มีความโรแมนติกเิง

“ห๊ะ? วันอะไร?”

“วะ..... วันหยุดครับ...”

“ก็ไม่ได้คิดจะไปไหนหรอก” เมศตอบแค่นั้นเพราะไม่ได้ใส่ใจอะไร เขาลืมตาขึ้นเมื่อพบว่าภาพเปลี่ยนตำแหน่งจากหน้าผากไปเป็นต้นขาเลอะสีแทน“อ๊ะ...” เพราะไอ้สัมผัสเย็น ๆ นั้นแท้ ๆ ทำให้หลุดเสียงนำอายออกมา

ขายาว ๆ นั้นขยับเหมือนจะขึ้นตัวออกเล็กน้อย แต่สุดท้ายก็สมยอมให้เช็ดแต่โดยดี ดวงตาสีอำพันมองสำรวจตามประสาศิลปินผู้ชื่นชอบการมองสตรีระ เพราะตัวใหญ่เกินไปเลยไม่เคยสังเกตว่าที่จริงเมศก็ถือว่าสูงในมาตรฐานชายไทย...ภาพจด ๆ จ้อง ๆ กับขาเรียวยาวอย่างสนใจ...ใช้สายตาคับจิงหะในการ โค้งเข้าออกของเส้นเอ้าท์ไลน์ ยิ่งใส่กางเกงบ็อกเซอร์สั้น ๆ แบบนี้ยิ่งเห็นได้ชัด....

อืม.... ขาสวยแฮะ....

“สะ... สือออกแล้ว...” เมศจิ้มงำในลำคอด้วยความประหม่า “ผมจะข้อมผมต่อแล้ว”

เมื่อเห็นเมศเอื้อมมือไปหยิบแก้วพลาสติกข้างตัวภาพก็ใช้ความยาวของแขนที่ได้เปรียบไปคว้ามันมาก่อน “เดี๋ยวก่อนทำให้เอง”

ไม่ต้องการความคิดเห็นเมื่อภาพลากเก้าอี้ไม้เก่า ๆ มานั่งเรียบร้อยพลางจัดแจงกดไหล่เตรียมทำนั้งให้เจ้านายลงไปอยู่กลางหว่างขา ภาพกวักสารเคมีในแก้วไปเหมะบนหัวเจ้านายอย่างเมามัน....เปลอคิดว่าเป็นเฟรมวาดรูปไปได้

“ทำไมอยู่ ๆ วันนี้ลุกขึ้นมาข้อมผมล่ะครับ หรือว่ารับวันกะ....วะ....วันหยุด”

“ก็ไม่ได้งะหรอก โคนผมดำแล้วมันดูไม่ดีนะ” เมศแหงนหน้าขึ้นเล็กน้อยเพื่อให้ภาพขโลมสีได้ง่ายขึ้น

“คิดยังงิข้อมสีผมเนี่ย” ภาพสงสัยมานานแล้ว....เมศชอบความเนียบ....สุภาพและดูเป็นทางการ แต่ดันข้อมผมเนี่ยนะ ดูขัดกันประหลาด ๆ ถึงสีน้ำตาลอ่อนมันจะไม่ได้ก้าวร้าวรุนแรงอะไรก็เถอะ

“ก็มันชินจากมหาลัยนี่นา” พอมีคนทักเมศก็เริ่มหาคำตอบให้ตัวเอง “ก็เหมือนไอ้พวกศิลปินแบบพี่
ไง ทำไมต้องไ้วมยวกันด้วย”

“คนอื่นไม่รู้ แต่ของพี่ไม่มีดังไปดัด”

“.....” เมศนิ่งไ้วอาลัยไปสามวินาที ตกลงนี่มึงไม่ได้ไ้วเพราะความตีสแตกอะไรเลยสินะ

....

“แล้วของเมศล่ะ”

“เก็บกตกจากสมัยมัธยมมั้ง....” ดูสีหน้าก็รู้ว่าคนตอบจริงจังขนาดไหน “ผมอยู่โรงเรียนประจำตลอด
ข้อห้ามนู่นนี่เยอะแยะไปหมด พอเข้ามหาลัยก็เลยจัดหนัก....เคยย้อมสีทองด้วยนะ คิดแล้วสภาพ
ตอนนั้นทุเรศชะมัด”

“ฮา ๆ ๆ ๆ” แค่นี้เมศหัวทองไอ้ภาพก็อยากหัวเราะให้พื้นร่วง

“สะใจให้มันน้อย ๆ น้อยครับพี่”

“ก็มันตลกนี่นาฮา ๆ ๆ เหมือนเด็กแว้นแถวนี้เลย... โอ้ย!!” นั่นไงล่ะ ห้ามแล้วไม่ฟัง... โคนศอกใส่ขา
เข้าไปเต็มรัก.. น้ำตาแทบไหลริน “แสดงว่าที่จริงเมศเป็นพวกขบถ ชอบแหกกฎสินะครับ”

“มีหน้ามาว่าผมอีกหรือ” ในหัวข้อนี้เมศไม่คิดว่าไอ้พี่ภาพมันจะมีสิทธิไปว่าใครได้เลย...

ครั้งแล้วครั้งเล่าที่ภาพป้ายสีลงไปบนเส้นผมพร้อมกับบทสนทนาที่ไร้จุดสิ้นสุด พวกเขาชอบ
ความรู้สึกแบบนี้...สบายใจ เบาสบาย คุยกันไปเรื่อย ๆ ไม่ต้องมีสาระหรือจุดประสงค์อะไร มัน
เหมือนว่าพวกเขาอยู่ด้วยกันได้โดยที่ไม่มีอะไรเหมือนกันเลยสักนิด....

“เสร็จแล้วครับ” ไม่เสร็จก็ต้องเสร็จเพราะสีในแก้วหมดเกลี้ยงไม่เหลือให้ซูดแล้ว “ต้องทิ้งไวกี่นาที
เนี่ย”

“ครึ่งชั่วโมง” เมศเหลือบคานาพิกาที่ข้างฝาและพบว่ามันตายโหงมาหลายปีแล้ว เขาถอดหายใจแล้ว
เอื้อมไปคว้ามือถือตัวเองมากดูเวลา“สักเที่ยงคืนสิบห้าค้อยล้าง”

“ดึกจัง....งั้นพี่อยู่เป็นเพื่อนก่อนนะ”

“พูดอย่างกับอยู่กันคนละบ้าน” พอโคนแขวะไอ้ภาพก็หุบสองขายาว ๆ ลงหนีบร่างข้างใต้ ส่งผล
ให้นายปรเมศต้องคั่นรนเพื่อความอยู่รอด “อย่า!! โอ้ย... ไม่งั้นผมถอนขนหน้าแข้งจริง ๆ นะ”

“โห...โหดอะ”

“ไม่ต้องมาทำเสียงเล็กเสียงน้อย ไม่ได้น่ารักเลยเว้ยยยย” เพื่อเป็นการป้องกันการโดนหนีบ เมศ

เลยเกาะขาสองข้างแล้วล็อกไว้....เหม่....ต้นขานี้แน่นระดับตะควายตายได้สบาย

“ครับ....ไม่ทำแล้วครับคุณชาย” ภาพตอบอย่างนอบน้อมเจียมเนื้อเจียมตัว “คราวหน้าจะข้อมผมก็บอกว่าจะครับ จะได้มาปรนนิบัติพัคดีให้”

“ดีมาก!!” ถามว่าเจ็บไหมที่โดนประชด...เมสบอกเลยว่าไม่ “พี่ไม่ข้อมบ้างหรือ ลูกเสียวประสาอะไรทำไมผมดำ

“ก็ได้สีผมจากแม่นี่ อีกอย่างพ่อพี่ก็ได้ผมทองอะไร....กว่าจะมาถึงพี่เชื่อมั่นจนหมดแล้ว”

“ฝรั่งปลอม” โดนเข้าไปอีกแผลจนไอ้ภาพจ้างแปรงขอเคาะหัวสักที “เดี๋ยวแก่ไปผมก็ข้อมหงอกให้พี่แทนไง ดีไหม?”

ไ้อ้ยยยยยยยยยย มันเจ็บววววว ใครมันจะไปทำร้ายลง!!

“อ้อออออออออออ เจ็บบบบบบ” ปากบอกไม่ทำร้ายแต่มือที่ยื่นมาดึงแก้มนี้ ใครจะทำร้ายเมศเลยเมศขึ้นใบหน้าออก “เดี๋ยวสติติดหน้า”

“เดี๋ยวก็ไปอาบน้ำแล้วนี่ครับ ?”

“พูดแบบนี้แสดงว่าติดแล้วใช่ไหม!!”

“เปล่า~~~” เสียงสูงขึ้นไปติดเพดานเชียวนะมึง....

บทสนทนาคำเนินมาถึงจุดสุดท้ายเมื่อนาฬิกามือถือเมศส่งเสียงร้องว่าได้เวลาต้องเข้าไปล้างผมในห้องน้ำแล้ว ชายหนุ่มเอื้อมไปปิดมันอย่างเกียจคร้าน....คนกำลังทะเลาะกันสนุกเลยแท้ ๆ

“ไปล้างผมไป พรุ่งนี้จะได้ตื่นเช้า ๆ”

“ตื่นเช้า ?” เมศขมวดคิ้ว “เพื่อ ?”

“ก็วัน.....ยะ....หยุดใจงงงงงงงง” นู้ยยยยยยยย...ไอ้ภาพขอปาดเหงื่อข้างขมับสักสองสามที.... อากาศมันร้อนนนน “ปะ...ไปอาบน้ำเถอะครับ”

“อืม” สองมือทำท่าจะยันตัวขึ้นจากพื้นแต่ก็ชะงักไป “พี่ภาพ....”

“ครับ ?”

จ๊ีบ....

เมศยกหน้าขึ้นจ๊ีบได้คางที่ครีมีไปด้วยตอหนวด.....ท่ามกลางความเหวอของผู้ถูกกระทำ ชายใจ

เด็ดเอ่ยอธิบายด้วยใบหน้าแดงชาน

“คะ....ค่าจ้างย้อมผม”

แล้วก็หายเข้าห้องน้ำไป....การกระทำแบบนี้อาจเช่นนี้สร้างความสะเทือนใจให้แก่เหยื่อเป็นอย่างมาก ไอ้ภาพได้แต่เอื้อมมือกุมกล้ามนมแน่น ๆ ที่อกซ้ายเมื่อสิ่งที่อยู่ตรงนั้นเด่นตบ ๆ จนปวดไปหมดปรเมศนั่นร้ายกาจมาก!! พลังทำลายล้างรุนแรงสุด ๆ

คำพูดของพ่อและวิลเลียมกลับมารบกวนจิตใจอีกครั้ง.....บ้างก็ว่ากรงขัง บ้างก็ว่าเขาวงกต ใช่ว่าภาพจะไม่เคยมีความรักเสียเมื่อไร ถึงบทสรุปของทั้งสามครั้งจะไม่เคยสวยงามและทำเอาเขาเลิกสนใจจะหาใหม่แล้วก็ตามเถอะ แต่ระหว่างทางมันก็มีแต่เรื่องน่าจดจำมิใช่หรือ.....

ก่อนหน้านี้ภาพเคยคิดถึงเรื่องอดีตแล้ววาด ‘ความรัก’ ดู....แต่มันก็ไม่สำเร็จ แต่คราวนี้ชายหนุ่มรู้สึกว่ามันจะต้องเป็นหนึ่งในผลงานชิ้นที่เขาภูมิใจ เพราะความรู้สึกอัดแน่นจนเต็มอกซ้ายนี้แหละคือสิ่งที่เขาอยากจะทำถ่ายทอดลงไปในผืนผ้าใบ

พ่อบอกว่ามีแล้วมันหุ้ดหิด....ไม่ดีอย่างนั้นอย่างนี้ แล้วตอน...

“พี่ภาพ !!” เสียงจากในห้องน้ำดังออกมาขัดจังหวะความคิดซะได้

“อะไรครับ ?”

“...ฟุ่กันที่อยู่ในอ่างล้างมีอน่ะ.....”

“ห๊ะ!!” ไอ้ภาพสะดุ้งโหยง “อย่าบอกนะว่าล้างไปแล้ว!!”

“เหอะ...” ขนาดไม่เห็นหน้าภาพยังรู้ว่าเมศพนมออกจุมุทราวกับกระตึง “เรื่องสิ!!! จะบอกว่าเกะกะ!!”

ถ้างั้นก็คงไม่มีปัญหาแล้วมั้ง.....พ่อครับ.....

นาฬิกาจากมือถือหรือจะสู้แรงรักจากภาพ

“แอ่กกกกกกกกกกกกกกกกกกกก” แรงกดมหาศาลเปลี่ยนให้เมศเป็นเจียดโดนรถทับในทันที ชายหนุ่มพยายามทั้งคืนทั้งดิบแต่น้ำหนักจากไอ้คุณพี่ภาพไม่ได้ปรานีกันเลย เขาส่งเสียงครางหงุดหงิดในลำคอแล้วต่อว่า “ผมจะนอน...”

“แต่พี่จะปลุก” มือใหญ่เข้าไปยื้อแย่งผ้าห่มอย่างไม่เกรงกลัวฟ้าดิน...เมศเองก็ไม่ยอมแพ้จับคอลงแล้วจัดการม้วนตัวเองกับผ้าจนเป็นดักแด่ หารู้ไม่ว่าไอ้ภาพจับปลายอีกข้างได้แล้วสะบัดวิดเดียวตัวนอนด้านในก็กลิ้งหลุน ๆ ก่อนจะตกแอ่กอยู่ที่พื้นห้อง “พะ...พี่ขอโทษ....”

มโนภาพในหัวคือเมศลุกขึ้นมาแปลงร่างมีขีลสืบเสาะสืบกรพ่นไฟและปล่อยเลเซอร์ออกมาจากตา ไอ้ภาพรีบยกผ้าห่มขึ้นกำบังราวกับเป็นโล่ชีวิตหรือกับตันอเมริกาที่ไม่ปาน แต่ทว่าจนแล้วจนรอดเลเซอร์ก็ไม่ทะลุผ้าสักที ภาพเลยกลั่นใจค่อย ๆ ลดการ์ดลง.....

ที่เห็นอยู่คือชากนอนแน่นิ่งไม่ไหวติง.....

ไอ้ภาพรู้สึกถึงความฉิบหายที่มาเยือน นี่ไม่รู้หัวฟาดพื้นตายไปแล้วรึยัง.....ร่างสูง ๆ ค่อย ๆ ชะโงกหน้าลงไป “เมศ...”

เงียบ.....

“เมศครับ...” ก้อนศพยังคงนิ่งไม่ไหวติง ร้อนถึงภาพต้องส่งเท้า....เอ๊ย!! ภาพชะงักแล้วเอื้อมมือลงไปเขย่าแทน

“คร่อก.....พี่.....” กลับสนิทเลยนะไอ้แสบเอ๊ย....

เชื่อแล้วว่าง่วงจริง ๆ ก็เมื่อวานเห็นฉิบเหล้าไปหน่อย.....ตอนกลับบ้านมาเห็นย้อมผมก็นึกว่าไม่เป็นอะไรมาก แต่หัวตะหมอนปั๊บกลับอย่างกับปิดสวิทช์ ภาพถอนหายใจแล้วขีดฆ่าคำว่า ‘ตักบาตร’ ออกจากสมอง.....

ล่มไปหนึ่งภารกิจ....

ก็เอาเถอะ....เดิมทีภาพก็ไม่ได้กระตือรือร้นเรื่องศาสนาเท่าไรอยู่แล้ว แค่อยากแกล้งให้เด็กมันตื่น

เข้าเท่านั้นเอง เมื่อลุ่มแล้วก็คงต้องเลยตามเลย....ภาพก็ลงไปลากซากของปรเมศขึ้นมาแปะบนเตียงไว้ตามเดิม ไอ้เด็กแสนนอนแผ่หลาด้วยใบหน้าอึมเิบสุข

มือใหญ่เกี่ยวปอยผมสีน้ำตาลอ่อนที่กรุ่นกลิ่นสารเคมีขึ้นมาฉวนเล่นอย่างเอ็นดู....อย่างที่เคยบอกบ่อย ๆ เมศ ตอนหลับนี่ดีที่สุดแล้วจริง ๆ

.....

.....

.....

.....

กว่าเมศจะลืมตาตื่นก็ล่อไปสลิปเอ็ดโมงครึ่ง.....แทบจะหมดไปครึ่งวันเลยทีเดียว ชายหนุ่มห้วยงิ้วเจียขึ้นมาคนนาฬิกาจากมือถือ เมจเสจปริมาณหนึ่งส่งตรงเข้ามาถึงเครื่อง....พอเหลือบมองวันที่เกิดก็พอเดาได้

ปรเมศรู้ว่าวันนี้เป็นวันเกิดตัวเอง.....

แต่ก็เท่านั้นแหละ ไม่มีความรู้สึกว่าต้องใส่ใจอะไรกับมันนักหนา...

อันบนสุดส่งมาจากหนูนา....จากนั้นก็แอล รุذن และเกือ แล้วก็จากเพื่อนสมัยมหาลัยสี่ห้าคน รวมถึงไอ้ธานด้วย ที่ทำเอาตาสว่างคืออันล่าสุดที่ส่งมาฉบับแรก....มันมาจากหนึ่ง เมศรีบกดเข้าไปดูอย่างรวดเร็ว....แต่ดันเจออักษรแค่สามตัว ‘HBD’

โหม่ง....เล่นตัวนักไอ้พี่หนึ่ง....

เมศแยกเขี้ยวใส่จอแล้วโยนมันส่ง ๆ ลงเตียง.....เขาต้องไปอาบน้ำแล้วออกไปหาอะไรแก้เสียงท้อจริงแล้ว ชายหนุ่มเดินงิ้วเจียออกคว้าผ้าเช็ดตัวเข้าห้องน้ำไป ระหว่างอาบน้ำก็โพล่คิดไปว่าภาพหายไปไหน...

ระ...หรือว่าอยากจะเซอร์ไพรส์วันเกิด....

ความรู้สึกชั่ววูบเข้าข้างตัวเองไปเรียบร้อยแล้ว เมศอาบน้ำไปกั๊กปากกลืนยืมไป....แก้ใจเมื่อคิดว่าปีนี้วันเกิดคงมีอะไรมากกว่าที่คิด หลังล้างฟองจากสบู่จนแก้วจนหอมฉุนไปทั้งโพรงจมูกเมศก็ได้

ยินเสียงถูกกักจากด้านนอกประตู เท่านั้นละหัวใจที่นิ่ง ๆ ก็เริ่มทำงานหนักทันที.....ภาพจะทำอะไรให้เขา...

ก๊อ ก...ก๊อ ก...ก๊อ ก...

“เมศครับ” เมศสะดุ้งเฮือก....รีบไปคว้าผ้าเช็ดตัวมาพันรอบเอวไว้....ไม่ได้ ๆ คนอย่างไอ้พี่ภาพเคาทางใต้ที่ไหนเกิดเปิดมอล้างล้างเมศก็แยสิ.....ถึงแม้จะเคยเห็นกันหมดแล้วก็เถอะ.....

“มีอะไร” เมศถามกลับไปตามสเตปแม้จะรู้อยู่แก่ใจว่าจะโดนเซอร์ไพรส์ แต่ก็ต้องทำแอ็บแบ้วแอ็บไสไม่รู้เรื่องรู้ราวไป รับบทคนอ่อนต่อโลกนี่ถือว่าฝืนนิสัยเอาเรื่องอยู่ “จะใช้ห้องน้ำหรือ?” แหะนะ!! มีแกลังถามเพื่อความเนียน!!

“เปล่าครับ....พี่...เอ่อ...” เสียงกะถูกตะกักของภาพช่างน่ารักเหลือเกินในมโนของเมศ ชายหนุ่มยื่นเอาหลังดันประตูไว้เพื่อเกิดเหตุฉุกเฉิน....ส่วนมือก็ยกขึ้นกุมหัวใจกันไม่ได้มันเต้นแรงจนหลุดออกมาข้างนอก

พอเห็นภาพเงียบไปนานคนเด็กกว่าก็ยังต่อ “....พี่...มีอะไรรีเปล่า?”

“คือ....วันนี้...”

.....ใช่แล้ว ๆ วันนี้แหละ....

“...เราก็....ไม่ได้ทำงานอะเนอะ...”

.....แล้ว?.....

“....เรา.....ไปเที่ยวกันไหม”

มือซ้ายที่กำลังถูกบิดแทบแหลกคามือ เมศหลับหูหลับตาผลักประตูออกไปพร้อมตอบรับด้วยเสียงหนักแน่นราวทหาร “ครับ !!”

มโนภาพในหัวคือหนุ่มหล่อเซอร์ในสูทสีขาวพร้อมช่อดอกไม้....ขอ ุ้ย!! สักทีเถอะ นี่ชุดที่มันใส่ในวันเกิดชาวบ้านอะ!!

เสียดำ!! กางเกงดำ และรองเท้าดำ!!

ไว้ทุกข์ให้กูมาก....ดีครับดี

เมศตั้งสติก่อนจะทรุดลงไปกองกับพื้น....แข่งขาอ่อนแรงจนต้องเกาะขอบประตูไว้ แม้จะสงสัย

เล็กน้อยว่าภาพจะใส่กางเกงในดำด้วยหรือไม่แต่เหนื่อยเพลียเกินจะเอ่ยถาม

ไอ้ภาพยืนยิ้มแฉ่งในชุดเสื้อยืดสีดำ ไซส์ฟร้งและกางเกงขาวาสีดำ....ไอ้หล่อเนะมันหล่ออยู่แล้วเมศ
ไม่เถียง ไม่ใส่อะไรเลยเมศก็ยังว่าหล่อ แต่เนี่ยมันวันเกิดคุณะเพีย!! เอ็งจะช่วยแต่งตัวให้มันดีกว่านี้
ไม่ได้เลย ก็ไม่ได้หวังว่าต้องเสื้อชมพูอมม่วงอะไรขนาดนั้น แต่ก็ไม่ใช่ไว้อาลัยแบบนี้!!!

....หรือว่ามันจะไม่รู้ว่าเป็นวันเกิดเมศ....

ชะ...เซอร์ไพรส์ของแท้เลยว่ะ...

“เมศครับ” ด้วยความโง่เขลาเบาปัญญา...ภาพจึงไม่รู้ว่าเมศต้องการยาหอม ยาถม ยาอม ยาหม่อง “อยู่
สู้~”

“.....”

ภาพโบกมือไปมา “ตกลงว่าไปเนอะ....”

“ปะ...ไป...”

“จึ้นแต่งตัวหล่อ ๆ นะครับ” ภาพตบปุ ๆ ลงบนหัวแล้วเดินจากไป ทั้งปรเมศให้ยื่นตากลมแห่ง
ความสิ้นหวังจนตัวแห่งสนิท เมศทิ้งหัวตัวเองอย่างบ้าคลั่งเมื่อกลับมายังโลกแห่งความเป็นจริง

กูลืมได้ไถ่ใจว่านั่นมัน ‘พีภาพ’ !!!!

เมศลากขาเข้าไปแต่งตัวหล่อประชดชีวิต.....นี้จะไปจุดธูปมาใส่อยู่รอมร่อ แต่สุดท้ายก็เปลี่ยนใจ
ไปใส่เสื้อยืดสีขาวกับกางเกงสามส่วนสีน้ำตาลซีด ๆ เดินขี้หัวยุ่ง ๆ เข้าห้องนั่งเล่นไป ภาพนอน
เลื้อยอยู่บนโซฟาจกโปเต้เกี่ยวกรว้อม ๆ ดูน่าอดสู พอได้ยินเสียงเดินก็เงยหน้าขึ้นมา

“แต่งตัวเร็วจ้ง”

“ก็ไม่ได้ไปทำงานนี่” เมศก็ผู้ชายปกติที่รู้จักกาลเทศะ ถ้าไปเอาหน้าก็ต้องแต่งตัวดี แต่เนี่ยไม่จำเป็น
...ไม่เหมือนไอ้คุณพีภาพหรอกแต่งกาก ๆ ไปได้ทุกวัน

“จึ้นเราไปหาข้าวกินไกล ๆ กันหน่อยไหมครับ” ภาพถามขณะที่ขนมเต็มปาก “เบื่อกัวยเตี่ยวป้าริน
แล้วรียัง ?”

“ก็ไม่ได้ทำอะไรแค่หลับแล้วยังฝันถึงหน้าป้าเท่านั้นเอง” จะไม่ให้เมศเบื่อกัวยได้ไง....ในเมื่ออาหารแถว
บ้านมันคือเมนูสิ้นคิด อร่อยระดับเซฟกัตตาการแต่กินทุกวันมันก็ไม่ต่างจากต้มมาม่ากินอยู่บ้านละ

วะ “แล้ววันนี้ก็คิดถึงไปถึงชวนไปกินข้าวนอกบ้าน”

“ก็เหม.....วันนี้วัน....”

“.....”

“อาทิตย์....” เหวอเอ๊ย!! เมสสบลอย่างสงบ....

“เออ!! เข้าใจแล้วครับ” น้ำเสียงไม่ได้บ่งบอกเลยว่าประชดประชันขนาดไหน “นั่นจะไปไหนกันรับ
วันอาทิตย์ที่แสนสดใส เมฆลอย นกน้อยร้องเพลงนี้ดีละครับบบบ คุณภาพ”

“...อืม....” ภาพลูปกางที่เต็มไปด้วยเศษขนมโปเต “ไปเดินห้างก็แล้วกัน”

“ห๊ะ!?” เมสผะกับคำตอบ “....พี่....ชวนผมไปห้าง?”

“ก็ใช่ไงครับ” ภาพตอบรับด้วยสีหน้าเรียบเฉย

“ไม่ใช่หอคิลป์? แต่เป็นห้าง?” ภาพพยักหน้า “นี่แสงค์เหล่าเมื่อคืนรีเปล่าเนี่ย”

“บ้าเหอ พี่ดื่มไปนิดเดียวเอง” เจ้านายเขานี้ก็เข้าใจยากจริงคนอุตส่าห์ตามใจแล้วแท้ ๆ “หรือว่า
อยากไปหอคิลป์อีก? คิดใจละสิ ๆ”

“ไม่มีทาง !!” เมสยืนยันหนักแน่นว่าไม่เอา “ปะ!! จักรับไปกันเหอะ...ผมหิวจนจะยัดควายได้ทั้งตัว
แล้ว” หรือแดกหัวภาพเข้าไปก็มีค่าเท่ากัน...

“ครับ ๆ” ภาพรีบยัดของขนมลงถึงขยะแล้ววิ่งไปคว้ากุญแจรถด้วยเกรงองศ์ที่จะจะพิโรธ เขาผาย
มือออกอย่างสุภาพ “เชิญคุณชายครับ”

เมสพ่นลมออกจากจมูกพืดใหญ่แล้วเดินออกบ้านไปทิ้งให้บ่าวไพร่มั่นถือกุญแจให้เรียบร้อยแล้ว
ไปนั่งรอเป็นตุ๊กตาหน้ารถ น่ารักจิ้มลิ้มจนภาพอยากเอาน้ำแดงไปวางให้เลยทีเดียวนะ ชายร่างใหญ่ยัด
ตัวเองเข้าไปที่ฝั่งขวาของรถจนมันโหลกลงไปเล็กน้อยแล้วหันมายิ้มใส่มือ

“ให้บ่าวคาดเข็มขัดให้ นะครับคุณชาย” เมสเหลือบมองคนที่เอื้อมมือมาคาดเข็มขัดให้....บริการทุ
ระดับประทับใจจริง ๆ

“นี่ตามจริงไปเรียนวิธีกวนประสาทผมจากที่ไหนมาอี๊”

“ไอ้หนุ่มตาสีอำพันยักคิ้ว “พี่ไม่เคยกวนเมสเลยนะครับ นี่ตามใจทุกอย่างเลย”

“เหอ” มันน่าหมั่นไส้จนเมสต้องยกมือขึ้นมาหักสันจมูกที่วางตัวเป็นเทือเขาแอนดิส

“โอย!! พอครับพอ...จมูกพี่เปื้อนแล้ว” พอปปล่อยมือไอ้ภาพก็รีบถอยทัพกลับที่นั่ง “จุ๊”

“ไม่ต้องมาทำตากลูหมาใส่ผม ตัวอย่างกับควาย!! ไม่น่ารักเฟ้ย!!”

“เหม...ก็ใครจะไม่น่ารักสู้คุณชายเมสได้ จริงไหมครับ”

“เออ!!” คือช่วยเงินบ้างอะไรบ้างก็ยังดี แต่ด้วยแรงหิวเมสเลยไม่มีอารมณ์จะเงิน “ออกรถ”

“คร้าบบบบบบบบบบบบบ”

เครื่องยนต์สี่ดำทะมึนทะยานออกสู่ท้องถนนตามคำประสงค์ทันที วันหยุดแบบนี้เล่นเอารถติดแหงกไปไหนไม่ได้อีกตามเคย....แต่ภาพก็ยังนั่งยิ้มอยู่หลังพวงมาลัยก่อนจะเอื้อมมือไปเปิดวิทยุให้เพลงเบา ๆ ช่วยให้คนหน้าอ้อมลึกที่

.....

.....

.....

.....

....ชะ...ธรรมดา....นี่มันธรรมดาเกินไปแล้ว.....

เมศยื่นเกร็งกับความธรรมดาที่ไม่เคยเกิดขึ้นกับผู้ชายคนนี้ เหงื่อกาฬไหลอาบหน้าตอนที่ภาพยื่นตัวหน้ามาให้....พอเอื้อมไปจับก็มีมือไม้สั่นจนมันร่วงไปปักนิ้วเท้า ลำบากคนยื่นต้องก้มไปเก็บให้ถึงที่

“เก็บไว้ที่พี่ก็ได้” ภาพยิ้มขำ “เดี๋ยวเด็กแถวนี้จะถือไม่อยู่ทำหายขึ้นมาเสียเงินฟรีเลยนะ”

“พี่ภาพ...” เมศไม่ได้สนใจเรื่องที่โดนแซวแม้แต่น้อย ชายหนุ่มดึงแขนเสื้อยืดสีดำ “....หัวฟาดพื้นหรือ? หรือเมื่อวานเมายาย้อมผม?”

“ก็เปล่านะครับ”

“แต่เนี่ยมันปกติเกินไปไหมอะ!!” เมศกระตุกแขนเสื้อเอื้อมแตะขาคามือด้วยความเก๋กอด “เมื่อกี้เราก็กิน....อะ...อาหารญี่ปุ่น?”

“ครับ” ไอ้ภาพตอบรับ “แล้ว?”

“มะ...ไม่ใช่ส้มตำปูปลาร้าแบบคราวก่อน....”

“ครับ”

“แล้วก็ไม่ใช่มะเขี๊ญหาลามแบบตอนนั้น....”

“ครับ”

“แต่เป็นอาหารญี่ปุ่นธรรมดา ๆ ?”

“ก็เมศชอบไม่ใช่หรอครับ หืม?” ภาพเกาหัวง ๆ .....เมศนี่เข้าใจยากจัง กินแปลกก็ดำ กินปกติก็บ่น.... “เราไปเข้าห้องน้ำกันดีกว่าเนอะ จะได้ไม่ปวดฉี่ตอนดูหนัง”

นายปรเมศผู้ไม่เคยชินกับภาพโหมดธรรมดาได้แต่ยืนปากสั่นมองซ้ายมองขวาหาศูนย์บำบัดจิตแบบเร่งด่วน แต่พอดีของแบบนั้นไม่มีเฟรนไชส์ในห้างมีแต่คลินิกความงามหน้าไสนมตึง ชายหนุ่มจำใจเดินคอดกตามภาพต้อย ๆ ไปเข้าห้องน้ำให้เรียบร้อย

หลังเสร็จธุระส่วนตัวเรียบร้อยแล้วทั้งสองใบก็ถูกฉีกแบบส่ง ๆ โคนพนักงานผู้มีใจรักในบริการระดับถวายหัวให้ด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้ม.....สักหน่อยมันจะตายไหม สาวเจ้าทำหน้าที่แบกโลกซึ่งไม่ขอพิสูจน์ว่าท้องผูกหรือผัวทิ้งแถมฉีกเสร็จยังโยนตัวคืนให้เมศแบบส่ง ๆ อีกต่างหาก วันนี้นั้นวันช่วยอะไรกันเนี่ย!!

ด้วยความที่ภาพตัวใหญ่กว่ามาตรฐานคนไทยไปเยอะตอนที่เดินแทรกเข้าไปหาเก้าอี้นี้ก็พยายามทำตัวเล็กน่ารักแล้วเชียวแต่ก็ดูเหมือนจะไม่เป็นผล กันเกือบไปกระแทกหน้าผู้หญิงคนสุดท้ายโชคดีที่เธอหลบทัน ภาพเอ๋อขอโทษเธออีกครั้งก่อนจะทิ้งตัวลงที่เก้าอี้ตัวถัดไป

เสียงลั่นเอี๊ยดอาดของเก้าอี้หยดลงแค่นั้นเมื่อทั้งสองถึงที่หมายพร้อมกับตัวอย่างหนังเรื่องแรกที่เพิ่งได้ฉายหลังอัฒจันทร์มาให้ผู้บริโภคนั้น ๆ

“ตื่นตื่นจัง... ไม่ได้มาดูหนังในโรงนานแล้วนะเนี่ย” ลมร้อนเป่าข้างหูทำเมศขนลุกชู

“พูดเหมือนอยู่บ้านนอก”

“ที่บ้านนอกจริง ๆ นั่นแหละ” เมศนั่งเกร็งเมื่อริมฝีปากแห้งผากและแตกเป็นขุยมาโดนใบหูให้จี้จี้เล่น ๆ “แล้วเมศล่ะครับ...”

“อ้อ...” เมศจิ้นตัวออกเล็กน้อยด้วยความบ้ำจี้ “อะ..ผมมาดูบ่อย”

ภาพลอบยิ้ม “ว่าแล้วเมศต้องชอบดูหนัง”

“มันเป็นกิจกรรมคนกรุงนะ” เมศยกไหล่ “อยู่ในเมืองที่มีแต่ตึกสี่เหลี่ยมจะให้ทำอะไรล่ะ.....อ้อ...แน่นอนว่าไม่ใช่หอศิลป์”

“เฮะ ๆ สนุกคือออกนะ”

“สนุกกับผีนะสิ” เขาแยกเขี้ยวแข่งกับตัวอย่างหนังผีที่กำลังฉายอยู่บนจอยักษ์ ถึงปากจะบอกไปอย่างนั้นแต่วันนั้นเมศจำได้ว่าตัวเองยืนอมยิ้มลับหลังภาพตลอดเวลา

ราว ๆ สิบห้านาทีต่อมาถึงจะได้ฤกษ์ดูหนังจริง ๆ ลักกี้.....ไฟในโรงค่อย ๆ หริ่งจนมีคสันทพร้อม กับเรื่องราวที่ขึ้นบนจอ กองทัพนักรบชาโมไรผู้กู้แผ่นดินบ้านเกิดเมืองนอน....เพียงคาบคมกริบทัด จับท่อนเนื้อก็ขาดกระเด็นพร้อมด้วยเลือดที่หลังราวกับสายฝน

สาวที่นั่งข้างเมศกระตุกตัวสะดุ้งไปตั้งหลายรอบ บางครั้งต้องยกมือขึ้นมาปิดตาด้วยซ้ำไป ในขณะที่เจ้าตัวออกดูหนังอย่างสบายใจ เพราะมันแต่สนใจเรื่องในจอเมศถึงได้มารู้ตัวช้าว่า คนข้าง ๆ ขยับตัวไปมาแทบจะตลอดเวลา ภาพอยู่ไม่เป็นสุขเลย...เดี๋ยวก็นั่งขยับขึ้นเดี๋ยวก็ลงไม่รู้จะ เอาอย่างไรกับชีวิตกันแน่...

ตัดเรื่องกลัวเลือดได้เลย....ผู้ชายที่ชด लाभ หลุ่งนพ่นแดงเมื่ออาทิตย์ก่อนไม่มีทางกลัวเลือดแน่ ๆ เมศขมวดคิ้วพยายามหาคำตอบจนแทบจะลืมดูฉากโคลแมกซ์ที่ตัดคอกระเด็นเลยทีเดียวนะ

“พีภาพ...” สัมผัสตะเบา ๆ ที่ต้นแขนเรียกให้ภาพหันไปดู “นั่งไม่สบายตัวหรือ”

“นิดหน่อยครับ” ภาพถอนหายใจเบา ๆ “แต่ไม่เป็นไรหรอก”

ถึงจะหันกลับมาจ้องหน้าจอเหมือนเดิมแล้วก็เถอะ แต่จิตใจเมศกลับไม่เป็นสุขเอาเสียเลย แล้วภาพ ก็พยายามนั่งนิ่ง ๆ ทั้ง ๆ ที่ความจริงอีกอึดจะตายซัก แบบนี้ใครมันจะไปดูหนังสนุกกันล่ะ....

หมับ!! เมศคว้าป้าเข้าที่ต้นแขน

“ไปนั่งตรงริม ๆ กันเถอะ”

“ห๊ะ ?” ภาพนั่งงงง้อยู่ที่เดิม “ทำไมล่ะครับ อุตส่าห์ได้ที่นั่งตรงกลางจอแล้วนะ”

“ไม่ต้องถาม ตามผมมา” เมศกระซิบหูเป็นครั้งสุดท้ายก่อนจะค่อย ๆ ก้มเดินออกไปทิ้งตัวนั่งที่ เก้าอี้ตัวริมสุดลำบากถึงลูกน้องต้องค่อย ๆ คลานเข้าตามออกมา

ที่นั่งที่อีกฝั่งไม่มีคนนั่งทำให้ภาพสบายตัวขึ้นเยอะ ชายหนุ่มพาดแขนลงบนเก้าอี้ฝั่งอย่างไม่เกรงใจใคร มันต้องแบบนี้สิ อากาสก็ถ่ายเทไม่แออัดเหมือนเมื่อกี้

เลือดสาตอีกแล้ว คราวนี้เป็นแขนที่หลุดกระเด็นแทบเข้ามากระแทกหน้าคนดูโดยไม่ต้องสวมแว่น3มิติให้เสียเวลา แต่ถึงอย่างนั้นสมองของเมศก็ไม่ได้มีภาพมันอยู่ในหัวเลยเขามีแต่อีกภาพหนึ่งที่ นั่งอยู่ข้าง ๆ

พีภาพไม่ชอบดูหนังเพราะแบบนี้สินะ....แต่ก็ยังอุตส่าห์มาดูเป็นเพื่อนเขา...

“หือ ?” ภาพตกใจเล็กน้อยเมื่อมีมือเย็น ๆ ยัดเข้ามาในอุ้งมือ “เป็นอะไรครับ ?”

“ไม่มีอะไร...” คนตอบเอาแต่จ้องจอร์จกับจะเข้าไปสิงสู่ “ผมแค่อยากอ่อนพีเฉย ๆ....”

ภาพไม่ตอบอะไรนอกจากกระชับมือเข้าหากันให้มากขึ้น แม้มือปรเมศจะเย็นเฉียบแต่มันก็รู้สึกดีไม่น้อย

ฟัvvvvvvvvvvvvvv

หัวของลาสบอสพุ่งเข้ามาใส่หน้าคนดูพร้อมด้วยสีหน้าเคียดแค้น

มีแต่ไอบ้าสองคนในโรงที่นั่งยิ้มให้ศีรษะของร่างไร้วิญญาณอย่างมีความสุข....

.....

.....

.....

.....

“อืม....พี่ว่าสีไหนดีกว่ากัน ?”

“ตามวรรณะของสีแล้ว.....”

“หยุดเลย” เมศชี้หน้าขู่ “ไม่ต้องตามวรรณะสี เอาตามใจพี่นะ”

“เอ็งนั่นแหละ” ภาพเริ่มรื้อค้นราวเสื้อผ้าที่ไม่ได้อยู่ในลิสต์ที่เมศระบุไว้ “ตัวนี้ดีกว่า จะเลือกแค่สีทำไม....มีลายด้วยที่จะตาย”

“ใส่ทำงานนะ” เมศหยิบแขนเสื้อมาพลิกดู....ก็ไม่ใช่ว่ามันไม่สวย แต่ลายพริ้วขนาดนี้มันดูไม่สุภาพมีภูมิฐานสมเป็นเจ้านายเอาซะเลย

“ก็เมศมีแต่เสื้อสีล้วนไม่เบื่อมั้รี๊งครับ ?” ภาพพลิกซ้ายพลิกขวาเสื้อตัวนั้น “แต่งตัวอย่างกับคนแก่”

“เค้าเรียกมีภูมิฐาน ใช้คำให้มันถูกหน่อย”

“คูสี...สีเหลืองเป็นสีแห่งความสดใสนะ วรรณะร้อนเสริมสร้างพลังบวกให้ชีวิต” เมศยังกอดอกขมวดคิ้วไม่ค่อยตามเหตุผลสักเท่าไร ภาพเลยจัดไม้ตายออกมา “เอาไว้ประจบลูกค้าวัยรุ่นนังครับ จะได้สร้างภาพว่าเราเป็นคนสนุกน่าร่วมงาน”

ฟังเหตุผลดูยังงั้นมันก็หลอกค่าซัด ๆ แต่เมศพยักหน้าเห็นด้วย “งั้นเอาตัวนี้ก็ได้อ”

เป็นการซื้อของที่ทุเรศทุรังที่สุดในชีวิตของนายปรเมศ รู้ตัวอีกทีก็เดินถือถุงเสื้อเจ็ดต่อออกมาจาก

ร้านแบบง ๆ เมศไม่ได้ซื้อเสื้อผ้าใหม่ ๆ มานานแล้ว เน้นใช้แต่ของดีเลยไม่จำเป็นต้องซื้อบ่อย เพราะมันแพงเอาเรื่อง เขาเดินเข้าอีกสองร้านได้เสื้อยืดลดราคามาอีกสองตัว ก็มองนาฬิกาอีกทีก็ ล่อไปทุ่มครึ่งแล้ว

“กลับบ้านหะหะพี่ภาพ ผมเมื่อยขาแล้ว” ไม่ว่าเปล่ายังเอาถุงกระดาษตีป่าบ ๆ ตรงขาไอ้ภาพด้วย “แล้วค่อยแวะหาข้าวกินข้างทางแล้วกัน”

“เมศครับ” ภาพตอบพลางคว้าถุงกระดาษมาช่วยถือ “พี่มีร้านที่อยากพาไปอยู่นะ”

“อย่าบอกว่าวันนี้คุณเหงาเลยอยากกินหลัอีกนะ”

“ไม่เอาครับ เพิ่งกินไปเมื่อวันก่อน” อ้อ...หมายความว่าถ้ายังไม่ได้กินนี่คว่าแขนงูไปกินแน่นอนสินะ....เมศนึกในใจอย่างสลด “เอาเป็นว่าร้านนี้เมศคาดไม่ถึงแน่นอนครับ”

“เดี๋ยวนะ....พี่ว่ามันยังมีหนักกว่าจำเลยอาหารป่า น้องอ้อยหนึ่งควายจี ชุ่มเกล้าต้องลุ้นนิคม เจ้หลอดดำเหลกอีกเหรอ.....”

“มีครับ” มันตอบกลับมาอย่างซื่อตรง “รับรองว่าเมศตะลึง”

ฉิบหายแล้ว.....ชีวิตยี่สิบเจ็ดปีของกูจะต้องมาจบลงในปีที่ยี่สิบแปดแบบนี้เหรอ.....

เมศคาดเข็มขัดนิรภัยพร้อมจินตนาการไปถึงชุ่มเกล้าไปตองตึงที่ฝังตัวอยู่ในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑลซึ่งเกิดมาไม่คิดว่าฝันว่าจะมีอยู่ แต่มันมี!! และไอ้ภาพรู้!!! ภาพเล่าให้เขาฟังว่าสมัยเรียนมหาลัยชอบไปตระเวนกินอาหารแปลก ๆ กับเพื่อนเพื่อเสริมสร้างต่อมอารัตติสอยู่บ่อยครั้ง นี่ถ้ารู้จักกันตั้งแต่สมัยเรียนเมศคงแนะนำพวกมันไปกินปลาที่มีโอเมก้าสามแทนดีกว่า สมองจะได้ไม่เป็นแบบที่เห็นนี่.....

เพราะมัวแต่นั่งกั๊ดเลียเบม้อลอยเลยไม่ได้สังเกตทางวารถไปที่ไหน รู้ตัวอีกทีภาพก็ดับเครื่องลงที่หน้าร้านอาหารแห่งหนึ่งอย่างสงบ เมศกลืนน้ำลายเอือกก่อนจะกลืนหายใจเงยขึ้นมองป้ายร้าน .... นะ.....นี่มัน....

....ระ....ร้านอาหารธรรมดา.....

แปลก...นี่มันแปลกเกินไปแล้วววววววววว

“ทำไมต้องทำหน้าเหมือนเห็นผีแบบนั้นด้วยครับ” ภาพที่ก้มไปปลดเข็มขัดนิรภัยให้อีกฝ่ายเอ่ยว่า

“ไม่ต้องอึ้งครับ ลงมาเถอะ”

“ห๊ะ ?” ราวกับมีคนมาบอกว่า ‘มึงไม่ต้องงงกะ’ เมศอัปากพะงาบ ๆ อยู่สองสามทีสุดท้ายก็ต้องรีบเดินตามภาพเข้าร้านไป

ร้านอาหารธรรมดาอย่างครัวจ๊อเมศจะไม่ตกใจขนาดนี้.....แต่นี่มันแบบ Pub and restaurant เชียวนะ!!!! ร้านขนาดกว้างแต่แออัดไปด้วยหมู่คนจำนวนมากที่ไม่รู้จักไปหากินที่อื่น เสียงเพลงแจ๊สยุคเก่ากำลังบรรเลงสร้างแรงสั่นเบา ๆ ไปทั่วร้าน แก้วไวน์ที่แขวนเรียงรายอยู่ด้านบนกำลังส่องแสงแวบล่อกับแสงไฟสลัวในร้าน

บริการสาวเดินนำคนทั้งคู่ไปยังโต๊ะหมายเลข 43 ที่ซ่อนตัวอยู่ในหลืบของร้าน เธอยื่นเมนูเล่มเบ้อเร่อให้ก่อนจะเอ่ยบอกว่าอีกสักครู๋จะมารับออเดอร์ ระหว่างก้มหน้าก้มตาอ่านตัวหนังสือในไฟสลัวเมศก็ลอบมองสำรวจร้านอีกครั้ง

“ไม่อยากเชื่อว่าพี่จะพาผมมาที่แบบนี้” ถ้าเป็นคนอื่นมันจะเป็นเรื่องปกติมาก แต่นี่พี่ภาพนะ....นี่มันไม่ปกติแล้ว!!

“หือ? หรือว่าเมศอยากกินอาหารป่าของจำเลย....”

“ไม่ใช่พี่เอ !!!” นี่มือไม้สั้นอยากปล้นเมนูปักกลางหน้ามันสักที

“ฮ่า ๆ ๆ ๆ พนักงานเขามารอแล้ว.....สั่งอาหารกันเถอะครับ”

กับข้าวสามอย่าง ข้าวสามจานและเบียร์หนึ่งขวดคือสิ่งที่สาวเจ้าจดลงกระดาษแล้วเดินจากไป เมศค่อย ๆ เอนหลังลงกับเก้าอี้อย่างสงบก่อนจะค่อย ๆ เคาะนิ้วตามจังหวะเพลงเบา ๆ นานแค่ไหนแล้วที่ไม่ได้มาฟังดนตรีสดแบบนี้ หวนคิดไปถึงสมัยเรียนหรือตอนมีแฟนแล้วไปฉลองวันเกิดด้วยกัน...เดี๋ยวนะ....วันเกิด....

“เอาล่ะครับ....ผมได้ยินมาว่าวันนี้เป็นวันสำคัญของคุณลูก้าหลายคนเลย” เสียงนักร้องหนุ่มของร้านชัดจังหวะความคิดในทันที “เรามาด้วยกันร้องเพลงให้พวกเขาดีกว่าครับ” ว่าแล้วไอ้หนุ่มวัยรุ่นก็หันไปพยักหน้าส่งสัญญาณกับเพื่อนในวงด้านหลัง

Happy birthday to you Happy birthday to you

Happy birthday Happy birthday Happy birthday to you

ผู้ชายที่นั่งอยู่ตรงข้ามของเมศส่งยิ้มจาง ๆ มาให้....และนั่นทำให้หัวใจของเมศพองโต โดยเฉพาะใน

ยามที่ริมฝีปากบางเริ่มขับร้องเพลงตาม....

“เฮ้!! อีกรอบครับ...”

Happy birthday to you Happy birthday to you

Happy birthday Happy birthday

“แฮปปี้เบิร์ดเดย์ทูยู~~~~~ ฮีวววววววววว~ สุขสันต์วันเกิดทุกท่านเลยนะครับ คุณพล
โตะ6 คุณออมสินโตะ21”

ดวงตาสีอำพันจับจ้องมาราวกับจะตริ้งร่างของชายหนุ่มไว้...

“คุณลูกน้ำโตะ25 คุณต้นโตะ33 และสุดท้าย.....”

เมศใจเต้นแรงเมื่อภาพค่อย ๆ ขยับกายเข้ามา....

“คุณเมศ.....”

มือใหญ่ที่แสนอบอุ่นเอื้อมเข้ามาตรงมือของเมศ.....

“โตะ71ครับ”

พองงงงงงงงงงงงงงงงงงงงงงงงงงงงง!! ญ่โตะ43!!!!

มือใหญ่ที่เอื้อมเข้ามาคว้าที่แก้มเปียร์ก่อนยกขึ้นกระดกอย่างก้าวร้าว ภาพส่งเสียง ‘ฮ่า~~~~~’
ออกมาราวกับชดเหล้าขาวต้มเอง “แหม....เปียร์สด ๆ นี่มันดีจริง ๆ”

ไฉ่ซิงเอี้ยขยี้ขยี้ขยี้ขยี้ขยี้ขยี้ขยี้ขยี้ขยี้ เมศอยากจะบ้า ไม่สิ!! คุณต้องบ้าไปแล้วที่คิดว่าไอ้พี่ภาพเม้ง จะรู้วันเกิดตัวเอง!! เมศขบฟันลงกับแก้วน้ำจนแทบแหลกคาปากด้วยความเคียดแค้นที่หน้าแตกยับเยินยิ่งกว่าประสานงากับรถบรรทุกอีก

“เมศเป็นอะไรไปครับ” จะตอบว่าเป็นคนโง่ที่รักเธอก็กระไรอยู่ เมศกล่ำกลืนฝืนทนซดน้ำตากลับลงไปเงียบ ๆ “....อ้อ...ดื่มเบียร์ไม่ได้นี่เนอะ จิ้นพี่สั่งน้ำอัดลมให้ดีกว่าเนอะ”

“ครับ...” ว่าแล้วก็ค่อย ๆ ก้มลงไปเก็บเศษน้ำจิ้มมาทีละจืดอย่างสงบเสถียร

เมศเอาอะไรไปคิดกันนะว่าภาพจะเซอร์ไพรส์วันเกิดให้เขา....ศิลปินที่ไม่สนใจเรื่องขบข่อย
นอกจากเรื่องงานศิลปะคนนั้นนะเหอ ขนาดวันเกิดกันแท้ ๆ ยังมีหน้ามาใส่ชุดดำเต็มยศไว้อาลัยกัน
เล่น ๆ อีกต่างหาก เฮ้อออออออ...

ชายหนุ่มขยับแก้วเบา ๆ ให้น้ำแข็งกระทบกัน เพลงที่บรรเลงยังคงไพเราะตามมาตรฐานร้านระดับนี้.....ภาพยังคงยืมขยับหัวตามจังหวะเล็กน้อย ไม่ได้สนใจมองอาการของใครอีกคนเลย

เมศแค้นยิ่ง.... นั่นสินะ ความสัมพันธ์ของเรามันก็ไม่ใช่ชัดเจนตั้งแต่แรกแล้วนี่นา...

บทเพลงแล้วบทเพลงเล่ากับบทสนทนาที่แสนจี๊ดจ๊าด.....ถามคำตอบคำเพราะมัวแต่คิดเรื่องที่ติดขัด
อยู่ในใจมานาน.... จากเพลงเร็วมีชีวิตชีวาจนคนตรีบนเวทีก็ค่อย ๆ ปรับจังหวะลง เพลงแล้วเพลงเล่า
ที่เมศยกแก้วน้ำขึ้นดื่ม ดวงตาเรียบบ้างจ้องไปยังนาฬิกาข้อมือของตน.....และเข็มสั้นจนจะแตะเลข
สิบสองอยู่รอมร่อ....

ในแวตตาที่เธอมองดู มีคนที่เดียวดายนั่นเองก็รู้

รู้ว่ามันลึกซึ้งและมีค่า

แต่ว่ามีบางคำที่เธอลืมไป

ทำให้ภายในใจฉันมีปัญหา ก็ไม่แน่ใจเก็บไว้ข้างในตลอดมา

ชายหนุ่มเงยหน้าแว่วอน...ปล่อยให้บทเพลงนั้นพูดแทน....

รอฟังคำนั้นอยู่ รู้รีเปล่าหากเพียงได้ยิน
คงบินได้ถึงดวงดาว จะให้ฉัน โชคดีอย่างนั้นได้หรือไม่
ให้ฉันรู้สักครั้ง คำที่ยังเก็บมันไว้ข้างใน
บอกได้ไหม แค่เพียงเบาๆ ว่ารักกัน เท่านั้นฉันคงสุขหัวใจ

ก็แค่ได้ยิน.....ขอให้เมศได้มั่นใจว่าไม่ได้คิดไปเองกับความใจดีที่ได้รับมา.....

แต่ว่ามีบางคำที่เธอลืมไป ทำให้ภายในใจฉันมีปัญหา
ก็ไม่แน่ใจบอกฉันสักทีถ้าบอกมา

รอฟังคำนั้นอยู่ รู้รีเปล่าหากเพียงได้ยิน
คงบินได้ถึงดวงดาว จะให้ฉัน โชคดีอย่างนั้นได้หรือไม่
ให้ฉันรู้สักครั้ง คำที่ยังเก็บมันไว้ข้างใน
บอกได้ไหม แค่เพียงเบาๆ ว่ารักกัน เท่านั้นฉันคงสุขหัวใจ

มือเย็นเฉียบละออกจากขอบแก้วน้ำ....เมศเอื้อมมันไปหามือใหญ่ที่วางบนโต๊ะ จังหวะของบท
เพลงกำลังเร่งเร้าให้ทำอะไรบางอย่าง...

เพียงแค่เธอเอ่ย คำนั้นที่ไม่เคยเลย
ก็เพียงแค่ให้เธอเอ่ย คำนั้นที่ไม่เคย
คนเด็กกว่าบีบมืออีกฝ่ายราวกับจะขอร้อง
ว่าเธอคิดตรงกันอยู่ใช่ไหม...

เมศขยับริมฝีปากตามบทเพลง...ราวกับเอือนเอี่ยมมันกับภาพ

รอฟังคำนั้นอยู่ รู้รีเปล่าหากเพียงได้ยิน
คงบินได้ถึงดวงดาว จะให้ฉัน โชคดีอย่างนั้นได้หรือไม่

ให้ฉันรู้สึกครั้ง คำที่ยังเก็บมันไว้ข้างใน
บอกได้ไหม..... แค่เพียงเบา ๆ ว่ารักกันได้ไหม

ภาพยิ้มตอบการกระทำเหล่านั้น เขายกมืออีกข้างขึ้นวางกุมมือเย็น ๆ เอาไว้.... ไล่นิ้วโป้งลงบน
หน้าปัดนาฬิกา

ไม่เคยจะถามไม่เคยจะดู แต่ก็มีบางที่ที่อยากรู้
หากได้ยินเธอบอกกับฉันเกี่ยวกับความในใจที่มีนั้น...
เพียงแค่ให้เธอเอ่ย คำนั้นที่ไม่เคยเลย...

แล้วสุดท้ายแล้ว....เมศจะได้ฟังมันไหมนะ....
และเมื่อคำตอบคือความว่างเปล่า.... ไม่มีอะไรนอกจากสัมผัสอุ่นร้อนที่กอบกุมมือเอาไว้ เมศก้ม
หน้าลงมองมือใหญ่คู่ นั้น.....และหน้าปัดนาฬิกาของตนเองที่เข็มยาวขยับเข้ามาใกล้จะบรรจบกับเข็ม
สั้น และในตอนนั้นเมศหลับตาลง...

“สุขสันต์วันเกิดครับ....คนดีของพี่” หลังสิ้นเสียงเข็มทั้งสองก็บรรจบกันตรงกลางพอดี คำอวยพร
สุดท้ายของวันจบลงด้วยประโยคสั้น ๆ แค่นั้น

“พี่....” เมศดูท่าจะตื่นตันจนพูดอะไรไม่ออก.... “รู้ด้วยหรือ”
“รู้สิครับ” ภาพลอบยิ้มกับความสำเริงที่เกิดขึ้น.....เมศที่ก้มหน้าซ่อนใบหน้าแดง ๆ คุณารักชะ
เหลือเกิน “พี่ก็อยากให้เมศ....แย้กกกกกกกกกกกกกกกกกกกก!!!!!!”

แรงขยี้จากสันตินได้โตะทำเอาไอ้หมึกวายนิดครวญลั่น จะกระซอกเท่านี้ก็ไม่ได้...พอเล่นกดมา
ชะเต็มแรง แฉมขยี้ลงตามจังหวะพูด “แล้ว-ทำ-ไม่-ไม่-บอก-วะ....”

“กะ...ก็พี่อยากให้เมศเซอร์ไพรส์ไปครับ”
“อ้อ-หรือ...” นั่น!! ยังจะขยี้อีก
“แล้วพี่ก็อยากบอกเป็นคนสุดท้ายของวันด้วย....” ภาพรีบตอบด้วยแวตากลูหมิ่นน้อย “ไม่ดีหรือ
ครับ...”

“หึหึหึหึหึหึ...พี่นี่แม่งเคอะอะไรไม่เคยถูกเลย” ถึงปากจะบ่นแต่ได้ฟังคำตอบประกอบสายตาแบบ
นั้นเมศก็ทำร้ายร่างกายต่อไม่ลงหรอก ชายหนุ่มถอนหายใจออกมา “แล้วยังไง....พี่หลอกผมด้วยการ

ทำตัวเป็นคนปกติ ใส่ชุดคำออกมา?”

“พี่ไม่ได้หลอกซะหน่อย” ภาพรีบแก้ในทันที “พี่ก็แค่คิดว่าเมสอยากทำอะไร....แล้วพี่ก็อยากให้เมสได้ทำบ้าง”

“.....”

“จำได้ไหมเมสไม่ชอบงานศิลปะ ไม่ชอบกินอาหารประหลาด ๆ” นิ้วโป้งไล่นหลังมือเบา ๆ “แต่ก็ยังตามใจพี่”

“นั่นพี่บังคับผมหรอ?”

“ปากแข็ง”

ไอ้โรคกลัวเสียฟอร์มของเมสทุกอย่างก็ไม่ใช่ความจริง ๆ แต่ภาพก็ชอบที่มันเป็นแบบนี้ เขาอยากให้เมสเข้าใจเขา แต่จะมีประโยชน์อะไรถ้าเขาไม่เข้าใจเมส ภาพอยากให้ ‘เรา’ ค่อยขยับเข้าหากันอย่างช้า ๆ รับอีกคนเข้ามาในโลกของตัวเอง ก็เหมือนที่อีกฝ่ายเคยยอมไปเทพในหอศิลป์กับเขาทั้ง ๆ ที่มองงานศิลปะเป็นสี่เลอะผ้าใบเท่านั้น..... เราต่างปรับตัวเข้าหากันอย่างช้า ๆ โดยไม่รู้ตัวเลย

“ผมก็ว่าแล้วเชียวว่านี่มันแปลกมากที่มันปกติมาก” ใครตกภาษาไทยาต้องอ่านประโยคที่ปรเมศพูดใหม่อีกครั้ง “ก็นึกแล้วเชียวว่าหน้าอย่างพี่นะเธอจะชอบเดินห้าง”

“ใครบอกว่าพี่ชอบเดินห้าง” ภาพรีบแก้ “พี่ชอบเดินกับเมสหรอ?”

ปัง! โคนยังคงกลางอกเข้าไปอีกดอก เมสกระอักเลือดจนไหลซึมที่มุมปาก...เขารีบหันหน้าหลบไปแอบเซ็ด “ละ...แล้วก็ลงทุนใส่คำมาเต็มยศเลยนะ” ว่าแล้วก็ชี้หน้าคาดโทษ “เห็นตอนแรกนี่ก็จะไว้ทุกข์ให้ผม”

“อ้าว...นี่ก็จะรู้ชะอีก”

“รู้อะไร”

“เฮ้อออออออออ....เด็กสมัยนี้นี่นะ” ภาพส่ายหัวหน้าใจพลงบ่นอย่างกับคนแก่วันห้าสิบ “คราวหน้าก็หัดตั้งใจเรียนหนังสือหาบ้างนะครับ วิชาสังคมศาสนาอะไรแบบนี้”

“พอโดนพี่คำเรื่องนี้แล้วแม่งเจ็บเป็นสามเท่าเลยอะ”

“สิดำน่ะมันเป็นสี่ของ....”

โ้กกกกกกกกกกกกกกกกกกกกกกกกกกกกกก....

รวดเร็ว รุนแรงจนไอ้ภาพชักทำหลบแทบไม่ทันเมื่อจู่ ๆ ตัวละครลับก็โผล่ออกมาพ่นพิษลงตรงขา
โตะรากับเล็งพิศดูมาแล้ว ไอ้เด็กนั่นยื่นเกาะขอบโตะไว้แน่นแล้วตะโกนบอกเพื่อน

“เห็นหมายยยยย ฎุบายอ๊วกที่ส้วมคนเดียวก็ด้ายยยยย” มันชูนิ้วชี้บอกไปมา “ม้ายยยยย
มวาววาววาว”

“ไม่มวาวพอมึงสิไอ้จ้!” ชายอีกคนวิ่งเข้ามาพร้อมสบถลั่น “ฉิบหายแล้ว พี่ครับผมขอโทษจริง ๆ
ครับ” ไอ้น้องนั่นคุกเข่าแทบล้มลงกราบข้างกองอ๊วกเพื่อน “คะ...เดี๋ยวผมจ่ายค่าเสียหายให้นะค
ร้าบบบบบ”

“เอ่อ...ไม่เป็นไรหรอกครับ” ภาพกลัวแต่มันจะพากันสไลด์หน้าทิ่มอ๊วกเสียก่อน ดูจากสภาพนี้มา
ไม่ต่างกันนัก “พี่จะกลับพอดีครับ”

ไอ้เด็กนั่นยกมือไหว้พร้อมกับร่ำคำออกมาราวบทสวด “ขอโทษครับ ขอโทษครับ ขอโทษครับ ขอ
โทษครับ ขอโทษครับ ขอโทษครับ ขอโทษครับ”

เมสลูกพรวดขึ้นจากโตะ....เกิดไอ้เด็กเชี่ยนี้คลุ้มคลั่งจะได้วิ่งทัน ภาพเห็นท่าไม่ดีเลยส่งสัญญาณ
บอกให้เมสไปรอที่รถก่อน แล้วเขาจะตามออกไป คนเด็กกว่าพยักหน้ารับก่อนจะสิ่งปฏิกู้อกร้าน
ไปทันทีท่ามกลางเสียงก่นด่าของไอ้เด็กจี้เมาสองคน

“ฎุบออกแล้วววววไอ้กานนนนนนน ฎุนี้ครายยยยย เมาเมวอารายไม่มี”

“ขอโทษครับ ขอโทษครับ ขอโทษครับ ขอโทษครับ ขอโทษครับ”

เมสยืนกุมขมับอยู่ที่ข้างนิสสันมาร์ชดูรัก.....นายปรเมศนี่หนอบุญมีแต่กรรมบัง แถมยังบังแบบ
ไม่ได้ผูกได้เกิดอีกต่างหาก ปกติก็ไม่ค่อยได้ส่วิทหวานแหวอยู่แล้วพอภาพพามาเซอร์ไพรส์ก็เลือก
ต้องมาเจอเด็กนรกมาทำลายบรรยากาศ ว่าแล้วชายหนุ่มก็ก้มลงสำรวจขาทางเกงว่ามีอนุสรณ์คราบ
อ๊วกให้เก็บกลับมาเป็นที่ระลึกหรือไม่...

“ไม่เลอะหรอกครับ” ไอ้มนุษย์หมีนี่ก็โผล่มาไม่ให้ชุ่มไม่ให้เสียงเล่นเอาสะดุ้งเสือก “จึ้นรถเถอะครับ
จะได้กลับไปอาบน้ำกัน”

แม้จะมีนางแต่นายปรเมศก็เดินเข้าไปแย่งกุญแจรถภาพมาเปิดประตูฝั่งคนขับแล้วยัดตัวเองเข้า
ไป เป็นอันว่ารู้กันว่าถ้าภาพดื่มเมสจะเป็นคนขับรถให้แทน เมามากเมาน้อยหรือไม่ได้มาก็ช่าง....
ยังงี้ก็ปลอดภัยไว้ก่อน

ด้วยอากาศร้อนชวนเหนียวตัวประกอบกับผวาอ้วกเมศเอาแต่จินตนาการไปถึงห้องน้ำพร้อมสบู่นกแก้วลูกเดียว แค่คิดก็รีบเอื้อมมือไปบิดสตาร์ทรถในบัดดล แต่ทว่ายังไม่ได้ทำอะไรภาพก็คว่ำป๊าบเข้ามางุมไว้

“พี่ยังไม่ได้ช่วยพรให้เมศเลย”

“ไม่จำเป็น” เมศเล็กหัว “นี่คิดว่าตัวเองศักดิ์สิทธิ์ไหม?”

[illegible]

“เดี๋ยวนะ...นี่มาเหมือนไอ้เด็กนั่นรึไง”

ภาพไม่สนใจยังรื้อต่อ “สุขภาพดี สุขภาพดี สุขภาพดี สุขภาพดี สุขภาพดี สุขภาพดี”

“ฟิลาฟ...”

“รวย รวย รวย รวย รวย รวย รวย รวย รวย”

“โอเค...ตามสบายครับ” แหม่ม....ที่นี้มันยอมท้นทีละย่นะ...

ภาพเป่าปูดลงบนหลังมือ

“เพ็ญงงงงเง้งงแง่งแง่งแง่งแง่งแง่งแง่งแง่งแง่งแง่งแง่งแง่ง” เหมือนผู้ใหญ่หลอกเด็กไม่มีผิด แต่มันน่ารัก
ชะจนเมศเปลอหัวเราะออกมา

แต่มันยังไม่จบแค่นั้น...เมื่อไอ้ภาพยกหลังมือข้างนั้นขึ้นแตะะจูบบนไปเบา ๆ “ไว้ปีหน้าเรามา...อ้อออ
อออ”

ไอ้ประโยคข้างหลังที่ขาดหายไปเพราะปรเมศอาจหาญกระซอกคอเสื้อเข้ามาจูบปิดปาก เล่นเอาไอ้
ภาพตาค้างไปสิบวินาที ไอ้เด็กแสนรุกรานเข้ามาอย่างหิวกระหายใช้เวลาสักพักภาพถึงจะตามเกม
ทัน

มือเรียวยาวสอดเข้าลูบไล้ที่สัณกรรมราวกับจะยั่วยวน ภาพตอบสนองด้วยการหยอกเินกับริมฝีปากบาง...จับซ้ำ ๆ ย้ำอยู่อย่างนั้น จูบย้ำ ๆ ...ซ้ำ ๆ .....อยู่อย่างนั้นราวกับไม่อยากให้ช่วงเวลานี้จบลง รสจูบยังคงติดตรึงอยู่ที่ริมฝีปากแม้ในยามผละออก พ่อคนปล้นจูบตอบกลับด้วยใบหน้าขึงขัง

“จล้งเอาเรื่องนะพี่เนี่ย”

ก็ไม่ต้องทำอะไรช่วยพร้อแรกก็เป็นจริงซะแล้ว.....

ช่วงเวลาแห่งการพักผ่อนผ่านไปรวดเร็วราวกับสิ่งจู้จี้กึ่ง ลืมตาอีกทีภาพก็มานั่งในห้องประชุม ....กลับบ้านดึกคืน....และห้องประชุมอีกครั้ง วนไปวนมาแบบไม่ได้หยุดได้เกิด....ภาพอยากจะตายเสียให้ได้ แต่ถ้าเขาตายคนข้าง ๆ นี่คงเผาหลังเก็บไว้ร้อยวันแล้ว พรเมศโทรมในระดับผีชีวะ

ดวงตาโหลเป็นโพรง...สองแก้มชুবตอบ....ริมฝีปากแห้งแตกที่เจ้าตัวไม่มีเวลาบำรุงต้องยกมือขึ้นมาแคะแทนอยู่บ่อย ๆ นี่ยังไม่รวมไปถึงท่วงท่าการเดินราวกับหลุดออกมาจากWalking Dead เห็นแบบนี้ภาพก็สงสารอยู่หรอก แต่เมื่อคืนได้ยินเจ้าตัวละเมอออกมาว่า ‘เงิน เงิน เงิน’ ตอนนี่เลยเกิดความรู้สึกกำกึ่งเล็กน้อยระหว่างสงสารและสมน้ำหน้า...

“1112 ป้อเด็กตั้งรีเปล่าครับ” ไอ้เกือตัวป่วนประจำออฟฟิศยกหูโทรศัพท์แนบหน้า “ช่วยมาเก็บศพที่....”

“เก็บศพมึงเออะเกือ” ไม่ทันต่อมุกไอ้รุ่นนี้ก็ปากองกระดาศลงบนโต๊ะ “มึงอ่าน...แล้วว่าไปบอกกูด้วย”

ก๊นนแหละ...ขนาดจะอ้าปากเล่นมุกยังไม่มีเวลากันเลย...

ภาพอ่านบรรทัดเดิมซ้ำเป็นรอบที่ห้าเพราะมัวแต่รอฟังมุกไอ้เกือ มือกดนิ้วลงบนขมับเบา ๆ ซึ่งไม่ได้ช่วยอะไรเลย

ฝ่ายเมศก็นั่งแคะปากที่แห้งเป็นขุยพลาญคุยโทรศัพท์อยู่ในห้องกระจกส่วนตัว ใหนุ่นใหนี่ก็ยังไม่ลงตัวสักทีอีกแค่สองอาทิตย์ก็เปิดงานแล้วนะ!! แล้วนี่ทำไมไอ้หน่วยเพื่อนรักของมิสเตอร์วิลยังไม่โทรมารายงานเรื่องการติดตั้งกันอีก ไหนว่าทำงานแบบมืออาชีพไง.... ยิ่งเครียดหน้าปากที่ลอกออกมา ยิ่งทำให้เลือดซึม และก่อนที่จะไม่เหลือหนังแห้ง ๆ ให้ลอกเสียงมือถือก็แผดร้องลั่น เมศรีบคว้ามารับในทันที

“สวัสดีครับ”

“ผมคินนะครับคุณพรเมศ” เสียงรบกวนจากทางนุ่นดังลอดเข้ามาจนเมศสับสน “จูนโครงเวทีได้เกินครึ่งแล้วนะครับ”

“ครับ...” เมศตอบถอนหายใจโล่งอก “เอ่อ...ถ้ายังงั้นรบกวนคุณคินส่งรูปให้ผมทางอีเมลตอนนี้เลยนะครับ”

“ครับ ลักครู้ครับ” แล้วมันก็ไม่พูดพรวดทำเพลงให้เสียเวลา มันตัดสายทิ้งไปแม่เลย เมศได้แ่้มอง
หน้าจอมือถือด้วยสายตาที่ว่างเปล่า.....มารยาทยอดเยียมกระเทียมคงจริง ๆ

ตื๊ด ๆ ๆ

แต่ก็เอาวะถือว่าทำงานเร็ว...เมศอภัยให้ ว่าแล้วก็คว้ามือถือมาเปิดอีเมลดูเพื่อพบกับ.....

อะไรวะ.....

ไฟล์ที่ได้รับคือวัตถุดิบบางอย่างซึ่งไม่ทราบรูปทรงแน่ชัด เมศหรีตามองยื่นแขนออกไปก่อนจะ
เลื่อนกลับมาเข้ามา ทำอย่างนั้นซ้ำ ๆ จนเกิดคำถาม....

มึงใช้มือถือรุ่นอะไรวะเนี่ยยยยยยย!!!!!!!

ชายหนุ่มก้มมองนาฬิกาอีกครั้งก่อนจะตัดสินใจว่ากระเป๋าชิ้นพาดบ่า ในเมื่อเทคโนโลยีไ้เด็กนั้น
อ่อนด้อยถึงเพียงนี้จะขอมันถ่ายใหม่ก็คงมีค่าเท่าเดิม สู้ไปดูให้มันจบ ๆ ไปเลยดีกว่า เขาเปิดประตู
ห้องออกไป

“ผมไปตรวจงานที่โรงแรมนะ”

“ตาย...ขับรถไหวหรือน้องเมศ” อย่าว่าแต่ขับรถ แค่เมศเดินได้หนุนาที่ประหลาดใจจะแย่แล้ว “ให้
พี่ขับให้ไหมคะ”

“ขับได้ครับ พี่หนุนาจัดการไ้กองตรงนั้นให้เรียบร้อยเถอะครับ พรุ่งนี้ผมจะเอาแล้วนะครับ”

หนุนาปาดน้ำตาเงิบ ๆ โธ่...โอกาสโคตงานออกไปสูดออกซิเจนนอกออฟฟิศของบ่าว “ค่ะลูก....”

“ตั้งใจทำงานนะครับทุกคน” ในฐานะนายใหญ่ก็ต้องมีปลุกใจลูกน้องกันบ้าง “ถ้าเหนื่อยหรือท้อใจ
ก็ให้คิดถึงเงินที่เราจะได้ไ้วันะครับ ผ่อนรถ ผ่อนบ้าน ค่าเทอมลูก...”

โอ้โห....ฟังมาถึงตรงนี้ลูกน้องแทบน้ำตาไหล เป็นสปีชที่โคตรลึ้กซึ้งในจิตวิญญาณมนุษย์
เงินเดือน !!!

เมศไม่รอล่ำลาใครทั้งนั้นเดินคุ่ม ๆ ออกไปทันที ทิ้งให้ลูกน้องนั่งมอหน้ากันก่อนจะถอนหายใจ
ออกมาเฮือกใหญ่ รุดนัยกกาแฟในแก้วขึ้นสูดเข้าไปปืดใหญ่....

“นี่จะมีชีวิตอยู่พ้นถึงอาทิตย์หน้าไหมวะ”

“มองไกลไปไ้รู้ตั้น....ข้าว่าเอาแค่พรุ่งนี้ก่อนไหม” แค่ก้มลงมองเกือกก็อยากจะสำรอกออกมาเป็น
อักขระ “เฮ้ย...ไ้ภาพ เอ็งพิมพ์ตรงนี้ผิดอีกแล้ววะ”

“อ้าว.....เธอ” ภาพตบหน้าผากตัวเองดังแปะ เพราะระหว่างที่พูดนี้มันแทบจะฟุบหลับคาโต๊ะอยู่แล้ว “ไหน...เอามาดูดี เดี่ยวแก่ให้” ภาพชะโงกไปอ่านทวนก่อนจะสบถ “เวรละ...ศูนย์หายไปด้วย”

“เออ...ถ้าเกินมาตัวหนึ่งมันคงไม่ว่าเอ็งหรือ กของแบบนี้ขาดได้ที่ไหนวะ” พระศุภกรเข้ายังไม่ทันพ้น พระเสาร์ก็แทรกเข้ามา

“ว้าย!! ...น้องภาพขา!!” หนูนากิริครองเหมือนโดนสาธยายกรด “ไฟล์ที่ส่งให้ลูกค้าเขียนว่า ‘ไฟล์อีลัส’ ค่ะ!! มันต้อง ‘อีลัส’ ไม่ใช่เธอคะ ลีนนนนนนนนน!!”

“โทษทีครับ พอดีส่งไปตอนเบลอ ะ”

พระเสาร์แทรกยังไม่จบ พระอาทิตย์ก็เข้ามาซ้อนต่อ เมื่อสาวเอลที่นั่งเงียบมานานก็ลุกกระดาขึ้นหรรษา “ภาพ...ไอ้ตรงหัวข้อนี้เขียนว่า ‘การค-ยคุม’ อะ มันต้องควบคุมไม่ใช่เธอออออออ”

“กรี๊ดดดดดดดดดดดด หมกมุ่นไปแล้วนะคะน้องภาพ!!” คุณแม่ลูกหนึ่งปิดหน้าเงินอายเป็นสาวน้อยผู้ไม่เคยฟังเรื่องได้สะคือ “พี่รับไม่ได้ค่ะ!! ลามกที่สุด ไม่คิดเลยว่าน้องภาพจะเป็นคนแบบนี้!!”

“ແหม่...น้อย ะ หน่อย ะ ผัวเผลอไม่เคยมีเนอะเจ๊เนอะ”

“พี่ฝรั่งยะ....ไม่เคยใช้ศัพท์ไทย” คุณนางแฉเข้า...เจ็บสีข้างบ้างไหม “ว่าแต่น้องภาพนี่เบลอเรื่องงานเอกสารบ่อยนะคะ”

“คือผมหัวไม่ได้เรื่องพวกนี้นะ” ภาพเกาท้ายทอยก่อนจะไปในั้งเปิดไฟล์แก้ ‘ค-ย’ ออกจากเอกสาร “ถึงได้มาเรียนพวกใช้ฝีมือแทนใจ ตอนประถมติดศูนย์ตั้งหลายตัว”

“แสดงว่ามหาลัยเกรดดีนะสิ” รุจน์ถามขณะอ่านเอกสารในมือทวนอีกรอบเพื่อป้องกันไม่ให้อวัยวะใดหลุดไปสู่สายตาลูกค้าได้อีก “หลักสูตรแบบนี้เน้นวิชาปฏิบัตินะ”

“ก็ดีแหละ ขนาดวิชาพวกทฤษฎีศิลปะยังได้คะแนนดีกว่าตอนเรียนบวกลบคูณหารอีก”

“เอ็งนี่เกิดมาเพื่อสิ่งนี้จริง ะ ะไอ้ภาพ”

“อืม... ไม่มีอะไรมีความสุขเท่าตอนได้วาดภาพแล้วละ...”

ลมหายใจสะดุด....สองมือกำขาแกงแน่นขึ้นด้วยความรู้สึกที่ดีขึ้นมาในอก เมศยืนอยู่ตรงนั้น... มุมห้องที่ไม่มีใครสนใจและถือประตูค้างอยู่ในมือ เขากลับมาเพื่อจะบอกภาพว่าไม่ต้องรอเขา ให้กลับไปเจอกันที่บ้าน และไม่ต้องเป็นห่วง

แต่อาการตอนนี้ น่าเป็นห่วงที่สุด...

สุดท้ายแล้วเมศก็กลับออกมาโดยไม่ได้ออกอะไรสักคำและเลือกที่จะส่งเมจเสงไปแทน ดวงตา
เรียวเหม่อมองออกไปนอกหน้าต่างพลางโพล่คิดไปถึงเรื่องที่ผ่านมา ความเอาแต่ใจของเขาทำให้
ภาพต้องมาติดอยู่ที่นี้ ทำสิ่งที่ไม่ได้รัก อยู่ในโลกที่แตกต่างจากที่เคยเป็น

เขานึกสงสัยอยู่ทุกวัน...เพียงแต่ไม่มีความกล้ามากพอที่จะถามออกไป ‘ทำงานที่นี่มีความสุขไหม’
‘อยากกลับไปวาดภาพรีเปล่า?’ ในโลกผู้คนโหยหาแต่ความมั่นคงในชีวิต....ภาพกลับเลือกที่จะอยู่
กับสิ่งที่เขารัก แล้วการที่เมศใช้ความเอาแต่ใจพรากรณ์มาแบบนี้มันถูกแล้วหรือ ?

.....คิดถึงตรงนี้นั่นก็ปวดเสียดไปทั้งอกซ้ายจนต้องพยายามสูดลมหายใจเข้าลึก ๆ

ขอโทษ....ผมขอโทษที่ขังพี่เอาไว้...

หน่วยตาร้อนผ่าว...และก่อนที่จะอ่อนแอไปมากกว่านี้เขากลับกลืนน้ำตาไว้ภายใน จดจ้องไปยังรถ
ที่ขยับตัวอยู่เบื้องหน้า.....

ความสำคัญของตัวเองก็ไม่ได้ชัดเจนไว้ชัดเจนอยู่แล้ว ถ้ามันจะน้อยกว่างานศิลปะก็ไม่น่าแปลก
ใจ มือของเจ้าของกรุงสันทา เขากลายเป็นคนยืนคนเดียวไม่ได้ตั้งแต่เมื่อไหร่

...แค่จะเปิดกรงปล่อยให้นกบินออกไปยังสันไปหมด...

.....

.....

.....

.....

“เลือกออกหมดแล้วครับ”

เมศจะรักเหมือนเด็กทำความผิดถูกจับได้ ยิ่งภาพมาทำเสียงคุ้ยแบบนี้ยิ่งรู้สึกตัวเองเหมือนเด็ก

อนุบาลเข้าไปทุกที แล้วมือสาก ๆ นั่นก็มาจุดแขนออก

แคว่กกกกกกกก.... ไม่ได้รู้เลยว่าหนังปากเมศติดมือมาเพราะมันดึงเนียแหละ!!

“โอ้ยยยยยยยยยยยย เจ็บบบบบบบบบบบบ!!!” น้ำตาเล็ดเรียวร้อยโรงเรียนปรเมศ

“ก็บอกแล้วว่าอย่าแคะ”

“มันลอกไปทั้งแถบเพราะพี่มาดึงมือผมต่างหากโว้ยยยยยยย!!” เมศเขวี้ยงหนังปากเปื้อนเลือดในมือทิ้งลงพื้นอย่างเหลืออด

“อย่าแหกปากเสียงดังสิครับ”

“ก็พี่....”

“ใช้กล้ำเนื้อปากมาก ๆ เลือดกระชูดใส่หน้าพี่แล้วเนีย” ประโยคที่เหมือนจะกว่นดินเวลาพูดด้วยสีหน้าราบเรียบแล้วมันยังชวนให้ความดันขึ้น....เพราะไม่อยากเสียเลือดไปมากกว่านี้ปรเมศเลยนั่งกอดอกหุบปากให้มันจบ ๆ เรื่องไป

“เด็กคือ” เมศอำปากแต่โดนชี้หน้าสกัดดาวรุ่ง “โอ๊ะ...เลือดออกอีกแล้ว”

คนโดนแกล้งมองตาขวางเหมือนคันไม้คันมืออยากเข้าไปหักคอไอ้หมีควายนี้สักที แล้วดู...ยังจะมายิ้มหน้าระรื่น!!

“คูสิ...เลือดย่อยมาถึงปลายคางแล้ว” ภาพว่าพลาซมกทชชู้เซ็ดเลือดออกให้

“เอ้อ ไอ” เสียงอื้อในคอนั้นแปลได้ว่า ‘เวอร์ไป’

“แหนะ....ยังจะพูดอีก” เมศขบฟัน... พุดในคอไม่นับชะหนอย...

ภาพยิ้มบางที่ได้เอาคืนไอ้เด็กแสบเขาดบมือลงกลางอากาศเป็นสัญญาณว่าให้รอดตรงนี้นะ ร่างสูงใหญ่เดินอ้วยอ้ายไปรื้อหาของบนตู้เย็นก่อนจะกลับออกมาพร้อมกระปุกวาสลินสภาพดำเขรอะเกรอะกรังไปด้วยรอยสีน้ำมัน

เออะ....แน่ใจนะว่ายังไม่หมดอายุ...

ด้วยใจห่วง...ภาพไม่แม้แต่จะเสียเวลาก้มไปดูวันหมดอายุให้ เขารีบเปิดฝาทิ้งแล้วควักครีมสีเหลืองด้านในออกมาโปะลงไปบนริมฝีปากแห้ง ๆ แล้วเกลี่ยให้ทั่ว เมศจะงักไปเล็กน้อยด้วยรู้สึกราวหวีกับการถูกลูบไล่ไปบนริมฝีปาก...เชื่องช้าและอ่อนโยนราวกับกลัวเขาจะบอบช้ำไปมากกว่านี้

“เห็นนั่งแคะปากเล่นตั้งแต่ในออฟฟิศแล้ว เดือนก็ไม่ฟัง...เห็นไหม”

“.....” ความเย็นจากครีมแหนะไปทั่วปากทำเอาเมศไม่กล้าแม้แต่จะอำปาก

“แล้วข้าวปลาก็หัดกินซะมั่ง พี่เรียกมากินก็เอาแต่หมกอยู่ในห้องอยู่นั่นแหละ” ภาพถอนหายใจ
“งานเดี๋ยวนี้อะเอาตั้งตัวเหลือเงินใช้ไปยันลูกหลานเหลนโหลนเลยรีใจ” น่าเศร้าที่เมศพยักหน้าตอบ
อย่างจริงจังแบบหาที่สุดมิได้ “เมศครับ..”

....ทำไมต้องทำเสียงคุยด้วยอะ...

“หาเงินจนป่วยแล้วก็เอาเงินมารักษาตัวอีกที อยากวนแบบนี้ไปเรื่อย ๆ รีใจครับ” เมศอยากเอียงใจจะ
ขาดว่าเขาไม่ได้ป่วยบ่อยสักหน่อย แล้วไอ้ที่ปากแตกนี่มันก็ไม่ได้คอขาดบาดตายเลย “มองหน้าพี่
แบบนี้จะบอกว่าแค่ปากแตกไม่ถึงตายใช่ไหมครับ ?”

เมศพยักหน้าแรง ๆ หนึ่งที

“แต่เป็นแผลแบบนี้พี่จูบไม่ได้นะ”

อ้ากกกกกกกกกกกกกกกกกก...ฆ่าถูอะ!! ฆ่าถูเลยไอ้พี่ภาพพพพพพ

นาทีนี้ถ้ายักวาสลิ้นขึ้นกระดกแล้วหายเมศทำไปแล้ว!! แต่มันกินยากและเป็นยาภายนอกเท่านั้นนาย
ปรเมศเลยได้แต่กำชายเสื้อตัวเองแน่นต่อสู้กับเลือดที่ขึ้นมาเลี้ยงใบหน้าเยอะกว่าปกติ

“เงินเป็นด้วยหรอ...”

“ก็แน่สิ” ประโยคนี้ไม่เถียงไม่ได้จริง ๆ ....ให้เลือดพุ่งปรี๊ดจากปากก็ยอม

“ฮ่า ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ” ภาพหัวเราะร่า ได้เอาคืนเจ้านายนอกเวลานี้มันสาแก่ใจจริง ๆ มือซ้ายเขยคางให้
เจ้านายอยู่หนึ่ง ๆ รับการปรนนิบัติจากลูกน้อง ภาพมองปริมาณวาสลิ้นที่ควักออกมา...บางทีมัน
อาจจะสามารถทำไปถึงกนกเมศได้ แม้จะเสียดายของแต่ไอ้ภาพก็ยอมตัดใจเช็ดมือลงกับเสื้อ เชื้อเลย
ว่าสะอาดทุกกรรมวิธี “เรียบร้อยครับ!! เพียงเท่านี้ริมฝีปากของท่านก็จะกลับมาเต่งตึงดั่งดั้งเดิม
เหมือนไข่ตุ๋น”

“ไอ้พระเจ้าจอร์จมันยอดเยี่ยมมาก...” ฟังจากเสียงโมโนโทนก็รู้ว่าขอบคุณจากใจจริงขนาดไหน กราบ
ได้นี้ปรเมศทำไปแล้ว....

“มานี่สิ...ไอ้เสบ” ภาพตบปุง ๆ บนตักตัวเองเหมือนเรียกหมาเรียกแมว บังเอิญว่าวันนี้มันเกิดอยาก
เชื่องขึ้นมาเลยกระโจนขึ้นไปนั่งทันที “โอ้ย...ก้นแหลม”

“บอกให้นั่งเองนะ ไม่ต้องมาบ่นเลย” และไม่ลงด้วย..... เมศต่อในใจ

“ยังไม่ได้บ่นเลย แค่วิจารณ์ก้นเฉย ๆ” ว่าแล้วก็เกยคางลงไปบนไหล่คนบนตัก....เพราะเมศเพิ่ง
อาบน้ำเสร็จกลิ่นสบู่กวนแก้วเลยหอมฉุยออกมาจากตัวชวนให้ซุกไปหน้าลงปุง ๆ “เพราะคือไม่ยอม
กินข้าวไง ผู้ใหญ่บอกก็ไม่ฟัง”

“ผมยี่สิบแปดแล้ว ไม่ใช่เด็กสามขวบ”

“นั่นแหละ เดี่ยวอีกหน่อยนั่งตักพี่ไม่ได้แล้ว กระตุกแทงทะลุขาลือคสาด ขาขาดพิการซ้ำซ้อน”
ภาพจิ้มคางลงไปบนบ่าแรง ๆ “อ้อ....อย่าเล่นมุกขาคากก็ไปหาคนมาเพิ่มนะ”

“กาคขนาดนั้นมีแต่พี่นั่นแหละที่เล่น” คำทั้งที่ตัวเองกลั่นยืมแทบตาย....เมศชอบเก๋อืตัวใหม่นี้
ชะมัด ทั้งกว้างทั้งอบอุ่นราวกับจะจมหายลงไปได้ เสียอย่างเดียวคือมันจึ้นเป็นคนแก่ไปหน่อย

สองแขนสอดเข้าอกคนตัวเล็กกว่า....ยิ่งกดแน่นเท่าไรยิ่งรู้ว่าปรเมศจมลงไปมาก ถึงอย่างนั้น
ก็ยังนำพิคในสายตาคณจิตไม่ปกตืออย่างภาพอยู่ดี เขาจูบเบา ๆ ที่หลังคออีกฝ่าย....เอ๋ยถ้อยคำด้วยเสียง
อ่อนโยน

“ดูแลตัวเองบ้างนะ ถ้าพี่ไม่อยู่ไม่มีใครดูแลให้ล่ะ”

แล้วทำไมพี่ต้องไม่อยู่ด้วยล่ะ.... เมศกลืนคำถามนั้นลงคอไป แล้วเลือกที่จะบ้ายเบี่ยง “รู้แล้วนะ...เจอ
โปรเจกต์ใหญ่ก็เป็นแบบนี้ตลอดแหละ จีนแล้ว”

“อวดดี ๆ ๆ ๆ” ภาพเกล้งเขย่าจากจางข้างบน โยกยกหัวสั่นตื้อกแตกไปด้วย “เตือนเพราะเป็น
ห่วง เข้าใจไหมไอ้เสบ”

“พี่ไปพัฒนาสกิลเต้าเต็กมาจากไหนวะเนี่ย” นี่พูดไปก็กลัวกัลดลินตัวเอง “หยุดเขย่าเลย ผมเวียนหัว”

“หึ หึ หึ” คนตัวใหญ่หัวเราะในลำคอ ภาพชนหน้าผากลงบนแผ่นหลังเบื้องหน้าหายใจเข้าออกช้า
ๆ ...ปล่อยให้เวลาผ่านไปเรื่อย ๆ ความเงียบปกคลุมไปทั้งห้อง...เสียงลมหายใจของภาพยังคงอยู่ข้าง
ใบหูไม่ห่างไปไหน แรก ๆ มันก็โรแมนติกอยู่หรอก....แต่ตอนนี้มันชักดูโรคจิตเหมือนอีลึงหื่นขึ้น
ใจสาวออฟฟิศในแผ่น AV

หึดดดดดดดดดดดดดดดดด...หาดดดดดดดดดดดดดดดด

“พี่ภาพ...”

“ครับ ?”

“อะไรแทงหลังผม.....”

“นั่นสิ แะะ ๆ ๆ ๆ” ภาพเกาทั้ยทอย “อะไรน้อออออ”

เมศองสีข้างเข้าไปเต็มแรงด้วยรู้ว่าหนังไอ้พี่ภาพหนากว่าควายไบชัน “กามมาก”

“นาน ๆ ที่หอก ปกติพี่ออกจะเรียบร้อย” ถึงจะใจกามแก่ไหนภาพก็ยังนั่งบื้อไม่เริ่มอะไรก่อนอีก
ตามเคยเอาแต่หายใจรดต้นคอ เมศก็นั่งรอแล้วรออีก...จนทนไม่ไหวต้องหันไปถาม

“ตกลงจะทำไม่ทำหะ!!”

“อ้าว...ก็เมศดูเหนื่อย ๆ พี่ก็เกรงใจสิ” ภาพถูกสอนมาดี..ไม่เอาแต่ใจเหมือนคนแถวนี้หรอก “เกิดเป็นลมล้มพับดับคืนขึ้นมาพี่ไม่ได้จ่ายค่าโทรศัพท์เดือนนี้โทรเรียกรถโรงพยาบาลไม่ได้นะ”

“ไวยยยยยยยยยยยยย!! คนหรือเยลลี่จะถึงได้อ่อนด้อยขนาดนั้น จะทำก็ทำเลย!!” ส่วนนี้ก็เอาแต่ใจจนเคยตัว เมศถามด้วยน้ำเสียงเหยิ่มเกรียม “ตกลงจะทำไม่ทำ!!”

ตกลงไครอยากวะ..... ภาพละโคตรงเลย.....

“จ๊ะ.....ทำจ๊ะทำ” ถ้าซักว่านี่อีกวินาทีเดียวเมศคงจับมือเขายัดเข้าใต้เสื้อไปแล้วมั้ง ช่างทำหน้าที่ควรเป็นผู้นำอย่างภาพเลยต้องเป็นฝ่ายรุกเข้าหาก่อนภาพลักษณะผู้ชายเรียบร้อยของปรเมศจะเสียหายไปมากกว่านี้

เขาคดจนหนัก ๆ ลงไปที่หลังคอ....สองมือที่เคยกอดก่ายล้วงเข้าไปใต้เสื้อนอนปิดป้ายไปทั่วแผ่นนอก หยอกล้อกับมันด้วยปลายนิ้วจนร่างบนด้านบนส่งเสียงครางหวิวราวจะขาดใจ

ด้วยการงานที่หนักหนาในช่วงที่ผ่านมาเลยทำให้ไม่มีเวลาจัดการกับอารมณ์เท่าที่ควร วันนี้ภาพเลยดูรุกรหนักกว่าที่เคย ริมฝีปากที่จูบอยู่เปลี่ยนเป็นไล่เลียที่ใบหูรวมไปถึงมือซ้ายที่เริ่มล้วงลงดำเข้าไปใต้กางเกงนอนอีกฝ่าย เมศสะดุ้งเล็กน้อย....พยายามกักปากกลั่นเสียงน่าอายที่เหมือนตัวเองเป็นฝ่ายพ่ายแพ้นั่นไว้

“เพ็งทายาไปเมื่อก็เดี๋ยวก็เลือดพุ่งใหม่หรอก....หืม”

“อืออออ...ก็มัน....” เมศหลบตามองพื้น “ก็กำแพงบ้านพี่ก็ไม่ค่อยดีนี่ เกิดเสียงมันดังไปแล้วป่าข้างบ้าน...เขาแบบ....อ๊า!! อย่างับหุम्मสิ”

“บ้านเดี่ยวไกลกันจะตาย เขาไม่ได้ยินหรอกครับ” ห้ามจับไอ้ภาพก็กั๊ดเสียเลย.....ตรงนี้จุดอ่อนเด็กปัสสาวะนี่เชียวนะ “....ปกติเมศแว้ดใส่พี่ป่าเขายังไม่ได้ยินเลยนะ”

“...ตะ..แต่มันก็แปลก ๆ อะ....จะให้ผมแหกปากเต็มเสียงเลยรีไร”

“ถ้าเมศไม่สบายใจ...งั้นก็....” ภาพพยายามมองหาตัวช่วย.....ก่อนดวงตาอ่อนโยนจะค่อย ๆ ก้มลงไปจับจ้องถุงเท้าใช้แล้วก้อนึงบนพื้น..... เมศกลืนน้ำลาย.....

มึงอย่านะ.... ไอ้พี่ภาพ....

“จูนก็....ทนเอาเนอะ...”

“อืม...” เมสลอดบถอนหายใจโล่งอก.... นึกว่ามันจะคว่ำขึ้นมายัดปากให้แล้ว....ยังดีที่มีความปรานีหลงเหลือให้บ้าง แต่ไอ้ที่มาถูแฉะๆ สะโปกนี้ไม่ได้ปรานีกันเลย

ส่วนไวต่ออารมณ์ด้านหน้าถูกเล่าโลมด้วยสองมือจนคนเด็กกว่าต้องยกมือขึ้นปิดปาก...สองเท้าจิกเกร็งลงบนพื้น เสียงหอบหายใจแรงๆ เปลี่ยนอุณหภูมิห้องให้ลุกเป็นไฟ และยิ่งโหมกระหน่ำเมื่อมือใหญ่สอดเข้าไปยังช่องทางด้านหลังขยับปลายนิ้วหมุนวนในร่าง

ก่อนที่ภาพจะทนไม่ไหวไปมากกว่านี้เอื้อมมือไปหยาบถุยงายขึ้นมาสวม “...อ่า..ไม่ไหวแล้ว....พี่เข้าไปนะ..”

“หยาบถุยงายรีเป่านั้น คูดี ๆ นะ หยาบผิดนี้หน้าเขียวเลยนะ”

“ฮา ๆ ๆ ๆ” ยังจะมายั่วกันอีก....ไอ้เสบเอ๊ย...

แรงเสียดสีจากด้านหลังทำให้เมสแทบคลั่งตาย ถึงปกติภาพจะซื่อป้อและเซื่องซึมเป็นหมิจำศีล แต่ถ้าสัญชาตญาณถูกปลุกเมื่อไหร่จะพลิกจากหน้ามือเป็นหลังตีนทันที คงจริงอย่างที่ว่านายศิลปินมักใช้ความรู้นำทางเสมอ...และเมื่ออารมณ์พุ่งสูงขึ้นภาพก็แค่ตอบสนองมันไปอย่างที่เขาต้องการปรเมศกำลังจะทำให้เขาคลั่งตาย....เด็กปีศาจนั้นบีบรัดเขาไว้นแทบคลั่ง ดวงตาเรียวสวยยั่วเย้ายามเอี้ยวตัวหันมามองเขา....ริมฝีปากที่มีรอยแผลเผยออกหอบหายใจ ภาพสวณกายเข้าหาหน้าทรวงขึ้น เสียงครางหวีจากสองร่างดังสลับกันไปจวบจนปลดปล่อยออกมา.... ชายหนุ่มมองแผ่นหลัง...ไล่มือไปตามจังหวะของเส้นกล้ามเนื้อแล้วจูบหนัก ๆ ตรงกลางแผ่นหลัง

“พี่ถึงได้บอกไง....จูบไม่ได้มันลำบากเนอะ”

.....

.....

.....

.....

บอกปากแตกจูบไม่ได้.....นี่ล่อชะพรุนไปทั้งตัว....

ภาพกราบขอโทษบิดามารดาของผู้ชายที่นอนอยู่ในใจ....รู้สึกผิดจนอยากออกไปทำบุญปล่อยนกปล่อยปลาจนทรายเข้าวัดมันเสียตอนนี่ เขาอยู่บนเตียงหลังเดิม นั่งสงบนิ่งไว้อาลัยให้กับร่างที่นอนพังพาบอยู่....ก็เห็นอยู่ว่าปรเมศอดหลับนอนจนโทรมจะแย่งจะไปให้เขาเหนื่อยหนักแถมไม่ได้นอนอีก

ยิ่งเพ่งมองยิ่งเห็นใบหน้าตอบร่างกายชุบผอมจนกระดูกหลังแทบทะลุออกมาที่มเบ้าตา ภาพสัญญาในใจว่าเขาจะออกไปเคาะโตะสับครั้งเป็นการลงโทษตัวเองกับความมักมากในกามไม่เลือกเวลา แม้ผู้เสียหายจะเป็นคนข่มขู่ให้เขาทำเองก็เหอะ

นาฬิกาข้างฝาที่เพ่งไล่ถ่านเมื่อสามวันก่อนบอกเวลาหกโมงเช้าอันเป็นเวลาตื่นของพนักงานเงินเดือนอย่างภาพ แม้เมื่อคืนจะน็อกเจ้านายจนหลับสนิท แต่หน้าที่อันยิ่งใหญ่นี้หลีกเลียงเสียมิได้ ร่างสูงใหญ่เดินคว่ำเช็ดตัวที่มุมห้องพาดบ่าแล้วเดินออกไปเพื่ออาบน้ำแต่งตัว...

ฟ้าด้านนอกยังมีดสลับจนภาพต้องเดินไปเปิดไฟ...ห้องนั่งเล่นสว่างวาบเหลือแต่เพียงห้องเกลลอรีที่ยังอยู่ในความมืดมิด....แสงสลับจากไฟนีออนแทรกตัวเข้าไปเป็นเส้นตรง ภาพขยับฉากกันสือออก...ห้องที่เขารักอยู่ตรงหน้า....งานที่เขารักวางอยู่ตรงนั้น....

ชายหนุ่มปล่อยให้สิ่งเหล่านั้นกลืนกินความคิดไปจนหมด เขาก้าวเท้าเข้าไปในโลกใบนั้นช้า ๆ โคร่งไม้จึงฝ่าฝืนใหญ่ถูกวางเอาไว้ที่เดิมตั้งแต่วันนั้น....ตั้งแต่เมื่อไหร่กันที่ภาพหลงลืมการละเลงสีไปหมดสิ้น เขาทำงานเอกสาร...อ่านตัวอักษรอย่างเบื่อหน่าย

ภาพก้มตัวลงไปหยิบแปรงทาสีที่กระโระกรัง.....จับมันด้วยความชินมือยิ่งกว่าปากกาฉ้ามใดในโลก นาทีนั้นหัวใจของเขาเร่งเร้าให้ทำบางสิ่ง.....บางสิ่งที่มันโหยหามานาน

ผ่านหนูถูกโยนทิ้ง ถึงสีถูกลากออกมาจัดฝาดออกด้วยเกรียง พู่กันในกล่องถูกเรียกใช้อีกครั้ง สีลป็นยีนนิ่งอยู่ตรงหน้าผืนผ้าขนาดใหญ่....หลับตาลง เรียกความรู้สึกที่ต้องการออกมา

แปะ... สีหยดแรกเป็นสีดำถูกสะบัดลงไปกลางเฟรม...เหมือนดำหนีขึ้นใหญ่ พู่กันถูกเปลี่ยนอีกครั้งพร้อมกับสีแดงที่เหวี่ยงออกไป.....

‘ไหนเรียก ‘พีภาพ’ ลี’

‘พีภาพ...’

แปรงขนาดใหญ่ปาดลงบนผืนผ้า.....เส้นโค้งลากผ่านจากซ้ายไปขวา...

‘จ้ะพี่ก็คงเป็นศิลปะของผมแหละ....’

สีชมพูแต่งแต้มลงกลางเฟรม ก่อนร่างสูงใหญ่จะถอยหลังออกมาสะบัดแขน....หยดสีแตกออกเป็น
สายประทับลงบนนั้น

‘ตัดเงินเดือน!!’

ภาพหลุดหัวเราะ และนั่นทำให้เส้นโค้งที่วาดอยู่บิดเบี้ยว.....แต่มันยังคงสวยงาม....

‘ผมเห็นว่าวันนี้พี่หล่อหรอกนะถึงได้ยอมเชื่อฟังนะ’

สีแล้วสีเล่าถูกวาด.....ฝีแปรงโค้ง...ลากยาวและสะบัดออก ไร้ซึ่งรูปร่างและเทคนิคที่ชัดเจน

มีเพียงความรู้สึกเท่านั้น...

รัก...รัก...รัก....

ภาพรักทุกอย่างที่ประกอบกันเป็นผู้ชายคนนี้....กล่อมเนื้อทุกมัด เส้นประสาททุกเส้น....รอยต่อของ
กระดูก.... เพียงนึกถึงหัวใจก็สั่งการให้ร่างกายขยับ ภาพก้าวถอยหลังออกมา....ทิ้งพู่กันลงบนพื้น

‘ขอบคุณนะพี่ภาพ’

ขอบคุณครับเมส.....

ชายหนุ่มยิ้มให้กับมันด้วยความสุข

นี่แหละมาสเตอร์พีซ....

แม้จะเป็นคนตื่นสาย แต่ด้วยหน้าที่ความรับผิดชอบปรเมศก็ตื่นขึ้นมาได้ด้วยนาฬิกาชีวิต ชายหนุ่ม พลิกตัวแล้วกลืนใจคิดตัวเองขึ้นมาจากเตียง....อาการปวดแปล๊บเล่นเข้ามาที่ศีรษะก่อนเป็นอย่างแรก ก่อนจะวิ่งลงช่วงล่าง แต่ปรเมศไม่ได้อ่อนแอถึงขั้นล้มหมอนนอนเสื่อ

ผ่านหนูถูกหิบบมาพันท่อนล่างที่เปลือยเปล่า...สองขายาวก้าวออกจากห้องนอนไป ไฟในบ้าน สว่างไสวแต่กลับเงียบสนิท ภาพคงจะออกไปซื้ออาหารเข้ามาให้เขาเหมือนที่ทำเป็นประจำ แต่วันนี้ เมศกลับสังหรณ์ใจแปลก ๆ ที่เห็นฉากกันห้องเกลลอรีถูกเปิดทิ้งไว้ ชายหนุ่มสาวเท้าเข้าไปใกล้มัน เรื่อย ๆ นิ้วเรียวกะที่บานพับก่อนจะขยับให้มันเปิดออก สิ่งที่เห็นอยู่ตรงหน้าคือสิ่งที่เมศไม่อยาก ให้มาถึงที่สุด

ตรงข้ามกับภาพ ‘การจากลา’ มันตั้งอยู่ตรงนั้น.....

ภาพที่ชื่อว่า ‘ความรัก’

ความปวดเล่นเข้าที่อกซ้าย....สิ่งที่เคยหวาดกลัวมาตลอดเป็นจริงแล้วตรงหน้า สองมือข้างตัวกำ แน่นจนสันไปหมด คนที่เคยเข้มแข็งนักหนากลับรู้สึกอยากทรุดตัวลงรำไห้ แต่เมศยังยืนนิ่งอยู่ตรง นั้น....แขนหน้ามองมันเพื่อกักขังน้ำตาไม่ให้ไหลรินออกมา

เมศไม่เคยชื่นชมงานศิลปะก็จริง....แต่น่าแปลกที่ฟ้าไบเลอะสี....ไม่รู้กระทั่งเฉดสีหรือเทคนิคกลับ ทำให้เขามีความรู้สึกมากมายขนาดนี้

ทั้งที่ชื่อว่า ‘ความรัก’ กลับทำให้คนมองหลังน้ำตาออกมาเงียบ ๆ....

....แต่บางทีนั่นอาจจะเป็นความหมายที่แท้จริงของ ‘ความรัก’ ก็ได้....

.....

.....

.....

.....

“ไหวรีเปล่าครับ....ดูแยกแยะเมื่อวานอีก” หลังมือถูกเอื้อมมาแตะที่หน้าผาก “ตัวก็ไม่ร้อนนะ”
“ก็บอกแล้วว่าไม่ได้เป็นอะไร”
“ถ้าเป็นอะไรขึ้นมาให้รีบบอกพี่นะ” ภาพเลื่อนมือไปลูบหัวอีกฝ่ายเบา ๆ “เข้าใจไหม?”
“อืม...”

ถึงปากจะบอกแบบนี้ แต่ภาพก็ยังจ้องเป้าหมายไม่เลิก เข้านี้ปรเมศดูเจิบผิปกติ...ทั้งที่ภาพเป็นคนหัวขำยังเรื่องนี้จับสังเกตได้เลย เอาเถอะ...ในเมื่อเมศไม่บอกภาพเองก็ไม่อยากเข้าชี้อะไร เอา
เป็นว่าขอพูดแค่สิ่งที่ค้างอยู่ในใจก่อน

“พี่ขอโทษนะ”

“ห๊ะ?”

“ก็เรื่องที่เอาแต่ใจตัวเองเมื่อคืน....เมศเลยไม่ได้พักผ่อนเลย” ปากพูดไปตาก็มองทางข้างหน้าไป
“ถึงคนแถวนี้จะแถมบังคับพี่ก็เถอะ”

“ไครวะ....ไม่ใช่ผมแน่ ๆ ละ”

“ฮ่า ๆ ๆ” ได้ยินเมศเสียงเป็นปกติภาพก็กลับมาสบายใจอีกครั้ง เขาเหลือบสายตามองหาเรื่องนูนนี้
บนถนนชนวนเมศคุ้ยไปตลอดทาง ตั้งแต่เรื่องเสาไฟฟ้า ท่อระบายน้ำ สุนัขจรจัด และจบลงที่สภาพ
อากาศ

เมศตอบกลับอีกฝ่ายอย่างปกติที่สุด....เขามั่นใจว่าคนซื้อบื้ออย่างภาพคงดูไม่ออกว่าเขาคิดอะไรใน
ใจอยู่ เมศไม่อยากให้ภาพรู้ว่าตัวเขาน่ารังเกียจแค่ไหน....คิดจะรังภาพเอาไว้ให้จมอยู่กับตัวเอง

บ่ายวันนั้นที่ออฟฟิศโทรไปสั่งข้าวกลางวันขึ้นมากินเพราะไม่มีเวลาจะหยิบตัวไปไหน ภาพ
ชะโงกมองหิ้วเจ้านายและพบว่าเจ้าตัวยังหมกตัวคุ้ยโทรศัพท์ในห้องกระจกไม่เลิก ทั้งที่เมื่อวานก็
เตือนแล้วว่าให้กินข้าวให้เป็นเวลาแล้วยังจะดื้ออีก คนแก๊จปั่นเดินไปเคาะประตูห้องทันทีที่เห็นอีก
ฝ่ายวางสายแล้ว

เมศเงยหน้าขึ้นจากโต๊ะแล้วกลับไปเก็บกระเป๋าแทนเสียอย่างนั้น ร้อยถึงภาพต้องรีบเปิดประตูเข้า
ไปพร้อมข้าวกล่องในมือ

“จะไปไหนครับ ยังไม่ได้กินข้าวเลยนะ”

“ทางนั้นโทรตามผมไปตรวจงานนะ” เมศตอบขณะยัดมือถือนลงกระเป๋า “พีรุตน์กินข้าวเสร็จยังครับ ผมต้องเอาตัวพี่เขาไปด้วย”

“ไอ้รุตน์นี่เสร็จตั้งนานแล้ว มีแต่เมศนั่นแหละที่ยัง...” ภาพขมวดคิ้วดูก็รู้ว่ากังวลขนาดไหน “กินข้าวก่อนแล้วค่อยไปนะครับ”

“แต่...”

“เมศครับ มันไม่เร่งด่วนอะไรขนาดนั้น...ขาดเราเขาไม่ตายหรอกครับ” ปากก็บ่นมือก็เกาะหนังยางที่รัดข้อมือตัวเอง ภาพเปิดฝากล่องแล้ววางมันลงตรงหน้า “แต่ถ้าขาดอาหารเราเนี่ยแหละจะตายซะเอง”

“.....”

เห็นอีกฝ่ายยังนั่งนิ่งภาพก็เริ่มเสียงแข็ง “ถ้าเมศไม่ดูแลตัวเองที่จะโกรธจริง ๆ นะครับ”

“กะ...กินก็ได้” โคนลูกน้องคุณเจ้านายก็นั่งคอตเป็นหมาหงอย รับช้อนพลาสติกอีกฝ่ายมาจ้วงกะเพราหมูในกล่องกินอย่างหิวโหย เป็นภาพที่เห็นแล้วคนมองยังต้องแอบกลืนหัวเราะ...ปากบอกไม่กิน ๆ ที่แท้ก็หิวไส้ก็ว

เพราะถูกผู้คุมยื่นกอดอกดีหน้าเข้มแบบนั้นเมศก็รีบเกี่ยวกลืน ๆ ให้มันหมด ๆ ไป เขาไม่อยากให้พี่ภาพโกรธ...แล้วก็อยากรีบไปทำงานให้มันจบ ๆ ไป ทั้งห้องเลยตกอยู่ในความเงียบมีแต่เสียงช้อนพลาสติกเสียดสีกับกล่องโฟมเท่านั้น และเมื่อคำสุดท้ายมาถึงเมศก็รีบปิดฝากล่องลงทั้งที่ยังเคี้ยวข้าวไม่หมดปากเลยด้วยซ้ำ

บรรยากาศเริ่มมาคุเมื่อเมศเคี้ยวข้าวจนหมดแล้วก็ยังไม่มีใครยอมพูดอะไร ภาพดึงกล่องโฟมบนโต๊ะแล้วเดินออกจากห้องไปเงียบ ๆ ทำเอาอีกคนใจคอไม่ดี วางทำไมสนใจไปอย่างนั้นแหละ...ที่จริงปรเมศคิดมากจะตาย อย่างตอนนี้ก็ก้มหน้าก้มตาเดินออกห้องพร้อมกระเป๋าพลาจิดว่าจะขอโทษภาพอย่างไรดี

“เมศ” เสียงร้องทักดังจากทางขวามือเรียกให้เจ้าของชื่อหันไปมอง “จะให้พี่ไปตรวจงานด้วยใช่ไหม?”

“ครับ” เมศพยักหน้า “เดี่ยวเอารถผมไปก็ได้”

“ได้ ๆ” รุตน์รับคว่ำข้าวของยัดลงกระเป๋า “เดี่ยวพี่เก็บของแล้วขอเข้าห้องน้ำแป๊บ”

“งั้นผมไปเอารถออกมารอเลยนะ”

“โอเค”

เจ้านายชะโงกหน้ามองหาภาพอีกครั้ง เมื่อพบว่าเจ้าตัวไม่อยู่ที่ถอดใจ....คงไปเข้าห้องน้ำไม่กี่ชงกาแฟละมั้ง คิดได้ดังนั้นเขาก็ตัดสินใจผลักประตูออฟฟิศออกไป แต่ก็พบคนที่ตามหาวิ่งกระหืดกระหอบเข้ามาพอดี คนเด็กกว่าอ้าปาก แต่ไม่ทันจะถามอีกฝ่ายก็ยัดถุงพลาสติกใส่มือ

“แฮก....แฮก...พะ...พารากับน้ำเปล่าครับ”

“หา?”

“ถือสิครับ” เห็นเมศยังเอือภาพก็ยื่นมือมาจับให้นิ้วนั้นกำหูหิ้วไว้ คนตัวใหญ่พยายามปรับลมหายใจให้เป็นปกติ “ตั้งแต่เช้าแล้ว...แฮก...ยังไม่ได้กินยาเลยนี่ครับ แล้วก็ดื่มน้ำเยอะ ๆ ด้วยละ”

“.....ผม.....”

“แล้วที่สำคัญ” มือใหญ่วางลงบนหัวคนเด็กกว่าแล้วขี้ผม “เรื่องทำงานสู้ ๆ นะครับ”

ภาพกลับเข้าออฟฟิศไปแล้ว... ส่วนเมศก็นั่งเฝ้าทางเหม่อลอยอยู่ในรระหว่างรออีรุตน์มา รอยยิ้มอบอุ่นของภาพยังติดอยู่ในหัว เมศถอนหายใจเมื่อหันไปเห็นถุงร้านสะดวกซื้อที่เก้าอี้ข้างคนจับ....ร้านนั้นอยู่ได้ออฟฟิศเหมือนจะใกล้แต่เวลาแก่นั้นยังอุตสาหวังไปซื้อมาให้...มือเรียวยกขึ้นลูบศีรษะตัวเองสัมผัสอบอุ่นเมื่อครู่ยังตราตรึงในความรู้สึก... ปรเมศยิ้มออกมาเศร้า ๆ

อย่าดีกับผมนักได้ไหม...มันทำให้ผมขาดพี่ไม่ได้นะ

.....

.....

.....

.....

อาทิตย์สุดท้ายของการเตรียมงานผ่านไปอย่างเชื่องช้าและทรมานในความรู้สึกของคนทำงาน ในที่สุดวันเปิดตัวของโรงแรมอัลลาพริมาก็มาถึงจนได้ ปรเมศลืมตาตื่นอีกครั้งหลังจากหลับไปได้เพียง

ครึ่งชั่วโมง.....เขาอยู่ที่นี้ตั้งแต่เมื่อวานในห้องขนาดใหญ่ที่วิลเลียมเปิดไว้ให้บริษัทต้องประสงค์ โดยเฉพาะ

“อ้าว...ตื่นแล้วหรอคะน้องเมศ” หนูนาคะโงกออกมาจากห้องน้ำด้วยใบหน้าที่ไร้
เครื่องสำอาง สาบานว่าตอนแรกเมศเกือบจำไม่ได้ “นอนดีกว่าคนอื่นยังจะตื่นเช้าอีกนะคะ”
“ก็ยังสู้พี่ไม่ได้อยู่นะครับ ตื่นเช้าเชียว”
“พี่ตื่นมาแต่งหน้าก่อนชาวบ้านจะเห็นล่ะ แล้วน้องก็ดันตื่นมาเห็นพอดี เจ๊อยากจะกรี๊ดมาก”
“นี่ผมควรรู้สึกผิดไหมเนี่ย” หนูนาคุดตัวกลับเข้าไปใช้กระจกห้องน้ำอีกครั้ง...คาดว่าคงจะ
แต่งหน้าแบบจัดเต็มสำหรับวันนี้

เมศลุกขึ้นนั่งบนเตียงยกมือขึ้นลูบหน้าเพื่อบรรเทาอาการง่วง หลับตาอยู่อย่างนั้นสักพักรอจนเสียง
ก้องกังวาลในห้องน้ำเงียบไป...คาดว่าหนูนาคงแต่งหน้าเสร็จแล้ว เจ้านายเด็กกวาดตามองไปตามเตียง
ทั้งหก...แต่ก็พบสิ่งผิดปกติ

“พี่หนูนาคครับ พี่ภาพหายไปไหนครับ ?”
“หือ ?” หนูนาคะโงกหน้าออกมาโดยที่ยังเขียนคิ้วได้ข้างเดียว “ออกไปไหนไม่รู้ตั้งแต่ก่อนพี่ตื่น
แล้วล่ะ ไปตรวจงานรีเปล่าคะ ?”
“พี่ภาพเนี่ยนะ ?” เมศขมวดคิ้ว....ปกติภาพไม่ใช่พวกบ้าความเพอร์เฟกแบบเขาซะหน่อย
หนูนาคหันกลับไปส่องกระจกพลาสมาเขียนอายไลน์เนอร์อย่างเชี่ยวชาญ “กิจจานุกิจของเขานี้คะ เขา
ก็ยังมีแรงกระตุ้นแหละ”

นั่นสินะ....จริงของพี่หนูนาค ภาพที่ปกติจะถามคำตอบคำถามเวลาทำงาน แต่พอเริ่มโปรเจกต์นี้ดูจะ
สนุกกับการทำงานมากขึ้น ภาพสนิทกับทีมงานของวิลเลียมในระดับที่ล้อมวงกินเหล้ากันหลัง
ทำงานได้เลย พอคิดมาถึงตรงนี้เมศก็ปวดแปลบขึ้นมาในอกอีกครั้ง

“น้องเมศเป็นอะไรคะ มาอาบน้ำเร็วพี่ใช้ห้องน้ำเสร็จแล้วล่ะ”

“ครับ”

ไม่มีเสื้อสูทหรูหราในวันนี้ มีเพียงเสื้อเชิ้ตสกรีนลายตรงอกเพื่อบ่งบอกว่าเป็นสตาฟของงาน

เท่านั้น เมศยืนติดกระดุมเสื้ออยู่หน้ากระจก เมื่อเรียบร้อยแล้วก็เซทผมให้เป็นทรง...ถึงบรรยากาศงานจะไม่เป็นทางการมากนัก แต่เขาก็คงติดห่วงภาพลักษณ์เสมอ

น้ำหอมขวดเล็กในกระเป๋าถูกยกขึ้นนึก.....ความทรงจำบางอย่างผุดขึ้นมาในสมอง งานแต่งงานของเปรมิกาตอนนั้น...จำได้ว่าเขาฉีกน้ำหอมดับกลิ่นบูหรีเสียจนภาพบ่นอุบ และนั่นทำให้เมศรู้ว่าภาพไม่ชอบกลิ่นน้ำหอม เจ้าตัวรสนิยมแย่นาคที่ชอบดมกลิ่นสบู่unkแก้วมากกว่าน้ำหอมราคาแพง

มันเป็นเรื่องตลกที่หลังจากนั้นเมศก็ไม่ฉีกน้ำหอมไปทำงานอีกเลย...

แต่วันนี้เขากลับมานึกอีกครั้ง

หลังปลูกพี ๆ ขึ้นมาอาบน้ำเรียงคนได้สำเร็จพนักงานบริษัทต้องประสงค์ก็เดินแถวกันลงลิฟท์ไปกินอาหารเช้าของทางโรงแรม เมศมองสำรวจไปตลอดทาง....ถึงจะบอกว่าอัลลาพริมาเป็น ‘โรงแรมหรู’ ก็เถอะ แต่การตีความคำว่า ‘หรู’ นั้นแตกต่างจากโรงแรมทั่วไป

ไม่มีแซนเดอร์เลียหรือพรมลายหลุยส์ มีเพียงห้องโถงกว้าง ๆ สีขาวที่พร้อมจะติดตั้งงานศิลปะลงไปได้ทุกเมื่อ มีประติมากรรมจากศิลปินทั่วโลกมาตกแต่งสถานที่กว่า 50 ผลงานเลยทีเดียว กรอบประติมากรรมเป็นลายราวกับกรอบรูปราวกับว่ากำลังเดินเข้าไปในโลกของศิลปะ เมื่อประตูลิฟท์เปิดออกห้องอาหารที่ฝังตัวอยู่ในชั้นล่างสุดก็ปรากฏขึ้น

โต๊ะอาหารทรงโค้งพร้อมหลุมใส่อาหารราวกับช่องใส่จานสี อาหารบุฟเฟต์ของโรงแรมก็ถือว่าคุณภาพดีเยี่ยมไม่แพ้โรงแรมห้าดาวแห่งอื่นเลย เมศเดินไปหยิบจานกวาดสายตามองหาอะไรง่าย ๆ กิน สุดท้ายก็ได้อาหารธรรมดาอย่างไข่ดาว ขนมปัง และซूपข้าวโพด เช้า ๆ แบบนี้กระเพาะไม่ขยายพอกที่จะกินอะไรหนัก ๆ

“ฮายยยยย มิสเตอร์เมศ” เสียงแหบทักอย่างอารมณ์ดีไม่ต้องหันไปมองเมศก็รู้ว่ามาจากนายจ้างแน่ ๆ “Do you want to join us?”

“ผม...” เมศชะงักทันทีที่หันกลับไปเจออีกคนบนโต๊ะเดียวกับวิลเลียม “..เอ่อ..”

“มานั่งด้วยกันสิครับเมศ” ผู้ชายที่หายไปจากห้องตั้งแต่เช้ามีดมาอยู่ตรงนี้นี่เอง ดวงตาเรียวภายใต้หางตาดกส่งยิ้มให้ “จะได้คุยกันเรื่องงานไหมครับ”

คงไม่มีใครรู้จุดอ่อนปรเมศดีไปกว่านายศิลปินอีกแล้ว เอาเรื่องงานมาอ้าแง่แค่ประโยคเดียวคนหัว

คือก็ยอมแลกเก้าอี้ที่ฝั่งตรงข้ามมาทั้งตัวนั่งลงทันที คนมาใหม่กวาดตามองเพื่อนร่วมโต๊ะอัน
ประกอบไปด้วยภาพ มิสเตอร์วิล และบรรดาลูกทีมของเขา ซึ่งไม่มีใครพูดจาภาษาเดียวกับปรเมศเลย

“หุ้ยยยยยยยยย....งานเรียบร้อยสุด ๆ ครับคุณเมศ” หัวหน้างานที่ชื่อเม่นเอ่ยชมเสียงดัง “สมแล้ว
ที่เป็นมืออาชีพ”

“ขอบคุณครับ” เมศยิ้มรับคำชม “เหลือแต่จัดดอกไม้....เดี๋ยวบ่าย ๆ ทีมงานก็มาครับ”

“โอ้วววววววว....ดีมาเลยครับ”

เมื่อไม่รู้จะสานต่อบทสนทนาอย่างไรเมศก็แสรังก้มหน้าก้มตาหันอาหารในจานมายัดใส่ปาก ทำที่
ว่าปากไม่ว่างซะ แม้จะมั่นใจเรื่องการใส่หน้ากากเข้าหาคนขนาดไหน แต่กับพวกศิลปินนี่บอกเลยว่า
รับมือยากจริง ๆ และถึงแม้ว่าเมศจะเจียบไปแต่คนบนโต๊ะก็ยังพูดคุยกันไม่หยุด

“วิล...งานที่อยู่ตรงล๊อบบี้มันเง่จะมัดเลย” ทีมงานคนหนึ่งพูดด้วยท่าที่ตื่นเต้น “จะเอาไปติด
ตรงไหนหรือ ?”

“It's a secret” วิลเลียมขยิบตา...เขาดูเป็นคนแก่อารมณ์ดีแบบนี้เสมอ ดูภายนอกคงไม่มีทางรู้ว่าตา
แก่แต่งตัวสบาย ๆ นี่จะรวยระดับพันล้านได้

“โห...ก่น่า”

“ไม่งกจะรวยได้ไง” ประโยคนี้มาจากไอ้เด็กโทรศัพท์ที่ด้อยคุณภาพที่ส่งไฟล์แตกยับเยินมาให้เมศ
“เฮ้ย ไอ้อาร์ทหิบบ่จิ้มฟันให้หน่อยดี”

“...พูดถึงไม่จิ้มฟัน.....มีตำนานเล่าขานนะครับ”

“ถ้ามีงจะเล่าเรื่องผีอีกล่ะก็..พอเหอะวะ”

เมศกุมขมับกับหัวข้อสนทนาที่เขาไม่มีปัญญาจะไปแทรกกลาง แต่เหลือบมองไปที่ฝั่งตรงข้ามภาพ
กลับนั่งฟังอย่างสนใจ ก่อนจะออกปากคุยเรื่องการสร้างสรรค์ไม่จิ้มฟันต่อ จากนั้นก็โยนไป
ถึงไม่จิ้มฟันของผู้ใหญ่ลี.....วกเข้าการเมือง แล้วออกไปทางสังคม

“Thailand doesn't support Artist” วิลเลียมเปิดประเด็นใหม่ขึ้นมาอีกครั้ง “พวกยูเหมือนคนบ้าใน
ประเทศนี้”

“โอ้ย...จินชาจนไม่รู้จะทำยังไงแล้ววิล” ผู้หญิงคนเดียวในกลุ่มยกไหล่ “นี่เคยได้เมลขอให้

ออกแบบโลโก้อันละ 50 บาทด้วย แม่อยากจะเมลกลับไปค่าฉบับ”

“โหย...ของมึงยังน้อย ภูนี่เจอด่าว่าวาดเหี้ยอะไรดูไม่ออก ลูกที่บ้านก็วาดได้แบบนี้” คนพูดกระแทกแก้วน้ำบนโต๊ะ “เลยเลือกมาทำงานพวกสายประยุกต์นี้ไง จะทำเพียวอาร์ตนะ...บอกเลยอยู่ยาก”

“พี่ภาพทำเพียวอาร์ตนี้” ภิกินหันมาถามคนที่เคี้ยวแซนวิชอยู่ “เป็นไงมั่งอะพี่”

“ถามถึงงานหรือรายได้ล่ะ?”

“ทั้งสองนั้นแหละ”

“งานอะดี ก็ได้ทำอย่างที่ชอบ....แต่ปัญหามันอยู่ที่รายได้วะ” มาถึงตรงนี้ภาพกุมขมับ “บางเดือนก็โอเคมีคนมาซื้อถึงเกลลอรี่ แต่อย่างแย่ที่สุดเลยคือขายไม่ได้สักรูปทั้งเดือน.....”

“แล้วพี่มีชีวิตรอดอยู่ยังไงวะนั่น”

“กินข้าววันละสองมื้อ....หนักมามากน้อย บางทีก็เอาเครื่องใช้ไฟฟ้าในบ้านไปจำนำได้เงินมาก็เก็บไว้กินทบเดือนหน้าอีกที เหล้าค...บุหรีงค หิวก็แดกน้ำเข้าไป อ้อ...แนะนำให้ไปกดตู้เอานะ...ซื้อเป็นขวดมันแพง แล้วไอ้พวกสีทำงานเนี่ย...บางทีก็ใช้สูตรผสมน้ำเอาประหยัดไปได้เยอะ ไหนจะพวกเฟรมวาดรูป ลองไปขอทีคณะก็ได้....นักศึกษาส่งงานแล้วไม่เอากลับไปเยอะ พี่นี่จนกลับมาเป็นสิบอะ”

ทั้ง โต๊ะนั่งเงียบ....ตกอยู่ในความสลดของวิชาชีพ....

เห็นไม่มีการตอบโต้ ภาพเลยเงยหน้าขึ้นมากวาดตามองสายตาเวทนาจากทั่วสารทิศ เจ้าตัวแยกเงี้ยวหัวเราะใส่เด็กพวกนั้น “เฮ้ย...แต่มันสนุกนะเว้ย”

กาแฟในแก้วขมกว่าทุกวัน.....แถมยังฝืดคอทั้งที่เป็นของเหลว เมสคิมมันเข้าไปอย่างยากลำบาก บทสนทนาคำนิตต่อไปบนโต๊ะตัวนั้น....เสียงหัวเราะ ตบโต๊ะ ประบมือ...ทุกอย่างเต็มไปด้วยความสุข เป็นโลกที่เมสเข้าไปไม่ถึงจริง ๆ

.....

.....

.....

.....

ช่วงเช้าหมดไปกับการเก็บความเรียบร้อยของสถานที่พร้อมกับคุมงานจัดดอกไม้ พนักงานถูกแบ่งออกเป็นสามกลุ่มพร้อมลูกทีมตรวจเช็คจุดต่าง ๆ ภายในงานอีกครั้งจวบจนหกโมงเย็นอันเป็นเวลาเริ่มงาน เหล่าพนักงานที่นั่งพักพ่อนกันก็เดินออกไปสแตนดีย์บายตามจุดต่าง ๆ

“เมศครับ” แรเงยเอา ๆ ที่แขนเรียกให้คนที่พบบนโต๊ะลิ้มตาขึ้น “ตื่นเร็วครับ ใกล้จะได้เวลาแล้ว”

“...อ้อ...” คนโดนปลุกจ๋วเจียขึ้นมาอุบหน้ากับแขนเสื้อไปมา เมศเงยหน้าขึ้นมามองทั้งที่ลิ้มตาได้แค่ครึ่งเดียว... ใบหน้าหล่อยับเป็นรอยเสื้อจนคนมองอดขำไม่ได้

“หน้าเป็นรอยหมดแล้วครับ ไปล้างหน้าไป” ภาพยับตัวเข้าไปใกล้เพื่อดึงตัวเมศขึ้นจากเก้าอี้ กลืนหอมจากสารเคมีที่ปกเสื้อสะกิดใจให้ถาม “ฉีดน้ำหอมด้วยหรือครับ ?”

เมศชะงักไปชั่วขณะก่อนจะแสริงยับปกเสื้อให้เข้าที่ “ผมไปล้างหน้านะ”

คนตัวใหญ่มองตามแผ่นหลังตรงหน้าจนลับตาไป ภาพเข้าใจว่าเวลาใกล้งานที่ไรปรเมศจะเครียด ผิดปกติทุกที เจ้านายเขาไม่ชอบความผิดพลาดและการเสียหน้า เขาเกาท้ายทอยแก้เกี่ยวกับคำถามที่ไม่ได้รับการตอบก่อนจะหันไปสนใจเสียงเรียกจากเพื่อนร่วมงานอีกคนแทน

งานเริ่มขึ้นในเวลาหกโมงเย็น และตามกำหนดการณ์จะสิ้นสุดตอนสี่ทุ่ม หลังนาฬิกาเคาะบอกเวลาหกโมงเย็นบรรดาผู้ร่วมงานก็ทยอยกันมา มีทั้งชาวต่างชาติและคนในแวดวงต่าง ๆ ออกจะเน้นหนักไปที่ศิลปินแขนงต่าง ๆ ทั้งจิตรกรรม ประติมากรรม หรือแม้แต่สายบันเทิงพวกอาร์ตไคแรกเตอร์ ผู้กำกับและนักแสดงชื่อดัง

ของชำร่วยถูกแจกจ่ายออกไปจนใกล้หมดร้อนถึงทีมงานต้องวิ่งวนขนมาเติม โต๊ะอาหารภายในห้องโถงเนืองแน่นไปด้วยอาหารนานาชาติ จัดแต่งในรูปแบบ Food Finger เพื่อความสะดวกในการรับประทานและสนทนา บางจุดก็มีจับกลุ่มวิจารณ์งานศิลป์ภายในโรงแรมด้วยซ้ำไป

เวทีทรงโค้งประหลาด ๆ นั้นก็ดูเข้ากันได้ดีกับภูมิทัศน์โดยรอบจนได้รับเสียงชื่นชมจากตาสูงสถาปนิกกลุ่มใหญ่ ดูเฟิน ๆ เหมือนงานรวมตัวพูดคุยของพวกศิลปินมากกว่ามีแสดงความยินดีเรื่องธุรกิจเสียอีก

ปรเมศก้มตัวอย่างสุภาพเมื่อต้องเดินผ่านบรรดาเพื่อนวัยทองของวิลเลียม....ประมาณด้วยสายตา

เมศว่าอายุทั้งงานรวมกันอาจมากพอ ๆ กับฟอสซิลไดโนเสาร์ก็ว่าได้ ชายหนุ่มเสยผมขึ้นเมื่อเหงื่อทำให้ผมปรกหน้า....งานของเมศน่าจะจบลงในทันทีที่วิลเลียมขึ้นเวทีกล่าวขอบคุณ ตอนนี้ในหัวของเขาเลยมีแต่การจัดการเคลียร์พื้นที่เท่านั้น

“เฮ้ย...ไอ้เมศ” เสียงร้องทักจากด้านหลังเรียกให้หันขวับ....เมศจำเสียงนั้นได้ดี

“ไหนว่าไม่มาไง”

“นิดหนึ่ง” คนตอบชักไหล่ “ผู้ใหญ่บังคับ....บอกให้ผูกมิตรไว้ทุกวงการ”

หนึ่ง รณรัตน์ ล้วงกระเป๋า ส่วนมืออีกข้างมีแก้วแชมเปญ....และเท่าที่เมศวิเคราะห์ด้วยสายตาไอ้พี่หนึ่งมันแต่งตัวจัดเต็มที่สุดในงานแล้ว ดูตาลุงคนอื่นมีแต่เสื้อเชิ้ตเสื้อกั๊ก....นี่ล่อสุทเต็มตัว

“นี่แต่งมาปรึกษาใครไหมเนี่ย”

“อย่าทักสิวะ นี่ไม่ใช่ไม่อายนะ” พระเอกหนุ่มตองสีข้างใส่น้องชาย ก็ใครจะไปคิดว่ามันเป็นงานสนทนาพวกศิลปินแบบนี้ละ หนึ่งก็จัดทักซิได้สีดามาซะเต็มสูบ “เข้าอ่อนตั้งแต่เห็นลุงใส่เสื้อกล้ามที่หน้างานแล้ว”

“แล้วเป็นไง ผูกสัมพันธ์ได้ไหมละ”

“ได้กะผีนะสิ” ว่าแล้วก็ยกแชมเปญจิบแก้เครียด “แล้วแหละ...ทำงานเป็นไง”

“ก็หนักอยู่ แต่ผมเก่ง” คนเป็นน้องชักไหล่ “จบงานนี้ก็รับละ”

“จะอวดรวยใส่รีไร ให้มันรู้หน่อยใครรวยกว่ากัน” เมศแยกเขี้ยวใส่คำสบประมาทนั้น.....ก่อนหน้านี้ได้ยินมาหลายครั้ง แต่หลังจากวันนั้นมันกลายเป็นคำแหย่ที่แสดงความสนิทสนมของพี่น้องไปซะได้ “แล้วนี่ตั้งเวทีทำไม ไม่เห็นมีอะไรเลย”

“ไม่มีบ๊อะไรละ...หลังสองทุ่มนี้ยาวเลย” คิดมาถึงตรงนี้ก็ปาดเหงื่อที่ขมับ “มิสเตอร์วิลขึ้นกล่าวปลุกใจเหล่าศิลปิน จากนั้นก็มีวิพากษ์ผลงานที่นำมาแสดงบนเวที อ้อ...ไม่ต้องหวังหัวโคโยตินะพี่หนึ่ง บอกเลยว่าไม่มี”

“ไอ้ฉันนี่!! ก็บอกว่าไม่ทำแล้ว”

ยังไม่ทันจะได้ถือค็อกเทลไปในงานก็หริ่ง...เมศหันขวับไปที่เวทีก็พบว่าวิลเลียมทำท่าจะเดินขึ้นไปแล้ว เขาส่งสัญญาณมือบอกหนึ่งว่าต้องไปสแตนดบายเพื่อมีเหตุฉุกเฉินอะไร เมศก้มตัวลงวิ่งไปตลอดทางจนถึงข้างเวที แอลเย็นโบกมือหย้อย ๆ รอให้เขาเข้าไปสมทบ

“ไม่มีปัญหาอะนึ่งเมศ...ทีมของเขาคุมเรื่องไฟกับเสียงให้แล้ว”

“ออกรับ”

“Welcome to Alla Prima ... The Paradise for The Artist” วิลเลียมก็ยิ้มกว้างอย่างเป็นมิตรพลาทก้มหัวลงน้อมรับเสียงปรบมือ “โรงแรมชั้นนำภายใต้ Concept.... Inspiration is Everywhere”

หากใครคิดว่าเจ้าของธุรกิจเป็นพวกไร้ศิลปะในการพูดละก็ขอบอกว่าคิดผิด....วิลเลียมนะนักพูดตัวฉกาจ!! เขาคือคนรวยระดับพันล้านที่บอกบริษัทว่าไม่ต้องเสียเงินจ้าง MC มาให้เปลืองหรอก แค่อัฒบ์ไมค์มีสคริปไม่ก็หน้าวิลเลียมก็พูดเสียคล่องปากทั้งไทยและอังกฤษแปลเองเสร็จสรรพ

แล้วก็ตามลำดับพิธีการทั่วไปกล่าวถึงการดำเนินการสร้าง...จุดประสงค์ที่ไม่เหมือนโรงแรมทั่วไป เขาไม่ได้มอบให้แค่การพักผ่อน...แต่ยังมอบแรงบันดาลใจในการสร้างสรรค์งานต่าง ๆ แก่ศิลปินทุกแขนงด้วยห้องสมุดศิลปะขนาดใหญ่ สวนที่จัดในรูปแบบของแต่ละชาติที่ต่างกันอย่างออกไป หรือจะผ่อนคลายทั่วไปกับสระว่ายน้ำ ฟิตเนส สปาหรือชานาาก็ไม่ว่ากัน ใส่ใจในทุกรายละเอียดกระทั่งอุณหภูมิ พื้นผิวสัมผัส ความดังของเสียงที่เหมาะสมแก่การกระตุ้นให้เกิดความคิดสร้างสรรค์

‘แต่ถ้าจะนอนเฉย ๆ ใอาก็ไม่ว่าอะไรนะ’ วิลเลียมกล่าวติดตลกในตอนทีวางสคริปทิ้งไว้บนโพนเดียมสีใส เสียงปรบมือจากผู้ร่วมงานดังก้องไปทั่วห้องโถง ซึ่งชายแก่ก็ยิ้มรับมันอย่างพอใจ

เมศก้มมองนาฬิกาข้อมือภายใต้แสงสลัว....ตามตารางแล้ววิลเลียมคงกำลังจะนำเข้าสู่ช่วงวิพากษ์งานศิลป์แล้ว แอลที่ยืนอยู่ข้าง ๆ ส่งสัญญาณบอกเด็กตรงนั้นให้ยกของขึ้นไปทีละชั้น คนละเหยียดอ่อนเรื่องงานมองประมาณคร่าว ๆ ด้วยสายตาวามีลึบเฝ้าขึ้น แต่พอก้มมองที่เช็กลิสต์กลับมึเพียงลึบขึ้นเท่านั้น

“ก่อนจะเริ่มช่วงนี้ โอมิบางอย่างอาจจะอวดเสียหน่อย” วิลหมุนนี้วในอากาศเป็นการบอกให้เด็กยกของนำสิ่งอื่นขึ้นมาแทน ประติมากรรมปูนปั้นดูวางลงและเปลี่ยนเป็นเฟรมวาดภาพขนาดใหญ่ทีคลุมผ้าสีขาวไว้ เมศกอดอกพลาทคิดว่าไม่แปลกใจเลย...พวกอาร์ตติสนี้ชอบทำอะไรตามใจตัวเองเสียจริง

มันถูกยกไปวางไว้ตรงกลางเวทีจุดทีสปอร์ทไลท์สีส้มตกกระทบบอยู่ วิลเลียมเอามือไพล่หลังเดินมาทีจุดนั้นด้วยท่าทีสบาย ๆ “I've just received it this morning.”

สองขาค่อย ๆ ก้าวช้า ๆ .....ผ่านหน้าเฟรมขนาดใหญ่ “But I'm waiting for this a long time.....”
มือเต็มไปด้วยริ้วรอยเอื้อมจับที่ชายผ้าขาว “Not ordinary painting.....”

ฟรีบ..... ผ้าถูกดึงออกกองไว้ที่พื้น....และสิ่งที่อยู่ด้านในก็ปรากฏ...

“It's a masterpiece..... THE LOVE.”

เส้นสายลายไฟแปร่งที่ฝังตัวอยู่ในผืนผ้าเต็มเปี่ยมไปด้วยความรู้สึก ความรักนั้นไร้รูปร่าง....ไร้สีสัน
ที่แท้จริง มีแต่เพียงความรู้สึกเท่านั้นที่สัมผัสได้..... หากหยุดมองแล้วใช้ความรู้สึกพิจารณา....มันคือ
ความรักไม่ผิดแน่

“It's wonderful....”

“Absolutely gorgeous painting”

“Awesome !!!”

ท่ามกลางเสียงชื่นชมมากมาย.....มีชายคนหนึ่งแทบลืมหายใจ...

ทำไมล่ะ...ทำไมมันถึงมาอยู่ที่นี่แล้ว...

“ahem....” วิลเลียมกระแอมเรียกให้เสียงชื่นชมเบาลง “It’s my pleasure to introduce my
friend.... Hey !! Pabb come here !!”

เสียงร้องเรียกจากด้านบนทำเอาเจ้าของชื้อสายหัวเล็ก ๆ ....วิลเลียมนี้คิดทำอะไรมันมันเอิกเกริก
เสียจริง ถึงกระนั้นร่างสูงใหญ่ก็ก้าวเท้าขึ้นมาตามคำเรียกร้องแม้จะติดประหม่าไปบ้างก็ตาม ภาพ
กระซิบ “ถ้าจะให้ขึ้นบนเวทีก็บอกก่อนสิวิล”

“ก็ไมเซอร์ไพรสสิ” วิลยกไหล่

“จะได้แต่งตัวให้มันดีกว่านี้” ภาพหยอกเล่น....เขารู้ดีกว่าคนที่นี่ส่วนใหญ่ไม่ได้ใส่ใจเรื่องการแต่ง

กายสัณนิท ทุกคนสนใจแต่ฝีมือ

“My friend who create this masterpiece.....Pabb” เสียงปรบมือไม่แพ้ตอนแรกดังตามหลัง
มา ผู้ร่วมงานมองศิลปินหนุ่มอย่างชื่นชม “Someone says art is dead in Thailand. But now !! it’s
happen.”

ภาพอยู่ตรงนั้น....ท่ามกลางแสงไฟ....ท่ามกลางสายตาชื่นชม ในขณะที่ใครบางคนได้แต่มองจาก
ด้านล่าง....หัวใจวาบโหวงเหมือนบางสิ่งกำลังถูกขโมยไป และแม้แต่จะเอื้อมมือไปรั้งไว้เขาก็ยังไม่
กล้า...

วิลเลียมยิ้ม....เอ่ยคำราวกับสะบัดหัวใจเมศให้ขาดวิน “**And He will become artist of Alla Prima
Hotel.**”

ปลิดมันทิ้งออกจากอกซ้ายอย่างไร้เยื่อใย.....

“เสียดายจริง....ผมน่าจะเจอเขาก่อน”

“ไม่เจอกนวาดแนวนี้นานแล้วนะเนี่ย แถมระดับนี้ไม่ธรรมดาเลย”

“ผมละอิจฉาวิลจริง ๆ”

“ดูไกล ๆ ผมยังรู้เลยว่าฝีแปรงเขาคมมาก”

หัวสมองว่างเปล่า.....มีแต่เพียงความเจ็บปวด ภาพยิ้มอยู่ตรงนั้น....รอยยิ้มที่มีความสุขยามได้โผบิน
ออกไป ทิ้งกรงที่เคยกักขังไว้เบื้องหลัง เสียงชมข้างกายดังขึ้นมากเท่าไรเมศก็ยังรู้ตัวถึงความน่า
สมเพชของตัวเอง...

“Not only Alla Prima but all over the world!!.... He will go with me to find inspirational for create many masterpieces.”

ไม่ว่าเครื่องเสียงจะคุณภาพดีแค่ไหน....เสียงชั้นชมจะดังก้องเพียงใด เมศไม่ได้ยินอะไรทั้งนั้น.... เขายืนอยู่ตรงนั้นด้วยหัวสมองที่ว่างเปล่า ไม่อยากรับรู้อะไรอีกแล้ว...

เสียงแหบ ๆ ของชายแก่บนเวทียังดำเนินต่อไปแม้ภาพจะลงไปยืนด้านล่างแล้ว....การวิพากษ์งานศิลป์ดำเนินหลังจากนั้นโดยใช้เวลานานพอสมควร และเมื่อสิ้นสุดลง...ไมโครโฟนถูกปิดพร้อมกับการเปิดไฟให้สว่างขึ้น เหล่าศิลปินยังจับกลุ่มพูดคุย แน่ใจว่าจุดสนใจของงานตกอยู่ที่ศิลปินหน้าใหม่เพิ่งเปิดตัวไปเมื่อครู....

“ไว้ผมจะติดต่อขอเยี่ยมชมแกลลอรี่คุณนะครับ”

“เป็นเกียรติอย่างยิ่งครับ” นายศิลปินเก็บนามบัตรลงกระเป๋าอย่างดี ริมฝีปากก็ยิ้มกว้างกว่าเดิม ไหน ๆ เขาไม่เคยได้รับนามบัตรเยอะขนาดนี้มาก่อนในชีวิต ด้วยบทสนทนาที่มากมายทำให้ภาพรู้สึกคอแห้งจนต้องเดินไปหาอะไรดื่มเสียหน่อย

รองเท้านั่งเสียดสีกับพื้นเรียกให้คนที่ก้มหน้าคิดอะไรอยู่เงยขึ้นมามอง ประเมศเดินเข้ามา....หยุดลงตรงหน้าเขา

“จบงานแล้วยังเดินตรวจอีกหรือ ละเอียดยังไง นะ”

ไม่มีเสียงตอบกลับอย่างที่หวังไว้ มีเพียงดวงตาว่างเปล่าไร้ความรู้สึก ความเงิบอันยาวนานชั่วคราวบ่งชี้พื้นที่เล็ก ๆ ทั้งที่รอบกายเต็มไปด้วยเสียงพูดคุย เมศทำลายมันลงเพียงขยับริมฝีปาก

“คุณศิลปิน...”

สองมือที่อยู่ข้างตัวกำแน่นจนสั่นระริก แต่ใครอีกคนไม่ได้รู้เลย ความรู้หน่วงที่อกเริ่มหายไป....

หรือพูดให้ถูกก็มันชาจนไม่รู้สึอะไรแล้ว

เพราะถูกทอดทิ้งมาโดยตลอดจึงไม่อยากมีอะไรที่ยึดติด เคยคิดว่าตัวเองเข้มแข็ง มีชีวิตได้โดยไม่ต้องพึ่งใคร...

แต่อยู่ ๆ ‘เขา’ ก็เข้ามา...

มาเพื่อบอกว่าคุณไม่ใช่คนเข้มแข็งเลย คุณมันแค่คนอ่อนไหวคนหนึ่ง เขาดูแลห่วงใย....คอยกอดเวลาเหงา คอยปาดน้ำตาเวลาเศร้า

‘เขา’ ทำให้คุณเปลี่ยนไป.....ทำให้คุณอยู่คนเดียวไม่ได้ หยิบยื่นที่พักพิงให้...แล้วเขาก็กระซอกมันคืนไปโดยไม่บอกกล่าวสักคำ

เป็นอีกครั้งที่เมศถูกทิ้ง.... แม้จะซ้ำแล้วซ้ำเล่า...

แต่ไม่เคยชินเลยสักที...

ชายหนุ่มขยับปากเอ่ยถ้อยคำอย่างหนักแน่น...

“ผมได้คุณออกครับ”

....แต่มันจบแล้วล่ะ....

“ผมได้คุณออกครับ”

ไร้ซึ่งความรู้สึกในแวตตา....ราวกับว่าไม่ได้รู้สึกอะไร ทั้งที่ในใจมันไม่ใช่เลย

“หือ ? ล้ออะไรเล่นอีกล่ะ”

“ผมไม่ได้ล้อเล่น” น้ำเสียงราวกับกลับไปเป็นปรเมศครั้งแรกที่เคยเจอ เขยิบคหยาม...และดูถูก “แต่คุณไม่จำเป็นสำหรับองค์กรแล้ว สามแสนที่คุณติดค้างกันไว้ผมว่าหนึ่งล้านที่คุณได้มาคงเจียดมาจ่ายได้ไม่ยาก”

“.....”

“...ที่ผมจะบอกมีแค่นี้แหละ” ไม่มีการขึ้นเสียง....ทุกอย่างเรียบง่ายราวกับไม่ใช่เรื่องใหญ่โต “หวังว่าพรุ่งนี้จะไม่เห็นคุณอยู่ในออฟฟิศของผมอีก....”

คุณรอวันนี้มานานแล้วไม่ใช่หรือ....

“เมศครับ” เสียงทุ้มที่ไล่ตามหลังมาทำให้เจ้าของช็อกดเปลือกตาลงกลั่นบางสิ่งไว้....สมองบังคับให้ขยawk้าวเท้าเร็วขึ้นอีก “พี่ขอทะเล....” จังหวะที่มือใหญ่เอื้อมเข้ามาก็มีชายต่างชาติคนหนึ่งโผล่เข้ามา

“Nice to meet you , guy.” เมศอาศัยจังหวะนั้นเปลี่ยนจากการเดินเป็นวิ่ง เขาไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นต่อจากนั้น....ภาพได้ฟุดอะไร....รั้งรอ หรือวิ่งตามมาหรือเปล่า สัมผัสอย่างเดียวที่รับรู้คือการหอบหายใจอย่างรุนแรงที่ริมฝีปาก

“แฮก...แฮก....” รองเท้าหนังหุดเสียดสีกับพื้น.....ส่วนตัวเจ้าของทิ้งแผ่นหลังลงกับกำแพง เมศหกล้มลุกตาวิ่งออกมาไกลถึงนอกงาน ใช้พลังงานมากมายจนล้าลั่นน้ำลายตัวเอง พยายามตั้งสติ...สุดลมหายใจเข้าออกซ้ำ ๆ เพื่อปรับร่างกายให้เป็นปกติ

ลมเย็นจากสวนพัดเข้าปะทะใบหน้าช่วยผ่อนคลายความเหนื่อยได้ดี เมศยกแขนขึ้นปาดเหงื่อที่ข้าง
ขมับออก แล้วลอบยิ้มให้กับตัวเอง

สำเร็จแล้ว....เขาไม่มีน้ำตาสักหยดเดียวด้วยซ้ำ

ใช้แล้วปรเมศคนเดิมมันต้องแบบนี้แหละ....

ก่อนจะทันได้คิดอะไรต่อ โทรศัพท์มือถือในกระเป๋ากางเกงก็สั่นครืน มือเรียวล้วงมันออกมา....
เบอร์ของคนเมื่อครู่ขึ้นหราอยู่บนนั้น นิ้วโป้งของเขาชะงักไปชั่วขณะก่อนจะเลื่อนกดตัดสาย
ทันที เมศเลือกที่จะเปิดกล่องข้อความขึ้นมาแทนแล้วพิมพ์อย่างรวดเร็ว

‘ผมจะไม่อยู่สักพัก จะกลับไปตอนเริ่มงานอาทิตย์หน้าะครับ ขอโทษที่ออกมาก่อน’

พอดส่งให้พี่หนูนาเรียบร้อย เจ้านายก็รีบกดปิดเครื่องทันทีก่อนจะมีใครโทรเข้ามาอีก เมศนึก
ขอบคุณที่หลังงานใหญ่นี้เขามีวันหยุดให้ลูกน้องอีกเป็นอาทิตย์....ไหน ๆ ก็ขอถือโอกาสนี้ใช้มันเลย
แล้วกัน

พอถอนหายใจโล่งอกได้ไม่ทันไรก็ต้องกลับมาเครียดใหม่ครั้ง ฤดูจรดนมมือถูกพลิกไปมาใน
มือเจ้าของยังเลือกเป้าหมายที่จะไปไม่ได้

....ไม่อยากเจอ.....ไม่อยากรู้สึกตัวเองอยู่คนเดียวไม่ได้อีก

นึกเกลียดตัวเองที่คิดถึงบ้านหลังนั้นขึ้นมาเป็นครั้งแรก....เมศสะบัดหัวไล่มันออกไป มันไม่ใช่ที่ที่
เขาควรอยู่ แต่จะกลับไปห้องตัวเองก็กลัวว่าภาพจะตามมาอีก สุดท้ายก็ตัดสินใจว่าจะไปเปิด
โรงแรมถูก ๆ นอนหลับสักที คิดได้ดังนั้นสองขาาก็เริ่มออกเดินอีกครั้ง

ลานจอดรถของโรงแรมอยู่ไม่ไกลเท่าไร...เขาจะได้หนี ๆ ไปจากที่นี่สักที ระหว่างก้าวขาออกไปก็
ต้องหยุดชะงักเมื่อเห็นร่างของคนที่กำลังหนีวิ่งผ่านไปตรงหน้า เมศเบียดตัวเองเข้ากับกำแพงทันที...
โชคดีที่ภาพน่าจะไม่มีทันเห็นเขา หัวใจเต้นแรงขึ้นด้วยแรงกดดัน ภาพวิ่งไปทางลานจอดรถไม่ผิด
แน่...

เมศจิกแขนตัวเองเรียกสติ

...ใจเย็น ๆ เมศ.....มันต้องมีทางออกสักทางสิ ไข่แล้ว...ออกไปโบกแท็กซี่ข้างหน้า..

“เฮ้ย มาทำอะไรตรงนี้ ?”

แล้วทางออกก็มากองอยู่ตรงหน้า....

.....

.....

.....

.....

“มาเสียเที่ยวจริง ๆ เลย” คนหลังพวงมาลัยสบถ “แถมจากลับยังมีตัวแถมอีก”

“อย่าบ่นน่า จีบไปเลยไป”

หนึ่งเคาะลิ้นพวงมาลัยก่อนจะเลยสี่แยก...เล่นเอาคนในรถเทไปอัดประตูอีกฝั่ง น้องชายมองหน้าเหมือนอยากจะกินเลือดกินเนื้อเขาเสียตอนนี้

“ก็บอกให้คาดเข็มขัด”

“อย่าให้ผมเอาคืนได้แล้วกัน” ว่าแบบนั้นแต่ก็ยอมคว่ำสายข้าง ๆ ตัวมาคาดในทันที

“หึ หึ หึ” หนึ่งส่ายหน้าปลง ๆ “แล้วจะบอกได้รึยังว่าไปทำอะไรในหลิบนั่น”

คนโดนถามตอบอ้อมแอ้ม “...กะ...ก็เหมือนฟีนันแหละ”

“เดินไปหาที่ดูคนบุหรี่ยีนะ ตกหน้าไอ้เมศ !!” แม้ดวงตาจะจับจ้องที่ถนน แต่หนึ่งก็สัมผัสได้ว่าคน

ข้าง ๆ ดูกระวนกระวายนั่งขยับไปมา “เอาเถอะ....ไม่อยากบอกก็เรื่องของแનેะ”

“...ไม่อยากบอก...”

“เออ...บอกแค่นั้นก็รู้เรื่องแล้ว” หนึ่งในไม่ชอบคาดคั้นใคร....ยิ่งเกลียดเวลานักข่าวบีบให้ตอบคำถามแค่นั้น หนึ่งก็ยังจะไม่ใช้มันกับคนอื่น “จั้นเปลี่ยนคำถามใหม่”

“พี่นี่จู้จี้ซะมดเลยอะ”

“จะไปนอนห้องพี่เนี่ย แกมีกางเกงใน แปร่งพื้น ของใช้ส่วนตัวแล้วหรอวะ”

“....ไม่มี....”

“จั้นก็แะซื้อก่อน” ว่าแล้วพระเอกหนุ่มก็หักพวงมาลัยเข้าจอดข้างทางเล่นเอารถคันหลังบีบแตรสาปส่งกันระงมไปหมด เมศมองเสื้อยหน้าพี่ชายตัวเองแบบเหยิง ๆ .....ขับรถได้ระยำจริง ๆ “มองอะไร ลงมาเร็วจะได้รีบกลับไปนอน”

เมศหยิบตะกร้าออกจากชั้นวางเดินคู่ ๆ ไปคว้าของใช้ส่วนตัว ส่วนหนึ่งก็เดินไปสำรวจแถวอาหารแช่แข็ง...พร้อมหยิบติดมือกลับมา 5- 6 กล่อง ระหว่างที่เมศควักกระเป๋าเงินขึ้นมาหยิบหนึ่งก็วางทิ้งลงบนแคชเชียร์

“คิดรวมเลยครับ”

“...อะ..ค่ะ ๆ” พนักงานสาวฉลุฉลุใหญ่ที่เห็นพระเอกละครในระยะประชิด เธอพยายามตั้งสติก้มหน้าก้มตาดึงบาร์โค้ด “ทะ...ทั้งหมดห้าร้อยสามสิบสามบาทค่ะ”

หนึ่งตอบว่า ๆ “จ่ายให้พี่ด้วย ไปรอที่รถนะ”

เมศแทบอยากหันกลับไปหักคอมันทิ้งด้วยมือเปล่าเพียงแค่พนักงานสาวมองมาด้วยสายตาสงสัย เขาเลยต้องรีบควักเงินออกมาจ่าย “นี่ครับ”

“อะ...ขอบคุณค่ะ”

เมศไม่มีอารมณ์จะต่อว่าอะไรผู้มีพระคุณล้นพ้นในคราวนี้ เขาโคดขึ้นไปนั่งข้างคนขับพร้อมถุงใส่ของบนตัก ปลอ่ยให้พี่ชายขับรถต่อไปเงียบ ๆ

คอนโดของหนึ่งอยู่ในย่านคนรวยสมกับเป็นดารา ตึกสูงแต่มีสไตล์ตั้งตระหง่านท่าแรงโน้มถ่วงโลก...หนึ่งจอดรถในโซนที่จัดไว้ให้เฉพาะห้อง ระบบการจัดการดีสมกับเป็นคอนโดหรู....เมศยื่น

แกว่งดูพลาสติกในมือเล่นไปมาระหว่างรอให้หนึ่งร้อยของที่เหลือ ไร่ซึ่งน้ำใจใด ๆ ในการช่วยเหลือ ไอ้น้องชายตัวดีเดินตามหนึ่งที่หิวของพระรุงพระรังไม่มีเอ่ยปากอยากช่วยสักคำ

ลิฟต์ทะยานขึ้นสู่ชั้น 19 ก่อนจะหยุดลงและเลื่อนประตูเปิด...เมศกัมหน้าสำรวจพรมสีเทาที่ดูสะอาดสะอ้านในขณะที่ก้าวเท้าไปเรื่อย ๆ จวบจนคนเป็นพี่หยุดลงที่หน้าประตูบานหนึ่งแล้วล้วงกุญแจในกระเป๋าออกมาไขเข้าห้องไป

“โธ...นี่กว่าจะซื้อห้องสุขาหรูชั้นบนสุด” นั่นเป็นประโยคแรกหลังชะโงกหน้าเข้าไป

“อยู่คนเดียวจะซื้อไว้ทำอะไร” เพียงแค่ก้าวเท้าเข้าไประบบเซ็นเซอร์ก็เปิดไฟตรงทางเข้าทันที “รองเท้าเอวางบนชั้นนะ พี่ไม่ชอบให้มันเกะกะ”

เจ้าบ้านยักรองเท้าหนังเงาวัลลงบนชั้นแล้วหยิบข้าวของเข้าไปในตัวห้องเรียบร้อย...คงไปจัดการกับอาหารที่ซื้อมาละมั้ง เมศเลยถือโอกาสมองสำรวจที่ซุกหัวนอนของพี่ชาย ถึงจะไม่ได้อยู่ชั้นบนสุดแต่ก็หรูหรากับรายได้...ห้องแบ่งเป็นสัดส่วน แล้วยังจัดของไว้เสียเรียบร้อย...คงจะมีแม่บ้านมาจัดการให้ละมั้ง

“อาบน้ำเลยไหม หรือจะกินอะไรก่อน ?” หนึ่งชะโงกหน้าจากโซนห้องครัวออกมาถาม

“ไม่กินแล้ว ผมเพลีย ๆ อยากนอนเลย”

“เออ...เดี๋ยวเอาผ้าขนหนูให้” เจ้าบ้านหายเข้าไปในประตูฝั่งซ้ายก่อนจะกลับออกมาโยนสิ่งนั้นให้ “แล้วนอนโซฟาได้ใช่ไหม ?”

“สบายมาก”

เมศคว้าผ้าขนหนูสีคำขี้มาพาดบ่าแล้วรีบเดินตรงไปที่ห้องน้ำทันที เขาปลดกางเกงแขวนไว้ราวก่อนจะยกชายเสื้อขึ้นถอดมันออก กลิ่นน้ำหอมที่ไม่ได้ใช้มานานพุ่งเข้าจมูก...เมศมองเสื้อเชิ้ตตัวนั้นชั่วคราวก่อนจะแขวนมันไว้ที่เดียวกับกางเกง

เขาเคยคิดว่าน้ำหอมเป็นหนึ่งในตัวแสดงรสนิยมที่มีความสำคัญต่อธุรกิจ เมศจึงมันทุกวันเป็นกิจวัตร....แต่แค่ภาพบอกว่ามันจนชายหนุ่มก็หลงลืมกิจวัตรนี้ไปเสียแล้ว

มันคงจะจนจริง ๆ นั่นแหละ.....เมศถึงได้เสบจุมกไปหมด
ใช้แล้ว...เขาไม่ได้จะร้องไห้ แค่น้ำหอมมันจนเกินไปเท่านั้นเอง....

.....

.....

.....

.....

สองพี่น้องอยู่ในชุดนอน....คนพี่นั่งอ่านบทจากกระดาษหน้าปึก ตั้งหน้าตั้งตาทำงาน ต่างจาก
น้องชายที่เปิดทีวีหนวกรูปกวนสมาธิ จนหนึ่งชักหมดความอดทนจนต้องตบปึกกระดาษลงบน
โซฟาดังป๊าบ

“เบาเสียงทีวีหน่อยได้ไหม”

“เบาว่านี่ผมก็ดูทีวีไปแล้ว” ปากว่าอย่างนั้นแต่เมศก็มีมารยาทสุด ๆ ลดเสียงลงไปได้หนึ่งซัด “พี่
ไม่ไปอ่านในห้องนอนละ”

“ห้องใครวะเนี่ย” หนึ่งกลอกตา “แล้วนี่แกจะอยู่เป็นผีบ้านผีเรือนให้พี่เลยรีไร”

“ไม่ดีเหรอ...โจรปล้นผมจะได้ช่วยคุ้มครองทรัพย์สินมีค่าให้คุณพระเอก” เมศยักคิ้วกวนประสาท
ทำเอาหนึ่งกุมขมับ

“บ้านช่องไม่กลับรีไร”

แม้จะเลี้ยววินาทีแต่นักแสดงอย่างหนึ่งก็จับสัมผัสได้ว่าสีหน้าของน้องชายเปลี่ยนไป ก่อนจะ
กลับมายิ้มเยาะแบบที่ชอบทำอยู่เป็นประจำ

“กลัวพาดหัวข่าวว่าพี่หิวผู้ชายเข้าห้องแทนรีไร”

หนึ่งยักไหล่ “ข่าวแบบนั้นชินจนไม่รู้จะชินยังไรแล้ว” บอกตรง ๆ ว่าโดนไปหนึ่งก็ไม่เจ็บไม่เสบ

ตรงไหน....แต่อาจเจ็บหูเพราะผู้จัดการส่วนตัวแทน “ตกลงแกจะบอกได้รึยังว่าทำไมไม่ยอมกลับบ้านตัวเอง”

“ประหยัดค่าไฟ” เมศหลบตาหนึ่งแสร้างหันไปมองจอสีเหลี่ยม

“ไอ้เมศ....”

“ล้อเล่นน่า...ก็แค่อยากเปลี่ยนบรรยากาศ...”

ปัง !!!

กระดาษร่วมสองร้อยหน้าตบบนโต๊ะส่งเสียงดังลั่น ประเมศที่ไม่ทันตั้งตัวว่าจะได้เจออะไรแบบนี้ สะดุ้งเหือกจนเผลอชักขาขึ้นไปนั่งกอดเข่า เขามองหน้าพี่ชายต่างสายเลือดด้วยดวงตาเบิกกว้าง

“แกจะทำตลกกลบเกลื่อนอีกนานไหมวะ !!”

“.....”

“ตกลงจะร้องไห้ไหม ห๊ะ?”

คำตอบอยู่ตรงหน้าแล้ว.....ความรู้สึกที่ถูกขยี้ลงไปกลางอกมันกลั่นออกมาเป็นน้ำใส ๆ ที่ดวงตา เอ่อนองก่อนจะล้นทะลักลงมาที่สองแก้ม แม้จะยกมือเช็ดมันออกเท่าไรก็ไม่ทันการณั หนึ่งถอนหายใจก่อนจะทิ้งตัวลงนั่งข้าง ๆ น้องชาย

เหมือนโลกทั้งใบถล่มลงมาตรงหน้า.....แผลสดที่เพิ่งเกิดโดนเปิดออก มันแทบไปหมด...ทรมานจนอยากจะหายไปเสียตรงนี้....

เมศล่ำถักจนน้ำตาไหล สมองสั่งให้หยุดแสดงความอ่อนแอ...แต่ร่างกายมันไม่เชื่อฟังกันบ้างเลย ถ้าเป็นเมื่อก่อนหนึ่งคงหัวเราะเยาะแถมยังถากถางซ้ำเติม แต่ตอนนี้เขาทำได้เพียงยื่นกระดาษทิชชูให้น้องชาย ประเมศซี่ไ้แต่ตั้งแต่เด็กแล้ว ถ้าหกล้มที่โรงเรียนเจ้าตัวก็จะทำใจแข็งวังต่อ แต่หนึ่งรู้ว่าอย่างไรน้องชายก็ต้องกลับมาร้องไห้ตอนแม่ล้างแผลให้อยู่ดี

มือถูกยกขึ้นตบบนหัวเล็ก ๆ ...ก่อนจะลูบมันซ้ำ ๆ “ไอ้ซี่ไ้เยอ้ย”

“ฮึก...ไม่ต้องมาว่าเลนนะ....ฮือออ....”

“เออ ๆ ไม่ว่าก็ได้”

นักแสดงมีรางวัลการันตีกลับแสดงความเป็นห่วงได้แยะมัดค หนึ่งไม่รู้ว่เมศไปเจออะไรม่นถึงได้ร้องไห้แงเป็นเด็ก ๆ แบบนี้ สภาพแบบนี้ถามไปก็คงไม่เล่าอะไรให้ฟังหรอก....ช่วงเวลาที่ทะเลาะกันทำให้เกิดช่องว่างบางอย่างที่ทำให้หนึ่งยังปากไม่กล้าถามออกไป สุดท้ายเขาก็ตัดสินใจถามอีกเรื่อง

“นี่แกร้งเพราะเสียใจหรือแถกใจที่พี่ทุบโตะวะ”

คำถามไม่เลวร้ายมั้ง อย่างน้อยเมศมันก็หัวเราะทั้งที่น้ำมูกยังไหลไม่หยุด....

.....

.....

.....

.....

สัวันแล้วกับการอยู่ในหลุมหลบภัย...กิน นอน ดูทีวี และแอบร้องไห้เวลาเจ้าของห้องไม่อยู่ กิจวัตรประจำวันซ้ำ ๆ ที่เมศเบื่อหน่ายตัวเองเหลือเกิน เขาถามตัวเองเป็นรอบที่ร้อยว่เมื่อไรจะผ่านพ้นช่วงนี้ไปได้เสียที....

เมื่อไรจะอยู่คนเดียวได้แบบเมื่อก่อน....

เขานอนหงายอยู่บนโซฟาตัวเดิม จ้องมองเพดานสีขาวซ้ำ ๆ เหม่อลอยราวกับไร้จุดหมายใน

ชีวิต เมศขี้ดวงตาบวมซ้ำอีกครั้ง และอีกครั้ง....

เมศไม่เคยห่างกับภาพเกินสองวัน และนั่นทำให้เขา ‘คิดถึง’ ทั้งที่ไม่ควรเลย...ตัวเองเป็นคนวิ่งหนีออกมาเองแท้ ๆ

ไม่ได้โกรธภาพ....ที่โกรธอยู่ตอนนี้คือตัวเอง...

รู้ทั้งรู้ว่าภาพเข้ามาอยู่ในชีวิตเพราะสาเหตุอะไร ไม่แปลกที่จะอยากออกไปเพื่อคว้าความฝันที่เขาตามหามานาน ตอนแรกที่ได้ยินคำประกาศนั้นจากปากวิลเลียม ยอมรับว่าเสียใจที่ไม่ได้รู้จากปากเจ้าตัวก่อน แต่พอมาลองนั่งนึก ๆ ดูแล้ว ....มันก็ไม่ใช่อะไรของภาพที่ต้องบอกเขาก่อนจริง ๆ นั่นแหละ

เพราะอย่างนั้นถึงไม่อยากได้ยินแม้แต่คำขอโทษ... ภาพผิดอะไร ? ทำไมต้องขอโทษคนที่ผิดมันคือตัวเขาไม่ใช่หรือที่เอาแต่ใจรังภาพไว้อย่างนี้
....เห็นแก่ตัวที่สุด....

เกลียดตัวเอง....ทำไมถึงได้อ่อนแอขนาดนี้ ประเมศคนเดิมหายไปไหน....
ไม่เจ็ครีไจ ทำไมปล่อยให้คนอื่นมามีอิทธิพลกับตัวเองขนาดนี้

“ฮึก....” เมศสบตทั้งน้ำตา โห้เว้ย!! จะร้องอะไรนักหนา เขาถูหลังมือกับดวงตาบวม ๆ แรง ๆ แต่มันก็ยังไหลไม่หยุด

แต่ก่อนก็ไม่เคยคิดว่าตัวเองนิสัยเสียหรืออก ทำไมตอนนี้ถึงรำคาญตัวเองจนต้องร้องไห้ออกมา หัวใจบีบตัวจนเสียดไปทั้งอก....ปวดหัว....ปวดตา ไม่อยากขยับไปไหนเลย ตอนเด็ก ๆ หนึ่งเคยบอกว่ายิ่งร้องไห้จะยิ่งทำให้เป็นผู้ใหญ่นั่นมันโกหกทั้งเพ

พยายามตลอดที่จะคิดเรื่องอื่น แต่ทุกอย่างล้วนโยนไปหาคนคนนั้นเสมอ ตั้งแต่เมื่อไรที่ส่วนประกอบในชีวิตเต็มไปด้วยคนอื่น ขนาดห้องที่นอนอยู่ตอนนี้หรือหน้าพี่ชายของตัวเองก็ยังมี ความเกี่ยวข้องกับภาพเลย...

เมศส์ลักจั่นตัวโยน ปวดจูบตามตัวจนคิดว่าใช้ต้องถามหาแน่ ๆ ลมหายใจร้อนเกล้าน้ำตาติดอยู่ที่
ปลายจมูก เมศส์กดตัวอยู่บนโซฟา พยายามทำสมองให้ว่างเปล่า และเป็นอีกครั้งที่มันไม่สำเร็จ

ขอร้องล่ะ....ออกไปจากหัวซะที

หายไปไหนของเขานะ....

รองเท้าผ้าใบเสียดสีกับพื้นเงวับของลานจอดรถผสมกับเสียงหอบหายใจ ร่างสูงใหญ่วิ่งไปมารวกับคนบ้า...เหงื่อไหลโชกกาย แต่ก็ยังไม่พบสิ่งที่หา สุดท้ายก็กลับมาทรุดตัวลงข้างยานพาหนะสีดำ ภาพคิดว่าถึงอย่างไรเจ้าของก็ต้องกลับมาที่นี่แน่ ๆ ดูเหมือนเขาจะดูถูกความร้นของปรเมศไปเสียแล้ว ชายหนุ่มยิ้มเยาะกับหน้าจอมือถือที่บอกเวลาที่ขี้บ่นยี่สิบนาทีและสัญญาณโทรศัพท์ที่บอกว่าปลายสายปิดเครื่องไปแล้ว

“คุณสติลปินครับ !! คุณสติลปิน !!” เสียงเรียกทำให้เจ้าของชื่อเงยหน้าขึ้นมาจากพื้น เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยหอบแฮ่ก ๆ วิ่งเข้ามา “เจอสักที มาอยู่นี่เอง แฮ่ก ๆ ๆ”

“เออ...ขอโทษนะครับ” คนถูกตามถามด้วยความซื่อ “ตามหาผมทำไมเหรอครับ ?”

“ก็คนเขาถามหาคุณกันทั้งงานนะสิครับ แค่ง ๆ ” เพราะต้องพูดตอนเหนื่อยเล่นเอาลมสลัก น้ำลาย “ระ...รีบกลับเข้างานเถอะครับ เห็นเจ้านายว่าจะแนะนำคุณให้เพื่อนรู้จัก”

“ครับ...เจ้านายคะ..”

“เข้างานเถอะครับ” ยามหนุ่มแทบจะกราบกรานคุณสติลปินอย่าถามอะไรไปมากกว่านี้เลย แค่นี้ออกซิเงินเขาก็ไม่พอไปเลี้ยงสมองแล้ว ภาพพยักหน้าตอบอย่างเชื่องซึมก่อนจะดันกายขึ้นจากพื้น “เอ่อ....คุณเฝ้าอยู่แถวนี้รีเปล่าครับ ?”

“คะ...ครับ..”

“ถ้ามีใครมาแถว ๆ รถคันนี้รับกวนกักตัวเขาไว้ก่อนนะครับ แล้วก็ช่วยเรียกผมด้วย”

“ครับ ๆ”

ยามผู้นำสงสารถูกทิ้งไว้เบื้องหลังในขณะที่นายสติลปินออกวิ่งอีกครั้งทั้งที่สมารียังจذبจ้องอยู่ที่รถคันเดิม ในหัวเต็มไปด้วยความไม่เข้าใจว่าเจ้านายเป็นอะไรไปถึงได้หนีหน้ากันเสียอย่างนั้น

เสียงเพลงคลาสสิกดังออกมาจากห้องโถง เหล่าสติลปินทั้งหลายดูไม่มีทีท่าว่าเหน็ดเหนื่อยกับงานสังสรรค์เลยสักนิด และทันทีที่ภาพก้าวเท้าเข้ามาในงานก็ตกเป็นเป้าสายตาในทันที เขาแสรังก้าวเท้ายาว ๆ มองซ้ายขวาหาวิลเลียมซึ่งไม่นานนักก็พบว่าเพื่อนต่างวัยยืนเท้าแขนจิมแชมเปญอยู่ที่โต๊ะทาง

ปึกขวา

“วิล...คุณตามหาผมอยู่หรือ ?”

“โอ้ !! ภาพ... come here !!” วิลเลียมผายมือออกยังเก้าอี้ที่ว่างอยู่ “มีคนติดต่ออยากให้คุณไปแสดงงานนะ”

“หือ ?”

“นี่.....มิสเตอร์โทมัส”

เกิดมาภาพไม่เคยต้องจำหน้าและชื่อคนเยอะขนาดนี้ภายในวันเดียว นามบัตรจำนวนมากไม่สามารถยัดลงกระเป๋าเงินได้จนเขาต้องสอดมันไว้ในกระเป๋ากางเกงแทน หลังเที่ยงคืนครึ่งบรรดาแขกทั้งหลายก็ทยอยกันกลับ แต่ก็มีส่วนที่เปิดห้องนอนที่โรงแรม เป็นโอกาสทองที่ภาพจะปลีกตัวออกมาโดยไม่เสียมารยาท

“รูตน์ !!” เขาตะโกนเรียกเพื่อนร่วมงานที่กำลังคุมให้เด็กยกโต๊ะไปเก็บ “เห็นเมศไหม ?”

“กลับไปแล้วนี่”

“ห๊ะ !!” ภาพตาโต “กลับไปได้อย่างไร ก็รยังอยู่ที่เดิมเลยไม่ใช่หรือ”

“ไม่รู้เหมือนกันวะ โบกแท็กซี่ไปมั้ง” รูตน์ชี้นิ้วไปด้านหลัง “ลองถามพี่หนูนาสิ นี่ก็รู้มาจากพี่เขาเหมือนกัน”

“โอเค”

ภาพพยักหน้าขอบคุณแล้วรีบวิ่งไปหาสาวใหญ่ประจำออฟฟิศ โชคดีที่หนูนาอยู่ถัดไปจากห้องโถงแค่นี้เดียว...ดูท่าเธอจะหัวเสียนำดูถึงได้หน้านี้วก็ขมวดขนาดนี้

“พี่หนูนาครับ เห็นมะ...”

“น้องภาพคะ !!!” ไม่ทันจบประโยคเธอก็ชิงตัดบทก่อน “เล่าให้พี่ฟังเดี๋ยวนี้ว่านี่มันอะไร ?”

“ครับ ?”

เห็นหน้าเหวอ ๆ ไม่รู้เรื่องของภาพแล้วหนูนาขอตอบหน้าผากตัวเองสักที กราฟความโกรธที่พุ่งปรี๊ดเมื่อครูไหลลงสู่ภาวะปกติอย่างรวดเร็ว “คืออย่างนี้นะคะ น้องเมศส่งเมจเสจมาบอกพี่ว่าสัปดาห์ที่เราจะหยุดนี้เขาจะไม่อยู่สักพัก จะกลับมาสัปดาห์หน้านูนเลยคะ”

“เขาได้บอกรีเปล่าครับว่าจะไปไหน ?”

“ไม่บอกค่ะ” หนุณาปวดขมับจี๊ดเข้าไปถึงก้านสมอง “คือคนเขาหนีแล้วเขาจะบอกทำไมล่ะคะน้องภาพ”

“แล้วเขาจะหนีทำไมล่ะครับ นี่ผมยังงง ๆ อยู่เลย”

“โอ้ยยยยยยยยยยย เจ๊จะเป็นลม”

“ขาดมไหมครับ”

“หยุดค่ะ !! ภาพไม่ต้องพูด ฟังพี่นะค่ะ” ก่อนที่ภาพจะเลอะเทอะไปกว่านี้หนุณาต้องใช้สกลสาวใหญ่ผู้หนึ่งลูกหนึ่งเข้าช่วยเหลือ “คือเมื่อก็มีสเตอร์วิลประกาศว่าภาพจะย้ายไปทำงานกับเขาถูกไหมคะ ? คือภาพจะเปลี่ยนงานพี่ก็ไม่ได้ว่าอะไรหรอคะ แต่ก็ควรบอกน้องเมศก่อนดีไหมคะ อย่างน้อย ๆ เขาก็เป็นเจ้านาย”

“.....”

“แล้วเท่าที่พี่รู้จักกันมาน้องเมศเขาก็มีปัญหาเรื่องครอบครัว....เขาค่อนข้างฝังใจเรื่องถูกทิ้งนะค่ะ กับคนที่เคยคบกันมาถ้าเห็นว่าจะไปด้วยกันไม่รอดน้องเขาก็ชิงทิ้งก่อนตลอด” หนุณาถอนหายใจ “จะว่าหนีปัญหาก็คงได้แหละค่ะ นิสัยเสียใจไหมล่ะคะ ?”

“...เดี๋ยวนะครับ คือ...”

“ฟังต่อค่ะ” ภาพเกาหัว อ้าว....สรุปเมื่อก็ไม่ได้ถามให้ตอบหรอหรือ “แล้วภาพก็ไปประกาศตัวบนเวทีถึงการว่าจะทิ้งน้องมันไปทำงานอย่างอื่น ที่นี้ก็กระเจิงค่ะ!! สถิตตั้งไม่มีมันแล้ว ระบบป้องกันตัวเองทำงานอัตโนมัติค่ะ น้องเขาก็เลยชิงหนีไปรักษาแผลใจเสียก่อน”

“แต่ผม.....”

“อย่าพูดแทรกหญิงสาวค่ะ !!” หนุณาเอ็ด “พี่ก็ไม่รู้หรอคะว่าความสัมพันธ์น้องสองคนเป็นยังไงกันแน่ ถึงลูกชายพี่จะเล่าให้ฟังบ้าง แต่พี่ก็ยังไม่ฟังง”

“เนื้อเล็กซ์เล่าอะไรให้พี่ฟังครับ”

“โอ้ย!! เรื่องในครอบครัวค่ะ” หนุณาโบกมือเป็นระวิง....สมองภาพยังไม่ทันประมวลผลว่าครอบครัวพี่เกมายู่อะไรกับเรื่องเขา หนุณาจึงรีบซึ่งยิ่งต่อ “เป็นอะไรกันพี่ก็ไม่ว่าหรอคะค่ะ เดียวนี้โลกมันก็ไปไหนต่อไหนแล้ว แต่พี่ไม่อยากให้มันจบลงแบบนี้ คนหนึ่งหนี อีกคนหนึ่งก็ชื้อป้อ...”

“เอ่อ....ให้ผมเดา ผมคงไม่ใช่คนแรกแน่ ๆ”

“เข้าใจรึยังคะว่าทำไมน้องเมศต้องวิ่งหนีเป็นหนังอินเดียขนาดนั้น ป่านนี้โบกแท็กซี่กลับไปนอนหอบแล้วมั้งคะ” หนุณายิ้มบาง ๆ “จะทำยังไงต่อไปมันก็เรื่องของคนสองคนแล้วละ พี่คงช่วยได้แค่นี้”

“ครับ”

“จะกลับไปจุดเริ่มต้นหรือเดินต่อก็แล้วแต่น้องภาพแล้วละค่ะ แต่ถ้าจะไปตอนนี้พี่เสนอโปรโมชัน
หนึ่งงานคืนนี้ไม่มีค่าตามหลังนะค่ะ”

ภาพหลุดหัวเราะออกมาในเวลาหน้าสีหน้าขวาน หนูนายังเป็นผู้หญิงที่ทำให้คนอยู่ด้วยอารมณ์ดี
ตลอดจริง ๆ ชายหนุ่มก้มหัวให้เธอ “ขอบคุณครับ แล้วก็ขอโทษด้วยที่ทำงาน ผมไปก่อนนะครับ”

ร่างสูงใหญ่ก้มมองนาฬิกาที่ติดผนังดีกว่าแล้วรถแท็กซี่อาจหายากสักหน่อยแต่คงไม่ถึงกับไม่มี คิด
ได้ดังนั้นก็ออกวิ่งอีกครั้ง แต่เสียงด้านหลังตะโกนรั้งไว้ก่อน

“ภาพ !!”

“ครับพี่ ?”

“ดูแลน้องชายพี่ดี ๆ นะ”

ภาพยิ้มออกอีกครั้ง ไม่แปลกใจเลยที่ปรมศจะรักบริษัทมากขนาดนี้ เห็นแก่ความก้าวหน้าก็ส่วน
หนึ่ง แต่ภาพคิดว่าการมีเพื่อนร่วมงานที่เหมือนคนในครอบครัวก็เป็นเหตุผลที่สำคัญไม่แพ้
กัน ได้รับการดูแลและเอาใจใส่เหมือนเป็นน้องชายคนหนึ่งแบบนี้มันน่าดีใจแทนจริง ๆ

“ครับ”

กว่าจะสามารถเรียกแท็กซี่ไปถึงคอนโดของปรมศได้ก็ตีสองกว่าแล้ว ดังนั้นภาพจึงไม่รอช้าที่จะ
พุ่งเข้าหาลิฟต์ทันที แม้จะเคยมาเหยียบที่นี่แค่ไม่กี่ครั้งแต่เขาก็จำทางได้แม่น....สุดท้ายก็พาร่างมายืน
หยุดที่หน้าประตูบานหนึ่ง

แต่ทว่ามันแขวนลูกกุญแจเอาไว้ด้านนอก.....

ชายหนุ่มลูบหน้าตัวเองปาดเอาหยาดเหงื่อออก เขาไม่คิดว่าปรมศที่ออกมาก่อนหลายชั่วโมงจะ
มาถึงห้องที่หลังหอคอก บทสรุปที่คนโง่อย่างภาพยังรู้อย่างไรคืนนี้เจ้าของห้องคงไม่กลับมาที่นี่
แล้ว ร่างสูงใหญ่ทรุดตัวลงนั่งที่ตรงนั้น...เอนหลังลงไปกับบานประตูแข็ง ๆ แล้วหลับตาลงอย่าง
เหนื่อยล้า

ไม่รู้ว่าตอนนี้ไอ้เด็กแสบจะอยู่ที่ไหน.....กินข้าวเมื่อดึกแล้วรียัง ยังชอบทำงานหนักจนปล่อยให้ท้อง
ว่างอยู่เรื่อย หรือว่าดึกขนาดนี้จะนอนหลับไปแล้ว จะที่ไหนก็ช่างขอให้เมสปลดอภัยก็พอ....

คนโง่ ๆ อย่างภาพก็ทำได้แค่นั่งเฝ้ามันอยู่อย่างนั้น

.....

.....

.....

.....

นามบัตรในกระเป๋าางเกงยับเยินจนดูไม่ได้ ภาพโยนมันทิ้งไว้บนโต๊ะก่อนจะหากระป๋องมาทับ
ไว้ลวก ๆ สิ่งที่ยิ่งใหญ่เมื่อคืนกลายเป็นเศษกระดาษไปพันตาเมื่อสัปดาห์ก่อนไม่พร้อมจะแต่งงานใด
ๆ ต่อให้มีคนเอาเงินมากองตรงหน้าภาพยังจับพู่กันไม่ได้เลย

งานของเขาขึ้นอยู่กับอารมณ์ความรู้สึกเป็นสำคัญ ภาพไม่เคยสาธิตใส่เฟรมวาดรูปด้วยความว่าง
เปล่าเลย....ทุกหยดสีของเขามีความหมายเสมอ สัปดาห์ที่แล้วที่ผืนผ้าสีขาวถูกชิงเอาไว้ที่เดิม

สัปดาห์ที่แล้วที่ประเมศหายไป....

ปิดมือถือ คิดต่อไม่ได้....ไม่รู้เป็นตายร้ายคืออะไร เกือบลอบเขาว่าอิดเป็นแมลงสาบอย่างเมสไม่
ตายง่าย ๆ หรือ ภาพก็เลยต้องหัวเราะฝืด ๆ กลับไป แกล้งบอกว่าไม่กังวล...ทั้งที่ความจริงแทบจะ
บ้าตายอยู่แล้ว !!

เขาไม่เคยกระวนกระวายขนาดนี้เลยตั้งแต่พ่อเสีย ขนาดโดนผู้หญิงที่กำลังจะแต่งงานด้วยทิ้งไป
ภาพยังร้องไห้แค่ไม่กี่วันแล้วเอาแหวนไปขายเอาเงินมาใช้หนี้ตาเลย แต่ภาพกินไม่ได้นอนไม่
หลับขนาดพู่กันที่ถือติดมือยังยกไม่ขึ้นเลย เขาทรุดตัวนั่งบนโซฟาและถอนหายใจเป็นรอบที่
เท่าไรก็ไม่ทราบได้

จะให้วาดอะไรดีล่ะ ? ความห่วยหา ? ความเหงา ? ความเศร้า ?
หรือว่าความคิดถึง ?

อยากสวมกอด อยากอธิบาย อยากพรวดบอกคำที่ไม่เคยได้พูดไป เขาเองก็มีส่วนผิดที่ทำอะไรไม่
ชัดเจนจนทำให้เมศน้อยใจจนรู้สึกเหมือนโดนทิ้งแบบนี้ นึกโทษตัวเองที่มีโอกาสหลายต่อหลายครั้ง
ให้แก้ตัวแต่ก็ไม่เคยพุดมันออกไป เพราะเอาแต่คิดว่าการกระทำนั้นแสดงออกได้ทุกอย่าง จนลืมหัด
ไปเสียสนิทว่าปรเมศนั้นกลัวความไม่แน่นอนจนเป็นที่สุด

เจ้าตัวทั้งเจ้าเล่ห์ ไม่ยอมคน แถมยังชอบให้คนอื่นวิ่งบนฝ่ามือตัวเอง....แต่กลับตัวเขาแล้วปรเมศ
ยอมให้ทุกอย่าง ยอมกินของที่ไม่น่าชอบ ยอมอยู่ในบ้านหลังเล็ก ๆ ยอมกระทั่งอยู่กับ ‘ความไม่
แน่นอน’ ที่ภาพหยาบย่นให้โดยไม่รู้ตัว

ทั้งที่นั่นนี่ ๆ แต่ในจิตใจกลับร้อนรุ่มเหมือนไฟ และนี่เป็นอีกวันที่ภาพคว้ากระเป๋ามาเก็บ
ของ จุกมุ่มหมายก็ไม่ต่างจากทุกวันที่ผ่านมา

.....ไปนั่งรอความหวังที่ยังไม่มีทีท่าจะเป็นจริง....

ก่อนไปประตูบ้านภาพเหลือบมองเฟรมขนาดใหญ่ที่เขาวาดให้พ่อ เขาหมายมั่นให้ ‘การจากลา’
นั้นเป็นภาพแรกและภาพสุดท้าย เขาจะไม่ยอมวาดมันซ้ำอีกแล้ว

ประตูบานเดิมปิดตายมาได้สัปดาห์แล้ว ผู้ชายโง่ ๆ คนหนึ่งเอาแต่เฝ้าคอยว่าเมื่อไหร่มันจะเปิด
ออก ภาพมองมันด้วยสายตาว่างเปล่าก่อนจะทิ้งตัวลงนั่งที่ฝั่งตรงข้ามของบานประตู แม่บุญเจตัว
เดิมยังแขวนไว้ในองศาที่บ่งบอกว่าไม่มีใครมาขยับมันเลยสักนิด

ชายหนุ่มคลีโยมเศร้า ๆ กับตัวเอง ถ้าเขาฉลาดก็คงหาทางอื่นที่จะตามตัวเมศได้ดีกว่านี้ แต่ภาพ
ไม่ใช่คนเก่งกาจ ฉลาด หรือมีไหวพริบ เขาเป็นผู้ชายซื่อ ๆ ที่มีการกระทำตรงตรง หากอยากเจอ
เจ้าของห้อง ก็ต้องเฝ้าหน้าห้อง ภาพคิดได้เท่านั้น...

แค่เห็นประตูก็คิดถึงเสียงโวยวายของเจ้าของห้องขึ้นมาจนปวดหนึบไปทั้งอก มือใหญ่เลื่อนไป
สัมผัสบานประตูเบา ๆ ราวกับโหยหาคนที่อยู่ด้านใน....

เมศครับ....ไม่คิดถึงพี่บ้างหรือไงครับ

.....

.....

.....

.....

“อ้อ...” เสียงครางแผ่วเบาดังจากริมฝีปากแห่งผากของคนบนโซฟา ร่างบนนั้นพลิกกายอย่าง
ทรมานพร้อมกับพยายามข่มตาหลับ

เมศรู้สึกร้อนผ่าวไปทั่วร่างเหมือนจะมีไฟ เขาหยัดแขนดึงร่างกายตัวเองขึ้นจากโซฟาอย่างอ่อนแรง
...กลองยาอยู่บนตู้เย็นถูกหยิบออกมาเรียกกันว่าไม่มียาแก้ปวดเลยสักเม็ด ชายหนุ่มถอนหายใจเอา
ไอร้อนออกมาจากกาย...ถ่านนอนหลับไปทั้งอย่างนี้คงไม่มีอะไรดีขึ้นแน่ ๆ คิดได้ดังนั้นก็ตัดสินใจ
คว้าเสื้อแขนยาวของพี่ชายในตู้มาสวม

ก็ยักรัดพร้อมกุญแจติดอก...ไฟในห้องดับลง ร่างของผู้มาอยู่อาศัยเดินโซเซเข้าลิฟต์ไป....เมศ
ยืนจ้องตัวเองในกระจกไม่ว่างตา ใบหน้าที่เคยหล่อเหลากลายเป็นชูปตบ....ดวงตาบวมซ้ำจนดู
ไม่ได้ เขาสูดน้ำมูกอีกครั้งก่อนประตูจะเปิดที่ชั้น 1 ของตึก....

“ครับ...พี่หนูนา ลงรถเมล์แล้วครับ” ภาพหอบหายใจ...เขาวิ่งออกจากคอนโดของเมศหลังจากได้รับ
ข้อมูลว่าเมศอยู่ที่คอนโดของคุณหนึ่ง “ทางซ้ายของป้ายรถเมล์ไซ้ไหมครับ...ครับ”

เขาวิ่งเหมือนคนบ้า....ไม่รู้ตัวด้วยซ้ำว่าเปลือยออกมาเมื่อไร หัวใจสูบฉีดเลือดแรงขึ้นเมื่อเห็นยอด
ตึกตึกสูงสลักชื่อที่ปลายสายบอกไว้ “ผมเจอคอนโดแล้วครับ ถ้ายังไงผมจะโทรกลับมาหาพี่อีกทีนะ
ครับ”

ขณะที่คนหนึ่งวิ่ง...อีกคนกลับเดิน....

แสงอาทิตย์แทงทะลุหลังคาโปร่งแสงสะท้อนกับพื้น ดวงตาไม่สู้แสงหรือมองโดยอัตโนมัติขณะที่สองขาก้าวยาว ๆ ให้พื้นตรงนี้ไปเสียที พนักงานขับรถก็ไม่รู้ว่าหายไปไหน....เมศเลยต้องมาเดินตากแดดอยู่แบบนี้ สวนสีเขียวกับกิ่งไม้ไม่ได้ช่วยบรรเทาความร้อนสักเท่าไรในเวลาล้อย่ำอย่างนี้ ชายหนุ่มเริ่มรู้สึกตาลาย....ทัศนียภาพเบื้องหน้าเริ่มเลือนราง

ในที่สุดก็มาถึงป้อมยามสักที ตู้กลองสีเหลี่ยมอยู่ทางขวามือของเมศ แต่ร้านขายยาอยู่ฝั่งซ้าย.... สองขาก้าวอย่างอ่อนแรง

ร่างหนึ่งหายไปในช่วงชนทางซ้าย แต่อีกร่างหลุดออกมาจากช่วงชนทางขวา

ร่างสูงใหญ่ปาดหยาดเหงื่อออกจากใบหน้า ริมฝีปากหนาคล้ำมัวเพียงแค่เห็นตัวอาคาร ภาพไม่รอช้าที่จะพุ่งเข้าไปในช่องประตูขนาดใหญ่ แต่ทว่า....

“คุณครับ !! ห้ามเข้านะครับ” รปภ.วัยชรารีบเข้ามาขวางแขนกันไว้ “คนภายนอกห้ามเข้าครับ”

“ผมมาหาคนในนั้นครับ” ภาพตอบอย่างสุภาพ

ชายแก่ขมวดคิ้ว “แล้วคุณมาหาใครที่นี่ครับ”

“คุณหนึ่ง รณรตครับ” สองขาก้าวเดินต่อเพราะคิดว่าเพียงพอแล้ว แต่ทว่าลุงรปภ.กลับโบกมือส่งสัญญาณให้รปภ.คนอื่นมาช่วย “ผมรู้จักคุณหนึ่งจริง ๆ นะครับ ไม่อย่างนั้นผมจะรู้ได้ยังไงว่าเขาอยู่ที่นี่”

“คุณหนึ่งออกไปตั้งแต่เช้าแล้วครับ” ภาพรับรู้ได้ถึงแวตตาลมไม่ไว้วางใจที่มองเขาหัวจรดเท้า ทั้งหน้าตา ผมเผ้ารุงรัง เสื้อผ้าก็ดูสกปรก “ผมว่าทางที่ดีคุณกลับไปตอนนี้จะดีกว่านะครับ”

“ผมมาพบอีกคนที่มาพักชั่วคราวกับคุณหนึ่งที่นี่ครับ”

“อย่าทำให้ผมต้องใช้มาตรการขั้นเด็ดขาดนะครับ”

ริมฝีปากทั้งสองต่างสนทนา....

“หน้าคุณซีดมากเลยนะคะ ให้จ๊าดยาเพิ่มนอกจากพาราไหมคะ ?” เกศษกรสาวเอ่ยถามอย่างเป็นห่วง
“เพิ่มยาลดน้ำมูกด้วยไหมคะ ?”
“ไม่ต้องครับ” ถึงกระนั้นคนพูดก็ยังสูดน้ำมูกไม่หยุด....ใครจะกล้าบอกว่ามันเกิดจากการร้องไห้
ไม่ใช่อาการเจ็บไข้ใด ๆ “คิดเงินเลยครับ”
“พาราแผงเดียว สิบบาทค่ะ”

คนหนึ่งกำลังเดินกลับ ในขณะที่อีกคนถูกจับได้....

“พวกโรคจิตมันเยอะ ยิ่งที่นี่ดาราพักเยอะด้วย” สายตาที่มองมาราวกับจะเหมารวมว่าภาพก็เป็นหนึ่งในนั้น “กลับไปซะ”
“ไม่ครับ ผมไม่ใช่โรคจิตนะครับลุง !!” ทั้งที่โดนดูถูกบ่อย ๆ แต่คราวนี้ภาพมีน้ำโหมมากกว่าครั้งไหน ๆ เพราะเป้าหมายอยู่แค่เอื้อมแต่กลับคว้ามานไม่ได้ “ให้ผมเข้าไปนั่งรอแค่ข้างล่างก็ยังดีครับ”
“เฮ้ย !! เอ็ง...โทรเรียกด่วนจสิ สน.อยู่ใกล้ ๆ นี่เอง” ลุงหันไปบอกรปภ.วัยรุ่น “นี่เดือนเป็นครั้งสุดท้ายนะ ไอ้หนุ่ม...จะกลับไปนอนบ้านดี ๆ หรือจะไปนอนในซังเต”

สองขาก้าวเดินอีกครั้ง ทิศทางไม่รู้ว่าจะบรรจบ..หรือแยกจาก...

“ขอบคุณมากค่ะ กลับห้องไปรีบกินยาแล้วดื่มน้ำตามเยอะ ๆ นะคะ”

“ครับ”

“ที่นั่นสน.XXใช่ไหมครับ มีคนโรคจิต...”

“ครับลุง !! ผมกลับก็ได้ !!”

เสียงถอนหายใจจากทั้งสองดังออกมาพร้อมกัน.... แผ่นหลังกว้างหายเข้าไปในฝูงชน ก่อนที่คนป่วยจะย้อนกลับมา

“มีอะไรกันนะคะครับ ? ทำไมดูวุ่นวายจัง”

“พวกโรคจิตนะคะครับ บอกว่าจะมาหาคุณหนึ่งเสียด้วย” ลุงรปภ.รีบฟ้อง “รบกวนเพื่อนคุณหนึ่งแจ้งให้เขาทราบด้วยนะคะครับ จะได้ระวังตัว”

“ได้ครับ นี่เขาเจอแบบนี้บ่อยเลยหรือครับ”

“ก็มาเรื่อย ๆ แหะละครับ ดาราท่านอื่นก็เจอ”

“อ้อครับ” เมศพยักหน้า “ถ้าอย่างนั้นผมไปก่อนนะคะครับ”

ทิศทางค่อย ๆ ห่างจากกันไปช้า ๆ ....

....ราวกับความคิด ความฝัน และเรื่องราวของคนสองคนที่ไม่มีความบรรจบกันได้.....

ถ้าไม่หน้าด้านพอ !!!

“เฮ้!! ลุง!! กระทิงแดงสาม ลิโพสอง นี่แถมคาราบาวให้ขวดเลยเฮ้ะ”

“เออดี ๆ ไ้หนุ่ม” ลุงยามก้มกระซิบ “แล้วเอ็งอย่าไปแอบดูใครอาบน้ำล่ะ”

“โห้!! ผมก็บอกแล้วว่าไม่ใช่พวกโรคจิต”

“คราวหน้าก็หัดแต่งตัวให้มันดีหน่อยไอ้หนุ่ม....แบบนี้ไปเดินแถวไหนเขาก็คิดว่าเอ็งเป็นโจรสลวะ”

ลุงตอบตัวเอง “โชคดีนะที่เจอลุง ลุงเนี่ยไม่เคยมองคนที่ภายนอกเลยยยยย นี่ไม่ใช่เพราะเอ็งมาติดสินบนนะ”

“อ้อ....เหอครับ....” เสียงสูงได้อีกครับลุง ระหว่างที่ภาพจะถามข้อมูลต่อดวงตาสีอำพันก็เลื้อบไปเห็นแผ่นหลังที่คุ้นเคย สีผมแบบนั้น....ทำไมจะจำไม่ได้ เขาย่อมให้เองกับมือ “ลุงครับ!! ผมไปก่อนครับ !!!!”

“อ้าวเฮ้ย!! ไอ้หนุ่ม” ลุงตะโกนไล่หลัง “แล้วนี่เอ็งมาทำไมเนี่ย”

แม้จะวิ่งไปไกลแล้วไอ้หนุ่มหมีควายก็ยังตะโกนตอบด้วยรอยยิ้มบานเต็มพื้นที่ของหน้า “มาอ้อแฟนครับลุง !!”

พอได้รับการปลดตรวนเท่านั้นไอ้ภาพก็ใส่เกียร์ติดเทอร์โบมุ่งหน้าตามเป้าหมายทันที ล็อกเป้าไปที่สิบสองนาฬิกา ไอ้เด็กซุบเป็นลูกบอลร่วนนั้นก็เดินตัวมเตี้ยมไม่ได้รู้เลยว่าความประหลาดใจครั้งใหญ่จะมาเยือน รวากับหมีควายออกไล่เหยื่อหลังจำศีล แดดแรง ๆ ยังช่วยให้ไอ้ภาพหน้ามีดตามัวทำทุกอย่างเพื่อเป้าหมาย

ไอ้สวนนี้ก็ไม่รู้มันจะคดโค้งไปหาพอมันหรือ...นาทีนี้ไอ้ภาพลึ้มชมศิลป์ปะไปชั่วขณะ สมองเริ่มทำงาน...ถ้าวิ่งเป็นเส้นตรงแบบนี้อาจไม่ทันการ หัวใจที่เร้าร้อนตะโกนบอก ‘วิ่งอ้อมไม่ทันก็วิ่งตรงเลยเว้ยยยยยยยยยยย !!!!’

ผลุบ ! ผลุบ ! ผลุบ !

พลั้งขาดตัวขึ้นข้ามพุ่มไม้ที่กีดขวางอยู่ ท่วงท่าสวยงามจนอยากจะยกป้ายสิบเต็มสิบ คนที่ตามหามานานอยู่ใกล้เพียงเอื้อมแขนเท่านั้น

แคว่กกกกกกกกกกกกกก !! ทว่ารองเท้าไม่รักดีดันทรยศต่อหน้าต่อตา ส่วนหัวของช้างดาวคู่ชีพปักลงไปกลางถนนคอนกรีต ร่างหมี ๆ เสียการควบคุม มโนภาพที่คิดไว้คือการสวมกอดการด้านหลังพร้อมกระซิบขอโทษข้างหูอย่างโรแมนติกแบบที่มนุษย์ทั่วไปพึงกระทำ แต่ความจริงตรงหน้ามันไม่ใช่เลย...

ปรเมศเห็นเงาขนาดใหญ่บนพื้น แต่ทำทันเพียงอ้าปากค้างก่อนน้ำหนักตัวทั้งหมดจะโถมทับลงไป

ทั้งตัว พุ่มไม้ขนาดใหญ่ตรงหน้าชุมเข้ามาเรื่อย ๆ ก่อนจะทิ่มปักลงไปในนั้นทั้งตัวพร้อมน้ำหนัก
รวมแปลบลิบกว่ากิโโลตามลงมาซ้ำเติม

กร็อบบบบบบบบบบบบบ

“เฮียยยยยยยยยยยยยยย...ไอ้เหี้ยยยยยยยยยยยยยยย !!” เมศอุทานปล่อยสัตว์เลื้อยคลาน
ลั่น ทางเบื้องหน้ามองไม่เห็นอะไรเพราะมีแต่พุ่มไม้เท่านั้นที่เป็นคำตอบ คนยังเป็นไข่น้ำมือ
ตาลายคล้ายจะเป็นลมอยู่...แบบนี้ต้องหันไปดำให้สาแก่จะ.....

“อุทานได้โหดเหมือนตอนเจอกันครั้งแรกเลยนะครับ” เสียงทุ่มนั้นทำไมจะจำไม่ได้ละ....ในเมื่อ
คิดถึงเพียงแต่มันทุกวัน ดวงตาเรียวสวยเบิกกว้างก่อนจะหันหลังกลับไป “หาเจอสักที”

นี่ไม่ใช่ความฝันใช่ไหม ? เมศขออย่าให้กะพริบตาแล้ว ‘ภาพ’ ตรงหน้าหายไปเลย...

“พีภาพ...”

เจ้าของชื่อคลี่ยิมบางอย่างอบอุ่น “ครับ”

“คุณนักรับ...”

จบกัน.....สิ่งที่วาดฝันไว้....

ภาพริบกระโดดโหยงออกจากร่างด้านใต้ทันที แต่ขนาดลุกขึ้นแล้วปรเมศก็ยังนอนเดียงอยู่ในพุ่ม
ไม้ มองสภาพหัวจรดเท้าแล้วคงไม่มีแรงวิ่งหนีไปไหนแล้ว ไอ้เด็กเสบคนนั้นที่เคยร้ายกาจเหมือน
ปีศาจกลายเป็นคนไร้พลังงานภายในเวลาแค่สี่วัน ดวงตาคู่สวยที่ฉายแววอดดีกลับเศร้าหมองและ
บวมซ้ำ แก้มชูปตบ...ไหนจะริมฝีปากแห้ง ๆ ที่มีรอยแผลนั้นอีก

“ยังแกะปากเล่นอีกหรือครับ”

“ผม....” เมศหลบตา....ความรู้สึกพ่ายแพ้ตีขึ้นมาในอกจนเสียดไปหมด

เห็นอีกฝ่ายเอาแต่หลบตาทั้งที่ปกติไม่ชอบทำภาพก็นึกกังวลขึ้นมา คิดให้ออกสภาพ...เกมๆที่นี้เพื่อ
ทำให้ทุกอย่างมันชัดเจนไม่ใช่หรือ คิดได้ดังนั้นภาพก็ก้มลงไปประคองร่างที่พินให้ลุกขึ้นยืน แต่
เด็กตรงหน้าก็เอาแต่ก้มมองพื้นแสรังทำเป็นไม่ใส่ใจทั้งที่ในใจสับสนจะแยะ ภาพไม่สนหรือกว่าเมศ

จะมีปฏิกิริยาอย่างไร

เขาก็แค่อยากดูแล....

“ขอโทษนะครับที่พี่ทำให้ล้มแบบนั้น” น้ำเสียงราวกับจะละลายทิวทัศน์ทั้งหมดในใจ....เอาอีกแล้ว ทุกครั้งที่คิดว่าจะพอมือคู่นั้นก็ยื่นเข้ามาอีกแล้ว ค่อย ๆ บัดฝุ่นออกจากเสื้อผ້อย่างแผ่วเบาราวกับเขาเป็นแก้วที่เปราะบาง...เมศศักดิ์ริมฝีปากแน่นขึ้น ห้ามให้มันไม่สน “ไม่อยู่กับพี่ทำไมไม่รู้จักดูแลตัวเองเลยครับ”

ก็เพราะอ่อนแอ....เอาแต่รอให้ภาพมาดูแลไง....

“คู่นี้...” มือสากแต่อบอุ่นพลิกแขนเมศไปมา “พอมลงอีกแล้ว...พี่บอกแล้วใช่ไหมครับว่าให้กินข้าวให้ครบสามมื้อ”

ใครมันจะไปกินลงละ....

“ตัวร้อนอีกต่างหาก” คราวนี้มือเปลี่ยนไปอังที่หน้าผาก ความร้อนจากร่างกายฟ้องว่าเมศมีไข้แน่นอน ภาพเงยหน้ามองโดยรอบ ถึงตรงที่พวกเขาขึ้นอยู่กับจะได้ร่มไม้ แต่อย่างไรอากาศเมืองไทยก็โหดร้ายอยู่ดี “เราไปยืนในที่ที่มันร่มกว่านี้ดีกว่านะครับ เดี่ยวจะแย่กว่าเดิม”

ภาพพยายามดึงแขนอีกคนให้เดินตาม แต่เมศยังคงยืนนิ่งอยู่ตรงนั้น คนสูงกว่าชะโงกพยายามมองใบหน้าที่เมศซุกซ่อนไว้ “หน้าเป็นรอยกึ่งไม้เลย...ขอโทษนะครับ”

หัวใจคนฟังกระตุกวบ....

“เหงื่อออกแล้ว ถ้าไม่เข้าที่ร่มกว่านี้เดี๋ยวจะเป็นลมนะครับ” นิ้วเรียวยาวปาดหยดเหงื่อที่ข้างขมับ พลางเกี่ยวเส้นผมขึ้นทัดใบหูให้

เท่านั้น...สิ่งที่พยายามมาตลอดมันพังทลายลงมาตรงหน้า...

“ร้องให้ทำไมครับ เจ็บที่เมื่อกีพี่ทับหรือครับ ? กระดูกหักรีเปล่า?”

เกิดมาเมศไม่เคยคิดว่าตัวเองขี้แฉะจนกระทั่งวันนี้ ต้องโทษดินฟ้าอากาศ โทษไข้ในกายที่มันข่มความอ่อนแอไม่ไหวจนปล่อยน้ำตาออกมาท่วมใบหน้า ร่างสูงสะอึกแรงขึ้นจนตัวสั่น สมองสั่งให้หยุด แต่ร่างกายก็ยังไม่เชื่อฟัง

“โอ้ ๆ อย่าร้องครับคนดี” ภาพช่วยปาดน้ำตาออกให้ ทั้งที่ยังตกใจไม่น้อยที่คนอย่างปรเมศปล่อยโฮในที่สาธารณะ “พี่ขอโทษครับ”

เมศล้ากจกนตัวโยน...หุ้อือตอลายไปหมด สมองของเขาวางเปล่า...ไม่รู้ว่ต้องพูดหรือตอบอะไร
กลับไป ตรงกันข้ามกับภาพที่มีเรื่องราวมากมายอยู่ในหัว
เรื่องที่หนาพูดย้งวนในหัว ครั้งแรกที่ได้เจอกันภาพคิดว่าเมศเป็นคนแข็งแกร่ง ก่งกาจไปเสียทุก
เรื่อง แต่หลังจากได้เข้าไปอยู่ใกล้ ๆ ได้ใช้ชีวิตร่วมกันเขาก็เริ่มเห็นมุมที่ไม่คิดว่าจะได้เห็นจากคน
ปากร้ายคนนี้

ความจริงที่ว่าปรเมศช่างเปราะบางเหลือเกิน...

เพราะทะเลาะทะเลาะกันอยากเอาชนะทำให้ต้องแสร้งแข็งแกร่ง ปากบอกไม่เป็นไรแต่ในใจร้องไห้ แล้ว
แบบนี้จะไม่ให้ภาพดูเล่ได้อย่างไร และไ้การที่เขาคิดเอาเองว่าแค่ ‘ดูเล่’ ทุกอย่างก็น่าจะชัดเจน
แล้ว มันกลายเป็นความผิดพลาดครั้งใหญ่

เมศรู้สึกอย่างไรกับเขา....ทำไมเขาจะไม่รู้
แล้วเขาล่ะ เคยทำอะไรให้คนตรงหน้านี้นั่นใจแล้วหรือ ?

เมศไม่ใช่ศิลปิน...ไม่ใช่ นักจิตวิทยา...ไม่ใช่ นักพยากรณ์
มีแต่ต้องพูดมันออกไปเท่านั้น...

Frame 37

นายศิลปินสุดลมหายใจเข้าไปเต็มปอดราวกับจะออกศึก

“ไหนเงยหน้าให้พี่ดูหน่อยสิครับ” จะเงยหรือไม่ ภาพก็เชยคางเมศขึ้นมา คนเด็กกว่ามองไม่เห็น
อะไรนอกจากม่านน้ำตา “ที่บอกว่าขอโทษนะไม่ใช่เฉพาะเรื่องที่พี่กระโดดใส่เมื่อกี้หรอคะ”
นิ้วโป้งเกลี่ยหยดน้ำบนดวงตา ภาพนาให้มันหยุดเสียที
“ขอโทษที่พี่ไม่เคยทำอะไรให้ชัดเจนเลย พี่มันโง่ชอบคิดว่าตัวเองเข้าใจแล้วคนอื่นจะเข้าใจ
เหมือนกัน เหมือนเวลาพี่พ่ล่ามเรื่องศิลปะนั่นนี่ไง ทั้งที่เมศทำหน้าง่ แต่พี่ก็ยังคิดว่าเมศเข้าใจ”

“ตอนนี้พี่รู้แล้วว่าถ้าไม่พูดออกไปตรง ๆ เมศก็คงคิดไปเองอยู่แบบนี้”

นิ้วโป้งของภาพทั้งสากและหยาบกร้าน....แต่วินาทีที่มันเกลี่ยน้ำตาออกไปจากหน้าต่างของหัวใจเมศกลับรู้สึกอบอุ่นเหลือเกิน... ดวงตาเรียวสะท้อนใบหน้าของภาพ ดวงตาสีอำพันที่เต็มไปด้วยความรู้สึก...และข้อความยืนยันจากริมฝีปาก....

“พี่รักเมศนะครับ”

ซุ่มเสียงอบอุ่นแทรกซึมเข้าไปในหัวใจคนฟัง....แม้จะเป็นเทพเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ แต่เขาก็พ่ายแพ้ต่อผู้ชายคนนี้ทุกที กำแพงหนากี่ร้อยชั้นก็พังยับเยินด้วยประโยคเดียว

หมับ! ร่างสูงโปร่งโผล่เข้ากอดผู้ชายตรงหน้าราวกับเขาไร้ซึ่งทิวใด ๆ ให้รักษา...สองแขนรัดแน่นขึ้นราวกับกลัวว่าภาพจะหายไปไหนอีก ใบหน้าหล่อซุกบนอกอีกฝ่ายอย่างโหยหา

“ผม...ฮึก....ผมก็ไม่ได้ตัวเองจะร้องไห้อะไรนักหนา” ภาพขอสารภาพว่าเขาต้องกลั้นหัวเราะกับประโยคแรกจากปากเมศ “แม่งจะไปทำลายสถิติโลกวิ่งก็ไม่ได้”

“งั้นก็หยุดได้แล้ว...ไอ้เสบ” มือข้างหนึ่งยกขึ้นขยี้เส้นผมสีน้ำตาล “โตแล้ว...อย่าร้องลิ”

“มันเพราะไครกันล่ะ” เมศตอบเสียงอู้อี้

“ไครวิ่งหนีเป็นหนังอินเดียก่อนล่ะครับ ?”

“กะ...ก็มันสับสนนี่ !!” ไอ้ที่บอกว่าป็นไซ้เริ่มแหกปากดังขึ้น “จู่ ๆ พี่ก็ไปเสนอหน้าบนเวที แล้วบอกว่าจะไปทำงานกับตาแก่...เฮ้ย มิสเตอร์วิล”

แหม่ม....หางโผล่ทันใจ...

“เอ่อ...เรื่องนั้นคือ...”

“ทำไมไม่บอกผมก่อนสักคำวะ !!!” คิดแล้วแค้นจนนิ้วจิกลงไปทีพุ้งไอ้ภาพ “จะไปทำก็ไม่ได้ว่า...เอ่อ...ถึงจะแอบหงุดหงิดนิดหน่อยก็เหอะ แต่พี่เล่นประกาศแบบนั้นผมจะไปตั้งตัวทันได้ยังไง !!”

“เมศครับ...คือ...”

“แล้วเห็นรอยยิ้มตาแก่นั่นไหม ะรื่นมาก ทำหน้าสะใจมากที่ชนะผมได้!!”

“เอ่อ...เนื้อพื้จะหลุดติดมือไปแล้วนะครับ”

แรงจิกค่อย ๆ คลายออก “ผมก็ขอโทษที่วิ่งหนีมา...โคตรนึ้ยเสียเลยวะ”

“เมศฟังพื้ก่อนนะครับ” ภาพรีบพูดติดกันเพราะเดี๋ยวจะโดนแทรกอีก ชีวิตนี้มันเป็นอะไรตั้งแต่หนู นายนเมศจะไม่เปิดช่องให้ขยับลิ้นไก่อเลยใช่ไหม “พื้ไม่ได้จะไปทำงานกับวิล”

“ห๊ะ !!!!!” เมศผละออกจากอ้อมกอด “แล้วอะ...”

ภาพยกมือห้าม “ให้พื้พูดครับ”

“.....”

“ก็ตอนเช้าวันนั้นพื้กลับไปเอารูปที่บ้านกับวิล เขาบอกว่าเขาประทับใจรูปพื้มากจนอยากอวดเพื่อน แล้วก็เหมือนเดิมนั่นแหละ...ตะล่อมให้พื้ไปทำงานด้วย”

“นั่นไงล่ะ!! ผมบอกแล้วตาแก่นี่โคตรร้ายกาจ!!” ภาพมองหน้าคนพูด “ชะ...เชิญพูดต่อ”

“พื้ก็ปฏิเสธไป ด้วยอารมณ์ตอนนั้นวิลเขาคงประทับใจรูปของพื้มากมั้ง ก็เลยยื่นข้อเสนอแปลก ๆ”

ภาพยกไหล่ “เขาบอกว่าเขาจะเกลี้ยประกาศว่าพื้จะไปร่วมงานด้วย แถมยังเปิดตัวรูประดับ

มาสเตอร์พื้ช รับรองว่าหลังจากงานนี้เกลลอรีพื้จะได้รับความสนใจแน่ ๆ”

“นี่ไม่ได้อยากโปรโมทให้พื้หรอก เขาอยากเกลี้ยผมชัด ๆ !!” ด้วยแรงเค้นเมศผลอกระชากคอเสื้อ ย้วย ๆ ลงมาเขย่า ๆ “

“ก็พื้ลืมอะ....แล้วเมศก็ดูยุ่ง ๆ ทั้งวัน แฮะ ๆ ๆ”

แฮะ...ทำซากอะไร.. เมศยืนกุมขมับกราบกรานขอน้ำตาที่เสียไปจนหมดร่างกลับมา อยากจะวิ่ง ออกไปตะโกนคำพ้อล่อแม่ทุกคนที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับไอ้เรื่องบ้า ๆ นี่

“ถ้าอย่างนั้น....ไม่โกรธพื้แล้วเนอะ”

“เออ !!” ฟังจากน้ำเสียงนี้ไอ้ภาพยังลังเลว่าไม่โกรธจริงหรือวะ...แต่คิดดูอีกทีเมศก็ชอบทำเสียงข่ม เขามาแต่ไหนแต่ไรแล้วนี่หว่า

“จ้ะนี่” ภาพกำมือแล้วยื่นออกมาตรงหน้า “กลับบ้านกันนะครับ”

เมศกระตุกยิ้มที่มุมปากก่อนจะใช้กำปั้นของตัวเองชนเข้ากับอีกฝ่ายเบา ๆ แล้วเคาะมืออีกฝ่าย....

ภาพเคาะกลับ แต่ไอ้ ‘ท่าแสดงความยินดีฉบับต้องประสงค์’ ที่เมศเคยสอนมันต้องดึงไหล่มาชนกัน

ไม่ใช่หรอ...

ทำไมภาพโดนกระชากมากอดอีกแล้ว....

.....

.....

.....

.....

“हनอย...ไอ้เมส !! ตอนทะเลาะกันมาบิบน้ำตาขอยู่ บทจะไปแกฝากกุญแจไว้ที่เคาน์เตอร์หน้าตา
เฉยเลยนะ !!”

“ก็โทรไปแล้วไม่รับเองนี่”

หนึ่งได้ยินคำเถียงแล้วขมขม “อ้อ...สรุปว่าที่มานอนพับพาดอยู่ห้องพี่นี่เป็นไข้ใจหรอ ?”

“ก็เอ่อ....น่า” เมสจิมำด้วยความเขิน “พี่นี่ชอบยุ่งเรื่องชาวบ้านจริง เคี้ยวก็กรรมตามสนองลงหน้า
หนึ่งหรือก”

“ไอ้น้องเวร” พระเอกหนุ่มแยกเขี้ยวใส่มือถือ “แล้วนี่แกอยู่ที่ไหนวะ นั่งหน้าพัดลมรีไรง ทำไมเสียง
มันดังจัง”

“เปล่า...ก็ออกมาข้างนอกนิดหน่อย”

หนึ่งเลิกคิ้ว “อ้อ...ฮันนี่มูน”

“ทำงานจนเพี้ยนรีไรง” เมสคิดว่าชาตินี้เขาคงไม่มีวันคุยกับพี่ชายดี ๆ ได้แล้วละ “ผมวางแล้วดีกว่า”

“ตามสบาย”

“พี่หนึ่ง....”

“อะไร...ยังไม่วางอีก”

“.....”

“งั้นพี่วางแล้วนะ”

“ขอบคุณ !! ตู้ดดดดดดดด....ตู้ดดดดดดดดด” หนึ่งดึงมือถือออกมาดูหน้าจอที่ถูกตัดสาย
ไป เขาใช้เวลาชั่วขณะหนึ่งเพื่อนั่งนึกว่าเมสมันพูดอะไรก่อนตัดสาย

“พี่หนึ่งยิ้มอะไรนะครับ” เสียงเรียกด้านหลังทำเอาเจ้าของชื่อสะดุ้งเฮือก “เจ็ฟเรียกแต่งหน้าแล้ว
ครับ”

“อะ..ขอบใจมากซาน” หนึ่งลุกแล้ววิ่งพรวดออกจากห้องไปเพราะอายตัวเอง ท่ามกลางความงุนงง
ของพระรองรุ่นน้องว่าพี่แกจะกลัวช่างแต่งหน้าหนีไปไหนรี....

“เรียบร้อยแล้ว” เมศย์คโตร์ศัพทไใส่กระเป๋ากางเกง

“ที่จริงปิดมือถือไปเลยก็ได้นะครับ จะได้พักผ่อนเต็มที่”

“สันดานคนกรุงนะ” คนเด็กกว่าอีกโหล่ ดวงตาเรียวเสมองออกไปนอกหน้าต่าง “แล้วนี้จะพาผมไปขายที่ไหนล่ะ ?”

“น้ำหนักลงอยู่คงขายได้ไม่กี่โลมั้ง... พี่ขุนให้อ้วนก่อนดีกว่า” ภาพเอื้อมหลังมือไปแตะ ๆ ที่หน้าผาก “ไม่มีไข้แล้วนี่ สมแล้วที่เก๋มันบอกว่าเมศย์ยิ่งกว่าแมลงสาบ”

“ผมจะทดไว้ในใจแล้วกัน” คาดว่าตอนนี้ไอ้เก๋คงขนลุกวาบ ๆ แน่นอน “พี่ยังไม่ตอบผมเลยว่าจะพาไปไหน”

“พี่ก็ไม่รู้มันเรียกว่าอะไรเหมือนกัน” ภาพตอบขณะหักพวงมาลัยไปทางซ้าย “สมัยเรียนพี่กับเพื่อนชอบมาเวลาคิงานไม่ออก”

“ดูจากสภาพแล้ว... น้ำไฟไม่น่าเข้าถึง ผมจำได้ว่าเสาไฟฟ้าต้นสุดท้ายที่เห็นคือเมื่อ 10 กิโลเมตรที่แล้ว”

“เกินไปครับ” ภาพหลุดคำ “น้ำไฟเข้าถึง เพียงแต่...เอ่อ...ถ้าใช้มากไปมันจะดับทั้งบ้านได้ครับ”

“.....” ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าสีหน้าเมศย์ตื่นเต้นแค่ไหน

“โอ๊ะ ๆ เลี้ยวข้างหน้าก็ถึงแล้วครับ” พุดปุ๊บไอ้ภาพหักปั๊บ “จับดี ๆ นะครับ ทางเข้าเป็นถนนลูกรัง”

ลื่นยังไม่ทันเข้าปากรถก็เหวี่ยงวูบเล่นเอาหัวปรเมศเฉี่ยวกระจกไปนิดเดียวเล่นเอาเจ้าตัวจิกเกร็งบนเบาะทันที ห่วงรถก็ห่วงแต่มากกว่านั้นคือห่วงชีวิตตัวเอง ทางเบื้องหน้าคือถนนลูกรังสีแดงแห้งแล้งตัดกับสีป่าดงพงหญ้าที่สองข้างทาง

เมื่อคืนหลังจากกลับไปนอนให้ภาพเช็ดตัวจนสาแก่ใจแล้วไอ้หนุ่มหมีควายก็ออกปากชวนไปเที่ยวในวันรุ่งขึ้นทันทีโดยเมื่อเงื่อนไขว่เมศย์ต้องหายใจให้ทัน ไม่เชื่อก็ต้องเชื่อ....แค่นอนกอดหมอนข้างแข็ง ๆ คินเดียวตื่นเข้ามาเมศหน้าตาสดชื่นแจ่มใสราวกับไอ้ศพเดินได้เมื่อวานไม่มีจริง

แต่ดูสภาพตอนนี้เมศเกรงว่าจะกลายเป็นศพอีกครั้ง...

แป๊ะ ๆ ๆ ไอ้เศษหินดินทรายนี่ก็คิดขึ้นมาใส่ท้องรถสร้างอารมณ์ขั้วญพวาได้คั่นัก

“แถวนี้ร่มรื่นและเต็มไปด้วยธรรมชาตินะครับ วิวสวยสวยยยย” ไอ้ภาพก็ยังมีเวลามาดูวิว เมศว่า

อีกหน่อยมันคงเปิดกระจกไปส่งเสียงเรียกนกได้แบบเจ้าหญิงซินิย์แล้วละ “มัวแต่ชวนคุยพีเกียบ
จับเลยแล้วใหม่ละ...”

เอี้ยดดดดดดดดดดดด.... ล้อเบียดเข้ากับถนนก่อนหัวรถจะหักเข้าทางขวาจนเมศแทบพุ่ง
ออกไปนอกหน้าต่างถ้าไม่มีเข็มขัดนิรภัยคาดไว้ ภาพหักขาอีกทีก่อนรถถูกรักของปรเมศจะจอด
แน่นิ่งบนเนินดินสีแดง

“ถึงแล้วครับ” ให้มาตกรหันมามือชี้มือ ไม่ได้ดูเลยว่าอีกฝ่ายรีบเปิดประตูแล้วพุ่งพรวดออกไปข้าง
พงหญ้า... เมศโก่งคอไม่ต้องทำอะไรมาก ลมมันดีขึ้นมาถึงลิ้นปี่แล้ว...

โอกกกกกกกกกกกกกกกกกกกก...

นายปรเมศเพิ่งสร้างไข่ ตอนนี้ไม่ขอรับรู้อะไรทั้งนั้นนอกจากฟันของเกาที่มันดีขึ้นมา ลักพักก็มี
มือคู่เดิมตามมาลูบขึ้นลูบลงที่แผ่นหลัง พร้อมคำถามที่ไม่น่าออกมาจากปาก

“เมศครับ !! ทำไมจู่ๆ อ้วกละครับ”

มึงยังจะถามอีกเรอะ.....

.....
.....
.....
.....

“ขอบคุณมากครับลุง”

“เออ... ไม่เจอกันเลยไอ้หนุ่ม” ชายแก่ชะ โกงใบหน้าเข้าไปส่องในที่พัก “แล้วนี่เพื่อนเอ็งไปไหน
หมด ทำไมมากันแค่สองคน ?”

“เรียนจบกันเป็นสิบปีแล้วไม่ค่อยได้เจอกันหรอกลุง”

“อะไรวะ สิบปีตอนไหน” ลุงตกใจผ้าขาวม้าที่พันเอวเทบร่วง “แล้วไอ้ฉันใคร เพื่อนใหม่เอ็งรี”

“อ้อ..อันนั้นแฟนรับลุง”

“.....” ลุงคิดสตันไปห้าวินาที เดียวนะ... ไอ้ที่อยู่ในบ้านเมื่อกี้ดูยังงั้นมันก็เป็น ‘ไอ้หนุ่ม’ เหมือนกัน ไม่ใช่รี... “สงสัยข้าจะควดเหล้ามากไปหน่อย ไปละนะไอ้หนุ่ม มีอะไรให้ช่วยก็เรียกแล้วกัน” ลุงว่าพลางตบแปะ ๆ บนบ่าไอ้หนุ่มตัวสูงโย่ง

“ครับลุง”

ภาพเดินออกไปส่งลุงที่รั้วบ้านแก บ้านหลังนี้เป็นบ้านเช่าที่รกร้างมานานหลายปีตั้งแต่สมัยที่ภาพเรียนอยู่...เพื่อนคนหนึ่งในกลุ่มไม่รู้ไปเอาแหล่งมาจากไหนบอกว่าเขาเปิดเช่าเป็นรายวันด้วย เหมาะแก่การไปรวมตัวนั่งดื่มเหล้าเวลาเลิกงานไม่ออกสุด ๆ เพราะทำเลอยู่ติดธรรมชาติ และเงียบสงบมาก สัญญาณโทรศัพท์ยังแทบไม่มี

“เออ..ไอ้หนุ่ม ยังไงก็ยินดีด้วยนะ” ก่อนจะเดินเข้าบ้านลุงแกยังหันมาพูดเนื้อความที่ทำไอ้ภาพงไปหมด

“ยินดีอะไรครับลุง ?”

“ก็เมียเอ็งอ้วกอยู่ในห้องน้ำใช้ไหม” ลุงนึกยิ้มจนตีนกาขึ้นพลางชูนิ้วโป้ง “แพ้ท้องหนักแบบนี้ลูกชายแน่ ๆ เอ็ง”

ปัง !! รวดเร็วและรุนแรง.... ไร้ซึ่งการรับฟังคำแก้ตัวใด ๆ จากไอ้ภาพ ปล่อยให้ไอ้หมีควายยืนอ้าปากค้างอยู่หน้าบ้าน นี่ขนาดเดินกลับไปถึงบ้านอีกหลังยังหุบปากไม่ลงเลย...เล่นเอาลิ้นแห้งไปหมด

แม้ว่าสภาพเส้นทางการคมนาคมจะทรุดโทรม แต่ที่อยู่อาศัยไม่ได้เลวร้ายแบบนั้นเลย บ้านไม้ชั้นเดียวยกใต้ถุนสูงครึ่งชั้นก่อด้วยไม้ประดู่สีน้ำตาลแก่ทำให้กลมกลืนกับธรรมชาติ ผนังคาทรงเพิงหมาแหงนเปิดรับลมเย็นจากหน้าบ้าน สวนเบญจพรรณรายล้อมแม้จะดูรกไปบ้าง แต่ลุงเจ้าของบ้านก็แต่งสวนเป็นงานอดิเรกทำให้สวนยังอยู่ในสภาพดีเต็มไปด้วยสีเขียวชอุ่ม ชั้นบนของบ้านประกอบไปด้วยห้องนอน ห้องนั่งเล่น และห้องน้ำ

“แค่ก ๆ ฟืดดดดดดดดด” พูดถึงห้องน้ำประตูห้องน้ำก็เปิดผัวะออก ปรางูโบหน้าชิดเชียวของเมศที่กำลังชุกหน้าลงกับผ้าขนหนู

“น้ำครับ” เมศรับขวดน้ำมากรอกลงปากกราบกับเดินผ่านซารามาสามรอบ “ค่อย ๆ ดื่ม เดียวก็สำลักหรือ”

“ฮ้า~” คนค่อมปากปาก ชื่นใจยิ่งว่าเหล่าชาว “นี่ก็จะเอาชีวิตมาถึงวันนี้แล้ว”

จู่ ๆ ภาพก็นึกถึงที่สูงเจ้าของบ้านทักว่าเมียท้องลูกชาย ให้ตายเหอะ!! แทบจะหลุดทำให้พื้นร่วง แต่กลัวถ้าเมศรู้จะวิ่งไปจุดไฟเผาบ้านลุงแก่เสียก่อน

“มานั่งก่อนสิครับ” ภาพตบปุ ๆ ลงบนแคร่ไม้ไผ่ข้างตัว ซึ่งคนถูกเรียกก็เดินตามมานั่งอย่างว่าง่าย “หน้าซัดแบบนี้เดินเล่นไม้ไผ่หะแล้วมั่ง หือ?”

“เพราะไครล่ะ” แม้จะสภาพไม่ค่อยดีแต่เมศก็มองตาขวางได้โหดเหมือนเดิม “คราวหน้าผมไม่ให้พี่ขับรถแล้ว”

“โทษทีครับ มันมือไปหน่อย ฮะ ๆ” เมศล่ะหมั่นไส้ไอ้เสียงหัวเราะแห่ง ๆ นี่เสียจริง “นอนนี่สิครับ จะได้ไม่เวียนหัว”

หลังคาเปิดรับลมเย็นอย่างเต็มที่ กลิ่นดินและยอดหญ้าติดอยู่ที่ปลายจมูกทั้งที่ยังนั่งบนชานบ้าน เมศนอนยิ้มขณะที่เอนกายทิ้งศีรษะหนุนบนตักแข็ง ๆ ของภาพ ถึงเมศจะไม่ได้เป็นลมเป็นแล้งแต่เวลาลด้อยบายแบบนี้ก็ไม่เหมาะกับการออกไปเดินเล่นนอกบ้านอยู่ดี

“ถ้าเราเดินไปตามเส้นทางนั้นจะเป็นทุ่งนาแหละ สมัยเรียนพี่เคยมาช่วยจูงควายเข้าคอกอยู่”

“งานถนัดสินะ คุณน่าจะสื่อสารกันเข้าใจ”

ภาพแยกเขี้ยวใส่คนบนตัก แสร้งทำไม่สนใจชี้นิ้วอธิบายต่อ “ถัดไปหน่อยก็มีหนองน้ำ น้ำใสแบบไม่น่าเชื่อว่ายยังอยู่ในประเทศไทย อยากไปเล่นไหมครับ?”

“ผมไม่ใช่เด็กนะจะได้อยากเล่นน้ำ” เมศปิดเปลือกตาลงพรางคลี้อยู่บาง ๆ “ตอนนี้ขอนอนสักงีบดีกว่า”

“ตกลงมาเปลี่ยนที่นอนรีไรเรา”

“แดดเปรี้ยงขนาดนั้นผมว่าควายที่อยู่กลางทุ่งยังไหม้เลยนะ” ขนาดหลับตาแล้วยังพ่นพิษได้ บางทีภาพคิดว่าถ้าตัดหัวเมศมันอาจจะงอกใหม่เป็นสองเท่าก็ได้ “อ้อ...ลืมไปว่าหนังพี่มัน...”

“นอนไปเลยไอ้เสบ” ไม่เจิบสักทีจนไอ้ภาพต้องบิปากคนบนตักไว้ไม่ให้มันขยับพ่นอะไรออกมาได้ซ้ำอีก ทำจนคนเด็กกว่ายอมแพ้นอนนิ่ง ๆ เป็นมนุษย์ปกติได้สักที

แสงแดดแสงจนเสบตา โชคดีที่ต้นไม้สารพัดต้นช่วยให้ร่มเงาและออกซิเจนจนเต็มปอดทำให้คนบนตักหลับสบาย เสียงลมหายใจเข้าออกช้า ๆ บ่งบอกได้เป็นอย่างดีว่าเจ้านายสลบไปเป็นที่

เรียบร้อย เมศคงเหนื่อยมามากกับช่วงเวลาที่ผ่านมา ไหนจะเรื่องงาน ไหนจะเรื่องภาพ
มือใหญ่บรรจงลูบเส้นผมเคลือบสารเคมีอย่างเบามือเหตุเพราะกลัวจะรบกวนการนิทราของ
คุณชาย ประเมศบนตักภาพแปลงร่างจากจิ้งจอกเป็นแมวเชื่อง ๆ ใบหน้าหล่อยามหลับดูเหมือน
เทวดาไม่มีผิด น่ารักเสียจนภาพอดใจไม่ไหวไล่นิ้วโป้งลงเบา ๆ ที่ข้างแก้มอย่างนึกเอ็นดู

เมศอยู่ที่นี้แล้ว...ตรงนี้...บนตักของภาพ

ดวงใจที่อกซ้ายกระตุกดู ภาพหลับตาลง ความทรงจำเมื่อหลายวันก่อนตรงดังเข้ามาอีกครั้ง มัน
ไม่ใช่ความฝัน แต่เป็นภาพในจินตนาการที่ลลอคหลอนแผ่ยามตื่น เขานั่งอยู่ในบ้านหลังนั้นกับ
พ่อ ผู้ชายที่มีใบหน้าเหมือนเขาราวกับแกะคอยจับมือเล็ก ๆ ให้ละเลงสีลงบนผืนผ้า ภาพเห็นตัวเองยิ้ม
และหัวเราะเหมือนเด็กน้อยไร้เดียงสา

แต่เมื่อเขาถือพู่กันด้วยมือของตัวเองได้แล้วพ่อก็ค่อย ๆ เลื่อนหายไป เหลือทิ้งไว้เพียงรูปวาด ‘การ
จากลา’ ที่ข้างฝาผนัง ชั่วพริบตาต่อมาประตูถูกกระชากออก ร่างของเมศปรากฏอยู่ที่ตรงนั้น แม้
ตอนที่เข้ามาจะเดินกระแทกเท้า ก่นคำ ดูรุนแรงและก้าวร้าว แต่ไม่นานเมื่อเมศยอมนั่งลงข้าง ๆ
เพื่อพูดคุย หัวเราะ และร้องไห้ จิตใจของเมศช่างเปราะบางราวกับแก้วจนภาพอยากทะนุถนอม
ทว่าภาพลืมหันไป....หากจับไม่ดีมันก็จะหล่นแตก...

เพลิง! ร่วงหล่น กระแทกพื้น แผลกละเอียดไม่มีชิ้นดี

ภาพหลับตาลง...ลากปลายนิ้วลงบนผ้ามือคนที่หลับอยู่

บ้านกลับมาว่างเปล่าอีกครั้ง ภาพยังนั่งอยู่ตรงนั้นตรงที่ที่เป็นของตัวเองมาตลอด เพียงแต่บางสิ่งที่
ออกซ้ายได้หายไป

ผ้ามือเมศแทนผืนผ้า ปลายนิ้วคือพู่กันที่ลากได้ อารมณ์ในใจคือสีที่มองไม่เห็น

เจ็บ...มันเจ็บไปหมดตอนที่มองสิ่งของรอบกายที่ยังคงวางไว้ที่เดิม แต่พอคิดว่าจะไม่มีใครคนนั้น
กลับมาใช้นั้นอีกแล้ว...

ภาพตัวค้มันลงบนผืนผ้า มันคือผลงานศิลปะที่มองไม่เห็น...

คำพูดของหนูนาคังก้องอยู่ในหู....คำพูดที่บอกว่าสิ่งที่เมศวิ่งหนีไปคือ ‘ความไม่แน่นอน’ ของภาพ
เอง ปล่อยให้เมศวิ่งตามมาตลอด เขาจับแก้วด้วยไม่รู้วามันพร้อมจะตกลงมาแตกได้ทุกเมื่อ

ปลายนิ้วนั้นสั่นเทาไปด้วยอารมณ์...

ไม่คิดถึงจิตใจคนอื่น เอาแต่คิดเองเออเอง ถ้าเมศจะหายไปและไม่กลับมาก็ไม่ใช่ว่าเรื่องแปลกเลย

ผีแปรงจากปลายนิ้วค่อย ๆ หยดลงที่กลางฝ่ามือ

ถ้า ‘การจากลา’ จะกลับมาทำร้ายกันถึงเพียงนี้...

หมับ! แรงบีบจากผืนผ้าโอบล้อมพู่กันไว้ก่อนจะค่อย ๆ สอดประสานปลายนิ้วเข้าหา สัมผัสที่ยืนยันว่าเมศไม่ได้หายไปและยังคงอยู่ตรงนี้

ราวกับถูกปลุกให้ตื่นจากฝันร้าย หยดน้ำไหลออกจากหางตาตก วิ่งผ่านแก้ม ก่อนจะร่วงหล่นบนเสื้อ ปรากฏเป็นรอย ภาพยกมือขึ้นปาดน้ำตาออกจากใบหน้าเงิบ ๆ ไม่ใช่ว่าอาย แต่เขาไม่อยากให้มันรบกวนเจ้าชายที่หลับใหลอยู่

ที่ร้องไห้ไม่ใช่เพราะเสียใจ แต่โล่งใจต่างหาก เมศไม่ได้ ‘จากลา’ ไป...เขาอยู่ตรงนี้ กุมมือใหญ่ ๆ ของภาพราวกับเด็กที่ต้องการความอบอุ่น ไม่ได้รู้เอาเสียเลยว่าพวกเขาก็ต่างเป็น ‘เด็ก’ ที่ว่าทั้งคู่ ภาพยกแขนขึ้นปาดน้ำตาอีกครั้งก่อนมันจะปลุกให้เมศตื่น

ที่เขาว่าศิลปินอารมณ์อ่อนไหวมันคงเป็นแบบนี้สินะ

.....
.....
.....
.....

เมศลืมตาขึ้นในเวลาสิบเจ็ดนาฬิกา การนอนหลับที่ยาวนานบ่งบอกได้อย่างดีว่าช่วงเวลาผ่านมาเขาเหนื่อยล้าขนาดไหน หมอนแข็ง ๆ ที่นอนหนุนก่อนหลับตาถูกเปลี่ยนเป็นหมอนนิ่ม ๆ ตั้งแต่เมื่อไร เมศยังไม่รู้ตัว ชายหนุ่มนั่งนิ่ง ๆ อยู่บนแคร่พักใหญ่เพื่อให้ร่างกายปรับสภาพ

ท้องฟ้าทั้งผืนถูกย้อมด้วยสีส้มแดงให้เห็นว่าอาทิตย์ใกล้จะลับฟ้าแล้ว เมศที่เริ่มหายจากการเมาจัดาก็เริ่มขยับตัวลุกขึ้นยืนบิดขี้เกียจไปมา ก่อนจะสังเกตเห็นกลุ่มควันโขมงจากด้านซ้ายของตัวบ้าน เท่านั้นอะครีนาลินแทบพุงปรี๊ด เมศมองซ้ายมองขวาหาทรัพย์สินที่ต้องยก แต่ทว่าเสียงจามจากด้านล่างดังขึ้นเสียก่อน

“ฮัดชีวววว” บอกได้เลยว่าดังมาก บ้านสั่นอยู่หลายริกเตอร์ “ฟืดดดดดดดด”

“พะ..ฟีภาพ ?” เมศลองตะโกนลงไปก่อน “ทำอะไรนะ เผาบ้านหรือ”

“จะบ้าหรือครับ แค่นี้ ๆ ฮัดชีววววว” พื้นบ้านสั่นจนเมศตกใจ “หุ่หุ่หุ่หุ่หุ่”

“ห๊ะ ?” สิบปากว่าไม่เท่าตาเห็นปรเมศเดินกลั้นหายใจไปยังจุดเกิดเหตุ ณ ฝั่งซ้ายของบ้านก่อนจะ

ชะโงกลงไป

ภาพที่เห็นคือผู้ชายตัวเท่าหมึกวากำลังค้อม ๆ มอง ๆ เตาอั้งโล่ ก่อนจะนั่งยอง ๆ คว่ำพัตสถานอันใหญ่กว่าหัวคนขึ้นมาโบกได้ตัวด้วยความเร็วระดับที่สายตาคนทั่วไปแทบมองไม่เห็น

พับ พับ พับ พับ พับ พับ

ด้ามพัตแทบหักคามือแล้วปลิวไปเสียดตรงถ่านเตรียมเผาฉาบป็นกิจ เมศพยักหน้าเข้าใจอย่างถ่องแท้เลยว่าทำไมควันมันถึงได้เยอะขนาดนี้

“พัตขนาดนั้นผมว่าเอาพัตลมมาตั้งเหอะ” คนมือไม่พายเอาเท้าราน้ำยืนเท้ากางวิจารณ์จากด้านบน “นี่มันจะกินได้จริง ๆ เหรอ”

“เชื่อมือเถอะน่า ถ้าไม่โปรงจริงพื้ไม่อยู่มาจนถึงอายุขนาดนี้หรอก” ภาพไม่สนใจเสียงนกเสียงกา เขาเดินไปหยิบไม้เกา ๆ ที่พิงไว้ที่เสาบ้านขึ้นมาสอดทะลุผ่านหูหม้อและฝ่าหม้อ “เตรียมท้องไว้กินข้าวอร่อย ๆ ได้เลย”

ถึงจะปากเสียชอบแซะนุ่แต่เมศก็ยังอยากรู้ว่าภาพจะโชว์ศักยภาพภูมิปัญญาท้องถิ่นแบบไหนออกมาอีก สำหรับมนุษย์ผู้ซึ่งทำเป็นแต่เสียบปลั๊กคปุมมันช่างน่าตื่นตื้นเต้นซะจริง

ภาพเอาหม้ออีกใบมาวางไว้ที่พื้นก่อนจะยกหม้อบนเตาออก จับบริเวณหูหม้อที่สอดไม้ไว้แล้วค่อย ๆ รินน้ำออก กลิ่นหอมของน้ำข้าวพุ่งขึ้นมาถึงด้านบน ภาพหันกลับไปเอาหม้อตะแคงลงบนเตาอั้งโล่อีกครั้ง

เสียงวิ้งตุบ ๆ ดังอยู่บนหัวไอ้ภาพ เผลอแป๊บเดียวคุณชายผู้เย่อหยิ่งก็มาเย็นใต้ถุนบ้านเสียแล้ว ภาพยิ้มจำอะเอ๋อมไปเปิดฝ่าหม้อที่ยกออกมาเรียบร้อย ไอร้อนและกลิ่นหอมของข้าวเตะจมูกเป็นอย่างดี แรก พอเห็นว่าข้าวในหม้อสุกกำลังดีไม่แห้งหรือแฉะเกินไปภาพก่อนยิ้มออก

คุณชายยุคดิจิทัลชะโงกหน้าผ่านไหล่ภาพ “ว้าววววว เก่งขนาดนี้ใครได้เป็นแฟนโชคดียิ่งเลย” “ฮา ๆ ๆ ๆ ๆ” ภาพขำลั่นกับคำหยอกที่น่าหมั่นไส้ที่สุดในโลก “จ้ะรบกวน ‘คนโชคดี’ ขึ้นไปเอาโต๊ะที่ผนังไปตั้งที่ระเบียงบ้านด้วยครับ”

หยอกเขาก่อนแต่พอโดนเล่นกลับเมศก็เงินเองเสียอย่างนั้น เมศจุกตัวเองแก้เงินบางสิ่งถูกซ่อนไว้ด้านหลัง เจ้าตัวอีกอึกที่จะเอ่ยปากถาม โช้! ไอ้เมศเอ๊ย ที่ค่าละคล่องปาก ที่จะทำอะไรดี ๆ เลือกมาเลย

“พี่ภาพ”

“ครับ ?”

“หะ...หันหน้ามานี่หน่อยสิ” ภาพหันมาอย่างว่าง่าย “แล้วก็เอาหม้อลงหน่อย จะแนบหน้าผมอยู่แล้ว”

“ครับ ๆ คุณชาย” ภาพลดระดับหม้อในมือลงให้อยู่ในระดับเอว

“ยะ...ยื่นหน้ามาหน่อย” ขอมมาไอ้ภาพก็จัดให้

ใบหน้าภาพก้มลงมาอยู่ระดับเดียวกับเมศ คราบเขม่าจากถ่านเปื้อนเต็มใบหน้าหล่อ ๆ แทนที่จะดูตลกแต่เมศคิดว่ามันน่ารักดี สองมือที่ซ่อนอยู่ด้านหลังค่อย ๆ เลื่อนมาด้านหน้า ผ้าเช็ดหน้าชุบน้ำหมาด ๆ ถูกลากผ่านที่ข้างแก้มมอมแมม เขม่าสีดำหายไปทิ้งไว้เพียงหัวใจคนทั้งสองที่พองโต

เมศกลัวเหลือเกินว่าภาพจะได้ยินเสียงหัวใจของเขา ชายหนุ่มพยายามตั้งสติทำหน้าที่กำจัดเขม่าบนใบหน้าต่อไป แต่ดวงตาที่มองแบบซื่อ ๆ กับรอยยิ้มจาง ๆ ที่ปากของภาพกำลังทำให้หัวใจเมศทำงานหนัก ตาสีอำพันคู่ นั้นไม่ได้มีแววเจ้าเล่ห์หยอกล้อ มันเป็นการจ้องมองแบบอบอุ่นที่สุดที่เมศเคยได้รับ

ผ้าเย็น ๆ ไล่ไปที่สันจมูกโค้งเป็นจุดสุดท้ายแล้วผละออก จากยิ้มบางกลายเป็นยิ้มกว้างปากฉีกแทบถึงใบหู ไอ้หนุ่มศิลปินเอ่ยปาก “ขอบคุณครับ กลับมาหล่อแล้ว”

“ปกติก็หล่ออยู่แล้ว !!” เมศยืนยันอย่างหนักแน่น “อะ...ผมไปตั้งโต๊ะแล้วนะ”

ก่อนจะต้องโทรตามรถพยาบาลเมศรีบวิ่งจู่โจมขึ้นบันไดไป ทิ้งให้ไอ้ภาพหัวเราะเสะ ๆ ตามหลัง เมศหนอเมศทำตัวน่ารักนาน ๆ ที แต่มาที่ไอ้ภาพก็ตายได้เหมือนกันนะ

รู้สึกเหมือนข้าวสวยในหม้อกลายเป็นข้าวเหนียวมูนเลยแฮะ...

โต๊ะเตี้ย ๆ ถูกกางออกพร้อมด้วยอาหารง่าย ๆ อย่างผัดผักรวมกับต้มจืดเต้าหู้หมูสับ ภาพบอกว่าไปขอซื้อวัตถุดิบจากลุงเจ้าของบ้าน ข้าวสวยหุงแบบไม่เช็ดน้ำถูกกดใส่จานคนละสองสามทัพพีแล้วมีอาหารแสนธรรมดาที่เริ่มต้นขึ้น

ทั้งข้าวและอาหารฝีมือภาพจัดว่าไม่เลวเลยทีเดียว เมศคิดว่าชาตินี้เขาคงไม่อดตายแล้วละ ว่าแล้วก็ก้มหน้าก้มตาจ้วงกินอย่างเอร็ดอร่อย ข้าวสวยพร่องลงไปจนเห็นก้นหม้อในเวลาไม่ถึงครึ่งชั่วโมง ด้วยฝีมือคนทั้งสอง เมศรวบซ้อนไว้ตรงกลางจานเป็นการบ่งบอกว่ากินอิ่มเรียบร้อยแล้ว คนเด็กกว่าออกปากจะล้างจานให้ ว่าแล้วก็เก็บจานชามมาซ้อน ๆ กันแล้วยกเดินลงปลั่งข้างล่าง

ภาพเซ็คโตะแล้วพับมันเก็บไว้ที่เดิม สาบานว่าตอนนี้เขายังหุบยืมไม่ได้เลย ไอ้ฟลิ่งแบบ
ครอบครัวยุคสมัยนี้มันอะไรกัน!! สมองเริ่มมโนเพื่อเจอตามประสาศิลปิน เหมือนมองกิ่งไม้แล้วก็
หัวเราะเฮะ ๆ

“พี่เลิกทำหน้าเอ๋อได้ไหม” ที่นี้แหละไอ้ภาพโดนกระชากกลับสู่ความเป็นจริง หลังกระแทกพื้นดัง
แอ๊กกระตุกแตกแหลกเป็นผุยผง “หยั่งกับพวกโรคจิต”

“ก็เหม คนเขามีความสุขจะให้ร้องไห้หรือไงครับ”

“แค่ไม่ได้ล้างจานเองนี่ทำให้คนมันเป็นได้ขนาดนี้เลยหรอ”

“ใครว่าละ” ภาพยิ้ม “พี่มีความสุขที่ได้อยู่กับเมศหรอครับ”

อ๊กกกกกกกกกกกกกกกกกกกก ปักเข้ากลางอกไอ้เมศไปหนึ่งดอกแทบกุมอกทรุดตัวลงกับพื้น แต่ต้อง
ตั้งสติไว้ไม่ให้ขาสั่นพับ ๆ เวลาภาพโง่โง่เหลื่อหลาย แต่บทจะยิงตรงก็ปักตรงจุดตายพอดีเต๊ะ!

“อ้าว ! เงินใหญ่แล้ว” ได้ทีภาพแห่เล่นเหมือนแห่แย้ในรูเมื่อสมัยเด็ก “มาดื่มนี้ก่อนครับ”

แก้วเซรามิกใบหนึ่งถูกยื่นมาตรงหน้า ไม่ต้องถามให้เสียเวลาเลยว่าน้ำอะไร กลิ่นมันฉุนมาก “น้ำ
ข้าวเหนียวนะ?”

“ผสมน้ำตาลแล้ว ดื่มได้แน่นอนครับ” เห็นเมศทำหน้าไม่เชื่อไอ้ภาพเลยกระดกอีกแก้วโซ้วเสียเลย
“โอ้ยยยย ชื่นใจจริง ๆ”

“ไม่ต้องเยอะได้ไหม” เมศมองเอือม ๆ “เอวอะ เอามาลองหน่อยก็ได้”

ชายหนุ่มรับแก้วมาสูดดมกลิ่นหอม ๆ ของข้าว ถึงจะหอมแค่ไหนก็เถอะคนปกติเข้าไม่น่าจะดื่ม
กันสด ๆ แบบนี้นี่นา ถ้าพาสเจอร์ไรซ์ก็ว่าไปอย่าง แต่ด้วยเวทตาลัฐระทึกของไอ้ภาพทำให้เมศยก
ธงขาวซดมันลงไปแต่โดยดี

ในส่วนของการรสชาติจะว่ายังไงดี ไม่ดีและก็ไม่เลวละมั้ง เมศเลยริมฝีปากครุ่นคิดพลาญเอ่ยถาม “พี่
ดื่มไอนี้บ่อยละสิ”

“มีช่วงหนึ่งดื่มเกือบทุกวันเลยครับ”

“ดีเหมือนกันนะ” เมศออกความเห็น “ผมเคยอ่านมาว่าสารอาหารเยอะ แล้วยังดูดีชิมง่ายด้วย”

“อ้อ เรื่องนั้นพี่ไม่รู้หรอครับ” ไอ้ภาพว่ากันซื่อ ๆ “แต่เวลาไม่มีเงินซื้อน้ำพี่ก็ทำแบบนี้บ่อย

ๆ อู้ยยยยย ประหยัดดีมากเลย น้ำนี้ก็น้ำก๊อก แล้วยังดื่มผ่านการฆ่าเชื้อแล้ว รับรองสะอาด!!”

“ฟังแล้วรู้สึกอร่อยเป็นสองเท่าเลย” น้ำเสียงบ่งบอกว่าอร่อยมากมาก เมศเริ่มกดมองหาว่าอาจจะมิดัว
มอดในแก้วเขาก็เป็นได้

แค่ไม้ไผ่ถูกจับจองจนอาทิตย์ลับขอบฟ้าและถูกแทนที่ด้วยดวงจันทร์ แก้วเซรามิกสองใบถูกกองทิ้งไว้บนพื้น มีเพียงเสียงพุดคุยเท่านั้นที่ยังดังไม่หยุดมาหลายชั่วโมงแล้ว

เพราะบริเวณตัวบ้านเย็นสบายทำให้มนุษย์เมืองหลวงอย่างเมศหลงลืมที่จะดูนาฬิกา พอกลับลงไปมองที่ข้อมือก็ปาเข้าไปสองทุ่มแล้ว ถึงจะหลับเต็มอิ่มมาตอนกลางวันแล้วแต่ตอนกลางคืนร่างกายก็ยังอยากพักผ่อนอยู่ดี

“เริ่มตึกแล้ว” เมศลุกขึ้นยืน “ผมไปอาบน้ำก่อนนะ”

“เดี๋ยวครับ!” ขาสักข้างยังไม่ทันก้าวก็โดนมือใหญ่จู่จู่คว้าไว้ ดวงตาที่จ้องมาตรง ๆ ไม่ปิดบังความรู้สึกใดทำเอาปรเมศถึงกับต้องก้มหน้ากอดริมฝีปาก
คนเด็กกว่าลอบแสบะยี้ม หี! ...บรรยากาศแบบนี้มันต้องชวนอาบน้ำด้วยกันท่ามกลางแสงจันทร์...
“พี่ขอฉีแป๊บ” ลั่น กระซิบ ได้ใจความ ตามด้วยเสียงปิดประตูส้วมดับพื้นลงในพริบตา เมศยืนกุมขมับที่เส้นเลือดกระตุกยิก ๆ บางทีเขาอยากจะไล่ภาพไปช่วยควายกลางน่านนั่นเหมือนกัน
ว๊อยยยยยยยยยยยยยยย!! โง่แบบไม่มีการพัฒนาเลย!!

นี่กำมือจนสั่นไปหมดแล้ว เกี้ยวเอื้องแทนข้าวหรือไงวะ!! เมื่อกี้ที่เห็นกินข้าวมันเป็นแค่ภาพลวงตาทั้งนั้นแหละ!! ชายหนุ่มยื่นกอดคอกฟังกำแพงพลาตินิกตัดสินใจตามแบบฉบับนักธุรกิจว่าจะรวดหัวรวบหางภาพเสียเลยดีไหม ในเมื่อทางนั้นไม่เสนอ เมศคงจะต้อง...

“ยี้มอะไรน่ากลัวเชียว”

เฮือก! คนวางแผนชั่วสุดสุดตัว “เปล่า ไม่ได้ยี้มน่ากลัวสักหน่อย”

“พี่จะบอกว่า ยังไม่ต้องอาบน้ำนะครับ”

“ห๊ะ?”

“พอดีมีที่ที่อยากพาไปนะครับ”

.....

.....

.....

.....

‘ที่ที่อยากพาไป’ ที่ก็คือทุ่งนาสาบกลืนโคลนนี้รี!!

เมศมวดคิ้วจนหน้าเหี่ยวขณะที่สองเท้ากำลังต่อสู้กับปลักโคลนที่พร้อมจะดูดเขาตกลงไปในคันนา ชายหนุ่มหนีบรองเท้าเตะให้แน่นขึ้นก่อนจะยกขาก้าวต่อไปเพื่อเจอโคลนหลุมใหม่ และมันวนเวียนอย่างนั้นมาอยู่หลายนาทิจแล้ว

ภาพซีเส้นทางนี้ให้เมศดูตั้งแต่ตอนกลางวันแล้ว มันคือทางไปทุ่งนาของคุณลุงเจ้าของบ้านเท่าที่ประมาณด้วยสายตาก็นับว่ากว้างพอสมควร แต่ก็เท่านั้นแหละ ออแกโนซ์หนุ่มผู้นี้ไม่มีอารมณ์มาชื่นชมความสุนทรีย์ใด ๆ ของยอดข้าว เพราะตอนนี้เท้าขวาเขาโดนโคลนดูดลงไปถึงตาคุ่มแล้ว

“เมศครับ!!” เสียงทุ้มตะโกนมาจากด้านหลัง “เดินช้าจัง”

“ขอโทษทีที่ผมไม่คุ้นชินปลักโคลนแบบพื้ะ” เมศกัดฟันตอบก่อนจะใช้แรงเหวี่ยงสุดท้ายดึงเท้าออกมาเล่นเอาแทบหงายหลังทับต้นข้าว

“ฮ่า ๆ ๆ ๆ”

“เงียบไปเลยนะ ไม่ใช่เรื่องตลกเว้ย!!” ฟังแล้วยากก่อก็คีฬาตกรรมกลางนาข้าวมาก “แล้วพื้ก็เดินให้มันช้า ๆ หน่อยได้ไหม”

“ขอโทษครับ” ขนาดขอโทษยังจะมายืมให้เมศแค้นใจอีก และก่อนจะมีการฆ่าแกงกัน ไอ้ภาพก็เดินย้อนกลับมาหันหลังแล้วย่อตัวลง

“นี่ไม่ใช่ทำหันตูดให้ผมถีบแก้แค้นใช่ไหม?”

“ฮ่า ๆ ๆ จะใช่ได้ไงเล่า” แสร้งหัวเราะกลบเกลื่อน เอาจริง ๆ ไอ้ภาพก็เสียวสันหลังวาบเหมือนกัน “จิ้นหลังพื้ดีกว่า”

ไม่ต้องขอเมศก็จัดให้อยู่แล้ว คนเด็กกว่ารีบเข้าไปเกาะคอแล้วปล่อยให้ภาพจัดทำขาสองข้างให้เรียวร้อยแล้วลุกขึ้นเดินต่ออีกครั้ง

พอไม่ต้องลำบากเดินเองเมศก็เริ่มมีอารมณ์ชมไม้ชมนกอีกครั้ง ชายหนุ่มเกยคางลงบนบ่ากว้างมองผ่านปลายเท้าเปื้อนโคลนของตัวเองที่ชี้ไปเบื้องหน้า เส้นทางตรงทอดยาวออกไปคล้ายไร้จุดสิ้นสุด สองข้างทางเต็มไปด้วยต้นข้าวที่ยังไม่ออกรวง และยามเมื่อต้องลมก็เสียดสีกันราวกับเป็นคนตรี แสงจันทร์ส่องสว่างในคืนนี้พาดทับร่างทั้งสองจนปรากฏเป็นเงาที่อีกฝั่ง

คนบนหลังชุกไปหน้าลงบนบ่าก่อนจะเริ่มขยับเข้ามาจนเก้มสัมผัสกัน ไรหนวดของภาพยังชวนให้รู้สึกจุกจิกอยู่เสมอ แต่เมศก็ยังชอบที่จะออกอ้อนแบบนั้น ลมหายใจร้อนคลอเคลียอยู่ข้างแก้มแต่

ไม่ได้มีอะไรเกินเลยไปกว่านั้น เหมือนต้องการแค่สัมผัสที่ยืนยันว่าพวกเรายู่ข้าง ๆ กันแล้วตอนนี้
ราวห้านาทิต่อมาเซตทุ่งนาถูกทิ้งไว้เบื้องหลัง สิ่งที่เห็นตรงหน้าคือต้นไม้ใหญ่หลายต้นที่ซ้อนใบ
กันจนบดบังแสง เสียงน้ำไหลซัดหูขึ้นตามระยะทางที่ภาพก้าวเท้าเข้าไป เสียงทึมเอ่ยกระซิบ “ถึง
แล้วครับ”

ร่างสูงใหญ่ย่อตัวลงวางคนบนหลังไว้ตรงริมตลิ่ง ในขณะที่ตัวเองก้าวเท้าลงไปยังแอ่งน้ำ
ด้านล่าง ระดับน้ำสูงประมาณเข่าไม่ได้ทำให้ภาพยากลำบากในการดึงขาคนบนฝั่งจุ่มลงในน้ำ มือ
ข้างหนึ่งดึงรองเท้าและออกส่วนอีกข้างก็จับเท้าขวาเมศไว้แน่น ๆ แล้วอุเอคราบโคลนออก

“ให้ตายเหอะ” เมศเสหน้ำออกขณะสบถ เขาซุกใบหน้าลงกับแขนข้างที่เอื้อมไปเกาะไหล่ภาพ “ทำ
แบบนี้ผมเงินชะมัด”

“ฮะฮะฮะ” เงินแต่ก็พูดมันออกมาตรง ๆ นี่สมเป็นปรเมศจริง ๆ ภาพสวมรองเท้าให้เท้าขวาก่อน
จะเปลี่ยนคว้าซ้ายมาจุ่มลงในน้ำ “ทำให้มนุษย์เลือดเย็นอย่างเมศเงินได้นี้แสดงว่าพีเก่งขึ้นแล้ว
สินะ”

ขอเถอะพี่ทำบ่อย ๆ โดยไม่รู้ตัวตลอดละ เมศได้แต่คิด เรื่องอะไรจะพูดให้เสียฟอร์ม

“เรียบร้อยแล้วครับ” ประโยคนั้นดังขึ้นพร้อมกับที่สองขาของเมศกลับมาสะอาดอีกครั้ง ภาพถูมือ
ล้างใต้น้ำครู่หนึ่งก่อนจะเช็ดมันลงกับเสื้อยืดที่สวมอยู่แล้วเอื้อมไปจุ่มมือเมศ “มาทางนี้เถอะ
ครับ ตรงนู้นน่าจะมี”

“มะ...มีอะไร” เมศเริ่มผวา จากประสบการณ์ที่ผ่านมาคนอย่างนายศิลปินเคยธรรมดาที่ไหนละ
“หรือว่ากู! พี่ไม่ได้หลอกผมมาช่วยจับงูไปดองเหล้าใช้ไหม”

“จะบ้าเหรอ! ใครเขาเอาดองเหล้า พี่ว่ายำกินกับสมุนไพรรดีกว่า”

“โวยยยยยยย! แบบไหนมันก็เหี้ยทั้งนั้นแหละ!” เมศเริ่มชินตัวออก “ตะ..ตกลงไม่ใช่งูใช้ไหม”

“ไม่ใช่ครับ” ภาพตอบอย่างหนักแน่น “แต่เป็นแมลง....”

“นั่นไง! ชัดเจน” เมศคิดนิ้ว “ชวนผมมาจับไปทอดพุงนี้”

“นี่เห็นพี่เป็นพวกหาของป่ารีไร” ไม่ต้องรอให้เมศตอบว่า ‘ใช่’ ให้เสียเวลา ภาพฉวยโอกาสลากให้
เดินตามมันเสียเลย

แม้จะไม่ไว้ใจนิดหน่อยแต่เมศก็ยอมแพ้ก้าวตามแผ่นหลังข้างหน้าอยู่ดี เขาสบถคำตัวเองในใจที่
พ่ายแพ้ต่อผู้ชายคนนี้ซ้ำแล้วซ้ำเล่า ย่อยยับถึงขนาดที่ยอมก้าวขาเข้ามาในพงหญ้ารกชั้น เมศละ
สายตาจากพื้นขึ้นมามองเพียงครู่ก็ได้แต่ตะลึงอยู่ตรงนั้น

ต้นลำพูขนาดใหญ่ทิ้งรากฝังลึกลงในน้ำใส แล้วสูบมันขึ้นมาหล่อเลี้ยงกิ่งก้านใบที่แผ่กว้างออกไป

เป็นร่มเงาขนาดใหญ่ ก็ไม่ได้แปลกอะไรนักที่ในเมืองแห่งนี้จะมีต้นลำพูอยู่ แต่ที่ทำให้ชายหนุ่มต้อง
อ้าปากค้างมันคือแสงไฟสีเขียวเป็นจุดเล็ก ๆ ที่แหวกว่ายในอากาศนั้นอยู่ต่างหาก

“หิงห้อย?”

“ครับ” เห็นเมศตื่นตื่นภาพก็ดีใจ “ถ้าแหล่งน้ำไม่สะอาดก็หาดูยากอยู่นะครับ”

เมศไม่ได้ตอบทสนทนาใด ๆ เพราะมัวแต่ตื่นตาตื่นใจกับแมลงที่เคยแต่อ่านเจอในหนังสือ ดวงตา
เรียวสวยฉายแววเป็นประกายเป็นเด็กเห็นของเล่น เล่นเอาภาพต้องหันไปกลั่นยืมอีกทาง ให้อย่า
เถอะ! คนอย่างปรเมศจะมีหน้าากสัก็หน้าภาพก็เห็นมันมาหมดแล้วจริง ๆ

ร่างสูงของเมศยืนนิ่งเหงนหน้ามองเหล่าหิงห้อยที่เปล่งแสงอยู่นือศึระะ แม้ปริมาณจะไม่มาก
แต่ก็สามารถจุดตะเกียงสีเขียวท่ามกลางพื้นผ้าสีดำอันมืดมิด

สวยงามเหลือเกิน

เวลาเดินต่อไปเรื่อย ๆ ไม่มีทีท่าจะหยุดลง และแม้ว่าจะไร้บทสนทนาใด ๆ แต่ทั้งสองก็อยู่ในใจว่า
‘ความสุข’ นั้นกำลังเกิดขึ้นโดยไม่ต้องเปล่งเสียงหรือบอกเล่าอะไรออกมา

ลมเย็นลอดเข้าทางกิ่งไม้จนใบไม้ยับเป็นทำนอง ด้วยอุณหภูมิที่ต่ำลงภาพจึงตัดสินใจที่จะสอด
ส่องแขนจากด้านหลังร่างตรงหน้าแล้วโน้มตัวเข้าไปกอด ร่างกายของปรเมศเย็นอย่างทีคิดไว้ไม่มี
ผิด นั่นเป็นสัญญาณที่บอกให้ภาพกระชับอ้อมแขนให้แน่นขึ้นเพื่อถ่ายทอดความอุ่นของร่างกาย

เมศพ่นลมร้อนออกจากจมูกพลางเอนตัวลงซบแผ่นอกกว้าง ดวงตายังคงจับจ้องที่แสงแวววาว
ด้านบน หิงห้อยนั้นงดงามเมื่อยามเปล่งแสง สวยจนอยากจะเก็บเอาไว้เซยชมแต่เพียงผู้เดียว พอคิด
ได้ดังนั้นแขนยาวก็เอื้อมขึ้นคว้าเจ้าหิงห้อยไว้ตรงกลางฝ่ามือ

ดวงไฟสีเขียวยังเปล่งแสงในมือของเมศ แต่ทว่าความรู้สึกของมันเปลี่ยนไป เจ้าหิงห้อยตัวนั้นถึง
จะมีแสงแต่ก็ไม่อาจเปล่งมันให้งดงามได้หากมีฝ่ามือจองจำอยู่

เมศก้มหน้ามองมันอีกครั้ง เอ่ยถ้อยคำที่เขาคิดมาตลอด “พี่ภาพ ไปทำงานกับมิสเตอร์วิลเถอะ”

“ห๊ะ” คนที่สวมกอดอยู่สะดุ้งจนแทบผละออก “เมศว่าไงนะครับ?”

“ทำงานกับมิสเตอร์วิลซะ” คนเด็กกว่าย้าคำตอบเหมือนเดิม

“ทำไมล่ะครับ หรือว่ายังโกรธพี่อยู่”

“เปล่า ไม่ใช่เลย” เมศถอนหายใจ “ผมว่าพี่คงไม่รู้ตัวหรอก แต่วันนั้นที่ผมได้เห็นพี่บนเวที มัน....
เอ่อ...จะว่าไงดีละ สว่างไสว?”

“.....”

“มันระยิบระยับเหมือนเต็มไปด้วยความสุข ละ...ถ้าจะให้ผมพูดแบบพระเอกละก็ ผมรู้สึกว่ามัน

มันคือที่อยู่ของพี่มาตั้งแต่แรกแล้ว”

หิงห้อยในมือหรีแสงเมื่ออยู่ในกำมือของเมศ ชายหนุ่มจึงมันอยู่สักพักหนึ่งก่อนจะคลายกรงขังออก

“ผมอยากให้พี่มีความสุข อยากเห็นพี่ยิ้มแบบนั้นอีก” หิงห้อยตัวน้อยบินขึ้นในอากาศ เปล่งแสงที่สวยงามของมันก่อนจะกลืนหายเข้าไปในฝูง “ถ้าพ่อพี่มาเห็นพี่ประสบความสำเร็จเขาต้องดีใจแน่ ๆ เลย”

หมับ! แรงกอดรัดจากด้านหลังแน่นขึ้นจนเมศตกใจ สองแขนที่โอบรัดร่างกายสั่นน้อย ๆ ภาพฝังไบหน้าบ่นว่าคนตัวเล็กกว่าสุดลมหายใจราวกับกลืนก้อนหิน

“ขอบคุณครับ...ขอบคุณ” น้ำเสียงของภาพสั่นเล็กน้อย ความตื่นตันใจมันดีขึ้นมาในอกจนทำอะไรไม่ถูก ภาพรู้แล้วว่าอยากกอดให้แน่นกว่านี้ ให้เมศได้รับรู้ความรู้สึกด้วยสิ่งนี้

คนที่เคยยึดติดกลับยอมปล่อยมือ คนที่รักอิสระกลับโผเข้ากอดกรงขัง

ภาพรักงานศิลปะ กลิ่นฉุนของสีเหมือนเป็นส่วนหนึ่งของชีวิต ภาพไม่เคยรู้ตัวจนกระทั่งพู่กันถูกทิ้งไว้แห่งกระเบื้อง นาฬิกาที่เขาปิดฝุ่นและจับมันขึ้นมาลากไล่ไปบนผืนผ้าอีกครั้ง ภาพรู้สึกเหมือนตัวเองกลับมามีชีวิตใหม่ หัวใจเต้นแรงเหมือนกับได้พบความรัก

แต่ก็เป็นจังหวะเดียวกันกับเวลาที่เขาอยู่กับเมศ...

หากไม่ได้ทำงานศิลปะเขาก็ยังมีเมศอยู่ หัวใจของภาพคงไม่แห้งเหี่ยวตายแน่ ๆ ศิลปินหนุ่มอย่างนั้นจึงได้ตัดสินใจที่จะทำงานที่ต้องประสงค์ต่อไป ใครจะไปคิดว่าจะมีโอกาทำให้สิ่งที่ ‘รัก’ ไปได้พร้อม ๆ กัน มันเหมือนกับฝันชัด ๆ

“อันนี้คือชุดแบบพระเอกละนะ” เมศไหวไหล่ “แต่ถ้าให้ชุดแบบปรเมศก็คือทำงานกับตาแก่นั่นดีจะตาย ได้เงินก็เยอะ แถมมันคงอีกต่างหาก!! โอกาสสูบลีอดสูบนี้อาจจะไม่ได้มีมาง่ายๆนะ”

“ฮ่า ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ” ภาพหัวเราะจนตัวสั่นแทบจะล้มพับลงคุณน้ำไปทั้งคู่ ดีที่เพิ่งซื้อห่านคู่ใหม่ ดอกยางจึงเหนียวแน่นฝังตัวกับซีโคลนได้ดี เขาซุกไบหน้าลงดู ๆ ไรหนวดกับบ่า กลายเป็นฝ่ายออกอ้อนบ้าง “สมแล้วที่เป็นพระศิวะ”

“พระศิวะเกี่ยวอะไร?” ถึงเมศจะรู้ความหมายของชื่อด้วยเอง แต่ไม่ได้หมายความว่ามีความสุนทรีย์ไปศึกษาเรื่องพวกนี้แบบเจาะลึก ต่างกับภาพที่เจ้าตัวสนใจในเรื่องความเชื่อกับการสร้างงาน

“ก็พระศิวะเป็นเทพแห่งการทำลายล้าง แอ่กกกกกกกกกก” ซ้อศอกแหลมเลียบเข้ากลางอกออกไป
ถึงสิ้นปี “ฟังก่อนสิรับคุณชาย ทำลายล้างและการสร้างใหม่ต่างหาก”

“งั้นก็แล้วไป”

“แล้วก็...” แวตาคณพุดาววับ “เป็นสีดำ”

“พุดถึงสีดำ ตอนนั้นพี่ยังไม่ได้เฉลยเลยว่าทำไมต้องใส่เสื้อดำ”

“ครับ ๆ ก็จะไม่บอกอยู่นี่ไง” ภาพหัวเราะ “ความรักที่แท้จริงไม่ใช่สีแดง ย่อมมีสีดำดังสินิลเหมือนดัง
สีศอพระศิวะ” มือใหญ่ยกอุบเส้นผมตรงหน้า “หลังกวนเกษียรสมุทรก็ปรากฏาพิชขึ้น หากมันตกลง
บนพื้นโลกก็จะเกิดเป็นเพลิงกรดเผาทำลายโลก”

“.....”

“พระศิวะทรงดื่มยาพิชเหล่านั้เพื่อรักษาโลก ยอมเจ็บปวดเพื่อให้คนรักมีชีวิตอยู่ แม้ว่าพระนาง
ปารวตีจะบีบพระศอเอาไว้แต่พิชร้ายก็ยังถึงสีดำไว้ที่พระศออยู่ดี” ภาพโคลงหัวอีกฝ่ายเล่นเหมือนจะ
กล่าวชม “เลือกที่จะเก็บสีดำอันขมขื่นไว้กับตัว นั้นแหละความรัก”

“งั้นตอนวันเกิดผมที่ใส่เสื้อไว้ทุกขั้ันนั้นก็.....”

“พี่ใส่บอกรักหรือ”

เมศกุมขมับ รู้สึกว่าตัวเองโง่มาที่เคียดไปเองมาตลอด แต่นั่นใช่ความผิดเขาเสียเมื่อไร “ทำไมพี่
ไม่ทำอะไรให้มันเข้าใจง่ายกว่านี้หะ?”

“ก็พี่นึกว่าเมศจะฉลาดนี่นา”

“คนปกติเขาก็ไม่รู้กันหรือว๊ยยยยยย!!” นาทีนี้เมศอยากจะหันกลับไปเขย่าคอเสื้อ ไอ้ศิลปิน “ผม
เกือบจะไล่ไปซื้อหมวกไอ้โง่มาใส่ให้ครบสูตรแล้วเชียว”

“ไอ้เด็กคิดมากเฮ้ย”

“ไอ้คนพุดไม่รู้เรื่องอย่างพี่นี่มันดำมากกว่านะ”

“ก็พี่พุดอะไร โรแมนติกไม่เป็นนี่นา” มือใหญ่จับมืออีกฝ่ายขึ้นมาแนบอุบลงไปทีหลังมือ “พี่อยาก
ให้การกระทำมันบอกมากกว่า”

ทำเป็นไม่ชินไปได้นะเมศ มากกว่าอุบมือก็ทำมาแล้วแท้ ๆ ชายหนุ่มแสวงแหงนหน้ามองแสงสี
เขียวด้านบนแทนที่ที่ใบหน้าเห่ร้อนไปหมด ท่ามกลางความมืดมืดแสงสว่างกลับเจิดจ้าในใจของ
เมศ มันไม่ได้มาจากแมลงหรือว่าแสงจันทร์ แต่มาจากคนข้างหลัง....คนที่กำลังสวมกอดเขาอยู่
ตอนนี้

ภาพเห็นเลือดฝาดบนแก้มใสแม้ว่าจะอยู่ท่ามกลางความมืด ประเมศยังคงน่ารักน่าเอ็นดูในสายตาของเขาเสมอ หลายครั้งที่ภาพนึกสงสัย ‘ทั้งที่นิสัยต่างกันสุดขั้วแท้ ๆ ทำไมถึงได้อยู่ด้วยกันมีความสุขแบบนี้?’

แล้วเขาก็ได้คำตอบ มันเหมือนกับรูปวาดไม่มีผิด ผืนผ้าใบเดียวคนตีความได้เป็นร้อย ทั้งรักทั้งชัง ประสาอะไรกับคนเล่า ต่อให้คนทั้งโลกเกลียดชังเมศ ภาพก็คงไม่ได้รู้สึกเปลี่ยนไปหรอก นั่นแหละความน่ากลัวของ ‘รัก’

“แล้วเรื่องรูปนั้นอีก” จากหลังมือถูกพลิกเป็นฝ่ามือขาว รอยจูบฝังลงไปบนนั้นอีกครั้งราวกับจะย้ำเตือน “มันเป็นรูป ‘ความรัก’ นะ ถ้าพี่ไม่รักเมศพี่จะวาดมันได้ยังไงครับคนดี หืม?”

เลือดในกายเมศต้องเดือดสักร้อยองศาแน่ ๆ และตัวเขาเองก็คงจะระเหยไปในไม่ช้านี้ “กะ..ก็ผมไม่มันใจนี่”

เพราะเคยถูกทิ้ง ถูกทำร้ายจนรู้สึกโดดเดี่ยวเหมือนอยู่คนเดียวบนโลกมาตลอด หากไม่ได้รับการยืนยันเมศก็ไม่กล้าคิดเข้าข้างตัวเอง นำหัวเราะเหลือเกินคนที่เก่งกับทุกเรื่องกับต้องมาพ่ายแพ้จนย่อยยับกับเรื่องแค่นี้

ภาพจับบ่าอีกฝ่ายแล้วพลิกให้หันกลับมามองที่เขา มองมาที่หน้าตาของหัวใจ “ถ้าอย่างนั้นให้พี่บอกทุกวันเลยดีไหมครับ”

ดวงตาสีอำพันจ้องมองลึกในดวงตา บอกความรู้สึกในใจออกมาอย่างซื่อตรงที่สุด “รัก...รัก..รัก”

“คะ..เดี๋ยวสิ...มัน...” ปฏิกริยาตอบสนองของคนอยากฟังกลับเป็นเสียงตะกุกตะกัก

“ยังไม่พอหรือครับ? รัก...รัก..รัก..รัก”

“พอแล้ว! พี่จะฆาตกรรมผมหรือไง” ลื่นพันกันไปหมด เงินจนอยากหลบตา แต่ก็ไม่กล้าเพียงเพราะเสียดายทุกเสี้ยววินาทีที่จะใช้มองดวงตาคู่นี้

ภาพยิ้มยังเห็นแบบนี้ยิ่งได้ใจ “รักนะครับ รัก...รัก...รัก...”

“ผมบอกให้พอแล้วไง!!”

ยอมแพ้เสียที่ไหน ริมฝีปากหนาคลี่ยิ้มผู้ชนะก่อนจะเปล่งเสียงต่อ “ระ...”

ฟืบบบบบ ยังไม่ทันลงท้ายด้วยตัวสะกดแม่กกก็ถูกกระซอกคอเสื้อลงมาปิดปากด้วยริมฝีปาก

บาง ภาพช็อกตาค้างไปชั่วขณะเมื่อโดนเอาคืนอย่างสาสม ก่อนเขาจะนึกขำในใจ
ตกลงจะไม่ยอมแพ้จริง ๆ ใช่มั้ยทุกคน...

มูมปากยกขึ้นยิ้มเจ้าเล่ห์ก่อนจะตอบสนองคนใช้กำลังด้วยรสจูบที่ลึกซึ้ง โหยหาราวกับเป็นสัมผัสที่
ต้องการมานาน ดึงดูดเข้าหาผละออกหายใจ ดึงดูดซ้ำ ๆ รวกับย่ำเตือน
พวกเขาไม่ได้ยู่คนเดียวอีกต่อไปแล้ว...

ต่างฝ่ายต่างขยับเข้าหา บดเบียดริมฝีปากราวกับไม่รู้จักพอ ซ้ำ ๆ ซ้ำ ๆ....ราวกับม้วนเทปที่ถูกหมุน
กลับไปมา จวบจนเมสผละริมฝีปากออกจนเกิดเสียงอันน่าอาย

คนเด็กกว่าจ้องหน้าอดีตลูกจ้างผู้ก่อหนี้ไว้มากมายอย่างจริงจังจริงจัง ใครว่าปรเมศปลิ้นปล้อนมี
หน้ากากเป็นรอยหน้า แต่เชื่อเถอะว่าหน้ากากที่ซื้อตรงที่สุดภาพเป็นคนเดียวที่ได้เห็นมัน ริมฝีปาก
บางเอ่ยบอก “ผมก็รักพี่!!”

ให้ตายเถอะ!! เป็นการบอกรักที่ฮาร์ดคอร์ที่สุดที่ภาพเลยเจอ!!

“ปล้ำจูบลูกชายคนอื่นขนาดนี้แล้วก็ช่วยรับผิดชอบด้วยนะครับ” ภาพเขียนปลายจมูกเมสอย่างเอ็นดู
“คุณปรเมศ”

เสียงหัวเราะดังก้องอยู่ใต้ต้นลำพู เหล่าหิ่งห้อยส่องแสงเป็นจุดเล็ก ๆ หลายร้อยหลายพันตัวก่อเป็น
กลุ่มแสงขนาดใหญ่ ส่องสว่างให้กันร่างทั้งสองคล้ายกับจะอวยพร

รสจูบ....อ้อมกอด....เสียงบอกรัก

หากการมีความสุขทำให้คนตายได้ พวกเขาคงตายซ้ำแล้วซ้ำอีกจนนับไม่ถ้วนแน่นอน..

มันเกิดด้วยความผิดพลาด และลงท้ายด้วยรัก

รัก รัก รัก...

“เที่ยวบินXXXXXของสายการบินXXได้เดินทางมาถึงสนามบินสุวรรณภูมิ...”

กระดาชจดในมือถูกกางออกพับเก็บ แล้วก็กางออกใหม่่วนเวียนอยู่อย่างนั้นราวกับคนขาดความมั่นใจ และมันเป็นแบบนี้ที่เมศมาเหยียบที่นี่

‘สนามบิน’ สถานที่แห่งการพบเจอและลาจาก ช่างสุขและเศร้าจนสับสนไปหมด

ชายหนุ่มหน้าตาดีนั่งอยู่บนม้านั่งตัวหนึ่งท่ามกลางผู้คนมากมาย เขาสวมสูทสีเทาที่ตัดเย็บอย่างดี แสดงให้เห็นว่าเพิ่งผ่านภารกิจสำคัญมาอย่างแน่นอน ก็วิ่งเร็วขมวดมุ่นเข้าหากันเมื่อพบว่าเลขที่ประกาศยังไม่ตรงกับหมายเลขในกระดาชจุ่มเหงื่อoley

ทันทีที่เสร็จสิ้นงานอีเวนท์ของคุณแจ่มจันทร์ สาวไฮโซผมรังผึ่งที่เคยถูกใจงานจนต้องกลับมาใช้บริการซ้ำ นายปรเมศก็รีบปั้งรถตรงมาที่สนามบินอันห่างไกลทันที หมายเลขของเที่ยวบินและสายการบินถูกพลิกไปพลิกมาจนน้ำหมึกเลือนเพราะหยาดเหงื่อ

มาดผู้บริหารใหญ่พร้อมจะหายไปทุกห้านาทีหากมีเรื่องของคนคนนี้เข้ามาเกี่ยวข้อง นั่งเขย่าขามองนาฬิกาแล้วหลุกหลิกจนพี ๆ ที่บริษัทไล่ให้ออกงานไปก่อนไม่ต้องรอเก็บของ แม้จะเป็นห่วงงานอยู่บ้างแต่เมศก็เชื่อว่าพี่ชายพี่สาวของเขาทำงานไม่เคยพลาดอยู่แล้ว

มีแต่เมศเนี่ยแหละ ขึ้นอยู่ต่อไปพลาตเองแน่ ๆ....

หมู่คนปริมาณมหาศาลเดินออกมาจากประตูบ้างก็ยิ้มโผล่เข้ากอดครอบครัว บ้างก็ลากกระเป๋าขึ้นแท็กซี่คนเดียวไปเก็บ ๆ จะอะไรก็เถอะ! เมศเบื่อกะมองหน้าพวกเขาเต็มทนแล้ว หน้าไหน ๆ ก็ไม่ใช่หน้าที่อยากเจอเลยสักนิด!

ว่าแล้วก็ก้มลงมองนาฬิกาที่ข้อมืออีกทีแทบจะเข้าไปสิงสู่รวมร่างกับมันได้แล้ว นี่ก็เลยเวลาเครื่องลงมาได้ห้านาทีแล้วนะ ทำไมถึงเลทล่ะ? กัปตันขับอย่างไรของเขานะ หรือว่ารำคาญเมียจนไม่อยากกลับบ้าน อยากเจ๊าะแจ๊ะกับแอร์บนเครื่องมากกว่า

แต่ไม่รู้หรือใครคนทีรอผู้โดยสารอยู่ใจจะขาดแล้วนะ!!

“เที่ยวบินXXXXXของสายการบินXXได้เดินทางมาถึงสนามบินสุวรรณภูมิ...”

เมศกางม้วนกระดาษอีกครั้งด้วยมืออันสั่นเทาพร้อมกับลื่นหอยจากช่องวิทยุชุมชน และเมื่อหมายเลขที่ประกาศออกมาถูกรางวัลเขาก็รีบดึงตัวขึ้นมาจากเก้าอี้แทบจะเสล่นสนามบิน ร่างสูงรีบวิ่งไปเกาะรั้วในส่วนที่รอรับผู้โดยสารทันที ไม่ได้สนใจเลยว่าไหนดจะร่อออกเครื่องไหนดจะร่อเอากระเป๋าก็อีกหลายนาที่

ทั้งที่นี้ไม่ใช่ครั้งแรกที่เมศมาทำแบบนี้แท้ ๆ โรม ลอนดอน ปารีส นิวยอร์ก ทริปที่ผ่านมาเขาก็มาเป็นไอ้หน้าโง่ที่นี้ทุกที รอบนี้ก็เป็นมันสักอีกรอบจะเป็นอะไรไปละ หลังจากยื่นเกาะขอบรั้วอยู่คนเดียวก็เริ่มมีผู้คนทยอยกันมายืนข้าง ๆ มีทั้งมาตัวเปล่า และมาพร้อมแผ่นป้ายทั้งภาษาไทยและเยอรมัน ไซ้แล้ว เครื่องบินลำนั้นมาจากฮัมบูร์กสถานที่ที่เพิ่งจัดงานแสดงศิลปะประจำปี แน่نونว่าเป็นการรวมศิลปินจากทั่วทุกมุม โลกเรียกได้ว่าถ้าระเบิดลงพวกคิสแตกคงหายไปสักครึ่งโลก

นิ้วเรียวเคาะรั้วเหล็กเป็นการหาอะไรให้ตัวเองฆ่าเวลา ยิ่งเห็นมนุษย์สารพัดเชื้อชาติเริ่มทยอยลากกระเป๋าออกมาหัวใจปรเมศยิ่งเต้นแรงและหนักหน่วงขึ้นทุกขณะ ต่างจากสองอาทิตย์ที่แล้วลิบลับ

คราวก่อนเขามาเพื่อ ‘ลาจาก’

แต่วันนี้เขามาเพื่อ ‘พบเจอ’

ชายหนุ่มที่ยืนทางซ้ายมือพุ่งตรงเข้าไปสวมกอดแฟนสาวได้น้ำอิจฉาจะมัด ทำไมไม่หมุนแล้วเหวี่ยงไปรอบ ๆ พร้อมโปรยดอกไม้ด้วยเลยละ ด้วยความอิจฉาทำเอาเมศแอบบ่นจิมจ๋าในใจอยู่คนเดียว นี่ก็ชะโงกแล้วชะโงกอีกยังไม่เห็นวีแววของคนที่มารอเลย ไม่รู้ว่าไปช่วยเขาขนกระเป๋าด้วยหรือเปล่า ทำไมถึงได้ชักช้าไม่ทันใจแบบนี้!

คู่แล้วคู่เล่าโผเข้ากอดกันให้ดวงตาร้อนวูบวาบด้วยริษยา เมศเริ่มมองหาว่ามีการกลั่นแกล้งซ่อนกล้องไว้ตรงไหนหรือเปล่าทำไมเขาถึงได้คู่เป็นหมาหัวเน่าท่ามกลางผู้คนมากมายขนาดนี้ จากกลุ่มคนมากมายที่ยืนรอผลออแป็บเดียวก็เหลือแต่เขาที่ยืนเกาะรั้วอยู่ตรงนั้นคนเดียว

ความกังวลเริ่มครอบงำเมศจนอยู่ไม่สุขต้องชะโงกคอกหา จากนั้นก็ตัดสินใจก้มหน้าคุ้ยหาเครื่องมือสื่อสารในกระเป๋าเอกสาร นิ้วยาวกดปลดล็อกด้วยความชำนาญแล้วเลื่อนหารายชื่อที่อยู่ในรายการโปรด ไม่รอช้าที่จะกดโทรออกในทันที และวินาทีที่สายโทรศัพท์ถูกต่อติดนั้น....

“โทรหาพี่ทำไมหรือครับ” เสียงทุ้มดังข้างใบหูแถมยังริงโทนเพลงกาก ๆ ที่แถมมากับเครื่องนั้นไม่

มีใครจะสะหระ่อได้เท่านี้อีกแล้ว

เมศหันขวับกลับไปเจอร่างหมึกว้ายยืนพุ่งยื่นอยู่ ดูท่าจะโดนพิษอาหารฝรั่งเล่นงานเล็กน้อย แม้แต่ใบหน้าหล่อเหลาเกลี้ยงเกลาเมื่อสองอาทิตย์ก่อนก็มีตอหนวดขึ้นเต็มพื้นที่คาง ถัดออกเบี้ยในธนาคารมันงอกเร็วขนาดหนวดภาพป้านี่เมศเป็นเศรษฐีพันล้านไปแล้วละ

“ขอโทษที่ช้าครับ พอดีพี่หากระเป๋ามาเจอ” ภาพยกมือขึ้นเกาท้ายทอยดั่งแกร็ก ๆ “สุดท้ายมันไปอยู่อีกรางซะได้ เจ้าหน้าที่เขาคงเบลอจริง ๆ”

“ผมนึกว่าพี่โง่ตกเครื่องซะอีก”

“โห ใจร้ายชะมัด ค่าตัวเครื่องบินแพงจะตายพี่จะตกเครื่องได้ไงครับ”

“แล้วพุงนี้มันอะไร” เมศยื่นมือออกไปบิดชั้นไขมันเล็ก ๆ ตรงหน้าท้องแข็ง ถึงจะไม่ได้มากมายแต่สำหรับคนที่ไม่เห็นกันมาสักพักก็รู้สึกได้อยู่ดี “บวมเปียร์?”

“กินขามู่มากไปหรอกครับ” ภาพหลบตาเล็กน้อย “แล้วก็ดื่มด้วยนิดหน่อย”

“แล้วหนวดนี้ละ” ว่าแล้วก็เอื้อมมือไปลูบคางสาก ๆ “ผมเพิ่งจะโกนให้ไม่ใช่หรอ”

“ก็แบบที่นุ่มมันหนาวใจครับ ร่างกายเลยปรับตัวด้วยการงอกขนออกมามากกว่าปกติ”

“ทฤษฎีอะไรของพี่วะนั่น”

เรื่องมันลามไปถึงทำไมกระเป๋ายะจัง? แล้วของฝากจะเอามาทำไมมากมาย? โรงแรมเป็นอย่างไร? อากาศหนาวกี่องศา?

....ทั้งที่มันไม่ใช่เรื่องที่เมศอยากรู้เลยสักนิด

ไม่ว่าภาพจะน้ำหนักขึ้น หนวดเคราครึ้ม ซื่อซื่อโกเลตมาเยอะ พักโรงแรมหรูหราก็ต่อสู้อกับอุณหภูมิติดลบ มันก็ไม่ใช่สิ่งสำคัญเลย ภาพจับจ้องคนเด็กกว่าที่ยังพ่นคำถามอ้อมโลกออกมาไม่เลิก

“ผมยาวขึ้นด้วยหรือเปล่าเนี่ย?”

“เมศครับ” ชายร่างสูงใหญ่คลี่ยิ้มแล้วถามสิ่งที่เมศต้องการบอกออกมา “คิดถึงพี่ไหมครับ?”

คำถามเง่าทั้งหมดถูกกลืนลงคอ เมศบึ้งรมาที่นี้เพื่ออะไรเขารู้ดีอยู่แก่ใจ ไม่ได้มาเพื่อบ่น ถามคำถามไร้สาระ หรือมาเอาของฝากทั้งนั้น ดวงตาเรียวสวยเงยขึ้นสบกับอีกฝ่ายแล้วตอบด้วยเสียงอันหนักแน่น “ที่สุดเลย!!”

สองแขนกว้างโอบรัดเข้าหาคนตัวเล็กกว่า ถ่ายทอดความอบอุ่นที่โหยหามานาน

‘ที่พักพิง’ ที่เมศคิดถึงที่สุดในโลก

ใบหน้าเรียวซุกลงที่อกแน่น ๆ ของภาพพร้อมสูดกลิ่นสีน้ำมันที่ติดอยู่ที่เสื้อเข้าเต็มปอด เมศเพิ่งรู้ว่าตัวเองโหยหามันมากแค่ไหนก็ตอนที่มันหายไป ในอวกาศโหวงเมื่อต้องมองไปทั่วบ้านที่เต็มไปด้วยข้าวของแต่ไร้ซึ่งเจ้าของ นอนกอดหมอนใบเดิมที่ไม่มีวันกอดกลับ ทานอาหารบนโต๊ะที่อีกฝั่งว่างเปล่า

แต่ตอนนี้ความเหงาเหล่านั้นถูกเติมจนเต็มด้วยอ้อมกอดเพียงกอดเดียว...

.....

.....

.....

.....

รถประจำตำแหน่งจอดนิ่งสนิทอยู่ริมรั้วบ้านเก่า ๆ ถัดเข้ามามีประติมากรรมรูปทรงประหลาด ๆ และถัดมาอีกเป็นประตูที่อัดแน่นไปด้วยเรื่องราวของคนสองคน กระเป๋าดินทางใบโตถูกกองไว้บนพื้น โดยที่ยังไม่ได้รู้อะไรออกแม้แต่อย่างเดียว

สิ่งของชิ้นแรกที่ถูกเรียกใช้งานหลังประตูปิดลงคือ ‘โซฟา’

แผ่นหลังของเมศเบียดลงแทบเป็นเนื้อเดียวกับเบาะหนังเมื่อตอนรับน้ำหนักที่กดทับลงมา ริมฝีปากของทั้งสองไม่อยากแยกจากกันแม้เพียงเสี้ยวนาที่ คลอเคลีย ดูดดึง และแว่วอน ราวกับจะบอกว่าเขาอยู่ตรงนี้แล้ว อยู่กับคนที่ ‘รัก’

เสียงครางอื้อตามแรงอารมณ์ช่วยกระตุ้นอยากอยากสัมผัสกันและกันให้แนบแน่นกว่าเดิมเพื่อทดแทนสองอาทิตย์ที่หายไป ลมหายใจร้อนของภาพเป่ารดข้างแก้มโสฬรมจนที่ชวนให้เมศจึกจึ้นต้องย่นคอหนี ถึงจะบ่นแต่เมศก็อดคิดไม่ได้ว่ามันน่ารักดี

มือใหญ่เริ่มทำการลูกลำไปได้รุ่มผ้า ชายเสื้อเชิ้ตหลุดลุ่ยถูกเลิกขึ้นมาที่คอเพื่อรอรับการพรม จูบ นิ้วเรียวยาวของเมศสอดเข้าไปใต้เส้นผมสีดำและเริ่มทิ้งมันเพื่อระบายความวาบหวามใน

อก ในขณะที่ริมฝีปากของภาพเคลื่อนไหวลงต่ำจนจะถึงขอบกางเกงนั่นเอง...

ตื๊งหน่องงงงงง ตื๊งหน่องงงงงงงง

“เมศครับ มีคนมา”

“รู้แล้ว!!” ไอ้มือที่ทิ้งผมอย่างเร้าร้อนตอนนี้กลายเป็นจิกระบายความแค้น “ชาติที่แล้วผมบุกไปเผาทะเบียนสมรสที่อำเภอรีโนเวท โคนชัดบ่อยจริง!!”

ตื๊งหน่องงงงงง ตื๊งหน่องงงงงงงง

โวะ!! ไอ้นี้ก็รัวรั้งเลย รอไม่เป็นหรือไงวะ เมศสບถພະດິງຂາຍເສື້ອ ລູກຫຼ້າເຮາະເຂາມອ່ວງ ການโดนขัดจังหวะเวลาจู่ๆเป็นเรื่องตลกเสียอย่างนั้น เมื่อเช็คสภาพเสื้อผ้าเรียบร้อยภาพก็วิ่งโร่ไปที่ประตู “ครับ ๆ มาแล้วครับ”

ผ່ງงงงงงงงงงงง มารหวั่นที่ว่าคือชายเดี่ยวล้ำผู้สวมเสื้อที่มีโลโก้เครื่องใช้ไฟฟ้าชื่อดัง เขาพูดห้วน ๆ “เอาของมาส่งครับ”

“อ้อครับ ยกเข้ามาได้เลยครับ”

เสียงปึงปึงการชนสังข์ที่มีมาตรฐานเป็นเลิศไม่ได้เรียกความสนใจจากประเมศให้เงยหน้าขึ้นมาจากมือถือเลยสักนิด นอกจากจะไม่ได้เสียอะไรกันแล้วหนูนายังติดต่อเรื่องงานเข้ามาอีก เล่นเอาเมศกุมขมับรัวเซทตอบอย่างเมามั่นยิ่งกว่าเล่นลูกกอล์ฟ

พอถูกตัดจากโลกภายนอกก็ไม่ได้รู้เลยว่าอิตาคนส่งของนั้นได้ติดตั้งเสร็จสิ้นภารกิจแล้วเป็นที่เรียบร้อย ร่างสูงใหญ่กลับมายื่นให้เงาหวั่นบังโทรศัพท์เมศเล่น ๆ จนเจ้าตัวต้องเงยหน้าขึ้นมามอง “เดี๋ยวแป็บ ผมตอบเรื่องงานพี่หนูนาคะเสร็จแล้ว” แล้วคุณชายก็ก้มมองจอต่อ “พี้ออดเลื่อรอลอย” แม้จะอยากจำพริตกับคำสั่งขนาดไหนภาพก็ต้องกลืนไว้ “เมศครับ”

“อะไร” เมศรวนั้ลงไปบนหน้าจอก่อนจะกด ‘send’ เป็นครั้งสุดท้ายแล้วเงยหน้ากลับขึ้นมา “ถ้าถอดเสื้อแล้วก็ถอดกางเกงละ...”

“คูสิ!” ภาพผายมือไปยังโต๊ะฝั่งตรงข้ามโซฟากระดิกนิ้วว๊ิง ๆ ราวกับของบนนั้นกำลังแผ่อารมณ์ลำแสงระยิบระยับ

เมศชะโงกหน้าไปมองของที่อยู่บนนั้น ดวงตาเรียวเบิกกว้างด้วยตกใจไปชั่วขณะ ก่อนจะ

แปรเปลี่ยนเป็นแววขบขันแล้วโผเข้ากอดร่างตรงหน้า

“พี่ซื้อทีวีให้แล้วนะ”

“ฮ่า ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ” เมศหัวเราะจนน้ำตาซึมที่หางตา เขาพูดอะไรไม่ออกแล้วจริง ๆ

“นี่รุ่นที่อปเจียวนะ คมชัดระดับFULL HD เมศจะคะ...”

“ผมรักพี่ที่สุดเลย!!!!”

เสียงตะโกนแทรกทำเอาภาพหลุดหัวเราะตามจนได้ เขายกมือขึ้นลูบเส้นผมคนตรงหน้าอย่างอ่อนโยน คางเรียวถูกเซยขึ้นรับจูบที่หน้าผากมน

“ครับ พี่ก็รักเมศ”

ทีวีราคาแพงไม่ใช่สิ่งที่ทำให้เมศดีใจ แต่มันคือการใส่ใจที่มีให้กันต่างหาก เหมือนขาวกับดำ เหมือนดำกับขาว ค่อย ๆ ขยับกันคนละนิดละหน่อยจนมันผสมกันอย่างกลมกลืน พวกเขาไม่ได้ต้องการมนุษย์ที่ดีที่สุดในโลก ขอแค่เพียงใครสักคนที่จะ ‘รัก’ ในสิ่งที่เขาเป็นได้

และคนตรงนั้นอยู่ตรงหน้านี้อแล้ว...

ท่ามกลางห้องแกลลอรีแคบ ๆ ในเมืองใหญ่ เรื่องราวทั้งหมดเกิดขึ้นที่นั่น ดีบ้างร้ายบ้างถักทอจนเกิดเป็นสายใยบางอย่างระหว่างกัน พวกเขาอบอ้อมกอดอบอุ่น และรสจูบอันหอมหวานให้แก่กัน ซ้ำแล้วซ้ำเล่า

แสงอาทิตย์ฉาบทับลงบนเฟรมขนาดใหญ่ที่อยู่ส่วนที่ลึกที่สุดของห้อง มันอยู่ตรงนั้น...ภาพที่เหนือกว่ามาสเตอร์พีซใด ๆ ที่ศิลปินเคยวาด สีแห่งเกราะเกรียงบนผ้าใบผืนเดิม ชื่อเดิมของมันถูกแต่งเติมลำดับลงไป

สิ่งนี้ไม่มีหมายเลข และไร้ซึ่งจุดสิ้นสุด

‘ความทรงจำหมายเลข∞’

THE END

Frame พิเศษ เป็นหนึ่ง

รถติดแหงกบนถนนของกรุงเทพ ฯ ช่างเป็นอะไรที่ควรชิน แต่ชินไม่ลงทุกที โดยเฉพาะในเวลาเร่งด่วนแบบนี้ หนึ่งมองนาฬิกาบนข้อมือหลายรอบจนเจ้าตัวลืมนับ เพราะมัวแต่เถียงกับน้องชายทำให้ออกจากคอนโดช้า แถมดูปลายสายจะหน้าระริ้นมีความสุขเหลือเกิน ยิ่งคิดหนึ่งยิ่งอยากส่งระเบิดไปลงบ้านมัน เสียแต่ว่ามันอยู่บ้านคุณภาพนั้นแหละ

ไม่ทันไรเสียงข้อความก็ดังจากมือถือ หนึ่งเริ่มปวดขมับเมื่อคิดว่าต้องโดนคนที่กองถ่ายตามตัวแน่ ๆ พระเอกหนุ่มเอื้อมมือคว่ำมันขึ้นมากอดดู

‘เสื้อที่หยิบติดมาตัวผมยังไม่คืนนะ ใส่แล้วเข้าท่าอะ’

จาก เมศ'

หนึ่งโยนโทรศัพท์ไปให้พันหูพันตาด้วยน้ำโหจากการถูกกวนประสาท ตามหลักการของฟิสิกส์
ทั่วไปมันควรจะกระเด็นขึ้นจากเบาะไม่เกินสิบเซนติเมตรและนอนแอ้งแม้งอยู่บนนั้น แต่หนึ่ง
จำนวนพลาด เขาลืมบวกแรงอารมณ์เข้าไปด้วย

ดั่งงงงง ไอโฟนห้าเอสที่ใหม่ที่สุดในขณะนั้นดังขึ้นจากเบาะหนัง
 ฟีววววว ก่อนจะพุ่งออกไปนอกหน้าต่างที่หนึ่งเปิดไว้รับลม หนึ่งชะโงกหน้าตามออกไปและไม่
 ท้นที่จะจับประตูรถ

แถมระบบ รถสปีดคันใหญ่วิ่งผ่านเลนข้าง ๆ เขาไป

และทั้งหมดเกิดขึ้นในเวลาแค่ห้าวินาที!!

พระเอกหนุ่มรีบเปิดประตูฝัะออกไปทั้งที่รู้ว่าแทบจะไม่มีหวัง เสียเหล็กแหลกคาล้อเมื่อรู้
ยังดั่งก้อนในรูกุหลาบที่สองขาก้าวไปที่อีกฝั่งของรถ

สิ่งที่เห็นเต็มสองตาคือเครื่องมือสื่อสารที่แปลงสภาพเป็นกล้วยทับ

แกรบบบบบ รถกระบะบูโรทั้งอีกคัน โผล่มาอย่าให้มันเป็นก๊วยทัณฑ์ที่บางที่สุดในสยามประเทศ

ความว้าวยังไม้ทันหายความควายพุ่งตรงเข้ามาขวิดทันที

ตุ้มมมมมมมมมมม รถคันหลังจวบจุตุดเข้าไปเต็มดิน เรื่องยังไม่จบเท่านั้นเมื่อรถหนึ่งถูกดันไหลไปอัด

กับคนหน้าต่อ ความวิตติภัยมาเยือนตรงหน้าหนึ่งทันทีที่ได้รับโทรศัพท์จากน้องชายในตอนเช้า
หนึ่งถอนหายใจจนสุดปอดก่อนจะยกมือขึ้นกุมขมับ

.....วันนี้ช่วยทั้งวันแน่ ๆ เรา.....

“เลขหมายที่ท่านเรียกไม่สามารถติดต่อได้ในขณะนี้ กรุณา....”

“ป้าว่าแบบนี้เกิดเรื่องแน่ ๆ ค่ะ” ป้าแต่ผู้กำกับชื่อดังกวาดสายด้วยใบหน้าซีดเผือด “น้องหนึ่งไม่เคยมาสายเลย แถมปิดมือถือนี้ยังเป็นไปไม่ได้ใหญ่เลย”

“ระ...หรือจะเกิดเรื่องไม่ดีกับน้องหนึ่งของกิ๊ฟคะ กร๊ดดดดดดดด”

“เจียบยะนังกิ๊ฟ น้องหนึ่งของฉันต่างหากยะ!!”

....รู้สึกจะผิดประเด็นไปหน่อย

ป้าแต่ผู้กุมขมับเครียดเรื่องพระเอกยังไม่มาก็แทบแย่ ยังต้องมาเครียดช่างแต่งหน้าทำผมทะเลาะกันแย่งผู้ชายอีก คิงามกันไปทั้งกองค่ะ! ป้าปลื้มไปถึงหมวกไต!

“เฮอะละ ๆ” ป้าแต่ผู้ตอบมือเรียกสติ และหากพวกนางยังไม่สงบอาจลามไปถึงตบหน้า “พระเอกยังไม่มาก็ไม่เป็นไร เราถ่ายซีนของนางเอกก่อนก็ได้ กิ๊ฟหล่อนไปเติมแป้งให้น้องโง่โง่เร็ว”

“ค่ะป้า!”

ระดับมืออาชีพอย่างป้าแต่ไม่เคยปล่อยให้เวลาล่วงเลยผ่านไปโดยเปล่าประโยชน์ ป้าคิดนิ้วที่เดียวทั้งกองก็พร้อมจะถ่ายซีนอื่นเรียบร้อย แต่ยังไม่ทันจะเริ่มเดินกล้องหูกี้แว่วเสียงที่คุ้นเคย แม้จะไม่ใช่คนที่รออยู่ก็ตาม

“เป็นไงบ้างครับพวกพี่ ๆ ขนมน้อยไหมครับ?”

“น้องธาน!!” ป้าแต่ผู้เรียกเสียงแห้ว “มาทำอะไรเนี่ย วันนี้ไม่มีคิวไม่ใช่เหรอ”

ธานยังเป็นผู้มีมนุษยสัมพันธ์ดีเยี่ยมเหมือนเคย ตัวร้ายหนุ่มฉกฉวยกว้างขวางยกธงโค่นท้าวร้านชื่อดังจ๋า “พอดีผมแวะมาทำธุระแถวนี้ก็ขึ้นได้ว่ากองถ่ายมาที่นี่ ก็เลยซื้อขนมมากฝากพี่ ๆ”

“ต่าย น่ารักจริง” เมื่อที่เพิ่งดั่งหนึ่ง ตอนนี้ช่างแต่งหน้าสาวย้ายไปตั้งร้านได้เร็วทันใจ รีบวิ่งโร่เข้าไปช่วยถือถุงพะรุงพะรังนั้น “ขอบใจมากนะคะน้องธาน ไม่น่าลำบากเลย โอ ๆ พ่อคุณพ่อทูนหัว”

แม้จะรำคาญนางกิ๊ฟมากแค่ไหนป้าแต่ก็อดทน เพราะตอนนี้มีสิ่งที่สำคัญกว่านั้น ป้าวางกรวยตะโกนในมือลงแล้วรีบสาวเท้าป้าบ ๆ เข้าไปหาไอ้หนุ่มทันที

“ธาน!”

“ครับป้า” ธานยิ้มเจิดจ้า ไม่ได้รู้เรื่องรู้ราวกับใครเขาเลย

“มาก็ดีแล้ว ป้ามีเรื่องให้ช่วย” ธานขมวดคิ้ว “วันนี้ว่างใช่ไหม?”

“ก็เอ่อ...” อันที่จริงก็มีแพลนไปซื้อต้นไม้มาจัดสวนเพิ่มอยู่เหมือนกัน แต่ในเมื่อป้าถามมาขนาดนี้แล้วเขาก็มีแต่ต้อง... “ว่างครับว่าง”

ป้าแต่่วตบไหล่ปู้ ๆ “ป้ามีภารกิจจะให้ทำ”

.....

หนึ่งเกือบได้เสียกับนาฬิกาผ่านทางการมองแล้ว ครึ่งสุดท้ายที่ยืมมือถือคู่มือโทรศัพท์หาบริษัทประกันคือยี่สิบนาทีที่แล้ว ไหนตอนทำสัญญาว่าเร็วทันใจจะไรนั่นโคตรจะโกหกเลย จะโทรไปบอกที่กองถ่ายก็ดันจำเบอร์ใครไม่ได้เลยสักคน ยุคดิจิทัลบางทีมันก็แยแบบนี้แหละ

นี่ก็เลยเวลานัดไปร่วมชั่วโมงแล้วไม่รู้ที่กองถ่ายจะเป็นอย่างไรบ้าง บางทีหนึ่งอาจได้ขึ้นพาดหัวข่าว ‘ดังแล้วหึง! พระเอกอักษรย่อห.เปี้ยวคิวกองถ่าย’ เอาละจะเขียนอะไรก็เขียนหนึ่งขอแค่รูปประกอบช่วยเลือกให้มันดีหน่อยแล้วกัน ฉบับก่อนหน้าฉันเลือกภาพตอนตาเหลือกไปลงเสียได้ มั่นนำโทรไปคอมเพลนบ.ก.จริง ๆ

พระเอกหนุ่มเหลือบมองซากมือถือราคาแพงที่ปลายเท้า เพราะมันทำให้ตอนนี้ถนนเลนนั้นเป็นอัมพาตไปชั่วคราว โชคดีที่คู่มือทุกคนใจเย็นพอที่จะไม่เดือดดาลใส่กัน อันที่จริงเพราะ 1.คนขับเป็นผู้หญิงทั้งคู่ และ 2.หนึ่งเป็นคู่มือ ว่าแล้วเจ้าตัวก็พยายามกวาดตามองหารถของบริษัทประกัน นับพลันก็เลี้ยวไปเห็นรถคันหนึ่งจอดอยู่ริมฟุตปาธ หนึ่งกำลังจะดีใจแล้วเชียว แต่พอเห็นคนที่เปิดรถออกมา...

“พี่หนึ่งครับ!!”

“ธาน?” สีหน้าผิดหวังปิดไม่มิดเลยทีเดียว หนึ่งก็นึกว่าบริษัทประกัน!!

นักแสดงรุ่นน้องในชุดเสื้อยืดกางเกงสามส่วนโชว์หน้าแข้งดูสบาย ๆ ขณะเดินล้วงกระเป๋าข้ามถนนเข้ามาหา หนึ่งดูสับสนจนไม่รู้จะเอ่ยอะไรออกมาก่อน เลยปล่อยให้เป็นที่ของตัวร้ายอธิบายเรื่อง

“ผมว่าแล้วเชียวว่าต้องมีอะไรสักอย่าง” ธานคิดนี้ว เขาเป็นพวกชอบแสดงสีหน้าออกมาชัด ๆ “อย่างพี่หนึ่งไม่เบี้ยวกองโดยไม่มีสาเหตุหรอก!”

ซึ่งที่ธานพูดมาไม่ได้อธิบายอะไรให้รู้เรื่องเลย...

“เดี๋ยวงับธานฟังไปหมดแล้ว” หนึ่งชี้ไปที่อกคนสูงกว่า “ธานมาได้ไง?”

“อ้อ ป้าแต่่วให้มาตามหาพี่ครับ” ธานมองซ้ายมองขวาแล้วเอ่ยทัก “อ้าว! นั่นประกันมาพอดีเลย”

ไม่รู้ว่าเป็นตัวนำโชคหรือไร ธานถึงได้ปรากฏตัวพร้อมกับประกัน หนุ่มร่างสูงโบทมือเรียกพนักงานที่อีกฝั่งถนนอย่างร่างเริง ดูคล้ายสุนัขเห็นกระดูก

“พี่หนึ่งเคลียร์กับประกันไปนะครับ ผมไปนั่งรอในรถนะ”

“อะ...เอ่อ...” มาเร็วเคลมเร็วนี้คงไม่ใช่ประกันแล้วมั้ง มันไอ้ซานซัด ๆ เลย หนึ่งไม่ทันจะอำปากถามก็กลับเข้าไปนั่งแช่แอร์เย็นฉ่ำในรถเรียบร้อยแล้ว

“ขอโทษที่ให้รอครับคุณหนึ่ง พอดีรตติคมมากเลยครับ”

“อ้อ...ไม่เป็นไรครับ” หนึ่งเข้าใจความเสียใจของถนนเมืองหลวงดี “ถ้าฉันก็....”

เครื่องปรับอากาศถูกเร่งจนสุดราวกับจะเปลี่ยนอุณหภูมิให้ถึงจุดเยือกแข็ง ซาน ปรียากรโศกณสอดมือรองใต้ศีรษะแล้วเอนตัวนอนกับเบาะมองความวุ่นวายของเมืองใหญ่ด้วยสีหน้าผ่อนคลาย เขาเป็นผู้ชายที่มีรอยยิ้มเกาะอยู่บนใบหน้าตลอดเวลาเหมือนหยอดกาวตราช้างไว้แน่นอนว่าตอนนี้ก็ยังคงยิ้มอยู่

ขณะที่มองพระเอกรุ่นพี่...

ซานไม่ค่อยสนิทกับหนึ่งเท่าไรแม้จะเคยเล่นละครด้วยกันมาแล้วถึงสี่เรื่อง แน่แน่นอนว่าสามในสี่เป็นตัวร้าย ส่วนอีกเรื่องเป็นพระรองผู้แสนดี แต่การแย่งนางเอกกันทุกเรื่องไม่ใช่สาเหตุที่ทำให้ซานไม่ค่อยสนิทกับรุ่นพี่คนนี้หรอก มันเป็นเพราะ...อ่า...จะเรียกว่าอะไรดี

‘เอื่อมไม่ถึง’ ก็คงได้ละมั้ง...

หนึ่งเป็นดาวรุ่งของช่องเมื่อเจ็ดปีที่แล้ว แต่ตอนนี้กลายเป็นพระเอกแถวหน้าไปแล้ว ถึงกระนั้นเขาก็ยังไม่ถือตัว คุยเล่นกับทุกคนอย่างเป็นกันเอง นั่นยังทำให้ซานรู้สึกนับถือในความสามารถและนิสัยส่วนตัวของรุ่นพี่คนนี้ และด้วยการนับถือจนมากเกินไปนี่เองทำให้เขาารู้สึกไม่สนิทใจที่จะคุยเล่นกับอื่นเหมือนเพื่อน คือซานรู้สึกเหมือนเป็นเพื่อนเล่นกับเจ้าชายรัชทายาทแล้วเขาก็ไม่กล้าจะตบหัวมันเล่นประมาธนั้นเลยแหละ

คุณพี่หนึ่งสิ!! คุณยี่สิบสี่ชั่วโมงจริง ๆ คุยกับประกันยังหล่อได้ ซานโคตรอยากจะกราบ ยิ่งตอนเสยผมเพราะอากาศร้อนเผยให้เห็นเครื่องหน้าสมบุรณ์แบบนั้นเหมือนผู้ชายด้วยกันยังใจสั่นเลยอะ หนึ่งผิวก่อนข้างคล้ำ ดวงตาคม จมูกโด่ง ปากบาง หน้าตามแบบฉบับพระเอกโลกที่แม่ยกกรี๊ดกร๊าด เขาตัวเล็กกว่าซานเล็กน้อยแต่ก็ยังถือว่าสูงเพียวเมื่อเทียบกับคนทั่วไป ซานจ้องมองเสื้อยืดธรรมดา ๆ ที่เตรียมไปเปลี่ยนที่กองถ่ายกับกางเกงยีนส์ขาเดฟรัดช่วงล่าง ซึ่งไป ๆ มา ๆ เจ้าตัวร้ายผลอมองที่สะโพกได้นานสองนาน รู้ตัวอีกทีก็ตอนที่มือเสียวเกาะเรียกจากฝั่งข้างคนขับ ซานรีบปลดล็อกยืมหวานดื้อนรับพร้อมแอร์เย็นฉ่ำ

“เรียบร้อยไหมครับ?”

“อืม...เดี๋ยวให้ประกันจัดการที่เหลือต่อครับ” หนึ่งกล่าวเรียบ ๆ ก่อนจ้ำมือนอกจะปิดประตู “พีไปโบกแท็กซี่ก่อนนะ เดี๋ยวไปกองสาย”

“โห! พีหนึ่งครับ” ธาน โอศกรวณ “ก็นั่นเป็นเหตุผลที่ผมมาที่นี่ไงครับ”

“.....”

“จึ้นมาสิครับ เดี๋ยวสารพัดคนนี่ไปส่ง”

ถามว่าหนึ่งมีตัวเลือกด้วยหรือ พระเอกหนุ่มรีบยึดตัวเองเข้าไปในรถทันทีก่อนจะเสียเวลาไปมากกว่านี้ มือเอื้อมไปดึงเข็มขัดนิรภัยพร้อมนั่งเป็นตุ๊กตาหน้ารถเรียบร้อย ธานเองก็ไม่รอช้าเหยียบทะยานเข้าสู่ถนนกว้างอีกครั้ง

“ว่าแต่เกิดอุบัติเหตุทำไมไม่โทรไปบอกป้าแก้วก่อนล่ะครับ”

“อ่า มือถือเจ๊งนี่นา” หนึ่งตอบหน้าผาก “ไม่สิ ที่เรื่องมันเจ๊งยาวขนาดนี้ก็เพราะมือถือมันนั่นแหละ”

“ระ..หรอครับ?”

“แต่จะให้ยาวเรื่องไปยาวกว่านั้นก็เพราะไอ้เมศ”

“ไอ้เมศ?” ธานทวนคำ “เพื่อนผมอะหรอครับ”

“อืม ไอ้นั่นแหละครับ” หนึ่งตอบด้วยสีหน้าหงุดหงิด “น้องชายพีเอง”

“.....”

เกิดมาธานเพิ่งจะรู้ความจริงในข้อนี้!! พระเจ้า! ไอ้เมศเป็นน้องชายพีหนึ่งนั่นหรอ? เดี๋ยวสิไอ้เมศมันจงเกลียดจงชังพีหนึ่งออกนอกหน้าขนาดนั้นไม่ใช่หรือไง ระ...หรือว่าทำไปเพื่อกลบเกลื่อนข่าวแย่งสมบัติของวงศ์ตระกูล

“ทำหน้าที่แบบนี้ตกใจล่ะสิ”

“กะ....ก็พอควรครับ” ดูจากสีหน้าหนึ่งว่าเกิน ‘พอควร’ ไปอีกขั้นหนึ่งเลยนะ “คือผมเข้าใจว่าเมศมันเป็นลูกคนเดียว....”

“ก็คนละพ่อคนละแม่นะ”

“หน้าตาดีกันทั้งบ้านเลยนะครับ” ธานเอ่ยชมด้วยความจริงใจ

“พูดอย่างกับนายหน้าตาไม่ดีอย่างนั้นแหละธาน ฮ่า ๆ ๆ”

อ่า..พีหนึ่งหัวเราะแล้วดูดีซะมัดเลยแฮะ

ธานพยายามละสายตาจากแม่เหล็กดูดความสนใจข้าง ๆ ไปจ้องมองถนนแทน รู้สึกฟูฟองขึ้นมาในอกนิดหน่อยที่หนึ่งออกปากชมรูปร่างหน้าตาเขาด้วย นึกว่าจะไม่มีใครสนใจเสียแล้ว วัน ๆ เล่นแต่บทฆ่าคนตายและลากนางเอกไปข่มขืน ซึ่งแน่นอนว่าคนข้าง ๆ นี้ก็ตามไปด้วยหน้าเขาทุกเรื่องไป

ซานเฮีย! แกนี่มันกระสอบทรายกองถ่ายชัด ๆ

ตุ๊กตาทหารรถชะโงกดูเพื่อนร่วมทางแล้วก็ได้แต่ถอนใจ ถึงซานจะบอกว่าไม่ต้องห่วงป่าแต่ตัว่ายชินอื่นรอไปแล้วก็เฉอะ การเป็นตัวว่างกองแบบนี้หนึ่งรู้สึกไม่ดีเลย และเพื่อลบล้างความผิดใจ พระเอกหนุ่มก็ควักบทโทรทัศน์หน้าปึกขึ้นมาอ่านฆ่าเวลา

“อ่านหนังสือบนรถสายตาสีบนะครับพี่หนึ่ง” ซานบอกด้วยความเป็นห่วง “เมื่อคืนไม่ได้ทำการบ้านหรือครับ?”

ประโยคที่ฟังดูถามก่นั่นทำหนึ่งเสียศูนย์ไปเล็กน้อย ก่อนเจ้าตัวจะพยายามปรับจูนสมองว่าน้องมันหมายถึงเรื่องงาน ไม่ใช่เรื่องอื่น ท่องไว้หนึ่ง...

“ทำแล้วครับ”

“ฟิตจังเลยนะครับ” อะไรคิด ‘ทำการบ้าน’ แล้ว ‘ฟิต’ ช่วยเลือกคำที่มันปกตินี้บ้างเถอะซาน “ระดับพี่หนึ่งไม่ต้องทวนหรือครับ นั่งทำสมาธิดีกว่า”

“ไม่ได้หรอก วันนี้ชินสำคัญด้วย” ยิ่งห้ามเหมือนยิ่งยุ หนึ่งกวาดสายตามองหาโพทอิทที่เขียนชื่อชินนั้นไว้ “ชินที่ภักตินรู้ความจริงนะ”

“โอ้โฮ! นั่นชินโปรดผมเลยนะครับ คุณXXเขาเขียนบทโทรทัศน์ดีมากเลย” ซานกล่าวชมตาเป็นประกาย “ผมอ่านชินนั้นจนท่องได้เลยละ”

“อืม พี่ก็ชอบ แต่งานนี้คงต้องเค้นพลังกันน่าดูละ”

“จั้นเอาแบบนี้ดีกว่าครับพี่หนึ่ง” ตัวร้ายแนะนำ “ผมจะเป็นวิรลให้ ส่วนพี่ก็ใส่มาเลยไม่ต้องยุ่งครับ”

“เฮีย! มันจะดีหรือ พี่อ่านเอาเงียบ ๆ ก็ได้ครับ ซานขับรถไปเถอะ”

“อะไรกัน...พี่หนึ่งไม่เชื่อใจผมหรือ” ซานหางลู่หุดก “ผมอ่านจนจำได้จริง ๆ นะครับ อีกอย่างบทผมเองมันก็พูดอยู่ไม่กี่คำ นอกจาก ‘แกตายแน่ไอ้กิน’ กับ ‘วิรลต้องเป็นของฉัน’ แล้วก็หันไปเหลือกตาใส่กล้อง”

“.....”

“เฮ้อออออ” ตัวร้ายถอนหายใจ “ก็เป็นแต่ตัวร้ายนี่นาครับ จะให้ซ้อมบทนางเอกพี่หนึ่งคงไม่เชื่อมือ”

“โอเค! จั้นพี่เริ่มก่อนนะ”

ซานกัดปากกลืนยิ้ม ในที่สุดหนึ่งก็แพ้ลูกต้อของเขาจนได้ พระเอกโยนปึกกระดาษไปไว้ข้างหลังรถเป็นการบังคับตัวเองไม่ให้แอบเหลือบดูบท หนึ่งตบแค้นตัวเองสองทีเพื่อเรียกอารมณ์ จับพลันที่

ประโยคแรกออกจากปากบรรยากาศของทั้งรถก็เปลี่ยนไปทันที

“คุณหลอกผม!!” แม้จะพยายามยังไม่ให้มากเกินไปแต่เสียงหนึ่งก็ดังกว่าปกติอยู่ดี “คุณทำแบบนี้ได้ยังไงวิรัช!!”

“ฟังก่อนนะกะภิกิน ฉันอธิบายได้ค่ะ” ชานแทบหลุดหัวเราะ เขาไม่ได้บีบเสียงด้วยซ้ำ มันคือเสียงผู้ชายที่พูด ‘ค่ะ’ ได้ไม่อายปาก

“ผมไม่ฟังอะไรทั้งนั้น” น้ำเสียงของหนึ่งทุ่มน่าฟัง แม้นิยามคำพ้อล้อแม่กับนางเอกก็ตาม “คุณหลอกผมมาแล้วครั้งหนึ่ง คิดว่าผมจะยอมให้คุณหลอกซ้ำสองอีกหรือ”

“ฉันมีเหตุผลของฉันนะกะ เพียงแต่คุณจะรับฟังมันสักนิด”

“ผมไม่ฟัง!!”

ให้ตายเถอะ ถ้าพระเอกฉลาดละครคงจบไว และพวกเขาคงไม่มีอะไรกิน

หนึ่งในบทกวีในใจไม่ยั้ง “คุณปลอมตัว คุณหลอกผม! เป็นยังไงล่ะ มีความสุขมากไหม ที่เห็นผู้ชายหน้าโง่คนหนึ่งหัวปั่น สับสนในตัวเองเพราะคุณ!”

ภิกินคนโง่ที่แยกผู้หญิงตัดผมสั้นและพูด ‘ครับ’ ไว้ในประเภทของผู้ชาย โศกนาฏกรรมยอดนิยมของละครไทย..ใช่แล้ว!! มันคือนางเอกปลอมตัวเป็นผู้ชายยังไงล่ะ!! วิรัชต้องเข้าไปอยู่หอพักชายล้วนเพื่อสืบหาความจริงเกี่ยวกับพี่ชายที่หายตัวไป และที่นั่นเธอก็ได้เจอ ‘ภิกิน’ รัมเมทรูปหล่อผู้เป็นพระเอกของเรื่อง เขาตกหลุมรักเธอทั้ง ๆ ที่คิดว่าเธอเป็นผู้ชาย ความสับสนวุ่นวายใจก่อตัวมาตลอดเรื่อง จนกระทั่งมันระเบิดออกมาวินาทีที่รู้ว่าเธอหลอกเขา! วิรัชเป็นผู้หญิง! เธอหลอกใช้ความรักและความหวังดีของภิกินมาตลอด ปลอ่ยให้เขากังวลเป็นไอ้โง่อยู่คนเดียว

“ฉันไม่ได้ตั้งใจให้มันเป็นแบบนี้” ถนนเคลื่อนตัวไปข้างหน้าจนรถสามารถนำรถหลุดจากไฟแดงแยกสุดท้ายได้สำเร็จ “เชื่อฉันเถอะ ฉันไม่ได้อยากจะหลอกคุณเลย”

“แต่คุณก็ทำ!” สัมกับเป็นมืออาชีพ หนึ่งส่งอารมณ์จนบรรยากาศในรถเครียดสุด ๆ เหมือนกับพวกเขาทะเลาะกันจริง ๆ “ผมถามจริง ๆ จิตใจคุณทำด้วยอะไร คุณไม่เชื่อใจผม ไม่กล้าบอกความจริงกับผมด้วยซ้ำ”

“ฉัน....” ปากก็ท่องบทไป มือก็หักพวงมาลัยเข้าซอยด้านหน้า “ฉันพยายามจะบอกหลายทีแล้ว แต่มันก็...”

“เนียนะหรือคำแก้ตัวของคุณนะวิรัช”

“ฉันขอโทษ” ตามบทแล้วชานต้องร้องให้ด้วยซ้ำ แต่นี่มันแค่การขอม “ขอโทษที่หลอกคุณตลอดมา”

“ผมไม่อยากเห็นหน้าคุณอีก” วงล้อสีดำจอดหยุดลงที่ลานจอดรถของสถานที่ถ่ายทำ แต่การทวนบทมันยังไม่จบนี่นา “ออกไปจากชีวิตผมซะ!”

“ไม่ค่ะ!” เมื่อถึงที่หมายชานก็ปล่อยมือออกจากพวงมาลัย ร่างสูงผิวนิโบบนหน้าเข้าสบตาพระเอกหนุ่มเพื่อส่งอารมณ์ทางสายตา “ที่ฉันปิดบังและโกหกคุณมาตลอดมันมีอยู่เหตุผลเดียว”

“.....”

“เหตุผลที่ว่าคือฉันรักคุณไง!!”

ทั้งรถเงียบสนิทมีเพียงเสียงเครื่องปรับอากาศที่ทำงานอยู่ บทละครมาถึงท้ายสุดของกระดาศแล้ว แต่เหมือนอารมณ์ของผู้แสดงมันไม่สุดท้ายไปด้วย

บางทีมันอาจจะแค่ ‘เริ่ม’

ดวงตาคู่สวยของชานทอแวโศกรากับรู้สึกผิดที่หลอกลวงคนรักมาตลอดทำให้ใจของหนึ่งกระตุกวูบ ไม่บ่อยนักที่ชานจะได้แสดงอารมณ์ที่ลึกซึ้งแบบนี้ ชานมันแค่ตัวร้ายที่มีไว้ให้คนเกลียดชัง แต่ตอนนี้ตัวร้ายคนนั้นกำลังอ่อนวอนเขาทางสายตา ขอให้รับรู้ความรักที่เกิดขึ้นในใจ

ถ้าหนึ่งเป็นภคินี...เขาคงยกโทษให้วีรลแบบไม่ต้องสงสัย...

ห้วงความเงียบที่ยาวเพียงชั่วอึดใจสองนักแสดงพูดคุยกันด้วยสายตา ประกอบกันภาวนาไม่ให้อีกฝ่ายได้ยินเสียงบางอย่างในอกซ้ายที่ทำงานหนักขึ้น ใบหน้าของวีรลจำเป็นค่อย ๆ ขยับเคลื่อนไหวเข้ามาใกล้พระเอกหนุ่ม ลมหายใจร้อน ๆ ของชานรดลงบนใบหน้า หนึ่งนั่งตัวแข็งทำอะไรไม่ถูกได้เมองดวงตาโศกคู่นั้นจนกระทั่งมันปิดลง

ชานก็ยิ้มเจิดจ้าตามแบบฉบับของเจ้าตัว “พี่ไม่จูบปิดปากผมหรือครับ”

ร่างของพระเอกผงะจนเขยิบถอยหลังไป หนึ่งแก้มหัวเราะกลบเกลื่อน “ฮ่า ๆ ๆ ๆ จะบ้าหรือเดี๋ยวนี้เขาให้ใช้มุกล้อเล่นแล้ว”

“นั่นสิครับ” ชานตอบเสียงหวานจ้อย

“พี่เอ่อ...ต้องรีบแล้วละ เดี่ยวป้าแต่่วรอนาน หน้ายังไม่ได้แต่งเลยด้วย” พระเอกหนุ่มใช้โอกาสนี้ทำลายบรรยากาศวาบหวิวเมื่อครู่ด้วยการเอื้อมไปหยิบปึกกระดาศที่หลังรถ “ไปก่อนนะครับ”

“เดี๋ยวครับพี่หนึ่ง” ชานไม่ได้กลัวอะไรไว้ เขารั้งหนึ่งด้วยคำพูด “ให้คะแนนการแสดงผมที่เท่าไรดีครับ”

“เอาไปสักสี่สิบเต็มร้อยแล้วกัน ผู้หญิงที่ไหนเสียงใหญ่ขนาดนั้น”

“ฮ่า ๆ ๆ พี่หนึ่งใจร้ายชะมัดเลยครับ”

“ถ้างั้นพี่ไปก่อนนะชาน ขอบใจมาก”

“ด้วยความยินดีครับ” ตัวร้ายหนุ่มว่าพลางตะเบ๊ะ “ดีใจจัง วันนี้ผมได้เป็นพระเอกแล้ว”

ชานกงจะหมายถึง ‘พระเอกของกองถ่าย’ ที่ไปช่วยเจ้าชายออกมาจากสมรภูมिरถติดในกรุงเทพ ฯ

.....

ป้าแต้วไม่ได้ต่อว่าอะไรหนึ่งสักคำ เพราะเข้าใจว่ามันเป็นเหตุสุดวิสัย แต่ก็ได้ออกปากเร่งช่างแต่งหน้าทำผมให้จัดการสภาพหนึ่งให้เร็วที่สุดก่อนที่ดวงอาทิตย์จะถึงกลางหัว เพราะถ้าอย่างนั้นอากาศจะร้อนมากจนถ่ายทำลำบาก

มนุษย์ทั้งสองช่วยกันดึงทิ้งผมหนึ่งอยู่น้ำกระຈก แม้ว่าจะเร่งแต่พี่ ๆ ที่นี้ไม่เคยปล่อยให้งานช่วยได้เลย หนึ่งก็เลยทำได้เพียงนั่งนิ่ง ๆ ในขณะที่มือเปิดกระดาษบนตักทวนบทเป็นครั้งสุดท้ายเพื่อให้เทคเดียวผ่านฉลุย ดวงตาคมกวาดไล่ตั้งแต่บรรทัดแรกยันบรรทัดสุดท้ายของกระดาษ และนั่นทำให้เขาขมวดคิ้วจนถูกพี่ช่างแต่งหน้าดู

‘ผมไม่อยากเห็นหน้าคุณอีก ออกไปจากชีวิตผมซะ!’

‘ไม่ค่ะ!’ ที่ฉันทปิดบังและโกหกคุณมาตลอดมันมีอยู่เหตุผลเดียว’

‘.....’

‘ฉันไม่อยากให้คุณตกอยู่ในอันตรายไปด้วย’

ไม่เห็นจะมีประโยชน์บอกรักเลยนี้!! หนึ่งก็ตั้งใจตั้งแต่ตอนนั้นแล้วว่าถ้าเขาจำไม่ผิดวิธียังไม่ได้บอกรักภคินีในชีนนี่นี่นา ตอนนั้นก็ไม่ได้สะกิดใจอะไรเลยสักนิด เพราะเวลาต้องบทหนึ่งค่อนข้างแมนกับเฉพาะบทตัวเอง

พระเอกหนุ่มก้มหน้าลงจนถูกช่างแต่งหน้าเซยคางขึ้นมาเติมแป้งใหม่ เขารู้สึกร้อนผะผ่าวบนใบหน้าอย่างบอกไม่ถูกทั้ง ๆ ที่เอาแต่ย่ำตัวเองเข้าไปเข้ามา...

....อ่า..สงสัยชานกงจำบทผิด... End....

Frame พิเศษ ตอน Santa Claus is comin' to town

‘คริสต์มาส’ เทศกาลแห่งความสุข กล้องของขวัญ ขนมหวาน ระยิบระยับไปทั่วทั้งเมือง ผู้คนยิ้มแย้มแจ่มใสจู่มือคนรักเดินท่ามกลางแสงไฟจากต้นสนใหญ่ยักษ์ ราวกับว่าเมืองนี้ช่างอัดแน่นไปด้วยความสุข...

ของแบบนี้มันมีที่ไหนล่ะ!!

“ตรงนั้นยังไม่เรียบร้อยอีกหรือครับ! พี่เก้อว้ย!” เสียงโหวกเหวกดังลั่น “อ้าว พี่เก้อหายไปในไหน”
“เห็นว่าปวฉีคะน้องเมศ”
“ใครใช้ให้ไปฉี นาทีนี้ผมไม่อนุญาตทั้งนั้น!”

ไม่รู้จะเหี้ยมโหดแม้แต่กับกระเพาะปัสสาวะของลูกน้องไปเพื่ออะไร แต่ตอนนี้นายปรเมศไม่วางหน้าใครทั้งนั้น ก้มดูนาฬิกาแล้วได้แต่ถอนหายใจเจิบ ๆ นี่มันบ่ายสองแล้วนะ! บ่ายสองเวลาที่ทุกอย่างควรเรียบร้อยรอพ่อตัดริบบิ้นปล่อยลูกโป่งปล่อยนกพิราบ แล้วนี่อะไร! วางพรีอบก็ยังไม่เรียบร้อย แถมคนรับผิดชอบดันไปเยียวอีก

“อีเก้อชะตาขาดแล้ว” หนูนานพืมพำขณะถือรายการตรวจของผ่านหน้าแอลไป “เจ้จะกรวดน้ำไปให้มันเอง”

“เดี๋ยวมันกลับมาเมื่อไหร่แอลจะไปเดินตรวจตรงนู้นนะพี่ กลัวโดนสะกิดระเบิด”

“เอาตัวรอดเป็นยอดดีคะลูก” หนูนาส่ายหัวปลง ๆ “งานด่วนงานเร่งขนาดนี้น้องเมศยังจะเอาเป๊ะอีก พี่ละนับถือใจน้องจริง ๆ”

ใช่ นี่มันงานด่วน! คอมมูนิตีมอลล์เรียกมาหาบริษัทให้เสนอนิทรรศการและบัดเจ็ทเมื่อสามเดือนก่อน และปรเมศผู้มั่นหน้าได้กินแห้วในหลังจากนั้นอีกอาทิตย์หนึ่ง ทว่าเมื่อสองอาทิตย์ก่อน โชคชะตาก็ก่เล่นตลก ฝ่ายนู้นโทรมาเกมขอร้องให้ต้องประสงค์ไปจัดอีเวนต์งานคริสต์มาสให้แทนอีกรายที่ทิ้งงานไป

วินาทีนั้นปรเมศเสะยืม พวกเห็นแก่ของลูกก็แบบนี้แหละ เขายักไหลใส่ปลายสายพร้อมกรอก

ราคาใหม่ที่บวกค่าแรงงานเข้าไปด้วย ถ้าทางบริษัทรู้ว่าจะโดนฟันหัวเบะขนาดนี้คงไม่ยกหมูมาหาแน่ ๆ แต่ทำไงได้ละโปรไฟล์บริษัทต้องประสงค์มันดีจนไม่ต้องกลัวโดนทิ้งงานแบบคราวก่อน สุดท้ายก็ต้องยอมกัดฟันจ่ายจนได้

นอกจากแพงค่าแรงงานแล้วยังแพงเพราะมันลุ่มทริปคริสต์มาสของเขากับที่ภาพพังยับไม่มีชิ้นดี!!
บวกเข้าไป! บวกเข้าไป! บวกเข้าไป! ประเมศหัวเราะแบบตัวร้ายในละครเย็นขณะกดเครื่องคิดเลขอย่างบ้าคลั่งเป็นสิ่งที่ภาพลืมไม่ลงเลยทีเดียว

“พี่เกือ! เยี่ยนนานแล้วยังเอือระเหยอีก!”

ผลที่ออกมาเลยเป็นประเมศปางสังหารระดับคุณสองเช่นนี้แล

“มาแล้วจ้า โอ้ย ๆ อยากทำงานใจจะขาดแล้ว ข้าไม่น่าไปเยี่ยนเลย” ไอ้เกือเช็ดมือกับกางเกงยีนเน่า ๆ ก่อนจะโผล่เข้ามาด้วยสีหน้าเปี่ยมสุขกับการทำงาน “เหลือเช็กตรงนั้นอีกไม่กี่รายการก็เสร็จแล้ว”
“จั้นก็รีบ ๆ ทำ จะได้ให้อีกทีมสแตนด์บายสักที”
“ครับเจ้านาย!” จะมีใครโดนบอสแฉ่งแล้วหน้าระริ่นได้เท่าไอ้เกืออีก วิ่งออกไปสองสามก้าวยังมีวายหันกลับมา “แล้วไอ้ภาพไม่มาช่วยอะ”

ฉีกกกกกกกกกกกกกก

“พี่เกือ..”

“โอ้ย! ตายแล้ว คุณพระคุณเจ้าแอลสุดที่รักเรียกไปเช็กของตรงนั้นแล้วจ้า ไปก่อนนะ” อย่าว่าแต่เหยียบกับระเบิดนี่มันระดับปรมาณูแล้ว เจ้านายที่แผ่รังสีอาฆาตพร้อมจะพุ่งเข้ามาก้านคอในบัดดลทำเอาไอ้เกือต้องรีบดอยทัฟโดยด่วน

ประเมศรวบรวมรายการวางทิ้งไว้บนโต๊ะสต๊าฟ เป้าหมายต่อไปคือการประจบประแจงเจ้าของโปรเจกต์อันเป็นงานถนัดของคุณชาย เขาสูดลมหายใจเข้าลึก ๆ คึงหน้าที่ยับยู่ให้เข้าที่สวยงาม
ไป! ไปหาเงินเถอะประเมศ

.....

.....

.....

.....

ภาพเพิ่งกลับมาจากแคนาดาตอนปลายธันวาคม หลังหายไปร่วมสัปดาห์ กลับมายังไม่ทันสวิตให้
หายคิดถึงเมสก็ต้องออกมาวิ่งสู่วิ่งกลับบ้านเกือบเที่ยงคืนทุกวัน ส่วนภาพก็ออกไปพบเพื่อนคนนั้น
คนนี้ อย่างวันนี้ที่มาช่วยไม่ได้ก็เพราะต้องไปกินข้าวกับแก๊งศิลปินเมก้าญาเพื่อนของวิล เห็น
ว่าจ้างงานกันบ่อยจะปฏิเสธก็เสียมารยาท
แล้วไงล่ะ! ปล่อยให้เมสเก็บกดอยู่คนเดียว อยากกอดอยากฟัดให้หน้าใจก็ได้แต่เก็บงำความแค้นนี้
ไว้ คอยดูเถอะ จบไฉนงานนี้เมื่อไรเมสจะกลับบ้านไปกัดแขนหมีควายแก้เครียดยันปีใหม่เลย

We wish you a merry Christmas

We wish you a merry Christmas

We wish you a merry Christmas

And a happy New Year.

เสียงเพลงรื่นเริงทำให้เมสแฮปปี้มาก แฮปปี้ขั้นสุด ยิ้มจนลิ้นไก่แห้งไปหมดแล้วเนี่ย เวลาไหลไป
ถึงสามทุ่มครึ่งแบบงง ๆ คงเพราะคนมาเยอะต้องวิ่งนู่นนี่จนลืมหิวไปกับเวลาไปเลย
ต้นสนปลอมขนาดไม่ใหญ่มากตั้งตระหง่านอยู่ตรงกลางลานหน้าคอมมูนิตี้มอลล์ ประดับด้วยดวง
ไฟคู่สีแดงทองตัดกับสีเขียวของใบ ไม่ต่างกับบริเวณโดยรอบที่ติดตั้งดวงไฟหลากสี บางจุดวาด
เป็นรูปถุงเท้าหรือกล่องของขวัญเอาไว้เนี่ยนจัดปีใหม่ต่อรวดเดียว ชุมนกิจกรรมกระจายอยู่ตามจุด
ต่าง ๆ ทั้งเล่นเกมจับสลาก กระบะลูกบอลสำหรับเด็กน้อย และที่ขาดไม่ได้คือดิสเพลย์รูปเกวียน
ซานต้าสำหรับถ่ายรูป

คนเยอะตามคาด ถึงจะไม่ใช่ห้างสรรพสินค้าใหญ่โต แต่ด้วยสถานที่คนมาคนละแวกนี้
ก็ยอมมาเบียดเสียดกันในนี้ดีกว่าห้างไกล ๆ แผนกเก็บสถิติคงกดปุ่มจนมือหงิกไปแล้วมั้ง เมสนั่ง

กอดคอกอยู่ตรงซุ้มสตัฟส่งสายตาสอดส่องงานโดยรวมรอแค่เวลาเก็บบุตรเท่านั้น

ครอบครัวพ่อแม่ลูกเดินจูงมือผ่านหน้าไปพร้อมหยุดถ่ายรูปด้วยรอยยิ้มเปื้อนหน้า อุดกิดถึงสมัย
เด็ก ๆ ไม่ได้ พ่อแม่ก็ชอบพาเขากับไอ้พี่หนึ่งมาเดินเล่นตามเทศกาลอยู่บ่อย ๆ แล้วก็ถ่ายรูปเก็บ
ไว้ เสียดย่านนี้คงไม่เหลือเก็บสักเล่มแล้วมั้ง

อยู่ ๆ ก็รู้สึกเหงาขึ้นมานิดหน่อยแฮะ

“แอลจ้า~ เดี่ยวเก็บของเสร็จไปเดินเล่นด้วยกันหน่อยน้ำ~”

“ไม่เอา ง่วง”

“น้ำ~ ๆ สะพานใกล้ ๆ นี่เองดึก ๆ บรรยากาศดีจะตาย”

เบ้าปากสามสิบองศายังไม่ทันหายเมื่อยเสียงจากฝั่งซ้ายก็ดังมาสมทบ

“รุตน์กลับไม่ดึกจริง ๆ ครับคนดี เนี่ย อีกไม่กี่นาทีก็เก็บของแล้ว

แล้วไหนจะ...

“Hi! Darling จะกลับแล้วจ้า wait a minute นะ ให้อเล็กซ์เข้านอนไปก่อนเลย เดี่ยวซานต้าจะไป
หา”

ไวยยยยยยยย บรรยากาศแห่งรักชาวบ้านมันน่าหงุดหงิดจนอยากแข่งชักหักกระดูกให้เลิกกันซะ
ให้หมด!! เมศจิกเกร็งลงกับขาางเกงไม่ให้ลุกขึ้นมาฟาดวงฟาดงาฟงข้าวของ ถ้าเพียงแต่เขาไม่
หน้าเลือดรับงานวันนี้ก็คงได้อยู่กับพี่ภาพทั้งวันแล้ว

You better watch out

You better not cry

ไอ้เพลงนี่ก็ด้วย น่ารำคาญปัญญาอ่อน

Better not pout

I'm telling you why

หลอกเด็กชัด ๆ

Santa Claus is coming to town

ซานต้ามันมีจริงที่ไหน

“เมศครับ”

กัน.....

ขวับ หันไปไม่ก็องศาสันจมูกก็เบียดเข้ากับหน้าท้อง เมศถอนจมูกที่ปักไว้ออกก่อนจะรีบเงยหน้า อันที่จริงแค่เสียงเขาก็รู้แล้วว่าใคร ซานต้าณะไม่มา แต่ที่ยืนเป็นหมิวายนี้....

“ไหนะไปกับมิสเตอร์วิล” ไม่รู้ทำไมอยู่ ๆ ต้องเปลี่ยนช่องเสียงไปใช้โทนเมียหลวง ดูประชดประชันแตกตั้นสิ้นดี “กินข้าวเสร็จแล้วหรือ”

“งานเลิกเร็วนะ” ภาพคลี่มให้ “คนอื่นก็ต้องกลับบ้านไปฉลองกับครอบครัวเหมือนกัน ก็เลย...”
เมศเลิกคิ้ว

“กลับมาหาครอบครัวเหมือนกัน”

อ๊กกกกกกกกกกกกก ราวกับเลือดทะลักออกจากตาหูจมูกปาก ปรเมศโดนยิงแทบยืนไม่อยู่ ยกมือกุมอกทรุดนั่งยอง ๆ บนพื้นเหมือนจะตายเสียให้ได้ ร้ายนักนะ! กลับมาถึงก็ยังไม่ยังเลย

“กะ...กลับกันเลย ตอนนี่เลย” เขามึนจ๋ออยู่กับตัวเองก่อนจะสายหัวแรง ๆ “ไม่ ๆ ไม่ได้ต้องเก็บของก่อน”

“ไม่เป็นไรครับพี่รอได้ มีอะไรให้ช่วยไหมละ”

“เฮ้ย! ไอ้ภาพมาจากไหนวะ” กำลังสวิตหวานแหววไอ้เกือดันเจี้ยนหน้าเข้ามาซะงั้น “มาช่วยตอน

เลิกงานนะเอ็ง”

“โทษทีวะ”

“พี่ก็ออกมาดีแล้ว บอกสตัฟเริ่มทยอยเก็บของได้แล้วนะ” คนเด็กสุดก้มมองนาฬิกา “เกินมาห้า นาทีแล้ว”

“เหมมมมมม ไอ้ภาพมาปั๊บเก็บของตรงเวลาเชียว” เกื้อจู้ปากตบบาภาพปู้ๆ “ซานต้าแท้ๆ เลยเอ็ง เนี่ย”

“ถ้าว่างมาแซวก๊ไปเก็บของไป หรือจะอยู่ต่อ?” ก็อยากจะแซวอารมณ์หน้ามือเป็นหลังมือของ เจ้านายอยู่หรอก แต่ดูหน้าแล้วถ้ายังเล่นต่อมีหวังได้โดนชดจนอ่วมแน่ๆ ไอ้เกื้อผู้อยู่เป็นในทุก สถานการณ์ค่อยๆ หดหัวกลับเข้าไป

“สีบห้านาที่รับรองงานเรียบกริบ! เฮ้ย! ไอ้น้องตรงนั้นชนขึ้นรถเลย”

“เดี๋ยวนี้เกือมันขยันขนาดนี้แล้วหรอ”

“ขยันกับพี่อะไรละ” เมสบ่น “จะไปเดินเล่นกับพี่แอลตอนนะสิ”

“อ้อ” ภาพอ้าปากหวอ

“แล้วเราละพี่ภาพ” เมสส่งสายตาวิบวับ พูดเลยว่าคำคินโรแมนติกแบบนี้ต้องพิเศษแน่ๆ “ไปไหน กันดี”

“ก็...”

เมสกลืนน้ำลายเอือก

“กลับบ้านสิครับ ฮ้าววววว พี่ง่วงจะตายแล้วเนี่ย”

โอเค! ภูผิตเองที่คาดหวังแพลนสุดโรแมนติกจากสมองไอ้พี่ภาพ

.....

.....

.....

.....

ป๊ายไฟ ‘Christmas Party’ เค้นหาอยู่ข้างถนน ดึกค่าแบบนี้แต่ราตรีของคืนวันศุกร์มักยาวกว่าปกติ แม้จะเกือบสี่ทุ่มครึ่งเข้าไปแล้วแต่คนตามสองข้างถนนก็ยังคงครึกครื้นไม่สร้าง ดีไม่ดียิ่งดึกยิ่งคึกด้วยซ้ำไป สารถึงจอรถเทียบไว้ข้างถนนแล้วโคດออกจากรถ

ต้นคริสต์มาสปลอมขนาดกระแจะแกระเรียงตัวยาวไปตลอดทาง พร้อมด้วยแสงไฟประดับตกแต่ง บรรยากาศแบบที่น่าจะซุกตัวลงในเสื้อโค้ทเดินกุมมือแฟน ทว่าอากาศเมืองไทยมันไม่เอื้อเอาเสียเลย ถึงจะเย็นนิดหน่อยตอนดึกแต่ก็ไม่มากพอให้เด็กทารกเป็นไข้ด้วยซ้ำ

“อยากเที่ยวหรือครับ” ร่างสูงใหญ่ชะโงกจากอีกฝั่งของรถเข้ามาถาม “แบบเดินในผ้า?”

“คนเยอะ” แถมรู้สึกแสบจะเข้าผ้าเดินย่ำ ๆ แล้วด้วย อันนี้เมสแอบคิดในใจ “อยากเดินเล่นเฉย ๆ”

“ว้าว! เมสสนใจสุนทรีภาพของธรรมชาติแล้วใช่ไหม เห็นไหม! พี่บอกแล้วว่าเดินเล่นรับลมเย็นมันสุดยอด เวลาลมพัด...”

“ยูดคดคดคดคดคด” การที่ดูอยากเดินเล่นไม่ได้หมายความว่าดูจะซึมซับพลังธรรมชาติแบบมีสาระครับพี่ภาพ “เดินเฉย ๆ พอ! ไม่ต้องการคนบรรยาย”

“อ้าวหรือ” ภาพเกาหัวเกร่ก ๆ “เดินไปตรงไหนอะครับ”

“ก็เรื่อย ๆ” เมสยกไหล่ “วันนี้ข้างบ้านมีปาร์ตี้กันนี่ เสียงดัง ผมไม่อยากกลับเร็ว”

“อะ ๆ ๆ จะว่าไปลุงเขามาชวนเราไปกินด้วยนะ” ไซ้แล้ว แก้งลุงข้างบ้านมีงานกินเลี้ยงสังสรรค์ ควบปีใหม่น่าจะแยกย้ายกลับภูมิลำเนา กัน และนั่นเป็นสาเหตุที่ปรเมศตัดสินใจมาที่นี่ แค่ว่าถ้าจะพีทเซอร์วิงโดยมีจังหวะดับ ตับ ตับ ตับ เป็นแบ็กกราวด์ก็คิดว่าหมดอารมณ์แยกย้ายกันนอนเถอะ! “เห็นว่ามีอย่างไ่กันด้วย”

“เข้ากับคริสต์มาสมาก” เมสกลอกตา มั่นใจมากกว่าไม่ใช่โก่งวง

“อ๊ะ! พุดถึงคริสต์มาส!” ภาพทูปฝ่ามือ “วิลฝากมา Merry Christmas ด้วยนะ”

“ฝากขอบคุณด้วยแล้วกัน” ซาบซึ่งเหลือเกินที่ยังส่งควายคืนท้องทุ่ง “อย่าเดินบนถนนสิ เดี่ยวรถก็มาซอยไปหรือ”

ภาพยิ้มมาก่อนขายาว ๆ จะก้าวกลับขึ้นมานบนฟุตปาธ ไหล่กว้างเบียดเข้าหาคนตัวเล็กกว่าข้าง ๆ จนเมสเซไปเล็กน้อย ฝายนั้นตัววัดตามองดูเขาแต่ก็ไม่ว่าอะไร แคมยังเบียดตัวกลับเข้าหาจนไอ้ภาพ

แทบไถลตกข้างทาง โชคดีที่รากฐานแข็งแรงเลยยืนอยู่ได้ เขาเหลือบมองคนจู้จู้ข้างตัว นาน ๆ จะเข้าโหมคนี่สักทีด้วย สงสัยช่วงหลัง ๆ จะทำงานเยอะไป

“คริสต์มาสนี้บรรยากาศดีจังเนอะ” ภาพสอດส่องสายตาไปทั่ว ดูการตกแต่งด้วยคู่สีแดงเขียวตัดด้วยทองไปตลอดสองข้างทาง “ไม่ได้ฉลองนานแล้วแฮะ”

“พี่ภาพนับถือคริสต์ไม่ใช่เหรอ ไม่ต้องไปโบสถ์หรือไง”

“ถ้าตามบัตรประชาชนก็ใช่ แต่พี่ไม่เคร่งอะไร” ดวงตาดกเหลือบมองแสงไฟวิบวับจากผับ “เข้าโบสถ์ครั้งสุดท้ายก็กับพ่อนู่น”

“พ่อพี่เป็นลูกครั้งนี้ เคร่งละสิ”

“ก็ไม่ใช่” เขายักไหล่ “เข้าตามเพื่อนด้วยแหละ เข้าเสร็จก็ออกมากินเหล้าแฮะ ๆ ในบ้าน”

“พวกศิลปินนี่ต้องจู้เหล้าทุกคนระะ” เอ่อ...เหมือนกำลังโดนคำพ่อ แต่ก็ช่างมันเถอะ

“เขาเรียกว่าดื่มให้ลืมความจน อืมด้วยอุดมการณ์”

“ฟังแล้วอืมแทนเลย” เมศกัฒ์

“จะว่าไปแล้วพูดถึงพ่อพี่...” ดวงตาดกเหม่อออกไปยังท้องฟ้าด้านบน “วันนี้ครบรอบวันตายพ่อดีเลย”

ปรเมศจะงักไปเล็กน้อย เขาจำได้ว่าภาพเคยบอกเรื่องนี้แล้ว อันที่จริงก็จำได้อยู่หรอก เล่นเป็นวันสำคัญเลยนี่นา แต่ไม่คิดว่าภาพจะพูดถึงขึ้นมาตรง ๆ จะว่าไงดีละ รับผิดชอบไม่ค่อยถูกละมั้ง คนเด็กกว่าหลบตาหลบพละนีกว่าควรจะตอบโต้อะไรดี

“แล้วไม่ไปเยี่ยมหลุมศพเหรอ” สุดท้ายก็ตัดสินใจถามออกไปตรง ๆ

“ไปมาแล้วเมื่อเช้าครับ”

“ขอโทษด้วยนะที่ติดงาน” เมศกัฒ์หน้าหงอย

“ไม่เป็นไรหรอกครับ แค่อวดอกไม้ไปเปลี่ยนเลย ๆ”

“แค่นั้นที่ไหนละ นั่นพ่อพี่เชียวนะ! เกิดเขาไม่ปลื้มผมขึ้นมาจะทำยังไง!” สองมือคิงทิ้งหัว “ถ้าเขาเข้าฝันพี่ให้เลิกกับผมเลิกกับเลขห่วยผมไม่ช่วยระะ!”

“พี่ต้องเลือกเมศมากกว่าเลขห่วยสิครับ”

นั่นสินะ สำหรับพี่ภาพเขามีค่ามากกว่าเงินทอง....

“เพราะพ่อพี่เคยไปห่วยผิดมาแล้ว”

พ่องงงงงงงงงงงงงงง

เมศกุ่มขมับที่เส้นประสาทกระดูกวัยบ ไม่รู้จะเครียดอะไรก่อนหลังดี ขอเวลาลำดับความสักรู้
“ล้อเล่นน่า ตอนนั้นพ่อพี่ก็ไม่ได้บอกเลขมาตรง ๆ บางทีพี่อาจจะดีเลขผิด” เดี่ยว ๆ มึงล้อเล่นเรื่อง
นั้นหรือกระไร “พ่อพี่ไม่ใช่คนคิดเล็กคิดน้อยสักหน่อย ปานนี้ไปเกิดแล้วมั้ง”

“กรรมน้อยว่านั่นเถอะ” สาบานได้ว่ากำลังพูดถึงพ่อแฟนด้วยความเคารพ “ไว้เดี๋ยวผมไปจุฑา
ไหว้หน้ารูปที่บ้านก็ได้ หวังว่าพ่อพี่จะรับอาหารแบบพุทธได้นะ”

“พ่อพี่กินไม่เลือกหรือครับ” ถ้านายวีรศิลป์ได้ยืนคงรำให้ลงมาจากฟากฟ้า ภาพคลี่มบางให้กับ
คนเด็กกว่า ประเมศที่ใส่ใจคนอื่นไม่ได้มีมาให้เห็นง่าย ๆ หรือกระไร ปกติออกจะเลือดเย็นเป็นงูพิษ
เสียขนาดนั้น “พ่อพี่เคยบอกว่าถ้าเขาเป็นอะไรไปให้รู้อยู่เสมอว่าพ่อยังอยู่ในใจพี่”

“พ่อพี่พูดเหมือนพร้อมตายเสมอเลยนะ”

“ก็มีกันแค่สองคนนี้นะ จะตายวันตายพรุ่งก็ไม่รู้”

“ถ้าอย่างนั้นคริสต์มาสของพี่คงไม่ค่อยน่าจดจำเลยสินะ” แขนยาว ๆ เท้าลงกับรั้วเหล็ก พวกเขา
เดินมาหยุดที่ริมฝั่งแม่น้ำ ลมหอบเอาความเย็นมาปะทะใบหน้า “ต่อจากตอนนั้นก็ได้อยู่คนเดียว”

“อืม” ภาพหยุดใช้ความคิดก่อนที่ร่างสูงใหญ่จะหันหลังทิ้งตัววิ่ง “ไม่ได้คิดถึงเรื่องนั้นเลยแฮะ”

“พ่อได้ยินรื่องให้แน่ ๆ”

“ไม่ใช่เรื่องพ่อตาย” ภาพสูดลมหายใจรับพลังธรรมชาติ “เรื่องคริสต์มาสนะ”

“.....”

“ถึงอย่างไรพี่ก็ชอบอยู่ดี เสียงเพลง แสงไฟ กล้องของขวัญ ผู้คนยิ้มแย้ม” ดวงตาสีอำพันสะท้อน
ภาพแสงไฟสีเหลืองจากฝั่งตรงข้าม หากความสุขสามารถปั้นเป็นรูปธรรมได้มันคงเหมือนดวงตา
ของภาพในตอนนี้ “ยิ่งคริสต์มาสที่ไม่ได้อยู่คนเดียวยิ่งดีเข้าไปใหญ่”

ขว็บ กลายเป็นคนจื่ออวยเสียเองที่ทนความแผดเผาบนใบหน้าไม่ไหว เงินจนแทบจะก้มลงไปแตะ
รั้วสนิมเขรอะอยู่แล้ว แดมไอบรรยากาศแสงไฟบ้านนี้ก็ชวนสยิวก็วี่เสียจริง ถ้าสำรวจใหม่อาจจะ
พบว่าคนเสียตัวในวันคริสต์มาสเยอะพอ ๆ กับลอยกระทงก็ได้

Jingle Bells, Jingle Bells,
Jingle all the way!
Oh, What fun it is to ride
In a one horse open sleigh.

เพลงจิ้งจิ้งน่ารัก ๆ ไหลมาตามอากาศ ร้านอาหารฝั่งตรงข้ามกำลังบรรเลงเพลงตามเทศกาลสร้าง
บรรยากาศ ได้ยินแล้วภาพอดไม่ได้ที่จะโยกหัวแล้วฮัมตามด้วยเสียงทุ้มต่ำเยี่ยงควายในโอ่ง
“ไม่ต้องพยายามบีบเสียงเล็กได้ปะ”
“ก็เพลงเขาน่ารักนี่นา ร้องเสียงปกติมันก็ไม่ได้สิครับ” เสียงไม่ให้แต่ใจรักโดยแท้

You better watch out
You better not cry
You better not pout
I'm telling you why
Santa Claus is comin' to town

“อ๊ะ!! พี่ชอบเพลงนี้ ตอนเด็ก ๆ พ่อเคยสอนเล่นเปียโนด้วย”
“อะไรนะ! เปียโน?” นี่ไม่ได้หุ่ฝาดไช้ไหม เปียโนกับภาพดูไม่น่าเชื่อมโยงกันได้ เปียแซร์เสียยัง
เจ้าเล้ากว่า
“เรียนตอนเข้าโบสถ์นะครับ” ภาพหรีตามอง ดูจากสีหน้าก็รู้ว่าเมศคงไม่อยากจะเชื่อ “เห็นแบบนี้พี่ก็
ทำกิจกรรมลูกผู้ดีกับเขานะครับ”
“ก็นึกว่ามาสายใช้แรงงานแต่เด็ก”
“นี่ไง ๆ ฟังนะ” นิ้วชี้เคาะอากาศตรงหน้าขณะรอให้เพลงวนกลับไปท่อนแรกอีกครั้ง “มันขึ้นด้วย
ซอล”

“You better watch out. You better not cry. You better not pout I'm telling you why.” นิ้วเรียวยาว
วาดขึ้นกลางอากาศ บรรเลงโน้ตตัวถัดไป “Santa Claus is comin' to town”
“เสียงพีโคตรไม่เข้ากับเพลงเลย” คุณชายไม่เน้นสร้างสรรค์ เน้นทำลายอยู่แล้ว กระนั้นใบหน้าหล่อ

ก็คลี่ยิ้มกว้างแม้อะกอดอควางฟอร์มอยู่

“He’s making a list. He’s checking it twice. He’s gonna find out Who’s naughty or nice.” ภาพยิ้มมาก่อนจะเอื้อมไปแะมืออีกฝ่ายออกมาทาง ตอนแรกเมศก็จ้ำงปากจะด่าอยู่หรอก แต่ถูกพีภาพจับมือมันก็ดีเหมือนกันเนอะ ปล่อยให้จับก็ได้ มือสากเป็นหนังควายจัดแะงางนิ้วทั้งห้าออก “เดี๋ยวก่อนเล่นนะ”

“ห๊ะ? เล่นเปียโนลมเนี่ยนะ”

“เอาน่า โน้ตไม่กี่ตัวเองมันวนซ้ำ ๆ”

เมศขมวดคิ้ว คั่นปากอยากบอกว่า ‘ไม่เรียนแต่จับมือพีเฉย ๆ ได้หรือเปล่าละ’ แต่ก็กลัวเสียฟอร์ม เขาเลยจัดแะงาเดินไปยืนซ้อนตรงหน้าอีกฝ่าย นี่ไม่ได้อ่อยสาบานได้ พีภาพจะได้สอนเขาง่าย ๆ ใจ มือซ้ายขวาตรงกันตามมาตรฐานครูสอนดนตรี

นายศิลปินผู้รักศิลปะทุกแขนงเห็นแฟนเกิดมีใจรักดนตรีก็ดีตัวรับสอนในบัดดล มือใหญ่วางทับลงไปด้านบน กดโน้ตลงบนคีย์บอร์ดอุ่น ๆ

เสียงทุ้มต่ำจับกลุ่มอยู่ข้างหู “So you better watch out. You better not cry. You better not pout. I’m telling you why. Santa Claus is comin’ to town”

จังหวะ 4 : 4 ค่อย ๆ ขยับกระโดดไปที่ละห้อง พลาดบ้าง ช้าบ้าง แต่ก็ช่างมันเถอะ

คีย์บอร์ดมนุษย์คลี่ยิ้มบาง โน้ตไม่กี่ตัวเล่นผ่านปลายนิ้วซ้ำ ๆ

Santa Claus is comin’ to town

ปรเมศยิ้มขำที่ตัวเองมาทำอะไร โง่ ๆ แบบนี้ เพลงก็ปัญญาอ่อน พีภาพก็ปัญญาอ่อน แต่มันทำเขายิ้มแก้มแทบแตก นิ้วเรียวยาวอ้อยอิ่งอยู่ใต้อุ้งมือสากเหมือนไม่อยากจะออกไปทั้งที่บทเพลงได้จบลงแล้ว

หమ్บ! เมศพลิกฝ่ามือขึ้นมาสอดประสานปลายนิ้วเข้ากับอีกฝ่าย

“ทำไมวันนี้ขี้ร้อนจังหือ?”

“ก็ไม่ได้อยู่ด้วยกันนานแล้วนี่นา” โชคดีที่บริเวณนั้นเงียบสงบระดับมีคนมาปล้นฆ่ายังไม่มีใคร

รู้ ประเมศจึงเคอะเขินน้อยลงกับการต้องมาสวาทกันตรงนี้ “กลับมารอบนี้พี่ก็ออกบ้านแม่งทุกวัน ไม่รู้
มิตเตอร์วิลจะมีงานอะไรให้เยอะเยะหนักหนา”

“ปลายปีพวกงานศิลป์จะได้ใช้เยอะ” จิตรกรหนุ่มอธิบาย “อย่างเมศก็งานเพียบเหมือนกันใช้ไหม
ละครับ”

“ใช่ ไม่น่ารับงานเลย”

“ห๊ะ!?” ภาพเทพจะยกมือขอไม้เคาะหู ประเมศเนียนะบ่นว่าไม่น่ารับงาน? “เอ่อ...เมศไปกินอะไร
ผัดสำแดงหรือเปล่าครับ อ้อ” เอฟเฟกต์ด้านหลังนั่นคือได้ชิมสอกกุนชายไปเบา ๆ

“จะหาเรื่องผมอะไร” ภาพส่ายหัว ใครมันจะไปกล้าครับท่านประเมศ “ผมก็ตกใจตัวเองเหมือนกันที่
อยู่ ๆ คิดแบบนี้ขึ้นมา ปกติแล้วปลายปีผมควรจะมีความสุขกับการวิ่งวุ่นนับเงินชูศรีดลูกค้านี่นา...”

เอ่อ....มันจะดีหรือครับเมศ

“แต่วันนี้มันไม่ใช่เลย ผมหงุดหงิดชิบหายที่ตัวเองไปรับงานไม่ดูตาม้าตาเรือ เงินเดือนนี้ก็ไถที่อื่น
มาได้เยอะเยอะใช้ว่าไม่พอใช้จ่าย ไม่รู้จะรับงานวันนี้ไปอีกทำไม”

“.....”

“อดไปเยี่ยมหลุมศพพ่อพี่ แถมยังไม่ได้อยู่ด้วยกันเลย”

“.....”

ประเมศก้มหน้าจ๋มจ๋ม “พี่ทำให้ผมกลายเป็นคนจี้เกียจนะรู้ไหม”

ไวยยยยยยยยยย น่ารักไม่ไหวแล้วววววว!!

หมีบ! อ้อมแขนด้านหลังบีบรัดร่างตรงกลางไว้ แน่นเสียนมือที่จับไว้ไขว่กันด้านหน้า ปลายคาง
มีตอหนวดถูแกร็ก ๆ ลงบนหัวคนเตี้ยกว่า ทั้งซุกทั้งใช้สุดคมเส้นผมอย่างบ้าคลั่งราวกับคมกาวก็ไม่
ปาน

ฟืดดดดดดดดดดดดดดด

เส้นผมเทพขาดติดจุกออกมา...

“เจ็บหัวนะ”

“โทษทีครับ มันเจ็บไปหน่อย ฮะ ะ” โคนคำภาพเลยลดระดับเป็นฝั่งจุมูกแล้วหายใจรดใส่เฉย ๆ ดีขึ้นเยอะเลย “กลับบ้านไปนอนกอดกันดีกว่าเนอะ”

“ไม่อยากจะคิดว่าคาราโอเกะลุงแกจะดังขนาดไหน”

“ฮ่า ๆ ๆ” ไม่บอกก็รู้ว่าบรรยากาศข้างบ้านตอนนี้จะเร้าร้อนปานใด ภาพคลายวงแขนออกเล็กน้อย เพราะกลัวจะบีบอีกฝ่ายกระดูกกระเดี้ยวหัก “ไว้ไปเยี่ยมหลุมศพพ่อด้วยกันอีกรอบนะ”

“อืม ไว้จะไปฝากตัว” คนเด็กกว่าตอบรับพลางซุกตัวจุก ๆ “พี่ภาพ”

“ครับ?”

“Merry Christmas นะ”

รอยยิ้มกว้างตอบกลับ “ครับ Merry Christmas เหมือนกัน”

สองมือเกาะเกี่ยวกันขณะย่างเท้ากลับไปยังถนนเส้นเดิม เสียงดนตรีดังตอบรับตลอดทาง ดวงไฟสว่างไสวทว่าไม่นำสายตาเท่ากับรอยยิ้มคนข้าง ๆ

“เมศเชื่อเรื่องซานต้าไหมครับ” อยู่ ๆ ภาพก็ถามคำถามเหมือน ‘เมศรักเด็กไหมครับ’ ออกมา ทั้งที่คำตอบมันก็ชัดเจนจะเขียนบนหน้าผากอยู่แล้ว

“ไม่มีทาง” นั่นไงละซื่อห่วยไม่ถูกแบบนี้ “เรื่องหลอกเด็ก ยิ่งเด็กไทยที่บ้านไม่มีปล่องไฟอาร์มน์ รวยยิ่งเป็นศูนย์ แคมถ้ามืดลางอ้วน ๆ แก่ ๆ บุกเข้าบ้านมากลางดึกคงนึกว่าขโมยแน่ ๆ”

หมดกันความโรแมนติก “แต่พี่เชื่อนะ”

“แกขนาดนี้แล้วเนี่ยนะ”

“ก็คล้าย ๆ ที่เขาว่าบางทีเจ้ากรรมนายเวรก็มาในรูปแบบอื่น ซานต้าก็คงเหมือนกัน”

ซานต้าจะต้องโกรธมึงแน่ ๆ พี่ภาพ เล่นเปรียบเทียบกับเจ้ากรรมนายเวร

“นั่นแหละครับ บางทีพี่ว่าคนให้ความสุขก็มาในรูปแบบอื่นนะ” ดวงตาคกสะท้อนภาพซานต้าตัวสูง ๆ ตรงหน้า ไม่มีชุดสีแดง กล่องของขวัญ หรือว่ากวางเรนเดียร์

“ไม่ใช่เด็กแล้วนะ” เมศบ่นแก้เงินทั้งที่ยิ้มแก้มจะแตกอยู่แล้ว เขาระงับอุ้งมือหนาในฝ่ามือก่อนจะ

ออกแรงลากร่างหนา ๆ ไปข้างหน้า

“งั้นคงต้องงูควายแทนกวางเรนเดียร์แล้วละ”

เอ่อ...ซานต้าหรือซาตานน้อยกว่ากันอีกทีนะ

Frame พิเศษ ตอน Valentine's Day

“ผมกลับก่อนนะ”

เวลาอันยาวนานที่ต้องจมอยู่กับสี่ชมพูแปร้น ๆ ทำเอาปรเมศวิงเวียนศีรษะเล็กน้อย มือคว้ารั้วเหล็กด้านข้างไว้แน่น เมื่อครู่นี้รถชนของคันสุดท้ายเพิ่งจะขับออกไป และนี่คือการปิดฉากงานในวันนี้ จี๋ข้าต้องประสพภัยพิภพหน้าหงิกหงักแปลความได้ว่า ‘จะไปตายไหนก็ไปเถอะ’ ปาเข้าไปเกือบห้าทุ่มแล้วกว่าจะถึงบ้านคงไม่แคล้วข้ามไปอีกวันแน่นอน

พวกเขาจัดอีเวนท์ออกบูธวาเลนไทน์ได้ห้าวันแล้ว พอถึงทีหัวใจสี่ชมพู ลูกโป่งแดง แมงเอ๊ย! เมศอยากจะวิ่งไล่เอาเข็มแทง ๆ มันเพื่อความสะใจ เทศกาลเท่ากับทำงาน และทำงานเท่ากับไม่ได้อยู่กับฟีฟ่า

อุตุส่าห์จังหวะดีแย่งชิงตัวกลับมาจากมิสเตอร์วิลได้แท้ ๆ! ต้องปล่อยให้เหยื่อนอนอีกแบบนี้ไม่สมเป็นเมศเลย คิดแล้วก็เร่งฝีเท้าให้เร็วขึ้น...

“น้องเมศคะ!” ทว่าเสียงแหลมแปร้นของพีหนุณาดันรั้งไว้เสียก่อน พอหันกลับไปก็เห็นเจ้าหล่อนโบกธงกระดาษไปมา “ลืมของคะลูก”

“หา!?” ชายหนุ่มเอียงคอ “อะไรนะครับ”

หนุณายัดของใส่มือเจ้านาย “ซ็อกโกแลตจากพวกพี่ ๆ เองจ้า”

“อะ...ขอบคุณครับ” มาถึงตรงนี้ก็จินนิคหน่อย จริงอยู่ว่าได้ตามมารยาททุกปี แต่มันเป็นการแสดงความรักเล็ก ๆ น้อย ๆ ถึงน้องชายนี่นา “ผมนี้แย่งไม่ได้ซื้อให้ใครเลย”

“พูดอะไรอย่างนั้น ซื้อมาพี่ก็ไม่กินหรอกคะ สายคลีน” หล่อนคลี่ยิ้ม “ฝากให้น้องภาพด้วยนะจ๊ะ”

“รายนั้นอ้วนจะตายแล้วครับ”

“ฮ่า ๆ ๆ” น้องเมศทำบ่นไปอย่างนั้นแหละ หนุณาเจอภาพเมื่อเดือนก่อนยังบึกเหมือนเดิมเลยนี่นา “จิ้งพี่ไปแล้วน้ำ”

“ถึงแล้วไลน์บอกผมด้วยนะครับ”

เมศเดินโงนเงนไปยึดตัวใส่รถได้สำเร็จ ธงกระดาษสี่ชมพูถูกวางไว้ตรงเบาะข้างคนขับ ชายหนุ่มกะพริบตาปริบ ๆ ไล่ความง่วงงุน มนุษย์จะมีช่วงที่ง่วงฉิบหาย ง่วงแทบตาย แต่ถ้าผ่านไปได้

เมื่อไหร่จะตาสว่างอยู่ได้ยันเช้า

รถยนต์สีดำสะท้อนแสงไฟแวววาวจากสองข้างทาง ถนนทางกลับบ้านโล่งกว่าที่คิดเมศจึงใช้เวลาไม่กี่นาทีในการเหยียบมาหาหายิ

ทันทีที่จอดสนิทเทียบริ้วไม้สิ่งแรกที่เห็นคือแสงไฟสว่างจ้าตรงหน้าต่าง เพียงเท่านั้นพ่อคนอารมณ์ร้ายก็เผลอยิ้มออกมา ชายหนุ่มรีบคว้าถุงกระดาษเดินทัก ๆ เข้าไป

แกร็ก... ลูกบิดหมุนได้ครึ่งรอบโดยไม่ต้องใช้กุญแจ เห็นแบบนี้เมศเป็นอันสายหัวปลง ๆ บ่นก็รอบแล้วว่าให้ล็อกประตู ใช้ชีวิตอย่างกับบ้านรายล้อมไปด้วยพระโพธิสัตว์ ระวังเถอะเกิดลุงแกชนไก่แพ้นุกเข้ามาปล้นปาดคอจะจำไม่ออก แบบนี้นมันต้องค่า...

“กลับมาแล้วหรือครับ” คนบนโซฟาคลี่ยิ้ม “พี่รอตั้งนาน”

โอเค... ไม่ค่าก็ได้วะ

ยิ้มละไมปานนี้ต้องใจทรมานขนาดไหนถึงจะค่าพ่อคุณพ่อทูนหัวของปรเมศได้ลงคอ พ่อหมีควายนั่งอืดบานเบอะเต็มโซฟาแต่ยังไม่วายตบปู้ ๆ ที่ข้างตัว “นั่งก่อนสิครับ”

เมศแทบพุ่งตัวเข้าหัชดาวนี้ แต่จิตใจด้านดียังดิ้งรั้งให้เดินเข้าไปแบบปกติอยู่ ชายหนุ่มทิ้งตัวลงบนโซฟาขนาดสองคน แต่พอดีว่าภาพตัวใหญ่เกินมาตรฐานชายไทยไปหน่อยหัวไหล่จึงเบียดกันไปมาซึ่งเมศว่าแบบนี้ก็ดีเหมือนกันไม่ต้องซื้อโซฟาใหม่หรือ เปลืองเงิน

“เป็นไงครับ หน้าเหมือนจะหลับเลย” ภาพก้มมองคนที่กระดืบเข้ามาซบว่า “ให้พี่ไปรินน้ำให้ไหมครับ?”

“ไม่เอา” คำถามปิดเป้าความเหนื่อยล้าไปเสียสิ้น เข้าใจคุณพ่อในโฆษณาผงชูรสที่มีเมียคอยมาเอาใจทำอาหารให้กิน แต่สำหรับเมศแค่ยิ้มบ่าให้ซบก็ชื่นใจแล้ว “ขออยู่อย่างนี้ดีกว่า”

“อ่อนใหญ่เลยนะครับ” ปรเมศโหมดลูกเมวน้อยทำเอาคนรักสัตว์เคลิ้มตาม ท่อนแขนแน่น ๆ ที่ยกพาดตรงพนักโซฟาขยับเข้ามาตรงท้ายทอยคนรัก ฝ่ามือกร้านกว่าหมับลงบนหัวอีกฝ่ายพร้อมบีบนวดเอาใจ “วันนี้จบงานแล้วใช่ไหมครับ?”

“อืม พรุ่งนี้หยุด” เหมือนจะอบอุ่นแต่มือภาพใหญ่เป็นใบลาน ได้อารมณ์ไ้โรครจิตไล่บีบกะโหลก

เด็กชอบกล “คอยดูนะจะนอนให้ถึงเที่ยงเลย”

“งั้นก็อาบ....”

“เพราะกินนี้จะไม่นอน”

ดิง! เหมือนมีบาบติอยู่ด้านหลัง ภาพหน้ามิดมือเท้าหายไปชั่วขณะ อีแบบนี้มันเรียกเชื่อเชิญใช่ไหม ใช่ไหม ใช่สิ...

“เอ่อ..เมสครับ”

แกร่ก ๆ หัวในมือเริ่มถูกลับข้าง

“เมสกำลังชวนพี่.....”

“อย่าให้ถึงกับต้องแก้ผ้ามานั่งบอกเลย” องค์ศิวะดูจะพิโรธกับความโง่เขลาของไอ้ภาพไม่น้อยถึงได้ปิดมือที่บีบกะโหลกออก ทว่าไม่ปล่อยให้ภาพชักมือกลับแต่คว้าหมับสอดปลายนิ้วเข้าหา “คิดว่าผมต้องอดทนขนาดไหนหา! ใครที่มันร้อนเร่ไปถึงอินโดเป็นเดือนแล้วกลับมาอนอิดตั้งห้าวัน! ห้าวันนะโว้ยพี่บวชทดแทนคุณแม่อยู่หรือไง!”

“เอ่อ...ใจเย็นก่อนครับ”

ผัวะ! เพราะหน้ามิดตามัวจะปลุกปล้ำภาพมากเกินไป มือที่ควานสะเปะสะปะจึงสอยถุงบนตักร่วงสู่พื้น เทกระจาดของด้านในออกมา แผลงซ็อกโกแลตไถลแท่ง ๆ เข้ามาชนสันดินภาพอย่างจังจนชักหลบแทบไม่ทัน

“อะไรนะครับ!”

“เวรแล้ว!” เมสพุ่งตัวออกมาจนท่อนบนพาดอยู่บนขอบโซฟา ปลายนิ้วก็บาดพลาสติกสีน้ำตาลขึ้นมา ทันทีที่ก้มลงดูก็ต้องออกปากบ่น “ละหมดเลย”

“สาวที่ไหนให้มาครับเนี่ย”

“ทำไม” ฝ่ายนั้นเลิกคิ้ว “หึงหรือ?”

“สงสัยเขา”

“ค่าผมหรือ!”

“เดี๋ยวลีครับ” ภาพคว้ามือองค์เทพไว้ก่อนท่านจะกริ้วไปมากกว่านี้ “พี่หมายถึงสงสัยที่เขาคิดออกหักซะแล้ว...”

ฉีก! สรรักปักอกเข้าอย่างจังจนเลือดไหลซึมที่มุมปาก จากที่จะโวยวายกลายเป็นโคนโงมตีแทนเสียอย่างนั้น

ยังไม่ทันตั้งตัวนายศิลปินก็โงมอีกครั้ง มือใหญ่คว้าเข้าที่ปกเสื้อพร้อมปลดกระดุมออกทีละเม็ด จุกไฟราคะให้โชติช่วงชัชวาล แผ่นอกเปลือยเปล่าสะท้อนเข้าตาทันทีที่เขาเหวี่ยงเสื้อลงบนพื้น

ริมฝีปากร้อนผ่าวประกบลงบนจูบ สอดแทรกปลายลิ้นเข้าไปด้านใน ดูเหมือนปรเมศกรอจังหวะนี้อยู่ยาวนานถึงได้จูบตอบมาทันที ต่างฝ่ายต่างรุกเร้าเข้าหา ขยับไบน้ำจนสั่นจุกเบียดกันเพื่อให้จูบอีกฝ่ายได้ลึกยิ่งขึ้น

จังหวะที่ผละออกเพื่อสูดลมหายใจ มือซุกขนของคนเด็กกว่าก็คว้าเอาชายเสื้อยึดดึงรั้งมันออกทางหัวแล้วทิ้งลงพื้นข้าง ๆ เชื้อของตน ร่างกายท่อนบนจึงเปลือยเปล่าแนบชิด ปรเมศยกมือขึ้นกอดที่คออีกฝ่าย และตอนนั้นเองที่เขาพบว่ามือของตัวเองเปื้อนคราบช็อกโกแลตอยู่

“มันละลายจนเลอะติดมือเลยเนี่ย” ว่าแล้วก็โชว์ให้ภาพดู “เวรละ! แบบนี้เสื้อพื้ก็เลอะสิ”

“ช่างมันเถอะครับ”

“ช่างได้ยังไง!” คนชอบซักผ้าเกรี้ยวกราด

“เสื้อพื้ก็เลอะทุกตัวแหละ” ว่าไปก็จริงของมัน... เสื้อยืดอยู่บ้านของภาพสกรปรกเป็นผ้าเช็ดดินจริง ๆ “ไหน...มือเลอะหมดแล้ว”

แผล็บ...

ลิ้นร้อน ๆ เลียเข้าที่ฝ่ามือ กวาดเอารสหวานอมขมของมันลงคอ ทำเอาเมสใจเต้นระส่ำ พอซ้อนสายตาขึ้นมองก็เห็นแววตาเร้าร้อนที่จ้องกลับมาราวกับจะเขมือบเหยื่อ เล่นเอาไบน้ำร้อนผ่าว....

“ดีจังพื้หิวพอดีเลย”

“ไม่พูดได้ไหมล่ะ!” โชว์เว้ย! เรื่องทำลายสถานการณ์ต้องยกให้มันเลย “กำลังเช็กชีแล้วเชียว”

“ฮะ ๆ ๆ” นอกจากหัวเราะเอื่อยเอื่อยแล้วยังคว้าถาดช็อกโกแลตเจ้าปัญหาขึ้นมาแกะ เมศเริ่มกุมขมับ...อย่าบอกนะว่าพื้จะแกะแตกตรงนี้ ให้เกียรติดะไร ๆ ที่มันตื่นขึ้นมาด้วยเถอะครับ “วันวาเลนไทน์แบบนี้ก็ต้องคิดถึงช็อกโกแลตกับเสียตัวนะ”

“เชื่อมโยงได้สินี”

“จึ้นเรามาลองทำอะไรแบบในเอวีดีกว่าครับ” ว่างแล้วพ่อหมีควายก็แกะฝาออก คีบก้อนช็อกโกแลตที่ใกล้จะเป็นของเหลวขึ้นมาวางบนลิ้น ทันใดนั้นปรเมศก็ร้องอ้อ ชายหนุ่มขยับใบหน้าเข้าไปใกล้พร้อมกับแลบปลายลิ้นออกมาสัมผัสกัน

รสขมติดหวานซาบซ่ากันไปทั้งโพรงปาก ความร้อนด้านในละลายก้อนขนมหวานจนน้ำเยิ้ม ของเหลวปะปนกับจนกะจังหวะการหายใจได้ยากลำบาก กระนั้นปรเมศก็ยังตั้งหน้าตั้งตากวาดต้อนहारสหวาน ทว่าจู่ๆ ก็มีแรงผลักที่หน้าอกจนต้องผละออก

พรวดดดด...

หยาดช็อกโกแลตผสมน้ำลายสาครกระเซ็นดูคล้ายจอมยุทธ์กระอักเลือด

“แค่ก ๆ ๆ” ฝอยเล็กฝอยน้อยยังร่วงตามาสมทบ “ไม่ไหวครับ พี่...ซาก...โอ๊ย! ติดคอ”

เมศก้มมองสารร่างตัวเองอย่าปลงสังเวช

อือหือ...เต็มตัวภูเลย...

น้ำตาแทบหลังริน นีหรีของขวัญวันแห่งความรัก มันจะซาบซ่าใจเกินไปแล้วโว้ย!

“เมศครับ...แค่ก ๆ” รอบนี้ภาพยกมือปิดปากทันเลยรอดไป “พี่ว่าวิธีนี้ไม่เวิร์ค”

“ครับ....” อา...ดวงตาร้อนผ่าวไปหมด ในที่สุดพี่ภาพก็ฉลาดกับเขาแล้ว

“เราลองแบบอื่นดีกว่า”

“ยังจะลองอีกเหรอ!”

“อย่าเพิ่งโกรธพี่สิครับ” พ่อหมีควายกดบ่าคนเด็กกว่าให้ใจเย็นลง ขณะที่มืออีกข้างปิดป้ายไปตามหน้าท้อง จะเคื่องอย่างไรเจอแบบนี้ก็สั่นสะท้านไปทั้งร่าง “อ๊ะ! ลองแบบนี้ดีไหมครับ”

ปลายนิ้วป้ายเอาช็อกโกแลตเหลวขึ้นมา จรดละเลงมันลงบนแผ่นอกและหน้าท้องของอีกฝ่าย วินาทีนั้นเองที่ภาพพลิกวิกฤตเปลี่ยนความฉิบหายเป็นอีโรติกได้ทันท่วงที

“อ้อ...มันแปลก ๆ” ชายหนุ่มด้านล่างบิดกายกับความวาบหวนที่ได้รับ โดยเฉพาะเมื่อยอดดอกทั้งสองข้างถูกฉาบด้วยของเหลวหนืด ๆ

ภาพคลี่ยื้มกับผลงานชิ้นเอกของตัวเอง ไม่บ่อยนักที่เขาจะไล่ต้อนปรเมศให้ศิโรราบหอบสิ้นเรี่ยวสิ้นแรงได้แบบนี้ จิตรกรหนุ่มเลิริมฝีปากก่อนจะเปลี่ยนพู่กันจากปลายนิ้วเป็นเรียวลิ้นแทน ทันทีที่มันครอบครองยอดดอกข้างหนึ่งเมศก็ครางไม่เป็นภาษา

“อ้อ...อ๊ะ!” ผ้าใบถูกขยำด้วยปลายนิ้ว กล้ามเนื้อตรงหน้าท้องแข็งเกร็งเมื่อพ้อจิตรกรไล่ฝีแปรงลงต่ำ พรมจูบ ไล่เลีย กวาดต้อนความหวานหอมเสียนร่างนั้นอ่อนยวบไม่ต่างจากช็อกโกแลตในกล่อง

กระดุมกางเกงถูกปลดออก นายศิลปินรูปร่างมันออกจากขา วันนี้เมศไม่ได้ใส่เข็มขัดเลยทำให้ถอดง่ายขึ้น ทันทีที่โยนกางเกงพร้อมชั้นในทิ้งสำเร็จชายหนุ่มก็จับท่อนขาทั้งสองให้แยกออกแล้วแทรกตัวเข้าไป

มือตะปบลงบนส่วนกลางลำตัว ขยับปรนเปรอให้คนรัก ทว่าทางนั้นกลับรั้งข้อมือเขาไว้พลงอ่ยบอกราวกับทนไม่ไหว

“ใส่เข้ามาเถอะ”

“แต่ว่าตามตำราแล้ว...”

“ไม่ต้องตามสูตรแล้ว” ขาที่หนีบตรงข้างเอวกระตุ่งอย่างเอาแต่ใจ “ผมไม่ไหวแล้ว”

“ครับ ๆ” จะทำกันยังต้องตกเป็นเบี้ยล่าง ภาพละยอมใจคุณชายจริง ๆ ร่างสูงใหญ่เอื้อมไปหยิบเจลหล่อลื่นและถุงยางในลิ้นชักโต๊ะกลาง ปรเมศเตรียมของพวกนี้ไว้ในยามฉุกเฉินเสมอ ไม่รู้จะเรียกว่ารอบคอบหรือมั๊กมากในกามดี

ปลายนิ้วชุ่มเจลถูกสอดเข้ามาถึงสอง เพราะรีบร้อนอยากเอาใจคนรักไปหน่อยเลยทำคุณชายหน้าอยู่แต่คนอย่างปรเมศไม่มีคำว่าถอย พันขาวขบลงที่ริมฝีปากล่างพร้อมกับขยับขาออกเพื่อให้ภาพทำอะไรได้ง่ายขึ้น

“อ้อ...”

เรือนร่างของเมศย้วยวนเสียนเพลอขยับจวบจ้วงด้านในเสียนรุนแรง คนตาตกจ้องมองปฏิกิริยาของกล้ามเนื้อยามบิดตัว เส้นเลือดสีเขียวตรงท้องแขนที่จิกเกร็งบนโซฟาตะตาเสียนเพลอยกมันขึ้นมา

จูบ ผิวขาวตัดกับสีช็อคโกแลตน่ากัดกลืนไปทั้งตัว แต่ภาพทำได้เพียงจับเบา ๆ ที่หน้าท้องให้หายมัน
เจี้ยว

เมื่อทุกอย่างเข้าที่เข้าทางส่วนนั้นก็ปวดหนึบไปหมด เขาปลดคออาภรณ์ที่อ่อนล้าลง สวมถุงยาง
ก่อนจะค่อย ๆ แทรกกายเข้าไปในช่องทางด้านหลัง

“อ๊ะ!”

“เจ็บหรือครับ หีม?”

“จูบ...จูบผมหน่อย” คุณชายสั่งพร้อมกับกางแขนออกเล่นเอาสภาพใจอ่อนยวบ โน้มใบหน้าลงมา
ประกบริมฝีปากอีกครั้ง สองมือกดรัดที่คอรุนแรง ปลายเล็บจิกระบายนารมณ์ว่าบหวม “อ้อ...”

รสหวานขมเมื่อครู่ยังชานปลายลิ้นทำเมสเมามายเสียจนสมองว่างเปล่า เสียงเฉอะแฉะทั้งด้านบน
และล่างบ่งบอกถึงการขยับไหว ไม่ว่าจะส่วนไหนก็เหมือนได้หลอมรวมเป็นหนึ่งเดียวกัน

ปรเมศตอนริมฝีปากออก โอברัดอีกฝ่ายไว้แน่นก่อนจะจับใบหูเป็นการลงโทษที่ปล่อยให้เขารอ
นานขนาดนี้ ภาพครางเสียงต่ำในลำคอ

“อ่า...” ลมหายใจร้อนเป่าลงว่า “โกรธอะไรพี่หรือเปล่าเนี่ย”

“ก็แค่เอาคืนที่ทิ้งให้ผมนอนคนเดียวเป็นเดือน”

“ฮะ ๆ ๆ” เสียงหัวเราะนั้นน่าหมั่นไส้เสียจนอยากย่นหน้าสักโครม

ปลายหางที่มีต่อหนดแนบเข้าแก้มคุณชาย กระซิบถอยคำที่เมสอยากได้ยินที่สุด

“คิดถึงนะครับ”

เท่านั้นเองก็หิวก็สิโรราบบนฝ่ามือแล้ว....

ภาพโฉมกายเข้าหา ขยับจางจ้วงราวกับจะทดแทนระยะเวลาที่ห่างกัน เขารู้ดีว่าระหว่างที่ตัวเอง
หลงระเริงกับกลิ่นสีเมสต้องเหงาแค่ไหน ดังนั้นถ้ามีเวลาอยู่ด้วยกันก็ต้องชดเชยให้คุ้มค่า ทบตันทบ
คอกให้จนกว่าคุณชายจะพอใจ

อุณภูมิทะยานสูงเมื่อบทรักดำเนินมาถึงจุดสุดท้าย ส่วนกลางลำตัวของคนด้านล่างถูกรูขี้ผึ้งจนปลดปล่อยออกมาก่อน เมศสันสะพานไปทิ้งร่างเมื่อภาพยังขยับกายเข้ามาอีกสองสามครั้งถึงจะแตะฝั่งฝันเช่นกัน

ชายหนุ่มรู้สึกโหวง ๆ เมื่อฝายนั้นถอนกายออก ดวงตาปรือปรอยมองอย่างอาลัยอาวรณ์ น่ารักเสียจนภาพต้องจับบนสันจมูกให้หายมันเขี้ยว

“อ้อ...” ชายหนุ่มโยกหน้าหลบ “เป็นหมาหรือไง”

“ก็วันนี้เมศอ่อนพี้นี่นา”

“อ่อนอะไร ผมเปล่า!” จวบเมื่อก็ที่ว่านุ่มนะ ทำไมตอนนี้แข็งเสียได้ “นี่คือการเอาคืน”

“ครับ ๆ” คนถูกลงโทษคลี่ยิ้มพลางใช้ปลายนิ้วเกลี่ยเส้นผมย้อมสีที่ขึ้นเหนือ ใบหน้าหล่อเหลาของคนลงทัณฑ์ค่อย ๆ ผ่อนคลาย “ไหนว่าทำงานเหนื่อยแล้วยังมาทำอะไรลามกอีก”

“เขาเรียกซาร์จแบตหรือ”

“คิดถึงพี่ละสิ”

ปรเมศชะงักแล้วหุบดวงตาลงต่ำ หลบหนีรอยยิ้มที่ละลายโลกทั้งใบของเขาได้ในพริบตา...

แม่งเอ๊ย! ก็เพราะพี่ภาพมันเป็นแบบนี้ไงเขาถึงไปไหนไม่รอด!

ริมฝีปากบางอ้อมแถมตอบ

“ก็นิดหน่อย”

เรื่องอะไรจะยอมให้ได้ใจกันล่ะ!

“ฮะ ๆ ๆ” ภาพนะถือพจนานุกรมฉบับปรเมศไว้อยู่ แค่นี้ทำไมจะแปลความไม่ออกเล่า “รอบหน้าเฟซไทม์ช่วยตัวเองแบบที่เมศเคยบอกไหมล่ะครับ”

“ไม่เอา! เดี่ยวรูปหลุดขึ้นมาไม่ต้องทำมาหากินพอดี”

“สรุปแล้วเรื่องนั้นหรือกหรือครับ” ภาพผิเคเองที่คิดว่าคนอย่างปรเมศจะเงินอาย

“แค่คอลไลน์มาก็พอแล้ว” เขาลดเสียงลงอีก “ส่วนจะทำอะไรค่อยว่ากันอีกที”

“ครับ”

บรรยากาศสีชมพูฟุ้งเฝ้ามอกก็จริงอยู่ แต่การที่มีผู้ชายตัวเบ้อเรอมานอนทับอยู่ด้านบนมันน่าอึดอัดไม่น้อย ประเมศยับตัวยุกยิกไปมา แน่ใจว่านายศิลปินรู้ตัวโดยไม่ต้องเอ่ยปาก

“เหงื่อออกเยอะเลยถ้าอย่างนั้นไปอาบน้ำนอนกันเนอะ”

เมศหรีดา “ใครบอกว่าผมจะนอนแล้ว”

“เอ๊ะ...ก็.....”

ขยับ...

เสียงจิ้งหะไปนิดเดียวก็ถูกพลิกลงไปกองด้านล่าง เรียวขาตัวขึ้นคร่อมในทันที ดวงตาสีอำพันเบิกกว้างค่อย ๆ มองไล่ตั้งแต่ส่วนนั้นที่ตื่นตัวขึ้นมาอีกครั้ง หน้าท้องเลอะซีกโกแลต ก่อนจะจบลงที่รอยยิ้มปีศาจ...

“บอกแล้วไงว่าคืนนี้จะไม่นอน”

“คะ...ครับ...”

ขนาดนี้ไม่เรียกว่าคิดถึงก็ไม่ว่าแล้ว...

.....END